

Săn Tim Nàng

Contents

Săn Tim Nàng	3
1. Chương 1: Một Đóa Hoa, Hai Nước Đều Yêu	3
2. Chương 1-1: Một Đóa Hoa, Hai Nước Đều Yêu (1)	9
3. Chương 2: Tình Đã Sâu, Khó Lòng Kiềm Chế	12
4. Chương 1-2: Một Đóa Hoa, Hai Nước Đều Yêu (2)	16
5. Chương 3: Thanh Danh Của Quý Nữ	19
6. Chương 2: Tình Đã Sâu, Khó Lòng Kiềm Chế	23
7. Chương 4: Duyên Đã Định	27
8. Chương 3: Thanh Danh Của Quý Nữ	31
9. Chương 5: Sãi Thiểu Chủ	35
10. Chương 4: Duyên Đã Định	39
11. Chương 6: Tên Vàng Làm Tín Vật	42
12. Chương 5: Sãi Thiểu Chủ	44
13. Chương 7: Tên Vàng Làm Tín Vật 2	48
14. Chương 6-1: Tên Vàng Làm Tín Vật (1)	51
15. Chương 8: Rút Kiềm Vì Hồng Nhan	53
16. Chương 6-2: Tên Vàng Làm Tín Vật (2)	55
17. Chương 9: Chương 8:một Nửa Giang Sơn	58
18. Chương 7: Rút Kiềm Vì Hồng Nhan	60
19. Chương 10: Chương 8.2	63
20. Chương 8-1: Một Nửa Giang Sơn (1)	65
21. Chương 11: Chương 9: Chỉ Là Thoáng Qua	68
22. Chương 8-2: Một Nửa Giang Sơn (2)	70
23. Chương 12: Chương 9.2	73
24. Chương 9: Chỉ Là Thoáng Qua (1)	74
25. Chương 13: Chương 10: Ân Gia Bảo	77
26. Chương 9-2: Chỉ Là Thoáng Qua (2)	81
27. Chương 14: Chương 11: Mùi Tên Của Thần Tình Yêu	82
28. Chương 10: Ân Gia Bảo	85
29. Chương 15: Chương 12	89
30. Chương 11: Mùi Tên Của Thần Tình Yêu	91
31. Chương 16: Chương 12.2	93
32. Chương 12	95
33. Chương 17: Chương 13	97
34. Chương 12-2	99
35. Chương 18: Chương 13.2	101
36. Chương 13	103
37. Chương 19: Chương 14: Đã Quá Xa Xôi	105
38. Chương 13-2	108
39. Chương 20: Chương 14.2	110
40. Chương 14: Đã Quá Xa Xôi	112
41. Chương 21: Chương 15: Cuối Cùng Gặp Lại	115

42. Chương 14-2: Đã Quá Xa Xôi (2)	119
43. Chương 22: Chương 16: Đêm Nay Thật Khó Xử	121
44. Chương 15: Cuối Cùng Gặp Lại	123
45. Chương 23: Chương 16.2	126
46. Chương 16: Đêm Nay Thật Khó Xử	128
47. Chương 24: Chương 17: Treo Giá	130
48. Chương 16-2: Đêm Nay Thật Khó Xử (2)	134
49. Chương 25: Chương 18: Tiếng Trúc Quyến Luyến	136
50. Chương 17: Treo Giá	139
51. Chương 26: Chương 19: Bữa Tiệc Âm Mưu	143
52. Chương 18: Tiếng Trúc Quyến Luyến	146
53. Chương 27: Chương 20: Không Cam Lòng	149
54. Chương 19: Bữa Tiệc Âm Mưu	152
55. Chương 28: Chương 21: Một Nụ Hôn, Hứa Hẹn Cả Đời	156
56. Chương 20: Không Cam Lòng	158
57. Chương 29: Chương 22: Giang Sơn Như Họa	161
58. Chương 21: Một Nụ Hôn, Hứa Hẹn Cả Đời	165
59. Chương 30: Chương 23: Bắc Quốc Tình Thâm	167
60. Chương 22: Giang Sơn Như Họa	170
61. Chương 31: Chương 24: Cửa Hồi Môn Trải Dài Mười Dặm	174
62. Chương 23: Bắc Quốc Tình Thâm	177
63. Chương 32: Chương 25	180
64. Chương 24: Cửa Hồi Môn Trải Dài Mười Dặm	182
65. Chương 33: Chương 26: Lòng Xao Xuyến	186
66. Chương 25	188
67. Chương 34: Chương 27: Lời Thì Thầm Lúc Nửa Đêm	191
68. Chương 26: Lòng Xao Xuyến	195
69. Chương 35: Chương 28: Hoa Đào Trên Đầu Ngón Tay	197
70. Chương 27: Lời Thì Thầm Lúc Nửa Đêm	200
71. Chương 36: Chương 29: Hậu Duệ Hầu Môn	204
72. Chương 28: Hoa Đào Trên Đầu Ngón Tay	206
73. Chương 37: Chương 30: Sa Vào Lưới Tình	209
74. Chương 29: Hậu Duệ Hầu Môn	213
75. Chương 38: Chương 31: Không Thể Kiềm Chế.	215
76. Chương 30: Sa Vào Lưới Tình	219
77. Chương 39: Chương 32: Đêm Nồng Nhiệt	222
78. Chương 31: Không Thể Kiềm Chế	225
79. Chương 40: Chương 33: Nhiệt Tình Tuổi Trẻ	229
80. Chương 32: Đêm Nồng Nhiệt	232
81. Chương 41: Chương 34: Ván Cờ Giang Sơn	235
82. Chương 33: Nhiệt Tình Tuổi Trẻ	239
83. Chương 42: Chương 35	242
84. Chương 34: Ván Cờ Giang Sơn	245
85. Chương 43: Chương 36: Tài Nghệ Kinh Người	248
86. Chương 35	251
87. Chương 44: Chương 37: Ký Ưc Nhặt Phai	253
88. Chương 36: Tài Nghệ Kinh Người	257
89. Chương 45: Chương 38: Mê Đắm	259
90. Chương 37: Ký Ưc Nhặt Phai	263
91. Chương 46: Chương 39: Cảnh Xuân Sau Màn Gấm	266
92. Chương 38: Mê Đắm	269
93. Chương 47: Chương 40: Săn Thiên Hạ	272
94. Chương 39: Cảnh Xuân Sau Màn Gấm	275
95. Chương 48: Chương 41	278

96. Chương 40: Săn Thiên Hạ	281
97. Chương 49: Chương 42	284
98. Chương 41	287
99. Chương 50: Chương 43	291
100. Chương 42: Người Đẹp, Rượu Ngon	294

Săn Tim Nàng

Giới thiệu

Nội dung: Ái hận tình thù, âm mưu đoạt quốc,. . Dịch: Văn Phong Độ dài: 152 chương + ngoại truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-tim-nang>

1. Chương 1: Một Đóa Hoa, Hai Nước Đều Yêu

Nếu có một ngày, gặp lại gã chết tiết đã hủy hoại thanh danh của mình, Nhạc Hoành thề rằng nhất định sẽ bắn chết hắn, cho dù không giết được hắn thì cũng phải móc mù hai mắt hắn – đôi mắt xám tối tăm u ám như mắt bò câu ấy.

Năm ba mươi hai đời Vũ Đế nước Đại Tấn, Vũ Đế mừng thọ sáu mươi tuổi, các chư hầu đều tề tựu tại kinh đô Liêu Châu để chúc thọ Vũ Đế. Hai nước láng giềng là Lương, Chu cũng phái hoàng thất quý tộc đến Liêu Châu, mừng Vũ Đế thọ ngang trời đất.

Tỉnh Quốc Công Nhạc Thịnh ở Thương Châu cùng trưởng tử Nhạc Hoàn và con gái Nhạc Hoành cũng nằm trong đội ngũ tiến kinh diện kiến thánh thượng.

“Đại ca.” Nhạc Hoành gọi Nhạc Hoàn ở phía trước. “Mẹ nói lúc nhỏ muội từng đến kinh đô, sao muội không nhớ gì hết vậy?”

“Ngốc quá.” Nhạc Hoàn khẽ nhếch môi cười. “Đã nói là lúc nhỏ, khi đó muội được bao nhiêu tuổi? Lại còn cười chung một con ngựa với đại ca, sao còn nhớ được chứ?”

“Nhưng giờ khả năng cười ngựa của A Hoành đã không thua gì đại ca rồi.” Nhạc Hoành vung cương ngựa lên, vượt lên trước đoàn người ngựa của Nhạc gia, quay đầu lại nhìn Nhạc Hoàn đang cười trên con ngựa Xích Tông với vẻ khiêu khích. “Xích Tông của đại ca không bì được với Bạch Long của muội sao?”

“Nha đầu chết tiết.” Nhạc Hoàn thúc vào bụng ngựa, đuổi sát theo sau. “Bình thường đại ca nhường muội, bây giờ kiêu ngạo tới trời rồi phải không?”

Phó tướng Tôn Nhiên mặc áo giáp bạc đi bên cạnh Nhạc Thịnh nheo mắt cười, nói: “Tướng quân ngài xem, đại thiếu gia và nhị tiểu thư đúng là trẻ tuổi đầy nhiệt huyết!”

“Cứng đầu không chịu sửa, rất khó dạy bảo.” Nhạc Thịnh vuốt râu cười lắc đầu. Tuy nói thế nhưng không sao giấu được nụ cười trên môi.

Trên sườn núi ở phía Tây Bắc, một đoàn người ngựa đang dừng lại nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng cười đùa trong trẻo trẻ trung thì đều ngẩng đầu lên nhìn. Cô gái áo xanh đang dựa vào gốc cây uống nước đứng dậy, nhìn huynh muội nhà họ Nhạc đang truy đuổi lẫn nhau dưới chân núi thì quay đầu lại nói với chàng trai áo đen đang chớp mắt ở phía sau: “Sài đại ca, huynh xem, hình như dưới núi chính là người của Nhạc gia, Tỉnh Quốc Công ở Thương Châu.”

Chàng trai kia bỗng mở mắt ra, nhìn xuống dưới núi. Chiếc áo vàng của cô gái ngồi trên ngựa trắng đang tung bay, dáng người nàng mềm mại uyển chuyển, tuổi mười sáu tươi đẹp như hoa, khoảng cách quá xa không nhìn thấy rõ gương mặt nàng nhưng loáng thoáng thấy mặt mày mang theo vẻ khí khái, thảnh thơi lại quay đầu ra sau xem con Xích Tông đang vội đuổi theo sau, tiếng cười vô tư như tiếng chuông bạc róc rỏ rất khiến người ta cực kỳ ngưỡng mộ.

Cô gái áo xanh vén tay áo lên lau nước ở khóe miệng. “Nhạc gia có cô con gái, tên là A Hoàn, hậu duệ của quý tộc, ba tuổi đã biết chữ, sáu tuổi đã biết ngâm thơ, chín tuổi đã biết cưỡi ngựa, mười hai tuổi đã giỏi cưỡi ngựa bắn cung, mười lăm tuổi... đã có thể vào cung diện kiến thánh thượng rồi. Sài đại ca, huynh muội nhà họ Nhạc còn hơn huynh muội ta một chút đấy nhỉ?”

“Sài quận chúa mà cũng có lúc xem nhẹ bản thân mình thế ư?” Chàng trai áo đen từ từ đứng thẳng người dậy.

“Vùng đất phong của Sài gia ta có cho cũng chẳng ai thêm. Gọi một tiếng quận chúa, Sài đại ca giấu cọt cha con muội rồi.”

Cô gái áo xanh còn muốn nói gì thì ông lão ở cách đó không xa đã tăng hắng vài tiếng. “Tĩnh Nhi, thời gian không còn sớm nữa, phải vào thành trước khi mặt trời xuống núi.”

“Con biết rồi, cha.” Sài Tĩnh huyết sáo một cái, những người đang nghỉ ngơi trên triền núi lập tức đứng dậy, mạnh ai nấy dắt ngựa của mình, phi người bay lên ngựa.

Chàng trai áo đen ngẩng đầu, ánh mặt trời chói chang lúc xế chiều mà cũng không chói mắt bằng những tia sáng ẩn chứa trong đôi mắt xám của chàng. Sài Tĩnh vung dây cương lên, nói: “Sài đại ca nhớ đừng gọi muội là quận chúa nữa. Xét về huyết thống, huynh cũng là đường ca của muội, kêu một tiếng Tĩnh Nhi muội cảm thấy dễ nghe hơn.”

“Thuộc hạ tuân lệnh, Sài quận chúa.” Chàng trai cụp mắt xuống, cười khẽ, sau đó thúc một cái đã lao tới phía trước nhất.

Lúc mặt trời lặn, huynh muội nhà họ Nhạc đã đến ngoại thành Liêu Châu trước một bước. Bạch Long nhẹ nhàng cào cào lớp đất vàng dưới móng ngựa, thảnh thơi hí vài tiếng giống như là muốn sớm được vào thành.

“Xem ra người của Tỉnh Quốc Công phủ chúng ta là đến Liêu Châu sớm nhất.” Gió tây nổi lên, Nhạc Hoàn xoa đôi bàn tay, vui vẻ nói: “Đại ca, huynh nói xem liệu hoàng thượng có đối đãi đặc biệt với chúng ta không?”

“Nằm mơ đi.” Nhạc Hoàn nhướn mày. “Sao cha còn chưa đến nhỉ...”

Lời vừa nói xong, tiếng vó ngựa dồn dập đã truyền từ xa đến gần. Nhạc Hoàn tỏ ra vui mừng. “Nhất định là đoàn người của cha rồi!”

Dưới ánh tịch dương, trên lưng ngựa là một đoàn người xa lạ, đều mặc áo giáp sẫm màu, đầu đội nón. Ông lão đi đầu mắt sắc như chim ưng, trên chiếc nón giáp có khảm một viên đá khổng lồ to bằng ngón tay cái, phong thái quý phái khó lòng che giấu được. Sau lưng ông là một nam một nữ, đều không quá hai mươi tuổi, khăn đen che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn thẳng vào huynh muội nhà họ Nhạc không chút e dè.

Nhạc Hoàn kéo muội muội ra sau lưng mình, ép giọng xuống thật khẽ. “Xem ra là Sài gia ở phía Bắc Chu Quốc.”

“Sài quận vương?” Nhạc Hoàn thò đầu ra nhìn với vẻ tò mò: “Vậy cô nương áo xanh kia chắc chắn chính là Sài quận chúa của Chu Quốc rồi?”

Đôi mắt xám của chàng trai áo đen khẽ dừng trên khuôn mặt của Nhạc Hoàn, nhưng dường như Nhạc Hoàn không hề quan tâm đến chàng ta mà mắt cứ không ngừng đảo quanh người Sài Tịnh, miệng thì lẩm bẩm: “Đại ca, nếu hoàng thượng của chúng ta yêu thích muội thì phải chăng cũng sẽ phong muội làm quận chúa nhỉ?”

Nhạc Hoàn đưa ngón tay xĩa vào trán nàng. “Muội ấy hả? Quận chúa? Ta cười rụng răng mất!”

Nhạc Hoàn đỏ mặt, lè lưỡi ra rồi cúi đầu xuống.

Sài Tịnh bước tới trước vài bước, chấp tay với huynh muội nhà họ Nhạc. “Hai vị, có thể nhường đường cho chúng tôi không, hai người chặn đường vào thành Liêu Châu rồi...”

“Ừm...” Nhạc Hoàn thấy đúng là huynh muội mình đang chặn trước cửa thành Liêu Châu thì đỏ bừng mặt, kéo cương nhích ngựa sang bên cạnh. “A Hoàn, mau tránh ra.”

Nhạc Hoàn không cam tâm lắm, nói: “Cha sắp đến rồi mà, muội cứ nghĩ là người đầu tiên vào thành... Rõ ràng là chúng ta đến trước...”

“Ngoài thành gió lớn thế này, bắt bao nhiêu người chờ cùng hai vị thì không hay lắm đâu.” Sài Tịnh cố ý liếc cây cờ Sài gia – Chu Quốc ở phía sau. “Tĩnh Quốc Công phủ của Đại Tấn chắc không phải hạng không biết lễ nghĩa, Nhạc tiểu thư, cô nói có đúng không?”

Nhạc Hoàn chần chừ nhích ra vài bước, cúi đầu nói với giọng ủ rũ: “Là do A Hoàn không hiểu chuyện, chặn ngang đường vào thành của các vị, thật xin lỗi.”

Sài Tịnh nở nụ cười kiêu ngạo với cha mình, nghênh ngang đi vào cửa thành Liêu Châu. Chàng trai áo đen mắt nhìn thẳng phía trước, đi sát theo sau Sài Tịnh, có điều khóe mắt vẫn chưa từng rời khỏi gương mặt trắng trẻo xinh đẹp của Nhạc Hoàn.

“Quận chúa đúng là quận chúa.” Nhạc Hoàn nhìn theo bóng lưng của Sài Tịnh, chép miệng khen. “Xem bộ dáng, khí khái kìa...”

“Phong hào quận vương của Sài gia hữu danh vô thực, thân phận quận chúa của cô ta còn chẳng cao quý bằng thân phận của muội đâu.” Nhạc Hoàn thì thầm. “Nhìn Đại Tấn chúng ta mà xem, có ai được phong vương mà không chiếm nơi phần hoa trù phú nhất không? Sài quận vương Sài Dật mười năm trước gặp họa mưu phản ở Chu Quốc, bị đày đến phương Bắc hoang vu không một cọng cỏ sống nổi, huynh trưởng Sài Tuyên của ông ta ngay cả mạng cũng không giữ được... A Hoàn, lúc này không phải đại ca sợ Sài gia mà là... là đạo đối đãi với khách lân bang, hiểu không?”

Nhạc Hoàn phì cười một tiếng. “Hay cho câu đạo đối đãi với khách lân bang. Đại ca, mặt của huynh còn đang đỏ lên kìa.”

Liêu Châu đang vào mùa mưa, vừa đến cửa thành là mưa xuân đã giăng kín như tơ sợi. Chàng trai áo đen kéo chiếc khăn đen che mặt xuống, ngửa mặt tiếp xúc với nước mưa mát lạnh.

Sài Tịnh vươn tay ra, vui vẻ cảm nhận cảm giác ẩm ướt trong lòng bàn tay, vỗ vỗ nước mưa lên hai má mình, thoải mái kêu khê một tiếng.

“Đại ca, mưa rồi!” Nhạc Hoàn nhìn ra phía sau. “Không đợi cha nữa, chúng ta mau vào thành tránh mưa thôi.” Vừa nói xong, Bạch Long hí dài một tiếng rồi phi thẳng vào thành Liêu Châu.

Tiếng vó ngựa vang lên lộc cộc, Nhạc Hoàn mặc áo vàng ngồi trên lưng ngựa thúc ngựa chạy ngang qua đoàn người ngựa của Sài gia. Lúc vượt qua, liếc thấy khuôn mặt rần rở của chàng trai áo đen, không khỏi quay đầu lại liếc vội một cái.

“Cái cô đại tiểu thư của Nhạc gia này.” Sài Tịnh lắc đầu. “Nhất định phải tranh vị thứ nhất ư?”

“Huynh thấy cũng chưa chắc.” Chàng trai áo đen lau nước mưa trên mặt. “Mưa xuân lất phất, nên vào thành tránh mưa mới đúng.”

“A Chiêu.” Ông lão gọi một tiếng.

“Thúc thúc.” Chàng trai áo đen cúi đầu xuống, mắt toát lên vẻ khiêm nhường và phục tùng.

“Thúc thúc bảo con dùng thân phận hộ vệ để theo chúng ta đến Liêu Châu của Đại Tấn, con có cảm thấy uất ức không?”

“Sao lại thấy uất ức?” Chàng trai được gọi là A Chiêu mặt không để lộ biểu cảm. “Thúc thúc để con ở lại Sài gia thì con đã cảm kích vô cùng, cho dù làm một hộ vệ thì cũng không cảm thấy uất ức chút nào.”

Ông lão gật đầu nói: “Mười năm rồi, nếu đại ca còn sống, nhìn thấy con trai mình hôm nay trưởng thành, phong thái anh dũng thế này thì chắc sẽ rất vui mừng. Đáng tiếc... Có điều chỉ cần Sài gia còn một người thì sẽ có hy vọng vùng lên.”

“Năm đó cha con bị gian thần hãm hại, bị liệt vào đồng đảng của bọn mưu phản, nếu không nhờ thúc thúc nghĩ mọi cách bảo vệ con thì chắc con đã sớm mất mạng rồi. Thúc thúc là người cha tái sinh ra Sài Chiêu con, ân tình ấy đời này con không quên.” Sài Chiêu vo chặt chiếc khăn đen trên tay, mắt thoáng ẩn hiện vẻ oán hận.

“Đang yên lành sao lại đi nói những chuyện cũ không vui làm gì?” Sài Tịnh mắt hững nói. “Chúc thọ cho Vũ Đế là việc vui, huynh muội ta hưởng lây không khí vui mừng này biết đâu sẽ có thể thay đổi số mệnh của Sài gia. Sài đại ca, huynh nói xem?”

“Quận chúa nói gì thì đúng thế vậy.” Ánh mắt Sài Chiêu dõi theo Nhạc Hoàn đang cười trên Bạch Long, thấy nàng đang đứng trú dưới một mái hiên cách đó không xa. Bạch Long khuỵu hai chân trước xuống, bồm ngựa khẽ cạ sát vào hai má của chủ nhân, giống như là muốn che mưa chắn gió cho nàng. Nhạc Hoàn vuốt ve Bạch Long với vẻ yêu thương, hai lúm đồng tiền trên má hiện ra, dường như miệng đang thì thầm điều gì đó.

“Đừng gọi muội là quận chúa nữa!” Sài Tịnh giả vờ tức giận. “Sài Chiêu, có nghe thấy không?”

“Ừm...” Đôi mắt xám của Sài Chiêu từ từ khép lại, giậm vào bàn đạp dưới chân, hoãn chậm tốc độ để hòa vào đoàn hộ vệ sau lưng Sài Tịnh.

Hôm sau, ngày kinh chạp (mồng 5 hoặc mồng 6 tháng 3), ngày mừng thọ Vũ Đế. Tại Càn Khôn Điện.

Nhạc Hoàn đã thức dậy từ sớm, soi gương chải kiểu tóc trường nhạc kế, ngắm trái ngắm phải mà cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó nên vầu môi lẩm bẩm một mình. “Mày là đứa con gái nhà võ tướng, làm thế nào cũng không thể xinh xắn yếu điệu bằng những tiểu thư nhà quan lại, thường ngày thế nào thì cứ làm thế nấy vậy.” Nói xong, đang định tháo mái tóc ra thì Nhạc Hoàn đẩy cửa, chui vào phòng.

Thấy Nhạc Hoàn đã búi tóc, hai búi tóc xõa bằng bành bên cổ, trông có vẻ rất yêu kiều thì không nhịn được, trêu ghẹo: “Muội muội nhà ta cũng có lúc thế này ư? Đừng có lười thôi nữa, đến giờ rồi, nên đến Càn Khôn Điện diện kiến thánh thượng thôi.”

“Đại ca...” Nhạc Hoàn chần chừ, nói: “Hay là... muội tháo tóc ra, cứ để như thường ngày là được?”

“Còn thời gian nữa à?” Nhạc Hoàn lập tức kéo muội muội dậy. “Đi thôi, bao nhiêu người đang đợi bên ngoài kia. E là hoàng thượng cũng chẳng nhìn thấy muội đâu, muội mặc gì, chải tóc kiểu nào cũng có khác gì chứ?”

Bên ngoài Càn Khôn Điện sớm đã có rất nhiều người đợi. Huynh muội nhà họ Nhạc chen đến phía sau cha mình. Nhạc Thịnh liếc nhìn hai đứa con, đang định dờ mắt đi nhưng lại nhìn con gái thêm một cái, môi khẽ nhếch lên, nói: “A Hoàn chải kiểu tóc này quả không tồi.”

“Thật không?” Nhạc Hoàn nhoẻn miệng cười thật tươi.

Nhạc Hoàn bĩu môi, lầu bầu. “Cha chỉ thuận miệng nói thôi... Muội đừng cho là thật.”

“Sổ Vương của Lương Quốc đến!”

“Sở Vương?” Nhạc Hoàn nhón chân lên nhìn. “Sở Vương Kỷ Minh!”

Nhạc Hoàn kéo góc áo nàng, vẻ mặt không quan tâm. “Sở Vương thì sao chứ? Người của Lương Quốc thôi mà!”

Nhạc Hoàn không nhận được, nói: “Đại ca, hôm qua ở ngoài thành, huynh nhìn thấy Sài quận chúa của Chu Quốc thì rất khách sáo, Sở Vương này còn cao quý hơn Sài gia nhiều, sao huynh lại không đặt vào mắt chứ?”

Nhạc Hoàn rất bức cái tính cách này của muội muội mình, tức tối nói: “Muội thì hiểu gì? Sài quận chúa là nữ nhi, đương nhiên phải khách sáo với nàng ấy. Sở Vương và ta đều là nam nhi, ta sợ hấn gì chứ?”

“Muội cũng là nữ nhi này.” Nhạc Hoàn cắn môi. “Sao không thấy đại ca khách sáo với muội?”

“Muội!” Nhạc Hoàn lập tức nghẹn họng, hừ một cái rồi không lên tiếng nữa.

Trên bậc thang bằng đá cẩm thạch xuất hiện một chàng trai trẻ mặc áo gấm màu vàng kim, sau lưng theo mười hai gã hộ vệ mặc áo giáp bạc, ai nấy đều đáng người oai vệ. Chàng trai có đôi mày kiếm sắc sảo, đôi mắt đen ánh lên tia nhìn sáng như ngọc, bước chân ung dung tự tin, không nhanh không chậm, cho dù đi đứng một cách chậm rãi thì vẫn có tư thế ngạo nghễ trời sinh.

“Sở Vương, Kỷ Minh.” Sài Tịnh ép giọng thật khế, đến sát bên Sài Chiêu nói: “Đây chính là người được trọng dụng nhất ở Lương Quốc hiện nay, hần ta đích thân đến Liêu Châu Đại Tấn chúc thọ Vũ Đế, đúng là thật nể mặt.”

Sài Chiêu nhìn vẻ uy phong của Sở Vương Kỷ Minh. Ánh mắt của Kỷ Minh thoáng lướt qua những người trên điện rồi đi thẳng đến chiếc ghế gỗ lim đã được chuẩn bị trước, nhẹ nhàng vung áo lên, ngồi xuống.

“Hả?” Nhạc Hoàn ngạc nhiên nói: “Còn chưa gặp hoàng thượng của chúng ta, còn chưa hành lễ mà đã ngồi xuống rồi! Cha...”

“Im miệng!” Nhạc Thịnh thấp giọng quát con trai mình. “Dưới chân thiên tử, con muốn không biết lễ nghi như hạng người đó sao?”

Nhạc Hoàn hậm hực cúi đầu, không dám nói tiếng nào.

Sài Chiêu không nhìn Kỷ Minh lâu mà nhìn theo bóng lưng của Nhạc Hoàn đang thò đầu ngó dáo dác ở phía trước. Thấy nàng không còn buộc tóc lên đầu vẻ khí khái như hôm qua, ngón tay quần lộn tóc bên cổ, vai thoáng lắc lư.

Sài Tịnh nhìn theo ánh mắt y, rồi lại nhìn nụ cười như có như không trên khóe môi đường huynh mình, khoác tay nói: “Cái cô Nhạc Hoàn này... là cô gái nhà võ tướng nổi tiếng của Tấn Quốc, mười hai tuổi đã có thể kéo căng cung lớn, bắn trúng chim sơn ca bay ngang qua bầu trời, danh tiếng vang dội cả Thương Châu. Từ đó nổi danh, xưa nay chưa ai có. Hôm qua nhìn thấy, bộ dáng cũng rất khôi ngô. Muội cũng cảm thấy cô ta không tồi... Đáng tiếc... cho dù Vũ Đế có kén chồng cho cô ta, đề cập đến chuyện hai nước kết giao thì hình như Lương Quốc càng thích hợp hơn một chút. Với địa vị của Sài gia hôm nay, có lẽ Vũ Đế và Nhạc gia đều không xem trọng.”

Dường như Sài Chiêu không hề nghe thấy những gì Sài Tịnh nói, dời mắt nhìn về phía Càn Khôn Điện ở phía trước.

“Hoàng thượng giá đáo!”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống. Sở Vương Kỷ Minh từ từ đứng dậy, hất vạt áo lên, quỳ một chân xuống, ánh mắt sáng ngời không có chút hèn kém nào. Nhạc Hoàn vừa định ngẩng đầu lên nhìn Vũ Đế thì đã bị Nhạc Hoàn đè lại.

Vũ Đế mặc áo long bào màu vàng kim, hai mắt quét qua mọi người trong điện, gật đầu cười với kỷ Minh. “Sở Vương cũng đến rồi à? Đúng là vinh dự vô hạn của Đại Tấn.”

Kỷ Minh thản nhiên mỉm cười. “Hoàng huynh đã giao phó tiểu vương nhất định phải đích thân đi Liêu Châu một chuyến, để tỏ sự hòa hảo của hai nước Tấn – Lương. Hôm nay có thể được gặp bao nhiêu khách từ các phương đến thể này, cũng là vinh hạnh của tiểu vương.”

“Vũ Đế khách sáo với Sở Vương như thế, giống như không đặt Sài gia chúng ta vào mắt vậy.” Sài Tịnh khe khẽ lên tiếng tự giễu. “Mà thôi, năm tháng trước Kỷ Minh giúp Lương Quốc diệt Yến Quốc, muối không tin hẳn thật lòng đến chúc thọ Vũ Đế. Là phúc hay họa, ai mà biết được chứ.”

Vũ Đế tiếp kiến sứ giả các phương xong, triệu thái giám bên cạnh đến, thì thầm vài câu. Thái giám vung phát trần lên, cao giọng truyền: “Nhạc đại tiểu thư Nhạc Hoàn của Tỉnh Quốc Công phủ, bước lên một bước.”

Nhạc Hoàn đứng ngơ ngác: “Đại ca, là gọi muội ư?”

“A Hoàn, hoàng thượng bảo con lên đó.” Nhạc Thịnh nói khẽ. “Mau lên đi!”

Nhạc Hoàn vuốt bím tóc, chen người ra khỏi đám người, bước lên trước vài bước, quỳ một chân xuống đất. Có người bật cười thành tiếng, lẩm bẩm. “Đúng là... hành lễ kiểu nửa binh sĩ nửa tiểu thư ư? Nhạc tiểu thư thật biết lễ nghĩa.”

Nhạc Hoàn đỏ bừng mặt, sau đó lại ngẩng cao đầu, nói giòn giã. “Nhạc Hoàn của Tỉnh Quốc Công phủ khấu kiến hoàng thượng, chúc hoàng thượng năm nào cũng như hôm nay...”

Vũ Đế ngẩn ra, sau đó bật cười, nhìn gương mặt ửng hồng của Nhạc Hoàn, nói: “Nhìn xem, con gái nhà võ tướng, đúng là không tầm thường. Nhạc Thịnh, đưa con gái này của khanh được dạy dỗ không tồi. Đứng lên, mau đứng lên đi!”

Nhạc Hoàn đứng dậy, lại không nhẹn được phải xoa đầu. Kiểu tóc trường nhạc kể hôm nay kiểu gì cũng cảm thấy khó chịu, cứ lo nhỡ mình không cẩn thận, tóc xỏa tung ra thì mất cả mặt nhà họ Nhạc.

“Trẫm sớm đã nghe nói. ” Vũ Đế nhìn kỹ cô gái trẻ xinh đẹp như tranh này. “Nhạc Hoàn ở Thương Châu còn nhỏ mà đã thành danh, mấy tuổi đã có thể kéo được cung lớn, bắn rơi chim sơn ca đang bay...”

“Mười hai tuổi.” Nhạc Hoàn há miệng nói.

Sài Tịnh nhún mày. “Nha đầu này đúng là thẳng thắn.”

“Năm nay Nhạc Hoàn bao lớn rồi?” Vũ Đế vuốt râu hỏi.

Nhạc Hoàn nuốt nước miếng một cái. “Vừa tròn mười lăm tuổi.”

“Mười lăm à...” Vũ Đế nhìn Nhạc Thịnh phía dưới điện với ánh mắt sâu xa. “Thời gian như nước chảy, mới đó mà con gái của Nhạc Thịnh cũng đã mười lăm rồi. Trẫm có rất nhiều hoàng tử nhưng nữ nhi lại không có một ai, nếu có một công chúa như thế thì sẽ rất vui mừng.”

Tim Nhạc Hoàn khẽ thót lên, muốn quay đầu lại nhìn cha nhưng nghĩ lại thì cứng cả người, không dám nhúc nhích.

Kỷ Minh cách Nhạc Hoàn chỉ khoảng hơn một trượng, đôi mắt đen khẽ liếc nhìn vị Nhạc tiểu thư mười hai tuổi đã nổi danh này, tay khẽ vãn về miếng ngọc đen to khoảng cái trứng gà, chậm rãi nói: “Tiểu vương cũng nghe qua danh tiếng vị Nhạc tiểu thư này, thiện xạ không thua gì xạ thủ giỏi nhất trong quân doanh, hôm nay được trông thấy... Nhạc tiểu thư không giống nữ tử thô kệch mà thân hình yếu đuối, dung nhan động lòng người, lại có vẻ thanh nhã xinh tươi...”

Nhạc Hoàn nghe những lời của Kỷ Minh, đôi mắt to tròn hiện lên chút ảm ức, tay vẫn vãn về lấy góc áo, không lên tiếng.

Kỷ Minh nhìn về phía Vũ Đế, tiếp tục nói: “Trước khi đến Liêu Châu, hoàng huynh đã nói với tiểu vương nếu hai nước Tấn – Lương muốn kết đồng minh lâu dài thì kết mối duyên hoàng thất là tốt nhất...”

Lời vừa nói ra, người của Nhạc gia đều biến sắc, sống lưng mảnh mai của Nhạc Hoàn khẽ run lên, đôi môi đỏ khẽ hé mở, muốn nói lại không dám.

“Lúc này tiểu vương vừa nghe điện hạ nói điện hạ không có công chúa, hoàng huynh của tiểu vương tuy có hai cô con gái nhưng đáng tiếc tuổi đang còn nhỏ, nói chuyện hôn nhân thì còn quá sớm. Thái tử của Lương Quốc đã đến tuổi trưởng thành, hơn nữa chỉ mới có một trắc phi... Nếu Tấn Quốc có người thích hợp, làm

thái tử phi của Lương Quốc chúng tôi chẳng phải là tốt nhất sao? Điện hạ, ngài cảm thấy thế nào?” Kỷ Minh nói những câu này với vẻ rất thoải mái.

“Sở Vương nhìn trúng Nhạc tiểu thư của Tĩnh Quốc Công phủ rồi sao?” Vũ Đế không khỏi nhìn Nhạc Hoàn lâu hơn.

“Lương Quốc coi trọng võ nghệ, hoàng huynh cũng đã nói với tiểu vương nhà họ Nhạc ba đời trung lương, con gái Nhạc Hoàn tài thiện xạ hơn người, rất là tán thưởng.” Kỷ Minh đứng dậy đi đến gần Nhạc Hoàn. “”Hôm nay tiểu vương gặp được Nhạc tiểu thư, dung mạo không cần phải nhiều lời, tiểu vương chỉ tò mò... vóc dáng Nhạc tiểu thư thế này, thật sự có thể kéo được cung lớn nặng bảy mươi cân ư?”

Nhạc Hoàn muốn tranh luận vài câu, thấy ánh mắt khó lường của Kỷ Minh cứ nhìn chằm chằm vào mình thì khẽ cắn môi, nhìn về phía Vũ Đế, nói rõ từng tiếng. “Hoàng thượng, sở vương điện hạ đang muốn thấy tài bắn cung của Nhạc Hoàn sao? Nếu đã như thế, Nhạc Hoàn bằng lòng thử một chút trước mặt mọi người.”

2. Chương 1-1: Một Đóa Hoa, Hai Nước Đầu Yêu (1)

Nếu có một ngày, gặp lại gã chết tiệt đã hủy hoại thanh danh của mình, Nhạc Hoàn thề rằng nhất định sẽ bắn chết hắn, cho dù không giết được hắn thì cũng phải móc mù hai mắt hắn – đôi mắt xám tối tăm u ám như mắt bồ câu ấy.

Năm ba mươi hai đời Vũ Đế nước Đại Tấn, Vũ Đế mừng thọ sáu mươi tuổi, các chư hầu đều tề tựu tại kinh đô Liêu Châu để chúc thọ Vũ Đế. Hai nước láng giềng là Lương, Chu cũng phái hoàng thất quý tộc đến Liêu Châu, mừng Vũ Đế thọ ngàn trường thọ.

Tĩnh Quốc Công Nhạc Thịnh ở Thương Châu cùng trưởng tử Nhạc Hoàn và con gái Nhạc Hoàn cũng nằm trong đội ngũ tiên kinh diện kiến thánh thượng.

“Đại ca.” Nhạc Hoàn gọi Nhạc Hoàn ở phía trước. “Mẹ nói lúc nhỏ muội từng đến kinh đô, sao muội không nhớ gì hết vậy?”

“Ngốc quá.” Nhạc Hoàn khẽ nhếch môi cười. “Đã nói là lúc nhỏ, khi đó muội được bao nhiêu tuổi? Lại còn cười chung một con ngựa với đại ca, sao còn nhớ được chứ?”

“Nhưng giờ khả năng cười ngựa của A Hoàn đã không thua gì đại ca rồi.” Nhạc Hoàn vùng cương ngựa lên, vượt lên trước đoàn người ngựa của Nhạc gia, quay đầu lại nhìn Nhạc Hoàn đang cười trên con ngựa Xích Tông với vẻ khiêu khích. “Xích Tông của đại ca không bì được với Bạch Long của muội sao?”

“Nha đầu chết tiệt.” Nhạc Hoàn thúc vào bụng ngựa, đuổi sát theo sau. “Bình thường đại ca nhường muội, bây giờ kiêu ngạo tới trời rồi phải không?”

Phó tướng Tôn Nhiên mặc áo giáp bạc đi bên cạnh Nhạc Thịnh nheo mắt cười, nói: “Tướng quân ngài xem, đại thiếu gia và nhị tiểu thư đúng là trẻ tuổi đầy nhiệt huyết!”

“Cứng đầu không chịu sửa, rất khó dạy bảo.” Nhạc Thịnh vuốt râu cười lắc đầu. Tuy nói thế nhưng không sao giấu được nụ cười trên môi.

Trên sườn núi ở phía Tây Bắc, một đoàn người ngựa đang dừng lại nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng cười đùa trong trẻo trẻ trung thì đều ngẩng đầu lên nhìn. Cô gái áo xanh đang dựa vào gốc cây uống nước đứng dậy, nhìn huynh muội nhà họ Nhạc đang truy đuổi lẫn nhau dưới chân núi thì quay đầu lại nói với chàng trai áo đen đang chớp mắt ở phía sau: “Sai đại ca, huynh xem, hình như dưới núi chính là người của Nhạc gia, Tĩnh Quốc Công ở Thương Châu.”

Chàng trai kia bỗng mở mắt ra, nhìn xuống dưới núi. Chiếc áo vàng của cô gái ngồi trên ngựa trắng đang tung bay, dáng người nàng mềm mại uyển chuyển, tuổi mười sáu tuổi đẹp như hoa, khoảng cách quá xa không nhìn thấy rõ gương mặt nàng nhưng loáng thoáng thấy mặt mày mang theo vẻ khí khái, thảnh thơi lại quay đầu ra sau xem con Xích Tông đang vội đuổi theo sau, tiếng cười vô tư như tiếng chuông bạc réo rất khiến người ta cực kỳ ngưỡng mộ.

Cô gái áo xanh vén tay áo lên lau nước ở khóe miệng. “Nhạc gia có cô con gái, tên là A Hoàn, hậu duệ của quý tộc, ba tuổi đã biết chữ, sáu tuổi đã biết ngâm thơ, chín tuổi đã biết cưỡi ngựa, mười hai tuổi đã giỏi cưỡi ngựa bắn cung, mười lăm tuổi... đã có thể vào cung diện kiến thánh thượng rồi. Sài đại ca, huynh muội nhà họ Nhạc còn hơn huynh muội ta một chút đấy nhỉ?”

“Sài quận chúa mà cũng có lúc xem nhẹ bản thân mình thế ư?” Chàng trai áo đen từ từ đứng thẳng người dậy.

“Vùng đất phong của Sài gia ta có cho cũng chẳng ai thêm. Gọi một tiếng quận chúa, Sài đại ca giấu cọt cha con muội rồi.”

Cô gái áo xanh còn muốn nói gì thì ông lão ở cách đó không xa đã tăng hắng vài tiếng. “Tĩnh Nhi, thời gian không còn sớm nữa, phải vào thành trước khi mặt trời xuống núi.”

“Con biết rồi, cha.” Sài Tĩnh huyết sáo một cái, những người đang nghỉ ngơi trên triền núi lập tức đứng dậy, mạnh ai nấy dắt ngựa của mình, phi người bay lên ngựa.

Chàng trai áo đen ngẩng đầu, ánh mặt trời chói chang lúc xế chiều mà cũng không chói mắt bằng những tia sáng ẩn chứa trong đôi mắt xám của chàng. Sài Tĩnh vung dây cương lên, nói: “Sài đại ca nhớ đừng gọi muội là quận chúa nữa. Xét về huyết thống, huynh cũng là đường ca của muội, kêu một tiếng Tĩnh Nhi muội cảm thấy dễ nghe hơn.”

“Thuộc hạ tuân lệnh, Sài quận chúa.” Chàng trai cup mắt xuống, cười khẽ, sau đó thúc một cái đã lao tới phía trước nhất.

Lúc mặt trời lặn, huynh muội nhà họ Nhạc đã đến ngoại thành Liêu Châu trước một bước. Bạch Long nhẹ nhàng cào cào lớp đất vàng dưới móng ngựa, thảnh thơi hí vài tiếng giống như là muốn sớm được vào thành.

“Xem ra người của Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta là đến Liêu Châu sớm nhất.” Gió tây nổi lên, Nhạc Hoàn xoa đôi bàn tay, vui vẻ nói: “Đại ca, huynh nói xem liệu hoàng thượng có đối đãi đặc biệt với chúng ta không?”

“Nằm mơ đi.” Nhạc Hoàn nhướn mày. “Sao cha còn chưa đến nhỉ...”

Lời vừa nói xong, tiếng vó ngựa dồn dập đã truyền từ xa đến gần. Nhạc Hoàn tỏ ra vui mừng. “Nhất định là đoàn người của cha rồi!”

Dưới ánh tịch dương, trên lưng ngựa là một đoàn người xa lạ, đều mặc áo giáp sẫm màu, đầu đội nón. Ông lão đi đầu mắt sắc như chim ưng, trên chiếc nón giáp có khảm một viên đá khổng lồ to bằng ngón tay cái, phong thái quý phái khó lòng che giấu được. Sau lưng ông là một nam một nữ, đều không quá hai mươi tuổi, khăn đen che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn thẳng vào huynh muội nhà họ Nhạc không chút e dè.

Nhạc Hoàn kéo muội muội ra sau lưng mình, ép giọng xuống thật khẽ. “Xem ra là Sài gia ở phía Bắc Chu Quốc.”

“Sài quận vương?” Nhạc Hoàn thò đầu ra nhìn với vẻ tò mò: “Vậy cô nương áo xanh kia chắc chắn chính là Sài quận chúa của Chu Quốc rồi?”

Đôi mắt xám của chàng trai áo đen khẽ dừng trên khuôn mặt của Nhạc Hoàn, nhưng dường như Nhạc Hoàn không hề quan tâm đến chàng ta mà mắt cứ không ngừng đảo quanh người Sài Tĩnh, miệng thì lẩm bẩm: “Đại ca, nếu hoàng thượng của chúng ta yêu thích muội thì phải chăng cũng sẽ phong muội làm quận chúa nhỉ?”

Nhạc Hoàn đưa ngón tay xĩa vào trán nàng. “Muội ấy hả? Quận chúa? Ta cười rụng răng mất!”

Nhạc Hoàn đỏ mặt, lè lưỡi ra rồi cúi đầu xuống.

Sài Tịnh bước tới trước vài bước, chấp tay với huynh muội nhà họ Nhạc. “Hai vị, có thể nhường đường cho chúng tôi không, hai người chặn đường vào thành Liêu Châu rồi...”

“Ừm...” Nhạc Hoàn thấy đúng là huynh muội mình đang chặn trước cửa thành Liêu Châu thì đỏ bừng mặt, kéo cương nhích ngựa sang bên cạnh. “A Hoàn, mau tránh ra.”

Nhạc Hoàn không cam tâm lắm, nói: “Cha sắp đến rồi mà, muội cứ nghĩ là người đầu tiên vào thành... Rõ ràng là chúng ta đến trước...”

“Ngoài thành gió lớn thế này, bắt bao nhiêu người chờ cùng hai vị thì không hay lắm đâu.” Sài Tịnh cố ý liếc cây cờ Sài gia – Chu Quốc ở phía sau. “Tình Quốc Công phủ của Đại Tấn chắc không phải hạng không biết lễ nghĩa, Nhạc tiểu thư, cô nói có đúng không?”

Nhạc Hoàn chần chừ nhích ra vài bước, cúi đầu nói với giọng ủ rũ: “Là do A Hoàn không hiểu chuyện, chặn ngang đường vào thành của các vị, thật xin lỗi.”

Sài Tịnh nở nụ cười kiêu ngạo với cha mình, nghênh ngang đi vào cửa thành Liêu Châu. Chàng trai áo đen mắt nhìn thẳng phía trước, đi sát theo sau Sài Tịnh, có điều khóe mắt vẫn chưa từng rời khỏi gương mặt trắng trẻo xinh đẹp của Nhạc Hoàn.

“Quận chúa đúng là quận chúa.” Nhạc Hoàn nhìn theo bóng lưng của Sài Tịnh, chép miệng khen. “Xem bộ dáng, khí khái kìa...”

“Phong hào quận vương của Sài gia hữu danh vô thực, thân phận quận chúa của cô ta còn chẳng cao quý bằng thân phận của muội đâu.” Nhạc Hoàn thì thầm. “Nhìn Đại Tấn chúng ta mà xem, có ai được phong vương mà không chiếm nơi phần hoa trù phú nhất không? Sài quận vương Sài Dật mười năm trước gặp họa mưu phản ở Chu Quốc, bị đẩy đến phương Bắc hoang vu không một cọng cỏ sống nổi, huynh trưởng Sài Tuyên của ông ta ngay cả mạng cũng không giữ được... A Hoàn, lúc này không phải đại ca sợ Sài gia mà là... là đạo đối đãi với khách lân bang, hiểu không?”

Nhạc Hoàn phì cười một tiếng. “Hay cho câu đạo đối đãi với khách lân bang. Đại ca, mặt của huynh còn đang đỏ lên kìa.”

Liêu Châu đang vào mùa mưa, vừa đến cửa thành là mưa xuân đã giăng kín như tơ sợi. Chàng trai áo đen kéo chiếc khăn đen che mặt xuống, ngửa mặt tiếp xúc với nước mưa mát lạnh.

Sài Tịnh vươn tay ra, vui vẻ cảm nhận cảm giác ẩm ướt trong lòng bàn tay, vỗ vỗ nước mưa lên hai má mình, thoải mái kêu khẽ một tiếng.

“Đại ca, mưa rồi!” Nhạc Hoàn nhìn ra phía sau. “Không đợi cha nữa, chúng ta mau vào thành tránh mưa thôi.” Vừa nói xong, Bạch Long hí dài một tiếng rồi phi thẳng vào thành Liêu Châu.

Tiếng vó ngựa vang lên lộc cộc, Nhạc Hoàn mặc áo vàng ngồi trên lưng ngựa thúc ngựa chạy ngang qua đoàn người ngựa của Sài gia. Lúc vượt qua, liếc thấy khuôn mặt rắn rỏi của chàng trai áo đen, không khỏi quay đầu lại liếc vội một cái.

“Cái cô đại tiểu thư của Nhạc gia này.” Sài Tịnh lắc đầu. “Nhất định phải tranh vị thứ nhất ư?”

“Huynh thấy cũng chưa chắc.” Chàng trai áo đen lau nước mưa trên mặt. “Mưa xuân lất phất, nên vào thành tránh mưa mới đúng.”

“A Chiêu.” Ông lão gọi một tiếng.

“Thúc thúc.” Chàng trai áo đen cúi đầu xuống, mắt toát lên vẻ khiêm nhường và phục tùng.

“Thúc thúc bảo con dùng thân phận hộ vệ để theo chúng ta đến Liêu Châu của Đại Tấn, con có cảm thấy uất ức không?”

“Sao lại thấy uất ức?” Chàng trai được gọi là A Chiêu mặt không để lộ biểu cảm. “Thúc thúc để con ở lại Sài gia thì con đã cảm kích vô cùng, cho dù làm một hộ vệ thì cũng không cảm thấy uất ức chút nào.”

Ông lão gật đầu nói: “Mười năm rồi, nếu đại ca còn sống, nhìn thấy con trai mình hôm nay trưởng thành, phong thái anh dũng thế này thì chắc sẽ rất vui mừng. Đáng tiếc... Có điều chỉ cần Sài gia còn một người thì sẽ có hy vọng vùng lên.”

“Năm đó cha con bị gian thần hãm hại, bị liệt vào đồng đảng của bọn mưu phản, nếu không nhờ thúc thúc nghĩ mọi cách bảo vệ con thì chắc con đã sớm mất mạng rồi. Thúc thúc là người cha tái sinh ra Sài Chiêu con, ân tình ấy đời này con không quên.” Sài Chiêu vo chặt chiếc khăn đen trên tay, mắt thoáng ẩn hiện vẻ oán hận.

“Đang yên lành sao lại đi nói những chuyện cũ không vui làm gì?” Sài Tịnh mắt hững nói. “Chúc thọ cho Vũ Đế là việc vui, huynh muội ta hưởng lây không khí vui mừng này biết đâu sẽ có thể thay đổi số mệnh của Sài gia. Sài đại ca, huynh nói xem?”

“Quận chúa nói gì thì đúng thế vậy.” Ánh mắt Sài Chiêu dõi theo Nhạc Hoàn đang cười trên Bạch Long, thấy nàng đang đứng trú dưới một mái hiên cách đó không xa. Bạch Long khuy hai chân trước xuống, bờm ngựa khê cạo sát vào hai má của chủ nhân, giống như là muốn che mưa chắn gió cho nàng. Nhạc Hoàn vuốt ve Bạch Long với vẻ yêu thương, hai lúm đồng tiền trên má hiện ra, dường như miệng đang thì thầm điều gì đó.

“Đừng gọi muội là quận chúa nữa!” Sài Tịnh giả vờ tức giận. “Sài Chiêu, có nghe thấy không?”

“Ừm...” Đôi mắt xám của Sài Chiêu từ từ khép lại, giậm vào bàn đạp dưới chân, hoãn chậm tốc độ để hòa vào đoàn hộ vệ sau lưng Sài Tịnh.

3. Chương 2: Tình Đã Sâu, Khó Lòng Kiềm Chế

“Được lắm!” Vũ Đế vỗ tay tán thành. “Trẫm cũng có ý đó. Hôm nay thời tiết rất đẹp, chi bằng hãy dời bước đến Lâm Uyển ở ngoại thành, để tất cả mọi người đều được chiêm ngưỡng kỹ thuật bắn cung của con gái Nhạc gia!”

Nhạc Hoàn sớm đã ngựa mất với vẻ kiêu ngạo của Kỷ Minh, thấy hần nghi ngờ tài bắn cung của muội muội mình thì càng tức đến muốn giậm chân. Nghe thấy Vũ Đế nói liền vỗ mạnh vào đùi. “Thế mới tốt chứ. Phải để A Hoàn bị Sỡ Vương mang về Lương Quốc ư?”

“Con thì biết gì!” Nhạc Thịnh trầm giọng, nói: “Con muốn A Hoàn bị Sỡ Vương mang về Lương Quốc ư?”

“Cha...” Nhạc Hoàn lập tức ngậm miệng. “Chuyện này...”

Trên đường đến Lâm Uyển, Sài Tịnh đến gần Sài Chiêu nói: “Tên Sỡ Vương này quả nhiên không đơn giản. Nếu Nhạc Hoàn bắn cung cưỡi ngựa không giỏi, Tấn Quốc đương nhiên sẽ bị mất mặt. Nhưng nếu bắn lĩnh hơn người thì hẳn có thể thuận thế xin Vũ Đế ban Nhạc Hoàn cho Lương Quốc... Nếu Tấn – Lương thật sự mượn Nhạc gia để kết thân với nhau thì chắc chắn sẽ đứng ngạo nghễ giữa Trung Nguyên. Yến Quốc đã bị diệt, hai nước kết minh đối với Chu Quốc chúng ta mà nói chẳng phải là chuyện tốt mà là bị rình như hổ rình mồi. Sài đại ca, huynh thấy thế nào?”

Sài Chiêu ghì cương ngựa, nhàn nhã nói: “Hoàng đế Đại Chu của chúng ta không sót ruột thì muội sót ruột cái gì? Huynh cũng tò mò rốt cuộc thì tài cung tên của Nhạc Hoàn tinh luyện để cỡ nào. Để xem đã rồi hăng tính.”

Sài Tịnh ngồi trên yên ngựa, lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ.

Đêm qua có trận mưa xuân, Lâm Uyển trở nên ẩm ướt, mùi cây cỏ phả vào mặt khiến lòng người sáng khoái. Nhạc Hoàn trên lưng ngựa lại có vẻ mặt u sầu lo lắng, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cổ của Bạch Long, thì thầm: “Bạch Long à Bạch Long, mày nói xem tao phải làm sao đây? Thất bại thì mất mặt, thắng thì sợ là phải theo người ta. Sớm biết thế này thì đã chẳng đến kinh thành xem náo nhiệt rồi. Haiz!”

Thấy mọi người đã ổn định, Kỷ Minh vung tay lên, hộ vệ mặc giáp bạc phía sau trèo lên một cây cung bạc. Kỷ Minh nhận lấy cây cung bạc, lấy một mũi tên bạc từ trên hộp đựng tên trên lưng ngựa ra, cười nhìn Nhạc Hoàn. “Nhạc tiểu thư, tiểu vương cũng biết sơ về cung tên, chỉ bằng bêu xấu trước điện hạ và tiểu thư trước, Nhạc tiểu thư xem thử nhé.” Lời vừa nói xong, cung bạc đã được kéo căng, ngón tay thoảng buông lỏng, mũi tên xé gió lao đi, kèm theo tiếng chim kêu thảm thiết, chưa đợi mọi người kịp nháy mắt thì con chim tước bị bắn trúng đã rơi xuống đất.

Hộ vệ áo giáp bạc lập tức bước tới nhặt con chim tước lên, đi một vòng trước mặt mọi người, chỉ thấy mũi tên xuyên ngang qua cổ họng chim, kỹ thuật cao siêu không thể xem thường.

Mặt Vũ Đế thoảng biến sắc, đôi mắt hơi lờm xuống nhìn Nhạc Thịnh đang im lặng. “Nhạc Hoàn nhà khanh có nắm chắc không?”

Nhạc Thịnh cúi đầu nói: “Để A Hoàn thử đi ạ.”

Kỷ Minh đưa cây cung bạc trên tay mình cho Nhạc Hoàn. “Hình như Nhạc tiểu thư không mang cung tên bên mình? Nếu không chê cây cung này của tiểu vương quá nặng thì...”

Nhạc Hoàn mau mắn nhận lấy cây cung bạc của Kỷ Minh, vuốt ve từ trên xuống dưới. “Đúng là một cây cung tốt hiếm thấy.” Lời vừa dứt đã dang cánh tay kéo căng cây cung, miệng “chắc chắc” một tiếng rồi thả dây cung ra, hai lúm đồng tiền trên má hiện rõ. “Vương gia, có phải kéo thế này không?”

Sài Chiêu bị dáng vẻ bướng bỉnh của Nhạc Hoàn chọc tức cười, đưa mua bàn tay che miệng, cúi đầu bật cười thành tiếng.

Kỷ Minh thấy Nhạc Hoàn cứ nhiên có thể kéo căng chiếc cung bạc của mình một cách dễ dàng thì cũng cả kinh, lại thấy ánh mắt có mang nét cười của Nhạc Hoàn ẩn chứa vẻ chế giễu mình thì có chút tức giận.

Nhạc Hoàn đưa cây cung bạc cho hộ vệ của Kỷ Minh, nghiêng đầu nói: “Cảm ơn ngài. Ta tự có cung tên của mình.” Nói xong thì đưa tay thò xuống dưới người Bạch Long, giống như là làm ảo thuật, lấy ra một cây cung vàng dài chừng hơn một thước, lắc qua lắc lại trước mặt Kỷ Minh.

Thấy trên trời nhất thời không có chim chóc, Sài Chiêu ngậm ngón tay vào miệng, tiếng chuyt sáo du dương vang lên, trong rừng bỗng vang lên tiếng đập cánh của chim chóc. Nhạc Hoàn chọn lấy ba mũi tên, lấp một lượt vào dây cung, cánh tay vung lên về phía chim bay, tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Một tiếng giòn giã vang lên, ba mũi tên đồng loạt lao đi, ba chim ưng con cùng rơi xuống đất, đều là một mũi tên xuyên thẳng cổ họng.

“Hay lắm!” Nhạc Hoàn cất cao giọng hoan hô, lại thấy những người bên cạnh im lặng không nói nên đành lè lưỡi một cái rồi rụt người lại.

Sài Tịnh chắc lưỡi khen. “Sài đại ca, Nhạc Hoàn của Thương Châu... quả nhiên là danh bất hư truyền!”

Nhạc Hoàn từ trên Bạch Long nhảy xuống, khom người nhặt ba con ưng non lên, trình trước mặt Vũ Đế, vui mừng nói: “Hoàng thượng, Nhạc Hoàn bêu xấu rồi!”

Vũ Đế quay người sang nhìn Kỷ Minh đang im lặng không nói tiếng nào. “Sở Vương, tài bắn cung của vị Nhạc tiểu thư Tấn Quốc chúng tôi...”

“Tài cung tên siêu phàm tuyệt diệu, khiến người ta được mở rộng tầm mắt.” Kỷ Minh cố nở nụ cười. “Ngược lại là tiểu vương bêu xấu trước mặt Nhạc tiểu thư mới đúng.”

“Sở Vương khiêm tốn rồi.” Vũ Đế xua tay nói: “Tài cung tên của Sở Vương cũng được xem là nhân tài kiệt xuất trong quân, cho nên đã rất hiếm thấy rồi.”

Thấy cha không cho mình một ánh mắt tỏ vẻ khen ngợi, Nhạc Hoàn cụp mắt xuống đến bên cạnh Bạch Long, siết chặt cung vàng, leo lên lưng ngựa, đang định bỏ đi thì bỗng nhiên không biết Bạch Long bị vật gì đánh trúng vó chân sau mà hí dài một tiếng rồi chạy như điên vào hướng rừng sâu. Hai chân Nhạc Hoàn còn chưa kịp đạp lên yên ngựa thì đã bị Bạch Long hất nghiêng nửa người, nằng nghiêng rãng ôm chặt cổ ngựa, muốn leo lên lưng ngựa.

“A Hoàn, A Hoàn!” Nhạc Hoàn kéo con ngựa ở gần nhất, đang định đuổi theo Bạch Long muội muội thì đã thấy một bóng người lao tới như tên bắn, đoạt lấy dây cương của hắn, phi người nhảy lên ngựa, đuổi theo Nhạc Hoàn vào rừng sâu.

“Bạch... Long...” Nhạc Hoàn bị xóc đến lộn trái lộn phải, không tìm được đường sống nên chỉ biết nhắm mắt lại nghe theo mệnh trời.

“Nhạc Hoàn!” Sài Chiêu mặc áo đen quất mạnh vào mông ngựa, chạy song song với Bạch Long.

Nhạc Hoàn quay đầu lại nhìn. Đôi mắt xám như mắt chim câu đang bình tĩnh nhìn mình. Nàng còn nhớ người này... chàng trai theo sau Sài quận chúa.

“Nhạc tiểu thư, nàng tin tưởng ta chứ!” Sài Chiêu cất cao giọng gọi.

Nhạc Hoàn đã bị xóc đến không nói nên lời, bên tai chỉ còn lại tiếng gió không ngừng rít gào, thân mình lắc lư như sắp rơi xuống, khó mà chống đỡ nổi. Cơ thể mảnh mai giống như có thể bị vứt xuống ngựa bất cứ lúc nào.

“Nàng có muốn chết thì tuyệt đối cũng không thể là hôm nay.” Sài Chiêu đập vào yên ngựa, phi người lên, nhảy lên lưng Bạch Long, một tay ôm lấy Nhạc Hoàn đang lung lay sắp ngã, một tay siết chặt dây cương. Bạch Long cảm thấy lưng đột nhiên nặng thêm, hai vó trước giương cao khoảng nửa trượng, Nhạc Hoàn không nhận được, phải hốt hoảng thét lên.

Sài Chiêu thuận thế nắm lấy bàn tay đầm mồ hôi lạnh của Nhạc Hoàn, dán sát vào vành tai nàng, bình tĩnh nói: “Hãy tin ta.”

Nhạc Hoàn tiếp xúc với gương mặt ấm áp của chàng trai kia, gật đầu một cái thật mạnh.

Bạch Long không chịu gánh trọng lượng của hai người, nhất định phải vứt hai người kia xuống thì mới thôi, Sài Chiêu biết Bạch Long đã phải trải qua nỗi kinh hãi gì đó, gần như là ở trong trạng thái điên cuồng, nếu không có đối sách thì e rằng mình và Nhạc Hoàn đều sẽ bị té xuống khá nặng. không đợi Nhạc Hoàn lên tiếng, Sài Chiêu liếc thấy một bãi cỏ nhìn có vẻ mềm mại, ôm chặt eo Nhạc Hoàn, bất ngờ nhảy khỏi người Bạch Long. Ai ngờ dưới bụi cỏ rậm rạp chính là sườn núi, hai người ôm nhau lăn xuống dưới sườn đồi...

Lúc hoàng hôn buông xuống, đám người Nhạc Hoàn mới tìm thấy Bạch Long lúc ấy đã bình tĩnh lại, nhưng lại không nhìn thấy Nhạc Hoàn ở trên lưng nó đâu, và cả chàng trai đuổi theo nàng nữa.

“Bạch Long đi theo A Hoàn nhiều năm, tính khí rất ôn hòa, sao lại...” Nhạc Hoàn cúi người xuống xem, chỉ thấy vó sau của Bạch Long tràn đầy máu tươi, vết thương lớn chùng lòng bàn tay vẫn đang chảy máu. “Cái này... Cha, ai lại khiến Bạch Long bị thương nặng như vậy!”

Sài Tĩnh đến gần nhìn, nhíu mày nói: “Người đó dùng lưỡi dao cắt vỡ vó ngựa, dù con ngựa có hiền lành đến đâu cũng không thể chịu nổi. Bị mất tích không chỉ là muội muội của huynh, Sài gia bọn ta cũng thiếu mất một người...”

Sắc mặt Nhạc Thịnh nặng nề, ông nói: “Nên nhanh chóng tìm người trước đã. Lâm Uyển có nhiều thú dữ, trời sắp tối rồi.”

Trên đường về cung, Kỷ Minh đâm vào lòng bàn tay, mắt tỏ vẻ nuối tiếc, nói với Vũ đế: “Đáng tiếc, đúng là đáng tiếc! Mới vừa được nhìn thấy tài cung tên vô song của Nhạc tiểu thư thì đã xảy ra sự cố thế này. Vốn còn định lên tiếng xin ban Nhạc tiểu thư cho Lương Quốc, dung mạo và tài nghệ này, có thể làm thái tử phi của Lương Quốc chúng tôi thì không gì tốt hơn! Nhạc tiểu thư tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!”

Đôi mắt sâu thẳm của Vũ Đế nhìn về phía trước. “Nhạc Thịnh nhất định sẽ tìm được con gái trở về, chuyện kết thân của hai nước còn có thể bàn lại mà.”

Trên đường lăn xuống, Nhạc Hoàn cảm thấy chắc chắn mình sẽ chết. Nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm, sao có thể chết một cách lãng xẹt như thế này được!

“Đau...” Nhạc Hoành rên một tiếng, xoa đầu mình muốn đứng dậy nhưng không chỉ đầu đau mà cả người cũng đau nhức, không cách nào đứng dậy nổi. Nhạc Hoành ngo nguậy, mở mắt ra, thấy cả người mình có vết máu loang lổ, mắt liền đỏ lên, rên rỉ một tiếng.

“Nàng tỉnh rồi à?” Một người cúi xuống nhìn nàng, những đường nét dần trở nên rõ ràng, đôi mắt xám tràn ngập vẻ dịu dàng.

“Ừm...” Nhạc Hoành động dậy chân tay, thấy xương cốt không bị gãy thì mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy bộ quần áo màu vàng trên người mình đã bị cây gai cắt nát đến không dám gặp ai, làn da trắng như sứ của thiếu nữ bị lộ ra ngoài, chắc chắn bị một chàng trai xa lạ nhìn thấy hết, không cách nào che chắn được thì lập tức cảm thấy xấu hổ, vội vã ôm chầm lấy cơ thể, cúi đầu không dám nhìn Sài Chiêu. “Cảm ơn huynh đài đã ra tay cứu giúp...”

Cánh tay trái của Sài Chiêu cũng đang chảy máu nhưng trên mặt y không có vẻ gì đau đớn. Y lấy từ trong ngực ra một bình thuốc trị thương luôn mang theo bên mình, dùng miệng mở nắp bình rắc bột thuốc lên miệng vết thương, bình thần xé một góc áo băng bó vết thương lại, từ từ ngồi xuống bên cạnh Nhạc Hoành, quan sát những vết máu trên người nàng, liếm đôi môi hơi khô, nói: “Bộ đồ lụa của nàng đúng là không chịu nổi ma sát. Xem ra vết thương của nàng không nhẹ, rất đau phải không. Hay là ta...”

Nhạc Hoành lắc đầu, nhích sang một bên. “Không sao, cha và đại ca ta sẽ nhanh chóng tìm thấy chúng ta thôi.”

Thấy cô gái ngây ngô này có vẻ rất đề phòng mình, Sài Chiêu cảm thấy hơi buồn cười. Y vươn vai dựa vào một thân cây phía sau lưng, nói sâu xa. “Tại hạ là...”

“Huynh là người của Sài gia.” Nhạc Hoành nói khẽ. “Ta đã từng thấy huynh.”

“Nhạc tiểu thư còn nhớ ta sao?” Sài Chiêu nghiêng người qua nhìn gương mặt đang cúi gằm của nàng.

“Huynh đi theo sau Sài quận chúa.” Nhạc Hoành ngược mắt lên. Dưới ánh trời chiều, ánh mặt trời còn sót lại phản chiếu trong đôi mắt màu xám của chàng. Nàng thấy bóng mình trong mắt chàng, muốn tránh mà không tránh được. “Mắt của huynh có màu xám.”

Sài Chiêu ngơ ngác nhìn. Y vừa tròn hai mươi nhưng chưa từng gần gũi một người con gái nào đến vậy. Cho dù lúc này cả người nàng đều bị thương nhưng hương thơm từ cơ thể thiếu nữ vẫn không bị mùi máu tươi lẫn át mất. Sài Chiêu muốn đến gần nàng hơn một chút thì gió bỗng nổi lên, vùng rừng núi hoang vu trở nên lạnh lẽo. Sài Chiêu khoác lấy vai Nhạc Hoành một cách rất tự nhiên, nói nhỏ: “Nổi gió rồi, có lạnh không?”

Nhạc Hoành như bị kim châm, muốn tránh khỏi y nhưng làm thế nào cũng không giẫy khỏi cánh tay dài và rộng của chàng trai cao lớn kia. Y ôm rất chặt, nàng có giẫy thế nào cũng không nhích người ra được, hướng chỉ cả người bị thương vừa chạm vào là đau dữ dội. Nhạc Hoành bất lực động dậy vài cái, lại sợ chọc giận y thì sẽ dẫn đến tai họa càng lớn hơn nên đành rúc người lại không dám nhúc nhích nữa.

Ánh trăng đêm nay giống như là một chậu nước bạc, chón thâm cốc này càng trở nên sáng ngời, Sài Chiêu thấy đáng vẻ ngồi im không dám nhúc nhích của Nhạc Hoành rất tức cười nên cười khẽ một tiếng, không khỏi ôm chặt nàng hơn.

Nhạc Hoành hừ khẽ một tiếng, đầu nghiêng qua tựa lên vai Sài Chiêu. Sài Chiêu cảm thấy lòng bàn tay bỗng nóng ấm, nương theo ánh trăng nhìn thấy đầy máu đỏ tươi.

“Nha đầu ương ngạnh, bị thương thế này mà cũng không rên một tiếng.”

Sài Chiêu vươn tay ra định cởi áo của Nhạc Hoành, Nhạc Hoành bất chợt giật mình, kéo áo lại quất lên. “Cần rồi!”

Sài Chiêu dừng tay lại, cố chấp gỡ tay Nhạc Hoành ra, cứng rắn nói: “Nếu nàng còn không chịu buông tay thì sẽ mất máu mà chết đấy. Vết thương của nàng không nhẹ, buông tay ra!”

Nhạc Hoành ngoan cố giữ chặt tay Sài Chiêu, ham răng cắn chặt vào môi. Sài Chiêu lập tức đề nàng ngã lên tảng đá, đôi mắt xám bập bùng ánh lửa hung hăng nhìn vào đôi mắt đầy kính hãi của nàng, nói: “Cố chấp đến chết mất! Chết rồi làm sao còn cố chấp được! Ta làm gì nàng cứ nhìn là được, ta có ăn thịt nàng đâu!”

Nói xong mặc cho Nhạc Hoàn phản kháng, y kéo nửa bên áo của nàng để xem vết thương trên lưng nàng. Chiếc áo lụa vốn đã rách tả tơi như xơ mướp, làm sao chịu được lực của Sài Chiêu nên rớt một tiếng, mắt Nhạc Hoàn đỏ lên rồi những giọt nước mắt ẩm ướt tuôn trào.

Sài Chiêu chỉ tưởng mình làm đau nàng, thấy nàng rơi nước mắt thì cũng nổi lòng thương xót, nhẹ nhàng ấn đầu Nhạc Hoàn lên vai mình, dịu dàng an ủi. “Sẽ đau một chút, không nhịn được thì nàng cứ cắn vào vai ta.”

Nhạc Hoàn không nén được nữa phải khóc thút thít, làm ướt bờ vai của Sài Chiêu. Sài Chiêu cup mắt nhìn làn da trắng mịn ở đầu vai cô gái, phảng phất như cảm nhận được sự mềm mại mịn màng của nó, mềm như nhụy hoa. Sài Chiêu chân chừ vươn tay ra, ngón tay nhúng thuốc trị thương, không thể kiềm chế mà vuốt lên chiếc cổ trắng ngần của Nhạc Hoàn, thuận theo đường cong mềm mại thoa xuống dưới...

Ngón tay y lạnh như băng tuyết, cơ thể Nhạc Hoàn khẽ run lên. Chỉ một cái run bản năng thôi nhưng cũng khiến Sài Chiêu cảm thấy đầu óc choáng váng. Lại một cơn gió ulla đến, Sài Chiêu thử đưa tay ôm lấy Nhạc Hoàn, thấy nàng không giãy gụa nữa thì trong lòng cảm thấy vui mừng. Gió thổi qua không để lại dấu tích nhưng cô gái trong lòng y đã mềm nhũn, giống như ngắt đi, tựa vào lòng chàng không còn chút sức, chiếc áo vàng trượt xuống tới eo. Cho dù dù có những vết thương sâu đang chảy máu thì trong mắt Sài Chiêu, nó quyến rũ như dã thú ngủ thấy mùi máu tươi, khiến y từ từ mê muội, không thể kiềm chế được mình.

Từng cơn gió đêm thổi qua, Sài Chiêu cởi chiếc áo đen ra khoác lên người Nhạc Hoàn ở trong lòng mình, nhìn chăm chăm vào dung nhan nhợt nhạt nhưng xinh đẹp kia không thể rời mắt. Hàng mi dài của nàng phủ lên đôi mắt, dường như còn đọng những giọt lệ lấp lánh. Sài Chiêu cúi người xuống, đưa môi hút lấy giọt lệ đang sắp rơi xuống.

Nếu như có thể, Sài Chiêu hy vọng đêm nay mãi mãi không kết thúc.

4. Chương 1-2: Một Đóa Hoa, Hai Nước Đều Yêu (2)

Hôm sau, ngày kinh chapel (mồng 5 hoặc mồng 6 tháng 3), ngày mừng thọ Vũ Đế. Tại Càn Khôn Điện.

Nhạc Hoàn đã thức dậy từ sớm, soi gương chải kiểu tóc trường nhạc kế, ngắm trái ngắm phải mà cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó nên vầu môi lẩm bẩm một mình. “Mày là đứa con gái nhà võ tướng, làm thế nào cũng không thể xinh xắn yếu điệu bằng những tiểu thư nhà quan lại, thường ngày thế nào thì cứ làm thế này vậy.” Nói xong, đang định tháo mái tóc ra thì Nhạc Hoàn đẩy cửa, chui vào phòng.

Thấy Nhạc Hoàn đã búi tóc, hai búi tóc xõa bồng bênh bên cổ, trông có vẻ rất yêu kiều thì không nhịn được, trêu ghẹo: “Muội muội nhà ta cũng có lúc thế này ư? Đờng có lỗi thôi nữa, đến giờ rồi, nên đến Càn Khôn Điện diện kiến thánh thượng thôi.”

“Đại ca...” Nhạc Hoàn chân chữ, nói: “Hay là... muội tháo tóc ra, cứ để như thường ngày là được?”

“Còn thời gian nữa à?” Nhạc Hoàn lập tức kéo muội muội dậy. “Đi thôi, bao nhiêu người đang đợi bên ngoài kia. E là hoàng thượng cũng chẳng nhìn thấy muội đâu, muội mặc gì, chải tóc kiểu nào cũng có khác gì chứ?”

Bên ngoài Càn Khôn Điện sớm đã có rất nhiều người đợi. Huynh muội nhà họ Nhạc chen đến phía sau cha mình. Nhạc Thịnh liếc nhìn hai đứa con, đang định dờ mắt đi nhưng lại nhìn con gái thêm một cái, môi khẽ nhếch lên, nói: “A Hoàn chải kiểu tóc này quả không tồi.”

“Thật không?” Nhạc Hoàn nhoẻn miệng cười thật tươi.

Nhạc Hoàn bĩu môi, lầu bầu. “Cha chỉ thuận miệng nói thôi... Muội đừng cho là thật.”

“Sở Vương của Lương Quốc đến!”

“Sở Vương?” Nhạc Hoàn nhón chân lên nhìn. “Sở Vương Kỷ Minh!”

Nhạc Hoàn kéo góc áo nàng, vẻ mặt không quan tâm. “Sở Vương thì sao chứ? Người của Lương Quốc thôi mà!”

Nhạc Hoàn không nhận được, nói: “Đại ca, hôm qua ở ngoài thành, huynh nhìn thấy Sài quận chúa của Chu Quốc thì rất khách sáo, Sở Vương này còn cao quý hơn Sài gia nhiều, sao huynh lại không đặt vào mắt chứ?”

Nhạc Hoàn rất bức cái tính cách này của muội muội mình, tức tối nói: “Muội thì hiểu gì? Sài quận chúa là nữ nhi, đương nhiên phải khách sáo với nàng ấy. Sở Vương và ta đều là nam nhi, ta sợ hấn gì chứ?”

“Muội cũng là nữ nhi này.” Nhạc Hoàn cắn môi. “Sao không thấy đại ca khách sáo với muội?”

“Muội!” Nhạc Hoàn lập tức nghẹn họng, hừ một cái rồi không lên tiếng nữa.

Trên bậc thang bằng đá cẩm thạch xuất hiện một chàng trai trẻ mặc áo gấm màu vàng kim, sau lưng theo mười hai gã hộ vệ mặc áo giáp bạc, ai nấy đều đáng người oai vệ. Chàng trai có đôi mày kiếm sắc sảo, đôi mắt đen ánh lên tia nhìn sáng như ngọc, bước chân ung dung tự tin, không nhanh không chậm, cho dù đi đứng một cách chậm rãi thì vẫn có tư thế ngạo nghễ trời sinh.

“Sở Vương, Kỷ Minh.” Sài Tịnh ép giọng thật khế, đến sát bên Sài Chiêu nói: “Đây chính là người được trọng dụng nhất ở Lương Quốc hiện nay, hần ta đích thân đến Liêu Châu Đại Tấn chúc thọ Vũ Đế, đúng là thật nể mặt.”

Sài Chiêu nhìn vẻ uy phong của Sở Vương Kỷ Minh. Ánh mắt của Kỷ Minh thoáng lướt qua những người trên điện rồi đi thẳng đến chiếc ghế gỗ lim đã được chuẩn bị trước, nhẹ nhàng vung áo lên, ngồi xuống.

“Hả?” Nhạc Hoàn ngạc nhiên nói: “Còn chưa gặp hoàng thượng của chúng ta, còn chưa hành lễ mà đã ngồi xuống rồi! Cha...”

“Im miệng!” Nhạc Thịnh thấp giọng quát con trai mình. “Dưới chân thiên tử, con muốn không biết lễ nghi như hạng người đó sao?”

Nhạc Hoàn hậm hực cúi đầu, không dám nói tiếng nào.

Sài Chiêu không nhìn Kỷ Minh lâu mà nhìn theo bóng lưng của Nhạc Hoàn đang thò đầu ngó dáo dác ở phía trước. Thấy nàng không còn buộc tóc lên đầu vẻ khí khái như hôm qua, ngón tay quần lộn tóc bên cổ, vai thoáng lắc lư.

Sài Tịnh nhìn theo ánh mắt y, rồi lại nhìn nụ cười như có như không trên khóe môi đường huynh mình, khoác tay nói: “Cái cô Nhạc Hoàn này... là cô gái nhà võ tướng nổi tiếng của Tấn Quốc, mười hai tuổi đã có thể kéo căng cung lớn, bắn trúng chim sơn ca bay ngang qua bầu trời, danh tiếng vang dội cả Thương Châu. Từ đó nổi danh, xưa nay chưa ai có. Hôm qua nhìn thấy, bộ dáng cũng rất khôi ngô. Muội cũng cảm thấy cô ta không tồi... Đáng tiếc... cho dù Vũ Đế có kén chồng cho cô ta, đề cập đến chuyện hai nước kết giao thì hình như Lương Quốc càng thích hợp hơn một chút. Với địa vị của Sài gia hôm nay, có lẽ Vũ Đế và Nhạc gia đều không xem trọng.”

Dường như Sài Chiêu không hề nghe thấy những gì Sài Tịnh nói, dời mắt nhìn về phía Càn Khôn Điện ở phía trước.

“Hoàng thượng giá đáo!”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống. Sở Vương Kỷ Minh từ từ đứng dậy, hất vạt áo lên, quỳ một chân xuống, ánh mắt sáng ngời không có chút hèn kém nào. Nhạc Hoàn vừa định ngẩng đầu lên nhìn Vũ Đế thì đã bị Nhạc Hoàn đè lại.

Vũ Đế mặc áo long bào màu vàng kim, hai mắt quét qua mọi người trong điện, gật đầu cười với kỷ Minh. “Sở Vương cũng đến rồi à? Đúng là vinh dự vô hạn của Đại Tấn.”

Kỷ Minh thản nhiên mỉm cười. “Hoàng huynh đã giao phó tiểu vương nhất định phải đích thân đi Liêu Châu một chuyến, để tỏ sự hòa hảo của hai nước Tấn – Lương. Hôm nay có thể được gặp bao nhiêu khách từ các phương đến thể này, cũng là vinh hạnh của tiểu vương.”

“Vũ Đế khách sáo với Sở Vương như thế, giống như không đặt Sài gia chúng ta vào mắt vậy.” Sài Tịnh khe khẽ lên tiếng tự giễu. “Mà thôi, năm tháng trước Kỷ Minh giúp Lương Quốc diệt Yến Quốc, muối không tin hẳn thật lòng đến chúc thọ Vũ Đế. Là phúc hay họa, ai mà biết được chứ.”

Vũ Đế tiếp kiến sứ giả các phương xong, triệu thái giám bên cạnh đến, thì thầm vài câu. Thái giám vung phát trần lên, cao giọng truyền: “Nhạc đại tiểu thư Nhạc Hoàn của Tỉnh Quốc Công phủ, bước lên một bước.”

Nhạc Hoàn đứng ngơ ngác: “Đại ca, là gọi muội ư?”

“A Hoàn, hoàng thượng bảo con lên đó.” Nhạc Thịnh nói khẽ. “Mau lên đi!”

Nhạc Hoàn vuốt bím tóc, chen người ra khỏi đám người, bước lên trước vài bước, quỳ một chân xuống đất. Có người bật cười thành tiếng, lẩm bẩm. “Đúng là... hành lễ kiểu nửa binh sĩ nửa tiểu thư ư? Nhạc tiểu thư thật biết lễ nghĩa.”

Nhạc Hoàn đỏ bừng mặt, sau đó lại ngẩng cao đầu, nói giòn giã. “Nhạc Hoàn của Tỉnh Quốc Công phủ khấu kiến hoàng thượng, chúc hoàng thượng năm nào cũng như hôm nay...”

Vũ Đế ngẩn ra, sau đó bật cười, nhìn gương mặt ửng hồng của Nhạc Hoàn, nói: “Nhìn xem, con gái nhà võ tướng, đúng là không tầm thường. Nhạc Thịnh, đưa con gái này của khanh được dạy dỗ không tồi. Đứng lên, mau đứng lên đi!”

Nhạc Hoàn đứng dậy, lại không nhận được phải xoa đầu. Kiểu tóc trường nhạc kể hôm nay kiểu gì cũng cảm thấy khó chịu, cứ lo nhỡ mình không cẩn thận, tóc xòa tung ra thì mất cả mặt nhà họ Nhạc.

“Trẫm sớm đã nghe nói. ” Vũ Đế nhìn kỹ cô gái trẻ xinh đẹp như tranh này. “Nhạc Hoàn ở Thương Châu còn nhỏ mà đã thành danh, mấy tuổi đã có thể kéo được cung lớn, bắn rơi chim sơn ca đang bay...”

“Mười hai tuổi.” Nhạc Hoàn há miệng nói.

Sài Tịnh nhún mày. “Nha đầu này đúng là thẳng thắn.”

“Năm nay Nhạc Hoàn bao lớn rồi?” Vũ Đế vuốt râu hỏi.

Nhạc Hoàn nuốt nước miếng một cái. “Vừa tròn mười lăm tuổi.”

“Mười lăm à...” Vũ Đế nhìn Nhạc Thịnh phía dưới điện với ánh mắt sâu xa. “Thời gian như nước chảy, mới đó mà con gái của Nhạc Thịnh cũng đã mười lăm rồi. Trẫm có rất nhiều hoàng tử nhưng nữ nhi lại không có một ai, nếu có một công chúa như thế thì sẽ rất vui mừng.”

Tim Nhạc Hoàn khẽ thót lên, muốn quay đầu lại nhìn cha nhưng nghĩ lại thì cứng cả người, không dám nhúc nhích.

Kỷ Minh cách Nhạc Hoàn chỉ khoảng hơn một trượng, đôi mắt đen khẽ liếc nhìn vị Nhạc tiểu thư mười hai tuổi đã nổi danh này, tay khẽ vãn về miếng ngọc đen to khoảng cái trứng gà, chậm rãi nói: “Tiểu vương cũng nghe qua danh tiếng vị Nhạc tiểu thư này, thiện xạ không thua gì xạ thủ giỏi nhất trong quân doanh, hôm nay được trông thấy... Nhạc tiểu thư không giống nữ tử thô kệch mà thân hình yếu đuối, dung nhan động lòng người, lại có vẻ thanh nhã xinh tươi...”

Nhạc Hoàn nghe những lời của Kỷ Minh, đôi mắt to tròn hiện lên chút âm ức, tay vẫn vãn về lấy góc áo, không lên tiếng.

Kỷ Minh nhìn về phía Vũ Đế, tiếp tục nói: “Trước khi đến Liêu Châu, hoàng huynh đã nói với tiểu vương nếu hai nước Tấn – Lương muốn kết đồng minh lâu dài thì kết mối duyên hoàng thất là tốt nhất...”

Lời vừa nói ra, người của Nhạc gia đều biến sắc, sống lưng mảnh mai của Nhạc Hoàn khẽ run lên, đôi môi đỏ khẽ hé mở, muốn nói lại không dám.

“Lúc này tiểu vương vừa nghe điện hạ nói điện hạ không có công chúa, hoàng huynh của tiểu vương tuy có hai cô con gái nhưng đáng tiếc tuổi đang còn nhỏ, nói chuyện hôn nhân thì còn quá sớm. Thái tử của Lương Quốc đã đến tuổi trưởng thành, hơn nữa chỉ mới có một trắc phi... Nếu Tấn Quốc có người thích hợp, làm

thái tử phi của Lương Quốc chúng tôi chẳng phải là tốt nhất sao? Điện hạ, ngài cảm thấy thế nào?” Kỷ Minh nói những câu này với vẻ rất thoải mái.

“Sở Vương nhìn trúng Nhạc tiểu thư của Tĩnh Quốc Công phủ rồi sao?” Vũ Đế không khỏi nhìn Nhạc Hoàn lâu hơn.

“Lương Quốc coi trọng võ nghệ, hoàng huynh cũng đã nói với tiểu vương nhà họ Nhạc ba đời trung lương, con gái Nhạc Hoàn tài thiện xạ hơn người, rất là tán thưởng.” Kỷ Minh đứng dậy đi đến gần Nhạc Hoàn. “”Hôm nay tiểu vương gặp được Nhạc tiểu thư, dung mạo không cần phải nhiều lời, tiểu vương chỉ tò mò... vóc dáng Nhạc tiểu thư thế này, thật sự có thể kéo được cung lớn nặng bảy mươi cân ư?”

Nhạc Hoàn muốn tranh luận vài câu, thấy ánh mắt khó lường của Kỷ Minh cứ nhìn chằm chằm vào mình thì khê cần môi, nhìn về phía Vũ Đế, nói rõ từng tiếng. “Hoàng thượng, sở vương điện hạ đang muốn thấy tài bắn cung của Nhạc Hoàn sao? Nếu đã như thế, Nhạc Hoàn bằng lòng thử một chút trước mặt mọi người.”

5. Chương 3: Thanh Danh Của Quý Nữ

Lúc trời mờ sáng, tiếng chim chóc rít rít đã đánh thức Sài Chiêu chỉ vừa được chớp mắt đôi chút. Vừa mở mắt ra, cổ y cảm nhận được chút lạnh lẽo. Chỉ thấy một con dao dài bằng bàn tay đang dán sát vào cổ mình. Lại ngược mắt lên, Nhạc Hoàn đang bước bình tĩnh mắt nhìn y, một tay nắm chặt chiếc áo đen, một tay cầm dao đang run khe khẽ.

“Nhạc tiểu thư...”

“Câm miệng!” Nhạc Hoàn lại dùng thêm chút sức. Sài Chiêu biết Nhạc Hoàn có võ công nên môi mỉm cười một chút rồi không nói nhiều nữa.

“Nói, người nhìn thấy gì rồi?”

Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn đang nổi giận bằng ánh mắt ẩn chứa nét cười. “Nhạc tiểu thư vừa bảo ta im miệng, ta có nên nói tiếp không?”

“Người!” Mặt Nhạc Hoàn lập tức đỏ bừng. “Ta hỏi người, người nói. Ta không hỏi, người không được nói.”

“Nhạc tiểu thư hỏi ta nhìn thấy gì rồi ư?” Sài Chiêu giả vờ nheo mắt suy nghĩ. “Bóng đêm mờ mịt, đêm qua ngay cả lửa ta cũng không nhen thì có thể nhìn thấy gì được chứ?”

Con dao của Nhạc Hoàn lại dí sát hơn. “Vết thương của ta là do người băng bó đúng không? Vậy tức là người đã nhìn thấy rồi!”

Sài Chiêu cố thử đẩy con dao của nàng ra. “Lưỡi dao này rất sắc bén, nàng đừng có run tay giết chết ta. Nói thế nào thì ta cũng coi như là đã cứu mạng nàng, lấy oán trả ân thì không hay lắm đâu.”

Nhạc Hoàn bỗng đứng ngẩn người, ngơ ngác nhìn con dao trong tay. “Vậy thì tức là người đã thấy hết rồi...”

Sài Chiêu thuận thế đứng thẳng người, giật lấy con dao khỏi tay Nhạc Hoàn, cúi đầu nhìn vào ánh mắt ngẩn ngơ của nàng. “Nhìn thấy cái gì?”

Nhạc Hoàn lập tức giơ tay định tát thẳng vào mặt Sài Chiêu. Y nhanh nhẹn lách mình nắm giữ cổ tay mảnh mai của nàng, khê đề bàn tay mềm mại của nàng lại. “Nhạc tiểu thư đối xử với ân nhân cứu mạng mình như thế sao?”

“Người không phải là người!” Khóe mắt Nhạc Hoàn đỏ hoe.

Sài Chiêu cười hì hì, thả tay ra, xoay người vươn vai một cái. “Nhạc tiểu thư, nàng nhìn lại thử xem mình có thiếu mất thứ gì không? Nếu không thì đừng có trừng ta như thế.”

Nhạc Hoàn cup mắt nhìn chiếc áo đen trên người mình, rồi lại nhìn chàng trai trước mắt chỉ mặc một chiếc áo trong mỏng manh chống chọi lại với đêm dài, bỗng nhiên không nói được gì.

“A Hoàn! A Hoàn!” Tiếng kêu gọi vang từ xa đến gần, cẩn thận lắng nghe thì hình như là tiếng của đại ca Nhạc Hoàn và tiếng của cha.

“Cha và đại ca ta đến rồi.” Nhạc Hoàn vui mừng nói. Vừa đi được vài bước, nhớ tới dáng vẻ thê thảm của mình thì rụt lại nấp sau thân hình cao lớn vạm vỡ của Sài Chiêu.

“A Hoàn!” Nhạc Hoàn thở phào một hơi. “Tìm muội suốt cả đêm, cứ tưởng muội bị sói ăn thịt rồi chứ!” Nhạc Hoàn nhíu mày nhìn Sài Chiêu trong bộ áo mỏng manh, vươn tay kéo muội muội của mình.

Mặt Nhạc Hoàn lộ ra vẻ lúng túng, nói thật khê. “Đại ca, mau cởi áo khoác của huynh ra cho muội.”

“Hả?” Nhạc Hoàn kéo lỗ tai mình, nhìn hai người này một cái, chần chừ cởi áo khoác ra. “A Hoàn, thế này...”

Nhạc Hoàn lập tức cởi chiếc áo đen của Sài Chiêu ra nhét vào tay y, khoác chiếc áo choàng của Nhạc Hoàn vào, ngang nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt xám kia, nói: “Nếu ngươi dám nói với người khác nửa câu, ta nhất định sẽ cắt lưỡi ngươi.”

Thấy nàng tức tối bỏ đi, khóe môi Sài Chiêu khê nhếch lên. “Nhạc tiểu thư, vậy nếu ta nhìn thấy rồi thì sẽ thế nào?”

Nhạc Hoàn lập tức dừng chân, ngoảnh mặt đi rồi lại nhìn y một cái thật dữ dằn, gần từng chữ, nói: “Móc mắt ngươi ra, không chừa một con!”

Sài Chiêu bật cười thành tiếng. Nhạc Hoàn nghi hoặc nên quay người lại nhìn y lâu hơn, rồi chọc vào Nhạc Hoàn, hỏi: “Người này trêu chọc muội thế nào? Nói với đại ca đi.”

“Nói, nói cái đầu huynh ấy!” Nhạc Hoàn đỏ mặt đẩy Nhạc Hoàn một cái.

“A Hoàn...” Nhạc Thịnh liếc mắt nhìn đứa con gái quần áo không ngay ngắn, đầu tóc xòa tung với ánh mắt thâm thúy.

“Cha, đừng nói nữa.” Nhạc Hoàn không nhìn cha một cái, leo lên lưng ngựa, quất mạnh roi thúc ngựa chạy đi. “Đi!”

Mãi đến khi người nhà họ Sài biến mất khỏi tầm mắt, Sài Chiêu mới giữ chiếc áo đen trong tay lên, chậm rãi mặc vào, lắc đầu với nụ cười mỉm.

“Sài đại ca làm người tốt nhưng thật là mất mặt.” Cách đó không xa, Sài Tịnh khoác tay cười khê. “Muội đã đứng xem được một lúc rồi, mấy người nhà họ Nhạc ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói. Ánh mắt Nhạc tiểu thư nhìn huynh đầy căm hận, giống như là muốn ăn thịt huynh vậy. Sài đại ca, huynh mau nói cho muội nghe, đêm dài vắng vẻ không chịu ngủ ngon mà lại ở chốn rừng sâu lạnh lẽo này. Người ta là đóa hoa xinh đẹp động lòng người, mềm mại yếu ớt...”

“Quận chúa.” Sài Chiêu thắt lại dây lưng. “Ta chưa từng sợ người ta nói xấu điều gì, quận chúa trêu ta vài câu thì không sao nhưng Nhạc tiểu thư, không chịu được người ta nói như thế đâu.”

“Chắc chắc chắc...” Sài Tịnh vừa lắc đầu vừa đi đến gần y, giương đôi mắt hạnh quan sát thân mình sừng sững của y, trêu ghẹo. “Vị Sài đại ca của ta khi nào thì biết nói chuyện thay cho người khác thế? Để Tịnh Nhi xem xem huynh có phải là Sài Chiêu không? Ở trong rừng sâu một đêm, tính tình thay đổi rồi à?”

“Đi thôi.” Sài Chiêu dắt con ngựa mà Sài Tịnh mang đến. “Vừa lạnh vừa đói, ngay cả tính mạng cũng suýt nữa là đi tong. Đi uống với Sài đại ca của muội vài chén đi.”

Trên lưng ngựa, Nhạc Hoàn cắn chặt môi không chịu quay đầu lại. Nhạc Hoàn cố sức chạy sóng vai với nàng, ca giọng nói: “Bây giờ chỉ có hai huynh muội ta, muội nói cho ca ca biết đi, có phải hấn ức hiếp muội không?”

“Đại ca, huynh thử hỏi thêm một câu mà xem!”

Nhạc Hoàn quay đầu nhìn ra sau, thấy cha và mọi người đã cách họ khá xa thì buồn bực nói: “Cũng tại đại ca không sớm tìm thấy muội. Lần sau, nếu có lần sau, ta chắc chắn sẽ không tha cho hần!”

Trong phòng, thấy y nữ bưng bộ quần áo đầy vết mau ra, Nhạc Hoàn xoa nắm đấm, mặt đầy vẻ buồn bực. Hần đẩy cửa phòng ra, đi vào. Thị nữ đang giúp Nhạc Hoàn mặc quần áo sạch sẽ, lau mồ hôi toát ra trên trán nàng.

“Đại phu nói vết thương của muội không nhẹ, chảy rất nhiều máu.” Nhạc Hoàn đau lòng nhìn gương mặt khê run lên vì đau của muội muội. “Những vết thương ấy là do hần giúp muội...”

Nhạc Hoàn ra hiệu bảo thị nữ ra ngoài, thấy trong phòng chỉ còn lại đại ca thì mới dựa vào mép giường, nói: “Đã bảo huynh đừng nói nữa mà. Còn sợ chưa đủ mất mặt sao?”

Nhạc Hoàn nắm một nắm vào thành giường, hung hăng nói: “Hần, hần có... có...”

“Hần chỉ giúp muội băng bó vết thương, chứ còn có thể làm gì nữa?” Nhạc Hoàn vừa xấu hổ vừa tức giận nên ngoảnh mặt đi không thèm nhìn Nhạc Hoàn. “Hần là người của Sài gia?”

“Ừ.” Nhạc Hoàn khê trả lời. “Sài quận chúa cũng cùng tìm với bọn huynh cả đêm, có lẽ là một thành viên trong Sài gia. Mặc kệ hần làm gì, A Hoàn không sao là được rồi. Kể hại Bạch Long bị kinh hãi, huynh nhất định phải tìm ra.”

“Đại ca.” Nhạc Hoàn lạnh lùng gọi hần lại. “Đừng tìm nữa.”

“Tại sao?” Nhạc Hoàn siết chặt nắm đấm, quýnh lên. “Kẻ đó dùng lưỡi dao cắt bị thương vó sau của Bạch Long nên mới khiến nó lỏng lên làm bị thương muội. Suýt nữa là muội đã mất mạng, nếu ta không bắt được kẻ này thì không xứng làm đại ca của muội!”

“Người này, muội biết là ai...” Nhạc Hoàn cup mắt xuống. “Thôi đi.”

“Ai, là ai?” Nhạc Hoàn trừng mắt thật to.

Nhạc Hoàn đang định lên tiếng nói điều gì thì cửa kêu cọt két một tiếng, sau đó được nhẹ nhàng đẩy ra. Nhạc Thịnh – cha của họ đã bước nhanh vào phòng.

“Cha.” Nhạc Hoàn đứng dậy, cung kính nghênh đón ông. “Cha đến rồi?”

“Vết thương của A Hoàn có nghiêm trọng lắm không?” Nhạc Thịnh ân cần hỏi.

“Đều là vết thương ngoài da thôi.” Nhạc Hoàn khê trả lời. “Con không sao.”

“Vậy thì tốt.” Nhạc Thịnh vỗ bàn tay của con gái. “Hoàng thượng cũng rất lo lắng vì chuyện con té ngựa, vừa nãy còn hỏi cha. Biết là đã tìm thấy con, Người cũng được nhẹ nhõm trong lòng.”

“Con gái khiến cha và hoàng thượng lo lắng rồi.” Nhạc Hoàn vuốt lớp chăn nệm dưới thân mình, trả lời cha.

“Nếu ngày mai con khỏe hơn một chút...” Nhạc Thịnh tiếp tục nói. “...Thì theo cha vào cung một chuyến...”

“Còn vào cung ư?” Nhạc Hoàn sốt ruột. “Lễ mừng thọ của hoàng thượng đã qua rồi, chúng ta không nhanh chóng về Thương Châu sao? Nơi này toàn những điều kỳ quái, tên Sở Vương kia cũng mang đầy ý định gây rối, con chẳng muốn vào cung chút nào.”

“Cha có nói chuyện với con sao?” Nhạc Thịnh sa sầm mặt, nói.

Nhạc Hoàn không dám nói chuyện nữa, cúi đầu, bĩu môi một cái.

“Cha.” Nhạc Hoàn lấy hết can đảm, nói: “A Hoàn cưỡi ngựa không giỏi, té ngựa đã làm mất mặt Đại Tấn, hoàng thượng còn muốn gặp con làm gì? A Hoàn đã không còn mặt mũi nào đi gặp hoàng thượng nữa.”

“Con muốn cha đi từ chối hoàng thượng sao?” Nhạc Thịnh đứng dậy, hình như cảm thấy giọng điệu của mình quá cứng rắn nên thở dài một tiếng. “Đi lần này xong thì chúng ta sẽ về Thương Châu.”

Cần Khôn Điện.

Khi bước vào càn Khôn Điện lần nữa, A Hoàn cúi gầm mặt đi theo sau cha và đại ca. Thấy trên điện đã có không ít người thì nàng càng rụt người lại, ước gì có thể khiến mình không còn nổi bật như trước.

Bỗng cảm thấy cả người nổi cơn ớn lạnh, nàng ngước mắt lên nhìn, đôi mắt xám đang chăm chú nhìn nàng với ẩn ý sâu xa.

Nhạc Hoàn bất giác run lên như bị kim châm, cảm thấy vết thương chưa lành bỗng đau thấu xương, còn chưa kịp đứng vững thì bên tai đã vang lên giọng nói khiến nàng hoảng hốt.

“Vết thương của Nhạc tiểu thư không nhẹ, sao không nghỉ ngơi cho khỏe mà lại đến đây?”

Sài Tịnh ở bên cạnh đang mỉm cười tươi tắn, đôi mắt long lanh như nước đang nhìn thẳng vào Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn bị nàng ta nhìn đến nỗi cảm thấy bất an, vội vã nép vào phía sau cha và đại ca của mình.

Sở Vương Kỷ Minh nghe thấy động tĩnh thì quay người lại, gật đầu mỉm cười với người nhà họ Nhạc. “Nhạc tiểu thư hôm qua té ngựa bị kinh hãi nhưng xem ra cũng không có gì đáng ngại. Con gái nhà võ tướng, quả là không tầm thường.”

“Đa tạ Sở Vương đã quan tâm.” Nhạc Thịnh chấp tay nói. “Sở dĩ tiểu nữ có thể được bình an cũng là nhờ có người của Sài Quận vương ra tay tương trợ.” Nói xong ông quay lại nhìn người của Sài gia, gật đầu nói với Sài Chiêu. “Cảm ơn vị anh hùng này đã cứu tiểu nữ A Hoàn.”

Sài Chiêu hết sức bình thản, chấp tay, cúi người nói: “Tĩnh Quốc Công khách sáo rồi.”

Nhạc Hoàn bực bội liếc xéo Sài Chiêu, thầm phỉ nhổ một cái rồi không nhìn y nữa.

Vũ Đế ngồi trên ngai vàng khẽ vuốt ve tay vịn. “Người của Sài gia đừng cảm đứng ra cứu Nhạc tiểu thư ư? Vị anh hùng nào vậy? Bước lên một bước để trẫm xem nào.”

Sài Chiêu bình tĩnh cất bước bước ra, cung kính nói: “Anh hùng không dám nhận, tại hạ là Sài Chiêu.”

“Sài...” Vũ Đế khẽ há hốc mồm. “Người cũng họ Sài? Sài Quận Vương, trẫm chỉ nghe nói ông có một con gái, vị này là?”

Sài Dật nhìn gương mặt khôi ngô của cháu trai, im lặng lúc rồi vuốt râu nói: “Sài Chiêu là con trai độc nhất của đại ca thần.”

“À?” Vũ Đế khẽ nhồm người dậy, neho đôi mắt lại như muốn nhìn kỹ chàng trai trẻ này. “Con trai của Sài Tuyên ư? Năm đó Sài Tuyên bị người ta hãm hại, hàm oan mà chết. Nghe nói vợ con cũng đi theo... Sao lại...?”

Sài Dật khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Năm đó tuy thần may mắn không bị liên lụy nhưng cũng không thể mặc kệ huyết mạch của Sài gia, bèn ra sức bảo vệ đứa cháu này, bí mật nuôi dưỡng mấy năm trời. May mà ba năm sau, oan khuất của đại ca được rửa sạch, Sài Chiêu cũng có thể nhìn thấy mặt trời.”

“Thì ra là thế.” Vũ Đế ra chiều dăm chiêu. “Vậy xem ra, luận kế thừa tước vị, Sài Chiêu trước mắt này cũng nên là một Quận Vương mới phải...”

“Quận Vương?” Kỷ Minh cười vài tiếng. “Con trai của tội thần, cho dù đã được rửa sạch oan, không truy cứu tội che giấu năm đó đã là hoàng ân mệnh mông rồi, còn dám hy vọng hão huyền tước vị gì chứ? Sài Quận Vương, ông nói xem?”

Sài Tịnh thấy trong mắt Kỷ Minh tràn ngập vẻ kinh thường Sài gia, đang định tranh luận vài câu thì đã bị Sài Dật kéo lại. Sài Dật độ lượng nói: “Sở Vương điện hạ nói không sai. Ta và A Chiêu đã vô cùng đội ơn sự nhân từ của hoàng thượng rồi, lão phu còn dám hy vọng xa vời gì nữa?”

Kỷ Minh liếc thấy vẻ không vui trên mặt Sài Tịnh nên cố ý nói: “Nghe nói đất phong của Sài gia đã đến chân núi Thương Sơn, nếu tiếp tục đẩy về phía bắc thì chắc phải lên núi ở mất. Thật là thiệt thòi cho Sài Quận chúa xinh đẹp như hoa thế này...”

“Bản quận chúa chưa từng cảm thấy thiệt thòi.” Sài Tịnh đẩy tay cha mình ra, mắt lóe lên vẻ sắc sảo. “Đại Chu có mười hai vị vương gia thì mười một vị đều là người của hoàng tộc họ Nam Cung, vương gia khác họ suy nhất chỉ có Sài gia chúng ta. Sài gia vì Đại Chu mở mang bờ cõi, gây dựng sự nghiệp, tự hỏi với lòng

thấy cũng xứng đáng với phong hào quận vương này. Đất phong ở đâu thì dưới chân đều là lãnh thổ Đại Chu, có gì khác nhau chứ?”

Nhạc Hoàn nhích ra nửa bước, nhào người ra nhìn Sài Tịnh, trong mắt ánh lên vẻ khâm phục.

Kỷ Minh nhất thời không biết nói gì, vuốt ve miếng ngọc bên thắt lưng mình, mặt có vẻ tối sầm. Vũ Đế đứng ra dàn hòa. “Hôm qua vừa nói đến chuyện hai nước Tấn – Lương kết thân với nhau, Sở Vương thấy tài bắn cung của Nhạc Hoàn...”

Nhạc Hoàn hoảng hốt kéo góc áo của cha mình, nhỏ giọng van nài. “Cha...”

Kỷ Minh quay người qua nhìn Nhạc Hoàn đang trốn tránh, sau đó mặt không biểu cảm, nói: “Tài bắn cung của Nhạc tiểu thư đúng là khiến người ta nể phục nhưng tài cưỡi ngựa... Nghe nói, lúc Nhạc tiểu thư được cứu, cả người bị thương, nếu không nhờ Sài Chiêu cứu chữa thì... Ở chốn thâm cốc cả đêm, chắc Sài Chiêu đã tổn không ít sức nhỉ?”

Lời vừa nói ra, mặt Vũ Đế lập tức biến sắc, Nhạc Thịnh cũng nhíu chặt mày, cúi đầu xuống.

“Nếu mặc kệ Nhạc tiểu thư, Sài Chiêu sẽ trở thành người vô tình, thấy chết mà không cứu.” Kỷ Minh mỉm cười nói: “Nếu hắn đã vứt bỏ thanh danh của Nhạc tiểu thư để bảo vệ giai nhân thì nên giúp cho đến cùng mới đúng.”

Nhạc Hoàn lập tức cảm thấy cả người lạnh toát, cơn lạnh ấy lan ra từ xương tủy của mình. Nàng giành nói: “Sở Vương điện hạ, ở trong thâm cốc một đêm không phải là do ta muốn. Ta và hắn mới quen nhau, nam nữ thụ thụ bất thân sao có thể vượt qua giới hạn nửa bước. Trước mặt hoàng thượng, người cũng dám hủy thanh danh của Nhạc Hoàn ta ư!”

6. Chương 2: Tình Đã Sâu, Khó Lòng Kiềm Chế

“Được lắm!” Vũ Đế vỗ tay tán thành. “Trẫm cũng có ý đó. Hôm nay thời tiết rất đẹp, chi bằng hãy dời bước đến Lâm Uyển ở ngoại thành, để tất cả mọi người đều được chiêm ngưỡng kỹ thuật bắn cung của con gái Nhạc gia!”

Nhạc Hoàn sớm đã ngứa mắt với vẻ kiêu ngạo của Kỷ Minh, thấy hắn nghi ngờ tài bắn cung của muội muội mình thì càng tức đến muốn giậm chân. Nghe thấy Vũ Đế nói liền vỗ mạnh vào đùi. “Thế mới tốt chứ. Phải để A Hoàn bị miệng tên Sở Vương ấy mới được.”

“Con thì biết gì!” Nhạc Thịnh trầm giọng, nói: “Con muốn A Hoàn bị Sở Vương mang về Lương Quốc ư?”

“Cha...” Nhạc Hoàn lập tức ngậm người. “Chuyện này...”

Trên đường đến Lâm Uyển, Sài Tịnh đến gần Sài Chiêu nói: “Tên Sở Vương này quả nhiên không đơn giản. Nếu Nhạc Hoàn bắn cung cưỡi ngựa không giỏi, Tấn Quốc đương nhiên sẽ bị mất mặt. Nhưng nếu bắn lĩnh hơn người thì hắn có thể thuận thể xin Vũ Đế ban Nhạc Hoàn cho Lương Quốc... Nếu Tấn – Lương thật sự mượn Nhạc gia để kết thân với nhau thì chắc chắn sẽ đứng ngạo nghễ giữa Trung Nguyên. Yên Quốc đã bị diệt, hai nước kết minh đối với Chu Quốc chúng ta mà nói chẳng phải là chuyện tốt mà là bị rình như hổ rình mồi. Sài đại ca, huynh thấy thế nào?”

Sài Chiêu ghì cương ngựa, nhàn nhã nói: “Hoàng đế Đại Chu của chúng ta không sót ruột thì muội sót ruột cái gì? Huynh cũng tò mò rốt cuộc thì tài cung tên của Nhạc Hoàn tinh luyện để cỡ nào. Để xem đã rồi hăng tính.”

Sài Tịnh ngồi trên yên ngựa, lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ.

Đêm qua có trận mưa xuân, Lâm Uyển trở nên ẩm ướt, mùi cây cỏ phả vào mặt khiến lòng người sáng khoái. Nhạc Hoàn trên lưng ngựa lại có vẻ mặt u sầu lo lắng, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cổ của Bạch Long, thì

thầm: “Bạch Long à Bạch Long, mày nói xem tao phải làm sao đây? Thất bại thì mất mặt, thắng thì sợ là phải theo người ta. Sớm biết thế này thì đã chẳng đến kinh thành xem náo nhiệt rồi. Haiz!”

Thấy mọi người đã ổn định, Kỷ Minh vung tay lên, hộ vệ mặc giáp bạc phía sau trình lên một cây cung bạc. Kỷ Minh nhận lấy cây cung bạc, lấy một mũi tên bạc từ trên hộp đựng tên trên lưng ngựa ra, cười nhìn Nhạc Hoàn. “Nhạc tiểu thư, tiểu vương cũng biết sơ về cung tên, chỉ bằng bêu xấu trước điện hạ và tiểu thư trước, Nhạc tiểu thư xem thử nhé.” Lời vừa nói xong, cung bạc đã được kéo căng, ngón tay thoảng buông lỏng, mũi tên xé gió lao đi, kèm theo tiếng chim kêu thảm thiết, chưa đợi mọi người kịp nháy mắt thì con chim tước bị bắn trúng đã rơi xuống đất.

Hộ vệ áo giáp bạc lập tức bước tới nhặt con chim tước lên, đi một vòng trước mặt mọi người, chỉ thấy mũi tên xuyên ngang qua cổ họng chim, kỹ thuật cao siêu không thể xem thường.

Mặt Vũ Đế thoảng biến sắc, đôi mắt hơi lờm xuống nhìn Nhạc Thịnh đang im lặng. “Nhạc Hoàn nhà khanh có nắm chắc không?”

Nhạc Thịnh cúi đầu nói: “Để A Hoàn thử đi ạ.”

Kỷ Minh đưa cây cung bạc trên tay mình cho Nhạc Hoàn. “Hình như Nhạc tiểu thư không mang cung tên bên mình? Nếu không chệ cây cung này của tiểu vương quá nặng thì...”

Nhạc Hoàn mau mắn nhận lấy cây cung bạc của Kỷ Minh, vuốt ve từ trên xuống dưới. “Đúng là một cây cung tốt hiếm thấy.” Lời vừa dứt đã dang cánh tay kéo căng cây cung, miệng “chặc chặc” một tiếng rồi thả dây cung ra, hai lúm đồng tiền trên má hiện rõ. “Vương gia, có phải kéo thế này không?”

Sài Chiêu bị dáng vẻ bướng bỉnh của Nhạc Hoàn chọc tức cười, đưa mua bàn tay che miệng, cúi đầu bật cười thành tiếng.

Kỷ Minh thấy Nhạc Hoàn cư nhiên có thể kéo căng chiếc cung bạc của mình một cách dễ dàng thì cũng cả kinh, lại thấy ánh mắt có mang nét cười của Nhạc Hoàn ẩn chứa vẻ chế giễu mình thì có chút tức giận.

Nhạc Hoàn đưa cây cung bạc cho hộ vệ của Kỷ Minh, nghiêng đầu nói: “Cảm ơn ngài. Ta tự có cung tên của mình.” Nói xong thì đưa tay thò xuống dưới người Bạch Long, giống như là làm ảo thuật, lấy ra một cây cung vàng dài chừng hơn một thước, lắc qua lắc lại trước mặt Kỷ Minh.

Thấy trên trời nhất thời không có chim chóc, Sài Chiêu ngậm ngón tay vào miệng, tiếng chuyt sáo du dương vang lên, trong rừng bỗng vang lên tiếng đập cánh của chim chóc. Nhạc Hoàn chọn lấy ba mũi tên, lấp một lượt vào dây cung, cánh tay vung lên về phía chim bay, tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Một tiếng giòn giã vang lên, ba mũi tên đồng loạt lao đi, ba chim ưng con cùng rơi xuống đất, đều là một mũi tên xuyên thẳng cổ họng.

“Hay lắm!” Nhạc Hoàn cất cao giọng hoan hô, lại thấy những người bên cạnh im lặng không nói nên đành lè lưỡi một cái rồi rụt người lại.

Sài Tịnh chắc lưỡi khen. “Sài đại ca, Nhạc Hoàn của Thương Châu... quả nhiên là danh bất hư truyền!”

Nhạc Hoàn từ trên Bạch Long nhảy xuống, khom người nhặt ba con ưng non lên, trình trước mặt Vũ Đế, vui mừng nói: “Hoàng thượng, Nhạc Hoàn bêu xấu rồi!”

Vũ Đế quay người sang nhìn Kỷ Minh đang im lặng không nói tiếng nào. “Sở Vương, tài bắn cung của vị Nhạc tiểu thư Tấn Quốc chúng tôi...”

“Tài cung tên siêu phàm tuyệt diệu, khiến người ta được mở rộng tầm mắt.” Kỷ Minh cố nở nụ cười. “Ngược lại là tiểu vương bêu xấu trước mặt Nhạc tiểu thư mới đúng.”

“Sở Vương khiêm tốn rồi.” Vũ Đế xua tay nói: “Tài cung tên của Sở Vương cũng được xem là nhân tài kiệt xuất trong quân, cho nên đã rất hiếm thấy rồi.”

Thấy cha không cho mình một ánh mắt tỏ vẻ khen ngợi, Nhạc Hoàn cụp mắt xuống đến bên cạnh Bạch Long, siết chặt cung vàng, leo lên lưng ngựa, đang định bỏ đi thì bỗng nhiên không biết Bạch Long bị vật gì đánh trúng vó chân sau mà hí dài một tiếng rồi chạy như điên vào hướng rừng sâu. Hai chân Nhạc Hoàn

còn chưa kịp đạp lên yên ngựa thì đã bị Bạch Long hất nghiêng nửa người, nàng nghiêng rằng ôm chặt cổ ngựa, muốn leo lên lưng ngựa.

“A Hoàn, A Hoàn!” Nhạc Hoàn kéo con ngựa ở gần nhất, đang định đuổi theo Bạch Long muội muội thì đã thấy một bóng người lao tới như tên bắn, đoạt lấy dây cương của hắn, phi người nhảy lên ngựa, đuổi theo Nhạc Hoàn vào rừng sâu.

“Bạch... Long...” Nhạc Hoàn bị xóc đến lộn trái lộn phải, không tìm được đường sống nên chỉ biết nhắm mắt lại nghe theo mệnh trời.

“Nhạc Hoàn!” Sài Chiêu mặc áo đen quất mạnh vào mông ngựa, chạy song song với Bạch Long.

Nhạc Hoàn quay đầu lại nhìn. Đôi mắt xám như mắt chim câu đang bình tĩnh nhìn mình. Nàng còn nhớ người này... chàng trai theo sau Sài quận chúa.

“Nhạc tiểu thư, nàng tin tưởng ta chứ!” Sài Chiêu cất cao giọng gọi.

Nhạc Hoàn đã bị xóc đến không nói nên lời, bên tai chỉ còn lại tiếng gió không ngừng rít gào, thân mình lắc lư như sắp rơi xuống, khó mà chống đỡ nổi. Cơ thể mảnh mai giống như có thể bị vứt xuống ngựa bất cứ lúc nào.

“Nàng có muốn chết thì tuyệt đối cũng không thể là hôm nay.” Sài Chiêu đạp vào yên ngựa, phi người lên, nhảy lên lưng Bạch Long, một tay ôm lấy Nhạc Hoàn đang lung lay sắp ngã, một tay siết chặt dây cương. Bạch Long cảm thấy lưng đột nhiên nặng thêm, hai vó trước giương cao khoảng nửa trượng, Nhạc Hoàn không nhịn được, phải hốt hoảng thét lên.

Sài Chiêu thuận thế nắm lấy bàn tay đầm mồ hôi lạnh của Nhạc Hoàn, dán sát vào vành tai nàng, bình tĩnh nói: “Hãy tin ta.”

Nhạc Hoàn tiếp xúc với gương mặt ấm áp của chàng trai kia, gật đầu một cái thật mạnh.

Bạch Long không chịu gánh trọng lượng của hai người, nhất định phải vứt hai người kia xuống thì mới thôi, Sài Chiêu biết Bạch Long đã phải trải qua nỗi kinh hãi gì đó, gần như là ở trong trạng thái điên cuồng, nếu không có đối sách thì e rằng mình và Nhạc Hoàn đều sẽ bị té xuống khá nặng. không đợi Nhạc Hoàn lên tiếng, Sài Chiêu liếc thấy một bãi cỏ nhìn có vẻ mềm mại, ôm chặt eo Nhạc Hoàn, bất ngờ nhảy khỏi người Bạch Long. Ai ngờ dưới bụi cỏ rậm rạp chính là sườn núi, hai người ôm nhau lăn xuống dưới sườn đồi...

Lúc hoàng hôn buông xuống, đám người Nhạc Hoàn mới tìm thấy Bạch Long lúc ấy đã bình tĩnh lại, nhưng lại không nhìn thấy Nhạc Hoàn ở trên lưng nó đâu, và cả chàng trai đuổi theo nàng nữa.

“Bạch Long đi theo A Hoàn nhiều năm, tính khí rất ôn hòa, sao lại...” Nhạc Hoàn cúi người xuống xem, chỉ thấy vó sau của Bạch Long tràn đầy máu tươi, vết thương lớn chùng lòng bàn tay vẫn đang chảy máu. “Cái này... Cha, ai lại khiến Bạch Long bị thương nặng như vậy!”

Sài Tịnh đến gần nhìn, nhíu mày nói: “Người đó dùng lưỡi dao cắt vỡ vó ngựa, dù con ngựa có hiền lành đến đâu cũng không thể chịu nổi. Bị mất tích không chỉ là muội muội của huynh, Sài gia bọn ta cũng thiếu mất một người...”

Sắc mặt Nhạc Thịnh nặng nề, ông nói: “Nên nhanh chóng tìm người trước đã. Lâm Uyển có nhiều thú dữ, trời sắp tối rồi.”

Trên đường về cung, Kỷ Minh đâm vào lòng bàn tay, mắt tỏ vẻ nuối tiếc, nói với Vũ đế: “Đáng tiếc, đúng là đáng tiếc! Mới vừa được nhìn thấy tài cung tên vô song của Nhạc tiểu thư thì đã xảy ra sự cố thể này. Vốn còn định lên tiếng xin ban Nhạc tiểu thư cho Lương Quốc, dung mạo và tài nghệ này, có thể làm thái tử phi của Lương Quốc chúng tôi thì không gì tốt hơn! Nhạc tiểu thư tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!”

Đôi mắt sâu thẳm của Vũ Đế nhìn về phía trước. “Nhạc Thịnh nhất định sẽ tìm được con gái trở về, chuyện kết thân của hai nước còn có thể bàn lại mà.”

Trên đường lăn xuống, Nhạc Hoàn cảm thấy chắc chắn mình sẽ chết. Nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm, sao có thể chết một cách lãng xẹt như thế này được!

“Đau...” Nhạc Hoành rên một tiếng, xoa đầu mình muốn đứng dậy nhưng không chỉ đầu đau mà cả người cũng đau nhức, không cách nào đứng dậy nổi. Nhạc Hoành ngo nguậy, mở mắt ra, thấy cả người mình có vết máu loang lổ, mắt liền đỏ lên, rên rĩ một tiếng.

“Nàng tỉnh rồi à?” Một người cúi xuống nhìn nàng, những đường nét dần trở nên rõ ràng, đôi mắt xám tràn ngập vẻ dịu dàng.

“Ừm...” Nhạc Hoành động dậy chân tay, thấy xương cốt không bị gãy thì mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy bộ quần áo màu vàng trên người mình đã bị cây gai cắt nát đến không dám gặp ai, làn da trắng như sứ của thiếu nữ bị lộ ra ngoài, chắc chắn bị một chàng trai xa lạ nhìn thấy hết, không cách nào che chắn được thì lập tức cảm thấy xấu hổ, vội vã ôm chầm lấy cơ thể, cúi đầu không dám nhìn Sài Chiêu. “Cảm ơn huynh đài đã ra tay cứu giúp...”

Cánh tay trái của Sài Chiêu cũng đang chảy máu nhưng trên mặt y không có vẻ gì đau đớn. Y lấy từ trong ngực ra một bình thuốc trị thương luôn mang theo bên mình, dùng miệng mở nắp bình rắc bột thuốc lên miệng vết thương, bình thần xé một góc áo băng bó vết thương lại, từ từ ngồi xuống bên cạnh Nhạc Hoành, quan sát những vết máu trên người nàng, liếm đôi môi hơi khô, nói: “Bộ đồ lụa của nàng đúng là không chịu nổi ma sát. Xem ra vết thương của nàng không nhẹ, rất đau phải không. Hay là ta...”

Nhạc Hoành lắc đầu, nhích sang một bên. “Không sao, cha và đại ca ta sẽ nhanh chóng tìm thấy chúng ta thôi.”

Thấy cô gái ngây ngô này có vẻ rất đề phòng mình, Sài Chiêu cảm thấy hơi buồn cười. Y vươn vai dựa vào một thân cây phía sau lưng, nói sâu xa. “Tại hạ là...”

“Huynh là người của Sài gia.” Nhạc Hoành nói khẽ. “Ta đã từng thấy huynh.”

“Nhạc tiểu thư còn nhớ ta sao?” Sài Chiêu nghiêng người qua nhìn gương mặt đang cúi gằm của nàng.

“Huynh đi theo sau Sài quận chúa.” Nhạc Hoành ngược mắt lên. Dưới ánh trời chiều, ánh mặt trời còn sót lại phản chiếu trong đôi mắt màu xám của chàng. Nàng thấy bóng mình trong mắt chàng, muốn tránh mà không tránh được. “Mắt của huynh có màu xám.”

Sài Chiêu ngơ ngác nhìn. Y vừa tròn hai mươi nhưng chưa từng gần gũi một người con gái nào đến vậy. Cho dù lúc này cả người nàng đều bị thương nhưng hương thơm từ cơ thể thiếu nữ vẫn không bị mùi máu tươi lẫn át mất. Sài Chiêu muốn đến gần nàng hơn một chút thì gió bỗng nổi lên, vùng rừng núi hoang vu trở nên lạnh lẽo. Sài Chiêu khoác lấy vai Nhạc Hoành một cách rất tự nhiên, nói nhỏ: “Nổi gió rồi, có lạnh không?”

Nhạc Hoành như bị kim châm, muốn tránh khỏi y nhưng làm thế nào cũng không giẫy khỏi cánh tay dài và rộng của chàng trai cao lớn kia. Y ôm rất chặt, nàng có giẫy thế nào cũng không nhích người ra được, hướng chỉ cả người bị thương vừa chạm vào là đau dữ dội. Nhạc Hoành bất lực động dậy vài cái, lại sợ chọc giận y thì sẽ dẫn đến tai họa càng lớn hơn nên đành rúc người lại không dám nhúc nhích nữa.

Ánh trăng đêm nay giống như là một chậu nước bạc, chón thâm cốc này càng trở nên sáng ngời, Sài Chiêu thấy đáng vẻ ngồi im không dám nhúc nhích của Nhạc Hoành rất tức cười nên cười khẽ một tiếng, không khỏi ôm chặt nàng hơn.

Nhạc Hoành hừ khẽ một tiếng, đầu nghiêng qua tựa lên vai Sài Chiêu. Sài Chiêu cảm thấy lòng bàn tay bỗng nóng ấm, nương theo ánh trăng nhìn thấy đầy máu đỏ tươi.

“Nha đầu ương ngạnh, bị thương thế này mà cũng không rên một tiếng.”

Sài Chiêu vươn tay ra định cởi áo của Nhạc Hoành, Nhạc Hoành bất chợt giật mình, kéo áo lại quất lên. “Cần rồi!”

Sài Chiêu dừng tay lại, cố chấp gỡ tay Nhạc Hoành ra, cứng rắn nói: “Nếu nàng còn không chịu buông tay thì sẽ mất máu mà chết đấy. Vết thương của nàng không nhẹ, buông tay ra!”

Nhạc Hoành ngoan cố giữ chặt tay Sài Chiêu, ham răng cắn chặt vào môi. Sài Chiêu lập tức đề nàng ngã lên tảng đá, đôi mắt xám bập bùng ánh lửa hung hăng nhìn vào đôi mắt đầy kính hãi của nàng, nói: “Cố chấp đến chết mất! Chết rồi làm sao còn cố chấp được! Ta làm gì nàng cứ nhìn là được, ta có ăn thịt nàng đâu!”

Nói xong mặc cho Nhạc Hoàn phản kháng, y kéo nửa bên áo của nàng để xem vết thương trên lưng nàng. Chiếc áo lụa vốn đã rách tả tơi như xơ mướp, làm sao chịu được lực của Sài Chiêu nên rớt một tiếng, mắt Nhạc Hoàn đỏ lên rồi những giọt nước mắt ẩm ướt tuôn trào.

Sài Chiêu chỉ tưởng mình làm đau nàng, thấy nàng rơi nước mắt thì cũng nổi lòng thương xót, nhẹ nhàng ấn đầu Nhạc Hoàn lên vai mình, dịu dàng an ủi. “Sẽ đau một chút, không nhịn được thì nàng cứ cắn vào vai ta.”

Nhạc Hoàn không nén được nữa phải khóc thút thít, làm ướt bờ vai của Sài Chiêu. Sài Chiêu cup mắt nhìn làn da trắng mịn ở đầu vai cô gái, phảng phất như cảm nhận được sự mềm mại mịn màng của nó, mềm như nhụy hoa. Sài Chiêu chân chừ vươn tay ra, ngón tay nhúng thuốc trị thương, không thể kiềm chế mà vuốt lên chiếc cổ trắng ngần của Nhạc Hoàn, thuận theo đường cong mềm mại thoa xuống dưới...

Ngón tay y lạnh như băng tuyết, cơ thể Nhạc Hoàn khẽ run lên. Chỉ một cái run bản năng thế thôi nhưng cũng khiến Sài Chiêu cảm thấy đầu óc choáng váng. Lại một cơn gió ulla đến, Sài Chiêu thử đưa tay ôm lấy Nhạc Hoàn, thấy nàng không giãy gụa nữa thì trong lòng cảm thấy vui mừng. Gió thổi qua không để lại dấu tích nhưng cô gái trong lòng y đã mềm nhũn, giống như ngắt đi, tựa vào lòng chàng không còn chút sức, chiếc áo vàng trượt xuống tới eo. Cho dù dù có những vết thương sâu đang chảy máu thì trong mắt Sài Chiêu, nó quyến rũ như dã thú ngủ thấy mùi máu tươi, khiến y từ từ mê muội, không thể kiềm chế được mình.

Từng cơn gió đêm thổi qua, Sài Chiêu cởi chiếc áo đen ra khoác lên người Nhạc Hoàn ở trong lòng mình, nhìn chăm chăm vào dung nhan nhợt nhạt nhưng xinh đẹp kia không thể rời mắt. Hàng mi dài của nàng phủ lên đôi mắt, dường như còn đọng những giọt lệ lấp lánh. Sài Chiêu cúi người xuống, đưa môi hút lấy giọt lệ đang sắp rơi xuống.

Nếu như có thể, Sài Chiêu hy vọng đêm nay mãi mãi không kết thúc.

7. Chương 4: Duyên Đã Định

Nghe thấy câu “nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể vượt qua giới hạn nửa bước”, Sài Chiêu cup mắt xuống, cười khẽ một tiếng. Cánh tay đang khoác vai mình như còn có thể cảm nhận được cơ thể mềm mại yếu ớt của nàng.

“Chậc chậc chậc...” Kỷ Minh nhìn về phía Nhạc Hoàn, lắc đầu, rồi nhìn về phía Vũ Đế trên ngai vàng. “Hoàng thượng, đương nhiên tiểu vương tin tưởng cháu trai của Sài quận vương anh hùng cứu mỹ nhân, cũng tin sự bằng thanh ngọc khiết của Nhạc tiểu thư vẫn còn, nhưng... Thái tử phi của Lương Quốc sao có thể để cho người ta đồn đãi thế được. Những lời tiểu vương vừa nói hôm qua, hoàng thượng và Tĩnh Quốc Công cứ coi như là chưa nghe thấy đi. Chuyện Tần – Lương kết thân với nhau, đành phải để từ từ bàn lại vậy.”

Sắc mặt Vũ Đế lập tức trở nên khó coi. Tuy trong lòng Nhạc Hoàn vẫn còn tức giận nhưng thấy chuyện kết thân đã bị hủy bỏ nên cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhạc Thịnh đang định bước lên nói gì đó thì Kỷ Minh vừa dừng một lát đã nói tiếp. “Nhạc tiểu thư là con cái nhà hào môn, tuổi vừa mười lăm đã ở chung suốt đêm với một người đàn ông xa lạ, bất luận vì nguyên nhân gì, chuyện này nếu truyền ra ngoài... chỉ e sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của Tĩnh Quốc Công phủ và Đại Tần. Theo tiểu vương thấy...” Kỷ Minh khẽ nhếch môi lên, lộ ra một nụ cười không rõ ẩn ý. Hắn liếc mắt nhìn Sài Chiêu, nói: “Tiểu vương xin hỏi một câu, thiếu gia nhà họ Sài năm nay bao nhiêu tuổi, đã thành gia lập thất hay hứa hôn chưa?”

Từ ánh mắt không thể đoán được sự vui hay giận của Sài Chiêu, y trả lời. “Tháng sau là tròn hai mươi tuổi. Vẫn chưa có sự nghiệp nên chưa thành gia thất, cũng không hứa hôn.”

“Thế thì dễ giải quyết rồi.” Kỷ Minh đứng dậy, bước ra giữa điện. “Sài thiếu gia cũng được coi như là xuất thân danh môn, tướng mạo cũng anh tuấn phi phàm, lại có ân cứu mạng với Nhạc tiểu thư, hai người này kết hợp với nhau thì không gì thích hợp hơn...”

“Hoàng thượng!” Nhạc Thịnh quỳ một chân xuống, nói: “Tiểu nữ tuổi còn nhỏ, hiện không vội kết hôn, xin hoàng thượng...”

“Tĩnh Quốc Công.” Kỷ Minh nhíu mày. “Hôm qua nhắc đến chuyện Tấn – Lương kết thân, ông chưa từng nói nhiều lời sao hôm nay vừa nhắc đến Sài gia thì đã vội từ chối? Lẽ nào ông cũng xem thường vùng đất phía dưới chân núi Thương Sơn của Sài gia ư?”

“Nhạc Thịnh tuyệt đối không có ý đó!” Nhạc Thịnh vội vàng nói: “Sài gia của Chu Quốc đều là anh hào, Nhạc mỗ sớm đã khâm phục nhiều năm. Tiểu nữ mới tròn mười lăm, vốn không vội kết hôn. Mẹ của A Hoàn thương nó nhất, cũng muốn giữ A Hoàn lại bên người thêm vài năm, thân mong hoàng thượng... suy xét lại!”

Sài Tĩnh chậm rãi bước sang một bên, chống cằm nhìn mấy người trên điện. Hai huynh muội nhà họ Nhạc đã kinh hoàng đến nói không thành tiếng, đường huynh Sài Chiêu của nàng thì đứng im không nhúc nhích, nhưng cho dù như thế, Sài Tĩnh sớm chiều sống chung với y nhiều năm nên chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra sự vui mừng kín đáo của y.

Trán Vũ Đế nhăn lại từng đường như dao rạch. Cùng với Yến Quốc tiếp giáp với mình đã bị Sở Vương của Lương Quốc dẫn quân tiêu diệt, lực lượng của Đại Tấn không bằng Lương Quốc. Vốn ông ta còn định nhân chuyện kết thân giữa hai nước Tấn – Lương để bảo đảm vài mươi năm bình an cho Đại Tấn. Xuất thân từ tông thất chính hiệu cũng chỉ có đại tiểu thư Nhạc Hoàn của Tĩnh Quốc Công phủ, nếu có thể được mang về Lương Quốc gả cho thái tử thì là chuyện không gì tốt bằng. Ấy vậy mà Nhạc gia lại không biết chuyện, con gái cưng còn bị người ta đồn đãi thành như vậy, đúng là không thể đảm đương được vị trí thái tử phi cao quý.

Không chỉ như thế, e rằng... Vũ đế thầm thở dài một tiếng. E rằng hoàng thân quốc thích của những nước khác cũng không ai chịu kết thân với vị Nhạc tiểu thư đã bị tổn hại thanh danh này... Vì vậy xem ra tuy Sài gia của Chu Quốc là quý tộc đã sa sút nhưng dù thế nào cũng đang nắm giữ một vùng đất...

Vũ đế trầm ngâm một lát rồi tăng hắng, nói: “Sài quận vương, khanh cảm thấy cô con gái này của Nhạc gia thế nào?”

Hôm qua Sài Dật nhìn thấy bản lĩnh của Nhạc Hoàn đã âm thầm thán phục, thấy dường như Vũ Đế có ý gả Nhạc Hoàn cho Sài Chiêu thì ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Sài Chiêu đang có vẻ ung dung như thường. “A Chiêu, Nhạc tiểu thư... con thấy thế nào?”

“Sài Chiêu nghe những lời Sở Vương điện hạ nói, cũng thấy không phải không có lý.” Sài Chiêu chậm rãi nói: “Tại hạ nóng lòng cứu người, đúng là đã suy nghĩ không chu toàn. Nếu thanh danh của Nhạc tiểu thư bị tổn hại vì tại hạ, trong lòng tại hạ cũng cảm thấy rất bất an... Nhạc tiểu thư mọi mặt đều tốt, sao con lại không thích được chứ?”

Ta giết chết người! Ta giết chết người! Nhạc Hoàn siết nắm tay kêu răng rắc, hận không thể bước lên cắt lưỡi Sài Chiêu.

Vũ Đế chuyển mắt nhìn sang Nhạc Thịnh với vẻ đầy ẩn ý. “Trẫm thấy con trai của Sài Tuyên cũng rất được. Tuy người không có tước vị nhưng nói thế nào thì cũng là cháu trai của Sài quận vương, Sài quận vương chắc cũng sẽ không bạc đãi huyết mạch của huynh trưởng mình. Sài gia vang danh thiên hạ, Nhạc Hoàn nhà các khanh có thể gả vào Sài gia cũng là lương duyên trời định, trẫm thấy hai người này cũng rất thích hợp...”

“Hoàng thượng.” Nhạc Hoàn bước lên, quỳ phịch xuống đất, ngẩng cao đầu nhìn Vũ Đế mà không hề e sợ. “A Hoàn không muốn gả cho người sớm như vậy. Trước khi vào kinh, cũng đâu có nói như thế. Tại sao... đang yên đang lành lại... chỉ hôn gả thần cho hấn!” nhạc hoàn liếc Sài Chiêu một cái, nhất thời như sắp khóc òa lên.

“Người không hài lòng với cháu trai của Sài quận vương à?” Ánh mắt tối sầm của Vũ Đế đảo qua đảo lại trên mặt Nhạc Hoàn. Gương mặt hôm qua còn rất hiền lành với nàng bây giờ như đổi thành một người khác.

“...Chúng thần chỉ mới quen nhau chưa đầy một ngày...” Giọng Nhạc Hoàn mang theo tiếng khóc. “A Hoàn... cầu xin hoàng thượng!”

“Trẫm đâu có bảo ngươi phải thành hôn ngay!” Mặt Vũ Đế lộ ra vẻ âm trầm. “Nhạc Hoàn vừa mới cập kê, chỉ bằng đợi đến mười sáu hãy làm hôn lễ. Chỉ thêm một năm nữa, Sài quận vương cảm thấy thế nào?”

Sài Dật cung kính nói: “Lương duyên như thế, đợi thêm một năm thì có sao? Bản vương và A Chiêu có thể chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, sang năm sẽ chọn một ngày tốt, rước Nhạc tiểu thư vào nhà một cách vinh quang nhất.”

Nhạc Hoàn nhìn cảnh này mà sốt ruột, cứ ra sức nháy mắt với cha mình. Nhạc Thịnh mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cúi đầu không nói gì.

Sài Chiêu đến gần Nhạc Hoàn, lấy từ trong lòng ra một cái khóa vàng, nâng bàn tay mềm mại của nàng lên, nhét khóa vàng vào tay nàng, cúi đầu nhìn vào đôi mắt sáng đang ươn ướt của nàng, nói khẽ: “Sài Chiêu ta trên người không có gì quý giá, chiếc khóa vàng này từ khi sinh ra đã đeo bên mình, hôm nay tặng cho nàng, coi như là tín vật. Một năm sẽ trôi qua trong nháy mắt. Thương Sơn lạnh lẽo, nhưng ta sẽ không để nàng phải chịu vất vả. Nhạc tiểu thư...”

Nhạc Hoàn nhìn vào lòng bàn tay mình, chiếc khóa vàng tinh xảo khéo léo, có khắc hai chữ “an khang” xinh xắn. Có lẽ vì luôn đeo bên mình nên sắc vàng đã không còn lấp lánh như ban đầu, nhưng giá trị thì không hề thuyên giảm, nắm trong tay như nặng nghìn cân.

Bàn tay thô ráp đầy kén của Sài Chiêu bao lấy bàn tay mềm mại của Nhạc Hoàn, lại vuốt nhẹ một cái, gương mặt có những đường nét rõ ràng hiện lên chút vui vẻ vì được như ý.

Trước mặt Vũ Đế và mọi người trên điện, Nhạc Hoàn không dám lơ đãng, cầm chiếc khóa vàng nhìn cha mình, lí nhí nói: “Cha...”

Nhạc Thịnh gật đầu với nàng. “Hãy nhận được đã.”

Nhạc Hoàn chần chừ cất chiếc khóa vàng vào trong lòng, quay người đi không dám nhìn Sài Chiêu nữa.

“Hay lắm!” Kỷ Minh vui mừng nói: “Tiểu vương ngàn dặm xa xôi đến Liêu Châu, không ngờ có thể thúc đẩy chuyện vui thế này!” Nói xong thì vỗ vai Sài Chiêu, nói với vẻ đầy thâm ý. “Quý nữ của Tĩnh Quốc Công phủ, ngươi phải nhớ kỹ ân tình của tiểu vương đấy. Ngày sau hai người kết hôn, uống chén rượu mừng tuyệt đối không thể thiếu tiểu vương được.”

“Đó là đương nhiên.” Sài Chiêu khiêm tốn nói.

Mọi người trên điện tản ra về, Nhạc Hoàn cũng không biết mình đã đi đứng thế nào mà cái tên Sài Chiêu kia thì cứ đi cách mình khoảng nửa trượng. Nàng không muốn nhìn hắn thêm một cái, chỉ muốn nhanh chóng trốn đi mới được.

“Nhạc tiểu thư.” Sài Tịnh cất tiếng gọi lạnh lạnh. “Có thể nói chuyện một chút không?”

Nhạc Hoàn không hề có ác cảm với Sài Tịnh, lập tức dừng bước quay đầu nhìn nàng, khẽ cắn môi rồi gật đầu. Hai người đi đến chỗ yên tĩnh, im lặng một lát, Sài Tịnh nắm bàn tay của Nhạc Hoàn, ánh mắt đầy vẻ thân thiết. “Nhạc tiểu thư, Sài gia phụng hoàng mệnh của Chu Quốc chuyển này đến Liêu Châu mừng thọ, thế nào cũng không ngờ có thể kết thân với Tĩnh Quốc Công phủ, có lẽ cô và đường huynh của ta đúng là có duyên trời định.”

“Duyên phận?” Nhạc Hoàn rồi rầm nhú mày. “Lệnh vua đã hạ, quận chúa bảo ta phải làm sao đây. Hôn sự do vua ban, nếu ta kháng chỉ thì sẽ mang tai họa tới cho người nhà. Duyên phận mà quận chúa nói e chỉ là nghiệt duyên mà thôi.”

“Sao Nhạc tiểu thư lại nói như vậy?” Sài Tịnh quay đầu lại nhìn Sài Chiêu đang lẳng lặng ngắm Nhạc Hoàn từ xa. “Có thể nói vị đường huynh này của ta đã cùng ta lớn lên, không ai rõ tính cách và nhân phẩm của huynh ấy hơn ta. Nếu huynh ấy trở thành trượng phu của cô... đời này cô sẽ không hối hận. Trước mắt Sài gia không được vinh hiển cho lắm, Thương Sơn hoang vu cũng là chuyện người người đều biết, nhưng cho dù nhất thời vất vả thì đường huynh của ta cũng sẽ không để cô phải thiệt thòi cả đời. Bây giờ huynh ấy

chỉ là một người bình thường nhưng văn thao võ lược không thua bất cứ nam tử nào của Đại Chu. Nhạc tiểu thư...”

“Quận chúa đừng nói nữa.” Nhạc Hoàn quay người đi, nhìn về phía chân trời. “Nhạc Hoàn ta nhìn giống người tham vinh hoa phú quý sao? Nhìn Sài quận chúa có lẽ lớn hơn ta đôi chút, xin hỏi một câu, quận chúa đã hứa hôn chưa?”

Mặt Sài Tịnh hiện lên vẻ thẹn thùng của cô gái chuẩn bị xuất giá, khó mà che giấu được. “Đã định chuyện chung thân, cũng chỉ một hai năm nữa thôi.”

“Quận chúa là con gái duy nhất của Sài quận vương, chắc phu quân cũng sẽ là một người không tầm thường?” Nhạc Hoàn chớp mắt.

Sài Tịnh lập tức bưng tỉnh, cười nói: “Nhạc tiểu thư đúng là thông minh tinh ý. Phu quân tương lai của ta nào có phải nhân vật bất phàm gì. Sài gia không được hoàng thượng trọng dụng, những người trong hoàng tộc nào sao xem trọng một quận chúa như ta. Phu quân tương lai của ta... chẳng qua chỉ là một tướng nhỏ trong Sài quận vương phủ.”

Vài lời qua lại, hai người dần dần cởi mở hơn, Nhạc Hoàn thoải mái nói: “Sài quận chúa thân là nữ nhi nhưng không thua kém đáng mấy râu, người cô bằng lòng lấy nhất định không phải người bình thường, chẳng qua quận chúa không quan tâm vinh hoa hay hư danh, thứ cô quan tâm chính là một tấm chân tình!”

Sài Tịnh lắc đầu bất đắc dĩ: “Nhạc tiểu thư cô ấy à, tuy tuổi tác còn nhỏ nhưng đầu óc lại thông minh nhanh nhạy. Cô nói vòng nói vèo, nói tới chuyện của ta là để ta mắc quai đúng không? Cho dù chỉ quan tâm tới một tấm chân tình thì đường huynh Sài Chiêu của ta cũng có thể dâng cho cô. Ta đã sớm nhận ra huynh ấy vừa nhìn là đã xem trọng cô. Bạch Long của cô bị chấn kinh, chân của huynh ấy còn nhanh hơn đại ca cô nữa.”

Thấy Sài Tịnh nhắc đến chuyện té ngựa, mặt Nhạc Hoàn nóng lên, xấu hổ nói: “Quận chúa đừng nhắc đến chuyện đó nữa...”

Sài Tịnh kéo ống tay áo của Nhạc Hoàn, khẽ sát vào nàng nói: “Ta và cô cùng là nữ nhi, đương nhiên biết cô giận huynh ấy chuyện gì. Đường huynh của ta là người thô kệch, cô cứ coi như huynh ấy vì nóng lòng cứu cô nên thất lễ là được. Nếu huynh ấy thật sự làm gì có lỗi với Nhạc tiểu thư, chỉ sợ cô đã sớm cắt cổ họng huynh ấy rồi, đúng không? Ta dạy dỗ huynh ấy giúp cô, được không?”

Đối diện với Sài Tịnh nhanh mồm nhanh miệng, ăn nói không chệ vào đâu được, Nhạc Hoàn ngây ngô nhất thời không biết phải nói gì, chỉ biết nhìn Sài Tịnh, có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Sài Tịnh thấy vẻ ngơ ngác của nàng, không nhịn được cười, vỗ vai nàng. “Một năm sau, ta sẽ cùng đường huynh đến Thương Châu đón cô, Nhạc tiểu thư cứ về suy nghĩ đi, chắc chắn sẽ nghĩ thông.”

Vừa nói, Sài Tịnh vừa đi về phía Sài Chiêu, đôi mắt hạnh phúc ý như muốn mỉm cười với y. Khóe môi Sài Chiêu khẽ nhếch lên, thấy Nhạc Hoàn cũng nhìn mình thì mỉm cười gật đầu với nàng.

Đối diện với đôi mắt xám sâu không thấy đáy của y, Nhạc Hoàn lập tức quay người đi, tìm đập nhanh thỉnh thịch, chân hoảng hốt bước nhanh về phía Nhạc Hoàn đã sắp đi đến cửa cung.

“Quận chúa nói gì với nàng ấy mà từ xa đã có thể thấy mặt A Hoàn đỏ bừng lên vậy.” Sài Chiêu giả vờ lơ đãng hỏi.

“A Hoàn?” Sài Tịnh cười phì một tiếng. “Mới trao cho người ta khóa vàng gia truyền của nhà huynh thì đã gọi là A Hoàn rồi à? Sài đại ca làm như đã là con rể nhà họ Nhạc rồi vậy, đúng là... tức cười chết mất thôi.”

Sài Chiêu thản nhiên nói: “Quận chúa không cảm thấy gọi A Hoàn có vẻ dễ nghe hơn sao? Nhạc gia có con gái, tên là A Hoàn. Câu này là muội nói mà.”

Sài Tịnh bẻ ngón tay, kiêu ngạo nói: “Nếu huynh còn mạnh miệng thế nữa thì muội sẽ không nói cho huynh biết muội và Nhạc Hoàn đã nói gì đâu.”

Sài Chiêu cup mắt xuống, cười. “Không cần quận chúa phải nói cho ta, từ ánh mắt A Hoàn nhìn ta khi này ta cũng có thể đoán ra được bảy tám phần. Lẽ nào quận chúa lại đi nói xấu ta hay sao?”

“Huynh...” Sài Tịnh tức giận nói: “Cái tính này của huynh, thảo nào mà Nhạc tiểu thư không thể thích huynh nổi.”

“Tính cách này của ta?” Sài Chiêu ngẩn ra. “Nàng ấy không thích thì sao? Ta thích nàng ấy là được. Đi thôi...”

Sài Tịnh bực mình giậm mạnh chân, sau đó đành đi theo sau y, tức đến nổi suýt nữa hộc máu.

8. Chương 3: Thanh Danh Của Quý Nữ

Lúc trời mờ sáng, tiếng chim chóc rít rít đã đánh thức Sài Chiêu chỉ vừa được chớp mắt đôi chút. Vừa mở mắt ra, cổ y cảm nhận được chút lạnh lẽo. Chỉ thấy một con dao dài bằng bàn tay đang dán sát vào cổ mình. Lại ngược mắt lên, Nhạc Hoàn đang bước bình tĩnh nhìn y, một tay nắm chặt chiếc áo đen, một tay cầm dao đang run khe khẽ.

“Nhạc tiểu thư...”

“Câm miệng!” Nhạc Hoàn lại dùng thêm chút sức. Sài Chiêu biết Nhạc Hoàn có võ công nên môi mím cười một chút rồi không nói nhiều nữa.

“Nói, người nhìn thấy gì rồi?”

Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn đang nổi giận bằng ánh mắt ẩn chứa nét cười. “Nhạc tiểu thư vừa bảo ta im miệng, ta có nên nói tiếp không?”

“Người!” Mặt Nhạc Hoàn lập tức đỏ bừng. “Ta hỏi người, người nói. Ta không hỏi, người không được nói.”

“Nhạc tiểu thư hỏi ta nhìn thấy gì rồi ư?” Sài Chiêu giả vờ nheo mắt suy nghĩ. “Bóng đêm mờ mịt, đêm qua ngay cả lửa ta cũng không nhen thì có thể nhìn thấy gì được chứ?”

Con dao của Nhạc Hoàn lại dí sát hơn. “Vết thương của ta là do người băng bó đúng không? Vậy tức là người đã nhìn thấy rồi!”

Sài Chiêu cố thử đẩy con dao của nàng ra. “Lưỡi dao này rất sắc bén, nàng đừng có run tay giết chết ta. Nói thế nào thì ta cũng coi như là đã cứu mạng nàng, lấy oán trả ân thì không hay lắm đâu.”

Nhạc Hoàn bỗng dừng ngăn người, ngơ ngác nhìn con dao trong tay. “Vậy thì tức là người đã thấy hết rồi...”

Sài Chiêu thuận thế đứng thẳng người, giật lấy con dao khỏi tay Nhạc Hoàn, cúi đầu nhìn vào ánh mắt ngẩn ngơ của nàng. “Nhìn thấy cái gì?”

Nhạc Hoàn lập tức giơ tay định tát thẳng vào mặt Sài Chiêu. Y nhanh nhẹn lách mình nắm giữ cổ tay mảnh mai của nàng, khẽ đè bàn tay mềm mại của nàng lại. “Nhạc tiểu thư đối xử với ân nhân cứu mạng mình như thế sao?”

“Người không phải là người!” Khóe mắt Nhạc Hoàn đỏ hoe.

Sài Chiêu cười hì hì, thả tay ra, xoay người vươn vai một cái. “Nhạc tiểu thư, nàng nhìn lại thử xem mình có thiếu mất thứ gì không? Nếu không thì đừng có trừng ta như thế.”

Nhạc Hoàn cup mắt nhìn chiếc áo đen trên người mình, rồi lại nhìn chàng trai trước mắt chỉ mặc một chiếc áo trong mỏng manh chống chọi lại với đêm dài, bỗng nhiên không nói được gì.

“A Hoàn! A Hoàn!” Tiếng kêu gọi vang từ xa đến gần, cẩn thận lắng nghe thì hình như là tiếng của đại ca Nhạc Hoàn và tiếng của cha.

“Cha và đại ca ta đến rồi.” Nhạc Hoàn vui mừng nói. Vừa đi được vài bước, nhớ tới dáng vẻ thê thảm của mình thì rụt lại nấp sau thân hình cao lớn vạm vỡ của Sài Chiêu.

“A Hoàn!” Nhạc Hoàn thở phào một hơi. “Tìm muội suốt cả đêm, cứ tưởng muội bị sói ăn thịt rồi chứ!” Nhạc Hoàn nhíu mày nhìn Sài Chiêu trong bộ áo mỏng manh, vươn tay kéo muội muội của mình.

Mặt Nhạc Hoàn lộ ra vẻ lúng túng, nói thật khê. “Đại ca, mau cởi áo khoác của huynh ra cho muội.”

“Hả?” Nhạc Hoàn kéo lỗ tai mình, nhìn hai người này một cái, chần chừ cởi áo khoác ra. “A Hoàn, thế này...”

Nhạc Hoàn lập tức cởi chiếc áo đen của Sài Chiêu ra nhét vào tay y, khoác chiếc áo choàng của Nhạc Hoàn vào, ngang nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt xám kia, nói: “Nếu ngươi dám nói với người khác nửa câu, ta nhất định sẽ cắt lưỡi ngươi.”

Thấy nàng tức tối bỏ đi, khoe môi Sài Chiêu khê nhếch lên. “Nhạc tiểu thư, vậy nếu ta nhìn thấy rồi thì sẽ thế nào?”

Nhạc Hoàn lập tức dừng chân, ngoảnh mặt đi rồi lại nhìn y một cái thật dữ dằn, gần từng chữ, nói: “Móc mắt ngươi ra, không chừa một con!”

Sài Chiêu bật cười thành tiếng. Nhạc Hoàn nghi hoặc nên quay người lại nhìn y lâu hơn, rồi chọc vào Nhạc Hoàn, hỏi: “Người này trêu chọc muội thế nào? Nói với đại ca đi.”

“Nói, nói cái đầu huynh ấy!” Nhạc Hoàn đỏ mặt đẩy Nhạc Hoàn một cái.

“A Hoàn...” Nhạc Thịnh liếc mắt nhìn đứa con gái quần áo không ngay ngắn, đầu tóc xòa tung với ánh mắt thâm thúy.

“Cha, đừng nói nữa.” Nhạc Hoàn không nhìn cha một cái, leo lên lưng ngựa, quất mạnh roi thúc ngựa chạy đi. “Đi!”

Mãi đến khi người nhà họ Sài biến mất khỏi tầm mắt, Sài Chiêu mới giữ chiếc áo đen trong tay lên, chậm rãi mặc vào, lắc đầu với nụ cười mỉm.

“Sài đại ca làm người tốt nhưng thật là mất mặt.” Cách đó không xa, Sài Tịnh khoác tay cười khê. “Muội đã đứng xem được một lúc rồi, mấy người nhà họ Nhạc ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói. Ánh mắt Nhạc tiểu thư nhìn huynh đầy căm hận, giống như là muốn ăn thịt huynh vậy. Sài đại ca, huynh mau nói cho muội nghe, đêm dài vắng vẻ không chịu ngủ ngon mà lại ở chốn rừng sâu lạnh lẽo này. Người ta là đóa hoa xinh đẹp động lòng người, mềm mại yếu ớt...”

“Quận chúa.” Sài Chiêu thất lại dây lưng. “Ta chưa từng sợ người ta nói xấu điều gì, quận chúa trêu ta vài câu thì không sao nhưng Nhạc tiểu thư, không chịu được người ta nói như thế đâu.”

“Chắc chắc chắc...” Sài Tịnh vừa lắc đầu vừa đi đến gần y, giương đôi mắt hạnh quan sát thân mình sừng sững của y, trêu ghẹo. “Vị Sài đại ca của ta khi nào thì biết nói chuyện thay cho người khác thế? Để Tịnh Nhi xem xem huynh có phải là Sài Chiêu không? Ở trong rừng sâu một đêm, tính tình thay đổi rồi à?”

“Đi thôi.” Sài Chiêu dắt con ngựa mà Sài Tịnh mang đến. “Vừa lạnh vừa đói, ngay cả tính mạng cũng suýt nữa là đi tong. Đi uống với Sài đại ca của muội vài chén đi.”

Trên lưng ngựa, Nhạc Hoàn cắn chặt môi không chịu quay đầu lại. Nhạc Hoàn cố sức chạy sóng vai với nàng, cao giọng nói: “Bây giờ chỉ có hai huynh muội ta, muội nói cho ca ca biết đi, có phải hấn ức hiếp muội không?”

“Đại ca, huynh thử hỏi thêm một câu mà xem!”

Nhạc Hoàn quay đầu nhìn ra sau, thấy cha và mọi người đã cách họ khá xa thì buồn bực nói: “Cũng tại đại ca không sớm tìm thấy muội. Lần sau, nếu có lần sau, ta chắc chắn sẽ không tha cho hấn!”

Trong phòng, thấy y nữ bưng bộ quần áo đầy vết mau ra, Nhạc Hoàn xoa nắm đấm, mặt đầy vẻ buồn bực. Hắn đẩy cửa phòng ra, đi vào. Thị nữ đang giúp Nhạc Hoàn mặc quần áo sạch sẽ, lau mồ hôi toát ra trên trán nàng.

“Đại phu nói vết thương của muội không nhẹ, chảy rất nhiều máu.” Nhạc Hoàn đau lòng nhìn gương mặt khê run lên vì đau của muội muội. “Những vết thương ấy là do hấn giúp muội...”

Nhạc Hoàn ra hiệu bảo thị nữ ra ngoài, thấy trong phòng chỉ còn lại đại ca thì mới dựa vào mép giường, nói: “Đã bảo huynh đừng nói nữa mà. Còn sợ chưa đủ mất mặt sao?”

Nhạc Hoàn nắm một nắm vào thành giường, hung hăng nói: “Hấn, hấn có... có...”

“Hấn chỉ giúp muội băng bó vết thương, chứ còn có thể làm gì nữa?” Nhạc Hoàn vừa xấu hổ vừa tức giận nên ngoảnh mặt đi không thèm nhìn Nhạc Hoàn. “Hấn là người của Sài gia?”

“Ừ.” Nhạc Hoàn khê trả lời. “Sài quận chúa cũng cùng tìm với bọn huynh cả đêm, có lẽ là một thành viên trong Sài gia. Mặc kệ hấn làm gì, A Hoàn không sao là được rồi. Kẻ hại Bạch Long bị kinh hãi, huynh nhất định phải tìm ra.”

“Đại ca.” Nhạc Hoàn lạnh lùng gọi hấn lại. “Đừng tìm nữa.”

“Tại sao?” Nhạc Hoàn siết chặt nắm đấm, quýnh lên. “Kẻ đó dùng lưỡi dao cắt bị thương vó sau của Bạch Long nên mới khiến nó lồng lên làm bị thương muội. Suýt nữa là muội đã mất mạng, nếu ta không bắt được kẻ này thì không xứng làm đại ca của muội!”

“Người này, muội biết là ai...” Nhạc Hoàn cup mắt xuống. “Thôi đi.”

“Ai, là ai?” Nhạc Hoàn trừng mắt thật to.

Nhạc Hoàn đang định lên tiếng nói điều gì thì cửa kêu cọt két một tiếng, sau đó được nhẹ nhàng đẩy ra. Nhạc Thịnh – cha của họ đã bước nhanh vào phòng.

“Cha.” Nhạc Hoàn đứng dậy, cung kính nghênh đón ông. “Cha đến rồi?”

“Vết thương của A Hoàn có nghiêm trọng lắm không?” Nhạc Thịnh ân cần hỏi.

“Đều là vết thương ngoài da thôi.” Nhạc Hoàn khê trả lời. “Con không sao.”

“Vậy thì tốt.” Nhạc Thịnh vỗ bàn tay của con gái. “Hoàng thượng cũng rất lo lắng vì chuyện con té ngựa, vừa nãy còn hỏi cha. Biết là đã tìm thấy con, Người cũng được nhẹ nhõm trong lòng.”

“Con gái khiến cha và hoàng thượng lo lắng rồi.” Nhạc Hoàn vuốt lớp chăn nệm dưới thân mình, trả lời cha.

“Nếu ngày mai con khỏe hơn một chút...” Nhạc Thịnh tiếp tục nói. “...Thì theo cha vào cung một chuyến...”

“Còn vào cung ư?” Nhạc Hoàn sốt ruột. “Lễ mừng thọ của hoàng thượng đã qua rồi, chúng ta không nhanh chóng về Thương Châu sao? Nơi này toàn những điều kỳ quái, tên Sở Vương kia cũng mang đầy ý định gây rối, con chẳng muốn vào cung chút nào.”

“Cha có nói chuyện với con sao?” Nhạc Thịnh sa sầm mặt, nói.

Nhạc Hoàn không dám nói chuyện nữa, cúi đầu, bĩu môi một cái.

“Cha.” Nhạc Hoàn lấy hết can đảm, nói: “A Hoàn cưỡi ngựa không giỏi, té ngựa đã làm mất mặt Đại Tấn, hoàng thượng còn muốn gặp con làm gì? A Hoàn đã không còn mặt mũi nào đi gặp hoàng thượng nữa.”

“Con muốn cha đi từ chối hoàng thượng sao?” Nhạc Thịnh đứng dậy, hình như cảm thấy giọng điệu của mình quá cứng rắn nên thở dài một tiếng. “Đi lần này xong thì chúng ta sẽ về Thương Châu.”

Càn Khôn Điện.

Khi bước vào càn Khôn Điện lần nữa, A Hoàn cúi gằm mặt đi theo sau cha và đại ca. Thấy trên điện đã có không ít người thì nàng càng rụt người lại, ước gì có thể khiến mình không còn nổi bật như trước.

Bổng cảm thấy cả người nổi cơn ớn lạnh, nàng ngược mắt lên nhìn, đôi mắt xám đang chăm chú nhìn nàng với ẩn ý sâu xa.

Nhạc Hoàn bất giác run lên như bị kim châm, cảm thấy vết thương chưa lành bỗng đau thấu xương, còn chưa kịp đứng vững thì bên tai đã vang lên giọng nói khiến nàng hoảng hốt.

“Vết thương của Nhạc tiểu thư không nhẹ, sao không nghỉ ngơi cho khỏe mà lại đến đây?”

Sài Tịnh ở bên cạnh đang mỉm cười tươi tắn, đôi mắt long lanh như nước đang nhìn thẳng vào Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn bị nàng ta nhìn đến nỗi cảm thấy bất an, vội vã nép vào phía sau cha và đại ca của mình.

Sở Vương Kỷ Minh nghe thấy động tĩnh thì quay người lại, gật đầu mỉm cười với người nhà họ Nhạc. “Nhạc tiểu thư hôm qua té ngựa bị kinh hãi nhưng xem ra cũng không có gì đáng ngại. Con gái nhà võ tướng, quả là không tầm thường.”

“Đa tạ Sở Vương đã quan tâm.” Nhạc Thịnh chấp tay nói. “Sở dĩ tiểu nữ có thể được bình an cũng là nhờ có người của Sài Quận vương ra tay tương trợ.” Nói xong ông quay lại nhìn người của Sài gia, gật đầu nói với Sài Chiêu. “Cảm ơn vị anh hùng này đã cứu tiểu nữ A Hoàn.”

Sài Chiêu hết sức bình thản, chấp tay, cúi người nói: “Tĩnh Quốc Công khách sáo rồi.”

Nhạc Hoàn bực bội liếc xéo Sài Chiêu, thầm phỉ nhổ một cái rồi không nhìn y nữa.

Vũ Đế ngồi trên ngai vàng khẽ vuốt ve tay vịn. “Người của Sài gia đừng cảm đứng ra cứu Nhạc tiểu thư ư? Vị anh hùng nào vậy? Bước lên một bước để trẫm xem nào.”

Sài Chiêu bình tĩnh cất bước bước ra, cung kính nói: “Anh hùng không dám nhận, tại hạ là Sài Chiêu.”

“Sài...” Vũ Đế khẽ há hốc mồm. “Người cũng họ Sài? Sài Quận Vương, trẫm chỉ nghe nói ông có một con gái, vị này là?”

Sài Dật nhìn gương mặt khôi ngô của cháu trai, im lặng lúc rồi vuốt râu nói: “Sài Chiêu là con trai độc nhất của đại ca thần.”

“À?” Vũ Đế khẽ nhồm người dậy, neho đôi mắt lại như muốn nhìn kỹ chàng trai trẻ này. “Con trai của Sài Tuyên ư? Năm đó Sài Tuyên bị người ta hãm hại, hàm oan mà chết. Nghe nói vợ con cũng đi theo... Sao lại...?”

Sài Dật khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Năm đó tuy thần may mắn không bị liên lụy nhưng cũng không thể mặc kệ huyết mạch của Sài gia, bèn ra sức bảo vệ đứa cháu này, bí mật nuôi dưỡng mấy năm trời. May mà ba năm sau, oan khuất của đại ca được rửa sạch, Sài Chiêu cũng có thể nhìn thấy mặt trời.”

“Thì ra là thế.” Vũ Đế ra chiều dăm chiêu. “Vậy xem ra, luận kế thừa tước vị, Sài Chiêu trước mắt này cũng nên là một Quận Vương mới phải...”

“Quận Vương?” Kỷ Minh cười vài tiếng. “Con trai của tội thần, cho dù đã được rửa sạch oan, không truy cứu tội che giấu năm đó đã là hoàng ân mệnh mông rồi, còn dám hy vọng hão huyền tước vị gì chứ? Sài Quận Vương, ông nói xem?”

Sài Tịnh thấy trong mắt Kỷ Minh tràn ngập vẻ kinh thường Sài gia, đang định tranh luận vài câu thì đã bị Sài Dật kéo lại. Sài Dật độ lượng nói: “Sở Vương điện hạ nói không sai. Ta và A Chiêu đã vô cùng đội ơn sự nhân từ của hoàng thượng rồi, lão phu còn dám hy vọng xa vời gì nữa?”

Kỷ Minh liếc thấy vẻ không vui trên mặt Sài Tịnh nên cố ý nói: “Nghe nói đất phong của Sài gia đã đến chân núi Thương Sơn, nếu tiếp tục đẩy về phía bắc thì chắc phải lên núi ở mất. Thật là thiệt thòi cho Sài Quận chúa xinh đẹp như hoa thế này...”

“Bản quận chúa chưa từng cảm thấy thiệt thòi.” Sài Tịnh đẩy tay cha mình ra, mắt lóe lên vẻ sắc sảo. “Đại Chu có mười hai vị vương gia thì mười một vị đều là người của hoàng tộc họ Nam Cung, vương gia khác họ suy nhất chỉ có Sài gia chúng ta. Sài gia vì Đại Chu mở mang bờ cõi, gây dựng sự nghiệp, tự hỏi với lòng thấy cũng xứng đáng với phong hào quận vương này. Đất phong ở đâu thì dưới chân đều là lãnh thổ Đại Chu, có gì khác nhau chứ?”

Nhạc Hoàn nhích ra nửa bước, nhòai người ra nhìn Sài Tịnh, trong mắt ánh lên vẻ khâm phục.

Kỷ Minh nhất thời không biết nói gì, vuốt ve miếng ngọc bên thắt lưng mình, mặt có vẻ tối sầm. Vũ Đế đứng ra dàn hòa. “Hôm qua vừa nói đến chuyện hai nước Tấn – Lương kết thân với nhau, Sở Vương thấy tài bắn cung của Nhạc Hoàn...”

Nhạc Hoàn hoảng hốt kéo góc áo của cha mình, nhỏ giọng van nài. “Cha...”

Kỷ Minh quay người qua nhìn Nhạc Hoàn đang trốn tránh, sau đó mặt không biểu cảm, nói: “Tài bắn cung của Nhạc tiểu thư đúng là khiến người ta nể phục nhưng tài cưỡi ngựa... Nghe nói, lúc Nhạc tiểu thư được cứu, cả người bị thương, nếu không nhờ Sài Chiêu cứu chữa thì... Ở chốn thâm cốc cả đêm, chắc Sài Chiêu đã tổn không ít sức nhỉ?”

Lời vừa nói ra, mặt Vũ đế lập tức biến sắc, Nhạc Thịnh cũng nhíu chặt mày, cúi đầu xuống.

“Nếu mặc kệ Nhạc tiểu thư, Sài Chiêu sẽ trở thành người vô tình, thấy chết mà không cứu.” Kỷ Minh mỉm cười nói: “Nếu hắc đã vứt bỏ thanh danh của Nhạc tiểu thư để bảo vệ giai nhân thì nên giúp cho đến cùng mới đúng.”

Nhạc Hoàn lập tức cảm thấy cả người lạnh toát, cơn lạnh ấy lan ra từ xương tủy của mình. Nàng giành nói: “Sở Vương điện hạ, ở trong thâm cốc một đêm không phải là do ta muốn. Ta và hắc mới quen nhau, nam nữ thụ thụ bất thân sao có thể vượt qua giới hạn nửa bước. Trước mặt hoàng thượng, ngươi cũng dám hủy thanh danh của Nhạc Hoàn ta ư!”

9. Chương 5: Sài Thiếu Chủ

“A Hoàn, A Hoàn!” Nhạc Hoàn kéo tay muội muội. “Muội đi chậm thôi, đại ca sắp không theo kịp muội này.”

Nhạc Hoàn vung tay của hắc ra, đi đến chỗ không người. Nhạc Hoàn nhìn mà sốt ruột nhưng lại không biết khuyên nhủ thế nào, bèn đâm mạnh một cái vào gốc cây bên cạnh, nói: “Hay là... đi cầu xin hoàng thượng một chuyến nữa? Cha không đi, huynh đi còn không được sao?”

Nhạc Hoàn lấy chiếc khóa vàng mà Sài Chiêu tặng cho mình ra, ném mạnh xuống đất. “Sài Chiêu, Sài Chiêu! Đồ giầu đồ bìm leo, hèn hạ vô sỉ. Đừng để ta gặp lại người, đừng để ta gặp lại người!”

Thấy Nhạc Hoàn từ từ nín khóc, Nhạc Hoàn thử đẩy đẩy vai nàng, dè dặt nói: “A Hoàn, hay là... về nhà rồi nói. Cha không tìm thấy chúng ta lại tức giận đấy.”

Nhạc Hoàn lau đôi mắt sưng đỏ vì khóc, sau đó đứng thẳng người dậy, đi được vài bước lại do dự quay người lại, khom người nhặt chiếc khóa vàng bị ném dưới đất lên, thổi bay bụi đất bám trên đó rồi nhét vào lòng trở lại.

“A Hoàn...” Nhạc Hoàn nghi hoặc nói. “Thứ mình không thích, ném rồi thì thôi đi.”

Nhạc Hoàn không để ý đến đại ca của mình nữa mà bước nhanh về phía trước.

Ngày rời khỏi Liêu Châu là một ngày trời nắng đẹp đã lâu chưa thấy, đoàn người từ các phương lần lượt ra đi, ngoài thành chỉ còn lại người của Tĩnh Quốc Công phủ và người của Sài gia. Vó sau của Bạch Long còn bị thương, nghẹn ngào như không muốn cất vó.

Sài Chiêu nhảy xuống lưng ngựa, đi đến gần đoàn ngựa của Nhạc gia. Nhạc Hoàn muốn cưỡi Bạch Long tránh đi nhưng lại bị Sài Chiêu kéo dây cương lại.

Sài Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve bờm của Bạch Long, dán sát tai ngựa thì thầm điều gì, Bạch Long thôi không nức nở nữa mà ngoan ngoãn khuyu chân trước xuống.

“Bạch Long.” Nhạc Hoàn cuống lên. “Sao mày lại nghe lời của người ngoài thế, đứng lên đi.”

Bạch Long hừ một tiếng, đầu cứ cọ xát vào người Sài Chiêu. Sài Chiêu thuận theo cây cương đặt tay lên bàn tay của Nhạc Hoàn. Y nắm rất chặt, không cho Nhạc Hoàn tránh thoát.

“Người...” Nhạc Hoàn vừa xấu hổ vừa tức giận. “Bao nhiêu người đang nhìn, người còn không chịu buông ra!”

Sài Chiêu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng. “Nhạc tiểu thư, ta tặng nàng khóa vàng làm tín vật, nàng có gì để trao cho ta không?”

Nhạc Hoàn ngẩng đầu nhìn lên trời, lạnh lùng nói: “Người nhìn đi, ta có gì để cho người?”

Sài Chiêu thấy Nhạc Hoàn giống như một đóa sen giữa làn nước trong, toàn thân không thấy trâm hay ngọc bội, đầu tóc chỉ dùng vài lọn màu vàng nhạt buộc lên, đúng là không thể tìm được thứ gì làm tín vật.

Sài Chiêu suy nghĩ một lát, môi khẽ nở nụ cười, một tay thò xuống dưới thân của Bạch Long, rút một cây tên vàng trong ống đựng tên được giấu kín ra. Sài Chiêu vuốt dọc cây tên vàng, bên mép mũi tên có một chữ “Hoành” được khắc một cách ngay ngắn theo kiểu chữ Tiểu Triện.

Nhạc Hoàn ở bên cạnh liếc mắt thấy thế, đắc ý nói: “Là ta khắc cho A Hoành đấy, mỗi cây tên đều có.”

“Chi bằng...” Sài Chiêu đưa cây tên vàng trong tay đến trước mặt Nhạc Hoàn. “Dùng cây tên vàng này của Nhạc tiểu thư làm tín vật tặng ta vậy.”

Nhạc Hoàn liếc mắt, tức giận nói: “Người thích thì cứ lấy đi, ta còn nhiều tên vàng mà, người thích coi nó là bảo bối cũng chẳng ai ngăn cản.”

“Thế thì lấy nó vậy.” Sài Chiêu nắm chặt cây tên vàng. “Ồ Thương Châu đợi ta, ta nhất định sẽ đến rước nàng.”

Thấy Nhạc Hoàn không để ý tới mình nữa, Sài Chiêu cup mắt cười, quay người đi, giơ cao mũi tên vàng, nói lớn: “Bất luận Nhạc tiểu thư có bằng lòng hay không thì nàng cũng đã là thê tử chưa cưới của ta, ta đã nhận định nàng. Đi thôi!”

Về đến đoàn ngựa của Sài gia, Sài Chiêu nâng niu bỏ mũi tên vàng vào trong bao đeo bên mình, Sài Tịnh mỉm cười nói: “Tính cách bướng bỉnh như thế, cưới về cũng chịu đủ. Huynh tự cầu phúc đi.”

Sài Chiêu không nói gì, nhìn theo bóng lưng đi xa dần của Nhạc Hoàn, mới vừa chia ly đã cảm thấy không nỡ xa rời.

“Thật ra...” Nhạc Hoàn e dè quan sát sắc mặt của muội muội. “Bây giờ nhìn lại thì Sài Chiêu đó cũng coi như là tạm được. Bộ dạng... cũng khôi ngô, bản lĩnh cũng tạm tạm... Tuy không có chức tước nhưng nói thế nào thì cũng có người thúc thúc làm quận vương, chắc sẽ không bạc đãi hẳn. Có điều Thương Sơn lạnh lẽo, nếu bắt A Hoành qua đó e là mẹ sẽ không nỡ...”

“Cha.” Nhạc Hoàn lấy hết can đảm nhìn cha mình vẫn im lặng này giờ. “Con gái bị hứa gả cho Sài gia, đó là điều cha muốn nhìn thấy ư?”

“A Hoành, sao muội có thể nói chuyện với cha như vậy?” Nhạc Hoàn vội nói: “Cha cũng không muốn...”

“Vó sau của Bạch Long là bị cha làm bị thương.” Nhạc Hoàn cắn môi. “Cha không muốn nhìn thấy muội bị gả cho Lương Quốc nên mới cố ý làm Bạch Long bị thương, muốn con gái té ngựa trước mặt hoàng thượng. Làm mất mặt Đại tể, hoàng thượng cũng không thể tứ hôn muội cho Lương Quốc... Đáng tiếc cha trăm tính ngàn tính cũng không thể ngờ được con gái và Sài Chiêu lại cùng rơi vào thâm cốc, cả một đêm, con gái cùng một người đàn ông bên nhau... Cũng không thể trách người ngoài chỉ trở con gái, ngay cả con cũng... cảm thấy mất hết thể diện.”

“Sao lại là cha được!” Sắc mặt Nhạc Hoàn tái nhợt, nói: “A Hoành, muội đừng nói lung tung.”

“Có phải hay không, đại ca tự hỏi cha đi.”

Nhạc Tịnh nhắm hai mắt lại. “A Hoành nói không sai, là do cha làm.”

“Cha...”

“Sở Vương Kỷ Minh lòng lang dạ sói, sao có thể thật lòng muốn hai nước Tấn – Lương kết thân được.” Nhạc Thịnh nhìn đứa con gái yêu vô tội với ánh mắt áy náy. “Cho dù hoàng thượng tin, Nhạc Thịnh ta cũng tuyệt đối không tin hẳn. Kỷ Minh muốn mang con đi chẳng qua chỉ muốn dùng con để uy hiếp Tĩnh Quốc Công phủ mà thôi. Thương Châu là tấm bình phong che chở Tấn Quốc, mấy chục năm nay đều do Nhạc gia ta trấn thủ. Con đến Lương Quốc chắc chắn sẽ là con tin, bất luận thế nào cha cũng sẽ không để con đi. Nhưng cha không ngờ được rằng Sài Chiêu đó... có lẽ con thật sự không thể tránh được duyên phận này...”

“Tuy Sài gia không phải là hoàng tộc cao quý của Chu Quốc nhưng danh tiếng lan khắp thiên hạ, coi như là hào kiệt một phương.” Nhạc Hoàn nói tiếp lời cha mình. “So với họ Kỷ của Lương Quốc, phẩm hạnh tốt hơn nhiều. Nếu bảo con chọn cho A Hoàn một nơi nương tựa thì Sài gia tốt hơn Kỷ gia nhiều. Cha, người thấy sao?”

“A Hoàn còn có đường lựa chọn ư?” Nhạc Hoàn trừng mắt nhìn đại ca mình. “Về đến Thương Châu, chắc chắn mẹ sẽ rất đau lòng”

Trên đường về Thương Châu, đôi huynh muội lúc đến rất vui vẻ kia đều chìm vào im lặng. Con đường phía trước dài đằng đẵng, không biết là lãnh hay dữ.

Còn Sở Vương Kỷ Minh thì dọc đường luôn tinh thần phấn chấn, mặt mày hiện vẻ vui mừng, chứng tỏ chuyện này có thu hoạch lớn. Người bên cạnh không hiểu, hỏi: “Vương gia không định được chuyện kết thân với Tấn Quốc, ngược lại còn có lợi cho Sài gia, sao vương gia còn vui vẻ đến thế?”

Kỷ Minh vung vẩy dây cương trên tay, quay đầu nhìn lại cửa thành Liêu Châu đang ngày càng xa. “Nhạc Thịnh tự cho là thông minh, nghĩ rằng hại con gái mình ngã ngựa là có thể phá hỏng chuyện kết thân. Nếu tiểu vương ta đã không thể mang con gái ông ta đi thì cũng sẽ không để người khác tùy ý cưới con gái ông ta.”

“Vương gia anh minh.” Tùy từng lập tức hiểu ra. “Tấn Quốc kết thân với ai đều không có lợi cho chúng ta, nhưng nếu để Nhạc tiểu thư gả cho Sài gia thì lại là thượng sách. Trên danh nghĩa thì cũng xứng đôi nhưng ai ai cũng biết Sài gia của Chu Quốc bị chuyện mưu phản mười năm trước liên lụy, bị biếm trích đến không còn đường lui, không thể có ngày được phát lên. Nam Cung hoàng tộc của Chu Quốc vô dụng, lại nghe lời sàm tấu không chịu trọng dụng Sài Quận vương, cứ như thế chuyện vương gia chúng ta tiêu diệt chu quốc cũng chỉ là sớm muộn, Nhạc tiểu thư gả cho một kẻ bấp bênh như thế, có khác gì gả cho một bá tánh bình dân chứ! Với chúng ta mà nói lại là một chuyện trăm lợi mà không có hại, hành động này của vương gia quả là cao minh.”

Trước mắt Kỷ Minh dường như lại hiện lên ánh mắt khiêu khích của Nhạc Hoàn, mặt hắn thoáng hiện lên ngao ngạo. “Con gái nhà họ Nhạc lợi hại như vậy, cha con họ Nhạc chắc cũng không thể khinh thường. Tiểu Vương đã lập chí phải thống nhất thiên hạ cho Đại Lương, Yên Quốc đã bị diệt, tiếp theo sẽ là Tấn Quốc! Muốn san bằng tấn quốc, Nhạc gia Tĩnh Quốc Công phủ ở Thương Châu chính là mối họa đầu tiên của chúng ta. Vũ Đế già nua không đáng sợ, Nhạc Thịnh xảo trá kia nhất định phải tiêu diệt. Đợi tiểu vương về nước, nhất định phải suy nghĩ một phen... làm thế nào để san bằng tảng đá ngáng chân đáng ghét này... Chỉ đáng tiếc...” Kỷ Minh cười khẽ vài tiếng. “Lúc thành Thương Châu bị phá... rượu mừng đã hứa với Sài Chiêu cũng không uống được nữa...”

Thương Châu, Tấn Quốc

“Gả cho Sài gia của Chu Quốc?” Nhạc phu nhân loạng choạng thối lui vài bước.

Nhạc Hoàn bước tới đỡ lấy mẹ mình, cúi đầu buồn bã nói: “Hoàng thượng chính miêng tứ hôn, e là không thể thay đổi được.”

“Từ nhỏ đến lớn, A Hoàn đã bao giờ rời xa chúng ta nửa bước đâu.” Nhạc phu nhân rơi nước mắt. “Bây giờ gả xa như thế, bảo mẹ nữ lòng nào đây chứ!”

Gia quy của nhạc gia trước nay nghiêm khắc, ba đời trung lương vang danh Tấn Quốc, Nhạc phu nhân rơi nước mắt một lát rồi ngừng khóc, vuốt ve gương mặt của Nhạc Hoàn, nói: “Gái lớn gả chồng, con gái thông cảm cho cha con, cũng chớ ghi hận hoàng thượng, biết không?”

Tim Nhạc Hoàn bỗng cảm thấy đau nhói. Nàng lấy chiếc khóa vàng kia ra, nói: “A Hoàn đã nhận tín vật

của hắn, cho dù trong lòng có không muốn đi chẳng nữa thì cũng đã chấp nhận việc hôn nhân này. Cha và mẹ cứ yên tâm, nhìn thế nào con gái cũng đâu giống người sẽ bỏ trốn không gả chứ.”

Nhạc phu nhân ôm con gái yêu vào lòng, nước mắt rơi tí tách làm ướt mái tóc của Nhạc Hoàn.

Nhạc Hoàn dắt Bạch Long vào chuồng ngựa, thấy một bóng người quen thuộc đang lau bờm ngựa thì nở nụ cười, gọi: “Thôi thúc!”

Người đàn ông được gọi là Thôi thúc quay người lại, gương mặt ngăm đen sảo sảo như được điêu khắc. Nhìn thấy Nhạc Hoàn thì gương mặt kiên nghị ấy lập tức giãn ra. “Tiểu thư về rồi à!”

Thôi thúc bước tới dắt lấy dây cương từ trong tay Nhạc Hoàn, dẫn Bạch Long vào chuồng ngựa. Ông ngồi xuống nhìn vó sau của Bạch Long, già thảo được đắp lên vết thương của nó. Nhạc Hoàn ôm gối ngồi dưới gốc cây, lẳng lặng ngắm nhìn Bạch Long nghỉ ngơi.

Ánh trăng vừa lên, Nhạc Hoàn lại lấy chiếc khóa vàng trong lòng ra, vuốt ve hai chữ “an khang”, lòng ngổn ngang trăm mối.

“Tiểu thư đang nhìn gì vậy? Nhìn gì mà thất thần tới mức Thôi thúc đến ngay trước mặt mà cũng không biết?” Thôi thúc dựa vào gốc cây, ngồi xuống bên cạnh Nhạc Hoàn, liếc nhìn tín vật trên tay nàng. “Chưa từng thấy tiểu thư mang theo cái này, là vật được ban thưởng khi vào cung diện kiến thánh thượng ư?”

“Dạ...” Nhạc Hoàn cúi đầu nghịch bụi đất phía dưới, kể lại toàn bộ những chuyện sau khi vào kinh cho Thôi thúc nghe.

“Hoàng thượng tứ hôn tiểu thư cho Sài Chiêu...” Mặt Thôi thúc thoáng biến sắc, nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục bình thường “Sài gia của Chu Quốc anh dũng, con trai của Sài Tuyên... có lẽ cũng không phải người tầm thường. tiểu thư kể cho thúc nghe xem Sài Chiêu đó trông như thế nào.”

Nhạc Hoàn ngửa mặt nhìn lên bầu trời sao, nhớ lại một chút, nói: “Cũng như người bình thường thôi, lớn hơn con năm tuổi, mắt của hắn... có màu xám!”

“Cha của hắn, Sài vương gia Sài Tuyên cũng có một đôi mắt màu xám.” Thôi thúc như nhớ lại rất nhiều chuyện xưa.

“Thôi thúc...” Nhạc Hoàn mở to mắt. “Nghe nói năm xưa thúc từng vào nam ra bắc, hay là đã gặp qua người của Sài gia?”

Thôi thúc khẽ gật đầu. “Mười mấy năm trước, lúc đó thúc cũng đang ở Chu Quốc, đất phong của Sài gia không phải là chân núi Thương Sơn mà là tại Vân Đô – nơi phồn hoa nhất. Sài Vương gia Sài Tuyên là vương gia khác họ duy nhất của Chu Quốc, chiến công hiển hách uy chấn tứ phương. Một nửa lãnh thổ của Đại Chu là do huynh đệ của Sài gia đánh chiếm được, giúp Nam Cung gia chiếm lĩnh một cõi giữa thời thế loạn lạc ấy. Đáng tiếc... Sài vương gia công cao lấn chủ, khiến người ta ghen ghét. Mười năm trước, trong tai họa mưu phản của chu quốc, Sài Tuyên bị liên lụy phải vào ngục, ở trong ngục bị tra tấn nhiễm bệnh mà chết... khiến người ta phải thương tiếc thay.”

Nhạc Hoàn chống cằm, im lặng lắng nghe, gật đầu nói: “Đám người Nam Cung gia của Chu Quốc đều là kẻ vô dụng, con cũng có nghe cha nói qua. Sài vương gia chết vì hôn quân và nịnh thần, thật là đáng tiếc.”

Thôi thúc lại tiếp tục nói: “Ta cũng nghe nói Sài Tuyên có một con trai duy nhất. Nghe đồn sau khi Sài Tuyên chết trong ngục, vương phi và con trai không chịu nhục nên cũng đi theo ông ta... Không ngờ đệ đệ Sài Dật của ông ta lại bảo vệ đứa trẻ này, cũng coi như trời cao thương xót.”

Thấy Nhạc Hoàn bĩu môi không nói chuyện, Thôi thúc cười nói: “Nhắc đến chuyện không vui của tiểu thư rồi à? Trước giờ Thôi thúc có gì nói nấy, chắc phải nói một câu mà tiểu thư không thích nghe rồi. Thôi thúc lại cảm thấy... cuộc hôn nhân này, cũng được lắm.”

“Thôi thúc!” Nhạc Hoàn tức giận đến nhảy dựng lên. “Thúc còn nói nữa!”

“Không nói, không nói nữa!” Thôi thúc xua tay với vẻ bất đắc dĩ. “Tiểu thư đi đường xa vất vả, mau về nghỉ ngơi sớm đi!”

Nhạc Hoành lê bước chân với vẻ không tình nguyện, lòng bàn tay đang nắm chiếc khóa vàng đầm mồ hôi, cúi đầu nhìn sắc vàng ảm đạm kia. “Sài Chiêu, Sài Chiêu, người thật sự là mối lương duyên của ta ư...”

Dưới bầu trời đêm Thương Sơn, sao lạnh nhấp nháy, im lìm không một tiếng động. Sài Chiêu leo lên cây thu già trong vườn, dựa vào thân cây, ngửa đầu nhìn về phía thượng châu, tay xoay xoay mũi tên vàng của Nhạc Hoành, mắt nhìn chăm chăm vào chữ “Hoành” trên ấy.

Sài Chiêu liếm liếm môi. Ở thâm cốc cả đêm, những giọt nước mắt ngậy thơ của thiếu nữ ấy đã bị y liếm vào miệng. Ấm áp như canh nóng, ngọt như mật, cứ quanh quẩn trên môi, vương vấn trong mộng...

“A Hoành, A Hoành... Cuộc đời của nàng, đã định là phải có mặt Sài Chiêu ta rồi.”

10. Chương 4: Duyên Đã Định

Nghे thấy câu “nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể vượt qua giới hạn nửa bước”, Sài Chiêu cụp mắt xuống, cười khẽ một tiếng. Cánh tay đang khoác vai mình như còn có thể cảm nhận được cơ thể mềm mại yếu ớt của nàng.

“Chắc chắc chắc...” Kỷ Minh nhìn về phía Nhạc Hoành, lắc đầu, rồi nhìn về phía Vũ Đế trên ngai vàng. “Hoàng thượng, đương nhiên tiểu vương tin tưởng cháu trai của Sài quận vương anh hùng cứu mỹ nhân, cũng tin sự băng thanh ngọc khiết của Nhạc tiểu thư vẫn còn, nhưng... Thái tử phi của Lương Quốc sao có thể để cho người ta đồn đãi thế được. Những lời tiểu vương vừa nói hôm qua, hoàng thượng và Tĩnh Quốc Công cứ coi như là chưa nghe thấy đi. Chuyện Tấn – Lương kết thân với nhau, đành phải để từ từ bàn lại vậy.”

Sắc mặt Vũ Đế lập tức trở nên khó coi. Tuy trong lòng Nhạc Hoành vẫn còn tức giận nhưng thấy chuyện kết thân đã bị hủy bỏ nên cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhạc Thịnh đang định bước lên nói gì đó thì Kỷ Minh vừa dừng một lát đã nói tiếp. “Nhạc tiểu thư là con cái nhà hào môn, tuổi vừa mười lăm đã ở chung suốt đêm với một người đàn ông xa lạ, bất luận vì nguyên nhân gì, chuyện này nếu truyền ra ngoài... chỉ e sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của Tĩnh Quốc Công phủ và Đại Tấn. Theo tiểu vương thấy...” Kỷ Minh khẽ nhếch môi lên, lộ ra một nụ cười không rõ ẩn ý. Hắn liếc mắt nhìn Sài Chiêu, nói: “Tiểu vương xin hỏi một câu, thiếu gia nhà họ Sài năm nay bao nhiêu tuổi, đã thành gia lập thất hay hứa hôn chưa?”

Từ ánh mắt không thể đoán được sự vui hay giận của Sài Chiêu, y trả lời. “Tháng sau là tròn hai mươi tuổi. Vẫn chưa có sự nghiệp nên chưa thành gia thất, cũng không hứa hôn.”

“Thế thì dễ giải quyết rồi.” Kỷ Minh đứng dậy, bước ra giữa điện. “Sài thiếu gia cũng được coi như là xuất thân danh môn, tướng mạo cũng anh tuấn phi phàm, lại có ân cứu mạng với Nhạc tiểu thư, hai người này kết hợp với nhau thì không gì thích hợp hơn...”

“Hoàng thượng!” Nhạc Thịnh quỳ một chân xuống, nói: “Tiểu nữ tuổi còn nhỏ, hiện không vội kết hôn, xin hoàng thượng...”

“Tĩnh Quốc Công.” Kỷ Minh nhíu mày. “Hôm qua nhắc đến chuyện Tấn – Lương kết thân, ông chưa từng nói nhiều lời sao hôm nay vừa nhắc đến Sài gia thì đã vội từ chối? Lẽ nào ông cũng xem thường vùng đất phía dưới chân núi Thương Sơn của Sài gia ư?”

“Nhạc Thịnh tuyệt đối không có ý đó!” Nhạc Thịnh vội vàng nói: “Sài gia của Chu Quốc đều là anh hào, Nhạc mẫu sớm đã khâm phục nhiều năm. Tiểu nữ mới tròn mười lăm, vốn không vội kết hôn. Mẹ của A Hoành thương nó nhất, cũng muốn giữ A Hoành lại bên người thêm vài năm, thân mong hoàng thượng... suy xét lại!”

Sài Tĩnh chậm rãi bước sang một bên, chống cằm nhìn mấy người trên điện. Hai huynh muội nhà họ Nhạc đã kinh hoảng đến nói không thành tiếng, đường huynh Sài Chiêu của nàng thì đứng im không nhúc nhích,

nhưng cho dù như thế, Sài Tịnh sớm chiều sống chung với y nhiều năm nên chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra sự vui mừng kín đáo của y.

Trần Vũ Đế nhăn lại từng đường như dao rạch. Cùng với Yến Quốc tiếp giáp với mình đã bị Sở Vương của Lương Quốc dẫn quân tiêu diệt, lực lượng của Đại Tấn không bằng Lương Quốc. Vốn ông ta còn định nhân chuyện kết thân giữa hai nước Tấn – Lương để bảo đảm vài mươi năm bình an cho Đại Tấn. Xuất thân từ tông thất chính hiệu cũng chỉ có đại tiểu thư Nhạc Hoàn của Tấn Quốc Công phủ, nếu có thể được mang về Lương Quốc gả cho thái tử thì là chuyện không gì tốt bằng. Ấy vậy mà Nhạc gia lại không biết chuyện, con gái cũng còn bị người ta đồn đãi thành như vậy, đúng là không thể đảm đương được vị trí thái tử phi cao quý.

Không chỉ như thế, e rằng... Vũ đế thầm thở dài một tiếng. E rằng hoàng thân quốc thích của những nước khác cũng không ai chịu kết thân với vị Nhạc tiểu thư đã bị tổn hại thanh danh này... Vì vậy xem ra tuy Sài gia của Chu Quốc là quý tộc đã sa sút nhưng dù thế nào cũng đang nắm giữ một vùng đất...

Vũ đế trầm ngâm một lát rồi tăng hắng, nói: “Sài quận vương, khanh cảm thấy cô con gái này của Nhạc gia thế nào?”

Hôm qua Sài Dật nhìn thấy bản lĩnh của Nhạc Hoàn đã âm thầm thán phục, thấy dường như Vũ Đế có ý gả Nhạc Hoàn cho Sài Chiêu thì ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Sài Chiêu đang có vẻ ung dung như thường. “A Chiêu, Nhạc tiểu thư... con thấy thế nào?”

“Sài Chiêu nghe những lời Sở Vương điện hạ nói, cũng thấy không phải không có lý.” Sài Chiêu chậm rãi nói: “Tại hạ nóng lòng cứu người, đúng là đã suy nghĩ không chu toàn. Nếu thanh danh của Nhạc tiểu thư bị tổn hại vì tại hạ, trong lòng tại hạ cũng cảm thấy rất bất an... Nhạc tiểu thư mọi mặt đều tốt, sao con lại không thích được chứ?”

Ta giết chết người! Ta giết chết người! Nhạc Hoàn siết nắm tay kêu rằng rắc, hận không thể bước lên cắt lưỡi Sài Chiêu.

Vũ Đế chuyển mắt nhìn sang Nhạc Thịnh với vẻ đầy ẩn ý. “Trẫm thấy con trai của Sài Tuyên cũng rất được. Tuy người không có tước vị nhưng nói thế nào thì cũng là cháu trai của Sài quận vương, Sài quận vương chắc cũng sẽ không bạc đãi huyết mạch của huynh trưởng mình. Sài gia vang danh thiên hạ, Nhạc Hoàn nhà các khanh có thể gả vào Sài gia cũng là lương duyên trời định, trẫm thấy hai người này cũng rất thích hợp...”

“Hoàng thượng.” Nhạc Hoàn bước lên, quỳ phịch xuống đất, ngẩng cao đầu nhìn Vũ Đế mà không hề e sợ. “A Hoàn không muốn gả cho người sớm như vậy. Trước khi vào kinh, cũng đâu có nói như thế. Tại sao... đang yên đang lành lại... chỉ hôn gả thần cho hấn!” Nhạc Hoàn liếc Sài Chiêu một cái, nhất thời như sắp khóc òa lên.

“Người không hài lòng với cháu trai của Sài quận vương à?” Ánh mắt tối sầm của Vũ Đế đảo qua đảo lại trên mặt Nhạc Hoàn. Gương mặt hôm qua còn rất hiền lành với nàng bây giờ như đổi thành một người khác.

“...Chúng thần chỉ mới quen nhau chưa đầy một ngày...” Giọng Nhạc Hoàn mang theo tiếng khóc. “A Hoàn... cầu xin hoàng thượng!”

“Trẫm đâu có bảo người phải thành hôn ngay!” Mặt Vũ Đế lộ ra vẻ âm trầm. “Nhạc Hoàn vừa mới cập kê, chỉ bằng đợi đến mười sáu hãy làm hôn lễ. Chỉ thêm một năm nữa, Sài quận vương cảm thấy thế nào?”

Sài Dật cung kính nói: “Lương duyên như thế, đợi thêm một năm thì có sao? Bản vương và A Chiêu có thể chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, sang năm sẽ chọn một ngày tốt, rước Nhạc tiểu thư vào nhà một cách vinh quang nhất.”

Nhạc Hoàn nhìn cảnh này mà sột ruột, cứ ra sức nháy mắt với cha mình. Nhạc Thịnh mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cúi đầu không nói gì.

Sài Chiêu đến gần Nhạc Hoàn, lấy từ trong lòng ra một cái khóa vàng, nâng bàn tay mềm mại của nàng lên, nhét khóa vàng vào tay nàng, cúi đầu nhìn vào đôi mắt sáng đang ươn ướt của nàng, nói khẽ: “Sài Chiêu ta trên người không có gì quý giá, chiếc khóa vàng này từ khi sinh ra đã đeo bên mình, hôm nay tặng

cho nàng, coi như là tín vật. Một năm sẽ trôi qua trong nháy mắt. Thương Sơn lạnh lẽo, nhưng ta sẽ không để nàng phải chịu vất vả. Nhạc tiểu thư...”

Nhạc Hoàn nhìn vào lòng bàn tay mình, chiếc khóa vàng tinh xảo khéo léo, có khắc hai chữ “an Khang” xinh xắn. Có lẽ vì luôn đeo bên mình nên sắc vàng đã không còn lấp lánh như ban đầu, nhưng giá trị thì không hề thuyên giảm, nắm trong tay như nặng nghìn cân.

Bàn tay thô ráp đầy kén của Sài Chiêu bao lấy bàn tay mềm mại của Nhạc Hoàn, lại vuốt nhẹ một cái, gương mặt có những đường nét rõ ràng hiện lên chút vui vẻ vì được như ý.

Trước mặt Vũ Đế và mọi người trên điện, Nhạc Hoàn không dám lơ đãng, cầm chiếc khóa vàng nhìn chằm chằm, lí nhí nói: “Cha...”

Nhạc Thịnh gật đầu với nàng. “Hãy nhận được đã.”

Nhạc Hoàn chần chừ cất chiếc khóa vàng vào trong lòng, quay người đi không dám nhìn Sài Chiêu nữa.

“Hay lắm!” Kỷ Minh vui mừng nói: “Tiểu vương ngàn dặm xa xôi đến Liêu Châu, không ngờ có thể thúc đẩy chuyện vui thế này!” Nói xong thì vỗ vai Sài Chiêu, nói với vẻ đầy thâm ý. “Quý nữ của Tĩnh Quốc Công phủ, người phải nhớ kỹ ân tình của tiểu vương đấy. Ngày sau hai người kết hôn, uống chén rượu mừng tuyệt đối không thể thiếu tiểu vương được.”

“Đó là đương nhiên.” Sài Chiêu khiêm tốn nói.

Mọi người trên điện tản ra về, Nhạc Hoàn cũng không biết mình đã đi đứng thế nào mà cái tên Sài Chiêu kia thì cứ đi cách mình khoảng nửa trượng. Nàng không muốn nhìn hắn thêm một cái, chỉ muốn nhanh chóng trốn đi mới được.

“Nhạc tiểu thư.” Sài Tịnh cất tiếng gọi lạnh lạnh. “Có thể nói chuyện một chút không?”

Nhạc Hoàn không hề có ác cảm với Sài Tịnh, lập tức dừng bước quay đầu nhìn nàng, khẽ cắn môi rồi gật đầu. Hai người đi đến chỗ yên tĩnh, im lặng một lát, Sài Tịnh nắm bàn tay của Nhạc Hoàn, ánh mắt đầy vẻ thân thiết. “Nhạc tiểu thư, Sài gia phụng hoàng mệnh của Chu Quốc chuyển này đến Liêu Châu mừng thọ, thế nào cũng không ngờ có thể kết thân với Tĩnh Quốc Công phủ, có lẽ cô và đường huynh của ta đúng là có duyên trời định.”

“Duyên phận?” Nhạc Hoàn rối rắm nhíu mày. “Lệnh vua đã hạ, quận chúa bảo ta phải làm sao đây. Hôn sự do vua ban, nếu ta kháng chỉ thì sẽ mang tai họa tới cho người nhà. Duyên phận mà quận chúa nói e chỉ là nghiệt duyên mà thôi.”

“Sao Nhạc tiểu thư lại nói như vậy?” Sài Tịnh quay đầu lại nhìn Sài Chiêu đang lẳng lặng ngắm Nhạc Hoàn từ xa. “Có thể nói vị đường huynh này của ta đã cùng ta lớn lên, không ai rõ tính cách và nhân phẩm của huynh ấy hơn ta. Nếu huynh ấy trở thành trượng phu của cô... đời này cô sẽ không hối hận. Trước mắt Sài gia không được vinh hiển cho lắm, Thương Sơn hoang vu cũng là chuyện người người đều biết, nhưng cho dù nhất thời vất vả thì đường huynh của ta cũng sẽ không để cô phải thiệt thòi cả đời. Bây giờ huynh ấy chỉ là một người bình thường nhưng văn thao võ lược không thua bất cứ nam tử nào của Đại Chu. Nhạc tiểu thư...”

“Quận chúa đừng nói nữa.” Nhạc Hoàn quay người đi, nhìn về phía chân trời. “Nhạc Hoàn ta nhìn giống người tham vinh hoa phú quý sao? Nhìn Sài quận chúa có lẽ lớn hơn ta đôi chút, xin hỏi một câu, quận chúa đã hứa hôn chưa?”

Mặt Sài Tịnh hiện lên vẻ thẹn thùng của cô gái chuẩn bị xuất giá, khó mà che giấu được. “Đã định chuyện chung thân, cũng chỉ một hai năm nữa thôi.”

“Quận chúa là con gái duy nhất của Sài quận vương, chắc phu quân cũng sẽ là một người không tầm thường?” Nhạc Hoàn chớp mắt.

Sài Tịnh lập tức bưng tỉnh, cười nói: “Nhạc tiểu thư đúng là thông minh tinh ý. Phu quân tương lai của ta nào có phải nhân vật bất phàm gì. Sài gia không được hoàng thượng trọng dụng, những người trong hoàng tộc nào sao xem trọng một quận chúa như ta. Phu quân tương lai của ta... chẳng qua chỉ là một tướng nhỏ trong Sài quận vương phủ.”

Vài lời qua lại, hai người dần dần cởi mở hơn, Nhạc Hoàn thoải mái nói: “Sài quận chúa thân là nữ nhi nhưng không thua kém đấng mày râu, người cô bằng lòng lấy nhất định không phải người bình thường, chẳng qua quận chúa không quan tâm vinh hoa hay hư danh, thứ cô quan tâm chính là một tấm chân tình!”

Sài Tịnh lắc đầu bất đắc dĩ: “Nhạc tiểu thư cô ấy à, tuy tuổi tác còn nhỏ nhưng đầu óc lại thông minh nhanh nhạy. Cô nói vòng nói vèo, nói tới chuyện của ta là để ta mắc quai đúng không? Cho dù chỉ quan tâm tới một tấm chân tình thì đường huynh Sài Chiêu của ta cũng có thể dâng cho cô. Ta đã sớm nhận ra huynh ấy vừa nhìn là đã xem trọng cô. Bạch Long của cô bị chấn kinh, chân của huynh ấy còn nhanh hơn đại ca cô nữa.”

Thấy Sài Tịnh nhắc đến chuyện té ngựa, mặt Nhạc Hoàn nóng lên, xấu hổ nói: “Quận chúa đừng nhắc đến chuyện đó nữa...”

Sài Tịnh kéo ống tay áo của Nhạc Hoàn, kề sát vào nàng nói: “Ta và cô cùng là nữ nhi, đương nhiên biết cô giận huynh ấy chuyện gì. Đường huynh của ta là người thô kệch, cô cứ coi như huynh ấy vì nóng lòng cứu cô nên thất lễ là được. Nếu huynh ấy thật sự làm gì có lỗi với Nhạc tiểu thư, chỉ sợ cô đã sớm cắt cổ họng huynh ấy rồi, đúng không? Ta dạy dỗ huynh ấy giúp cô, được không?”

Đối diện với Sài Tịnh nhanh mồm nhanh miệng, ăn nói không chệ vào đâu được, Nhạc Hoàn ngây ngô nhất thời không biết phải nói gì, chỉ biết nhìn Sài Tịnh, có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Sài Tịnh thấy vẻ ngơ ngác của nàng, không nhịn được cười, vỗ vai nàng. “Một năm sau, ta sẽ cùng đường huynh đến Thương Châu đón cô, Nhạc tiểu thư cứ về suy nghĩ đi, chắc chắn sẽ nghĩ thông.”

Vừa nói, Sài Tịnh vừa đi về phía Sài Chiêu, đôi mắt hạnh đắc ý nường mảy với y. Khóe môi Sài Chiêu khẽ nhếch lên, thấy Nhạc Hoàn cũng nhìn mình thì mỉm cười gật đầu với nàng.

Đối diện với đôi mắt xám sâu không thấy đáy của y, Nhạc Hoàn lập tức quay người đi, tìm đập nhanh thành thạch, chân hoảng hốt bước nhanh về phía Nhạc Hoàn đã sắp đi đến cửa cung.

“Quận chúa nói gì với nàng ấy mà từ xa đã có thể thấy mặt A Hoàn đỏ bừng lên vậy.” Sài Chiêu giả vờ lơ đãng hỏi.

“A Hoàn?” Sài Tịnh cười phì một tiếng. “Mới trao cho người ta khóa vàng gia truyền của nhà huynh thì đã gọi là A Hoàn rồi à? Sài đại ca làm như đã là con rể nhà họ Nhạc rồi vậy, đúng là... tức cười chết mất thôi.”

Sài Chiêu thản nhiên nói: “Quận chúa không cảm thấy gọi A Hoàn có vẻ dễ nghe hơn sao? Nhạc gia có con gái, tên là A Hoàn. Câu này là muội nói mà.”

Sài Tịnh bẻ ngón tay, kiêu ngạo nói: “Nếu huynh còn mạnh miệng thế nữa thì muội sẽ không nói cho huynh biết muội và Nhạc Hoàn đã nói gì đâu.”

Sài Chiêu cụp mắt xuống, cười. “Không cần quận chúa phải nói cho ta, từ ánh mắt A Hoàn nhìn ta khi này ta cũng có thể đoán ra được bảy tám phần. Lẽ nào quận chúa lại đi nói xấu ta hay sao?”

“Huynh...” Sài Tịnh tức giận nói: “Cái tính này của huynh, thảo nào mà Nhạc tiểu thư không thể thích huynh nổi.”

“Tính cách này của ta?” Sài Chiêu ngẩn ra. “Nàng ấy không thích thì sao? Ta thích nàng ấy là được. Đi thôi...”

Sài Tịnh bực mình giậm mạnh chân, sau đó đành đi theo sau y, tức đến nổi suýt nữa hộc máu.

11. Chương 6: Tên Vàng Làm Tín Vật

Lập đông, năm thứ ba mươi hai đời Vũ Đế nước Đại Tấn.

Tĩnh Quốc Công phủ.

Nhìn thấy đồ cưới của mình được sắm về từng món từng món một, Nhạc Hoàn càng ngày càng buồn bực không vui. Sài gia gửi thư đến, mùa xuân năm sau, đời sinh nhật thứ mười sáu của Nhạc Hoàn vừa qua thì sẽ đến Thương Châu đón dâu. Bấm ngón tay tính thì cũng chỉ còn nửa năm nữa thôi.

“Không ngờ hân hạnh lại nóng lòng đến vậy!” Nhạc Hoàn đến gần muội muội đang ngăn người của mình. “Thế cũng tốt, chứng tỏ trong lòng hân có muội. Nếu là đại ca của muội, ta mà không thích thì có thể kéo dài bao lâu hay bấy lâu. A Hoàn, muội nói có đúng không?”

Thấy Nhạc Hoàn không thèm mình lấy một cái, Nhạc Hoàn dè vai nàng, thuận thế ngồi xuống bậc thang, nghiêng đầu nhìn Nhạc Hoàn đang mặt buồn rười rượi. “Chuyện đã đến nước này, có vui hay không thì cũng phải vậy. Đại ca hứa với muội sẽ đưa muội đến Sài gia, nếu Sài gia không hợp ý muội... đại ca sẽ dẫn muội về Thương Châu, được không?”

Nhạc Hoàn cười phì một tiếng. “Vì đỡ muội mà câu này đại ca cũng có thể nói ra được? Muội muội đã xuất giá mà còn có thể được đại ca dẫn về sao? Thật là cười rụng răng mất!”

Nhạc Hoàn gãi đầu mình. “Cùng lắm thì ở trong nhà cả đời, có đại ca đây!”

Hai huynh muội đang nói chuyện, bỗng thấy cửa phủ mở ra, phó tướng Tôn Nhiên của cha mặc áo giáp bạc, bước vội vào trong.

“Tôn thúc thúc...” Nhạc Hoàn gọi một tiếng, thế nhưng Tôn Nhiên lại không nhìn, cũng không trả lời nàng, mặt đầy vẻ nghiêm trọng. “Đại ca, Tôn thúc thúc làm sao thế? Lễ nào trong quân có chuyện gì sao?”

“Huynh cũng không rõ...” Nhạc Hoàn nhìn vào trong nhà, lắc đầu nói: “Mấy ngày trước cha nhận được tin Lương Quốc đã điều binh khiển tướng, dường như có ý định tập kết. Có điều cha đã báo tin tức này đến Liêu Châu cho hoàng thượng biết. Chuyện sau đó... hình cũng không biết nữa.”

“Lương Quốc vừa tiêu diệt Yến Quốc, chưa đầy một năm đã có hành động rồi sao?” Nhạc Hoàn thoáng cảm thấy bất an. “Trước đó Sở Vương Kỷ Minh còn đích thân đến Liêu Châu chúc thọ hoàng thượng của chúng ta... Có lẽ sẽ không... vì đánh Tấn Quốc của chúng ta đâu...”

“Kỷ Minh nham hiểm xảo trá, ai biết hân toan tính điều gì chứ.” Nhạc Hoàn đứng dậy. “Yến Quốc đã diệt vong, bây giờ Trung Nguyên chỉ còn lại Tấn Quốc chúng ta, Lương Quốc và Chu Quốc ở phía bắc. Ba nước mỗi bên chiếm giữ một phương, nếu có thể giữ thế lực ngang nhau thì có thể tránh được chiến tranh khiến sinh linh lầm than. Kỷ Minh hiếu chiến, cũng bừa bừa dã tâm, Lương Quốc giàu có, không thiếu chi phí cho quân đội. Chu Quốc có núi sông hiểm trở, yên ổn ở phương Bắc. Nếu Kỷ Minh thật sự có tính toán thì sau Yến Quốc, tất nhiên là Đại Tấn chúng ta. Cha đã sớm đoán được Kỷ Minh sẽ không an phận, cho dù hân có dã tâm diệt Tấn Quốc thì chúng ta cũng sẽ không sợ chúng.”

“Đại ca nói những lời này thật ra đáng, đúng là đầy nhiệt huyết.” Nhạc Hoàn bật cười. “Hồ phụ vô khuyến tử, Nhạc thiếu tướng quân quả là không tầm thường.”

Nhạc Hoàn nhặt chiếc kích dài gác bên cạnh lên, quơ quơ trước mặt Nhạc Hoàn. “Đã lâu huynh muội ta không so tài với nhau rồi, chỉ bằng đến thử kích của đại ca đi.”

“Muội sợ huynh chắc?” Nhạc Hoàn đứng thẳng lên, rút một cây giáo dài trên giá binh khí ra, ước lượng một chút rồi nói: “A Hoàn không giỏi tỉ thí với người khác nhưng nếu đại ca đã lên tiếng thì thử một chút cũng không sao. Huynh tuyệt đối không được nhường muội đây.”

Lời vừa nói xong, mũi giáo đã đâm thẳng về phía cổ tay của Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn nhanh nhẹn né được, chiếc kích chặn mũi giáo của Nhạc Hoàn lại, cười nói: “Hừ, làm thật đấy à? Xem đại ca dạy dỗ muội thế nào nhé!”

Thôi thúc nghe tiếng binh khí ở ngoài sân nên lộ đầu ra nhìn rồi lắc đầu bất đắc dĩ. Lão bộc Trọng bá ở bên cạnh cũng nhìn ra và cười, nói: “Thôi hộ viện, võ công của hai vị tiểu chủ nhân đều do ông truyền dạy, theo ý ông, đại thiếu gia thắng một bậc hay là tiểu thư giỏi hơn đại ca mình?”

Thôi thúc hé miệng nói: “Nếu tiểu thư là nam nhi, nhất định... sẽ không thua đại thiếu gia.”

Trọng bá bật cười ha hả. “Ông nói thế thì tôi sẽ coi như đại thiếu gia của chúng ta lợi hại nhất. không nói nhiều với ông nữa, tiểu thư sắp xuất giá rồi, còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị.”

“Ừ...” Trên mặt thôi thúc thoáng hiện lên vẻ không nỡ.

Trong lúc trò chuyện, Nhạc Hoàn đập mạnh một cái làm cây giáo trong tay Nhạc Hoàn rơi xuống. Nhạc Hoàn xoa cổ tay bị đau của mình, cúi kính nói: “So một chút thôi mà, đại ca nhìn xem huynh cũng nghiêm túc quá rồi.”

Nhạc Hoàn khom người xuống nhặt cây giáo của Nhạc Hoàn lên, cười nói: “Tỉ thí với A Hoàn nhà chúng ta, sao có thể không nghiêm túc cho được. Lỡ không cẩn thận một cái, Nhạc thiếu tướng quân ta sẽ bị người ta cười chê mất. Không sao chứ?”

Nhạc Hoàn nhướng đôi mày liễu, chỉ vào cây cung vàng, nói: “Hay là... chúng ta so tài bắn cung?”

Mặt Nhạc Hoàn tái mét, vội vã xua tay nói: “Thôi đi thôi đi, để huynh vào trong nhà xem cha và Tôn thúc thúc đang nói gì...”

Nhạc Hoàn vịn gốc cây, khom lưng cười, mũi hừ khê vài tiếng.

“Kỷ Minh đã dẫn binh đến chỗ cách ngoại thành Thương Châu ba mươi dặm ư!” Nhạc Thịnh cả kinh, nói: “Quân đội Lương Quốc cũng mới có hành động khác thường vài ngày nay, cư nhiên có thể tập kết nhanh như thế sao?”

“Việc binh quý ở thần tốc. Quân Lương hành quân cấp tốc cả ngày lẫn đêm, xem ra là trù tính từ lâu rồi!” Tôn Nhiên cúi đầu nói: “May mà tướng quân đã có dự liệu từ trước, Thương Châu phòng vệ nghiêm ngặt, tin tức cũng đã đưa đến kinh thành. Chúng ta kiên quyết giữ thành, viện binh đến nhất định có thể giữ được Thương Châu!”

“Chúc thọ chưa tới nửa năm đã tấn công, khắp thiên hạ chỉ có Sở Vương Kỷ Minh là làm được.” Nhạc Thịnh nặng nề đặt tay lên góc bàn. “Nhạc gia ta trấn thủ Thương Châu mấy chục năm, chẳng lẽ sợ hấn sao. Truyền lệnh xuống, các cửa thành canh phòng nghiêm ngặt, không có lệnh của ta thì không được tự tiện ra vào thương châu!”

“Cha... chuyện này là...” Nhạc Hoàn ở ngoài cửa ngáy cả người. “Lại có chiến tranh nữa à?”

Nhạc Thịnh nhìn đứa con trai đang há hốc mồm. “Kỷ Minh đã dẫn binh đến ngoại thành Thương Châu, cha lệnh cho con dẫn binh đến canh giữ cửa phía tây, không được có sai sót gì!”

“...Kỷ Minh...” Nhạc Hoàn thì thào. “Con tuân lệnh...”

Thấy đại ca từ trong nhà bước ra với vẻ mặt nặng nề, cúi người nắm chặt trường tiễn rồi bước nhanh ra ngoài, đầu không quay lại thì Nhạc Hoàn chạy nhanh theo, gọi: “Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhạc Hoàn dừng bước nhưng không quay đầu lại, ngấp ngừng rồi nói: “A Hoàn... Kỷ Minh dẫn binh đến ngoại thành Thương Châu rồi, đại ca phụng mệnh canh giữ cửa tây. Muội ở trong phủ, chăm sóc tốt cho mẹ và đệ đệ, biết chưa?”

“Đại ca...” Nhạc Hoàn bước tới kéo lấy góc áo hần.

Nhạc Hoàn quay người lại, tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán muội muội, nói với giọng yêu thương. “Sẽ không có chuyện gì đâu. Đánh bại quân Lương, đại ca còn phải đích thân đưa muội đến Sài gia. Đại ca rất mừng là muội không bị đưa đến Lương Quốc. Đừng trách cha nữa.”

12. Chương 5: Sài Thiếu Chủ

“A Hoàn, A Hoàn!” Nhạc Hoàn kéo tay muội muội. “Muội đi chậm thôi, đại ca sắp không theo kịp muội này.”

Nhạc Hoàn vùng tay của hắn ra, đi đến chỗ không người. Nhạc Hoàn nhìn mà sốt ruột nhưng lại không biết khuyên nhủ thế nào, bèn nắm mạnh một cái vào gốc cây bên cạnh, nói: “Hay là... đi cầu xin hoàng thượng một chuyến nữa? Cha không đi, huynh đi còn không được sao?”

Nhạc Hoàn lấy chiếc khóa vàng mà Sài Chiêu tặng cho mình ra, ném mạnh xuống đất. “Sài Chiêu, Sài Chiêu! Đồ giầu đồ bìm leo, hèn hạ vô sỉ. Đừng để ta gặp lại người, đừng để ta gặp lại người!”

Thấy Nhạc Hoàn từ từ nín khóc, Nhạc Hoàn thử đẩy đẩy vai nàng, dè dặt nói: “A Hoành, hay là... về nhà rồi nói. Cha không tìm thấy chúng ta lại tức giận đấy.”

Nhạc Hoàn lau đôi mắt sưng đỏ vì khóc, sau đó đứng thẳng người dậy, đi được vài bước lại do dự quay người lại, khom người nhặt chiếc khóa vàng bị ném dưới đất lên, thổi bay bụi đất bám trên đó rồi nhét vào lòng trở lại.

“A Hoành...” Nhạc Hoàn nghi hoặc nói. “Thứ mình không thích, ném rồi thì thôi đi.”

Nhạc Hoàn không để ý đến đại ca của mình nữa mà bước nhanh về phía trước.

Ngày rời khỏi Liêu Châu là một ngày trời nắng đẹp đã lâu chưa thấy, đoàn người từ các phương lần lượt ra đi, ngoài thành chỉ còn lại người của Tỉnh Quốc Công phủ và người của Sài gia. Vó sau của Bạch Long còn bị thương, nghẹn ngào như không muốn cất vó.

Sài Chiêu nhảy xuống lưng ngựa, đi đến gần đoàn ngựa của Nhạc gia. Nhạc Hoàn muốn cười Bạch Long tránh đi nhưng lại bị Sài Chiêu kéo dây cương lại.

Sài Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve bờm của Bạch Long, dán sát tai ngựa thì thầm điều gì, Bạch Long thôi không nức nở nữa mà ngoan ngoãn khuyu chân trước xuống.

“Bạch Long.” Nhạc Hoàn cuống lên. “Sao mày lại nghe lời của người ngoài thế, đứng lên đi.”

Bạch Long hừ một tiếng, đầu cứ cọ xát vào người Sài Chiêu. Sài Chiêu thuận theo cây cương đặt tay lên bàn tay của Nhạc Hoàn. Y nắm rất chặt, không cho Nhạc Hoàn tránh thoát.

“Người...” Nhạc Hoàn vừa xấu hổ vừa tức giận. “Bao nhiêu người đang nhìn, người còn không chịu buông ra!”

Sài Chiêu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng. “Nhạc tiểu thư, ta tặng nàng khóa vàng làm tín vật, nàng có gì để trao cho ta không?”

Nhạc Hoàn ngẩng đầu nhìn lên trời, lạnh lùng nói: “Người nhìn đi, ta có gì để cho người?”

Sài Chiêu thấy Nhạc Hoàn giống như một đóa sen giữa làn nước trong, toàn thân không thấy trâm hay ngọc bội, đầu tóc chỉ dùng vải lụa màu vàng nhạt buộc lên, đúng là không thể tìm được thứ gì làm tín vật.

Sài Chiêu suy nghĩ một lát, môi khẽ nở nụ cười, một tay thò xuống dưới thân của Bạch Long, rút một cây tên vàng trong ống đựng tên được giấu kín ra. Sài Chiêu vuốt dọc cây tên vàng, bên mép mũi tên có một chữ “Hoàn” được khắc một cách ngay ngắn theo kiểu chữ Tiểu Triện.

Nhạc Hoàn ở bên cạnh liếc mắt thấy thế, đắc ý nói: “Là ta khắc cho A Hoành đấy, mỗi cây tên đều có.”

“Chi bằng...” Sài Chiêu đưa cây tên vàng trong tay đến trước mặt Nhạc Hoàn. “Dùng cây tên vàng này của Nhạc tiểu thư làm tín vật tặng ta vậy.”

Nhạc Hoàn liếc mắt, tức giận nói: “Người thích thì cứ lấy đi, ta còn nhiều tên vàng mà, người thích coi nó là bảo bối cũng chẳng ai ngăn cản.”

“Thế thì lấy nó vậy.” Sài Chiêu nắm chặt cây tên vàng. “Ồ Thương Châu đợi ta, ta nhất định sẽ đến rước nàng.”

Thấy Nhạc Hoàn không để ý tới mình nữa, Sài Chiêu cụp mắt cười, quay người đi, giơ cao mũi tên vàng, nói lớn: “Bất luận Nhạc tiểu thư có bằng lòng hay không thì nàng cũng đã là thê tử chưa cưới của ta, ta đã nhận định nàng. Đi thôi!”

Về đến đoàn ngựa của Sài gia, Sài Chiêu nâng niu bỏ mũi tên vàng vào trong bao đeo bên mình, Sài Tịnh mỉm cười nói: “Tính cách bướng bỉnh như thế, cưới về cũng chịu đủ. Huynh tự cầu phúc đi.”

Sài Chiêu không nói gì, nhìn theo bóng lưng đi xa dần của Nhạc Hoàn, mới vừa chia ly đã cảm thấy không nỗi xa rời.

“Thật ra...” Nhạc Hoàn e dè quan sát sắc mặt của muội muội. “Bây giờ nhìn lại thì Sài Chiêu đó cũng coi như là tạm được. Bộ dạng... cũng khô ngô, bản lĩnh cũng tạm tạm... Tuy không có chút tước nhưng nói thể nào thì cũng có người thúc thúc làm quận vương, chắc sẽ không bạc đãi hẳn. Có điều Thương Sơn lạnh lẽo, nếu bắt A Hoàn qua đó e là mẹ sẽ không nở...”

“Cha.” Nhạc Hoàn lấy hết can đảm nhìn cha mình vẫn im lặng này giờ. “Con gái bị hứa gả cho Sài gia, đó là điều cha muốn nhìn thấy ư?”

“A Hoàn, sao muội có thể nói chuyện với cha như vậy?” Nhạc Hoàn vội nói: “Cha cũng không muốn...”

“Vó sau của Bạch Long là bị cha làm bị thương.” Nhạc Hoàn cắn môi. “Cha không muốn nhìn thấy muội bị gả cho Lương Quốc nên mới cố ý làm Bạch Long bị thương, muốn con gái té ngựa trước mặt hoàng thượng. Làm mất mặt Đại tể, hoàng thượng cũng không thể tứ hôn muội cho Lương Quốc... Đáng tiếc cha trăm tính ngàn tính cũng không thể ngờ được con gái và Sài Chiêu lại cùng rơi vào thâm cốc, cả một đêm, con gái cùng một người đàn ông bên nhau... Cũng không thể trách người ngoài chỉ trở con gái, ngay cả con cũng... cảm thấy mất hết thể diện.”

“Sao lại là cha được!” Sắc mặt Nhạc Hoàn tái nhợt, nói: “A Hoàn, muội đừng nói lung tung.”

“Có phải hay không, đại ca tự hỏi cha đi.”

Nhạc Thịnh nhắm hai mắt lại. “A Hoàn nói không sai, là do cha làm.”

“Cha...”

“Sở Vương Kỷ Minh lòng lang dạ sói, sao có thể thật lòng muốn hai nước Tấn – Lương kết thân được.” Nhạc Thịnh nhìn đứa con gái yêu vô tội với ánh mắt áy náy. “Cho dù hoàng thượng tin, Nhạc Thịnh ta cũng tuyệt đối không tin hẳn. Kỷ Minh muốn mang con đi chẳng qua chỉ muốn dùng con để uy hiếp Tấn Quốc Công phủ mà thôi. Thương Châu là tấm bình phong che chở Tấn Quốc, mấy chục năm nay đều do Nhạc gia ta trấn thủ. Con đến Lương Quốc chắc chắn sẽ là con tin, bất luận thể nào cha cũng sẽ không để con đi. Nhưng cha không ngờ được rằng Sài Chiêu đó... có lẽ con thật sự không thể tránh được duyên phận này...”

“Tuy Sài gia không phải là hoàng tộc cao quý của Chu Quốc nhưng danh tiếng lan khắp thiên hạ, coi như là hào kiệt một phương.” Nhạc Hoàn nói tiếp lời cha mình. “So với họ Kỷ của Lương Quốc, phẩm hạnh tốt hơn nhiều. Nếu bảo con chọn cho A Hoàn một nơi nương tựa thì Sài gia tốt hơn Kỷ gia nhiều. Cha, người thấy sao?”

“A Hoàn còn có đường lựa chọn ư?” Nhạc Hoàn trừng mắt nhìn đại ca mình. “Về đến Thương Châu, chắc chán mẹ sẽ rất đau lòng”

Trên đường về Thương Châu, đôi huynh muội lúc đến rất vui vẻ kia đều chìm vào im lặng. Con đường phía trước dài đằng đẵng, không biết là lành hay dữ.

Còn Sở Vương Kỷ Minh thì dọc đường luôn tinh thần phấn chấn, mặt mày hiện vẻ vui mừng, chứng tỏ chuyến này có thu hoạch lớn. Người bên cạnh không hiểu, hỏi: “Vương gia không định được chuyện kết thân với Tấn Quốc, ngược lại còn có lợi cho Sài gia, sao vương gia còn vui vẻ đến thế?”

Kỷ Minh vung vẩy dây cương trên tay, quay đầu nhìn lại cửa thành Liêu Châu đang ngày càng xa. “Nhạc Thịnh tự cho là thông minh, nghĩ rằng hại con gái mình ngã ngựa là có thể phá hỏng chuyện kết thân. Nếu tiểu vương ta đã không thể mang con gái ông ta đi thì cũng sẽ không để người khác tùy ý cưới con gái ông ta.”

“Vương gia anh minh.” Tùy từng lập tức hiểu ra. “Tấn Quốc kết thân với ai đều không có lợi cho chúng ta, nhưng nếu để Nhạc tiểu thư gả cho Sài gia thì lại là thượng sách. Trên danh nghĩa thì cũng xứng đôi nhưng ai ai cũng biết Sài gia của Chu Quốc bị chuyện mưu phản mười năm trước liên lụy, bị biếm trích đến không còn đường lui, không thể có ngày được phát lên. Nam Cung hoàng tộc của Chu Quốc vô dụng, lại nghe lời

sầm tấu không chịu trọng dụng Sài Quận vương, cứ như thế chuyện vương gia chúng ta tiêu diệt chu quốc cũng chỉ là sớm muộn, Nhạc tiểu thư gả cho một kẻ bấp bênh như thế, có khác gì gả cho một bá tánh bình dân chứ! Với chúng ta mà nói lại là một chuyện trăm lợi mà không có hại, hành động này của vương gia quả là cao minh.”

Trước mắt Kỷ Minh dường như lại hiện lên ánh mắt khiêu khích của Nhạc Hoàn, mặt hắn thoáng hiện lên ngạo độc. “Con gái nhà họ Nhạc lợi hại như vậy, cha con họ Nhạc chắc cũng không thể khinh thường. Tiểu Vương đã lập chí phải thống nhất thiên hạ cho Đại Lương, Yên Quốc đã bị diệt, tiếp theo sẽ là Tấn Quốc! Muốn san bằng tấn Quốc, Nhạc gia Tĩnh Quốc Công phủ ở Thương Châu chính là mối họa đầu tiên của chúng ta. Vũ Đế già nua không đáng sợ, Nhạc Thịnh xáo trộn nhất định phải tiêu diệt. Dời tiểu vương về nước, nhất định phải suy nghĩ một phen... làm thế nào để san bằng tảng đá ngáng chân đáng ghét này... Chỉ đáng tiếc...” Kỷ Minh cười khẽ vài tiếng. “Lúc thành Thương Châu bị phá... rượu mừng đã hứa với Sài Chiêu cũng không uống được nữa...”

Thương Châu, Tấn Quốc

“Gả cho Sài gia của Chu Quốc?” Nhạc phu nhân loạng choạng thối lui vài bước.

Nhạc Hoàn bước tới đỡ lấy mẹ mình, cúi đầu buồn bã nói: “Hoàng thượng chính miệng tứ hôn, e là không thể thay đổi được.”

“Từ nhỏ đến lớn, A Hoàn đã bao giờ rời xa chúng ta nửa bước đâu.” Nhạc phu nhân rơi nước mắt. “Bây giờ gả xa như thế, bảo mẹ nở lòng nào đây chứ!”

Gia quy của nhạc gia trước nay nghiêm khắc, ba đời trung lương vang danh Tấn Quốc, Nhạc phu nhân rơi nước mắt một lát rồi ngừng khóc, vuốt ve gương mặt của Nhạc Hoàn, nói: “Gái lớn gả chồng, con gái thông cảm cho cha con, cũng chớ ghi hận hoàng thượng, biết không?”

Tim Nhạc Hoàn bỗng cảm thấy đau nhói. Nàng lấy chiếc khóa vàng kia ra, nói: “A Hoàn đã nhận tín vật của hắn, cho dù trong lòng có không muốn đi chăng nữa thì cũng đã chấp nhận việc hôn nhân này. Cha và mẹ cứ yên tâm, nhìn thế nào con gái cũng đâu giống người sẽ bỏ trốn không gả chứ.”

Nhạc phu nhân ôm con gái yêu vào lòng, nước mắt rơi tí tách làm ướt mái tóc của Nhạc Hoàn.

Nhạc Hoàn dắt Bạch Long vào chuồng ngựa, thấy một bóng người quen thuộc đang lau bờm ngựa thì nở nụ cười, gọi: “Thôi thúc!”

Người đàn ông được gọi là Thôi thúc quay người lại, gương mặt ngăm đen sảo như được điêu khắc. Nhìn thấy Nhạc Hoàn thì gương mặt kiên nghị ấy lập tức giãn ra. “Tiểu thư về rồi à!”

Thôi thúc bước tới dắt lấy dây cương từ trong tay Nhạc Hoàn, dẫn Bạch Long vào chuồng ngựa. Ông ngồi xuống nhìn vó sau của Bạch Long, già thảo được đắp lên vết thương của nó. Nhạc Hoàn ôm gối ngồi dưới gốc cây, lặng lẽ ngắm nhìn Bạch Long nghỉ ngơi.

Ánh trăng vừa lên, Nhạc Hoàn lại lấy chiếc khóa vàng trong lòng ra, vuốt ve hai chữ “an khang”, lòng ngổn ngang trăm mối.

“Tiểu thư đang nhìn gì vậy? Nhìn gì mà thất thần tới mức Thôi thúc đến ngay trước mặt mà cũng không biết?” Thôi thúc dựa vào gốc cây, ngồi xuống bên cạnh Nhạc Hoàn, liếc nhìn tín vật trên tay nàng. “Chưa từng thấy tiểu thư mang theo cái này, là vật được ban thưởng khi vào cung diện kiến thánh thượng ư?”

“Dạ...” Nhạc Hoàn cúi đầu ngịch bụi đất phía dưới, kể lại toàn bộ những chuyện sau khi vào kinh cho Thôi thúc nghe.

“Hoàng thượng tứ hôn tiểu thư cho Sài Chiêu...” Mặt Thôi thúc thoáng biến sắc, nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục bình thường “Sài gia của Chu Quốc anh dũng, con trai của Sài Tuyên... có lẽ cũng không phải người tầm thường. tiểu thư kể cho thúc nghe xem Sài Chiêu đó trông như thế nào.”

Nhạc Hoàn ngửa mặt nhìn lên bầu trời sao, nhớ lại một chút, nói: “Cũng như người bình thường thôi, lớn hơn con năm tuổi, mắt của hắn... có màu xám!”

“Cha của hần, Sài vương gia Sài Tuyên cũng có một đôi mắt màu xám.” Thôi thúc như nhớ lại rất nhiều chuyện xưa.

“Thôi thúc...” Nhạc Hoàn mở to mắt. “Nghe nói năm xưa thúc từng vào nam ra bắc, hay là đã gặp qua người của Sài gia?”

Thôi thúc khẽ gật đầu. “Mười mấy năm trước, lúc đó thúc cũng đang ở Chu Quốc, đất phong của Sài gia không phải là chân núi Thương Sơn mà là tại Vân Đô – nơi phồn hoa nhất. Sài Vương gia Sài Tuyên là vương gia khác họ duy nhất của Chu Quốc, chiến công hiển hách uy chấn tứ phương. Một nửa lãnh thổ của Đại Chu là do huynh đệ của Sài gia đánh chiếm được, giúp Nam Cung gia chiếm lĩnh một cõi giữa thời thế loạn lạc ấy. Đáng tiếc... Sài vương gia công cao lấn chủ, khiến người ta ghen ghét. Mười năm trước, trong tai họa mưu phản của chu quốc, Sài Tuyên bị liên lụy phải vào ngục, ở trong ngục bị tra tấn nghiêm bệnh mà chết... khiến người ta phải thương tiếc thay.”

Nhạc Hoàn chống cằm, im lặng lắng nghe, gật đầu nói: “Đám người Nam Cung gia của Chu Quốc đều là kẻ vô dụng, con cũng có nghe cha nói qua. Sài vương gia chết vì hôn quân và nịnh thần, thật là đáng tiếc.”

Thôi thúc lại tiếp tục nói: “Ta cũng nghe nói Sài Tuyên có một con trai duy nhất. Nghe đồn sau khi Sài Tuyên chết trong ngục, vương phi và con trai không chịu nhục nên cũng đi theo ông ta... Không ngờ đệ đệ Sài Dật của ông ta lại bảo vệ đứa trẻ này, cũng coi như trời cao thương xót.”

Thấy Nhạc Hoàn bĩu môi không nói chuyện, Thôi thúc cười nói: “Nhắc đến chuyện không vui của tiểu thư rồi à? Trước giờ Thôi thúc có gì nói nấy, chắc phải nói một câu mà tiểu thư không thích nghe rồi. Thôi thúc lại cảm thấy... cuộc hôn nhân này, cũng được lắm.”

“Thôi thúc!” Nhạc Hoàn tức giận đến nhảy dựng lên. “Thúc còn nói nữa!”

“Không nói, không nói nữa!” Thôi thúc xua tay với vẻ bất đắc dĩ. “Tiểu thư đi đường xa vất vả, mau về nghỉ ngơi sớm đi!”

Nhạc Hoàn lê bước chân với vẻ không tình nguyện, lòng bàn tay đang nắm chiếc khóa vàng đầm mồ hôi, cúi đầu nhìn sắc vàng ảm đạm kia. “Sài Chiêu, Sài Chiêu, người thật sự là mối lương duyên của ta ư...”

Dưới bầu trời đêm Thương Sơn, sao lạnh nhấp nháy, im lìm không một tiếng động. Sài Chiêu leo lên cây thu già trong vườn, dựa vào thân cây, ngửa đầu nhìn về phía thượng châu, tay xoay xoay mũi tên vàng của Nhạc Hoàn, mắt nhìn chăm chăm vào chữ “Hoàn” trên ấy.

Sài Chiêu liếm liếm môi. Ở thâm cốc cả đêm, những giọt nước mắt ngây thơ của thiếu nữ ấy đã bị y liếm vào miệng. Ấm áp như canh nóng, ngọt như mật, cứ quanh quẩn trên môi, vương vấn trong mộng...

“A Hoàn, A Hoàn... Cuộc đời của nàng, đã định là phải có mặt Sài Chiêu ta rồi.”

13. Chương 7: Tên Vàng Làm Tín Vật 2

Doanh trại quân Lương, ngoại thành Thương Châu.

Trong doanh trại của chủ soái, Kỷ Minh mặc áo giáp vàng, vuốt ve cây cung bạc, miệng mỉm cười. Thấy người đưa tin đến thì không ngẩng đầu lên, nói: “Thế nào rồi?”

Người đưa tin quỳ một chân xuống, nói: “Bẩm vương gia, theo kế sách của vương gia, mấy tháng trước đã có mật thám vào Liêu Châu, trước mắt kinh thành Liêu Châu của Tấn Quốc người người đều đang đồn đãi nói Nhạc gia của Tĩnh Quốc Công phủ bất mãn với việc Vũ Đế tứ hôn con gái mình cho Sài Chiêu. Nghe nói Vũ Đế vô cùng giận dữ, mắng cả nhà Nhạc Thịnh không biết tốt xấu, một nữ tử đã mất đi danh dự còn hy vọng gả cho nhà quyền quý gì nữa...”

“Còn gì không...” Kỷ Minh khẽ ngả người, hỏi khẽ.

“Không chỉ như thế!” Người đưa tin nháy mắt. “Không ngoài dự đoán của vương gia, gần đây Nhạc gia và Sài gia thường xuyên thư từ qua lại. Thuộc hạ đã làm theo căn dặn của vương gia, làm giả vài bức, bảo người của chúng ta ở Liêu Châu trình lên Vũ Đế...”

“Làm tốt lắm!” Kỷ Minh cười to vài tiếng. “Tin chắc sau khi xem những lời trong thư, có lẽ Vũ Đế không đơn giản là chỉ tức giận thôi nhĩ.”

Người đưa tin bước lên một bước, nói nhỏ: “Đương nhiên rồi. Nhiều ngày trước Nhạc Thịnh đã phát hiện quân ta có hành động nên thư xin cứu viện đã sớm được trình đến tay Vũ Đế, nhưng phía kinh thành Liêu Châu vẫn không có động tĩnh gì. Xem ra... Vũ Đế đã không còn tin tưởng Tình Quốc Công phủ nữa, cũng không định quan sự sống chết của Thương Châu...”

“Lão già Vũ Đế tự phụ lại đa nghi, bẽ tôi nào không được lòng lão ta thì sẽ không sống nổi. Nhạc Thịnh làm việc cẩn thận bao nhiêu năm nay, không ngờ lại vì con gái mình mà khiến Vũ Đế nổi nghi ngờ.” Kỷ Minh kéo chiếc cung bạc trên tay mình. “Gia tộc Nam Cung ở Chu Quốc đã áp chế Sài gia bao năm nay, chúng không xứng là mối lo của ta. Nhưng Tấn Quốc không có Nhạc gia thì một trận là ngã ngay. Kỷ gia của Đại Lương ta mới thực sự là người nắm thiên mệnh, ngày nhất thông thiên hạ đã ở trong tầm tay rồi!”

“Mọi thứ đều là nhờ mưu kế của vương gia. Vương gia anh minh!”

Thành Thương Châu

“Cha.” Nhạc Hoàn chống mạnh cây kích xuống đất. “Mấy ngày nay quân Lương liên tục tấn công vào thành, thành Thương Châu phòng thủ kiên cố, Hoàn Nhi cũng không sợ chúng đến, nhưng... viện quân mãi mà không thấy động tĩnh gì, nếu thật sự phải tử thủ thì e là quân dân Thương Châu không thể trụ qua mùa đông giá rét được! Cha có tiếp tục gửi thư xin hoàng thượng mau phát binh chưa?”

Thấy Nhạc Thịnh im lặng không nói, Tôn Nhiên lên tiếng. “Thư à? Không mười thì cũng có tám chín bức nhưng vẫn không thấy bóng dáng của viện binh đâu... Tướng quân, có khi nào là do hoàng thượng tin lời sàm tấu... Định để mặc cho Thương Châu tự sinh tự diệt?”

“Sàm tấu? Lời sàm tấu gì?” Nhạc Hoàn quỳnh lên. “Tôn tướng quân mau nói ra nghe xem nào.”

Tôn Nhiên thở dài một hơi, nói: “Ta cũng chỉ nghe đồn mà thôi. Liêu Châu đang đồn đãi là Tình Quốc Công bất mãn với việc hoàng thượng tứ hôn con gái yêu của mình cho một kẻ không công danh của Sài gia... Thậm chí còn nói cha con và Chu Quốc... Haiz!” Tôn Nhiên không nói tiếp được nữa.

“Thật tức cười!” Nhạc Hoàn trừng mắt giận dữ. “Nhạc gia ta ba đời trấn thủ Thương Châu, không nhờ cha bày mưu nghĩ kế giữ cho biên giới vững vàng thì kinh thành có thể ca múa thanh bình sao? Thế mà con nghi ngờ Nhạc gia ta! Cha, thành Thương Châu này ta đừng thêm giữ nữa!”

“Láo xược!” Nhạc Thịnh tức giận nói. “Từng câu từng chữ con vừa nói đều là tội đại nghịch rơi đầu. Tôn tướng quân là người của mình, nhưng nếu truyền đến tai hoàng thượng ở kinh đô, không đợi Kỷ Minh tấn công Thương Châu, Nhạc gia chúng ta đã chết không chỗ chôn rồi!”

Nhạc Hoàn vội vã quỳ xuống, cúi gầm mặt không dám nói chuyện nữa.

Tôn Nhiên thấy Nhạc Thịnh nổi cơn thịnh nộ thì vội khuyên can. “Tướng quân đừng giận. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là làm thế nào để giữ được Thương Châu. Nếu hoàng thượng thực sự định bỏ mặc chúng ta...”

“Cha.” Mặt Nhạc Hoàn sáng lên, chần chừ rồi nói. “Hay là... cầu cứu Sài gia... Sài Chiêu và A Hoàn đã định chuyện hôn sự, có lẽ sẽ...”

“Câm miệng!” Nhạc Thịnh nghiêm nghị ngắt lời hẳn. “Hoàng thượng đã nghi ngờ chúng ta cấu kết với Sài gia, nếu đi cầu xin Sài gia đến giải cứu mới nguy của Thương Châu, há chẳng phải đã làm theo ý kẻ địch, tội cấu kết càng thêm rành rành như núi!”

“Nhưng mà...” Nhạc Hoàn còn muốn nói thêm vài câu thì bị Tôn Nhiên ngăn lại, nháy mắt và lắc đầu với hắn.

“Con ra ngoài đi.” Nhạc Thịnh xua tay.

Tôn Nhiên kéo tay áo Nhạc Hoàn, lôi hắn ra ngoài.

“Tôn thúc thúc.” Nhạc Hoàn quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt. “Sao thúc không giúp con khuyên nhủ cha. Thúc và con đều biết nếu không có viện binh và lương thảo, khi mùa đông đến, Thương Châu hoàn toàn không trụ được bao lâu nữa.”

“Tướng quân rất cố chấp, đâu phải con không biết.” Tôn Nhiên lại kéo Nhạc Hoàn đi thêm vài bước, nén giọng thật khẽ. “Theo ý ta, cầu xứ Nhạc gia không phải là không thể.”

“Tôn thúc thúc...” Mắt Nhạc Hoàn sáng lên.

“Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra, càng không thể truyền vào tai hoàng thượng ở Liêu Châu.” Tôn Nhiên cảnh giác nhìn quanh quất bốn phía. “Thiếu tướng quân, con cảm thấy chú cháu nhà họ Sài thật sự có thể trông cậy vào sao?”

Nhạc Hoàn chần chừ nói. “Tuy chỉ quen biết có mấy ngày nhưng ấn tượng của con với Sài gia rất tốt. Sài quận vương điềm đạm, trí tuệ, Sài Tịnh con gái ông ấy cũng không thua kém đáng nam nhi. Còn Sài Chiêu kia... có thể bất chấp tất cả để cứu A Hoành... Tôn thúc thúc, con cảm thấy có thể thử xem sao.”

“Chuyện này không được chậm trễ.” Tôn Nhiên hạ quyết tâm, nói: “Thiếu tướng quân tìm một tín vật của tiểu thư rồi phái một thân tín đến Thương Sơn của Chu Quốc mặt mặt chú cháu nhà họ Sài một chuyến. Sài gia xuất thân nhà võ tướng, kỵ binh dũng mãnh, nếu thật sự phát binh cứu trợ Thương Châu ta...”

Lời còn chưa nói xong, Nhạc Hoàn đã vội bước đi thật nhanh. “Tôn thúc thúc yên tâm, cứ giao cho con.”

Nhạc Hoàn lén vào phòng của muội muội, nhìn quanh một lượt, mắt nhìn chăm chăm vào hộp đựng tên của Nhạc Hoành.

“Tên vàng!” Nhạc Hoàn mừng thầm trong bụng. “Chính là nó!” Nhạc Hoàn đang định rút một mũi tên ra thì ngoài cửa đã có người tăng hắng vài tiếng.

“Đại ca, huynh chui vào khuê phòng của muội làm gì vậy?” Nhạc Hoành khoanh tay, nhẹ nhàng nói: “Còn lén trộm đồ của muội nữa.”

“Đâu có!” Nhạc Hoàn rút tay lại. “Mỗi một mũi tên của muội đều đã qua tay của đại ca, đại ca muốn lấy một mũi mà muội lại nhỏ mọn thế ư?”

Nhạc Hoành bước tới lấy hộp đựng tên xuống. “Nếu huynh thật sự thích nó thì có lấy hết cũng không sao. Nhưng hôm nay huynh cứ lén lút lút, nhất định là có âm mưu gì đó. Nếu huynh không nói rõ ràng thì đừng hòng lấy đồ của muội đi!”

Nhạc Hoàn sốt ruột nên bèn kể hết mọi chuyện đã thương lượng với Tôn Nhiên cho nàng nghe. “Đại ca cũng không muốn gạt muội, A Hoành là người hiểu chuyện, nói vậy chắc muội cũng biết nên làm thế nào.”

Nhạc Hoành cúi đầu nhìn hộp tên, do dự nói: “Đại ca, cha nói không sai, một khi Sài gia phát binh cứu viện chúng ta thì chẳng phải rơi vào bẫy của kẻ gian rồi ư...”

“Đầu óc cứng nhắc!” Nhạc Hoàn lập tức giật lấy hộp tên của Nhạc Hoành. “Giờ là lúc nào rồi. Bảo vệ Thương Châu mới là việc cấp bách nhất, những chuyện còn lại đợi xong xuôi hãy nói, thế mà muội cũng không hiểu sao? Muội cũng đâu muốn Kỷ Minh phá được thành, lúc đó mẹ và đệ đệ cũng chỉ có đường chết. Tiểu đệ còn chưa đầy một tuổi...”

Nhạc Hoành bỗng thấy mềm lòng. Cau đôi mày liễu lại không nói gì, một lát sau mới lên tiếng. “Hắn... nhìn thấy mũi tên vàng, thật sự đến Thương Châu giúp chúng ta ư?”

“Vậy thì phải hỏi A Hoành muội rồi.” Nhạc Hoành rút một mũi tên vàng ra, nhìn chăm chăm vào chữ “Hoành” trên đó, khẽ thở dài một tiếng. “Chỉ mong trời thương Thương Châu, trời thương Nhạc gia...”

14. Chương 6-1: Tên Vàng Làm Tín Vật (1)

Lập đông, năm thứ ba mươi hai đời Vũ Đế nước Đại Tấn.

Tĩnh Quốc Công phủ.

Nhìn thấy đồ cưới của mình được sắm về từng món từng món một, Nhạc Hoàn càng ngày càng buồn bực không vui. Sài gia gửi thư đến, mùa xuân năm sau, đời sinh nhật thứ mười sáu của Nhạc Hoàn vừa qua thì sẽ đến Thương Châu đón dâu. Bấm ngón tay tính thì cũng chỉ còn nửa năm nữa thôi.

“Không ngờ hẳn lại nóng lòng đến vậy!” Nhạc Hoàn đến gần muội muội đang ngăn người của mình. “Thế cũng tốt, chứng tỏ trong lòng hẳn có muội. Nếu là đại ca của muội, ta mà không thích thì có thể kéo dài bao lâu hay bấy lâu. A Hoàn, muội nói có đúng không?”

Thấy Nhạc Hoàn không thèm mình lấy một cái, Nhạc Hoàn đề vai nàng, thuận thế ngồi xuống bậc thang, nghiêng đầu nhìn Nhạc Hoàn đang mặt buồn rười rượi. “Chuyện đã đến nước này, có vui hay không thì cũng phải vậy. Đại ca hứa với muội sẽ đưa muội đến Sài gia, nếu Sài gia không hợp ý muội... đại ca sẽ dẫn muội về Thương Châu, được không?”

Nhạc Hoàn cười phì một tiếng. “Vì dĩ muội mà câu này đại ca cũng có thể nói ra được? Muội muội đã xuất giá mà còn có thể được đại ca dẫn về sao? Thật là cười rụng răng mất!”

Nhạc Hoàn gãi đầu mình. “Cùng lắm thì ở trong nhà cả đời, có đại ca đây!”

Hai huynh muội đang nói chuyện, bỗng thấy cửa phủ mở ra, phó tướng Tôn Nhiên của cha mặc áo giáp bạc, bước vội vào trong.

“Tôn thúc thúc...” Nhạc Hoàn gọi một tiếng, thế nhưng Tôn Nhiên lại không nhìn, cũng không trả lời nàng, mặt đầy vẻ nghiêm trọng. “Đại ca, Tôn thúc thúc làm sao thế? Lê nào trong quân có chuyện gì sao?”

“Huynh cũng không rõ...” Nhạc Hoàn nhìn vào trong nhà, lắc đầu nói: “Mấy ngày trước cha nhận được tin Lương Quốc đã điều binh khiển tướng, dường như có ý định tập kết. Có điều cha đã báo tin tức này đến Liêu Châu cho hoàng thượng biết. Chuyện sau đó... hynh cũng không biết nữa.”

“Lương Quốc vừa tiêu diệt Yến Quốc, chưa đầy một năm đã có hành động rồi sao?” Nhạc Hoàn thoáng cảm thấy bất an. “Trước đó Sở Vương Kỷ Minh còn đích thân đến Liêu Châu chúc thọ hoàng thượng của chúng ta... Có lẽ sẽ không... vì đánh Tấn Quốc của chúng ta đâu...”

“Kỷ Minh nham hiểm xảo trá, ai biết hẳn toan tính điều gì chứ.” Nhạc Hoàn đứng dậy. “Yến Quốc đã diệt vong, bây giờ Trung Nguyên chỉ còn lại Tấn Quốc chúng ta, Lương Quốc và Chu Quốc ở phía bắc. Ba nước mỗi bên chiếm giữ một phương, nếu có thể giữ thế ngang nhau thì có thể tránh được chiến tranh khiến sinh linh lầm than. Kỷ Minh hiếu chiến, cũng bừa bừa đã tâm, Lương Quốc giàu có, không thiếu chi phí cho quân đội. Chu Quốc có núi sông hiểm trở, yên ổn ở phương Bắc. Nếu Kỷ Minh thật sự có tính toán thì sau Yến Quốc, tất nhiên là Đại Tấn chúng ta. Cha đã sớm đoán được Kỷ Minh sẽ không an phận, cho dù hẳn có đã tâm diệt Tấn Quốc thì chúng ta cũng sẽ không sợ chúng.”

“Đại ca nói những lời này thật ra đáng, đúng là đầy nhiệt huyết.” Nhạc Hoàn bật cười. “Hổ phụ vô khuyển tử, Nhạc thiếu tướng quân quả là không tầm thường.”

Nhạc Hoàn nhặt chiếc kích dài gác bên cạnh lên, quơ quơ trước mặt Nhạc Hoàn. “Đã lâu huynh muội ta không so tài với nhau rồi, chỉ bằng đến thử kích của đại ca đi.”

“Muội sợ huynh chắc?” Nhạc Hoàn đứng thẳng lên, rút một cây giáo dài trên giá binh khí ra, ước lượng một chút rồi nói: “A Hoàn không giỏi tỉ thí với người khác nhưng nếu đại ca đã lên tiếng thì thử một chút cũng không sao. Huynh tuyệt đối không được nhường muội đấy.”

Lời vừa nói xong, mũi giáo đã đâm thẳng về phía cổ tay của Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn nhanh nhẹn né được, chiếc kích chặn mũi giáo của Nhạc Hoàn lại, cười nói: “Hừ, làm thật đấy à? Xem đại ca dạy dỗ muội thế nào nhé!”

Thôi thúc nghe tiếng binh khí ở ngoài sân nên ló đầu ra nhìn rồi lắc đầu bất đắc dĩ. Lão bộc Trọng bá ở bên cạnh cũng nhìn ra và cười, nói: “Thôi hộ viện, võ công của hai vị tiểu chủ nhân đều do ông truyền dạy, theo ý ông, đại thiếu gia thắng một bậc hay là tiểu thư giỏi hơn đại ca mình?”

Thôi thúc hé miệng nói: “Nếu tiểu thư là nam nhi, nhất định... sẽ không thua đại thiếu gia.”

Trọng bá bật cười ha hả. “Ông nói thế thì tôi sẽ coi như đại thiếu gia của chúng ta lợi hại nhất. không nói nhiều với ông nữa, tiểu thư sắp xuất giá rồi, còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị.”

“Ừ...” Trên mặt thôi thúc thoáng hiện lên vẻ không nỡ.

Trong lúc trò chuyện, Nhạc Hoàn đập mạnh một cái làm cây giáo trong tay Nhạc Hoàn rơi xuống. Nhạc Hoàn xoa cổ tay bị đau của mình, cúi kính nói: “So một chút thôi mà, đại ca nhìn xem huynh cũng nghiêm túc quá rồi.”

Nhạc Hoàn khom người xuống nhặt cây giáo của Nhạc Hoàn lên, cười nói: “Tỉ thí với A Hoàn nhà chúng ta, sao có thể không nghiêm túc cho được. Lỡ không cẩn thận một cái, Nhạc thiếu tướng quân ta sẽ bị người ta cười chê mất. Không sao chứ?”

Nhạc Hoàn nhướng đôi mày liễu, chỉ vào cây cung vàng, nói: “Hay là... chúng ta so tài bắn cung?”

Mặt Nhạc Hoàn tái mét, vội vã xua tay nói: “Thôi đi thôi đi, để huynh vào trong nhà xem cha và Tôn thúc thúc đang nói gì...”

Nhạc Hoàn vịn gốc cây, khom lưng cười, mũi hừ khê vài tiếng.

“Kỷ Minh đã dẫn binh đến chỗ cách ngoại thành Thương Châu ba mươi dặm ư!” Nhạc Thịnh cả kinh, nói: “Quân đội Lương Quốc cũng mới có hành động khác thường vài ngày nay, cư nhiên có thể tập kết nhanh như thế sao?”

“Việc binh quý ở thần tốc. Quân Lương hành quân cấp tốc cả ngày lẫn đêm, xem ra là trù tính từ lâu rồi!” Tôn Nhiên cúi đầu nói: “May mà tướng quân đã có dự liệu từ trước, Thương Châu phòng vệ nghiêm ngặt, tin tức cũng đã đưa đến kinh thành. Chúng ta kiên quyết giữ thành, viện binh đến nhất định có thể giữ được Thương Châu!”

“Chúc thọ chưa tới nửa năm đã tấn công, khắp thiên hạ chỉ có Sở Vương Kỷ Minh là làm được.” Nhạc Thịnh nặng nề đặt tay lên góc bàn. “Nhạc gia ta trấn thủ Thương Châu mấy chục năm, chẳng lẽ sợ hãi sao. Truyền lệnh xuống, các cửa thành canh phòng nghiêm ngặt, không có lệnh của ta thì không được tự tiện ra vào thương châu!”

“Cha... chuyện này là...” Nhạc Hoàn ở ngoài cửa ngáy cả người. “Lại có chiến tranh nữa à?”

Nhạc Thịnh nhìn đứa con trai đang há hốc mồm. “Kỷ Minh đã dẫn binh đến ngoại thành Thương Châu, cha lệnh cho con dẫn binh đến canh giữ cửa phía tây, không được có sai sót gì!”

“...Kỷ Minh...” Nhạc Hoàn thì thào. “Con tuân lệnh...”

Thấy đại ca từ trong nhà bước ra với vẻ mặt nặng nề, cúi người nắm chặt trường tiễn rồi bước nhanh ra ngoài, đầu không quay lại thì Nhạc Hoàn chạy nhanh theo, gọi: “Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhạc Hoàn dừng bước nhưng không quay đầu lại, ngập ngừng rồi nói: “A Hoàn... Kỷ Minh dẫn binh đến ngoại thành Thương Châu rồi, đại ca phụng mệnh canh giữ cửa tây. Muội ở trong phủ, chăm sóc tốt cho mẹ và đệ đệ, biết chưa?”

“Đại ca...” Nhạc Hoàn bước tới kéo lấy góc áo hắn.

Nhạc Hoàn quay người lại, tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán muội muội, nói với giọng yêu thương. “Sẽ không có chuyện gì đâu. Đánh bại quân Lương, đại ca còn phải đích thân đưa muội đến Sài gia. Đại ca rất mừng là muội không bị đưa đến Lương Quốc. Đừng trách cha nữa.”

15. Chương 8: Rút Kiếm Vì Hồng Nhan

“Nàng đã là thê tử chưa cưới của Sài Chiêu ta, ta đã nhận định nàng.”

Đêm khuya vắng vẻ, cửa phía Tây của thành Thương Châu bỗng nhiên mở ra, mấy người mặc đồ đen, cưỡi ngựa phóng nhanh khỏi thành, đi thẳng về hướng bắc. Trên thành, Nhạc Hoàn thở dài một hơi, nói với Tôn Nhiên bên cạnh. “Tôn thúc thúc, còn lại phải xem mấy người này có sống được để đến Thương Sơn hay không... Với lại... Sài gia rốt cuộc có chịu đến hay không.”

Những người áo đen kia vừa ra khỏi thành chưa được mười dặm thì bỗng có ánh lửa sáng bừng trong đêm, một trận mưa tên được phóng ra từ trong rừng rậm, những người áo đen còn chưa kịp rút kiếm thì đã đồng loạt ngã nhào xuống ngựa.

Mấy tiền thủ nhường đường, Kỷ Minh khoanh tay, chậm rãi cất bước đến gần thi thể của những người kia. “Quả là người của Thương Châu? Lục soát người bọn họ xem.”

Tùy từng bước tới lục soát, từ hông của một người rút một thứ được gói kỹ ra, mở xem thì thấy là một mũi tên vàng. “Vương gia...”

Kỷ Minh nhận lấy mũi tên, soi dưới ánh lửa, nhìn vào chữ Hoành, môi nở nụ cười đắc ý. “Vũ Đế bỏ mặc sống chết của Thương Châu, người nhà họ Nhạc quả nhiên không nhẫn nại được nữa phải tìm Sài gia cứu viện. Đúng là ông trời cũng giúp ta! Chuyện phục kích hôm nay không được tiết lộ nửa câu, cứ để Nhạc Thịnh... chờ đợi thông gia tương lai của mình đến cứu trợ đi...” Kỷ Minh cười với vẻ thật khó lường. “Tiểu vương chỉ nghĩ thế thôi là đã cảm thấy thú vị rồi, thật sự muốn đập thành vào Thương Châu, không đợi được nữa...”

Ba ngày, năm ngày, bảy ngày... Nhạc Hoành len lén lên cửa thành phía bắc, mím môi nhìn về phương bắc. Sài Chiêu, Sài Chiêu... Người có đến Thương Châu hay không! Người đã nói với ta, chắc chắn, chắc chắn người đã đến!

Chu Quốc, chân núi Thương Sơn, Quận vương phủ.

Nghe tin Sở Vương Kỷ Minh dẫn binh tấn công Thương Châu, Sài Chiêu không nghĩ được nhiều, vội vàng đẩy cửa thư phòng của thúc thúc Sài Dật, mới bước vào cửa đã bị Sài Dật gọi lại.

“A Chiêu...” Sài Dật chậm rãi xoay người lại. “Thúc thúc đang bàn chuyện với người khác, con đợi lát nữa hãy vào.”

“Thúc thúc!” Sài Chiêu bước nhanh vào phòng, quỳ một chân xuống đất, giọng cố chấp không chịu nghe khuyên giải.

những người trong thư phòng đưa mắt nhìn nhau rồi e dè bước ra khỏi phòng. Sài Dật thở dài một hơi. “Trong phòng chỉ còn lại thúc cháu ta, có gì thì đứng lên nói.

Sài Chiêu không đứng lên, khoe môi khẽ run rẩy. “Có lẽ... thúc thúc cũng đã biết rồi.”

“Biết cái gì?” Sài Dật bưng ly trà trên bàn lên, thổi hơi nóng đang bốc lên.

Sài Chiêu ngược mặt nhìn vị thúc thúc đang trấn tĩnh ung dung của mình. “Thúc thúc không biết thì con sẽ nói cho thúc nghe. Thương Châu đã bị Kỷ Minh vây khốn, Vũ Đế lại không chịu phát binh cứu viện... Thương Châu đang ngàn cân treo sợi tóc!”

“Ồ?” Sài Dật đặt ly trà xuống. “Xem ra bản vương ở Thương Sơn hẻo lánh, nhiều chuyện bên ngoài không hề hay biết. Thế nào? A Chiêu lo lắng cho cả nhà nhạc phụ tương lai của mình ở Thương Châu à?”

Đôi mắt xám của Sài Chiêu thoáng nhấp nháy. “Nhà A Hoành có chuyện, con thân là phu quân tương lai... theo lý nên...”

“Theo lý?” Mặt Sài Dật hiện lên vẻ ngạc nhiên. “Thương Châu là thành trì quan trọng của Tấn Quốc, theo lý chẳng phải Vũ Đế nên đi cứu hay sao? Con là con dân của Đại Chu, Vũ Đế không xin cứu viện với hoàng đế Đại Chu, con đi làm cái gì?”

“Thúc thúc!” Sài Chiêu nhích tới trước vài bước. “Vũ Đế không chịu cứu Thương Châu, Thương Châu đã cầm cự một tháng rồi, nếu không chịu phát binh thì sớm muộn gì thành cũng bị phá. Thành thương Châu bị phá, cả nhà Tĩnh Quốc Công... chắc chắn sẽ không sống được. Xin thúc thúc...”

“Cầu xin bản vương.” Sài Dật nhìn cháu trai của mình với vẻ ẩn ý. “Bản vương có thể làm gì chứ? Thúc cháu ta có thể trấn thủ vùng đất này đã là ân điển của hoàng thượng, cứ nhúng tay vào chuyện của người khác, con không sợ người ta nhân cơ hội này đuổi cùng giết tận sao! Bản vương cũng kính trọng Nhạc Thịnh anh húng hào kiệt, Nhạc Hoành cũng là một cô nương tốt... Nhưng trước mắt, thúc cháu ta ngồi yên không làm gì mới thực sự là giúp Nhạc gia.”

“Con hiểu ý của thúc thúc.” Sài Chiêu cup mắt xuống. “Con không xin quận vương phủ phái binh cứu trợ Thương Châu, con sẽ dẫn người của mình...”

“Người của con?!” Sài Dật lạnh lùng nhìn đứa cháu đang quỳ dưới đất. “Người của con không phải là người của quận vương phủ sao? không có sự cho phép của bản vương, bất cứ ai trong phủ cũng không được ra khỏi Thương Sơn! Nghe rõ chưa?”

“Thúc thúc!”

“Ra ngoài đi!” Sài Dật quay người đi, không nhìn Sài Chiêu nữa.

Sài Chiêu lặng lẽ ra khỏi thư phòng. Thấy Sài Tịnh và mấy người khác đang đợi ở ngoài đều nhìn mình, Sài Chiêu khẽ lắc đầu, tỏ vẻ ra xa rồi hăng nói.

Đôi mắt Sài Tịnh cũng không còn được lấp lánh như xưa, nàng hỏi khẽ. “Cha nói thế nào? Có cho huynh dẫn người đến Thương Châu không?”

Sài Chiêu lắc đầu, mặt đầy vẻ u sầu, không muốn nói tiếp nữa. Y đến một chỗ thoáng dăng, nhìn về phía Thương Châu, rất lâu mà không nhúc nhích.

Một chàng trai trán buộc dải lụa màu đen đến gần Sài Chiêu, gương mặt trẻ trung anh tuấn ngẩng thật cao, nói: “Theo ý của Vân Tu ta, chỉ cần thiếu chủ nói một câu, ta sẽ theo huynh đến Thương Châu, cũng có thể cứu được thiếu phu nhân. Quận chủ, cô thấy thế nào?”

Sài Tịnh nhìn chàng trai áo xanh lam bên cạnh mình. “Trọng Nguyên, chàng thấy thế nào?”

không đợi người tên Trọng Nguyên lên tiếng, Vân Tu cười to, nói: “Lý Trọng Nguyên được coi là bộ não xuất sắc nhất trong quận vương phủ. Lý Trọng Nguyên, huynh nói xem còn có cách nào hay hơn cách của ta không?”

Đôi mày kiếm của Lý Trọng Nguyên khẽ nhướng lên, ánh mắt lộ ra vẻ khó xử, nói: “Vương gia nói cũng không sai, Sài gia ra tay tuyệt đối không phải là chuyện tốt với Nhạc gia, thậm chí sẽ hại cả nhà họ Nhạc... Nhưng tình hình Thương Châu nguy cấp, chúng ta không thể ngồi nhìn không quan tâm... Trước mắt chỉ có duy nhất con đường như Vân Tu đã nói...”

“Đã nói là phải nghe Vân Tu ta mà!” Vân Tu vỗ đùi nói: “Thiếu chủ, cứ làm thế đi! Ngài không tin bản lĩnh của ta sao?”

Lý Trọng Nguyên vỗ nhẹ lên vai Sài Chiêu, chân thành nói: “Ta và Vân Tu, cả huynh đệ họ Ngô nữa, đều có thể đi cùng huynh... Dù không giải được mối nguy của Thương Châu nhưng cứu cả nhà nhạc phụ tương lai của huynh thì vẫn nắm chắc được mấy phần.”

Thấy Sài Chiêu vẫn im lặng không nói, Sài Tịnh lẳng lẳng nhìn vẻ mặt nặng nề của y. “Trước nay huynh luôn hành động rất quả quyết, sao bây giờ còn do dự điều gì? Nếu huynh không thật lòng thích cô Nhạc Hoành ấy, với tính cách của huynh thì sẽ không đi cầu xin phụ vương của muội. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên huynh đi tìm ông ấy vì chuyện riêng của bản thân mình... Phụ vương không phải không muốn giúp Nhạc gia mà là tình hình trước mắt rất khó xử, ông ấy không thể để huynh ngang nhiên dẫn kỵ binh của Sài gia đi Thương Châu nhưng nếu huynh thật sự muốn hành động thì ông ấy sẽ nhắm một mắt cho qua. Có đi hay không, huynh nói một câu đi!”

Sài Chiêu nhìn chằm chằm vào ba người trước mặt. “Vân Tu, đi gọi Ngô Tá, Ngô Hữu. Giờ Tý, ba người các người đi với ta!”

“Tuân lệnh!” Vân Tu vui vẻ chấp tay. “Vui người trong Thương Sơn này cũng mấy năm rồi, thật tình muốn ra ngoài cho giãn gân cốt. Thiếu chủ đợi chút nha!”

“Ta và Tịnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên vội nói: “Huynh không dẫn bọn ta theo sao?”

“Huynh và quận chúa sắp thành thân rồi!” Sài Chiêu giãn đôi mày đang nhíu chặt ra. “Sao có thể để hai người theo bọn ta đi mạo hiểm được. Dẫn hai người theo, e rằng thúc thúc sẽ không tha cho ta.”

“Nhưng...” Sài Tịnh còn định nói gì, Sài Chiêu đã bịt miệng nàng ta lại, khẽ lắc đầu.

“Đợi huynh mang A Hoàn về đây, có lẽ còn kịp uống rượu mừng của bọn muội.” Sài Chiêu dùng ngón tay gõ lên trán mình. “Nha đầu bướng bỉnh đó, đến Thương Sơn rồi thì đừng hòng đi đâu nữa!”

Giờ Tý, dưới chân núi Thương Sơn hùng vĩ, huynh đệ họ Ngô há miệng ngáp dài, bộ dạng gật gù chưa tỉnh táo. Hai người này là anh em sinh đôi, cũng giống như Vân Tu, từ đời ông cha đã là gia tướng của Sài gia, cùng lớn lên với Sài Chiêu, tình cảm như huynh đệ.

Đệ đệ Ngô Hữu dụi đôi mắt nháp nhem, nói không rõ tiếng: “Vân Tu, huynh nói mơ hồ quá ta nghe không hiểu lắm. Đi Thương Châu hay cái gì Châu? Đi làm gì?”

“Đồ ngốc!” Vân Tu đá một phát vào hông Ngô Hữu. “Vân gia gia đây có bao giờ lặp lại lần thứ hai không? Bảo dậy thì cứ dậy, bảo theo thì cứ theo ta và thiếu chủ là được.”

Ngô Hữu âm ức nói: “Hỏi một câu mà cũng không được ư? Đại ca, huynh nói xem?”

Ngô Tá chưng chác hơn đệ đệ nhiều, chỉ mỉm cười nói: “Đi Thương Châu mang thiếu chủ phu nhân về đây.”

“Thiếu chủ phu nhân?” Ngô Hữu ngạc nhiên nói. “Chỉ mấy người chúng ta đi đón dâu thôi sao?”

Vân Tu suýt nữa là học máu, chỉ vào Ngô Hữu tức tối nói: “Đừng có nói nhiều với thằng ngốc này nữa. Nếu ta là thiếu chủ thì sẽ không dẫn nó theo, mong là đừng phá hỏng chuyện của chúng ta.”

Võ công của Vân Tu giỏi nhất, từ nhỏ Ngô Hữu đã hơi sợ hãi. Thấy Vân Tu gắt lên với mình thì không dám nhiều lời nữa, chỉ chà xát tay hà hơi cho ấm, không dám ư hử gì.

“Thiếu chủ đến rồi!” Vân Tu nghe thấy tiếng động nên vui mừng nói.

Từ trong quận vương phủ, một con tuần mã phi ra ngoài. Chàng trai trên lưng ngựa mặc quần áo đen bó sát người, che mặt bằng khăn đen chỉ để lộ đôi mắt xám.

Vân Tu và huynh đệ họ Ngô đều nhảy xuống ngựa, quỳ một chân xuống đất.

Sài Chiêu nhẹ nhàng giơ tay lên, khi ấy ba người mới đứng dậy, lần lượt leo lên ngựa. Sài Chiêu nhìn từng người, trầm giọng nói: “Đi Thương Châu cứu cả nhà A Hoàn với ta, có bằng lòng theo ta không?”

“Thuộc hạ đương nhiên đi theo thiếu chủ, núi đao biển lửa, chết cũng không từ!” Ba người đồng thanh đáp.

“Tốt!” Sài Chiêu vung roi lên, lao vào trong bóng đêm như một vũ tên. Thương Sơn phía sau ngày càng da dãn, mãi cho đến khi không còn thấy nữa.

“A Hoàn, nhất định phải đợi ta đến!”

16. Chương 6-2: Tên Vàng Làm Tín Vật (2)

Doanh trại quân Lương, ngoại thành Thương Châu.

Trong doanh trại của chủ soái, Kỷ Minh mặc áo giáp vàng, vuốt ve cây cung bạc, miệng mỉm cười. Thấy người đưa tin đến thì không ngẩng đầu lên, nói: “Thế nào rồi?”

Người đưa tin quỳ một chân xuống, nói: “Bẩm vương gia, theo kế sách của vương gia, mấy tháng trước đã có mật thám vào Liêu Châu, trước mắt kinh thành Liêu Châu của Tấn Quốc người người đều đang đồn đãi nói Nhạc gia của Tĩnh Quốc Công phủ bất mãn với việc Vũ Đế tứ hôn con gái mình cho Sài Chiêu. Nghe nói Vũ Đế vô cùng giận dữ, mắng cả nhà Nhạc Thịnh không biết tốt xấu, một nữ tử đã mất đi danh dự còn hy vọng gả cho nhà quyền quý gì nữa...”

“Còn gì không...” Kỷ Minh khẽ ngã người, hỏi khẽ.

“Không chỉ như thế!” Người đưa tin nháy mắt. “Không ngoài dự đoán của vương gia, gần đây Nhạc gia và Sài gia thường xuyên thư từ qua lại. Thuộc hạ đã làm theo căn dặn của vương gia, làm giả vài bức, bảo người của chúng ta ở Liêu Châu trình lên Vũ Đế...”

“Làm tốt lắm!” Kỷ Minh cười to vài tiếng. “Tin chắc sau khi xem những lời trong thư, có lẽ Vũ Đế không đơn giản là chỉ tức giận thôi nhĩ.”

Người đưa tin bước lên một bước, nói nhỏ: “Đương nhiên rồi. Nhiều ngày trước Nhạc Thịnh đã phát hiện quân ta có hành động nên thư xin cứu viện đã sớm được trình đến tay Vũ Đế, nhưng phía kinh thành Liêu Châu vẫn không có động tĩnh gì. Xem ra... Vũ Đế đã không còn tin tưởng Tĩnh Quốc Công phủ nữa, cũng không định quan sự sống chết của Thương Châu...”

“Lão già Vũ Đế tự phụ lại đa nghi, bề tôi nào không được lòng lão ta thì sẽ không sống nổi. Nhạc Thịnh làm việc cẩn thận bao nhiêu năm nay, không ngờ lại vì con gái mình mà khiến Vũ Đế nổi nghi ngờ.” Kỷ Minh kéo chiếc cung bạc trên tay mình. “Gia tộc Nam Cung ở Chu Quốc đã áp chế Sài gia bao năm nay, chúng không xứng là mối lo của ta. Nhưng Tấn Quốc không có Nhạc gia thì một trận là ngã ngay. Kỷ gia của Đại Lương ta mới thực sự là người nắm thiên mệnh, ngày nhất thông thiên hạ đã ở trong tầm tay rồi!”

“Mọi thứ đều là nhờ mưu kế của vương gia. Vương gia anh minh!”

Thành Thương Châu

“Cha.” Nhạc Hoàn chống mạnh cây kích xuống đất. “Mấy ngày nay quân Lương liên tục tấn công vào thành, thành Thương Châu phòng thủ kiên cố, Hoàn Nhi cũng không sợ chúng đến, nhưng... viện quân mãi mà không thấy động tĩnh gì, nếu thật sự phải tử thủ thì e là quân dân Thương Châu không thể trụ qua mùa đông giá rét được! Cha có tiếp tục gửi thư xin hoàng thượng mau phát binh chưa?”

Thấy Nhạc Thịnh im lặng không nói, Tôn Nhiên lên tiếng. “Thư à? Không mười thì cũng có tám chín bức nhưng vẫn không thấy bóng dáng của viện binh đâu... Tướng quân, có khi nào là do hoàng thượng tin lời sàm tấu... Định để mặc cho Thương Châu tự sinh tự diệt?”

“Sàm tấu? Lời sàm tấu gì?” Nhạc Hoàn quỳnh lên. “Tôn tướng quân mau nói ra nghe xem nào.”

Tôn Nhiên thở dài một hơi, nói: “Ta cũng chỉ nghe đồn mà thôi. Liêu Châu đang đồn đãi là Tĩnh Quốc Công bất mãn với việc hoàng thượng tứ hôn con gái yêu của mình cho một kẻ không công danh của Sài gia... Thậm chí còn nói cha con và Chu Quốc... Haiz!” Tôn Nhiên không nói tiếp được nữa.

“Thật tức cười!” Nhạc Hoàn trừng mắt giận dữ. “Nhạc gia ta ba đời trấn thủ Thương Châu, không nhờ cha bày mưu nghĩ kế giữ cho biên giới vững vàng thì kinh thành có thể ca múa thanh bình sao? Thế mà con nghi ngờ Nhạc gia ta! Cha, thành Thương Châu này ta đừng thêm giữ nữa!”

“Láo xược!” Nhạc Thịnh tức giận nói. “Từng câu từng chữ con vừa nói đều là tội đại nghịch rơi đầu. Tôn tướng quân là người của mình, nhưng nếu truyền đến tai hoàng thượng ở kinh đô, không đợi Kỷ Minh tấn công Thương Châu, Nhạc gia chúng ta đã chết không chỗ chôn rồi!”

Nhạc Hoàn vội vã quỳ xuống, cúi gầm mặt không dám nói chuyện nữa.

Tôn Nhiên thấy Nhạc Thịnh nổi cơn thịnh nộ thì vội khuyên can. “Tướng quân đừng giận. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là làm thế nào để giữ được Thương Châu. Nếu hoàng thượng thực sự định bỏ mặc chúng ta...”

“Cha.” Mắt Nhạc Hoàn sáng lên, chần chừ rồi nói. “Hay là... cầu cứu Sài gia... Sài Chiêu và A Hoàn đã định chuyện hôn sự, có lẽ sẽ...”

“Câm miệng!” Nhạc Thịnh nghiêm nghị ngắt lời hẳn. “Hoàng thượng đã nghi ngờ chúng ta cầu kết với Sài gia, nếu đi cầu xin Sài gia đến giải cứu mối nguy của Thương Châu, há chẳng phải đã làm theo ý kẻ địch, tội cầu kết càng thêm rành rành như núi!”

“Nhưng mà...” Nhạc Hoàn còn muốn nói thêm vài câu thì bị Tôn Nhiên ngăn lại, nháy mắt và lắc đầu với hẳn.

“Con ra ngoài đi.” Nhạc Thịnh xua tay.

Tôn Nhiên kéo tay áo Nhạc Hoàn, lôi hẳn ra ngoài.

“Tôn thúc thúc.” Nhạc Hoàn quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt. “Sao thúc không giúp con khuyên nhủ cha. Thúc và con đều biết nếu không có viện binh và lương thảo, khi mùa đông đến, Thương Châu hoàn toàn không trụ được bao lâu nữa.”

“Tướng quân rất cố chấp, đâu phải con không biết.” Tôn Nhiên lại kéo Nhạc Hoàn đi thêm vài bước, nén giọng thật khẽ. “Theo ý ta, cầu xúu Nhạc gia không phải là không thể.”

“Tôn thúc thúc...” Mắt Nhạc Hoàn sáng lên.

“Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra, càng không thể truyền vào tai hoàng thượng ở Liêu Châu.” Tôn Nhiên cảnh giác nhìn quanh quất bốn phía. “Thiếu tướng quân, con cảm thấy chú cháu nhà họ Sài thật sự có thể trông cậy vào sao?”

Nhạc Hoàn chần chừ nói. “Tuy chỉ quen biết có mấy ngày nhưng ấn tượng của con với Sài gia rất tốt. Sài quận vương điềm đạm, trí tuệ, Sài Tịnh con gái ông ấy cũng không thua kém đáng nam nhi. Còn Sài Chiêu kia... có thể bất chấp tất cả để cứu A Hoàn... Tôn thúc thúc, con cảm thấy có thể thử xem sao.”

“Chuyện này không được chậm trễ.” Tôn Nhiên hạ quyết tâm, nói: “Thiếu tướng quân tìm một tín vật của tiểu thư rồi phái một thân tín đến Thương Sơn của Chu Quốc mặt mặt chú cháu nhà họ Sài một chuyến. Sài gia xuất thân nhà võ tướng, kỵ binh dũng mãnh, nếu thật sự phát binh cứu trợ Thương Châu ta...”

Lời còn chưa nói xong, Nhạc Hoàn đã vội bước đi thật nhanh. “Tôn thúc thúc yên tâm, cứ giao cho con.”

Nhạc Hoàn lén vào phòng của muội muội, nhìn quanh một lượt, mắt nhìn chăm chăm vào hộp đựng tên của Nhạc Hoàn.

“Tên vàng!” Nhạc Hoàn mừng thầm trong bụng. “Chính là nó!” Nhạc Hoàn đang định rút một mũi tên ra thì ngoài cửa đã có người tăng hắng vài tiếng.

“Đại ca, huynh chui vào khuê phòng của muội làm gì vậy?” Nhạc Hoàn khoanh tay, nhẹ nhàng nói: “Còn lén trộm đồ của muội nữa.”

“Đâu có!” Nhạc Hoàn rút tay lại. “Mỗi một mũi tên của muội đều đã qua tay của đại ca, đại ca muốn lấy một mũi mà muội lại nhỏ mọn thế ư?”

Nhạc Hoàn bước tới lấy hộp đựng tên xuống. “Nếu huynh thật sự thích nó thì có lấy hết cũng không sao. Nhưng hôm nay huynh cứ lén lút lút, nhất định là có âm mưu gì đó. Nếu huynh không nói rõ ràng thì đừng hòng lấy đồ của muội đi!”

Nhạc Hoàn sốt ruột nên bèn kể hết mọi chuyện đã thương lượng với Tôn Nhiên cho nàng nghe. “Đại ca cũng không muốn gạt muội, A Hoàn là người hiểu chuyện, nói vậy chắc muội cũng biết nên làm thế nào.”

Nhạc Hoàn cúi đầu nhìn hộp tên, do dự nói: “Đại ca, cha nói không sai, một khi Sài gia phát binh cứu viện chúng ta thì chẳng phải rơi vào bẫy của kẻ gian rồi ư...”

“Đầu óc cứng nhắc!” Nhạc Hoàn lập tức giật lấy hộp tên của Nhạc Hoàn. “Giờ là lúc nào rồi. Bảo vệ Thương Châu mới là việc cấp bách nhất, những chuyện còn lại đợi xong xuôi hãy nói, thế mà muội cũng không hiểu sao? Muội cũng đâu muốn Kỷ Minh phá được thành, lúc đó mẹ và đệ đệ cũng chỉ có đường chết. Tiểu đệ còn chưa đầy một tuổi...”

Nhạc Hoành bỗng thấy mềm lòng. Cau đôi mày liễu lại không nói gì, một lát sau mới lên tiếng. “Hắn... nhìn thấy mũi tên vàng, thật sự đến Thương Châu giúp chúng ta ư?”

“Vậy thì phải hỏi A Hoành muội rồi.” Nhạc Hoành rút một mũi tên vàng ra, nhìn chăm chăm vào chữ “Hoành” trên đó, khe thở dài một tiếng. “Chỉ mong trời thương Thương Châu, trời thương Nhạc gia...”

17. Chương 9: Chương 8:một Nửa Giang Sơn

Thành Thương Châu

“Sài Chiêu, sao ngươi còn chưa đến...” Dưới ánh bình minh của ngày mới, Nhạc Hoành lấy chiếc khóa vàng trong lòng ra. “Hay đó chẳng qua chỉ là ngươi thuận miệng nói, giờ thấy Nhạc gia gặp nạn thì không muốn đến tìm ta nữa...”

“Thì ra tiểu thư ở đây.” Thôi thúc tìm đến chuồng ngựa, nhìn thấy Nhạc Hoành dựa vào Bạch Long, không biết đã ngồi đó bao lâu rồi.

“Thôi thúc.” Nhạc Hoành cất chiếc khóa vàng đi, ngẩng đầu lên. “Ngoài thành thế nào rồi?”

Thôi thúc vỗ lưng Bạch Long. “Hôm nay dường như không có dấu hiệu công thành. Quân Lương bao vây thành suốt một tháng cũng không thu được lợi ích gì. Mùa rét tới, ta không tin quân Lương chịu được.”

“Nhưng mà...” Mặt Nhạc Hoành toát ra vẻ lo lắng. “Thương Châu sắp hết lương thực thuốc men rồi... Không trụ được bao lâu nữa đâu.”

Thôi thúc an ủi. “Tiểu thư đừng lo lắng, tướng quân và đại ca cô nhất định sẽ có cách.”

Dường như Nhạc Hoành nhớ ra điều gì, ngẩng đầu lên nói: “Mấy ngày nay cha và mẹ đều ăn không ngon ngủ không yên, trong phủ sớm đã không còn thứ gì có thể bồi bổ được. Hay là... Thôi thúc, thúc lén dẫn con lên ngọn núi phía sau, nhân lúc núi chưa bị phong tỏa, xem thử xem có tìm được nhân sâm hay gì đó không, để bồi bổ cho cha mẹ.”

“Chuyện này...” Mặt Thôi thúc hiện lên vẻ khó xử. “Quân Lương bao vây thành...”

“Thôi thúc rất rành ngọn núi phía sau, hai chúng ta lén lên đó, chắc sẽ không bị phát hiện đâu.” Nhạc Hoành năn nỉ. “Chúng ta cũng có thể tìm ít thảo dược mang về...”

Thôi thúc thoáng do dự một lát rồi gật đầu, nói: “Con phải theo sát ta đây.”

“Đương nhiên rồi!” Nhạc Hoành mừng rỡ nói.

Thấy Thôi thúc dẫn Nhạc Hoành ra ngoài, Trọng bá cũng thò đầu ra nhìn rồi rút lại, không nói gì cả.

Nhưng chỉ khoảng một canh giờ sau, cửa phía đông lại xảy ra chuyện lớn. Nhạc Thịnh đã nhiều ngày không được nghỉ ngơi, tiếng đao kiếm vừa lọt vào tai liền lập tức trở mình bật dậy, thở hổn hển từng hơi.

“Tướng quân, cửa phía đông đã bị phá. Thương Châu... không giữ được nữa rồi!”

“Không thể nào!” Nhạc Thịnh xách chiếc kích lên, đi nhanh về hướng cửa đông. “Thương Châu phòng thủ nghiêm ngặt, đánh nhau suốt một tháng trời quân Lương cũng không làm được trò trống gì, sao có thể thất bại nhanh thế!”

“Tôn tướng quân trấn thủ cửa đông dẫn thuộc hạ của mình phản chiến, giết những huynh đệ khác, mở cửa thành...” Phó tướng bịt vai trai đang chảy máu ở ạt của mình, nén đau nói: “Thiếu tướng quân trấn thủ cửa tây hay tin đã dẫn quân đến cửa đông ngăn kỵ binh của quân Lương. Tình hình chém giết rất thảm, e là cũng không chặn được bao lâu. Tướng quân, ngài mau ra lệnh cho thân vệ đưa phu nhân và nhị tiểu thư, nhị thiếu gia rời khỏi đây bằng đường núi!”

“Tôn Nhiên... Không ngờ lại là hấn! Nước cũng sắp mất rồi, chạy ư? Chạy đi đâu được?” Nhạc Thịnh đầu cũng không quay lại, nói: “Thành còn, người còn!”

“Trọng bá, ông có nhìn thấy A Hoàn không?” Nhạc phu nhân đầy vẻ ưu tư, gọi quản gia đến. “Chiến tranh loạn lạc thế này, nó không chịu ở trong phủ mà còn đi đâu thế không biết?”

“Lão nô không biết.” Trọng bá lắc đầu. “Chỉ thấy nhị tiểu thư theo Thôi Văn ra ngoài. Thôi hộ viện là một người làm việc thỏa đáng, nhị tiểu thư đi cùng ông ấy chắc sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Thôi Văn...” Nhạc phu nhân yên tâm phần nào. “Lúc này hình như phó tướng của lão gia bị thương rồi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Lão gia đã nói nhất định sẽ giữ được Thương Châu mà.”

“Đánh trận bị thương cũng là chuyện bình thường, phu nhân đừng lo lắng.” Trọng bá an ủi. “Tướng quân của chúng ta nổi danh tứ phương, trấn thủ Thương Châu bao năm nay đều không sao, lần này nhất định cũng sẽ ngăn được bọn người Lương Quốc.” Tuy nói thế nhưng loáng thoáng nghe tiếng đao kiếm va vào nhau truyền tới, ông lão sáu mươi này cũng thấy hơi bất an. “Phu nhân, nếu người thật sự lo lắng thì hãy mang tiểu thiếu gia ra sau núi tránh một lát.”

Nhạc phu nhân nhú mày nói: “Lão gia là chủ tướng của Thương Châu, là Tĩnh Quốc Công mà hoàng thượng phong, đường đường là người nhà của Tĩnh Quốc Công sao có thể trốn lên trên núi như chó nhà có tang được? Thành còn, người còn. Ta và Đồng Nhi sẽ không đi đâu cả, chỉ ở trong phủ chờ lão gia.”

“Tướng quân!”

Không đợi Nhạc Thịnh tới cửa đông, mấy vị thiếu tướng cả người đầm đìa máu quỳ phịch dưới hành lang ngăn cản bước chân ông, bi ai nói: “Tướng quân, cửa phía đông và tây đều đã bị phá... Thiếu tướng quân, ngài ấy... đã hy sinh vì nước rồi...”

“Hoàn Nhi...” Nhạc Thịnh cảm thấy đầu óc choáng váng, phó tướng vội vàng đỡ lấy thân mình đang đứng không vững của ông. “Hoàn Nhi!”

“Thương Châu đã không giữ được nữa, bây giờ ra khỏi thành còn kịp.” Phó tướng vội vàng khuyên nhủ. “Tướng quân, giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt. Ngài còn có nhị tiểu thư, còn có tiểu thiếu gia, không nghĩ cho bản thân mình thì cũng phải nghĩ cho họ...”

“Hoàn Nhi...” Làm sao Nhạc Thịnh nghe lọt những lời này, ông lập tức đẩy phó tướng ra, bước nhanh về phía khối lửa ngập trời.

Trên ngọn núi phía sau phủ, Nhạc Hoàn nâng mấy củ nhân sâm còn dính bùn đất trên tay mình, vui mừng đưa đến trước mặt Thôi thúc. “Thôi thúc, thúc xem đây có phải là nhân sâm mà thúc nói không?”

Thôi Văn tuy đang ở trên núi nhưng hồn thì vẫn vẩn vơ trong thành, nghe thấy giọng nói trong trẻo của Nhạc Hoàn thì mới nở nụ cười. “Để ta xem... Tiểu thư thật là lợi hại, trước đây Trọng bá sai thuộc hạ tìm rất lâu mà vẫn không có thu hoạch gì, tiểu thư đi một chuyến là đã thu hoạch lớn!”

Nhạc Hoàn hé miệng cười vui vẻ. “Là do hai chúng ta đến đúng thời vụ, mấy ngày nữa tuyết rơi nhiều phong tỏa đường lên núi, những củ nhân sâm này cũng khó mà tìm được. May mà con tìm được, phải cảm ơn Thôi thúc đã dẫn con đi.”

“Tiểu thư thông minh lại hiếu thảo, không uống công tướng quân và phu nhân yêu thương con.” Ánh mắt Thôi thúc toát lên vẻ hiền hòa. “Theo Thôi thúc thấy, tư chất của tiểu thư còn hơn cả đại ca con, đáng tiếc con là một nữ nhi, nếu là đáng nam nhi...” Thôi thúc mỉm cười, cúi đầu xuống.

“Nữ nhi, nữ nhi!” Nhạc Hoàn buồn bực bĩu môi. “Tài bắn cung của đại ca không bằng con. Lần trước ở quân doanh, đích ở xa hơn một trăm bước mà con bắn cả ba mũi tên đều trúng hồng tâm, còn đại ca chỉ bắn trúng một mũi... Cha đã nói rồi, đợi con lớn thêm chút nữa, ông còn nhiều thứ dạy cho con.” Nói đến chỗ đắc ý của mình, Nhạc Hoàn che miệng cười trộm.

Thôi thúc lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. “Cậu con gái nhà võ tướng là để chỉ A Hoàn con đây, được chưa nào?”

Nhạc Hoành dắt Bạch Long đang cột ở gốc cây, vuốt ve bờm ngựa với vẻ yêu thương, thì thầm. “Bạch Long à Bạch Long, mây cũng phải mau mau lớn lên, tao với mây còn phải giúp cha giữ thành, bảo vệ đất nước.”

Nhạc Hoành đang định cưỡi ngựa về thành, Thôi thúc đường như nghe được động tĩnh, kéo cương ngựa lại, cảnh giác nói: “Tiểu thư đợi một chút, hình như... trong thành có chuyện gì.”

“Sao thế Thôi thúc?” Nhạc Hoành nhìn về phía thành Thương Châu, chỉ thấy cửa pháo đông lửa khói mịt mù, khói đen bốc thẳng lên trời, tiếng chém giết kêu gào theo gió bắc truyền đến. “Quân Lương tấn công thành?”

“Mới có nửa ngày, sao đã đốt lửa hiệu rồi!” Thôi thúc nhúu chặt mày. “Trấn thủ cửa đông đều là quân tinh nhuệ, không thể nào... Tiểu thư đừng vội lên ngựa, để xem thế nào rồi hẵng tính.”

Tuy Nhạc Hoành không muốn nhưng vẫn nghe lời đi theo sau Thôi thúc, tìm một bụi cây rậm rạp cột Bạch Long vào, nằm trên ngọn cây nhìn về phía thành Thương Châu sừng sững mấy trăm năm nay.

“Thôi thúc, Thương Châu nhất định sẽ giữ được, đúng không?”

“Thương Châu là thành trì trọng yếu ở biên giới Đại Tấn, không giữ được cũng phải giữ.” Thôi thúc liếm đôi môi khô ran của mình. “Có cha con, chắc chắn sẽ giữ được.”

Chưa đầy nửa ngày, mấy ngàn kỵ binh của quân Lương đã chen vào thành Thương Châu. Cửa đông bất ngờ thất thủ, Nhạc thiếu tướng quân còn bị Sở Vương Kỷ Minh bắn xuyên tim, Thương Châu thất bại như núi đổ, Nhạc Thịnh tuy lợi hại nhưng cũng không phải là vạn năng, thân mình trúng mấy mũi tên, ngã gục dưới chân thành, phần nộ chết không nhắm mắt.

18. Chương 7: Rút Kiếm Vì Hồng Nhan

“Nàng đã là thê tử chưa cưới của Sài Chiêu ta, ta đã nhận định nàng.”

Đêm khuya vắng vẻ, cửa phía Tây của thành Thương Châu bỗng nhiên mở ra, mấy người mặc đồ đen, cưỡi ngựa phóng nhanh khỏi thành, đi thẳng về hướng bắc. Trên thành, Nhạc Hoàn thở dài một hơi, nói với Tôn Nhiên bên cạnh. “Tôn thúc thúc, còn lại phải xem mấy người này có sống được để đến Thương Sơn hay không... Với lại... Sài gia rốt cuộc có chịu đến hay không.”

Những người áo đen kia vừa ra khỏi thành chưa được mười dặm thì bỗng có ánh lửa sáng bùng trong đêm, một trận mưa tên được phóng ra từ trong rừng rậm, những người áo đen còn chưa kịp rút kiếm thì đã đồng loạt ngã nhào xuống ngựa.

Mấy tiền thủ nương đường, Kỷ Minh khoanh tay, chậm rãi cất bước đến gần thi thể của những người kia. “Quả là người của Thương Châu? Lục soát người bọn họ xem.”

Tùy từng bước tới lục soát, từ hông của một người rút một thứ được gói kỹ ra, mở xem thì thấy là một mũi tên vàng. “Vương gia...”

Kỷ Minh nhận lấy mũi tên, soi dưới ánh lửa, nhìn vào chữ Hoành, môi nở nụ cười đắc ý. “Vũ Đế bỏ mặc sống chết của Thương Châu, người nhà họ Nhạc quả nhiên không nhẫn nại được nữa phải tìm Sài gia cứu viện. Đúng là ông trời cũng giúp ta! Chuyện phục kích hôm nay không được tiết lộ nửa câu, cứ để Nhạc Thịnh... chờ đợi thông gia tương lai của mình đến cứu trợ đi...” Kỷ Minh cười với vẻ thật khó lường. “Tiểu vương chỉ nghĩ thế thôi là đã cảm thấy thú vị rồi, thật sự muốn đạp thành vào Thương Châu, không đợi được nữa...”

Ba ngày, năm ngày, bảy ngày... Nhạc Hoành len lén lên cửa thành phía bắc, mím môi nhìn về phương bắc. Sài Chiêu, Sài Chiêu... Người có đến Thương Châu hay không! Người đã nói với ta, chắc chắn, chắc chắn người đã đến!

Chu Quốc, chân núi Thương Sơn, Quận vương phủ.

Nghe tin Sở Vương Kỷ Minh dẫn binh tấn công Thương Châu, Sài Chiêu không nghĩ được nhiều, vội vàng đẩy cửa thư phòng của thúc thúc Sài Dật, mới bước vào cửa đã bị Sài Dật gọi lại.

“A Chiêu...” Sài Dật chậm rãi xoay người lại. “Thúc thúc đang bàn chuyện với người khác, con đợi lát nữa hãy vào.”

“Thúc thúc!” Sài Chiêu bước nhanh vào phòng, quỳ một chân xuống đất, giọng cố chấp không chịu nghe khuyên giải.

những người trong thư phòng đưa mắt nhìn nhau rồi e dè bước ra khỏi phòng. Sài Dật thở dài một hơi. “Trong phòng chỉ còn lại thúc cháu ta, có gì thì đứng lên nói.

Sài Chiêu không đứng lên, khoe môi khê run rẩy. “Có lẽ... thúc thúc cũng đã biết rồi.”

“Biết cái gì?” Sài Dật bưng ly trà trên bàn lên, thổi hơi nóng đang bốc lên.

Sài Chiêu ngược mặt nhìn vị thúc thúc đang trấn tĩnh ung dung của mình. “Thúc thúc không biết thì con sẽ nói cho thúc nghe. Thương Châu đã bị Kỷ Minh vây khốn, Vũ Đế lại không chịu phát binh cứu viện... Thương Châu đang ngàn cân treo sợi tóc!”

“Ồ?” Sài Dật đặt ly trà xuống. “Xem ra bản vương ở Thương Sơn hẻo lánh, nhiều chuyện bên ngoài không hề hay biết. Thế nào? A Chiêu lo lắng cho cả nhà nhạc phụ tương lai của mình ở Thương Châu à?”

Đôi mắt xám của Sài Chiêu thoáng nhấp nháy. “Nhà A Hoành có chuyện, con thân là phu quân tương lai... theo lý nên...”

“Theo lý?” Mặt Sài Dật hiện lên vẻ ngạc nhiên. “Thương Châu là thành trì quan trọng của Tấn Quốc, theo lý chẳng phải Vũ Đế nên đi cứu hay sao? Con là con dân của Đại Chu, Vũ Đế không xin cứu viện với hoàng đế Đại Chu, con đi làm cái gì?”

“Thúc thúc!” Sài Chiêu nhích tới trước vài bước. “Vũ Đế không chịu cứu Thương Châu, Thương Châu đã cầm cự một tháng rồi, nếu không chịu phát binh thì sớm muộn gì thành cũng bị phá. Thành thương Châu bị phá, cả nhà Tĩnh Quốc Công... chắc chắn sẽ không sống được. Xin thúc thúc...”

“Cầu xin bản vương.” Sài Dật nhìn cháu trai của mình với vẻ ẩn ý. “Bản vương có thể làm gì chứ? Thúc cháu ta có thể trấn thủ vùng đất này đã là ân điển của hoàng thượng, cứ nhúng tay vào chuyện của người khác, con không sợ người ta nhân cơ hội này đuổi cùng giết tận sao! Bản vương cũng kính trọng Nhạc Thịnh anh húng hào kiệt, Nhạc Hoành cũng là một cô nương tốt... Nhưng trước mắt, thúc cháu ta ngồi yên không làm gì mới thực sự là giúp Nhạc gia.”

“Con hiểu ý của thúc thúc.” Sài Chiêu cụp mắt xuống. “Con không xin quận vương phủ phái binh cứu trợ Thương Châu, con sẽ dẫn người của mình...”

“Người của con?!” Sài Dật lạnh lùng nhìn đứa cháu đang quỳ dưới đất. “Người của con không phải là người của quận vương phủ sao? không có sự cho phép của bản vương, bất cứ ai trong phủ cũng không được ra khỏi Thương Sơn! Nghe rõ chưa?”

“Thúc thúc!”

“Ra ngoài đi!” Sài Dật quay người đi, không nhìn Sài Chiêu nữa.

Sài Chiêu lặng lẽ ra khỏi thư phòng. Thấy Sài Tịnh và mấy người khác đang đợi ở ngoài đều nhìn mình, Sài Chiêu khê lắc đầu, tỏ vẻ ra xa rồi hăng nói.

Đôi mắt Sài Tịnh cũng không còn được lấp lánh như xưa, nàng hỏi khê. “Cha nói thế nào? Có cho huynh dẫn người đến Thương Châu không?”

Sài Chiêu lắc đầu, mặt đầy vẻ u sầu, không muốn nói tiếp nữa. Y đến một chỗ thoáng vắng, nhìn về phía Thương Châu, rất lâu mà không nhúc nhích.

Một chàng trai trán buộc dải lụa màu đen đến gần Sài Chiêu, gương mặt trẻ trung anh tuấn ngẩng thật cao, nói: “Theo ý của Vân Tu ta, chỉ cần thiếu chủ nói một câu, ta sẽ theo huynh đến Thương Châu, cũng có thể cứu được thiếu phu nhân. Quận chủ, cô thấy thế nào?”

Sài Tịnh nhìn chàng trai áo xanh lam bên cạnh mình. “Trọng Nguyên, chàng thấy thế nào?”

không đợi người tên Trọng Nguyên lên tiếng, Vân Tu cười to, nói: “Lý Trọng Nguyên được coi là bộ não xuất sắc nhất trong quận vương phủ. Lý Trọng Nguyên, huynh nói xem còn có cách nào hay hơn cách của ta không?”

Đôi mày kiếm của Lý Trọng Nguyên khẽ nhướng lên, ánh mắt lộ ra vẻ khó xử, nói: “Vương gia nói cũng không sai, Sài gia ra tay tuyệt đối không phải là chuyện tốt với Nhạc gia, thậm chí sẽ hại cả nhà họ Nhạc... Nhưng tình hình Thương Châu nguy cấp, chúng ta không thể ngồi nhìn không quan tâm... Trước mắt chỉ có duy nhất con đường như Vân Tu đã nói...”

“Đã nói là phải nghe Vân Tu ta mà!” Vân Tu vỗ đùi nói: “Thiếu chủ, cứ làm thế đi! Ngài không tin bản lĩnh của ta sao?”

Lý Trọng Nguyên vỗ nhẹ lên vai Sài Chiêu, chân thành nói: “Ta và Vân Tu, cả huynh đệ họ Ngô nữa, đều có thể đi cùng huynh... Dù không giải được mối nguy của Thương Châu nhưng cứu cả nhà nhạc phụ tương lai của huynh thì vẫn nắm chắc được mấy phần.”

Thấy Sài Chiêu vẫn im lặng không nói, Sài Tịnh lẳng lẳng nhìn vẻ mặt nặng nề của y. “Trước nay huynh luôn hành động rất quả quyết, sao bây giờ còn do dự điều gì? Nếu huynh không thật lòng thích cô Nhạc Hoàn ấy, với tính cách của huynh thì sẽ không đi cầu xin phụ vương của muội. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên huynh đi tìm ông ấy vì chuyện riêng của bản thân mình... Phụ vương không phải không muốn giúp Nhạc gia mà là tình hình trước mắt rất khó xử, ông ấy không thể để huynh ngang nhiên dẫn kỵ binh của Sài gia đi Thương Châu nhưng nếu huynh thật sự muốn hành động thì ông ấy sẽ nhắm mắt cho qua. Có đi hay không, huynh nói một câu đi!”

Sài Chiêu nhìn chằm chằm vào ba người trước mặt. “Vân Tu, đi gọi Ngô Tá, Ngô Hữu. Giờ Tỵ, ba người các người đi với ta!”

“Tuân lệnh!” Vân Tu vui vẻ vỗ tay. “Vui người trong Thương Sơn này cũng mấy năm rồi, thật tình muốn ra ngoài cho giãn gân cốt. Thiếu chủ đợi chút nha!”

“Ta và Tịnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên vội nói: “Huynh không dẫn bọn ta theo sao?”

“Huynh và quận chúa sắp thành thân rồi!” Sài Chiêu giãn đôi mày đang nhíu chặt ra. “Sao có thể để hai người theo bọn ta đi mạo hiểm được. Dẫn hai người theo, e rằng thúc thúc sẽ không tha cho ta.”

“Nhưng...” Sài Tịnh còn định nói gì, Sài Chiêu đã bịt miệng nàng ta lại, khẽ lắc đầu.

“Đợi huynh mang A Hoàn về đây, có lẽ còn kịp uống rượu mừng của bọn muội.” Sài Chiêu dùng ngón tay gõ lên trán mình. “Nha đầu bướng bỉnh đó, đến Thương Sơn rồi thì đừng hòng đi đâu nữa!”

Giờ Tỵ, dưới chân núi Thương Sơn hùng vĩ, huynh đệ họ Ngô há miệng ngáp dài, bộ dạng gật gù chưa tỉnh táo. Hai người này là anh em sinh đôi, cũng giống như Vân Tu, từ đời ông cha đã là gia tướng của Sài gia, cùng lớn lên với Sài Chiêu, tình cảm như huynh đệ.

Đệ đệ Ngô Hữu dụi đôi mắt nhấp nhem, nói không rõ tiếng: “Vân Tu, huynh nói mơ hồ quá ta nghe không hiểu lắm. Đi Thương Châu hay cái gì Châu? Đi làm gì?”

“Đồ ngốc!” Vân Tu đá một phát vào mông Ngô Hữu. “Vân gia gia đây có bao giờ lặp lại lần thứ hai không? Bảo dậy thì cứ dậy, bảo theo thì cứ theo ta và thiếu chủ là được.”

Ngô Hữu âm ức nói: “Hỏi một câu mà cũng không được ư? Đại ca, huynh nói xem?”

Ngô Tá chứng chác hơn đệ đệ nhiều, chỉ mỉm cười nói: “Đi Thương Châu mang thiếu chủ phu nhân về đây.”

“Thiếu chủ phu nhân?” Ngô Hữu ngạc nhiên nói. “Chỉ mấy người chúng ta đi đón dâu thôi sao?”

Vân Tu suýt nữa là học máu, chỉ vào Ngô Hữu tức tối nói: “Đừng có nói nhiều với thằng ngốc này nữa. Nếu ta là thiếu chủ thì sẽ không dẫn nó theo, mong là đừng phá hỏng chuyện của chúng ta.”

Võ công của Vân Tu giỏi nhất, từ nhỏ Ngô Hữu đã hơi sợ hấn. Thấy Vân Tu gắt lên với mình thì không dám nhiều lời nữa, chỉ chà xát tay hà hơi cho ấm, không dám ư hử gì.

“Thiếu chủ đến rồi!” Vân Tu nghe thấy tiếng động nên vui mừng nói.

Từ trong quận vương phủ, một con tuấn mã phi ra ngoài. Chàng trai trên lưng ngựa mặc quần áo đen bó sát người, che mặt bằng khăn đen chỉ lộ đôi mắt xám.

Vân Tu và huynh đệ họ Ngô đều nhảy xuống ngựa, quỳ một chân xuống đất.

Sài Chiêu nhẹ nhàng giơ tay lên, khi ấy ba người mới đứng dậy, lần lượt leo lên ngựa. Sài Chiêu nhìn từng người, trầm giọng nói: “Đi Thương Châu cứu cả nhà A Hoành với ta, có bằng lòng theo ta không?”

“Thuộc hạ đương nhiên đi theo thiếu chủ, núi đao biển lửa, chết cũng không từ!” Ba người đồng thanh đáp.

“Tốt!” Sài Chiêu vung roi lên, lao vào trong bóng đêm như một vũ tên. Thương Sơn phía sau ngày càng da dãn, mãi cho đến khi không còn thấy nữa.

“A Hoành, nhất định phải đợi ta đến!”

19. Chương 10: Chương 8.2

Kỷ Minh lạnh lùng thu chiếc cung bạc lại đưa cho tùy tùng bên cạnh, liếc thi thể của Nhạc Thịnh một cái, thần nhiên nói: “Tôn Nhiên, tiểu vương có thể vào được thành, công của ông không nhỏ.”

Kẻ phản bội Tôn Nhiên quỳ xuống, cung kính nói: “Chim khôn chọn cành mà đậu, số Đại Tấn đã tận, thiên hạ sớm muộn gì cũng là của Kỷ gia, thuộc hạ cũng chỉ nghe theo ý trời mà thôi.”

“Cha con nhà họ Nhạc đều chết dưới cung của bản vương.” Mối Kỷ Minh nhếch lên thành một nụ cười kiêu ngạo. “Người ta nói Nhạc Thịnh chưa từng thất bại, lần đầu thất bại liền thành mất, người chết, đến nỗi kinh thành cũng không thể về. Cha con họ Nhạc oai phong lẫm liệt trước mặt hoàng đế ở Liêu Châu trước kia đã thành xương khô chỉ trong chớp mắt, trời không dung Nhạc gia mà!”

“Tiểu vương anh minh thần vũ, cha con họ Nhạc đương nhiên không phải là đối thủ của ngài!” Các phó tướng bên cạnh Kỷ Minh đều đồng loạt quỳ xuống.

“Tĩnh Quốc Công phủ ở đâu?” Kỷ Minh vung nhẹ roi ngựa lên.

“Ngay đầu bên kia của con đường này.” Tôn Nhiên chỉ vào con đường phía trước, nói.

Kỷ Minh phủ ống tay áo. “Đại quân bao vây thành nhiều ngày, người bản vương cũng đầy bụi đất, tối nay ngủ trong Nhạc gia thôi.”

Tĩnh Quốc Công phủ

“Lão gia... Hoàn Nhi...” Nhạc phu nhân nghe được tin dữ, ngã quỵ trước từ đường Nhạc gia, khóc không thành tiếng.

“Phu nhân.” Trọng bá cũng đầm đìa nước mắt. “Quân Lương đã vào thành, người mau dẫn tiểu thiếu gia, chúng ta men theo con đường nhỏ lên ngọn núi phía sau, còn kịp!”

“Ta không đi đâu cả.” Nhạc phu nhân khóc một trận rồi từ từ đứng dậy. “Lão gia tử chiến, Thương Châu đã mất, Tấn Quốc ắt cũng diệt vong, không trốn đi đâu được!”

“Người còn sống thì còn có hy vọng...” Trọng bá còn muốn khuyên nhủ.

“Không còn hy vọng gì nữa...” Nhạc phu nhân ngẩn ngơ đi vào trong phòng, bế con trai Nhạc Đồng vừa tròn một tuổi từ trong nôi lên, kề sát mặt vào gò má nõn nà của nó, rơi nước mắt. “Cha con đã đi rồi, ca ca cũng đi rồi, mẹ dẫn con đi...”

Trọng bá đang sai bảo người hậu thu dọn đồ đạc dẫn phu nhân và tiểu thiếu gia đi thì nghe sau vườn có một tiếng “bùm”. Ông thầm nghĩ không hay rồi... Nhạc phu nhân đã ôm con trai nhỏ nhảy vào trong ao. Khi gọi người vớt lên thì hai mẹ con đều đã tắt thở. Trọng bá kêu lên một tiếng ai oán, quỳ phịch xuống không đứng dậy nổi. Người hầu trong phủ thấy chủ nhân đều đã chết thì gom góp những thứ đáng giá rồi bỏ chạy.

Trên ngọn núi phía sau phủ

“Thôi thúc.” Cuối cùng Nhạc Hoàn không nhẫn nại được nữa. “Chúng ta về xem thử đi, xảy ra chuyện động trời như thế, chỉ e là mẹ và đệ đệ sẽ rất hoảng sợ.”

Thôi thúc cũng không yên tâm người trong phủ, do dự nói: “Con đợi ở đây, không được phép đi đâu cả. Thôi thúc về xem thế nào rồi lên đón con.”

“Nhưng mà...” Nhạc Hoàn còn định nói gì đó thì thấy từ cửa nam có một đoàn chừng mấy chục người, đang phi nhanh về hướng này, neho mắt nhìn kỹ thì hình như là người của cha nàng. “Thôi thúc, thúc nhìn kia!”

Thôi thúc càng cảm thấy Thương Châu đã xảy ra biến cố gì đó, phi người lên ngựa chạy về phía đoàn người kia.

Ông thấy rõ người đến thì lớn tiếng gọi. “Các người là người của Nhạc gia quân ư?”

Thiếu tướng cầm đầu ghìm cương ngựa lại, thấy là Thôi thúc và Nhạc Hoàn thì thở phào một hơi. “Thì ra tiểu thư đi cùng với thúc. Bọn tôi tìm khắp phủ tướng quân đều không thấy tiểu thư, cứ tưởng là cô ấy đã gặp bất trắc...”

Nhạc Hoàn chạy nhanh qua đó. “Có phải chiến trận lan vào trong thành rồi không? Cha mẹ ta vẫn ổn...”

Lời vừa thốt ra, những người kia đều cúi đầu, mặt toát lên vẻ đau thương. Thiếu tướng hít một hơi rồi trả lời. “Tôn Nhiên đầu hàng quân Lương, thả kỵ binh của chúng vào thành Thương Châu... Cha con tướng quân đều đã bị Sở Vương Kỷ Minh bắn chết, hy sinh vì nước... Phu nhân mang theo tiểu thiếu gia... cũng...”

Thôi thúc cả kinh. Đầu óc Nhạc Hoàn trở nên trống rỗng, nàng bước lên nắm chặt dây cương của người kia. “Không thể nào! Lúc ta ra đây mọi chuyện vẫn ổn, sao lại... Sao lại thế được! Ta không tin, ta phải đi tìm cha ta!”

Thiếu tướng lập tức kéo nàng lại, vội nói: “Tiểu thư, Thương Châu đã thất thủ, Sở Vương Kỷ Minh dẫn quân vào thành, chúng tôi vốn định đưa phu nhân và đệ đệ của cô đi nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Thương Châu... đã không thể trở về nữa rồi... Chúng thuộc hạ nguyện bảo vệ tiểu thư rời khỏi đây.”

Nhạc Hoàn rút thanh kiếm ngắn trên hông ra. “Ta phải về nhà, ta phải nhìn thấy cha mẹ. Các người không đi, ta đi!”

“Tiểu thư!” Thôi thúc quát ngăn lại. “Cô là con gái của Nhạc tướng quân, Sở Vương Kỷ Minh tuyệt đối không tha cho cô, cô muốn đi chết sao!”

“Tiểu thư.” Thiếu tướng rơi lệ nói. “Ông trời thương tình nên giữ lại tính mạng cho cô, có lẽ đó là ý trời.”

“Mọi người nhìn xem!” Có người chỉ về phía thành Thương Châu, hét: “Tĩnh Quốc Công phủ... cháy rồi!”

Nhạc Hoàn nhìn qua đó, chỉ thấy bầu trời trên nhà mình khói tỏa mù mịt, xông thẳng lên trời cao. Nhạc Hoàn vẫn còn nhỏ, không chịu nổi đả kích lớn như thế nên mắt tối sầm, ngã xuống ngựa.

“Tiểu thư...” Thôi thúc nhảy xuống ngựa bế nàng lên. Cô gái trong lòng ông có sắc mặt tái nhợt, khóe mắt có hai hàng lệ lặng lẽ chảy dài.

Đám người thiếu tướng quay đầu nhìn về phía thành Thương Châu, nói với giọng thê lương. “Thôi hộ viện, Tấn Quốc không còn Nhạc gia, xem ra không còn cách nào vẫn hồi được nữa. Qua trận này, thiên hạ chắc

chấn sẽ đại loạn, quần hùng phân tranh là chuyện sớm muộn. Mấy huynh đệ chúng tôi cũng không định về kinh nữa, ông và tiểu thư có muốn cùng chúng tôi đi tìm một lối ra hay không...”

Thôi thúc đau lòng nhìn Nhạc Hoàn trong vòng tay mình, lắc đầu nói: “Nhạc gia chỉ còn lại A Hoàn, vợ chồng tướng quân trên trời có linh thiêng cũng không muốn con gái mình lao vào vòng chiến loạn không dứt như thế. Để ta đưa A Hoàn đi...”

Thiếu tướng thở dài, nói: “Ông nói cũng phải, chỉ mong mọi người đều có thể sống sót. Thôi hộ viện, hãy bảo vệ tiểu thư. Bảo trọng!”

“Bảo trọng!” Thôi thúc thấy họ dắt ngựa rời đi, ông cũng ôm Nhạc Hoàn lên ngựa, nhìn trời đất mênh mông, đôi mày trầm tư nhú chặt, cúi đầu thì thào. “Tiểu thư, nói thế nào thì cô và Sài gia cũng có hôn ước... Phải chăng Thôi thúc nên đưa cô lên Thương Sơn...”

Lúc Nhạc Hoàn tỉnh lại, trời đã có tuyết bay lả tả. Những hạt tuyết dày đặc tan vào làn môi khô ran của nàng, lưỡi bông chốc cảm thấy rét lạnh. “Thôi thúc...” Vừa lên tiếng, nàng đã rơi lệ.

“Tiểu thư tỉnh rồi à.” Thôi thúc cúi đầu nhìn nàng. “Tuyết rơi rồi...”

“Thôi thúc, chúng ta không thể trở về được nữa đúng không...” A Hoàn nghẹn ngào nói.

Thôi thúc quay đầu nhìn về phía thành Thương Châu sớm đã không thấy bóng dáng. “Thương Châu toàn là đau thương, về đó làm gì nữa? Thôi thúc đưa con lên Thương Sơn...”

“Người đó...” Nhạc Hoàn nắm chặt tay. “Hắn từng nói sẽ đến tìm con. Tại sao, tại sao...”

“Hắn?” Thôi thúc ngạc nhiên nhìn Nhạc Hoàn. “Tiểu thư nói là Sài...”

Nước mắt vừa ngừng rơi của Nhạc Hoàn lại tuôn trào. “Tên vàng... Đại ca sai người mang tên vàng của con lên Thương Sơn tìm hắn. Nhưng mãi đến khi thành Thương Châu bị phá...”

Thôi thúc vỗ vỗ vào lưng Nhạc Hoàn, thở dài. “Có lẽ là người đưa tin nửa đường bị giết, có lẽ Sài gia cũng có nỗi khổ riêng của mình... chứ không phải hắn không muốn đến tìm con.”

“Vốn cũng chỉ gặp mặt vài lần, đâu thâm tình đến nỗi phải liều mạng vì Nhạc gia chứ.” Nhạc Hoàn nói với giọng bi ai. “Thúc dẫn con lên Thương Sơn, há chẳng phải liên lụy đến người ta... Thôi thúc, A Hoàn không đi tìm hắn, cứ để hắn tưởng con đã chết ở Thương Châu đi.”

Thôi thúc nhìn cơ thể gầy yếu run rẩy của Nhạc Hoàn, gật đầu nói: “Vậy Thôi thúc dẫn con đến một nơi tốt hơn. Tiểu thư đã từng nói Giang Nam tươi đẹp, từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn thấy cảnh đẹp ấy. Hai chúng ta đến Giang Nam, nơi ấy bốn mùa như xuân, sẽ không phải bị cảnh gió cát...”

Nhạc Hoàn mệt mỏi gục lên lưng Bạch Long, thì thào. “Chỉ cần không đi Thương Sơn, đi đâu... cũng vậy thôi...”

Bạch Long nghẹn ngào như cũng muốn rơi nước mắt. Những giọt lệ rơi ra bị đóng thành băng. Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên giữa trời đất bao la, hướng về phía tương lai không thể đoán trước.

20. Chương 8-1: Một Nửa Giang Sơn (1)

Thành Thương Châu

“Sài Chiêu, sao ngươi còn chưa đến...” Dưới ánh bình minh của ngày mới, Nhạc Hoàn lấy chiếc khóa vàng trong lòng ra. “Hay đó chẳng qua chỉ là ngươi thuận miệng nói, giờ thấy Nhạc gia gặp nạn thì không muốn đến tìm ta nữa...”

“Thì ra tiểu thư ở đây.” Thôi thúc tìm đến chuồng ngựa, nhìn thấy Nhạc Hoàn dựa vào Bạch Long, không biết đã ngồi đó bao lâu rồi.

“Thôi thúc.” Nhạc Hoàn cất chiếc khóa vàng đi, ngẩng đầu lên. “Ngoài thành thế nào rồi?”

Thôi thúc vỗ lưng Bạch Long. “Hôm nay dường như không có dấu hiệu công thành. Quân Lương bao vây thành suốt một tháng cũng không thu được lợi ích gì. Mùa rét tới, ta không tin quân Lương chịu được.”

“Nhưng mà...” Mặt Nhạc Hoàn toát ra vẻ lo lắng. “Thương Châu sắp hết lương thực thuốc men rồi... Không trụ được bao lâu nữa đâu.”

Thôi thúc an ủi. “Tiểu thư đừng lo lắng, tướng quân và đại ca cô nhất định sẽ có cách.”

Dường như Nhạc Hoàn nhớ ra điều gì, ngẩng đầu lên nói: “Mấy ngày nay cha và mẹ đều ăn không ngon ngủ không yên, trong phủ sớm đã không còn thứ gì có thể bồi bổ được. Hay là... Thôi thúc, thúc lén dẫn con lên ngọn núi phía sau, nhân lúc núi chưa bị phong tỏa, xem thử xem có tìm được nhân sâm hay gì đó không, để bồi bổ cho cha mẹ.”

“Chuyện này...” Mặt Thôi thúc hiện lên vẻ khó xử. “Quân Lương bao vây thành...”

“Thôi thúc rất rành ngọn núi phía sau, hai chúng ta lén lên đó, chắc sẽ không bị phát hiện đâu.” Nhạc Hoàn năn nỉ. “Chúng ta cũng có thể tìm ít thảo dược mang về...”

Thôi thúc thoáng do dự một lát rồi gật đầu, nói: “Con phải theo sát ta đây.”

“Đương nhiên rồi!” Nhạc Hoàn mừng rỡ nói.

Thấy Thôi thúc dẫn Nhạc Hoàn ra ngoài, Trọng bá cũng thò đầu ra nhìn rồi rút lại, không nói gì cả.

Nhưng chỉ khoảng một canh giờ sau, cửa phía đông lại xảy ra chuyện lớn. Nhạc Thịnh đã nhiều ngày không được nghỉ ngơi, tiếng đao kiếm vừa lọt tai liền lập tức trở mình bật dậy, thở hổn hển từng hơi.

“Tướng quân, cửa phía đông đã bị phá. Thương Châu... không giữ được nữa rồi!”

“Không thể nào!” Nhạc Thịnh xách chiếc kích lên, đi nhanh về hướng cửa đông. “Thương Châu phòng thủ nghiêm ngặt, đánh nhau suốt một tháng trời quân Lương cũng không làm được trò trống gì, sao có thể thất bại nhanh thế!”

“Tôn tướng quân trấn thủ cửa đông dẫn thuộc hạ của mình phản chiến, giết những huynh đệ khác, mở cửa thành...” Phó tướng bịt vai trai đang chảy máu ở ạt của mình, nén đau nói: “Thiếu tướng quân trấn thủ cửa tây hay tin đã dẫn quân đến cửa đông ngăn kỵ binh của quân Lương. Tình hình chém giết rất thảm, e là cũng không chặn được bao lâu. Tướng quân, ngài mau ra lệnh cho thân vệ đưa phu nhân và nhị tiểu thư, nhị thiếu gia rời khỏi đây bằng đường núi!”

“Tôn Nhiên... Không ngờ lại là hắn! Nước cũng sắp mất rồi, chạy ư? Chạy đi đâu được?” Nhạc Thịnh đầu cũng không quay lại, nói: “Thành còn, người còn!”

“Trọng bá, ông có nhìn thấy A Hoàn không?” Nhạc phu nhân đầy vẻ ưu tư, gọi quản gia đến. “Chiến tranh loạn lạc thế này, nó không chịu ở trong phủ mà còn đi đâu thế không biết?”

“Lão nô không biết.” Trọng bá lắc đầu. “Chỉ thấy nhị tiểu thư theo Thôi Văn ra ngoài. Thôi hộ viện là một người làm việc thỏa đáng, nhị tiểu thư đi cùng ông ấy chắc sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Thôi Văn...” Nhạc phu nhân yên tâm phần nào. “Lúc này hình như phó tướng của lão gia bị thương rồi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Lão gia đã nói nhất định sẽ giữ được Thương Châu mà.”

“Đánh trận bị thương cũng là chuyện bình thường, phu nhân đừng lo lắng.” Trọng bá an ủi. “Tướng quân của chúng ta nổi danh tứ phương, trấn thủ Thương Châu bao năm nay đều không sao, lần này nhất định cũng sẽ ngăn được bọn người Lương Quốc.” Tuy nói thế nhưng loáng thoáng nghe tiếng đao kiếm va vào nhau truyền tới, ông lão sáu mươi này cũng thấy hơi bất an. “Phu nhân, nếu người thật sự lo lắng thì hãy mang tiểu thiếu gia ra sau núi tránh một lát.”

Nhạc phu nhân nhíu mày nói: “Lão gia là chủ tướng của Thương Châu, là Tĩnh Quốc Công mà hoàng thượng phong, đường đường là người nhà của Tĩnh Quốc Công sao có thể trốn lên trên núi như chó nhà có tang được? Thành còn, người còn. Ta và Đồng Nhi sẽ không đi đâu cả, chỉ ở trong phủ chờ lão gia.”

“Tướng quân!”

Không đợi Nhạc Thịnh tới cửa đông, mấy vị thiếu tướng cả người đầm đìa máu quỳ phịch dưới hành lang ngăn cản bước chân ông, bi ai nói: “Tướng quân, cửa phía đông và tây đều đã bị phá... Thiếu tướng quân, ngài ấy... đã hy sinh vì nước rồi...”

“Hoàn Nhi...” Nhạc Thịnh cảm thấy đầu óc choáng váng, phó tướng vội vàng đỡ lấy thân mình đang đứng không vững của ông. “Hoàn Nhi!”

“Thương Châu đã không giữ được nữa, bây giờ ra khỏi thành còn kịp.” Phó tướng vội vàng khuyên nhủ. “Tướng quân, giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt. Ngài còn có nhị tiểu thư, còn có tiểu thiếu gia, không nghĩ cho bản thân mình thì cũng phải nghĩ cho họ...”

“Hoàn Nhi...” Làm sao Nhạc Thịnh nghe lọt những lời này, ông lập tức đẩy phó tướng ra, bước nhanh về phía khói lửa ngập trời.

Trên ngọn núi phía sau phủ, Nhạc Hoành nâng mấy củ nhân sâm còn dính bùn đất trên tay mình, vui mừng đưa đến trước mặt Thôi thúc. “Thôi thúc, thúc xem đây có phải là nhân sâm mà thúc nói không?”

Thôi Văn tuy đang ở trên núi nhưng hồn thì vẫn vẩn vơ trong thành, nghe thấy giọng nói trong trẻo của Nhạc Hoành thì mới nở nụ cười. “Để ta xem... Tiểu thư thật là lợi hại, trước đây Trọng bá sai thuộc hạ tìm rất lâu mà vẫn không có thu hoạch gì, tiểu thư đi một chuyến là đã thu hoạch lớn!”

Nhạc Hoành hé miệng cười vui vẻ. “Là do hai chúng ta đến đúng thời vụ, mấy ngày nữa tuyết rơi nhiều phong tỏa đường lên núi, những củ nhân sâm này cũng khó mà tìm được. May mà con tìm được, phải cảm ơn Thôi thúc đã dẫn con đi.”

“Tiểu thư thông minh lại hiếu thảo, không uống công tướng quân và phu nhân yêu thương con.” Ánh mắt Thôi thúc toát lên vẻ hiền hòa. “Theo Thôi thúc thấy, tư chất của tiểu thư còn hơn cả đại ca con, đáng tiếc con là một nữ nhi, nếu là đáng nam nhi...” Thôi thúc mỉm cười, cúi đầu xuống.

“Nữ nhi, nữ nhi!” Nhạc Hoành buồn bực bĩu môi. “Tài bắn cung của đại ca không bằng con. Lần trước ở quân doanh, đích ở xa hơn một trăm bước mà con bắn cả ba mũi tên đều trúng hồng tâm, còn đại ca chỉ bắn trúng một mũi... Cha đã nói rồi, đợi con lớn thêm chút nữa, ông còn nhiều thứ dạy cho con.” Nói đến chỗ đắc ý của mình, Nhạc Hoành che miệng cười trộm.

Thôi thúc lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. “Cậu con gái nhà võ tướng là để chỉ A Hoành con đây, được chưa nào?”

Nhạc Hoành dắt Bạch Long đang cột ở gốc cây, vuốt ve bờm ngựa với vẻ yêu thương, thì thầm. “Bạch Long à Bạch Long, mày cũng phải mau mau lớn lên, tao với mày còn phải giúp cha giữ thành, bảo vệ đất nước.”

Nhạc Hoành đang định cưỡi ngựa về thành, Thôi thúc dường như nghe được động tĩnh, kéo cương ngựa lại, cảnh giác nói: “Tiểu thư đợi một chút, hình như... trong thành có chuyện gì.”

“Sao thế Thôi thúc?” Nhạc Hoành nhìn về phía thành Thương Châu, chỉ thấy cửa phía đông lửa khói mịt mù, khói đen bốc thẳng lên trời, tiếng chém giết kêu gào theo gió bắc truyền đến. “Quân Lương tấn công thành?”

“Mới có nửa ngày, sao đã đốt lửa hiệu rồi!” Thôi thúc nhíu chặt mày. “Trấn thủ cửa đông đều là quân tinh nhuệ, không thể nào... Tiểu thư đừng vội lên ngựa, để xem thế nào rồi hẵng tính.”

Tuy Nhạc Hoành không muốn nhưng vẫn nghe lời đi theo sau Thôi thúc, tìm một bụi cây rậm rạp cột Bạch Long vào, nằm trên ngọn cây nhìn về phía thành Thương Châu từng từng mấy trăm năm nay.

“Thôi thúc, Thương Châu nhất định sẽ giữ được, đúng không?”

“Thương Châu là thành trì trọng yếu ở biên giới Đại Tấn, không giữ được cũng phải giữ.” Thôi thúc liêm đôi môi khô ran của mình. “Có cha con, chắc chắn sẽ giữ được.”

Chưa đầy nửa ngày, mấy ngàn kỵ binh của quân Lương đã chen vào thành Thương Châu. Cửa đông bất ngờ thất thủ, Nhạc thiếu tướng quân còn bị Sở Vương Kỷ Minh bắn xuyên tim, Thương Châu thất bại như núi đổ, Nhạc Thịnh tuy lợi hại nhưng cũng không phải là vạn năng, thân mình trúng mấy mũi tên, ngã gục dưới chân thành, phần nộ chết không nhắm mắt.

21. Chương 11: Chương 9: Chỉ Là Thoáng Qua

Thương Châu, Tĩnh Quốc Công phủ

Nhìn Tĩnh Quốc Công phủ trống rỗng, gương mặt già nua của Trọng bá đầm đìa nước mắt. Ông nhặt lấy chân mền đắp lên thi thể của phu nhân và thiếu gia, châm ngọn đuốc nhỏ trên tay. “Phu nhân, cứ yên tâm mà đi!”

Chấn mền tắm dầu bốc cháy ngàn ngút. Thấy Tĩnh Quốc Công phủ bốc cháy, Tôn Nhiên cả kinh nói: “Vương gia, cháy rồi!”

Kỷ Minh nhíu mày, nói: “Người nhà họ Nhạc thà đốt cháy phủ của mình cũng không chịu để cho tiểu vương có một chỗ dừng hoành để nghỉ qua đêm ư! Mau đi dập lửa ngay!”

Nghe tiếng vó ngựa ngày càng đến gần, Trọng bá nhìn ra ngoài cửa phủ, sau đó nhảy vào trong biển lửa...

Tôn Nhiên xem kỹ mấy thi thể bị cháy sém, bầm với Kỷ Minh. “Xem ra... phu nhân đã tự thiêu cùng con trai con gái để tuần tiết rồi ạ.”

“Ồ?” Kỷ Minh nghi hoặc nói: “Người nhà họ Nhạc trung liệt thế sao? Tự sát vì chồng, vì nước mà không ngần ngại gì à? Người chắc chắn chứ?”

“Cửa phía nam không hề truyền đến tin người nhà họ Nhạc bỏ trốn.” Tôn Nhiên nói với giọng khẳng định. “Gia huấn của nhà họ Nhạc là hai chữ Trung liệt, Nhạc phu nhân cũng là một phụ nữ có tiếng trung trinh, dẫn con trai con gái chết theo chồng cũng chẳng phải chuyện gì quá ngạc nhiên, thuộc hạ có thể xác định.”

“Đứa con trai út chết thì không có gì phải nghi ngờ.” Kỷ Minh liếc nhìn thi thể nhỏ xíu. “Nhưng Nhạc Hoành kia... tiểu vương đã từng mục kích, cũng có chút bản lĩnh.”

“Nhạc Hoành?” Người Tôn Nhiên khẽ run rẩy, cảm thấy lạnh cả sống lưng. “Nhạc Hoành đúng là không thua gì đáng mày râu nhưng đất nước sắp diệt vong, Nhạc phu nhân bắt cô ta tuần tiết thì cô ta cũng phải nghe theo... Chẳng qua chỉ là một nha đầu mười lăm, mười sáu tuổi, có gì đáng sợ.”

“Nếu chết thật thì tốt.” Kỷ Minh nói với giọng sâu xa. “Tiểu vương hận nhất là huyết mạch của bọn trung thần, chúng sống thì ta không yên tâm được. Thu dọn tòa nhà này, còn những người nhà họ Nhạc thì... tìm chỗ nào đó xử lý đi!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Kỷ Minh đi vào trong nhà, thấy trên tường treo một cây cung vàng dài chừng một thước, nhớ đến đây là cây cung của Nhạc Hoành sử dụng lần trước, hần lấy xuống vuốt ve với vẻ yêu thích.

Tôn Nhiên nói: “Tài bắn tên của Nhạc Hoành độc nhất vô nhị, ngay cả Nhạc thiếu tướng quân cũng không bì được với muội muội mình. Nhạc Thịnh rất cưng chiều cô con gái này nên đã tìm thợ khéo tay đến để rèn chiếc cung vàng này. Nó ngắn hơn những cây cung bình thường một chút, rất thích hợp cho nữ nhi sử dụng. Nhạc Hoành rất thích chiếc cung này, đi đâu cũng mang theo. Nếu cây cung này còn ở đây, vậy thì trong ba thi thể ngoài kia, chắc chắn có một cái là Nhạc Hoành.”

Đường như Kỷ Minh không nghe thấy những lời hấn ta nói, chỉ đưa cây cung vàng của Nhạc Hoàn cho tùy tùng bên cạnh mình, bảo: “Giữ cho bản vương, mang nó về nước.”

Sài Chiêu đi cả ngày lẫn đêm không nghỉ, lộ trình đến Thương Châu vốn phải đi mười ngày nay chỉ bảy ngày là đến. Ngửa đầu nhìn lên mặt thành, cờ thêu hình mãng xà vàng của Lương Quốc đang tung bay trong gió. Tim Sài Chiêu bỗng thấy lạnh căm, chiến mã của y cũng chần chừ không dám bước vào cửa thành Thương Châu.

“Thiếu chủ, thế này...” Vân Tu chỉ vào cờ thêu mãng xà vàng, nói: “Xem ra chúng ta đã đến trễ rồi...”

Ngô Tá nhảy xuống ngựa, kéo một người nông dân đang gánh rau lại, hỏi: “Quân Lương đã vào thành rồi à?”

Người nông dân kia lau mồ hôi, trả lời. “Đã là chuyện của bà ngày trước rồi. Bây giờ Thương Châu đã là của Lương Quốc rồi, tối qua Sở Vương vừa dẫn quân rời khỏi đây...”

“Vậy...” Vân Tu sốt ruột hỏi: “Tĩnh Quốc Công phủ... thì sao?”

Người nông dân tỏ vẻ bi ai, thở dài nói: “Người nhà Tĩnh Quốc Công trung liệt. Cha con Tĩnh Quốc Công chết dưới thành, Nhạc phu nhân và con trai con gái cũng... tự thiêu vì nước...”

Đầu Sài Chiêu ửng đỏ lên. “A Hoàn...”

Vân Tu kéo dây cương ngựa của Sài Chiêu. “Chúng ta vào trong thành rồi nói.”

Thương Châu vừa qua cơn khói lửa, mùi máu tanh còn lẫn trong không khí đã nói lên sự thảm khốc của hôm thành bị phá. Những vũng máu to vẫn còn ở góc đường, biểu thị sự dũng cảm kiên cường của Nhạc gia quân vào ngày hôm ấy.

Vân Tu nhíu chặt mày, cắn mu bàn tay, nói: “Không thể như thế. Thương Châu thành cao, tường dày, Nhạc Thịnh lại là một mãnh tướng dày dặn kinh nghiệm, chưa đầy ba tháng, làm sao quân Lương có thể phá thành Thương Châu được chứ?”

Ngô Tá khẽ thở dài, nói: “Đoạt thành đâu chỉ dựa vào việc mạnh mẽ tấn công vào thành. Sở Vương Kỷ Minh là người thế nào chứ? E là có người âm thầm giúp hắn đây.”

Sắc mặt Sài Chiêu rất nặng nề. Tuy y cật lực khống chế nỗi đau thương nhưng đôi mắt xám khê run run kia đã để cho vân Tu nhận ra tất cả.

“Thiếu chủ...” Vân Tu vừa gọi một tiếng, Ngô Tá đã kéo hắn lại, lắc đầu. Vân Tu bước chậm lại, đi theo sau Sài Chiêu. Nhìn thành Thương Châu cô quạnh, lòng hắn cũng cảm thấy đau buồn.

“Tĩnh Quốc Công phủ!” Ngô Hữu chỉ vào phía cuối con đường.

Sài Chiêu ngẩng đầu lên nhìn. Bức tường màu đỏ đã bị đốt cháy sém, tấm biển đang lung lẳng như sắp rơi xuống, mấy người làm tạp dịch đang quét dọn trong vườn, mặt mày rũ rượi, chả buồn nhìn họ một cái.

Sài Chiêu bước vào trong vườn. Vô số học tử, rương bị chất đống bên bờ tường, sớm đã bị quân Lương xông vào lục lọi sạch sẽ. Bộ đồ cưới bị xé thành từng mảnh, đỏ như máu tươi, khiến người ta không dám nhìn lâu.

Sài Chiêu cúi người xuống nhặt một mảnh vải đỏ, nhìn chằm chằm hình ảnh hai đóa sen mọc chung một cuống (tượng trưng cho phu thê ân ái) được thêu trên đó. Ngón tay y siết chặt tạo thành những tiếng kêu răng rắc. “A Hoàn... A Hoàn...”

“Xin thiếu chủ nén đau thương!” Vân Tu nói với giọng ảo não. “Dù gì thiếu chủ cũng đã cố hết sức rồi. Đường sá xa xôi, lại gặp phải mấy trận bão tuyết. Người tính không bằng trời tính... Thiếu phu nhân ở trên trời có linh thiêng, thấy thiếu chủ bôn ba đến Thương Châu vì cô ấy như thế thì chắc cũng cảm thấy an ủi phần nào.”

Sài Chiêu vận sức thật mạnh, tấm vải đỏ trên tay bị xé thành từng mảnh nhỏ, tung bay theo gió, bay lượng khắp nơi như một cơn mưa máu.

Tại bãi tha ma ở ngoài thành, Ngô Tá chỉ vào mấy ngôi mộ mới, nói: “Thuộc hạ đã dò hỏi được, cả nhà họ Nhạc đều chôn ở đây. Thiếu chủ...”

Sài Chiêu nắm chặt chuôi kiếm, quỳ thẳng trước ngôi mộ, đầu cúi gằm, rất lâu không ngẩng lên.

Vân Tu dựa vào thân cây sau lưng, dùng khuỷu tay đỡ nhẹ vào Ngô Tá đang im lặng ở bên cạnh. “Ta và huynh theo thiếu chủ bao năm nay, có từng thấy ngài ấy để mắt đến cô gái nào hay chưa? Nhạc Hoành ở Thương Châu cư nhiên có thể khiến thiếu chủ bỏn ba ngàn dặm như thế, còn đau lòng như thế!”

Ngô Hữu giành trả lời. “Ta và huynh đều không có tư cách theo vương gia đi chúc thọ Vũ Đế, đương nhiên không nhìn thấy Nhạc tiểu thư. Nhưng nghe quận chúa nói...”

Không đợi Ngô Hữu nói hết lời, Vân Tu nhíu mày nói: “Ai hỏi huynh chứ? Ngô Tá, huynh nói ta nghe thử xem nào.”

Ngô Tá nhìn bóng lưng bi thương của Sài Chiêu, nói khẽ: “Quận chúa cũng nói vị Nhạc tiểu thư ấy rất bản lĩnh. Thiếu chủ vừa gặp đã xem trọng cô ấy... Người đã không còn, để thiếu chủ nghe thấy thì càng khiến ngài đau lòng hơn. Đừng nhắc đến nữa.”

“Quận chúa cũng khen à?” Vân Tu khịt khịt mũi. “Vậy thì đúng là tốt thật rồi. Nếu để ta gặp được tên Sở Vương Kỷ Minh ấy, ta nhất định sẽ giết hắn để báo thù cho cả nhà thiếu chủ phu nhân.”

Không biết qua bao lâu, Sài Chiêu lặng lẽ đứng dậy, đôi mắt xám loáng thoáng đỏ hoe. “A Hoành, cũng tại ta đến chậm một bước, không thể dẫn nàng lên Thương Sơn. Thù lớn của Nhạc gia, ta sẽ không quên. Ta đã từng nói với nàng, nàng là thê tử mà ta đã nhận định, cho dù đã chết thì cũng là người của ta.” Nói xong, y nhặt một khúc gỗ lên, cật đầu ngón tay, máu tiên lập tức trào ra.

“Thiếu chủ!” Ngô Hữu giật mình hét lên.

Nhưng dường như Sài Chiêu không cảm nhận được nỗi đau da thịt. Sau khi viết xong nét cuối cùng của dòng chữ “Ái thê Nhạc Hoành chi mộ”, y cắm chặt mảnh gỗ xuống đất. Sài Chiêu mút giọt máu còn đọng lại trên đầu ngón tay, nhìn nắm mồ của nhà họ Nhạc lần cuối, sau đó dắt ngựa đi thật nhanh, không quay đầu lại, nói lớn. “Tấn Quốc sắp diệt vong, thiên hạ đại loạn, tiếp theo sẽ là Đại Chu ta!”

“Loạn, hay lắm!” Vân Tu vỗ mạnh vào lưng ngựa. “Chỉ sợ nó không loạn thôi, loạn thế xuất anh hùng mà!”

“Về Thương Sơn!” Sài Chiêu leo lên ngựa. “Về gặp thúc thúc của ta!”

22. Chương 8-2: Một Nửa Giang Sơn (2)

Kỷ Minh lạnh lùng thu chiếc cung bạc lại đưa cho tùy tùng bên cạnh, liếc thì thỉ của Nhạc Thịnh một cái, thần nhiên nói: “Tôn Nhiên, tiểu vương có thể vào được thành, công của ông không nhỏ.”

Kẻ phản bội Tôn Nhiên quỳ xuống, cung kính nói: “Chim khôn chọn cành mà đậu, số Đại Tấn đã tận, thiên hạ sớm muộn gì cũng là của Kỷ gia, thuộc hạ cũng chỉ nghe theo ý trời mà thôi.”

“Cha con nhà họ Nhạc đều chết dưới cung của bản vương.” Mối Kỷ Minh nhếch lên thành một nụ cười kiêu ngạo. “Người ta nói Nhạc Thịnh chưa từng thất bại, lần đầu thất bại liền thành mất, người chết, đến nỗi kinh thành cũng không thể về. Cha con họ Nhạc oai phong lẫm liệt trước mặt hoàng đế ở Liêu Châu trước kia đã thành xương khô chỉ trong chớp mắt, trời không dung Nhạc gia mà!”

“Tiểu vương anh minh thần vũ, cha con họ Nhạc đương nhiên không phải là đối thủ của ngài!” Các phó tướng bên cạnh Kỷ Minh đều đồng loạt quỳ xuống.

“Tình Quốc Công phủ ở đâu?” Kỷ Minh vung nhẹ roi ngựa lên.

“Ngay đầu bên kia của con đường này.” Tôn Nhiên chỉ vào con đường phía trước, nói.

Kỷ Minh phủ ống tay áo. “Đại quân bao vây thành nhiều ngày, người bản vương cũng đầy bụi đất, tối nay ngủ trong Nhạc gia thôi.”

Tĩnh Quốc Công phủ

“Lão gia... Hoàn Nhi...” Nhạc phu nhân nghe được tin dữ, ngã quỵ trước từ đường Nhạc gia, khóc không thành tiếng.

“Phu nhân.” Trọng bá cũng đầm đìa nước mắt. “Quân Lương đã vào thành, người mau dẫn tiểu thiếu gia, chúng ta men theo con đường nhỏ lên ngọn núi phía sau, còn kịp!”

“Ta không đi đâu cả.” Nhạc phu nhân khóc một trận rồi từ từ đứng dậy. “Lão gia tử chiến, Thương Châu đã mất, Tấn Quốc ắt cũng diệt vong, không trốn đi đâu được!”

“Người còn sống thì còn có hy vọng...” Trọng bá còn muốn khuyên nhủ.

“Không còn hy vọng gì nữa...” Nhạc phu nhân ngẩn ngơ đi vào trong phòng, bế con trai Nhạc Đồng vừa tròn một tuổi từ trong nôi lên, kề sát mặt vào gò má nõn nà của nó, rơi nước mắt. “Cha con đã đi rồi, ca ca cũng đi rồi, mẹ dẫn con đi...”

Trọng bá đang sai bảo người hậu thu dọn đồ đạc dẫn phu nhân và tiểu thiếu gia đi thì nghe sau vườn có một tiếng “bùm”. Ông thầm nghĩ không hay rồi... Nhạc phu nhân đã ôm con trai nhỏ nhảy vào trong ao. Khi gọi người vớt lên thì hai mẹ con đều đã tắt thở. Trọng bá kêu lên một tiếng ai oán, quỳ phịch xuống không đứng dậy nổi. Người hầu trong phủ thấy chủ nhân đều đã chết thì gom góp những thứ đáng giá rồi bỏ chạy.

Trên ngọn núi phía sau phủ

“Thôi thúc.” Cuối cùng Nhạc Hoàn không nhẫn nại được nữa. “Chúng ta về xem thử đi, xảy ra chuyện động trời như thế, chỉ e là mẹ và đệ đệ sẽ rất hoảng sợ.”

Thôi thúc cũng không yên tâm người trong phủ, do dự nói: “Con đợi ở đây, không được phép đi đâu cả. Thôi thúc về xem thế nào rồi lên đón con.”

“Nhưng mà...” Nhạc Hoàn còn định nói gì đó thì thấy từ cửa nam có một đoàn chừng mấy chục người, đang phi nhanh về hướng này, neho mắt nhìn kỹ thì hình như là người của cha nàng. “Thôi thúc, thúc nhìn kìa!”

Thôi thúc càng cảm thấy Thương Châu đã xảy ra biến cố gì đó, phi người lên ngựa chạy về phía đoàn người kia.

Ông thấy rõ người đến thì lớn tiếng gọi. “Các người là người của Nhạc gia quân ư?”

Thiếu tướng cầm đầu ghìm cương ngựa lại, thấy là Thôi thúc và Nhạc Hoàn thì thở phào một hơi. “Thì ra tiểu thư đi cùng với thúc. Bọn tôi tìm khắp phủ tướng quân đều không thấy tiểu thư, cứ tưởng là cô ấy đã gặp bất trắc...”

Nhạc Hoàn chạy nhanh qua đó. “Có phải chiến trận lan vào trong thành rồi không? Cha mẹ ta vẫn ổn...”

Lời vừa thốt ra, những người kia đều cúi đầu, mặt toát lên vẻ đau thương. Thiếu tướng hít một hơi rồi trả lời. “Tôn Nhiên đầu hàng quân Lương, thả kỵ binh của chúng vào thành Thương Châu... Cha con tướng quân đều đã bị Sở Vương Kỷ Minh bắn chết, hy sinh vì nước... Phu nhân mang theo tiểu thiếu gia... cũng...”

Thôi thúc cả kinh. Đầu óc Nhạc Hoàn trở nên trống rỗng, nàng bước lên nắm chặt dây cương của người kia. “Không thể nào! Lúc ta ra đây mọi chuyện vẫn ổn, sao lại... Sao lại thế được! Ta không tin, ta phải đi tìm cha ta!”

Thiếu tướng lập tức kéo nàng lại, vội nói: “Tiểu thư, Thương Châu đã thất thủ, Sở Vương Kỷ Minh dẫn quân vào thành, chúng tôi vốn định đưa phu nhân và đệ đệ của cô đi nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Thương Châu... đã không thể trở về nữa rồi... Chúng thuộc hạ nguyện bảo vệ tiểu thư rời khỏi đây.”

Nhạc Hoành rút thanh kiếm ngắn trên hông ra. “Ta phải về nhà, ta phải nhìn thấy cha mẹ. Các người không đi, ta đi!”

“Tiểu thư!” Thôi thúc quát ngăn lại. “Cô là con gái của Nhạc tướng quân, Sở Vương Kỷ Minh tuyệt đối không tha cho cô, cô muốn đi chết sao!”

“Tiểu thư.” Thiếu tướng rơi lệ nói. “Ông trời thương tình nên giữ lại tính mạng cho cô, có lẽ đó là ý trời.”

“Mọi người nhìn xem!” Có người chỉ về phía thành Thương Châu, hét: “Tình Quốc Công phủ... cháy rồi!”

Nhạc Hoành nhìn qua đó, chỉ thấy bầu trời trên nhà mình khói tỏa mù mịt, xông thẳng lên trời cao. Nhạc Hoành vẫn còn nhỏ, không chịu nổi đả kích lớn như thế nên mắt tối sầm, ngã xuống ngựa.

“Tiểu thư...” Thôi thúc nhảy xuống ngựa bế nàng lên. Cô gái trong lòng ông có sắc mặt tái nhợt, khoe mắt có hai hàng lệ lặng lẽ chảy dài.

Đám người thiếu tướng quay đầu nhìn về phía thành Thương Châu, nói với giọng thê lương. “Thôi hộ viện, Tấn Quốc không còn Nhạc gia, xem ra không còn cách nào vẫn hồi được nữa. Qua trận này, thiên hạ chắc chắn sẽ đại loạn, quần hùng phân tranh là chuyện sớm muộn. Mấy huynh đệ chúng tôi cũng không định về kinh nữa, ông và tiểu thư có muốn cùng chúng tôi đi tìm một lối ra hay không...”

Thôi thúc đau lòng nhìn Nhạc Hoành trong vòng tay mình, lắc đầu nói: “Nhạc gia chỉ còn lại A Hoành, vợ chồng tướng quân trên trời có linh thiêng cũng không muốn con gái mình lao vào vòng chiến loạn không dứt như thế. Để ta đưa A Hoành đi...”

Thiếu tướng thở dài, nói: “Ông nói cũng phải, chỉ mong mọi người đều có thể sống sót. Thôi hộ viện, hãy bảo vệ tiểu thư. Bảo trọng!”

“Bảo trọng!” Thôi thúc thấy họ dắt ngựa rời đi, ông cũng ôm Nhạc Hoành lên ngựa, nhìn trời đất mênh mông, đôi mày trầm tư nhưu chặt, cúi đầu thì thào. “Tiểu thư, nói thế nào thì cô và Sài gia cũng có hôn ước... Phải chăng Thôi thúc nên đưa cô lên Thương Sơn...”

Lúc Nhạc Hoành tỉnh lại, trời đã có tuyết bay lả tả. Những hạt tuyết dày đặc tan vào làn môi khô ran của nàng, lưỡi bông chốc cảm thấy rét lạnh. “Thôi thúc...” Vừa lên tiếng, nàng đã rơi lệ.

“Tiểu thư tỉnh rồi à.” Thôi thúc cúi đầu nhìn nàng. “Tuyết rơi rồi...”

“Thôi thúc, chúng ta không thể trở về được nữa đúng không...” A Hoành nghẹn ngào nói.

Thôi thúc quay đầu nhìn về phía thành Thương Châu sớm đã không thấy bóng dáng. “Thương Châu toàn là đau thương, về đó làm gì nữa? Thôi thúc đưa con lên Thương Sơn...”

“Người đó...” Nhạc Hoành nắm chặt tay. “Hắn từng nói sẽ đến tìm con. Tại sao, tại sao...”

“Hắn?” Thôi thúc ngạc nhiên nhìn Nhạc Hoành. “Tiểu thư nói là Sài...”

Nước mắt vừa ngừng rơi của Nhạc Hoành lại tuôn trào. “Tên vàng... Đại ca sai người mang tên vàng của con lên Thương Sơn tìm hắn. Nhưng mãi đến khi thành Thương Châu bị phá...”

Thôi thúc vỗ vỗ vào lưng Nhạc Hoành, thở dài. “Có lẽ là người đưa tin nửa đường bị giết, có lẽ Sài gia cũng có nỗi khổ riêng của mình... chứ không phải hắn không muốn đến tìm con.”

“Vốn cũng chỉ gặp mặt vài lần, đâu thâm tình đến nỗi phải liều mạng vì Nhạc gia chứ.” Nhạc Hoành nói với giọng bi ai. “Thúc dẫn con lên Thương Sơn, há chẳng phải liên lụy đến người ta... Thôi thúc, A Hoành không đi tìm hắn, cứ để hắn tưởng con đã chết ở Thương Châu đi.”

Thôi thúc nhìn cơ thể gầy yếu run rẩy của Nhạc Hoành, gật đầu nói: “Vậy Thôi thúc dẫn con đến một nơi tốt hơn. Tiểu thư đã từng nói Giang Nam tươi đẹp, từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn thấy cảnh đẹp ấy. Hai chúng ta đến Giang Nam, nơi ấy bốn mùa như xuân, sẽ không phải bị cảnh gió cát...”

Nhạc Hoành mệt mỏi gục lên lưng Bạch Long, thì thào. “Chỉ cần không đi Thương Sơn, đi đâu... cũng vậy thôi...”

Bạch Long ghen ngào như cũng muốn rơi nước mắt. Những giọt lệ rơi ra bị đóng thành băng. Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên giữa trời đất bao la, hướng về phía tương lai không thể đoán trước.

23. Chương 12: Chương 9.2

Thôi thúc dẫn Nhạc Hoàn bằng qua núi non trùng điệp, mãi đến khi cảm nhận được sự ẩm ướt trong không khí, Thôi thúc mới xác định họ đã ra khỏi biên giới của Đại Tấn.

Có tiếng nước chảy róc rách cách đó không xa. Đã hơn một tháng Nhạc Hoàn không được nhìn thấy dòng nước chảy nên bước nhanh về phía đó, vui mừng reo lên: “Thôi thúc, ở đây có một con sông!”

Nhạc Hoàn vốc một vốc nước vỗ lên mặt mình. Dòng nước này mát rượi ngọt lành, Nhạc Hoàn uống liền mấy hớp, vuốt lại mái tóc mình, nó sớm đã dính bết thành một búi. Nàng nghĩ ngợi một chút rồi tháo dây buộc tóc xuống, thả mái tóc vào trong dòng nước, nhẹ nhàng gội đầu.

Thôi thúc ngồi bên bờ sông nhìn cô thiếu nữ theo bóng bên bờ ba hơn cả tháng trời mà không một lời than vãn, rồi ngửa đầu dựa vào gốc cây, trầm ngâm suy tư điều gì đó.

Gội sạch đầu, Nhạc Hoàn lấy tay chải tóc, khẽ ngửi hương thơm cây cỏ trên tóc, hơi thở dốc, hỏi: “Thôi thúc, chúng ta còn phải đi tiếp nữa ư?”

Thôi thúc chưa kịp trả lời, bỗng có tiếng kêu hoảng hốt: “Có ai không! Có ai không!”

Thôi thúc dừng bật dậy: “Hình như có người xảy ra chuyện rồi!”

Nhạc Hoàn nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ nhánh cây đang đong đưa cách đó không xa. “Bên đó, chúng ta đi xem thử.”

Nhạc Hoàn rút con dao nhỏ dùng để phòng thân ở bên hông ra, vung lên chặt bỏ những cành lá rậm rạp. Khi chặt bỏ đám lá che chắn cuối cùng thì nàng nhìn thấy chàng thiếu niên đang kêu cứu.

Chàng ta đang ôm chân trái bị bẫy thú kẹp, ngược mắt nhìn Nhạc Hoàn.

Mái tóc nàng ướt đầm xoa trên vai, hai má còn đọng những giọt nước, nhìn hấn bằng đôi mắt sáng lấp lánh. Đôi mắt nàng rất sáng, như một đầm nước trong có thể nhìn thấy đáy. Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ hé mở, hơi thở gấp gáp nhưng vững vàng. Nàng cầm dao, từ từ đến gần hấn, ngồi xuống nhìn cái chân bị thương của hấn, thấy máu đang chảy ra thì nhú mày lại.

Chàng trai dường như không cảm thấy cơn đau như xát muối kia nữa mà ngơ ngác nhìn khuôn mặt của Nhạc Hoàn, không thể rời mắt được.

Nhạc Hoàn nghiêng răng định tách cái bẫy ra, nhưng dùng hết sức mà cũng chẳng lung lay gì.

“Vô ích thôi.” Chàng trai ngẩn ngơ nhìn nàng, lẩm bẩm. “Đừng để tay cô bị thương.”

Nhạc Hoàn xoa cổ tay mình, quay người lại gọi: “Thôi thúc, thúc mau đến nhìn thử xem.”

“Cô bị chảy máu kìa.” Chàng trai nhìn ngón tay bị bẫy thú làm xước của Nhạc Hoàn.

Nhạc Hoàn đưa ngón tay vào miệng mút rồi nói: “Không sao, huynh đợi ở đây, Thôi thúc sẽ có cách giúp được huynh.”

Sức của Thôi thúc mạnh hơn Nhạc Hoàn rất nhiều, chàng trai rút được chân trái bị bẫy thú kẹp ra. máu chảy đầm đìa khiến người ta không dám nhìn. Thấy vết thương không ngừng chảy máu, Nhạc Hoàn xé góc áo, cẩn thận băng bó cho hấn, nhìn Thôi thúc với vẻ van nài. “Chắc chắn là huynh ấy không đi được, chỉ bằng chúng ta đưa huynh ấy ra khỏi rừng đi.”

“Ta...” Chàng trai đỏ mặt, nói: “Ta đã nhận ân huệ của các vị, người nhà ta sẽ tìm đến đưa ta về.”

“Trời sắp tối rồi đó.” Nhạc Hoàn nhìn trời. “Trong rừng toàn là thú dữ, huynh không sợ bị ăn thịt à? Đi thôi!”

Thôi thúc không lên tiếng nhưng lại cúi người xuống công hấn lên. “Hình như cậu là người vùng này, cứ coi như là dẫn bọn ta ra khỏi rừng cũng được.”

Chàng trai chỉ về hướng nam, có vẻ xấu hổ nói: “Ra khỏi cánh rừng này là có thể nhìn thấy nhà của ta. Cảm ơn Thôi thúc, cả cô nương nữa...” Chàng trai nhìn Nhạc Hoàn, lại vội vã cúi đầu xuống.

“Ta tên là Nhạc Hoàn.” Giọng Nhạc Hoàn trong trẻo, chàng trai êm tai giống như là tiếng chim sơn ca trong rừng. “Huynh thì sao, tên là gì?”

“Ta tên...” Gió nổi lên, mái tóc hơi ướt của Nhạc Hoàn phất qua gương mặt đỏ ửng của chàng trai. “Ta tên là Ân Sùng Quyết.”

“Ân Sùng Quyết?” Thôi thúc nhìn chằm chằm vào hấn. “Phía trước là Ân Gia Bảo à?”

“Thôi thúc biết Ân Gia Bảo à?” Ân Sùng Quyết giật mình, hỏi.

“Trước kia cũng có nghe qua.” Thôi thúc điềm tĩnh trả lời. “Xem ra tà và A Hoàn đã đến Tuy Thành – nơi không ai quản lý rồi. Ân gia khởi nghiệp bằng nghề thồ ngựa, xây dựng Ân Gia Bảo ở Tuy Thành, phát triển mấy chục năm cũng có căn cơ. Cậu là... con trai của Ân Khôn?”

Ân Sùng Quyết gật đầu, nói: “Ta là con thứ trong nhà, sắp đến ngày mừng thọ cha mà gần đây phương Bắc có chiến loạn nên đã lâu không có sản vật núi rừng nào chuyển đến, vì thế ta muốn vào rừng tìm thử xem, nếu tìm được thì dùng làm lễ vật mừng thọ cha, khiến ông vui. Ai ngờ lại dính bẫy thú của thợ săn, thật là mất mặt chết được.”

Nhạc Hoàn cười phì một cái. “Huynh cũng nói phía Bắc có chiến loạn, phía Nam đã lâu không có hàng hóa chuyển đến, mấy thứ ấy chỉ có thể tìm được ở phía Bắc, huynh có tìm khắp khu rừng này cũng không thu được gì. Huynh đâu chỉ mất mặt, mà còn khiến mình thành kẻ ngốc.”

Ân Sùng Quyết xấu hổ đến đỏ mặt, không nói được lời nào. Hấn cúi đầu nhìn vết thương còn đang rỉ máu của mình, không dám ngước lên.

Nhạc Hoàn thôi cười, lấy từ trong cái túi bố trên lưng ngựa ra mấy củ nhân sâm, nhét vào tay Ân Sùng Quyết. “Này, tặng huynh đó.”

Ân Sùng Quyết ngơ ngác nhìn mấy củ nhân sâm còn dính đất trên tay mình, một lát sau mới nói: “Cái này, Nhạc Hoàn... cô nương cho ta sao?”

“Ngốc quá!” Nhạc Hoàn vuốt nhẹ chóp mũi hấn. “Đã dâng tận tay huynh thì còn lấy lại được ư? Tặng cho huynh đó, mang về báo hiếu cho cha huynh đi. Ta, không cần dùng đến nữa...”

Thấy nét mặt Nhạc Hoàn bỗng chốc có vẻ đau thương, Ân Sùng Quyết nắm chặt nhân sâm không nói gì nữa, có điều thỉnh thoảng lại nghiêng đầu qua lén nhìn nàng. Rốt cuộc là nàng từ đâu đến, dù im lặng buồn bã thì vẫn rất xinh đẹp.

24. Chương 9: Chỉ Là Thoáng Qua (1)

Thương Châu, Tỉnh Quốc Công phủ

Nhìn Tỉnh Quốc Công phủ trống rỗng, gương mặt già nua của Trọng bá đầm đìa nước mắt. Ông nhặt lấy chần mền đắp lên thi thể của phu nhân và tiểu thiếu gia, châm ngọn đuốc nhỏ trên tay. “Phu nhân, cứ yên tâm mà đi!”

Chần mền tắm dầu bốc cháy ngàn ngút. Thấy Tỉnh Quốc Công phủ bốc cháy, Tôn Nhiên cả kinh nói: “Vương gia, cháy rồi!”

Kỷ Minh nhú mày, nói: “Người nhà họ Nhạc thà đốt cháy phủ của mình cũng không chịu để cho tiểu vương có một chỗ đàng hoàng để nghỉ qua đêm ư! Mau đi dập lửa ngay!”

Nghe tiếng vó ngựa ngày càng đến gần, Trọng bá nhìn ra ngoài cửa phủ, sau đó nhảy vào trong biển lửa...

Tôn Nhiên xem kỹ mấy thi thể bị cháy sém, bầm với Kỷ Minh. “Xem ra... phu nhân đã tự thiêu cùng con trai con gái để tuần tiết rồi ạ.”

“Ồ?” Kỷ Minh nghi hoặc nói: “Người nhà họ Nhạc trung liệt thế sao? Tự sát vì chồng, vì nước mà không ngần ngại gì à? Người chắc chắn chứ?”

“Cửa phía nam không hề truyền đến tin người nhà họ Nhạc bỏ trốn.” Tôn Nhiên nói với giọng khẳng định. “Gia huấn của nhà họ Nhạc là hai chữ Trung liệt, Nhạc phu nhân cũng là một phụ nữ có tiếng trung trinh, dẫn con trai con gái chết theo chồng cũng chẳng phải chuyện gì quá ngạc nhiên, thuộc hạ có thể xác định.”

“Đứa con trai út chết thì không có gì phải nghi ngờ.” Kỷ Minh liếc nhìn thi thể nhỏ xíu. “Nhưng Nhạc Hoàn kia... tiểu vương đã từng mục kích, cũng có chút bản lĩnh.”

“Nhạc Hoàn?” Người Tôn Nhiên khẽ run rẩy, cảm thấy lạnh cả sống lưng. “Nhạc Hoàn đúng là không thua gì đấng mày râu nhưng đất nước sắp diệt vong, Nhạc phu nhân bắt cô ta tuần tiết thì cô ta cũng phải nghe theo... Chẳng qua chỉ là một nha đầu mười lăm, mười sáu tuổi, có gì đáng sợ.”

“Nếu chết thật thì tốt.” Kỷ Minh nói với giọng sâu xa. “Tiểu vương hận nhất là huyết mạch của bọn trung thần, chúng sống thì ta không yên tâm được. Thu dọn tòa nhà này, còn những người nhà họ Nhạc thì... tìm chỗ nào đó xử lý đi!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Kỷ Minh đi vào trong nhà, thấy trên tường treo một cây cung vàng dài chừng một thước, nhớ đến đây là cây cung là Nhạc Hoàn sử dụng lần trước, hần lấy xuống vuốt ve với vẻ yêu thích.

Tôn Nhiên nói: “Tài bắn tên của Nhạc Hoàn độc nhất vô nhị, ngay cả Nhạc thiếu tướng quân cũng không bì được với muội muội mình. Nhạc Thịnh rất cưng chiều cô con gái này nên đã tìm thợ khéo tay đến để rèn chiếc cung vàng này. Nó ngắn hơn những cây cung bình thường một chút, rất thích hợp cho nữ nhi sử dụng. Nhạc Hoàn rất thích chiếc cung này, đi đâu cũng mang theo. Nếu cây cung này còn ở đây, vậy thì trong ba thi thể ngoài kia, chắc chắn có một cái là Nhạc Hoàn.”

Dường như Kỷ Minh không nghe thấy những lời hần ta nói, chỉ đưa cây cung vàng của Nhạc Hoàn cho tùy tùng bên cạnh mình, bảo: “Giữ cho bản vương, mang nó về nước.”

Sài Chiêu đi cả ngày lẫn đêm không nghỉ, lộ trình đến Thương Châu vốn phải đi mười ngày nay chỉ bảy ngày là đến. Ngửa đầu nhìn lên mặt thành, cờ thêu hình mãng xà vàng của Lương Quốc đang tung bay trong gió. Tim Sài Chiêu bỗng thấy lạnh căm, chiến mã của y cũng chần chừ không dám bước vào cửa thành Thương Châu.

“Thiếu chủ, thế này...” Vân Tu chỉ vào cờ thêu mãng xà vàng, nói: “Xem ra chúng ta đã đến trễ rồi...”

Ngô Tá nhảy xuống ngựa, kéo một người nông dân đang gánh rau lại, hỏi: “Quân Lương đã vào thành rồi à?”

Người nông dân kia lau mồ hôi, trả lời. “Đã là chuyện của bà ngày trước rồi. Bây giờ Thương Châu đã là của Lương Quốc rồi, tối qua Sở Vương vừa dẫn quân rời khỏi đây...”

“Vậy...” Vân Tu sốt ruột hỏi: “Tĩnh Quốc Công phủ... thì sao?”

Người nông dân tỏ vẻ bi ai, thở dài nói: “Người nhà Tĩnh Quốc Công trung liệt. Cha con Tĩnh Quốc Công chết dưới thành, Nhạc phu nhân và con trai con gái cũng... tự thiêu vì nước...”

Đầu Sài Chiêu ửng cả lên. “A Hoàn...”

Vân Tu kéo dây cương ngựa của Sài Chiêu. “Chúng ta vào trong thành rồi nói.”

Thương Châu vừa qua cơn khói lửa, mùi máu tanh còn lẫn trong không khí đã nói lên sự thảm khốc của hôm thành bị phá. Những vũng máu to vẫn còn ở góc đường, biểu thị sự dũng cảm kiên cường của Nhạc gia quân vào ngày hôm ấy.

Vân Tu nhíu chặt mày, cắn mu bàn tay, nói: “Không thể như thế. Thương Châu thành cao, tường dày, Nhạc Thịnh lại là một mãnh tướng dày dặn kinh nghiệm, chưa đầy ba tháng, làm sao quân Lương có thể phá thành Thương Châu được chứ?”

Ngô Tá khẽ thở dài, nói: “Đoạt thành đâu chỉ dựa vào việc mạnh mẽ tấn công vào thành. Sở Vương Kỷ Minh là người thế nào chứ? E là có người âm thầm giúp hắn đây.”

Sắc mặt Sài Chiêu rất nặng nề. Tuy y cật lực khống chế nỗi đau thương nhưng đôi mắt xám khê run run kia đã để cho Vân Tu nhận ra tất cả.

“Thiếu chủ...” Vân Tu vừa gọi một tiếng, Ngô Tá đã kéo hắn lại, lắc đầu. Vân Tu bước chậm lại, đi theo sau Sài Chiêu. Nhìn thành Thương Châu cô quạnh, lòng hắn cũng cảm thấy đau buồn.

“Tĩnh Quốc Công phủ!” Ngô Hữu chỉ vào phía cuối con đường.

Sài Chiêu ngẩng đầu lên nhìn. Bức tường màu đỏ đã bị đốt cháy sém, tấm biển đang lung lẳng như sắp rơi xuống, mấy người làm tạp dịch đang quét dọn trong vườn, mặt mày rũ rượi, chả buồn nhìn họ một cái.

Sài Chiêu bước vào trong vườn. Vô số học tử, rương bị chất đống bên bờ tường, sớm đã bị quân Lương xông vào lục lọi sạch sẽ. Bộ đồ cưới bị xé thành từng mảnh, đỏ như máu tươi, khiến người ta không dám nhìn lâu.

Sài Chiêu cúi người xuống nhặt một mảnh vải đỏ, nhìn chằm chằm hình ảnh hai đóa sen mọc chung một cuống (tượng trưng cho phu thê ân ái) được thêu trên đó. Ngón tay y siết chặt tạo thành những tiếng kêu răng rắc. “A Hoành... A Hoành...”

“Xin thiếu chủ nén đau thương!” Vân Tu nói với giọng ảo não. “Dù gì thiếu chủ cũng đã cố hết sức rồi. Đường xá xa xôi, lại gặp phải mấy trận bão tuyết. Người tính không bằng trời tính... Thiếu phu nhân ở trên trời có linh thiêng, thấy thiếu chủ bôn ba đến Thương Châu vì cô ấy như thế thì chắc cũng cảm thấy an ủi phần nào.”

Sài Chiêu vận sức thật mạnh, tấm vải đỏ trên tay bị xé thành từng mảnh nhỏ, tung bay theo gió, bay lượng khắp nơi như một cơn mưa máu.

Tại bãi tha ma ở ngoài thành, Ngô Tá chỉ vào mấy ngôi mộ mới, nói: “Thuộc hạ đã dò hỏi được, cả nhà họ Nhạc đều chôn ở đây. Thiếu chủ...”

Sài Chiêu nắm chặt chuôi kiếm, quỳ thẳng trước ngôi mộ, đầu cúi gằm, rất lâu không ngẩng lên.

Vân Tu dựa vào thân cây sau lưng, dùng khuỷu tay đỡ nhẹ vào Ngô Tá đang im lặng ở bên cạnh. “Ta và huynh theo thiếu chủ bao năm nay, có từng thấy ngài ấy để mắt đến cô gái nào hay chưa? Nhạc Hoành ở Thương Châu cư nhiên có thể khiến thiếu chủ bôn ba ngàn dặm như thế, còn đau lòng như thế!”

Ngô Hữu giành trả lời. “Ta và huynh đều không có tư cách theo vương gia đi chúc thọ Vũ Đế, đương nhiên không nhìn thấy Nhạc tiểu thư. Nhưng nghe quận chúa nói...”

Không đợi Ngô Hữu nói hết lời, Vân Tu nhíu mày nói: “Ai hỏi huynh chứ? Ngô Tá, huynh nói ta nghe thử xem nào.”

Ngô Tá nhìn bóng lưng bi thương của Sài Chiêu, nói khẽ: “Quận chúa cũng nói vị Nhạc tiểu thư ấy rất bản lĩnh. Thiếu chủ vừa gặp đã xem trọng cô ấy... Người đã không còn, để thiếu chủ nghe thấy thì càng khiến ngài đau lòng hơn. Đừng nhắc đến nữa.”

“Quận chúa cũng khen à?” Vân Tu khịt khịt mũi. “Vậy thì đúng là tốt thật rồi. Nếu để ta gặp được tên Sở Vương Kỷ Minh ấy, ta nhất định sẽ giết hắn để báo thù cho cả nhà thiếu chủ phu nhân.”

Không biết qua bao lâu, Sài Chiêu lặng lẽ đứng dậy, đôi mắt xám loáng thoáng đỏ hoe. “A Hoành, cũng tại ta đến chậm một bước, không thể dẫn nàng lên Thương Sơn. Thù lớn của Nhạc gia, ta sẽ không quên.

Ta đã từng nói với nàng, nàng là thê tử mà ta đã nhận định, cho dù đã chết thì cũng là người của ta.” Nói xong, y nhặt một khúc gỗ lên, cắt đầu ngón tay, máu tiên lập tức trào ra.

“Thiếu chủ!” Ngô Hữu giật mình hét lên.

Nhưng dường như Sài Chiêu không cảm nhận được nỗi đau da thịt. Sau khi viết xong nét cuối cùng của dòng chữ “Ái thê Nhạc Hoàn chi mộ”, y cắm chặt mảnh gỗ xuống đất. Sài Chiêu mút giọt máu còn đọng lại trên đầu ngón tay, nhìn nắm mồ của nhà họ Nhạc lần cuối, sau đó dắt ngựa đi thật nhanh, không quay đầu lại, nói lớn. “Tần Quốc sắp diệt vong, thiên hạ đại loạn, tiếp theo sẽ là Đại Chu ta!”

“Loạn, hay lắm!” Vân Tu vỗ mạnh vào lưng ngựa. “Chỉ sợ nó không loạn thôi, loạn thế xuất anh hùng mà!”

“Về Thương Sơn!” Sài Chiêu leo lên ngựa. “Về gặp thúc thúc của ta!”

25. Chương 13: Chương 10: Ân Gia Bảo

Băng qua khu rừng rậm rạp liền nhìn thấy những tòa nhà chạy dài, mái ngói cong vút trông hết sức tráng lệ. Nhạc Hoàn dụi mắt. “Không ngờ Ân Gia Bảo lại hoành tráng đến thế. Ta và Thôi thúc cứu được một báu vật rồi.”

“Nhị thiếu gia!” Mười mấy tên gia đình, từ xa nhìn thấy Ân Sùng Quyết nên vội vã chạy tới. “Bọn tôi đang định lên núi tìm ngài đây, ngài làm bảo chủ lo chết mất!”

“Ta không sao.” Ân Sùng Quyết cố làm ra vẻ thong dong. “Bị thương chút đỉnh mà thôi. Vị Thôi tráng sĩ này đã cứu ta, còn không mau mời ân nhân vào nhà?”

Thôi thúc vốn không muốn vào Ân Gia Bảo nhưng thấy nhạc hoành bên cạnh sớm đã mệt mỏi vì bốn ba, bản thân ông vốn là một người thô kệch, ngày xưa cũng là lãng tử giang hồ nhưng nói thế nào thì Nhạc Hoàn cũng là một tiểu thư cao quý, bắt nàng phải chịu khổ như thế ông cũng không đành lòng.

Nhạc Hoàn hơi do dự, lưỡng lự nhìn Thôi thúc, Ân Sùng Quyết níu ống tay áo của nàng, nài nỉ: “Nhạc Hoàn, hai người đã cứu ta, lại tặng ta nhân sâm quý hiếm thế này, nếu cô nương cứ thế này mà đi thì ta sẽ không bỏ qua cho cô nương.”

“Cứu đệ đệ của ta, còn tặng nó nhân sâm mà nó mong ước, ân huệ này không phải là nhỏ, thế nào cũng phải vào Ân Gia Bảo ngồi chơi một lát đã.”

Một chàng trai cao lớn từ trong nhà đi ra. Người này khoảng chừng hai mươi tuổi, mặc trang phục màu đen, rất oai phong anh tuấn. Thấy họ, hắn mỉm cười rồi chấp tay nói với Thôi thúc: “Không biết cao danh quý tánh của nghĩa sĩ là gì?”

“Ông ấy là Thôi thúc.” Ân Sùng Quyết giành nói trước. “Vị cô nương này là Nhạc Hoàn. Đây là đại ca của ta, Ân Sùng Húc.”

“Tại là là Thôi Văn.” Thôi thúc chấp tay trả lời.

“Sùng Quyết gọi ông là Thôi thúc thì ông chính là Thôi thúc.” Ân Sùng Húc cười, nói: “Nhạc Hoàn? Nhạc cô nương?”

Đứng trước một chàng trai khôi ngô vũ thể này, Nhạc Hoàn cũng không hề e ngại, chỉ mở to mắt nhìn hắn một lúc, sau đó trả lời. “Đúng vậy, ta là Nhạc cô nương.”

Ân Sùng Húc thấy cô gái trước mặt tuy còn nhỏ tuổi, người đầy bụi nhưng vẫn không che được vẻ thanh tú, quần áo bị gai góc trên đường đi làm rách vài chỗ nhưng đôi mắt vẫn ngời ngời vẻ cao quý, biết chắc chắn người này có một lai lịch không tầm thường, nên nói: “Thôi thúc, Nhạc cô nương, vào trong hãy nói.”

Mấy gia đình đỡ lấy Ân Sùng Quyết. Tuy hắn bị thương một chân, đứng còn không vững nhưng vẫn ngóng cô ra nhìn Nhạc Hoàn, khẽ giọng căn dặn gia đình. “Trông kỹ bọn họ, đừng để họ đi mất, đó là ân nhân của Ân Gia Bảo đấy.”

Trong lúc người hầu đi mời cha đến, Ân Sùng Húc đích thân châm trà rót nước cho hai người. Nhạc Hoàn cũng không khách sáo, uống ừng ực vài hơi hết sạch, sau đó dứt khoát giật lấy bình trà trên tay hắn, dốc lên rót thẳng vào miệng mình, lại cầm ống tay áo lau miệng một cái, lúc ấy mới cảm thấy dễ chịu một chút. Thấy Ân Sùng Húc ngẩn ngơ nhìn mình, nàng ngượng ngùng nói: “Ta hơi khát, mong huynh đừng chê cười.”

“Sao lại cười cô nương chứ.” Ân Sùng Húc ra hiệu cho người hầu châm thêm nước. “Nhạc cô nương tính cách bộc trực, đúng là vừa thú vị vừa đáng yêu.”

“Cứu được con trai của Ân Khôn ta à? Để ta xem thử là người thế nào!” Ngoài cửa vang lên một giọng nói trầm ấm.

“Cha.” Ân Sùng Húc nghe tiếng nên quay đầu qua, thấy cha nên đứng dậy ra ngoài nghênh đón.

Vào nhà là một người đàn ông trung niên, cằm để râu dài, vừa nhìn có vẻ hơi đáng sợ nhưng trong đôi mắt uy nghiêm kia lại hàm chứa vẻ ôn hòa độ lượng, pha thêm chút hào kiệt. Nhìn thấy Thôi thúc, Ân Khôn ngẩn ra, ngạc nhiên nói: “Là ông? Thôi Văn? Thật là ông sao?”

“Cha, người quen biết Thôi thúc ư?” Ân Sùng Húc nghi hoặc hỏi.

Dường như Ân Khôn không nghe thấy câu hỏi của hắn, chỉ đi thẳng đến gần Thôi thúc, vịn vai ông ngắm nhìn khá lâu rồi mừng rỡ nói: “Chính là ông, ông chính là Thôi Văn! Bảy năm trước ở Lưu Sa Than, ta dẫn đoàn ngựa áp tải khá nhiều đồ quý giá, không ngờ lại trúng mai phục của Thương Hải Bang, huynh đệ kẻ chết người bị thương hơn một nửa, sắp phải chôn thân dưới lớp cát vàng thì Thôi Văn ông, dẫn theo gia tướng của Tĩnh Quốc Công phủ đi ngang qua, thấy chuyện bất bình nên thay ta đẩy lùi đám người độc ác của Thương Hải Bang, cứu mạng Ân Khôn ta.”

“Thôi thúc chính là vị ân nhân mà cha thường nhắc đến ư?” Mặt Ân Sùng Húc lộ ra vẻ kính trọng, hất vạt áo lên, quỳ trước mặt Thôi thúc. “Sùng Húc xin ra mắt ân nhân của Ân Gia Bảo, xin hãy nhận của Sùng Húc một lạy.”

Nhạc Hoàn tròn tròn mắt, ngơ ngác nói: “Thôi thúc, thúc không chỉ cứu Ân Sùng Quyết mà còn cứu cha huynh ấy?”

“Vị này là?” Ân Khôn nhìn Nhạc Hoàn. “Là con gái yêu của Thôi nghĩa sĩ ư?”

“Không phải.” Thôi thúc kéo Nhạc Hoàn qua, xoa đầu nàng với vẻ yêu thương.

“Ừm...” Ân Khôn suy nghĩ một chút. “Thôi nghĩa sĩ làm việc trong Tĩnh Quốc Công phủ, nghe nói Thương Châu đã bị công phá, cả nhà Tĩnh Quốc Công hy sinh vì nước. Một vị anh hùng chết trận, ta cũng cảm thấy thương tiếc thay. Ta còn sai người nghe ngóng tin tức của Thôi nghĩa sĩ nhưng không có tin tức chính xác nào. Cuối cùng trời cao có mắt, khiến cho ân nhân đến Ân Gia Bảo!”

Ân Sùng Húc lập tức hiểu ra. “Cha, vị này là Nhạc cô nương... Cô ấy họ Nhạc, lẽ nào là...”

“Nhạc cô nương?” Ân Khôn cả kinh, nói: “Là huyết mạch của Tĩnh Quốc Công ư?”

Mắt Nhạc Hoàn lập tức ướm dầm, nàng cố nén nước mắt, nói: “Cả nhà đều không còn, chỉ còn lại một mình Nhạc Hoàn, chẳng qua là sống lay lắt qua ngày thôi.”

Ân Sùng Húc nhìn gương mặt kiên cường của nàng, bỗng chốc cảm thấy rung động, không kiềm lòng được nên đưa tay lau giọt nước mắt sắp rơi xuống của nàng, nhỏ giọng an ủi. “Chỉ cần còn sống thì sẽ có hy vọng. Nhạc cô nương nhất định phải sống thật tốt!”

Thấy dường như cha mình còn có chuyện muốn nói với Thôi thúc, Ân Sùng Húc dẫn Nhạc Hoàn ra nhà sau, căn dặn nhà bếp chuẩn bị một bàn thức ăn. Nhạc Hoàn chịu cảnh màn trời chiếu đất đã lâu, nay nhìn thấy cơm canh nóng hổi thì cũng không e ngại nữa, vùi đầu ăn như hổ đói. Ân Sùng Húc cảm thấy xót xa, múc một chén canh đưa đến bên cạnh nàng. “Ăn chậm chậm thôi, coi chừng mắc nghẹn.”

Nhạc Hoành nuốt cơm xuống, một giọt nước mắt tròn xoe bỗng trào ra, rơi thẳng vào chén canh nóng. Ân Sùng Húc không ngờ nàng sẽ khóc nên vội nói: “Sao lại khóc thế?”

“Đại thiếu gia.” Nhạc Hoành ghen ngào nói: “Bộ dạng này của ta, làm sao giống con gái của Nhạc gia chứ. Có phải đã để huynh chê cười không?”

Ân Sùng Húc không khỏi bật cười. “Đừng gọi đại thiếu gia, nếu Nhạc cô nương không chê thì gọi ta một tiếng Ân đại ca là được. Sao Ân đại ca lại chê cười muội chứ, mau ăn nhiều một chút đi.”

Nhạc Hoành bưng chén canh lên, đang định ăn thì nghe thấy tiếng nạng gõ ngày càng gần, một người thò đầu vào nhìn. “Thì ra đại ca dẫn cô ấy đến đây.”

“Sùng Quyết?” Ân Sùng Húc khẽ cau mày. “Chân đã bị thương mà còn không chịu nằm nghỉ, bọn gia đình trông đệ kiểu gì thế?”

“Đại ca đừng sốt ruột.” Ân Sùng Quyết xua tay nói. “Là tự đệ lên mò qua đây đây, đừng trách người khác.”

Thấy Nhạc Hoành ăn chén canh xong, sắc mặt cũng hồng hào hơn, Ân Sùng Quyết nằm xoài lên bàn ngắm nhìn nàng, cười ngây ngô. Rồi hắn bỗng ngẩng đầu lên nói: “Đại ca, hình như Mục Dung đang tìm huynh ở bên ngoài, hay là huynh ra xem sao đi.”

“Mục Dung?” Ánh mắt Ân Sùng Húc bỗng lóe lên vẻ khác thường, nghĩ một chút rồi cũng đứng lên, đi được vài bước thì quay người lại, nói: “Nhạc cô nương, Ân đại ca ra ngoài một lát, chút nữa sẽ trở lại thăm muội.”

“Ân đại ca cứ gọi muội là A Hoành đi.” Nhạc Hoành thoáng cong môi cười.

“A Hoành...” Ân Sùng Húc thì thầm một tiếng, cụp mắt mỉm cười rồi đi ra ngoài.

“A Hoành?” Ân Sùng Quyết bĩu môi một cái. “VẬY ta cũng gọi muội là A Hoành. A Hoành, A Hoành!”

Nhạc Hoành bận ăn canh, cũng không để ý đến hắn. Ân Sùng Quyết chống cằm, ngắm nhìn nàng, ngây ngốc nói: “Ta vừa nhìn là đã nhận ra muội không phải là người thường, không ngờ lại là tiểu thư của Tỉnh Quốc Công phủ... Sau này muội cứ ở lại Ân Gia Bảo đi, như thế chẳng những có đại ca mà còn có nhị ca ta chăm sóc muội, cả Thôi thúc nữa.”

Nhạc Hoành thoáng ngẩn người, rồi đặt chén canh xuống, nói: “Ta không cần ai chăm sóc, Thôi thúc sẽ dẫn ta đi.”

Sự cố chấp của Ân Sùng Quyết bỗng nổi lên, mặt đỏ gay, nói: “Khắp nơi chiến tranh loạn lạc, muội có thể đi đâu được chứ? Ân Gia Bảo ở Tuy Thành là một nơi an toàn, muội phải ở lại đây, không được đi đâu cả.”

“Ta không phải đứa què, huynh ngăn được ta sao chứ?” Nhạc Hoành cúi người nhìn chân trái bị quần băng gạc của hắn. “Vết thương có nặng không?”

Ân Sùng Quyết thấy nàng vẫn quan tâm đến mình thì cong môi cười. “Không sao, bị thương da thịt mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày là ổn. Đại phu nói nếu chữa trị chậm trễ một chút thì cái chân này bị tàn phế luôn rồi. Ân tình lớn như thế, ta không cho hai người đi đâu cả.”

Nhạc Hoành cúi đầu không nói gì nữa, chỉ vốc cơm trắng ăn, ngừng một chút rồi nói: “Mục Dung mà huynh vừa nói là ai vậy?”

“Mục Dung à?” Ân Sùng Quyết cười hì hì, nói: “Cô ấy là một người rất khó giải quyết, cũng chính là... vị hôn thê của đại ca ta. Cứ dăm ba bữa lại đến tìm đại ca ta chơi đùa, tuy đại ca hơi phiền nhưng nể mặt tình cảm giữa hai nhà nên không dám nặng lời với cô ấy. Nhưng vừa này... Mục Dung hoàn toàn không đến, ta chỉ dọa đại ca mà thôi, ha ha ha!” Ân Sùng Quyết cười ha hả. “Thấy huynh ấy quỳnh lên như vậy, thật là tức cười!”

“Chẳng tức cười chút nào cả.” Nhạc Hoành lườm hắn một cái. “Ai lại trêu ghẹo đại ca mình.”

“Muội không vui à?” Ân Sùng Quyết nghiêng người qua nhìn nàng. “A Hoành không thích đùa thì sau này ta cũng không đùa nữa.”

Nhạc Hoành đặt chén xuống, nhanh chân chạy ra ngoài. Ân Sùng Quyết đang chống nạng nên không sao đuổi theo được, gọi vài tiếng rồi đành hậm hực ngồi đó.

Trong thư phòng

“Thôi nghĩa sĩ dự tính thế nào?”

“Dự tính?” Thôi thúc lắc đầu. “Thật tình là chưa có dự tính gì cả, chỉ muốn A Hoành được sống tiếp, lưu lại giọt máu cuối cùng của Nhạc gia.”

“Hay là...” Ân Khôn khấn khoản nói. “Ông và Nhạc tiểu thư ở lại Ân Gia Bảo đi. Hiện giờ thiên hạ quần hùng phân tranh, Tần Quốc sắp diệt vong, Chu Quốc cũng không vững chắc. Ân Gia Bảo ở Tuy Thành chiếm địa lợi, nhân hòa, coi như là một nơi yên bình hiếm thấy, ông và Nhạc tiểu thư ở lại đây còn gì thích hợp hơn. Tuy Ân Gia Bảo không thể bì được với Tần Quốc Công phủ nhưng cũng là nơi có thể che chở anh hùng hào kiệt, nhất định sẽ đối xử tử tế với ông và Nhạc tiểu thư.”

Thôi thúc có vẻ hơi băn khoăn. Thông minh như ông, đương nhiên là biết Ân Khôn không chỉ muốn báo đáp ân tình của mình. Quần hùng sắp tranh giành thiên hạ, những thế lực có chút căn cơ ở các nơi đều định nổi dậy, giờ còn nhìn thời cơ để hành động, chiếm chút lợi giữa thời loạn lạc này. Ân Gia Bảo thành lập mấy chục năm, người và của dồi dào, cũng có can đảm, Ân Khôn tung hoành giang hồ bao năm cũng có phong thái của người lãnh đạo, trong vòng trăm dặm quanh đây cũng có chút uy tín, nhiều năm nay ở Tuy Thành cũng chiêu mộ không ít anh hùng hào kiệt, người sáng suốt đều có thể nhận ra được cha con họ Ân cũng là một thế lực không thể xem nhẹ giữa đám quần hùng này.

Giữ ông lại có thể dùng được, Nhạc Hoành lại là giọt máu của bậc trung tướng, sau này có thể mang thanh danh đến cho Ân Gia Bảo... Nhưng nếu không ở lại, dẫn theo Nhạc Hoành thì có thể đi đâu được đây...

“Ta và A Hoành có thể ở lại.” Thôi thúc chần chừ nói. “Nhưng sẽ không ở trong Ân Gia Bảo.”

“Nhạc tiểu thư chưa từng chịu khổ như thế, ở lại Ân Gia Bảo mới là lựa chọn tốt nhất.” Ân Khôn kiên trì nói.

“Không cần đâu.” Giọng của Thôi thúc dứt khoát không thương lượng. “A Hoành ở bên cạnh ta là đủ rồi. Ta và nó sẽ dừng chân bên bờ rừng, sau này phải nhờ vào sự che chở của Ân Gia Bảo rồi.”

Ân Khôn biết ông chịu ở lại thế này là không dễ dàng nên nghĩ ngợi một lúc rồi không cố chấp nữa. “Thế cũng được, dù sao cũng có thể chăm sóc nhau.”

Đã gần đến giờ Tuất (7 – 9 giờ tối), thấy Thôi thúc còn bàn bạc với Ân Khôn, Nhạc Hoành đi dạo khắp ân gia bảo một lượt, sau đó ngồi xuống bậc thang của một khu nhà vắng, dựa vào một cây cột, ngửa đầu ngắm bầu trời sao, thất thần.

Cứ ngồi ngây ngốc như thế khá lâu, nàng bỗng cảm thấy bên cạnh có thêm một người, nhờ ánh sao nhìn sang thì thấy: “Ân đại ca?”

“A Hoành nghĩ gì mà thất thần như thế, huynh đến gần mà vẫn không biết?” Ân Sùng Húc mỉm cười ngồi xuống.

“Nghĩ lại cũng chỉ thấy đau lòng, thà rằng không nghĩ.” Nhạc Hoành bất lực cúi gằm mặt xuống.

“Huynh đã nghe nói rồi.” Ân Sùng Húc lảng sang chuyện khác. “Nhạc Hoành của Tần Quốc có tài bắn cung không ai bằng, mười hai tuổi đã có thể bắn rơi chim sẻ bay trên trời. Đầu năm nay trong lễ mừng thọ, Vũ Đế chỉ đích danh Nhạc Hoành ở Thương Châu. Tài năng của muội khiến người người kinh ngạc, thắng cả Sở Vương Kỳ Minh.”

“Huynh cũng nghe nói à?” Nhạc Hoành mở to mắt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Ân Sùng Húc. “Tai họa xảy ra từ sau khi ta vào kinh, cứ thế không dứt. Bây giờ ngay cả gia đình cũng không còn...”

“Vốn định nói những chuyện vui, ấy mà lại khiến muội nhớ đến chuyện đau lòng.” Ân Sùng Húc tự trách mình. “Chỉ tại ta nhiều chuyện, không nói thì hơn.”

“Ân đại ca không gặp cô Mục Dung kia ư?” Nhạc Hoành nghiêng đầu qua, hỏi.

Ân Sùng Húc ngẩn ra một chút, cúi đầu nói: “Chắc là Sùng Quyết đã kể với muội. Sắc trời không còn sớm nữa, để ta bảo người dẫn muội đi nghỉ ngơi.”

Thấy hần né tránh trả lời chuyện Mục Dung, những không lên tiếng nữa, ngoan ngoãn theo sau hần. Ân Sùng Quyết thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nàng, giống như sợ rằng chỉ lơ đãng một tí thôi là sẽ để mất cô nương từ trên trời rơi xuống này.

26. Chương 9-2: Chỉ Là Thoáng Qua (2)

Thôi thúc dẫn Nhạc Hoàn bằng qua núi non trùng điệp, mãi đến khi cảm nhận được sự ẩm ướt trong không khí, Thôi thúc mới xác định họ đã ra khỏi biên giới của Đại Tấn.

Có tiếng nước chảy róc rách cách đó không xa. Đã hơn một tháng Nhạc Hoàn không được nhìn thấy dòng nước chảy nên bước nhanh về phía đó, vui mừng reo lên: “Thôi thúc, ở đây có một con sông!”

Nhạc Hoàn vốc một vốc nước vỗ lên mặt mình. Dòng nước này mát rượi ngọt lành, Nhạc Hoàn uống liền mấy hớp, vuốt lại mái tóc mình, nó sớm đã dính bết thành một búi. Nàng nghỉ ngơi một chút rồi tháo dây buộc tóc xuống, thả mái tóc vào trong dòng nước, nhẹ nhàng gội đầu.

Thôi thúc ngồi bên bờ sông nhìn cô thiếu nữ theo bóng bên ba hơn cả tháng trời mà không một lời than vãn, rồi giữa đầu dựa vào gốc cây, trầm ngâm suy tư điều gì đó.

Gội sạch đầu, Nhạc Hoàn lấy tay chải tóc, khẽ ngửi hương thơm cây cỏ trên tóc, hơi thở dốc, hỏi: “Thôi thúc, chúng ta còn phải đi tiếp nữa ư?”

Thôi thúc chưa kịp trả lời, bỗng có tiếng kêu hoảng hốt: “Có ai không! Có ai không!”

Thôi thúc dừng bật dậy: “Hình như có người xảy ra chuyện rồi!”

Nhạc Hoàn nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ nhánh cây đang đong đưa cách đó không xa. “Bên đó, chúng ta đi xem thử.”

Nhạc Hoàn rút con dao nhỏ dùng để phòng thân ở bên hông ra, vung lên chặt bỏ những cành lá rậm rạp. Khi chặt bỏ đám lá che chắn cuối cùng thì nàng nhìn thấy chàng thiếu niên đang kêu cứu.

Chàng ta đang ôm chân trái bị bẫy thú kẹp, ngược mắt nhìn Nhạc Hoàn.

Mái tóc nàng ướt đầm xoa trên vai, hai má còn đọng những giọt nước, nhìn hần bằng đôi mắt sáng lấp lánh. Đôi mắt nàng rất sáng, như một đầm nước trong có thể nhìn thấy đáy. Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ hé mở, hơi thở gấp gấp nhưng vững vàng. Nàng cầm dao, từ từ đến gần hần, ngồi xuống nhìn cái chân bị thương của hần, thấy máu đang chảy ra thì nhú mày lại.

Chàng trai dường như không cảm thấy cơn đau như xát muối kia nữa mà ngơ ngác nhìn khuôn mặt của Nhạc Hoàn, không thể rời mắt được.

Nhạc Hoàn nghiêng răng định tách cái bẫy ra, nhưng dùng hết sức mà cũng chẳng lung lay gì.

“Vô ích thôi.” Chàng trai ngẩn ngơ nhìn nàng, lẩm bẩm. “Đừng để tay cô bị thương.”

Nhạc Hoàn xoa cổ tay mình, quay người lại gọi: “Thôi thúc, thúc mau đến nhìn thử xem.”

“Cô bị chảy máu kìa.” Chàng trai nhìn ngón tay bị bẫy thú làm xước của Nhạc Hoàn.

Nhạc Hoàn đưa ngón tay vào miệng mút rồi nói: “Không sao, huynh đợi ở đây, Thôi thúc sẽ có cách giúp được huynh.”

Sức của Thôi thúc mạnh hơn Nhạc Hoàn rất nhiều, chàng trai rút được chân trái bị bẫy thú kẹp ra. máu chảy đầm đìa khiến người ta không dám nhìn. Thấy vết thương không ngừng chảy máu, Nhạc Hoàn xé

góc áo, cẩn thận bằng bó cho hấn, nhìn Thôi thúc với vẻ van nài. “Chắc chắn là huynh ấy không đi được, chỉ bằng chúng ta đưa huynh ấy ra khỏi rừng đi.”

“Ta...” Chàng trai đỏ mặt, nói: “Ta đã nhận ân huệ của các vị, người nhà ta sẽ tìm đến đưa ta về.”

“Trời sắp tối rồi đó.” Nhạc Hoàn nhìn trời. “Trong rừng toàn là thú dữ, huynh không sợ bị ăn thịt à? Đi thôi!”

Thôi thúc không lên tiếng nhưng lại cúi người xuống công hấn lên. “Hình như cậu là người vùng này, cứ coi như là dẫn bọn ta ra khỏi rừng cũng được.”

Chàng trai chỉ về hướng nam, có vẻ xấu hổ nói: “Ra khỏi cánh rừng này là có thể nhìn thấy nhà của ta. Cảm ơn Thôi thúc, cả cô nương nữa...” Chàng trai nhìn Nhạc Hoàn, lại vội vã cúi đầu xuống.

“Ta tên là Nhạc Hoàn.” Giọng Nhạc Hoàn trong trẻo, chàng trai êm tai giống như là tiếng chim sơn ca trong rừng. “Huynh thì sao, tên là gì?”

“Ta tên...” Gió nổi lên, mái tóc hơi ướt của Nhạc Hoàn phất qua gương mặt đỏ ửng của chàng trai. “Ta tên là Ân Sùng Quyết.”

“Ân Sùng Quyết?” Thôi thúc nhìn chằm chằm vào hấn. “Phía trước là Ân Gia Bảo à?”

“Thôi thúc biết Ân Gia Bảo à?” Ân Sùng Quyết giật mình, hỏi.

“Trước kia cũng có nghe qua.” Thôi thúc điềm tĩnh trả lời. “Xem ra tà và A Hoàn đã đến Tuy Thành – nơi không ai quản lý rồi. Ân gia khởi nghiệp bằng nghề thồ ngựa, xây dựng Ân Gia Bảo ở Tuy Thành, phát triển mấy chục năm cũng có căn cơ. Cậu là... con trai của Ân Khôn?”

Ân Sùng Quyết gật đầu, nói: “Ta là con thứ trong nhà, sắp đến ngày mừng thọ cha mà gần đây phương Bắc có chiến loạn nên đã lâu không có sản vật núi rừng nào chuyển đến, vì thế ta muốn vào rừng tìm thử xem, nếu tìm được thì dùng làm lễ vật mừng thọ cha, khiến ông vui. Ai ngờ lại dính bẫy thú của thợ săn, thật là mất mặt chết được.”

Nhạc Hoàn cười phì một cái. “Huynh cũng nói phía Bắc có chiến loạn, phía Nam đã lâu không có hàng hóa chuyển đến, mấy thứ ấy chỉ có thể tìm được ở phía Bắc, huynh có tìm khắp khu rừng này cũng không thu được gì. Huynh đâu chỉ mất mặt, mà còn khiến mình thành kẻ ngốc.”

Ân Sùng Quyết xấu hổ đến đỏ mặt, không nói được lời nào. Hấn cúi đầu nhìn vết thương còn đang rỉ máu của mình, không dám ngước lên.

Nhạc Hoàn thôi cười, lấy từ trong cái túi bố trên lưng ngựa ra mấy củ nhân sâm, nhét vào tay Ân Sùng Quyết. “Này, tặng huynh đó.”

Ân Sùng Quyết ngơ ngác nhìn mấy củ nhân sâm còn dính đất trên tay mình, một lát sau mới nói: “Cái này, Nhạc Hoàn... cô nương cho ta sao?”

“Ngốc quá!” Nhạc Hoàn vuốt nhẹ chóp mũi hấn. “Đã dâng tận tay huynh thì còn lấy lại được ư? Tặng cho huynh đó, mang về báo hiếu cho cha huynh đi. Ta, không cần dùng đến nữa...”

Thấy nét mặt Nhạc Hoàn bỗng chốc có vẻ đau thương, Ân Sùng Quyết nắm chặt nhân sâm không nói gì nữa, có điều thỉnh thoảng lại nghiêng đầu qua lén nhìn nàng. Rốt cuộc là nàng từ đâu đến, dù im lặng buồn bã thì vẫn rất xinh đẹp.

27. Chương 14: Chương 11: Mũi Tên Của Thần Tình Yêu

Đã lâu Nhạc Hoàn không được ngủ thoải mái như thế. Đệm mềm mại đến nỗi chỉ muốn vùi mình trong đó, chần thơm mùi nắng. Trong mơ, nàng gặp được cha mẹ, đại ca và cả đệ đệ bé nhỏ còn quần tã nữa. Nhưng

trong phút chốc mọi thứ rung chuyển, lửa bùng lên nuốt trọn thành Thương Châu cổ kính, tiếng kêu gào sợ hãi vang lên bên tai không dứt...

“Cha! Mẹ!” Nhạc Hoàn giật mình tỉnh lại, níu lấy góc chăn không ngừng thở hổn hển. “Mẹ...”

Lau những giọt nước mắt hai bên má, thấy ngoài cửa sổ đã có từng tia nắng chiếu vào, Nhạc Hoàn xoay người dậy. Bộ quần áo cũ của nàng đã không còn, bên giường có đặt một chồng quần áo mới sạch sẽ. Nhạc Hoàn ướm sơ qua vài bộ, thay một bộ quần áo màu trắng mộc mạc.

Đẩy cửa phòng ra, Nhạc Hoàn thấy trong ngôi đình ngoài sân có người ngồi dựa lưng về phía nàng. Tuy không nhận ra đó là ai nhưng nàng lại nhận ra chiếc nạng kia.

“A Hoàn, muội dậy rồi à?” Ân Sùng Quyết nghe tiếng động nên mừng rỡ xoay người lại, thấy nàng thì ngây cả người.

Nhạc Hoàn cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người mình rồi lại nhìn Ân Sùng Quyết, nghi hoặc hỏi: “Muội ăn mặc có chỗ nào khác thường hay sao mà huynh nhìn muội chằm chằm thế?”

“A Hoàn, muội thật là đẹp.” Ân Sùng Quyết nuốt nước bọt với vẻ si mê. “Cả Tuy Thành này, không ai đẹp hơn muội được cả...”

“Ân Sùng Quyết!” Ngoài vườn có người hét lớn với vẻ giận dữ. “Huynh muốn lấy lòng người ta thì cũng đâu cần mang tất cả phụ nữ trong Tuy Thành này ra. Huynh nghĩ Mục đại tiểu thư ta chết rồi hả?”

Ân Sùng Quyết le lưỡi với Nhạc Hoàn, quay người lại cười cười. “Đâu dám đâu dám. Là Mục đại tiểu thư nghe lầm rồi, đệ nhất mỹ nhân của Tuy Thành này là Mục đại tiểu thư Mục Dung của phủ đô úy, đây là chuyện trăm dặm quanh đây đều biết, ai có thể hơn cô được chứ.”

“Hừ!” Cô gái tên là Mục Dung ngoe nguẩy đi tới, đến gần Nhạc Hoàn nhìn từ trên xuống dưới, thấy nàng không son phấn, thanh khiết như hoa sen trong nước, trên người không có lấy một món trang sức, đầu tóc cũng chỉ dùng một mảnh vải lụa trắng cột lên thì đề phòng nói: “Cô chính là người lưu lạc đến đây, cứu được Ân Sùng Quyết à?”

Cô nương tên Mục Dung kia tuổi tác cũng xấp xỉ Nhạc Hoàn, có đôi mắt phương cực kỳ quyến rũ nhưng vẫn nghiêm nghị uy phong. Nàng ta mặc chiếc váy dài màu tím, cổ đeo một xâu chuỗi ngọc màu đỏ sậm, mỗi viên to chừng đầu ngón tay cái, vừa nhìn là đã biết là thứ quý giá hiếm có.

Thấy những vẫn không lên tiếng, Mục Dung đi một vòng quanh nàng, tiếp tục nói: “Bản tiểu thư là mục dung, cha ta là Mục Phổ, đô úy của Tuy Thành. Nghe Sùng Húc ca ca nói cô cũng xuất thân từ danh gia vọng tộc, nhưng nếu đã đến Tuy Thành thì sau này phải nghe lời của Mục Dung ta, rõ chưa?”

Nhạc Hoàn không thèm để ý đến Mục Dung, chỉ chớp mắt nhìn nàng ta rồi gật đầu cười một cái, sau đó đi thẳng ra khỏi sân.

“Có!” Mục Dung vội vàng nói. “Ngay cả một câu chào cũng không có, vô lễ như thế, cha mẹ cô dạy dỗ cô thế nào vậy?”

Nhạc Hoàn dừng bước, không quay đầu lại, chỉ lạnh giọng nói: “Đương nhiên là cha mẹ có dạy dỗ ta, họ còn bảo ta rằng đối với những kẻ ngang ngược vô lễ thì không cần phải lịch sự, Mục đại tiểu thư à.”

Ân Sùng Quyết chống nạng, lắc đầu nói. “Mục Dung, đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đại ca ta không thích những cô gái ngang ngược, sao cô không đổi tính được vậy. A Hoàn, đợi ta với!”

Thấy Ân Sùng Quyết khập khiễng chạy theo Nhạc Hoàn, Mục Dung tức tối giậm chân xuống đất nhưng lại không thể làm gì được.

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết đi đến gần Nhạc Hoàn, nói với vẻ áy náy. “Muội không cần phải để ý đến mục dung. Cha cô ấy là đô úy, ai ai cũng phải nhường nhịn cô ấy nên từ nhỏ đã ngang ngược không nói lý lẽ thế đấy, bọn huynh đã quen rồi.”

“Một tiểu thư nhà đô úy?” Mối Nhạc Hoàn khê nhếch lên với vẻ khinh thường. “Mục tiểu thư cũng quá coi trọng mình rồi đó. Đại ca của huynh... sẽ phải lấy người hống hách như thế làm vợ ư?”

“Đại ca... cũng không còn cách nào khác.” Ân Sùng Quyết cúi đầu. “Từ nhỏ Mục Dung đã thích huynh ấy, Ân gia và Mục gia có quan hệ thân thiết với nhau bao năm nay, Mục đô úy đã mở lời với cha, huynh ấy có thể nói không sao chứ? May mà người cô Mục Dung này thích không phải ta...” Ân Sùng Quyết nở nụ cười. “Nếu không thể lấy cô gái mình thật lòng yêu thích về làm vợ thì sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ. A Hoàn, muội nói có đúng không?”

Nhạc Hoàn há miệng nhưng không nói nên lời.

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết không cười nữa, do dự nói. “Nghe cha và đại ca nói muội và Thôi thúc định sống ở bên bờ rừng?”

“Đúng vậy, muội nghe theo lời Thôi thúc.” Nhạc Hoàn vâng vâng gật đầu.

“May mà hai người đồng ý ở lại.” Ân Sùng Quyết cố tìm từ để nói. “Ân Gia Bảo cách bờ rừng không xa, nếu huynh nhớ muội thì đi một lát là có thể gặp được muội. A Hoàn, huynh sẽ thường đến tìm muội.”

Nhạc Hoàn nhìn gương mặt mang theo vẻ thẹn thùng của chàng trai anh tuấn này, cảm thấy rất tức cười nên không nhịn được phải bật cười. “Đợi vết thương trên chân huynh lành rồi tính sau.”

Thấy ánh mắt Ân Sùng Quyết nhìn mình như lóe lên những tia sáng, Nhạc Hoàn thầm hoảng hốt, quay người đi không nhìn hẳn nữa. Ân Sùng Quyết thấy mặt nàng đỏ ửng, càng thêm say lòng người thì trong lòng càng vui mừng. Hai người đều im lặng, mạnh ai nấy tìm chỗ ngồi, ngăn người ra. Cách đó không xa, Mục Dung vịn vào cửa sổ, nhìn họ hồi lâu.

Thôi thúc và Nhạc Hoàn ở lại Ân Gia Bảo vài ngày, sau đó khẳng khái đòi sang bên bờ rừng. Ân Khôn không giữ họ lại được nên đành bảo hai đứa con trai cùng người hầu mang theo đồ đạc đi thu xếp cho họ.

Đến gần ngôi nhà cũ bên bờ rừng, Ân Sùng Quyết nhìn xung quanh, nhíu mày nói: “Đây vốn là nơi nghỉ tạm của những thợ săn ở vùng ngoại ô, vừa nhỏ vừa rách nát, sao có thể ở được chứ? Thôi thúc, dẫn A Hoàn về Ân Gia Bảo thì vẫn hơn.”

Thôi thúc xua tay, nói: “Thu dọn một chút thì cũng không sao, đa tạ ý tốt của nhị thiếu gia.”

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết dùng khuỷu tay đụng đụng vào Nhạc Hoàn, nháy mắt với nàng.

Nhạc Hoàn ngẩng ngửa mọi thứ một vòng, nói rất thản nhiên. “Muội cũng cảm thấy khá ổn. Nơi nghỉ tạm của những thợ săn ư? Vậy sau này muội và Thôi thúc cũng dựa vào nghề săn bắn để mưu sinh vậy, tương lai có vẻ cũng không tồi à.”

Ân Sùng Quyết nhìn Nhạc Hoàn với ánh mắt ấm áp, kéo đệ đệ lại, nói: “Nếu đệ không nỡ xa A Hoàn thì sau này thường đến thăm muội ấy là được. A Hoàn và Thôi thúc thích là được, hà tất phải ép buộc họ.”

Ân Sùng Quyết bỗng chốc cảm thấy hơi chán nản, im lặng lắng sang một bên, cúi đầu làm công chuyện. Ân Sùng Húc lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. Thấy trên tường có treo một cây cung đã cũ, hẳn đến gần, lấy xuống, thổi bay bụi bám bám trên đó rồi dùng ống tay áo lau sạch. “Chiếc cung này nhìn có vẻ đã cũ, không biết dây cung còn dùng được hay không.”

“Còn dùng được hay không, thử một cái là biết thôi mà.” Nhạc Hoàn nhận lấy cây cung, lật qua lật lại xem, lẩm bẩm một mình. “Cung này được làm từ gỗ cây liễu, dây cung làm từ gân linh dương ở Tây Vực, cũng là một cây cung khá tốt. Theo muội thấy thì nó vẫn còn có thể sử dụng được.” Nói xong thì cảm thấy hơi ngứa tay, nàng cầm cung bước ra khỏi nhà.

Mắt Ân Sùng Húc sáng lên, gọi Ân Sùng Quyết. “Còn ngần ra đó làm gì, không muốn chiêm ngưỡng tài bắn cung của A Hoàn ư?”

Gió bỗng nổi lên, bên bờ rừng có một đàn chim giạt mình bay lên, lao qua đám mây trắng. Nhạc Hoàn kéo căng chiếc cung, bắn vút mũi tên theo đường bay của bầy chim. Huynh đệ nhà họ Ân còn chưa kịp nháy mắt thì tiếng tên lao vút đi đã vang lên bên tai, xa xa có vật gì đó rơi xuống đất. Ân Sùng Quyết vội vàng chạy qua đó, định nhặt con mồi lên nhưng lại thấy người ra đó không dám nhặt.

Một mũi tên bắn xuyên qua ba con chim. Đây là lần đầu tiên Ân Sùng Quyết được nhìn thấy.

“Một mũi tên bắn trúng ba con!” Ân Sùng Húc cả kinh. “Tài bắn cung của Nhạc Hoành ở Thương Châu không ai sánh kịp, bây giờ ta đã được chiêm ngưỡng!”

Mặt Nhạc Hoành nóng lên, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Trên đường về Ân Gia Bảo, thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của đệ đệ, Ân Sùng Húc nghi hoặc hỏi. “Đệ làm sao thế? Sùng Quyết!” Gọi liên tiếp vài tiếng, Ân Sùng Quyết mới đáp lại vài câu rất qua loa.

Một lúc sau, Ân Sùng Quyết không kìm lòng được, quay đầu lại nhìn căn nhà nhỏ dần biến mất trước mắt mình, rồi chỉ vào trái tim mình, nói. “Đại ca, mũi tên của A Hoành... đã bắn trúng nơi này!”

28. Chương 10: Ân Gia Bảo

Bằng qua khu rừng rậm rạp liền nhìn thấy những tòa nhà chạy dài, mái ngói cong vút trông hết sức tráng lệ. Nhạc Hoành dụi mắt. “Không ngờ Ân Gia Bảo lại hoành tráng đến thế. Ta và Thôi thúc cứu được một báu vật rồi.”

“Nhị thiếu gia!” Mười mấy tên gia đình, từ xa nhìn thấy Ân Sùng Quyết nên vội vã chạy tới. “Bọn tôi đang định lên núi tìm ngài đây, ngài làm bảo chủ lo chết mất!”

“Ta không sao.” Ân Sùng Quyết cố làm ra vẻ thong dong. “Bị thương chút đỉnh mà thôi. Vị Thôi tráng sĩ này đã cứu ta, còn không mau mời ân nhân vào nhà?”

Thôi thúc vốn không muốn vào Ân Gia Bảo nhưng thấy nhạc hoành bên cạnh sớm đã mệt mỏi vì bốn ba, bản thân ông vốn là một người thô kệch, ngày xưa cũng là lãng tử giang hồ nhưng nói thế nào thì Nhạc Hoành cũng là một tiểu thư cao quý, bắt nạt phải chịu khổ như thế ông cũng không đành lòng.

Nhạc Hoành hơi do dự, lưỡng lự nhìn Thôi thúc, Ân Sùng Quyết nín ố tay áo của nàng, nài nỉ: “Nhạc Hoành, hai người đã cứu ta, lại tặng ta nhân sâm quý hiếm thế này, nếu cô nương cứ thế này mà đi thì ta sẽ không bỏ qua cho cô nương.”

“Cứu đệ đệ của ta, còn tặng nó nhân sâm mà nó mong ước, ân huệ này không phải là nhỏ, thế nào cũng phải vào Ân Gia Bảo ngồi chơi một lát đã.”

Một chàng trai cao lớn từ trong nhà đi ra. Người này khoảng chừng hai mươi tuổi, mặc trang phục màu đen, rất oai phong anh tuấn. Thấy họ, hắn mỉm cười rồi chấp tay nói với Thôi thúc: “Không biết cao danh quý tánh của nghĩa sĩ là gì?”

“Ông ấy là Thôi thúc.” Ân Sùng Quyết giành nói trước. “Vị cô nương này là Nhạc Hoành. Đây là đại ca của ta, Ân Sùng Húc.”

“Tại là là Thôi Văn.” Thôi thúc chấp tay trả lời.

“Sùng Quyết gọi ông là Thôi thúc thì ông chính là Thôi thúc.” Ân Sùng Húc cười, nói: “Nhạc Hoành? Nhạc cô nương?”

Đứng trước một chàng trai khôi cô uy vũ thế này, Nhạc Hoành cũng không hề e ngại, chỉ mở to mắt nhìn hắn một lúc, sau đó trả lời. “Đúng vậy, ta là Nhạc cô nương.”

Ân Sùng Húc thấy cô gái trước mặt tuy còn nhỏ tuổi, người đầy bụi nhưng vẫn không che được vẻ thanh tú, quần áo bị gai góc trên đường đi làm rách vài chỗ nhưng đôi mắt vẫn ngời ngời vẻ cao quý, biết chắc chắn người này có một lai lịch không tầm thường, nên nói: “Thôi thúc, Nhạc cô nương, vào trong hãy nói.”

Mấy gia đình đỡ lấy Ân Sùng Quyết. Tuy hắn bị thương một chân, đứng còn không vững nhưng vẫn ngông cô ra nhìn Nhạc Hoành, khẽ giọng căn dặn gia đình. “Trông kỹ bọn họ, đừng để họ đi mất, đó là ân nhân của Ân Gia Bảo đấy.”

Trong lúc người hầu đi mời cha đến, Ân Sùng Húc đích thân châm trà rót nước cho hai người. Nhạc Hoàn cũng không khách sáo, uống ừng ực vài hơi hết sạch, sau đó dứt khoát giật lấy bình trà trên tay hắn, dốc lên rót thẳng vào miệng mình, lại cầm ống tay áo lau miệng một cái, lúc ấy mới cảm thấy dễ chịu một chút. Thấy Ân Sùng Húc ngẩn ngơ nhìn mình, nàng ngượng ngùng nói: “Ta hơi khát, mong huynh đừng chê cười.”

“Sao lại cười cô nương chứ?” Ân Sùng Húc ra hiệu cho người hầu châm thêm nước. “Nhạc cô nương tính cách bộc trực, đúng là vừa thú vị vừa đáng yêu.”

“Cứu được con trai của Ân Khôn ta à? Để ta xem thử là người thế nào!” Ngoài cửa vang lên một giọng nói trầm ấm.

“Cha.” Ân Sùng Húc nghe tiếng nên quay đầu qua, thấy cha nên đứng dậy ra ngoài nghênh đón.

Vào nhà là một người đàn ông trung niên, cằm để râu dài, vừa nhìn có vẻ hơi đáng sợ nhưng trong đôi mắt uy nghiêm kia lại hàm chứa vẻ ôn hòa độ lượng, pha thêm chút hào kiệt. Nhìn thấy Thôi thúc, Ân Khôn ngẩn ra, ngạc nhiên nói: “Là ông? Thôi Văn? Thật là ông sao?”

“Cha, người quen biết Thôi thúc ư?” Ân Sùng Húc nghi hoặc hỏi.

Dường như Ân Khôn không nghe thấy câu hỏi của hắn, chỉ đi thẳng đến gần Thôi thúc, vịn vai ông ngắm nhìn khá lâu rồi mừng rỡ nói: “Chính là ông, ông chính là Thôi Văn! Bảy năm trước ở Lưu Sa Than, ta dẫn đoàn ngựa áp tải khá nhiều đồ quý giá, không ngờ lại trúng mai phục của Thương Hải Bang, huynh đệ kẻ chết người bị thương hơn một nửa, sắp phải chôn thân dưới lớp cát vàng thì Thôi Văn ông, dẫn theo gia tướng của Tĩnh Quốc Công phủ đi ngang qua, thấy chuyện bất bình nên thay ta đẩy lùi đám người độc ác của Thương Hải Bang, cứu mạng Ân Khôn ta.”

“Thôi thúc chính là vị ân nhân mà cha thường nhắc đến ư?” Mặt Ân Sùng Húc lộ ra vẻ kính trọng, hất vạt áo lên, quỳ trước mặt Thôi thúc. “Sùng Húc xin ra mắt ân nhân của Ân Gia Bảo, xin hãy nhận của Sùng Húc một lạy.”

Nhạc Hoàn tròn tròn mắt, ngơ ngác nói: “Thôi thúc, thúc không chỉ cứu Ân Sùng Quyết mà còn cứu cha huynh ấy?”

“Vị này là?” Ân Khôn nhìn Nhạc Hoàn. “Là con gái yêu của Thôi nghĩa sĩ ư?”

“Không phải.” Thôi thúc kéo Nhạc Hoàn qua, xoa đầu nàng với vẻ yêu thương.

“Ừm...” Ân Khôn suy nghĩ một chút. “Thôi nghĩa sĩ làm việc trong Tĩnh Quốc Công phủ, nghe nói Thương Châu đã bị công phá, cả nhà Tĩnh Quốc Công hy sinh vì nước. Một vị anh hùng chết trận, ta cũng cảm thấy thương tiếc thay. Ta còn sai người nghe ngóng tin tức của Thôi nghĩa sĩ nhưng không có tin tức chính xác nào. Cuối cùng trời cao có mắt, khiến cho ân nhân đến Ân Gia Bảo!”

Ân Sùng Húc lập tức hiểu ra. “Cha, vị này là Nhạc cô nương... Cô ấy họ Nhạc, lẽ nào là...”

“Nhạc cô nương?” Ân Khôn cả kinh, nói: “Là huyết mạch của Tĩnh Quốc Công ư?”

Mắt Nhạc Hoàn lập tức ứa nước mắt, nàng cố nén nước mắt, nói: “Cả nhà đều không còn, chỉ còn lại một mình Nhạc Hoàn, chẳng qua là sống lay lắt qua ngày thôi.”

Ân Sùng Húc nhìn gương mặt kiên cường của nàng, bỗng chốc cảm thấy rung động, không kiềm lòng được nên đưa tay lau giọt nước mắt sắp rơi xuống của nàng, nhỏ giọng an ủi. “Chỉ cần còn sống thì sẽ có hy vọng. Nhạc cô nương nhất định phải sống thật tốt!”

Thấy dường như cha mình còn có chuyện muốn nói với Thôi thúc, Ân Sùng Húc dẫn Nhạc Hoàn ra nhà sau, căn dặn nhà bếp chuẩn bị một bàn thức ăn. Nhạc Hoàn chịu cảnh màn trời chiếu đất đã lâu, nay nhìn thấy cơm canh nóng hổi thì cũng không e ngại nữa, vùi đầu ăn như hổ đói. Ân Sùng Húc cảm thấy xót xa, múc một chén canh đưa đến bên cạnh nàng. “Ăn chậm chậm thôi, coi chừng mắc nghẹn.”

Nhạc Hoàn nuốt cơm xuống, một giọt nước mắt tròn xoe bỗng trào ra, rơi thẳng vào chén canh nóng. Ân Sùng Húc không ngờ nàng sẽ khóc nên vội vã nói: “Sao lại khóc thế?”

“Đại thiếu gia.” Nhạc Hoàn nghẹn ngào nói: “Bộ dạng này của ta, làm sao giống con gái của Nhạc gia chứ. Có phải đã để huynh chê cười không?”

Ân Sùng Húc không khỏi bật cười. “Đừng gọi đại thiếu gia, nếu Nhạc cô nương không chê thì gọi ta một tiếng Ân đại ca là được. Sao Ân đại ca lại chê cười muội chứ, mau ăn nhiều một chút đi.”

Nhạc Hoàn bưng chén canh lên, đang định ăn thì nghe thấy tiếng nạng gỗ ngày càng gần, một người thò đầu vào nhìn. “Thì ra đại ca dẫn cô ấy đến đây.”

“Sùng Quyết?” Ân Sùng Húc khẽ cau mày. “Chân đã bị thương mà còn không chịu nằm nghỉ, bọn gia đình trông đệ kiểu gì thế?”

“Đại ca đừng sốt ruột.” Ân Sùng Quyết xua tay nói. “Là tự đệ lén mò qua đây đây, đừng trách người khác.”

Thấy Nhạc Hoàn ăn chén canh xong, sắc mặt cũng hồng hào hơn, Ân Sùng Quyết nằm xoài lên bàn ngắm nhìn nàng, cười ngây ngô. Rồi hần bỗng ngẩng đầu lên nói: “Đại ca, hình như Mục Dung đang tìm huynh ở bên ngoài, hay là huynh ra xem sao đi.”

“Mục Dung?” Ánh mắt Ân Sùng Húc bỗng lóe lên vẻ khác thường, nghĩ một chút rồi cũng đứng lên, đi được vài bước thì quay người lại, nói: “Nhạc cô nương, Ân đại ca ra ngoài một lát, chút nữa sẽ trở lại thăm muội.”

“Ân đại ca cứ gọi muội là A Hoàn đi.” Nhạc Hoàn thoáng cong môi cười.

“A Hoàn...” Ân Sùng Húc thì thầm một tiếng, cặp mắt mỉm cười rồi đi ra ngoài.

“A Hoàn?” Ân Sùng Quyết bĩu môi một cái. “Vậy ta cũng gọi muội là A Hoàn. A Hoàn, A Hoàn!”

Nhạc Hoàn bận ăn canh, cũng không để ý đến hần. Ân Sùng Quyết chống cằm, ngắm nhìn nàng, ngây ngốc nói: “Ta vừa nhìn là đã nhận ra muội không phải là người thường, không ngờ lại là tiểu thư của Tĩnh Quốc Công phủ... Sau này muội cứ ở lại Ân Gia Bảo đi, như thế chẳng những có đại ca mà còn có nhị ca ta chăm sóc muội, cả Thôi thúc nữa.”

Nhạc Hoàn thoáng ngẩn người, rồi đặt chén canh xuống, nói: “Ta không cần ai chăm sóc, Thôi thúc sẽ dẫn ta đi.”

Sự cố chấp của Ân Sùng Quyết bỗng nổi lên, mặt đỏ gay, nói: “Khắp nơi chiến tranh loạn lạc, muội có thể đi đâu được chứ? Ân Gia Bảo ở Tuy Thành là một nơi an toàn, muội phải ở lại đây, không được đi đâu cả.”

“Ta không phải đứa què, huynh ngăn được ta sao chứ?” Nhạc Hoàn cúi người nhìn chân trái bị quần băng gạc của hần. “Vết thương có nặng không?”

Ân Sùng Quyết thấy nàng vẫn quan tâm đến mình thì cong môi cười. “Không sao, bị thương da thịt mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày là ổn. Đại phu nói nếu chữa trị chậm trễ một chút thì cái chân này bị tàn phế luôn rồi. Ân tình lớn như thế, ta không cho hai người đi đâu cả.”

Nhạc Hoàn cúi đầu không nói gì nữa, chỉ vốc cơm trắng ăn, ngừng một chút rồi nói: “Mục Dung mà huynh vừa nói là ai vậy?”

“Mục Dung à?” Ân Sùng Quyết cười hì hì, nói: “Cô ấy là một người rất khó giải quyết, cũng chính là... vị hôn thê của đại ca ta. Cứ dăm ba bữa lại đến tìm đại ca ta chơi đùa, tuy đại ca hơi phiền nhưng nể mặt tình cảm giữa hai nhà nên không dám nặng lời với cô ấy. Nhưng vừa này... Mục Dung hoàn toàn không đến, ta chỉ dọa đại ca mà thôi, ha ha ha!” Ân Sùng Quyết cười ha hả. “Thấy huynh ấy quýnh lên như vậy, thật là tức cười!”

“Chẳng tức cười chút nào cả.” Nhạc Hoàn lườm hần một cái. “Ai lại trêu ghẹo đại ca mình.”

“Muội không vui à?” Ân Sùng Quyết nghiêng người qua nhìn nàng. “A Hoàn không thích đùa thì sau này ta cũng không đùa nữa.”

Nhạc Hoàn đặt chén xuống, nhanh chân chạy ra ngoài. Ân Sùng Quyết đang chống nạng nên không sao đuổi theo được, gọi vài tiếng rồi đành hậm hực ngồi đó.

Trong thư phòng

“Thôi nghia sĩ dự tính thế nào?”

“Dự tính?” Thôi thúc lắc đầu. “Thật tình là chưa có dự tính gì cả, chỉ muốn A Hoành được sống tiếp, lưu lại giọt máu cuối cùng của Nhạc gia.”

“Hay là...” Ân Khôn khẩn khoản nói. “Ông và Nhạc tiểu thư ở lại Ân Gia Bảo đi. Hiện giờ thiên hạ quần hùng phân tranh, Tần Quốc sắp diệt vong, Chu Quốc cũng không vững chắc. Ân Gia Bảo ở Tuy Thành chiếm địa lợi, nhân hòa, coi như là một nơi yên bình hiếm thấy, ông và Nhạc tiểu thư ở lại đây còn gì thích hợp hơn. Tuy Ân Gia Bảo không thể bì được với Tần Quốc Công phủ nhưng cũng là nơi có thể che chở anh hùng hào kiệt, nhất định sẽ đối xử tử tế với ông và Nhạc tiểu thư.”

Thôi thúc có vẻ hơi băn khoăn. Thông minh như ông, đương nhiên là biết Ân Khôn không chỉ muốn báo đáp ân tình của mình. Quần hùng sắp tranh giành thiên hạ, những thế lực có chút căn cơ ở các nơi đều định nổi dậy, giờ còn nhìn thời cơ để hành động, chiếm chút lợi giữa thời loạn lạc này. Ân Gia Bảo thành lập mấy chục năm, người và của dồi dào, cũng có can đảm, Ân Khôn tung hoành giang hồ bao năm cũng có phong thái của người lãnh đạo, trong vòng trăm dặm quanh đây cũng có chút uy tín, nhiều năm nay ở Tuy Thành cũng chiêu mộ không ít anh hùng hào kiệt, người sáng suốt đều có thể nhận ra được cha con họ Ân cũng là một thế lực không thể xem nhẹ giữa đám quần hùng này.

Giữ ông lại có thể dùng được, Nhạc Hoành lại là giọt máu của bậc trung tướng, sau này có thể mang thanh danh đến cho Ân Gia Bảo... Nhưng nếu không ở lại, dẫn theo Nhạc Hoành thì có thể đi đâu được đây...

“Ta và A Hoành có thể ở lại.” Thôi thúc chần chừ nói. “Nhưng sẽ không ở trong Ân Gia Bảo.”

“Nhạc tiểu thư chưa từng chịu khổ như thế, ở lại Ân Gia Bảo mới là lựa chọn tốt nhất.” Ân Khôn kiên trì nói.

“Không cần đâu.” Giọng của Thôi thúc dứt khoát không thương lượng. “A Hoành ở bên cạnh ta là đủ rồi. Ta và nó sẽ dừng chân bên bờ rừng, sau này phải nhờ vào sự che chở của Ân Gia Bảo rồi.”

Ân Khôn biết ông chịu ở lại thế này là không dễ dàng nên nghĩ ngợi một lúc rồi không cố chấp nữa. “Thế cũng được, dù sao cũng có thể chăm sóc nhau.”

Đã gần đến giờ Tuất (7 – 9 giờ tối), thấy Thôi thúc còn bàn bạc với Ân Khôn, Nhạc Hoành đi dạo khắp ân gia bảo một lượt, sau đó ngồi xuống bậc thang của một khu nhà vắng, dựa vào một cây cột, ngửa đầu ngắm bầu trời sao, thất thần.

Cứ ngồi ngây ngốc như thế khá lâu, nàng bỗng cảm thấy bên cạnh có thêm một người, nhờ ánh sao nhìn sang thì thấy: “Ân đại ca?”

“A Hoành nghĩ gì mà thất thần như thế, huynh đến gần mà vẫn không biết?” Ân Sùng Húc mỉm cười ngồi xuống.

“Nghĩ lại cũng chỉ thấy đau lòng, thà rằng không nghĩ.” Nhạc Hoành bất lực cúi gằm mặt xuống.

“Huynh đã nghe nói rồi.” Ân Sùng Húc lắng sang chuyện khác. “Nhạc Hoành của Tần Quốc có tài bắn cung không ai bằng, mười hai tuổi đã có thể bắn rơi chim sẻ bay trên trời. Đầu năm nay trong lễ mừng thọ, Vũ Đế chỉ đích danh Nhạc Hoành ở Thương Châu. Tài năng của muội khiến người người kinh ngạc, thắng cả Sở Vương Kỷ Minh.”

“Huynh cũng nghe nói à?” Nhạc Hoành mở to mắt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Ân Sùng Húc. “Tai họa xảy ra từ sau khi ta vào kinh, cứ thế không dứt. Bây giờ ngay cả gia đình cũng không còn...”

“Vốn định nói những chuyện vui, ấy mà lại khiến muội nhớ đến chuyện đau lòng.” Ân Sùng Húc tự trách mình. “Chỉ tại ta nhiều chuyện, không nói thì hơn.”

“Ân đại ca không gặp cô Mục Dung kia ư?” Nhạc Hoành nghiêng đầu qua, hỏi.

Ân Sùng Húc ngẩn ra một chút, cúi đầu nói: “Chắc là Sùng Quyết đã kể với muội. Sắc trời không còn sớm nữa, để ta bảo người dẫn muội đi nghỉ ngơi.”

Thấy hấn né tránh trả lời chuyện Mục Dung, những không lên tiếng nữa, ngoan ngoãn theo sau hấn. Ân Sùng Quyết thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nàng, giống như sợ rằng chỉ lơ đãng một tí thôi là sẽ để mất cô nương từ trên trời rơi xuống này.

29. Chương 15: Chương 12

Thời gian thấm thoắt, không chờ đợi ai. Chớp mắt mà đã hai năm trôi qua.

“A Hoành!”

“Nhị ca, muội ở bên này nè!” Từ trong rừng xuất hiện bóng một giai nhân áo trắng, mặt nàng nở nụ cười tươi tắn.

Ân Sùng Quyết lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, bước nhanh tới trước. “Thôi thúc nói suốt cả buổi sáng muội đều ở trong rừng, bỏ công bỏ sức như thế định làm gì vậy? Thiếu gì, cần gì cứ nói với ta là được.”

“Vài ngày nữa là đại ca thành hôn, muội muốn tặng huynh ấy chút gì đó.” Nhạc Hoành cầm cung, cúi đầu. “Bắn thêm vài con chim nữa là đủ.”

Ân Sùng Quyết cảm thấy rất đau lòng. Hắn kéo bàn tay đầy vết chai của Nhạc Hoành, xoa xoa với vẻ nâng niu, giả vờ giận dữ nói: “Muội nhìn trúng thứ gì, ta sẽ an bài cho muội. Muội là thiếu phu nhân cảnh vang lá ngọc của Ân Gia Bảo, không được để mình vất vả hay bị thương.”

Nhạc Hoành đỏ mặt, rút bàn tay ra, xoay người đi. “Ai muốn làm thiếu phu nhân của Ân Gia Bảo chứ? Không biết xấu hổ.”

Ân Sùng Quyết cúi người xuống, dán sát vào bên tai Nhạc Hoành, đôi mắt sáng lẳng lẳng nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, nói khẽ: “A Hoành, muội trốn không thoát đâu. Ân Sùng Quyết ta đời này không cưới ai khác ngoài muội. Đợi đại ca thành thân xong thì đến lượt huynh.”

Nhạc Hoành bồng lúi ra xa vài bước, nở nụ cười khiêu khích với Ân Sùng Quyết. “Chẳng phải trốn thoát rồi đó sao? Ân nhị thiếu gia.”

Hai người ngồi dựa vào gốc cây, thấy Nhạc Hoành ngẩn người nhìn lên bầu trời, Ân Sùng Quyết thử thăm dò, siết chặt những ngón tay của nàng. Nhạc Hoành muốn rút tay ra nhưng Ân Sùng Quyết nhú mày không chịu thả. Nhạc Hoành không thèm để ý đến hắn nữa, nhích người sang bên kia một chút.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết nhìn cánh rừng kéo dài vô tận. “Huynh thật may mắn khi hôm ấy bị bắt thú làm bị thương, gặp được muội.”

Nhạc Hoành cười phì. “Cũng phải. Nếu không nhị thiếu gia của Ân Gia Bảo đã trở thành một tên què rồi.”

Mặt trời ngã về phía tây, lúc ấy Ân Sùng Quyết mới lưu luyến về nhà. Thấy Nhạc Hoành đứng ngoài sân nhìn theo bóng hắn, Thôi thúc đang chế cùi liền nói sâu xa. “Con gái lớn là không thể giữ trong nhà được. A Hoành sắp phải rời xa Thôi thúc rồi sao?”

“Làm gì có!” Nhạc Hoành thu mắt lại. “Sao con lại rời xa thúc được chứ.” Nói xong thì bước tới bên một đồng cùi khô. “Chẳng phải đến giúp thúc đây sao?”

Thôi thúc phải cành cây trên tay, nói: “Nhị thiếu gia của Ân gia, tuy không chừng chạc như đại ca của nó nhưng cũng coi như là hiếm thấy. Nếu muốn tìm cho A Hoành một đấng lang quân ở Tuy Thành này, trừ Ân Sùng Húc thì cũng chỉ còn lại Ân Sùng Quyết.”

“Thôi thúc, thúc nói gì vậy chứ!” Nhạc Hoành xấu hổ nói: “Ai muốn lấy chồng chứ?”

“Còn không chịu nhận?” Thôi thúc đứng dậy. “Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Con đã là một cô nương mười tám tuổi rồi, có gì mà xấu hổ. Nhưng Thôi thúc cũng cảm thấy hơi lạ, con không ghét nó là thật, nhưng bình thường con lại đối với nó như gần như xa. Con gái phải rụt rè một chút là đúng, nhưng thúc cứ luôn cảm thấy trong lòng con... còn có tâm sự.”

Nhạc Hoành không nói tiếng nào, chỉ chế cùi. Thôi thúc múc một gáo nước lên uống rồi từ tốn nói: “Ân Sùng Quyết cũng không tồi, có điều...”

“Có điều cái gì!” Nhạc Hoành buột miệng hỏi.

“Con xem con kia.” Thôi thúc bật cười ha hả. Nhạc Hoàn thấy Thôi thúc bầy mình, buồn bực cúi đầu. Thôi thúc không cười nữa, tiếp tục nói: “Vội gì chứ, nghe Thôi thúc nói hết đã. Hôn ước giữa con và Sài gia, thúc biết con không muốn. Không đưa con lên Thương Sơn là vì muốn hủy hôn ước này thay con. Thoảng chốc hai năm đã trôi qua, không chừng Sài Chiêu đã lấy vợ rồi cũng nên...”

Nghe đến hai chữ Sài Chiêu, Nhạc Hoàn dừng động tác chế cỏi một giây, sau đó lại ra sức mà chế, giống như coi cỏi cỏi đó là Sài Chiêu vậy.

Thôi thúc nhìn bộ dạng nhú mày, cắn môi của Nhạc Hoàn, cười gượng. “Ta đoán không sai, trong lòng con... vẫn vì y mà phiền muộn.”

Thấy Nhạc Hoàn buồn bực không lên tiếng, Thôi thúc nói tiếp. “Ta nghe nói sau khi Kỷ Minh dẫn quân tiến vào Liêu Châu của Tấn Quốc thì luôn rình rập Chu Quốc như hổ đói. Nam Cung gia hèn yếu, không còn người để dùng nên đành phải dùng Sài gia bị biếm trích đến Thương Sơn. Sài quân vương chinh chiến nửa đời người, có chuyện gì mà chưa gặp qua. Cháu trai ông ta là Sài Chiêu cũng đại phá mấy vạn tinh binh của Kỷ Minh, giữ vững Vân Đô của Chu Quốc. Tình hình bức bách, Nam Cung gia chỉ có thể trông cậy vào chú cháu họ Sài. Hai năm nay chú cháu họ uy phong khắp Đại Chu, đã là người có thân phận hiển hách bậc nhất rồi.”

“Chuyện này có liên quan gì đến con và nhị ca chứ?” Nhạc Hoàn lẩm bầm một câu. “Con không muốn biết.”

Thôi thúc nghe nàng mở miệng ra là hai chữ nhị ca thì thở dài nói: “Nhị ca này của con là người của Ân Gia Bảo. Ân Gia Bảo hùng cứ Tuy Thành bao năm nay, trường tử lại sắp thành thân với con gái yêu của đô úy Tuy Thành. Tuy Thành có địa thế trọng yếu, mấy chục năm nay tách biệt độc lập. Chưa nói đến việc Ân gia và đô úy của Tuy Thành có chịu nghe hiệu triệu của chú cháu nhà họ Sài hay không, chỉ cần Sài gia muốn thống nhất giang sơn, diệt Kỷ gia của Lương Quốc thì nhất định phải có được sự giúp đỡ của Ân Gia Bảo. A Hoàn, con còn chưa hiểu ư?”

“Con hiểu cả.” Nhạc Hoàn chớp mắt. “Nhị ca cũng từng nói với con chuyện này. Cha huynh ấy và đại ca đã chiêu binh mãi mã, tích trữ lương thực rồi. Tuy ngoài mặt nói là triệu tập các nghĩa sĩ bảo vệ bách tính của Tuy Thành nhưng thật ra, thật ra...”

“Chim khôn chọn cành mà đậu.” Thôi thúc gằn từng tiếng, nói: “Nếu con ở bên cạnh Ân Sùng Quyết, chỉ e là không thể tránh được chuyện đao kiếm, không được yên ổn. Thôi thúc chỉ muốn con...”

“Thôi thúc.” Nhạc Hoàn ngắt lời ông. “Thiên hạ đại loạn, có nơi nào được yên ổn chứ? Cho dù thúc dẫn con đến chân trời góc biển mai danh ẩn tích thì cũng chịu cảnh gió tanh mưa máu mà thôi, A Hoàn không muốn trốn nữa...”

Dường như Thôi thúc đã đoán được nàng sẽ nói như thế nên cười chua xót. “Chẳng qua Thôi thúc chỉ muốn nhắc nhở con vài câu mà thôi chứ không ngăn cản con làm gì cả. A Hoàn nghe rồi thôi, không cần để trong lòng.”

A Hoàn đứng dậy đi đến gần Thôi thúc, kéo bàn tay thô ráp của ông, lắc lắc, rồi cụp mắt nói: “Thôi thúc đừng giận, con chỉ nói lung tung mà thôi. Con cũng muốn thân thiết với nhị ca một chút, nhưng... nói thế nào thì cũng đã nhận tín vật của người ta. Tuy Sài gia phụ Nhạc gia trước nhưng dù gì cũng phải trả tín vật lại, như vậy... lòng con mới được yên.”

Trong bóng đêm, Thôi thúc nhìn cô thiếu nữ xinh như hoa kia. Đôi mắt trong sáng và quả cảm của nàng vẫn hệt như ở Thương Châu hai năm trước. Thôi thúc xoa đầu Nhạc Hoàn, hiền lành nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, đi nghỉ sớm đi.”

Nhạc Hoàn chui vào trong cái chăn ấm áp. Vừa nhắm mắt lại, trước mắt toàn là gương mặt đỏ bừng của Ân Sùng Quyết vào chiều nay. Nhạc Hoàn bỗng cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, đang định trở mình đi ngủ thì đầu đụng phải chiếc khóa vàng đặt bên gối. Nhạc Hoàn vươn bàn tay đang ở trong chăn ấm ra, siết chặt chiếc khóa lạnh lẽo, lòng cũng lạnh buốt theo.

Nàng muốn quên, nhưng lại không thể quên. Đôi mắt xám như mắt bò câu ấy luôn theo nàng như hình với bóng. Trên cơ thể mịn màng như sứ của nàng dường như còn lưu lại dấu vết của người đàn ông đó, nó như

một dòng nước nhỏ, chảy dọc theo những đường cong mềm mại, thấm vào tim nàng.

30. Chương 11: Mũi Tên Của Thần Tình Yêu

Đã lâu Nhạc Hoàn không được ngủ thoải mái như thế. Đêm mềm mại đến nỗi chỉ muốn vùi mình trong đó, chần thơm mùi nắng. Trong mơ, nàng gặp được cha mẹ, đại ca và cả đệ đệ bé nhỏ còn quần tã nữa. Nhưng trong phút chốc mọi thứ rung chuyển, lửa bùng lên nuốt trọn thành Thương Châu cổ kính, tiếng kêu gào sợ hãi vang lên bên tai không dứt...

“Cha! Mẹ!” Nhạc Hoàn giật mình tỉnh lại, nín lấy góc chăn không ngừng thở hổn hển. “Mẹ...”

Lau những giọt nước mắt hai bên má, thấy ngoài cửa sổ đã có từng tia nắng chiếu vào, Nhạc Hoàn xoay người dậy. Bộ quần áo cũ của nàng đã không còn, bên giường có đặt một chồng quần áo mới sạch sẽ. Nhạc Hoàn ướm sơ qua vài bộ, thay một bộ quần áo màu trắng mộc mạc.

Đẩy cửa phòng ra, Nhạc Hoàn thấy trong ngôi đình ngoài sân có người ngồi dựa lưng về phía nàng. Tuy không nhận ra đó là ai nhưng nàng lại nhận ra chiếc nạng kia.

“A Hoàn, muội dậy rồi à?” Ân Sùng Quyết nghe tiếng động nên mừng rỡ xoay người lại, thấy nàng thì ngây cả người.

Nhạc Hoàn cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người mình rồi lại nhìn Ân Sùng Quyết, nghi hoặc hỏi: “Muội ăn mặc có chỗ nào khác thường hay sao mà huynh nhìn muội chằm chằm thế?”

“A Hoàn, muội thật là đẹp.” Ân Sùng Quyết nuốt nước bọt với vẻ si mê. “Cả Tuy Thành này, không ai đẹp hơn muội được cả...”

“Ân Sùng Quyết!” Ngoài vườn có người hét lớn với vẻ giận dữ. “Huynh muốn lấy lòng người ta thì cũng đâu cần mang tất cả phụ nữ trong Tuy Thành này ra. Huynh nghĩ Mục đại tiểu thư ta chết rồi hả?”

Ân Sùng Quyết le lưỡi với Nhạc Hoàn, quay người lại cười cười. “Đâu dám đâu dám. Là Mục đại tiểu thư nghe lầm rồi, đệ nhất mỹ nhân của Tuy Thành này là Mục đại tiểu thư Mục Dung của phủ đô úy, đây là chuyện trăm dặm quanh đây đều biết, ai có thể hơn cô được chứ.”

“Hừ!” Cô gái tên là Mục Dung goe nguẩy đi tới, đến gần Nhạc Hoàn nhìn từ trên xuống dưới, thấy nàng không son phấn, thanh khiết như hoa sen trong nước, trên người không có lấy một món trang sức, đầu tóc cũng chỉ dùng một mảnh vải lụa trắng cột lên thì đề phòng nói: “Cô chính là người lưu lạc đến đây, cứu được Ân Sùng Quyết à?”

Cô nương tên Mục Dung kia tuổi tác cũng xấp xỉ Nhạc Hoàn, có đôi mắt phương cực kỳ quyến rũ nhưng vẫn nghiêm nghị uy phong. Nàng ta mặc chiếc váy dài màu tím, cổ đeo một xâu chuỗi ngọc màu đỏ sậm, mỗi viên to chừng đầu ngón tay cái, vừa nhìn là đã biết là thứ quý giá hiếm có.

Thấy những vẫn không lên tiếng, Mục Dung đi một vòng quanh nàng, tiếp tục nói: “Bản tiểu thư là mục dung, cha ta là Mục Phổ, đô úy của Tuy Thành. Nghe Sùng Húc ca ca nói cô cũng xuất thân từ danh gia vọng tộc, nhưng nếu đã đến Tuy Thành thì sau này phải nghe lời của Mục Dung ta, rõ chưa?”

Nhạc Hoàn không thềm để ý đến Mục Dung, chỉ chớp mắt nhìn nàng ta rồi gật đầu cười một cái, sau đó đi thẳng ra khỏi sân.

“Cô!” Mục Dung vội vàng nói. “Ngay cả một câu chào cũng không có, vô lễ như thế, cha mẹ cô dạy dỗ cô thế nào vậy?”

Nhạc Hoàn dừng bước, không quay đầu lại, chỉ lạnh giọng nói: “Đương nhiên là cha mẹ có dạy dỗ ta, họ còn bảo ta rằng đối với những kẻ ngang ngược vô lễ thì không cần phải lịch sự, Mục đại tiểu thư à.”

Ân Sùng Quyết chống nạng, lắc đầu nói. “Mục Dung, đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đại ca ta không thích những cô gái ngang ngược, sao cô không đổi tính được vậy. A Hoàn, đợi ta với!”

Thấy Ân Sùng Quyết khập khiễng chạy theo Nhạc Hoàn, Mục Dung tức tối giậm chân xuống đất nhưng lại không thể làm gì được.

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết đi đến gần Nhạc Hoàn, nói với vẻ áy náy. “Muội không cần phải để ý đến mục dung. Cha cô ấy là đô úy, ai ai cũng phải nhường nhịn cô ấy nên từ nhỏ đã ngang ngược không nói lý lẽ thể đây, bọn huynh đã quen rồi.”

“Một tiểu thư nhà đô úy?” Mối Nhạc Hoàn khê nhếch lên với vẻ khinh thường. “Mục tiểu thư cũng quá coi trọng mình rồi đó. Đại ca của huynh... sẽ phải lấy người hống hách như thế làm vợ ư?”

“Đại ca... cũng không còn cách nào khác.” Ân Sùng Quyết cúi đầu. “Từ nhỏ Mục Dung đã thích huynh ấy, Ân gia và Mục gia có quan hệ thân thiết với nhau bao năm nay, Mục đô úy đã mở lời với cha, huynh ấy có thể nói không sao chứ? May mà người cô Mục Dung này thích không phải ta...” Ân Sùng Quyết nở nụ cười. “Nếu không thể lấy cô gái mình thật lòng yêu thích về làm vợ thì sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ. A Hoàn, muội nói có đúng không?”

Nhạc Hoàn há miệng nhưng không nói nên lời.

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết không cười nữa, do dự nói. “Nghe cha và đại ca nói muội và Thôi thúc định sống ở bên bờ rừng?”

“Đúng vậy, muội nghe theo lời Thôi thúc.” Nhạc Hoàn vờ về góc áo.

“May mà hai người đồng ý ở lại.” Ân Sùng Quyết cố tìm từ để nói. “Ân Gia Bảo cách bờ rừng không xa, nếu huynh nhớ muội thì đi một lát là có thể gặp được muội. A Hoàn, huynh sẽ thường đến tìm muội.”

Nhạc Hoàn nhìn gương mặt mang theo vẻ thẹn thùng của chàng trai anh tuấn này, cảm thấy rất tức cười nên không nhịn được phải bật cười. “Đợi vết thương trên chân huynh lành rồi tính sau.”

Thấy ánh mắt Ân Sùng Quyết nhìn mình như lóe lên những tia sáng, Nhạc Hoàn thầm hoảng hốt, quay người đi không nhìn hẳn nữa. Ân Sùng Quyết thấy mặt nàng đỏ ửng, càng thêm say lòng người thì trong lòng càng vui mừng. Hai người đều im lặng, mạnh ai nấy tìm chỗ ngồi, ngăn người ra. Cách đó không xa, Mục Dung vịn vào cửa sổ, nhìn họ hồi lâu.

Thôi thúc và Nhạc Hoàn ở lại Ân Gia Bảo vài ngày, sau đó khẳng khái đòi sang bên bờ rừng. Ân Khôn không giữ họ lại được nên đành bảo hai đứa con trai cùng người hầu mang theo đồ đạc đi thu xếp cho họ.

Đến gần ngôi nhà cũ bên bờ rừng, Ân Sùng Quyết nhìn xung quanh, nhíu mày nói: “Đây vốn là nơi nghỉ tạm của những thợ săn ở vùng ngoại ô, vừa nhỏ vừa rách nát, sao có thể ở được chứ? Thôi thúc, dẫn A Hoàn về Ân Gia Bảo thì vẫn hơn.”

Thôi thúc xua tay, nói: “Thu dọn một chút thì cũng không sao, đa tạ ý tốt của nhị thiếu gia.”

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết dùng khuỷu tay đụng đụng vào Nhạc Hoàn, nháy mắt với nàng.

Nhạc Hoàn ngấm ngấm mọi thứ một vòng, nói rất thản nhiên. “Muội cũng cảm thấy khá ổn. Nơi nghỉ tạm của những thợ săn ư? Vậy sau này muội và Thôi thúc cũng dựa vào nghề săn bắn để mưu sinh vậy, tương lai có vẻ cũng không tồi à.”

Ân Sùng Quyết nhìn Nhạc Hoàn với ánh mắt ảm áp, kéo đệ đệ lại, nói: “Nếu đệ không nỡ xa A Hoàn thì sau này thường đến thăm muội ấy là được. A Hoàn và Thôi thúc thích là được, hà tất phải ép buộc họ.”

Ân Sùng Quyết bỗng chốc cảm thấy hơi chán nản, im lặng lắng sang một bên, cúi đầu làm công chuyện. Ân Sùng Húc lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. Thấy trên tường có treo một cây cung đã cũ, hắn đến gần, lấy xuống, thổi bay bụi bám bám trên đó rồi dùng ống tay áo lau sạch. “Chiếc cung này nhìn có vẻ đã cũ, không biết dây cung còn dùng được hay không.”

“Còn dùng được hay không, thử một cái là biết thôi mà.” Nhạc Hoàn nhận lấy cây cung, lật qua lật lại xem, lẩm bẩm một mình. “Cung này được làm từ gỗ cây liễu, dây cung làm từ gân linh dương ở Tây Vực, cũng là một cây cung khá tốt. Theo muội thấy thì nó vẫn còn có thể sử dụng được.” Nói xong thì cảm thấy hơi ngứa tay, nàng cầm cung bước ra khỏi nhà.

Mắt Ân Sùng Húc sáng lên, gọi Ân Sùng Quyết. “Còn ngần ra đó làm gì, không muốn chiêm ngưỡng tài bắn cung của A Hoành ư?”

Gió bỗng nổi lên, bên bờ rừng có một đàn chim giạt mình bay lên, lao qua đám mây trắng. Nhạc Hoành kéo căng chiếc cung, bắn vút mũi tên theo đường bay của bầy chim. Huynh đệ nhà họ Ân còn chưa kịp nháy mắt thì tiếng tên lao vút đi đã vang lên bên tai, xa xa có vật gì đó rơi xuống đất. Ân Sùng Quyết vội vàng chạy qua đó, định nhặt con mồi lên nhưng lại ngậy người ra đó không dám nhặt.

Một mũi tên bắn xuyên qua ba con chim. Đây là lần đầu tiên Ân Sùng Quyết được nhìn thấy.

“Một mũi tên bắn trúng ba con!” Ân Sùng Húc cả kinh. “Tài bắn cung của Nhạc Hoành ở Thương Châu không ai sánh kịp, bây giờ ta đã được chiêm ngưỡng!”

Mặt Nhạc Hoành nóng lên, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Trên đường về Ân Gia Bảo, thấy dáng vẻ mặt hờn mắt vía của đệ đệ, Ân Sùng Húc nghi hoặc hỏi. “Đệ làm sao thế? Sùng Quyết!” Gọi liên tiếp vài tiếng, Ân Sùng Quyết mới đáp lại vài câu rất qua loa.

Một lúc sau, Ân Sùng Quyết không kìm lòng được, quay đầu lại nhìn căn nhà nhỏ dần biến mất trước mắt mình, rồi chỉ vào trái tim mình, nói. “Đại ca, mũi tên của A Hoành... đã bắn trúng nơi này!”

31. Chương 16: Chương 12.2

Ân Gia Bảo

“A Hoành va Thôi thúc vẫn khỏe chứ?” Ân Sùng Húc bước vào biệt viện của Ân Sùng Quyết thì thấy đệ đệ ngồi trong đình hóng mát uống rượu một mình, thỉnh thoảng khoe môi lại nở nụ cười.

“Đại ca.” Ân Sùng Quyết đứng dậy.. “Sao huynh lại đến đây?”

“Đệ cũng biết gần đây huynh bận đến nỗi tối mắt tối mũi mà.” Ân Sùng Húc rót cho mình một ly rượu. “Cũng đã lâu không đi thăm Thôi thúc và A Hoành rồi, hay tin đệ vừa về nên mới qua hỏi thăm.”

Ân Sùng Quyết cười nói: “Vẫn ổn. A Hoành thông minh, tháo vát, tài bắn cung cao siêu, người trong Tuy Thành rất thích thú mà muội ấy sản được, đạo này sống rất tốt.”

“Vậy thì tốt rồi.” Ân Sùng Húc uống một hớp rượu.

“Ba ngày sau đại ca sẽ thành hôn, sao trên mặt không thấy có gì vui vẻ vậy? Hay là gần đây mệt quá?”

“Đúng là quá mệt mỏi.” Chén rượu trên tay Ân Sùng Húc bỗng nhiên nặng ngàn cân, hần trù trù rồi từ từ đặt xuống.

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết bỗng hiểu ra. “Tuy huynh tìm cách kéo dài hết năm này sang năm khác nhưng Mục Dung bằng tuổi đệ, bây giờ đã lớn tuổi rồi. Đại ca cũng đã hai mươi hai, quả thật không thể kéo dài được nữa. Sớm muộn gì cũng thế, chỉ bằng sớm ngày giải quyết cho xong.”

Ân Sùng Húc nói với giọng chua chát. “Huynh biết. Mục gia đã giúp đỡ Ân gia rất nhiều... coi như là vì Ân gia, về tình về lý ta cũng đều phải cưới Mục Dung. Sùng Quyết, có đôi khi đại ca rất hâm mộ đệ.”

“Đại ca...”

“Đại ca thân là trưởng tử của cha, vì Ân gia làm bao nhiêu chuyện. Như thế đệ có thể làm những chuyện mà mình thích.” Ân Sùng Húc vỗ vai Ân Sùng Quyết, “A Hoành là một cô gái tốt, phải đối xử tốt với muội ấy.”

Ân Sùng Quyết gạt đầu thật trịnh trọng. “Đương nhiên rồi. Đại ca...”

Ân Sùng Húc đứng lên, tỏ vẻ mình không muốn nói tiếp nữa. “Ba ngày nữa Mục Dung sẽ gả vào Ân Gia Bảo. Nghe nói sắp tới đại quân của chú cháu Sài gia cũng sẽ đến chỗ chúng ta. Lúc này hai nhà Ân – Mục

kết thân với nhau thì không còn gì thích hợp hơn. Có lẽ đó là thiên ý. Đại ca làm gì cũng đều là cam tâm tình nguyện, không có gì uất ức cả.”

Nhìn Ân Sùng Húc đi khỏi, trong lòng Ân Sùng Quyết cũng có một cảm giác khó chịu làm chén rượu trên tay bị lung lay. Rượu sóng sánh như hiện lên gương mặt xinh đẹp của Nhạc Hoàn. Ân Sùng Quyết ngây ngốc nhìn, không nỡ uống vào bụng.

Hôm sau

“Đại thiếu gia, Nhạc cô nương đến, nói là muốn gặp cậu.”

“Gặp ta?” Ân Sùng Húc lập tức đứng dậy, nghi hoặc nói. “Chắc là tìm nhị đệ. Mau mời muội ấy vào!”

“Đại ca.” Nhạc Hoàn cắn môi, thò nửa người vào trong, đảo mắt nhìn một vòng, thấy trong phòng không có ai thì mới thở phào một hơi rồi bước hẳn vào trong.

Ân Sùng Húc thấy nàng như vậy, cố nén cười, nói: “Muội sợ Mục Dung ở đây sao? Yên tâm đi, sắp thành hôn rồi, mấy ngày này muội ấy sẽ không ra khỏi nhà đâu.”

Nhạc Hoàn lè lưỡi với vẻ ngại ngùng. “Để đại ca chê cười rồi.”

“Thế nào? Đến tìm Sùng Quyết phải không? Nó ấy hả, đến trường ngựa chọn ngựa cho ngày thành hôn của ta rồi. Muội ngồi chơi một lát, nó sắp về đấy.” Ân Sùng Húc rót cho Nhạc Hoàn một ly trà nóng, đưa đến trước mặt nàng.

Nhạc Hoàn do dự đón lấy, thổi vài hơi cho nguội bớt rồi đặt xuống kỷ trà bên cạnh mình. “Muội... đến tìm đại ca.”

“Tìm ta?” Ân Sùng Húc thất thanh nói, rồi cảm thấy mình hơi thất thố nên lắc đầu tự giễu. “Tìm huynh có việc gì ư?”

Nhạc Hoàn ngập ngừng một chút, lấy từ trong lòng ra một cái hộp gỗ khá tinh xảo, cầm ống tay áo lên lau lau một chút rồi nhét vào trong tay Ân Sùng Húc. “Tặng cho huynh.”

Ân Sùng Húc cầm chặt cái hộp, ngăn người hỏi lâu. “Đây là...”

“Đại ca sắp thành thân rồi.” Nhạc Hoàn toét miệng cười. “Đây là lễ vật muội tặng huynh và Mục Dung. Mong là đại ca đừng chê.”

Ân Sùng Húc mở cái hộp gỗ ra, bên trong là một miếng vàng hình chiếc khóa to chừng bàn tay trẻ con, trên đó có khắc hai chữ “Yên vui”. “A Hoàn, đại ca nào cần lễ vật của muội. Vật quý giá thế này...”

“Có quý gì đâu!” Nhạc Hoàn xua tay, vội vàng nói: “Sẵn thêm vài con chim là được mà. Đại ca tốt với A Hoàn, A Hoàn cảm nhận được hết. Mục Dung đã quen nhìn những thứ quý giá, muội tặng chiếc khóa vàng này chỉ e là cô ấy cũng chẳng cần. Đại ca chuyển cho cô ấy là được. Đây là chút lòng thành của muội, đại ca nhất định phải nhận thay cho Mục Dung.”

Ân Sùng Húc vuốt ve chiếc khóa vàng với vẻ trân trọng rồi đóng nắp hộp lại, cho vào trong lòng. “Đại ca thay mặt Mục Dung cảm ơn muội.”

Thấy Nhạc Hoàn sắp về, Ân Sùng Húc gọi nàng lại, lấy từ trong tủ ra một hộp tên bằng gỗ, cúi đầu nói: “Dạo này đại ca có quá nhiều việc phải làm, cái này mới làm trong mấy ngày nay... Muội cầm đi.”

“Đại ca...” Nhạc Hoàn nhìn những mũi tên trong hộp, trên cán mỗi mũi tên đều có khắc một chữ “Hoàn”. “Hai năm nay, trên mỗi mũi tên mà đại ca làm cho muội đều có khắc chữ Hoàn. Không cần phải phiền phức thế đâu.”

Ân Sùng Húc độ lượng nói. “Tài bắn cung của muội cao siêu như vậy, nếu trên mũi tên không có khắc ký hiệu, bị người ta tranh mất thì biết làm thế nào? Chuyện con con mà thôi, hoàn toàn không có gì phiền phức cả.”

“Năm xưa đại ca muội cũng từng nói như vậy.” Nhạc Hoàn toát lên vẻ bi ai. “Mỗi một mũi tên vàng, huynh ấy đều khắc tên muội. Tuy ngoài miệng thì bảo muội rất phiền phức nhưng chưa bao giờ làm qua loa cho xong... Vậy mà ngay cả gặp mặt huynh ấy lần cuối muội cũng không có cơ hội...”

Ân Sùng Húc đau lòng nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc trước mắt mình, muốn vỗ vai nàng an ủi nhưng tay vừa đưa ra thì lại do dự buông xuống. Hắn nói khẽ. “Muội mất đi một ca ca thì ông trời sẽ cho muội một ca ca khác. Những gì huynh ấy làm cho muội, huynh cũng sẽ làm.”

Khóe mắt Nhạc Hoàn ửng đỏ. Đôi mắt long lanh nước khiến Ân Sùng Húc cảm thấy ngẩn ngơ.

“Vậy thì... cảm ơn đại ca.” Nhạc Hoàn cầm hộp tên, đứng dậy. “Đại ca còn phải làm nhiều việc, muội về trước đây.”

“Không ở lại đợi Sùng Quyết à?”

Nhạc Hoàn hé miệng cười, nói: “Quên nói cho đại ca biết, nhị ca nói tốt nay sẽ đến chỗ muội và Thôi thúc ăn cơm, có thể sẽ về trễ một chút, làm phiền đại ca nói lại với Ân bá bá.” Nói xong thì vội vàng đi thật nhanh.

Thấy nhắc đến Ân Sùng Quyết thì nàng không khỏi thẹn thùng, Ân Sùng Húc cũng không khỏi bật cười. Đợi khi Nhạc Hoàn đã ra khỏi sân, hắn lại lấy chiếc hộp trong lòng ra, lau một lúc thật lâu rồi từ từ mở ra, lấy miếng vàng hình chiếc khóa ra ngắm nghía thật kỹ. Sắc vàng rực rỡ như phản chiếu gương mặt kiêu diễm của Nhạc Hoàn, ánh mắt nàng như ánh trăng khiến tâm hồn người ta điên đảo.

“Đúng là một... nha đầu ngốc.” Ân Sùng Húc nắm chặt chiếc khóa vàng trong tay, sau đó nhét vào người mình.

32. Chương 12

Thời gian thấm thoắt, không chờ đợi ai. Chớp mắt mà đã hai năm trôi qua.

“A Hoàn!”

“Nhị ca, muội ở bên này nè!” Từ trong rừng xuất hiện bóng một giai nhân áo trắng, mặt nàng nở nụ cười tươi tắn.

Ân Sùng Quyết lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, bước nhanh tới trước. “Thôi thúc nói suốt cả buổi sáng muội đều ở trong rừng, bỏ công bỏ sức như thế định làm gì vậy? Thiếu gì, cần gì cứ nói với ta là được.”

“Vài ngày nữa là đại ca thành hôn, muội muốn tặng huynh ấy chút gì đó.” Nhạc Hoàn cầm cung, cúi đầu. “Bắn thêm vài con chim nữa là đủ.”

Ân Sùng Quyết cảm thấy rất đau lòng. Hắn kéo bàn tay đầy vết chai của Nhạc Hoàn, xoa xoa với vẻ nâng niu, giả vờ giận dữ nói: “Muội nhìn trúng thứ gì, ta sẽ an bài cho muội. Muội là thiếu phu nhân cảnh vang lá ngọc của Ân Gia Bảo, không được để mình vất vả hay bị thương.”

Nhạc Hoàn đỏ mặt, rút bàn tay ra, xoay người đi. “Ai muốn làm thiếu phu nhân của Ân Gia Bảo chứ? Không biết xấu hổ.”

Ân Sùng Quyết cúi người xuống, dán sát vào bên tai Nhạc Hoàn, đôi mắt sáng lẳng lẳng nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, nói khẽ: “A Hoàn, muội trốn không thoát đâu. Ân Sùng Quyết ta đời này không cười ai khác ngoài muội. Đợi đại ca thành thân xong thì đến lượt huynh.”

Nhạc Hoàn bồng lúi ra xa vài bước, nở nụ cười khiêu khích với Ân Sùng Quyết. “Chẳng phải trốn thoát rồi đó sao? Ân nhị thiếu gia.”

Hai người ngồi dựa vào gốc cây, thấy Nhạc Hoàn ngẩn người nhìn lên bầu trời, Ân Sùng Quyết thử thăm dò, siết chặt những ngón tay của nàng. Nhạc Hoàn muốn rút tay ra nhưng Ân Sùng Quyết nhú mày không chịu thả. Nhạc Hoàn không thèm để ý đến hắn nữa, nhích người sang bên kia một chút.

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết nhìn cánh rừng kéo dài vô tận. “Huynh thật may mắn khi hôm ấy bị bắt thú làm bị thương, gặp được muội.”

Nhạc Hoàn cười phì. “Cũng phải. Nếu không nhị thiếu gia của Ân Gia Bảo đã trở thành một tên què rồi.”

Mặt trời ngã về phía tây, lúc ấy Ân Sùng Quyết mới lưu luyến về nhà. Thấy Nhạc Hoàn đứng ngoài sân nhìn theo bóng hắt, Thôi thúc đang chế cỏi liền nói sâu xa. “Con gái lớn là không thể giữ trong nhà được. A Hoàn sắp phải rời xa Thôi thúc rồi sao?”

“Làm gì có!” Nhạc Hoàn thu mắt lại. “Sao con lại rời xa thúc được chứ.” Nói xong thì bước tới bên một đồng cỏi khô. “Chẳng phải đến giúp thúc đây sao?”

Thôi thúc phẩy cành cây trên tay, nói: “Nhị thiếu gia của Ân gia, tuy không chừng chặc như đại ca của nó nhưng cũng coi như là hiếm thấy. Nếu muốn tìm cho A Hoàn một đấng lang quân ở Tuy Thành này, trừ Ân Sùng Húc thì cũng chỉ còn lại Ân Sùng Quyết.”

“Thôi thúc, thúc nói gì vậy chứ!” Nhạc Hoàn xấu hổ nói: “Ai muốn lấy chồng chứ?”

“Còn không chịu nhận?” Thôi thúc đứng dậy. “Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Con đã là một cô nương mười tám tuổi rồi, có gì mà xấu hổ. Nhưng Thôi thúc cũng cảm thấy hơi lạ, con không ghét nó là thật, nhưng bình thường con lại đối với nó như gần như xa. Con gái phải rụt rè một chút là đúng, nhưng thúc cứ luôn cảm thấy trong lòng con... còn có tâm sự.”

Nhạc Hoàn không nói tiếng nào, chỉ chế cỏi. Thôi thúc múc một gáo nước lên uống rồi từ tốn nói: “Ân Sùng Quyết cũng không tồi, có điều...”

“Có điều cái gì!” Nhạc Hoàn buột miệng hỏi.

“Con xem con kia.” Thôi thúc bật cười ha hả. Nhạc Hoàn thấy Thôi thúc bầy mình, buồn bực cúi đầu. Thôi thúc không cười nữa, tiếp tục nói: “Vội gì chứ, nghe Thôi thúc nói hết đã. Hôn ước giữa con và Sài gia, thúc biết con không muốn. Không đưa con lên Thương Sơn là vì muốn hủy hôn ước này thay con. Thoảng chốc hai năm đã trôi qua, không chừng Sài Chiêu đã lấy vợ rồi cũng nên...”

Nghe đến hai chữ Sài Chiêu, Nhạc Hoàn dừng động tác chế cỏi một giây, sau đó lại ra sức mà chế, giống như coi cây cỏi đó là Sài Chiêu vậy.

Thôi thúc nhìn bộ dạng nhú mày, cắn môi của Nhạc Hoàn, cười gượng. “Ta đoán không sai, trong lòng con... vẫn vì y mà phiền muộn.”

Thấy Nhạc Hoàn buồn bực không lên tiếng, Thôi thúc nói tiếp. “Ta nghe nói sau khi Kỷ Minh dẫn quân tiến vào Liêu Châu của Tấn Quốc thì luôn rình rập Chu Quốc như hổ đói. Nam Cung gia hèn yếu, không còn người để dùng nên đành phải dùng Sài gia bị biếm trích đến Thương Sơn. Sài quân vương chinh chiến nửa đời người, có chuyện gì mà chưa gặp qua. Cháu trai ông ta là Sài Chiêu cũng đại phá mấy vạn tinh binh của Kỷ Minh, giữ vững Vân Đô của Chu Quốc. Tình hình bức bách, Nam Cung gia chỉ có thể trông cậy vào chú cháu họ Sài. Hai năm nay chú cháu họ uy phong khắp Đại Chu, đã là người có thân phận hiển hách bậc nhất rồi.”

“Chuyện này có liên quan gì đến con và nhị ca chứ?” Nhạc Hoàn lăm bằm một câu. “Con không muốn biết.”

Thôi thúc nghe nàng mở miệng ra là hai chữ nhị ca thì thở dài nói: “Nhị ca này của con là người của Ân Gia Bảo. Ân Gia Bảo hùng cứ Tuy Thành bao năm nay, trưởng tử lại sắp thành thân với con gái yêu của đô úy Tuy Thành. Tuy Thành có địa thế trọng yếu, mấy chục năm nay tách biệt độc lập. Chưa nói đến việc Ân gia và đô úy của Tuy Thành có chịu nghe hiệu triệu của chú cháu nhà họ Sài hay không, chỉ cần Sài gia muốn thống nhất giang sơn, diệt Kỷ gia của Lương Quốc thì nhất định phải có được sự giúp đỡ của Ân Gia Bảo. A Hoàn, con còn chưa hiểu ư?”

“Con hiểu cả.” Nhạc Hoàn chớp mắt. “Nhị ca cũng từng nói với con chuyện này. Cha huynh ấy và đại ca đã chiêu binh mãi mã, tích trữ lương thực rồi. Tuy ngoài mặt nói là triệu tập các nghĩa sĩ bảo vệ bách tính của Tuy Thành nhưng thật ra, thật ra...”

“Chim khôn chọn cành mà đậu.” Thôi thúc gằn từng tiếng, nói: “Nếu con ở bên cạnh Ân Sùng Quyết, chỉ e là không thể tránh được chuyện đao kiếm, không được yên ổn. Thôi thúc chỉ muốn con...”

“Thôi thúc.” Nhạc Hoàn ngắt lời ông. “Thiên hạ đại loạn, có nơi nào được yên ổn chứ? Cho dù thúc dẫn con đến chân trời góc biển mai danh ẩn tích thì cũng chịu cảnh gió tanh mưa máu mà thôi, A Hoàn không

muốn trốn nữa...”

Dường như Thôi thúc đã đoán được nàng sẽ nói như thế nên cười chua xót. “Chẳng qua Thôi thúc chỉ muốn nhắc nhở con vài câu mà thôi chứ không ngăn cản con làm gì cả. A Hoàn nghe rồi thôi, không cần để trong lòng.”

A Hoàn đứng dậy đi đến gần Thôi thúc, kéo bàn tay thô ráp của ông, lắc lắc, rồi cup mắt nói: “Thôi thúc đừng giận, con chỉ nói lung tung mà thôi. Con cũng muốn thân thiết với nhị ca một chút, nhưng... nói thế nào thì cũng đã nhận tín vật của người ta. Tuy Sài gia phụ Nhạc gia trước nhưng dù gì cũng phải trả tín vật lại, như vậy... lòng con mới được yên.”

Trong bóng đêm, Thôi thúc nhìn cô thiếu nữ xinh như hoa kia. Đôi mắt trong sáng và quả cảm của nàng vẫn hệt như ở Thương Châu hai năm trước. Thôi thúc xoa đầu Nhạc Hoàn, hiền lành nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, đi nghỉ sớm đi.”

Nhạc Hoàn chui vào trong cái chăn ấm áp. Vừa nhắm mắt lại, trước mắt toàn là gương mặt đỏ bừng của Ân Sùng Quyết vào chiều nay. Nhạc Hoàn bỗng cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, đang định trở mình đi ngủ thì đầu đụng phải chiếc khóa vàng đặt bên gối. Nhạc Hoàn vươn bàn tay đang ở trong chăn ấm ra, siết chặt chiếc khóa lạnh lẽ, lòng cũng lạnh buốt theo.

Nàng muốn quên, nhưng lại không thể quên. Đôi mắt xám như mắt bò câu ấy luôn theo nàng như hình với bóng. Trên cơ thể mịn màng như sứ của nàng dường như còn lưu lại dấu vết của người đàn ông đó, nó như một dòng nước nhỏ, chảy dọc theo những đường cong mềm mại, thấm vào tim nàng.

33. Chương 17: Chương 13

Tuy Thành

“Đội ngũ đón dâu của Ân Gia Bảo thật là khí phái!” Bách tính hai bên phố chỉ trở đoàn người rước dâu dài kéo dài mấy dặm, tấp tểch nói.

“Dương nhiên rồi. Đại thiếu gia của Ân Gia Bảo cưới thiên kim tiểu thư của Mục đô úy, đây là việc trọng đại bậc nhất ở Tuy Thành ta!”

Nhạc Hoàn chen giữa đám người nhốn nháo, thấy Ân Sùng Húc cười trên một con ngựa cao to, mái tóc đen được chải và búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc mũ vàng tinh xảo. Phong thái thanh nhã, diện mạo anh tuấn, ánh mắt hần sáng như ngọc lưu lý, hàm chứa sự ấm áp. Bên cạnh Ân Sùng Húc là đệ đệ Ân Sùng Quyết cùng đi theo đến phủ đô úy rước dâu về. Hần mặc áo gấm màu lam tím, bên hông buộc một miếng ngọc đen to chừng quả trứng gà, phong thái vừa cao quý vừa nhân nhã. Ân Sùng Quyết chấp tay cảm ơn bách tính hai bên đường thay cho đại ca mình, dáng vẻ trông cũng rất phong độ.

Hai huynh đệ đều nhìn thấy Nhạc Hoàn đang đứng lẫn trong đám người nên gật đầu cười với nàng. Ân Sùng Quyết mấp máy môi, ý bảo Nhạc Hoàn về Ân Gia Bảo đợi mình. Nhạc Hoàn chưa bao giờ nhìn thấy cảnh rước dâu linh đình như vậy nên không chịu về mà đi theo sau đoàn người, đến trước phủ đô úy.

“Thiếu chủ.” Trong quán rượu bên đường có bốn vị khách phương xa, đều mặc áo đen. Một người trong đó đi đến gần chàng trai trẻ ngồi chính giữa, rỉ tai nói. “Tân lang chính là đại thiếu gia Ân Sùng Húc của Ân Gia Bảo, người mặc áo lam kia chính là đệ đệ của hắn, nhị thiếu gia Ân Sùng Quyết.”

“Ân Sùng Húc, Ân Sùng Quyết.” Đôi mắt xám của Sài Chiêu bỗng sáng lên, khẽ lẩm bẩm. “Con gái của Mục Phổ gả cho con trai của Ân gia, họ thật sự tình chàng ý thiếp hay là còn có ý đồ gì khác?”

“Làm gì có chuyện tâm đầu ý hợp!” Vân Tu – người trên trán có đeo mảnh gấm đen – nói: “Chẳng qua là hai bên cùng có lợi mà thôi. Trong tay Mục Phổ có hơn một vạn binh mã, Ân gia khởi nghiệp từ thò ngựa, tiền tài dư dả. Trước kia Ân Khôn là người trong giang hồ, kết giao không ít bằng hữu ở khắp nơi. Hai nhà này kết thân, Tuy Thành thuộc về họ rồi...”

“Vân Tu nói đúng đó.” Chàng trai nhìn có vẻ lớn tuổi hơn gật đầu nói. “Kết hôn đúng vào lúc này, dụng ý đã rõ ràng rồi còn gì nữa. Xem ra Tuy Thành có tính toán của riêng mình, Ân Khôn và Mục Phổ chưa chắc đã đồng ý quy thuận vương gia và thiếu chủ...”

“Không chịu quy thuận thì ép đến khi chọ chịu quy thuận mới thôi. Thiếu chủ, ngài nói có đúng không?” Ân Tu cười lớn. “Trước nay tác phong của thiếu chủ là như vậy. Lý Trọng Nguyên, huynh nghĩ quá nhiều rồi.”

Sài Chiêu không hề đáp lại Vân Tu mà nhìn về phía một người khác bên cạnh mình. “Ngô Tá, người tức tốc trở về doanh trại, bảo với đệ đệ của người mang người ẩn nấp trong vào trong núi, không có lệnh của ta thì không được xuất hiện. Tuy Thành đang tổ chức việc vui như vậy, không thể quấy rầy cuộc vui của họ.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Ngô Tá khẽ trả lời, sau đó không dám chậm trễ một khắc, liền đứng dậy đi ngay.

“Vân Tu.”

“Có thuộc hạ.” Vân Tu đến bên cạnh Sài Chiêu.

“Đại thiếu gia của Ân Gia Bảo cưới vợ, chúng ta đã đến địa giới của họ, có lý gì lại không theo lễ nghĩa.” Sài Chiêu bưng chén rượu trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch. “Huynh thay ta đến Ân Gia Bảo một chuyến, phải tặng lễ vật cho thật hậu.”

“Ân gia nào thiếu lễ vật...” Vân Tu dường như đã hiểu ra, không nói tiếp mà cúi đầu bảo. “Thuộc hạ biết phải làm thế nào rồi.”

Lý Trọng Nguyên thấy dáng vẻ vâng lời của Vân Tu thì cố nén cười, nói. “Cái gã Vân Tu này, tuy công nghệng kiêu ngạo nhưng lại luôn tuân theo thiếu chủ.”

Vân Tu trừng đôi mắt ưng lên, lạnh lùng nói. “Trọng Nguyên quận mã gia, trong thiên hạ, có thể thắng được ta duy nhất chỉ có thiếu chủ. Nếu huynh cũng đánh thắng ta, huynh nói gì ta cũng làm. Thế nào?”

Lý Trọng Nguyên nói với vẻ bất đắc dĩ. “Vân Tu, kẻ ngốc cũng nghe ra được là ta đang nói đùa, huynh nghiêm túc như thế chẳng thú vị chút nào.”

“Vân Tu ta không biết nói đùa.” Vân Tu đứng dậy, nói: “Thiếu chủ, thuộc hạ làm xong việc sẽ về tìm ngài.”

Thấy chỉ còn lại mình và Sài Chiêu, Lý Trọng Nguyên nói. “Tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?”

Sài Chiêu nhìn đoàn người rước dâu còn chưa khuất hẳn ngoài cửa sổ, ung dung nói: “Tuy Thành phồn thịnh thế này, đương nhiên phải dạo chơi một lát rồi mới tính tiếp.”

Lý Trọng Nguyên hiểu ý, mỉm cười. “Trước khi đến Tuy Thành, vương gia đã căn dặn thiếu chủ nhất định phải kết bạn được với Ân Gia Bảo. Ai cũng nói cha con Ân Khôn rất có bản lĩnh, có thể khiến Tuy Thành phồn vinh giữa thời loạn lạc này. Ban đầu ta cũng không tin nhưng hôm nay bước vào Tuy Thành, không thể không thừa nhận Ân gia quả là lợi hại. Sự phồn hoa của Tuy Thành cũng không kém với Vân Đô của chúng ta.”

Sài Chiêu bưng chén rượu lên, uống thật chậm, ôn tồn nói: “Tuy Thành giàu có, Ân gia lại xuất thân từ việc kinh doanh ngựa thồ, bao năm nay chắc chắn đã tích trữ được không ít tiền tài, lương thảo. Đại Chu ta giằng co với Lương Quốc mấy năm nay, quốc khố đã không gánh vác được nổi. Thúc thúc anh dũng, tài trí, tuy là đã đẩy lùi được Kỷ Minh về Lương Quốc nhưng dã tâm của hắn vẫn không thể không đề phòng. Thúc thúc bảo ta đích thân đến Tuy Thành, chẳng phải đã nhìn trúng thế lực không thể kinh thường này của Ân gia sao? Tuy Thành tiếp giáp với Lương Quốc, sau này nếu chúng ta muốn tấn công Lương Quốc thì phải dựa vào nơi này.”

“Tấn công Lương Quốc?” Mặt Lý Trọng Nguyên thoáng biến sắc. “Thiếu chủ... Trọng Nguyên cứ tưởng thiếu chủ chỉ muốn bảo vệ đất nước mà thôi, không ngờ ngài lại có... ý định thống nhất thiên hạ!”

Sài Chiêu mỉm cười nói. “Nói đùa với Trọng Nguyên huynh thôi mà.”

“Sao lại thế được?” Lý Trọng Nguyên lộ ra vẻ nghiêm túc. “Thiếu chủ đâu phải người thích nói đùa. Ta và mấy người Vân Tu đã theo ngài nhiều năm, chỉ cần thiếu chủ ra lệnh một tiếng, núi đao biển lửa bọn ta cũng không từ. Có điều Trọng Nguyên vẫn chưa rõ, thiên hạ này... lẽ nào lại đánh chiếm cho gia tộc Nam

Cung ngu đốt yếu hèn kia sao...” Lý Trọng Nguyên không dám nói tiếp, do dự bưng chén rượu lên, dè dặt liếc nhìn sắc mặt của Sài Chiêu.

Sài Chiêu cũng không né tránh, đặt chén rượu xuống, nói: “Giang sơn đại Chu có được là nhờ công lao của cha và thúc thúc ta, kết quả thì sao? Cha ta hàm oan mà chết, thúc thúc bị biếm đến Thương Sơn... Nếu không phải Nam Cung gia phải trông cậy vào Sài gia ta để chống chọi lại Lương Quốc, nói không chừng thời khắc này chúng ta đã bị đuổi về Thương Sơn rồi. Trọng Nguyên...” Sài Chiêu nhìn thẳng vào mắt Lý Trọng Nguyên, ngừng một chút rồi nói tiếp. “Huynh và quận chúa đã thành thân, cũng coi như đã là người của Sài gia. Sài Chiêu ta nghĩ gì, tuyệt đối sẽ không giấu huynh.”

Lý Trọng Nguyên cup mắt xuống, nói: “Những lời thiếu chủ vừa nói, Vương gia và Tịnh Nhi... có biết không?”

Sài Chiêu gật đầu cười, châm đầy rượu cho Lý Trọng Nguyên. “Thúc thúc ẩn mình hơn mười năm, đừng nói Trọng Nguyên nghĩ rằng ông đã nản lòng toái chí, chỉ cần được sống yên ổn chứ? Quận chúa thông minh tinh ý, há lại không hiểu suy nghĩ của vương gia?”

Đôi mày của Lý Trọng Nguyên khẽ nhúc nhích, sắc mặt tuy vẫn trấn tĩnh nhưng giọng nói lại không giấu được vẻ run rẩy. “Trọng Nguyên đã hiểu... ý của thiếu chủ. Tịnh Nhi đã là thê tử của ta, chuyện của nàng ấy, chuyện của Sài gia chính là chuyện của Lý Trọng Nguyên ta. Thiếu chủ và vương gia có thể yên tâm.”

Sài Chiêu vỗ vai Lý Trọng Nguyên, bưng chén rượu lên cùng ly với hắn rồi ngửa đầu uống cạn.

34. Chương 12-2

Ân Gia Bảo

“A Hoành và Thôi thúc vẫn khỏe chứ?” Ân Sùng Húc bước vào biệt viện của Ân Sùng Quyết thì thấy đệ đệ ngồi trong đình hóng mát uống rượu một mình, thỉnh thoảng khoe môi lại nở nụ cười.

“Đại ca.” Ân Sùng Quyết đứng dậy.. “Sao huynh lại đến đây?”

“Đệ cũng biết gần đây huynh bận đến nỗi tối mất mũi mà.” Ân Sùng Húc rót cho mình một ly rượu. “Cũng đã lâu không đi thăm Thôi thúc và A Hoành rồi, hay tin đệ vừa về nên mới qua hỏi thăm.”

Ân Sùng Quyết cười nói: “Vẫn ổn. A Hoành thông minh, tháo vát, tài bắn cung cao siêu, người trong Tuy Thành rất thích thú mà muội ấy sẵn được, đạo này sống rất tốt.”

“Vậy thì tốt rồi.” Ân Sùng Húc uống một hớp rượu.

“Ba ngày sau đại ca sẽ thành hôn, sao trên mặt không thấy có gì vui vẻ vậy? Hay là gần đây mệt quá?”

“Đúng là quá mệt mỏi.” Chén rượu trên tay Ân Sùng Húc bỗng nhiên nặng ngàn cân, hắn trù trù rồi từ từ đặt xuống.

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết bỗng hiểu ra. “Tuy huynh tìm cách kéo dài hết năm này sang năm khác nhưng Mục Dung bằng tuổi đệ, bây giờ đã lớn tuổi rồi. Đại ca cũng đã hai mươi hai, quả thật không thể kéo dài được nữa. Sớm muộn gì cũng thế, chỉ bằng sớm ngày giải quyết cho xong.”

Ân Sùng Húc nói với giọng chua chát. “Huynh biết. Mục gia đã giúp đỡ Ân gia rất nhiều... coi như là vì Ân gia, về tình về lý ta cũng đều phải cưới Mục Dung. Sùng Quyết, có đôi khi đại ca rất hâm mộ đệ.”

“Đại ca...”

“Đại ca thân là trưởng tử của cha, vì Ân gia làm bao nhiêu chuyện. Như thế đệ có thể làm những chuyện mà mình thích.” Ân Sùng Húc vỗ vai Ân Sùng Quyết, “A Hoành là một cô gái tốt, phải đối xử tốt với muội ấy.”

Ân Sùng Quyết gật đầu thật trịnh trọng. “Đương nhiên rồi. Đại ca...”

Ân Sùng Húc đứng lên, tỏ vẻ mình không muốn nói tiếp nữa. “Ba ngày nữa Mục Dung sẽ gả vào Ân Gia Bảo. Nghe nói sắp tới đại quân của chú cháu Sài gia cũng sẽ đến chỗ chúng ta. Lúc này hai nhà Ân – Mục kết thân với nhau thì không còn gì thích hợp hơn. Có lẽ đó là thiên ý. Đại ca làm gì cũng đều là cam tâm tình nguyện, không có gì uất ức cả.”

Nhìn Ân Sùng Húc đi khỏi, trong lòng Ân Sùng Quyết cũng có một cảm giác khó chịu làm chén rượu trên tay bị lung lay. Rượu sóng sánh như hiện lên gương mặt xinh đẹp của Nhạc Hoàn. Ân Sùng Quyết ngẩng nhìn, không nỡ uống vào bụng.

Hôm sau

“Đại thiếu gia, Nhạc cô nương đến, nói là muốn gặp cậu.”

“Gặp ta?” Ân Sùng Húc lập tức đứng dậy, nghi hoặc nói. “Chắc là tìm nhị đệ. Mau mời muội ấy vào!”

“Đại ca.” Nhạc Hoàn cắn môi, thò nửa người vào trong, đảo mắt nhìn một vòng, thấy trong phòng không có ai thì mới thở phào một hơi rồi bước hẳn vào trong.

Ân Sùng Húc thấy nàng như vậy, cố nén cười, nói: “Muội sợ Mục Dung ở đây sao? Yên tâm đi, sắp thành hôn rồi, mấy ngày này muội ấy sẽ không ra khỏi nhà đâu.”

Nhạc Hoàn lè lưỡi với vẻ ngại ngùng. “Để đại ca chê cười rồi.”

“Thế nào? Đến tìm Sùng Quyết phải không? Nó ấy hả, đến trường ngựa chọn ngựa cho ngày thành hôn của ta rồi. Muội ngồi chơi một lát, nó sắp về đấy.” Ân Sùng Húc rót cho Nhạc Hoàn một ly trà nóng, đưa đến trước mặt nàng.

Nhạc Hoàn do dự đón lấy, thổi vài hơi cho nguội bớt rồi đặt xuống kỷ trà bên cạnh mình. “Muội... đến tìm đại ca.”

“Tìm ta?” Ân Sùng Húc thất thanh nói, rồi cảm thấy mình hơi thất thố nên lắc đầu tự giễu. “Tìm huynh có việc gì ư?”

Nhạc Hoàn ngập ngừng một chút, lấy từ trong lòng ra một cái hộp gỗ khá tinh xảo, cầm ống tay áo lên lau lau một chút rồi nhét vào trong tay Ân Sùng Húc. “Tặng cho huynh.”

Ân Sùng Húc cầm chặt cái hộp, ngẩn người hồi lâu. “Đây là...”

“Đại ca sắp thành thân rồi.” Nhạc Hoàn toét miệng cười. “Đây là lễ vật muội tặng huynh và Mục Dung. Mong là đại ca đừng chê.”

Ân Sùng Húc mở cái hộp gỗ ra, bên trong là một miếng vàng hình chiếc khóa to chừng bàn tay trẻ con, trên đó có khắc hai chữ “Yên vui”. “A Hoàn, đại ca nào cần lễ vật của muội. Vật quý giá thế này...”

“Có quý gì đâu!” Nhạc Hoàn xua tay, vội vàng nói: “Sẵn thêm vài con chim là được mà. Đại ca tốt với A Hoàn, A Hoàn cảm nhận được hết. Mục Dung đã quen nhìn những thứ quý giá, muội tặng chiếc khóa vàng này chỉ e là cô ấy cũng chẳng cần. Đại ca chuyển cho cô ấy là được. Đây là chút lòng thành của muội, đại ca nhất định phải nhận thay cho Mục Dung.”

Ân Sùng Húc vuốt ve chiếc khóa vàng với vẻ trân trọng rồi đóng nắp hộp lại, cho vào trong lòng. “Đại ca thay mặt Mục Dung cảm ơn muội.”

Thấy Nhạc Hoàn sắp về, Ân Sùng Húc gọi nàng lại, lấy từ trong tủ ra một hộp tên bằng gỗ, cúi đầu nói: “Dạo này đại ca có quá nhiều việc phải làm, cái này mới làm trong mấy ngày nay... Muội cầm đi.”

“Đại ca...” Nhạc Hoàn nhìn những mũi tên trong hộp, trên cán mỗi mũi tên đều có khắc một chữ “Hoàn”. “Hai năm nay, trên mỗi mũi tên mà đại ca làm cho muội đều có khắc chữ Hoàn. Không cần phải phiền phức thế đâu.”

Ân Sùng Húc độ lượng nói. “Tài bắn cung của muội cao siêu như vậy, nếu trên mũi tên không có khắc ký hiệu, bị người ta tranh mất thì biết làm thế nào? Chuyện con con mà thôi, hoàn toàn không có gì phiền phức cả.”

“Năm xưa đại ca muội cũng từng nói như vậy.” Nhạc Hoàn toát lên vẻ bi ai. “Mỗi một mũi tên vàng, huynh ấy đều khắc tên muội. Tuy ngoài miệng thì bảo muội rất phiền phức nhưng chưa bao giờ làm qua loa cho xong... Vậy mà ngay cả gặp mặt huynh ấy lần cuối muội cũng không có cơ hội...”

Ân Sùng Húc đau lòng nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc trước mắt mình, muốn vỗ vai nàng an ủi nhưng tay vừa đưa ra thì lại do dự buông xuống. Hắn nói khẽ. “Muội mất đi một ca ca thì ông trời sẽ cho muội một ca ca khác. Những gì huynh ấy làm cho muội, huynh cũng sẽ làm.”

Khóe mắt Nhạc Hoàn ửng đỏ. Đôi mắt long lanh nước khiến Ân Sùng Húc cảm thấy ngẩn ngơ.

“Vậy thì... cảm ơn đại ca.” Nhạc Hoàn cầm hộp tên, đứng dậy. “Đại ca còn phải làm nhiều việc, muội về trước đây.”

“Không ở lại đợi Sùng Quyết à?”

Nhạc Hoàn hé miệng cười, nói: “Quên nói cho đại ca biết, nhị ca nói tốt nay sẽ đến chỗ muội và Thôi thúc ăn cơm, có thể sẽ về trễ một chút, làm phiền đại ca nói lại với Ân bá bá.” Nói xong thì vội vàng đi thật nhanh.

Thấy nhắc đến Ân Sùng Quyết thì nàng không khỏi thẹn thùng, Ân Sùng Húc cũng không khỏi bật cười. Đợi khi Nhạc Hoàn đã ra khỏi sân, hắn lại lấy chiếc hộp trong lòng ra, lau một lúc thật lâu rồi từ từ mở ra, lấy miếng vàng hình chiếc khóa ra ngắm nghía thật kỹ. Sắc vàng rực rỡ như phản chiếu gương mặt kiêu diễm của Nhạc Hoàn, ánh mắt nàng như ánh trăng khiến tâm hồn người ta điên đảo.

“Đúng là một... nha đầu ngốc.” Ân Sùng Húc nắm chặt chiếc khóa vàng trong tay, sau đó nhét vào người mình.

35. Chương 18: Chương 13.2

Ân Gia Bảo

“Lẽ xong!”

Vợ chồng Ân Khôn và vợ chồng Mục Phổ cười rạng rỡ, Ân Sùng Húc nắm tay Mục Dung định đi vào phòng thì bỗng nhiên có một chàng trai trẻ trán đeo dải gấm đen tiến vào đại sảnh. Đôi mắt sắc như mắt ưng lãnh đạm lướt nhìn Ân Khôn và Mục Phổ rồi dừng lại nhìn Ân Sùng Húc – người đang mặc đồ cưới.

Ân Khôn không biết lai lịch của người này nên đưa mắt ra hiệu cho con trai thứ. Ân Sùng Quyết hiểu ý, bước lên một bước, mỉm cười hỏi. “Không biết quý khách từ phương nào đến. Đến đúng lúc lắm, hôm nay Ân Gia Bảo có việc vui, vừa vặn có thể uống chén rượu mừng...”

“Không cần đâu...” Vân Tu ngắt lời hắn. “Đi ngang qua Tuy Thành, chủ nhân nhà ta thấy Ân Gia Bảo và Mục phổ đều có việc vui, lý nào lại vờ như không thấy nên có lệnh ra lệnh cho Vân Tu ta đến tặng lễ vật cho tân lang tân nương.” Nói xong thì lấy từ trong lòng ra hai đỉnh vàng, đẩy đến trước mặt Ân Sùng Quyết.

“Cái này...” Ân Sùng Quyết quay đầu nhìn cha mình.

Ân Khôn thấy Vân Tu ra tay hào phóng, mặt lại có vẻ kiêu căng ngạo nghễ thì biết người này chắc chắn có lai lịch không tầm thường nên chấp tay nói: “Vân Tu tráng sĩ, không biết chủ nhân nhà cậu là vị anh hùng hào kiệt nào?”

“Hào kiệt?” Vân Tu bật cười thật to. “Hai chữ hào kiệt vẫn chưa xứng với chủ nhân nhà ta. Ân bảo chủ, đợi thời cơ đến, tự nhiên ông sẽ biết chủ nhân nhà ta là người thế nào. Vân Tu xin cáo từ.”

Ân Sùng Húc nhìn hai đỉnh vàng óng ánh trên bàn, khẽ nhíu mày nói: “Cha, có cần phái người...”

Ân Khôn lắc đầu. “Vân Tu này chẳng qua chỉ đến tặng lễ vật, xem ra không hề muốn gây sự với Ân Gia Bảo, tạm thời cứ thế đã.”

Nhạc Hoàn bị lấn ra ngoài sảnh, nhón chân lên cũng có thể nhìn thấy gã Vân Tu đến và đi như gió này. Thấy hắn vội vàng vàng đi khỏi Ân Gia Bảo, nàng nhất thời tò mò nên cũng đi theo. Vân Tu cảm thấy có người đi theo mình nên bất ngờ quay người lại. Hắn quay nhanh như chớp, Nhạc Hoàn không kịp trốn, vội vàng dừng bước, bối rối đứng nguyên tại chỗ.

Thấy là một cô gái, Vân Tu nhìn nàng từ trên xuống dưới, hừ khê một tiếng, nói: “Cô nương có việc gì sao?”

Nhạc Hoàn gật đầu, rồi lại vội vã lắc đầu. “Ta chỉ muốn thay mặt Ân Gia Bảo cảm ơn... cảm ơn chủ nhân của huynh.”

“Cô cũng là người của Ân Gia Bảo?” Vân Tu nhíu mày quan sát Nhạc Hoàn thật kỹ. Thấy nàng ăn mặc gọn gàng và hiên ngang, không giống với những tỳ nữ ăn mặc tơ lụa xinh đẹp trong Ân Gia Bảo thì trong lòng nổi lên sự nghi hoặc.

Nhạc Hoàn không trả lời hắn, quay người chạy đi mất.

Vân Tu định gọi nàng lại hỏi thêm vài câu nhưng nghĩ thế nào lại thôi, quay người đi gặp Sài Chiêu.

“Ân Khôn có nhân lễ vật không?”

Vân Tu gật đầu, nói: “Ta không đến để gây chuyện, hai đỉnh vàng đủ để cha con nhà họ Ân nở mặt nở mày, có lý nào lại không nhận. Thiếu chủ đúng là anh minh, Ân gia nhận lễ vật của người, sau này người đến thăm Ân Gia Bảo thì cũng dễ ăn nói hơn.”

Sài Chiêu khẽ mỉm cười. “Để nói chuyện không có nghĩa là sẽ đàm phán thành công. Nhưng thử một lần cũng tốt.”

“Chuyện mà Sài thiếu chủ muốn làm, không có gì là không thành.” Lý Trọng Nguyên thấy trời đã tối nên ngóng ra ngoài cửa thành. “Thiếu chủ, đêm nay có về doanh trại không?”

“Màn trời chiếu đất đã lâu, ta rất nhớ chiếc giường êm ái ở nhà.” Khóe môi Sài Chiêu khẽ nhếch lên. “Doanh trại có huynh đệ họ Ngô, chúng ta tìm khách sạn nào tốt một chút để nghỉ ngơi thôi.”

Vân Tu và Lý Trọng Nguyên vui mừng ra mặt. “Phải có cả rượu ngon nữa!”

Sài Chiêu cup mắt cười khê. “Chúng ta phải cảm ơn Ân Gia Bảo. Trong thời loạn lạc thế này mà Tuy Thành vẫn có thể bình yên và phồn hoa như thế, có rượu có thịt, công của Ân gia không nhỏ đâu. Đi thôi!”

Ân Gia Bảo

Ân Sùng Quyết kéo Nhạc Hoàn lên vào sân vườn phòng tân hôn của Ân Sùng Húc và Mục Dung, chỉ vào ánh nến chập chờn trong phòng, cười khì khì. “Động phòng hoa chúc, rốt cuộc đại ca cũng được nếm thử...”

Nhạc Hoàn kéo ống tay áo của hắn, then thùng nói: “Đi thôi, ngày đại hỉ của người ta, chúng ta đến đây làm gì chứ. Bị đại ca phát hiện ra thì không hay đâu.”

“Muội sợ gì chứ?” Ân Sùng Quyết nói xong lại đến gần phòng tân hôn vài bước. “Huynh ấy là đại ca ruột thịt của ta, nhìn vài cái cũng đâu có sao.”

Nhạc Hoàn quỳnh lên, vung tay hắn ra, xoay người đi. Ân Sùng Quyết nói với vẻ bất đắc dĩ. “Thôi vậy, chúng ta đi.” Vừa đi được vài bước, nền trong phòng bỗng bị thổi tắt, hai người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn, ngẩn ra giây lát rồi bật cười.

Ân Sùng Quyết kéo Nhạc Hoàn đi đến chỗ vắng vẻ mới dừng lại, kề sát vào tai nàng, thì thầm: “Không bao lâu nữa huynh và muội cũng sẽ có đêm động phòng hoa chúc như vậy.”

Nhạc Hoàn xoay người đi, đẩy hắn ra xa, chần chừ hỏi: “Nhị ca, huynh có thấy Mục Dung đeo một cái khóa vàng không? Trên đó có khắc hai chữ “yên vui””

“Khóa vàng?” Ân Sùng Quyết nhớ lại. “Hôm nay cả người Mục Dung toàn là vàng bạc châu báu nhưng không thấy chiếc khóa vàng nào. Sao vậy? Muội tặng cô ấy à?”

“Vâng.” Giọng Nhạc Hoành nhỏ hơn một tí. “Nhờ đại ca tặng cho cô ấy, xem ra Mục Dung cũng không thích...”

“Mục Dung nào thiếu những thứ ấy. Một chiếc khóa vàng, muối phải sẵn bao nhiêu thú mới đủ?” Ân Sùng Quyết bực bội. “Tặng cũng như không. Lẽ nào Mục Dung sẽ nhớ lòng tốt của muối sao?”

Nhạc Hoành vâng vạ vạ. “Cửa hồi môn của Mục gia trải dài cả nửa con phố...”

Nghe ra vẻ mất mát trong giọng nói của nàng, Ân Sùng Quyết vội vàng dỗ dành. “A Hoành là tiểu thư của Tĩnh Quốc Công, đây là điều mà Mục Dung có làm thế nào cũng không bằng. Cửa hồi môn dài cả nửa con phố thì thế nào, ta cần chính là người còn gái mà mình thích. Ân Sùng Quyết ta có thể ở cạnh người mình yêu, đại ca phải ngưỡng mộ ta mới đúng.”

Nhạc Hoành cố nén cười. Ân Sùng Quyết kéo nàng đến gần mình, thì thầm. “Muội biết không, hình như chú cháu nhà họ Sài sắp đến Tuy Thành đấy. Tên Vân Tu đến tặng lễ vật hôm nay... Ta cảm thấy rất có thể là người của Sài gia!”

“Hắn là người của Sài gia?” Nhạc Hoành kinh ngạc nói.

Ân Sùng Quyết hít sâu một hơi, nói: “Dám ăn nói cao ngạo thế ở Ân Gia Bảo, cũng chỉ có Sài gia ở Thương Sơn mà thôi. Chú cháu nhà họ Sài nhờ loạn thế mà khôi phục thế lực, muốn đối kháng với Lương Quốc thì chỉ có thể dựa vào Tuy Thành này. Tiếng tăm Ân Gia Bảo hùng cứ Tuy Thành đã vang xa, phàm là những người có tầm nhìn thì đều sẽ đến thăm Ân gia ta. Có lẽ Sài gia cũng không ngoại lệ.”

“Cha và đại ca huynh nghĩ thế nào?” Nhạc Hoành thử thăm dò.

“Họ...” Ân Sùng Quyết thả tay nàng ra. “Cha vẫn muốn tự hùng cứ một phương, không muốn phụ thuộc người khác. Đại ca thì chuyện cũng nghe theo cha... Nhưng A Hoành, muội nên biết là Tuy Thành tuy dễ thủ nhưng khó phát triển rộng được. Nói thế nào thì nơi này bất quá cũng chỉ có hơn một vạn binh mã, có thể làm nên nghiệp lớn gì chứ? Cha con huynh nếu thật sự muốn làm nên nghiệp lớn thì nhất định phải bắt đầu từ việc tìm một minh chủ chứ không phải chỉ không phải xưng vương xưng bá ở cái chốn ngựa mặt không thấy trời này.”

“Huynh muốn đi theo chú cháu Sài gia à?” Nhạc Hoành vội vàng hỏi.

Ân Sùng Quyết gật đầu, tiếp tục nói: “Loạn thế xuất anh hùng, đây cũng là cơ hội của Ân gia ta. Thủ một cái Tuy Thành bé xiu thì làm ra trò trống gì chứ. Ân Sùng Quyết ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tạo dựng sự nghiệp!”

36. Chương 13

Tuy Thành

“Đội ngũ đón dâu của Ân Gia Bảo thật là khí phái!” Bách tính hai bên phố chỉ trở đoàn người rước dâu dài kéo dài mấy dặm, tấp tểch nói.

“Đương nhiên rồi. Đại thiếu gia của Ân Gia Bảo cưới thiên kim tiểu thư của Mục đô úy, đây là việc trọng đại bậc nhất ở Tuy Thành ta!”

Nhạc Hoành chen giữa đám người nhốn nháo, thấy Ân Sùng Húc cười trên một con ngựa cao to, mái tóc đen được chải và búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc mũ vàng tinh xảo. Phong thái thanh nhã, diện mạo anh tuấn, ánh mắt hần sáng như ngọc lưu lý, hàm chứa sự âm áp. Bên cạnh Ân Sùng Húc là đệ đệ Ân Sùng Quyết cùng đi theo đến phủ đô úy rước dâu về. Hắn mặc áo gấm màu lam tím, bên hông buộc một miếng ngọc đen to chừng quả trứng gà, phong thái vừa cao quý vừa nhàn nhã. Ân Sùng Quyết chấp tay cảm ơn bách tính hai bên đường thay cho đại ca mình, dáng vẻ trông cũng rất phong độ.

Hai huynh đệ đều nhìn thấy Nhạc Hoành đang đứng lẫn trong đám người nên gật đầu cười với nàng. Ân Sùng Quyết mấp máy môi, ý bảo Nhạc Hoành về Ân Gia Bảo đợi mình. Nhạc Hoành chưa bao giờ nhìn thấy cảnh rước dâu linh đình như vậy nên không chịu về mà đi theo sau đoàn người, đến trước phủ đô úy.

“Thiếu chủ.” Trong quán rượu bên đường có bốn vị khách phương xa, đều mặc áo đen. Một người trong đó đi đến gần chàng trai trẻ ngồi chính giữa, rỉ tai nói. “Tân lang chính là đại thiếu gia Ân Sùng Húc của Ân Gia Bảo, người mặc áo lam kia chính là đệ đệ của hắn, nhị thiếu gia Ân Sùng Quyết.”

“Ân Sùng Húc, Ân Sùng Quyết.” Đôi mắt xám của Sài Chiêu bỗng sáng lên, khẽ lẩm bẩm. “Con gái của Mục Phổ gả cho con trai của Ân gia, họ thật sự tình chàng ý thiếp hay là còn có ý đồ gì khác?”

“Làm gì có chuyện tâm đầu ý hợp!” Vân Tu – người trên trán có đeo mảnh gấm đen – nói: “Chẳng qua là hai bên cùng có lợi mà thôi. Trong tay Mục Phổ có hơn một vạn binh mã, Ân gia khởi nghiệp từ thò ngựa, tiền tài dư dả. Trước kia Ân Khôn là người trong giang hồ, kết giao không ít bằng hữu ở khắp nơi. Hai nhà này kết thân, Tuy Thành thuộc về họ rồi...”

“Vân Tu nói đúng đó.” Chàng trai nhìn có vẻ lớn tuổi hơn gật đầu nói. “Kết hôn đúng vào lúc này, dụng ý đã rõ ràng rồi còn gì nữa. Xem ra Tuy Thành có tính toán của riêng mình, Ân Khôn và Mục Phổ chưa chắc đã đồng ý quy thuận vương gia và thiếu chủ...”

“Không chịu quy thuận thì ép đến khi họ chịu quy thuận mới thôi. Thiếu chủ, ngài nói có đúng không?” Ân Tu cười lớn. “Trước nay tác phong của thiếu chủ là như vậy. Lý Trọng Nguyên, huynh nghĩ quá nhiều rồi.”

Sài Chiêu không hề đáp lại Vân Tu mà nhìn về phía một người khác bên cạnh mình. “Ngô Tá, người tức tốc trở về doanh trại, bảo với đệ đệ của người mang người ẩn nấp trong vào trong núi, không có lệnh của ta thì không được xuất hiện. Tuy Thành đang tổ chức việc vui như vậy, không thể quấy rầy cuộc vui của họ.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Ngô Tá khẽ trả lời, sau đó không dám chậm trễ một khắc, liền đứng dậy đi ngay.

“Vân Tu.”

“Có thuộc hạ.” Vân Tu đến bên cạnh Sài Chiêu.

“Đại thiếu gia của Ân Gia Bảo cưới vợ, chúng ta đã đến địa giới của họ, có lý gì lại không theo lễ nghĩa.” Sài Chiêu bưng chén rượu trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch. “Huynh thay ta đến Ân Gia Bảo một chuyến, phải tặng lễ vật cho thật hậu.”

“Ân gia nào thiếu lễ vật...” Vân Tu dường như đã hiểu ra, không nói tiếp mà cúi đầu bảo. “Thuộc hạ biết phải làm thế nào rồi.”

Lý Trọng Nguyên thấy dáng vẻ vắng lời của Vân Tu thì cố nén cười, nói. “Cái gã Vân Tu này, tuy công nghệng kiêu ngạo nhưng lại luôn tuân theo thiếu chủ.”

Vân Tu trừng đôi mắt ưng lên, lạnh lùng nói. “Trọng Nguyên quận mã gia, trong thiên hạ, có thể thắng được ta duy nhất chỉ có thiếu chủ. Nếu huynh cũng đánh thắng ta, huynh nói gì ta cũng làm. Thế nào?”

Lý Trọng Nguyên nói với vẻ bất đắc dĩ. “Vân Tu, kẻ ngốc cũng nghe ra được là ta đang nói đùa, huynh nghiêm túc như thế chẳng thú vị chút nào.”

“Vân Tu ta không biết nói đùa.” Vân Tu đứng dậy, nói: “Thiếu chủ, thuộc hạ làm xong việc sẽ về tìm ngài.”

Thấy chỉ còn lại mình và Sài Chiêu, Lý Trọng Nguyên nói. “Tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?”

Sài Chiêu nhìn đoàn người rước dâu còn chưa khuất hẳn ngoài cửa sổ, ung dung nói: “Tuy Thành phồn thịnh thế này, đương nhiên phải dạo chơi một lát rồi mới tính tiếp.”

Lý Trọng Nguyên hiểu ý, mỉm cười. “Trước khi đến Tuy Thành, vương gia đã căn dặn thiếu chủ nhất định phải kết bạn được với Ân Gia Bảo. Ai cũng nói cha con Ân Khôn rất có bản lĩnh, có thể khiến Tuy Thành phồn vinh giữa thời loạn lạc này. Ban đầu ta cũng không tin nhưng hôm nay bước vào Tuy Thành, không thể không thừa nhận Ân gia quả là lợi hại. Sự phồn hoa của Tuy Thành cũng không kém với Vân Đô của chúng ta.”

Sài Chiêu bưng chén rượu lên, uống thật chậm, ôn tồn nói: “Tuy Thành giàu có, Ân gia lại xuất thân từ việc kinh doanh ngựa thồ, bao năm nay chắc chắn đã tích trữ được không ít tiền tài, lương thảo. Đại Chu ta giằng co với Lương Quốc mấy năm nay, quốc khố đã không gánh vác được nổi. Thúc thúc anh dũng, tài trí, tuy là đã đẩy lùi được Kỷ Minh về Lương Quốc nhưng dã tâm của hắn vẫn không thể không đề phòng. Thúc thúc bảo ta đích thân đến Tuy Thành, chẳng phải đã nhìn trúng thế lực không thể kinh thường này của Ân gia sao? Tuy Thành tiếp giáp với Lương Quốc, sau này nếu chúng ta muốn tấn công Lương Quốc thì phải dựa vào nơi này.”

“Tấn công Lương Quốc?” Mặt Lý Trọng Nguyên thoáng biến sắc. “Thiếu chủ... Trọng Nguyên cứ tưởng thiếu chủ chỉ muốn bảo vệ đất nước mà thôi, không ngờ ngài lại có... ý định thống nhất thiên hạ!”

Sài Chiêu mỉm cười nói. “Nói đùa với Trọng Nguyên huynh thôi mà.”

“Sao lại thế được?” Lý Trọng Nguyên lộ ra vẻ nghiêm túc. “Thiếu chủ đâu phải người thích nói đùa. Ta và mấy người Văn Tu đã theo ngài nhiều năm, chỉ cần thiếu chủ ra lệnh một tiếng, núi đao biển lửa bọn ta cũng không từ. Có điều Trọng Nguyên vẫn chưa rõ, thiên hạ này... lẽ nào lại đánh chiếm cho gia tộc Nam Cung ngu dốt yếu hèn kia sao...” Lý Trọng Nguyên không dám nói tiếp, do dự bưng chén rượu lên, dè dặt liếc nhìn sắc mặt của Sài Chiêu.

Sài Chiêu cũng không né tránh, đặt chén rượu xuống, nói: “Giang sơn đại Chu có được là nhờ công lao của cha và thúc thúc ta, kết quả thì sao? Cha ta hàm oan mà chết, thúc thúc bị biếm đến Thương Sơn... Nếu không phải Nam Cung gia phải trông cậy vào Sài gia ta để chống chọi lại Lương Quốc, nói không chừng thời khắc này chúng ta đã bị đuổi về Thương Sơn rồi. Trọng Nguyên...” Sài Chiêu nhìn thẳng vào mắt Lý Trọng Nguyên, ngừng một chút rồi nói tiếp. “Huynh và quận chúa đã thành thân, cũng coi như đã là người của Sài gia. Sài Chiêu ta nghĩ gì, tuyệt đối sẽ không giấu huynh.”

Lý Trọng Nguyên cụp mắt xuống, nói: “Những lời thiếu chủ vừa nói, Vương gia và Tịnh Nhi... có biết không?”

Sài Chiêu gật đầu cười, châm đầy rượu cho Lý Trọng Nguyên. “Thúc thúc ẩn mình hơn mười năm, đừng nói Trọng Nguyên nghĩ rằng ông đã nản lòng toái chí, chỉ cầu được sống yên ổn chứ? Quận chúa thông minh tinh ý, há lại không hiểu suy nghĩ của vương gia?”

Đôi mày của Lý Trọng Nguyên khẽ nhúc nhích, sắc mặt tuy vẫn trấn tĩnh nhưng giọng nói lại không giấu được vẻ run rẩy. “Trọng Nguyên đã hiểu... ý của thiếu chủ. Tịnh Nhi đã là thê tử của ta, chuyện của nàng ấy, chuyện của Sài gia chính là chuyện của Lý Trọng Nguyên ta. Thiếu chủ và vương gia có thể yên tâm.”

Sài Chiêu vỗ vai Lý Trọng Nguyên, bưng chén rượu lên cụng ly với hắn rồi ngửa đầu uống cạn.

37. Chương 19: Chương 14: Đã Quá Xa Xôi

“Nhị ca...”

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết nhìn vào đôi mắt sáng trong của Nhạc Hoàn. “Muội hiểu huynh mà, đúng không?”

Nhạc Hoàn run rẩy nói: “A Hoàn đang mang huyết hải thâm thù, nhị ca cũng biết mà.”

“Ta biết.” Ân Sùng Quyết càng dùng sức đè mạnh vai nàng hơn. “Nếu ta đi theo Sài gia mưu nghiệp lớn thì cũng có thể báo thù cho muội.”

“Nhưng muội càng muốn được bình yên.” Nhạc Hoàn hít một cái, nhìn gương mặt anh tuấn của chàng trai trước mặt. “Tóm lại, nhị ca nói thế nào thì làm thế ấy đi, A Hoàn nghe theo là được.”

“Có câu này của muội là tốt rồi.” Ân Sùng Quyết véo má Nhạc Hoàn với vẻ yêu thương.

Dưới màn đêm, Nhạc Hoàn ngửa mặt lên trời ngắm nhìn vầng trăng treo trên cao, dựa vào vai Ân Sùng Quyết nói: “Nhị ca, tại sao phải gầy dựng đại nghiệp?”

“Ngốc ạ.” Ân Sùng Quyết nói với giọng đầy khát vọng. “Đương nhiên là muốn giống như Tịch Quốc Công – cha muội. Được phong quan nhất phẩm, người người kính ngưỡng, cho dù có chết đi cũng được lưu danh sử sách.”

Lòng bàn tay Nhạc Hoàn lạnh ngắt. Giọng nói của chàng trai bên cạnh đầy quả quyết, dường như nàng không nên nói gì thêm.

“A Hoàn...” Ân Sùng Quyết nhớ ra điều gì đó, từ từ vuốt ve bàn tay lạnh lẽo của nàng. “Huynh cũng có nghe người ta nói ba năm trước, trong lễ mừng thọ Vũ Đế, ông ta đã tư hôn cho muội... và Sài Chiêu.” Thấy Nhạc Hoàn im lặng không nói, Ân Sùng Quyết mỉm cười nói: “Tần Quốc đã diệt vong, Vũ Đế đã tự sát, việc hôn nhân ấy có thể coi như không còn nữa. Lúc Thương Châu bị vây đánh, Sài gia đầu có động tĩnh gì. Hoạn nạn thấy chân tình, tên Sài Chiêu ấy đối với muội cũng chỉ thế mà thôi. Lần này dù có gặp được hắc ta, cho vài cái bạt tai còn được, hắc làm gì còn mặt mũi nào nhắc đến chuyện được kia.”

Nhạc Hoàn khê cắn môi, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Nàng rút tay ra, nói: “Sao hắc ta còn nhắc đến chuyện tư hôn làm gì? Người Sài gia muốn lấy là đại tiểu thư của Tịch Quốc Công phủ chứ đâu phải là một nữ thợ săn như hôm nay chứ? Nếu thật sự gặp được muội, trốn còn không kịp nữa là. Có lẽ hắc...” Nhạc Hoàn lấy con dao nhỏ trong tay áo ra, lưỡi dao lóe lên ánh sáng sắc lạnh như đôi mắt xám thoáng ẩn thoáng hiện. “Muội rất muốn... móc mắt hắc ra, khiến hắc không thể nhìn thấy muội, không tìm được muội...”

Ân Sùng Quyết đè tay Nhạc Hoàn lại, khẽ sát đầu vào trán nàng, nói: “Bên cạnh A Hoàn có ta là được, đời này kiếp này, chỉ cần có ta là đủ...”

“Nhị ca...” Nhạc Hoàn cảm thấy hơi thở của Ân Sùng Quyết càng ngày càng nóng nên nhẹ nhàng đẩy hắc sang một bên.

Thấy vẻ thẹn thùng của nàng hết sức mê người, Ân Sùng Quyết cười nói: “Muội cũng không trốn được bao lâu đâu. Lát về ta sẽ nói với cha, sớm ngày mang sinh lễ đến rước muội về nhà, xem muội còn trốn kiểu nào!”

Rừng rậm ở ngoại ô Tuy Thành

Sài Chiêu và Lý Trọng Nguyên, Vân Tu vừa bước chân vào rừng thì từ trong rừng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng mà vội vã. Người dẫn đầu khoát tay quát: “Thiếu chủ, là thiếu chủ về.”

Tiếng bước chân bỗng im bật. Ngô Tá Ngô Hữu gạt cành lá ra, đi đến gần Sài Chiêu, quỳ một chân xuống, nói: “Thuộc hạ cung nghênh thiếu chủ.”

Sài Chiêu khê nâng tay lên, không nói tiếng nào mà lặng lẽ đi vào trong rừng sâu. Ngô Hữu nhìn theo bóng lưng y, đến gần Lý Trọng Nguyên, hỏi: “Thiếu chủ vào Tuy Thành chuyến này có thu hoạch được gì không?”

“Thu hoạch?” Vân Tu giành trả lời. “Không có thu hoạch gì, Vân Tu ta còn tổn hai đỉnh vàng nữa, đúng là lỗ nặng. Vì thế tiền rệu trong nửa năm tới đều phải do Ngô Hữu người trả!”

“Tại sao?” Ngô Hữu gãi đầu. “Huynh đi tìm thiếu chủ mà lấy lại, liên quan gì đến ta?”

Vân Tu vung nắm đấm lên, giả vờ như muốn đánh hắc. Ngô Hữu ôm đầu, nói: “Thôi thôi, Vân Tu đại ca ăn của ta, uống của ta là được mà.”

Vân Tu hừ vài tiếng rồi đuổi theo Sài Chiêu. Lý Trọng Nguyên cười nói: “Hai người không còn là thiếu niên như trước nữa, người còn sợ hắc ư?”

Ngô Hữu bĩu môi nói: “Làm gì mà sợ huynh ấy? Chẳng qua là... Thôi đi, Vân Tu từ nhỏ mồ côi khổ sở, chúng ta có cha có mẹ, không so đo với huynh ấy.”

Ngô Tá cười với vẻ bất đắc dĩ rồi nhìn Lý Trọng Nguyên, nói: “Ta vội vàng đi đi về về. Trọng Nguyên huynh nói xem Tuy Thành... rốt cuộc thế nào?”

“Không kém gì Vân Đò.” Lý Trọng Nguyên tặc lưỡi đáp. “Lương Thảo dồi dào, tiền tài không thiếu. Chuyến này đến đây là đúng!”

“Thật à!” Ngô Hữu tròn tròn mắt. “Vương gia và thiếu chủ thật là anh minh, nếu làm bạn được với Ân gia, há chẳng phải chúng ta kiếm được kho lương lớn. Khi nào chúng ta đến bái phỏng họ?”

“Bái phỏng?” Lý Trọng Nguyên thân nhiên nói: “Cha con Ân Khôn đã nhận lễ vật rồi, thiếu chủ qua đó, thế nào cũng được đối đãi như thượng khách.”

Đi vào doanh trường được dựng giữa rừng sâu, Sài Chiêu vén vạt áo lên, từ từ ngồi xuống, tự châm trà cho mình, nhà nhả uống một hợp, mắt lướt nhìn huynh đệ họ Ngô. “Hai ngày trong rừng có gì khác thường không?”

“Mọi thứ đều bình thường, không có gì khác lạ.” Ngô Tá đáp mà không cần nghĩ ngợi.

Sài Chiêu đang định nói gì đó thì bên ngoài bỗng vang lên một tiếng động, cả đám quân sĩ kéo qua đó. Nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài, Vân Tu vén màn cửa lên, thò đầu ra nói: “Thiếu chủ đang bàn chuyện trong này, các người ồn ào cái gì?”

Một tên lính nhặt món đồ rơi dưới đất lên, đưa đến trước mặt Vân Tu. “Bẩm Vân tướng quân, cái này vừa từ trên trời rơi xuống, hình như là... chim ưng con bị bắn trúng. Ngài xem thử không ạ?”

“Mồi săn của người ta mà thôi, bản tướng quân không muốn xem. Thôi giải tán đi.” Vân Tu bực mình nói.

“Nhưng...” Tên lính lại đưa con ưng non trên tay lại gần hơn. “Con chim ưng này bị một mũi tên bắn xuyên qua hai mắt, tài bắn cung sao siêu khiến người ta phải tắc lưỡi.”

“Một mũi tên xuyên qua hai mắt?” Vân Tu nửa tin nửa ngờ, nhận lấy chon chim ưng. “Có chuyện như vậy ư?” Nói xong thì cúi đầu nhìn. Chỉ vừa liếc mắt một cái liền ngăn người tại chỗ, lật qua lật lại xem. “Không ngờ đúng thế thật.”

“Vân Tu, bên ngoài làm sao thế?” Lý Trọng Nguyên thúc giục. “Còn không mau vào trong nói chuyện?”

Vân Tu ước chừng con chim ưng trên tay rồi bước nhanh vào trong trường, nói: “Thiếu chủ, vừa nãy quân sĩ nhặt được chim ưng do thợ săn trong Tuy Thành bắn được. Tài bắn cung này... thật khiến người ta mở mang tầm mắt.”

Ngô Hữu bước tới giành lấy từ tay Vân Tu, hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài. “Người có tài bắn cung tốt nhất trong quân chính là thiếu chủ, nhưng người này... còn lợi hại hơn cả thiếu chủ!”

Ngô Tá chợt nhẹ vào cánh tay của đệ đệ, ra hiệu cho hắn đừng nói nữa.

“Trình lên đây ta xem xem.” Sài Chiêu đặt chén trà xuống.

Ngô Hữu cung kính trình con chim ưng lên rồi lui lại một bước. Sài Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của chim ưng, thấy mũi tên sắc bén thực sự xuyên qua mắt nó thì tay y bỗng khựng lại, cơ mặt khẽ run run không nói nên lời.

Nhạc Hoàn ở Thương Châu, tay cầm cung vàng, bắn ba phát không trật phát nào. Nhưng con chim ưng bị bắn trước mắt này, chỉ với một mũi tên làm bằng tre mà vẫn sắc bén như trước, không thua gì ánh hào quang của ngày hôm đó.

Thấy Sài Chiêu nhìn chằm chằm con chim ưng khá lâu, những người kia không dám nói tiếng nào. Lý Trọng Nguyên bỗng nhớ tới chuyện gì đó, há miệng muốn nói nhưng rồi lại thôi. Vân Tu nháy mắt với Lý Trọng Nguyên, nói thật khẽ. “Thiếu chủ làm sao thế?”

Lý Trọng Nguyên khẽ thở dài một hơi, cup mắt xuống nói thật nhỏ. “Tài bắn cung này, e rằng lại khiến thiếu chủ nhớ tới cô ấy...”

“Cô ấy?” Vân Tu buột miệng nói rồi cố nén lại, không dám lên tiếng nữa.

“Không biết là người nào...” Dường như Sài Chiêu không muốn nghĩ tiếp nữa nên đẩy con chim ưng ra khỏi tầm mắt mình. “Xem ra Tuy Thành này không thể xem thường, một thợ săn bình thường mà cũng có bản lĩnh thế này.”

Thấy cuối cùng Sài Chiêu cũng lên tiếng, Vân Tu thở phào một hơi, bước tới vài bước nhấc con chim ưng lên, quơ qua quơ lại. “Để Vân Tu ta xem nào.” Vừa nói vừa rút mũi tên làm bằng tre ra. Máu tươi nhỏ xuống tí tách. Lý Trọng Nguyên thấy Vân Tu không chịu thay đổi tính lỗ mãng thì nhú mày, lắc đầu.

Vân Tu cũng chẳng thèm để ý, cầm tay áo lên lau sạch máu trên mũi tên, để sát trước mắt, miệng lẩm bẩm. “Hoành?”

“Nói bậy bạ gì đó?” Lý Trọng Nguyên quỳnh lên. “Vân Tu, đủ rồi!”

Vân Tu buồn bực nói. “Vân Tu ta tuy không biết được bao nhiêu chữ nghĩa nhưng vẫn biết được chữ này. Đây chẳng phải chữ “hoành” ư? Không tin người tự mà xem.”

“Hoành...” Sài Chiêu lập tức giật lấy mũi tên trên tay Vân Tu. “Hoành?!”

Trên cán mũi tên làm bằng trúc xanh có khắc một chữ “Hoành” hơi mờ. Không khéo léo như chữ tiểu triện trên mũi tên vàng ngày trước, mỗi một nét được khắc rất khó khăn, như là người mới khắc nhưng dù thế, vẫn có thể nhận ra tình cảm của người khắc.

“A Hoành... A Hoành...” Sài Chiêu thì thào siết chặt mũi tên khiến nó bị gãy thành nhiều khúc. “Là nàng sao, A Hoành...”

38. Chương 13-2

Ân Gia Bảo

“Lẽ xong!”

Vợ chồng Ân Khôn và vợ chồng Mục Phổ cười rạng rỡ, Ân Sùng Húc nắm tay Mục Dung định đi vào phòng thì bỗng nhiên có một chàng trai trẻ trán đeo dải gấm đen tiến vào đại sảnh. Đôi mắt sắc như mắt ưng lãnh đạm lướt nhìn Ân Khôn và Mục Phổ rồi dừng lại nhìn Ân Sùng Húc – người đang mặc đồ cưới.

Ân Khôn không biết lai lịch của người này nên đưa mắt ra hiệu cho con trai thứ. Ân Sùng Quyết hiểu ý, bước lên một bước, mỉm cười hỏi. “Không biết quý khách từ phương nào đến. Đến đúng lúc lắm, hôm nay Ân Gia Bảo có việc vui, vừa vặn có thể uống chén rượu mừng...”

“Không cần đâu...” Vân Tu ngắt lời hắn. “Đi ngang qua Tuy Thành, chủ nhân nhà ta thấy Ân Gia Bảo và Mục phủ đều có việc vui, lý nào lại vờ như không thấy nên có lòng ra lệnh cho Vân Tu ta đến tặng lễ vật cho tân lang tân nương.” Nói xong thì lấy từ trong lòng ra hai đỉnh vàng, đẩy đến trước mặt Ân Sùng Quyết.

“Cái này...” Ân Sùng Quyết quay đầu nhìn cha mình.

Ân Khôn thấy Vân Tu ra tay hào phóng, mặt lại có vẻ kiêu căng ngạo nghễ thì biết người này chắc chắn có lai lịch không tầm thường nên chấp tay nói: “Vân Tu tráng sĩ, không biết chủ nhân nhà cậu là vị anh hùng hào kiệt nào?”

“Hào kiệt?” Vân Tu bật cười thật to. “Hai chữ hào kiệt vẫn chưa xứng với chủ nhân nhà ta. Ân bảo chủ, đợi thời cơ đến, tự nhiên ông sẽ biết chủ nhân nhà ta là người thế nào. Vân Tu xin cáo từ.”

Ân Sùng Húc nhìn hai đỉnh vàng óng ánh trên bàn, khẽ nhú mày nói: “Cha, có cần phái người...”

Ân Khôn lắc đầu. “Vân Tu này chẳng qua chỉ đến tặng lễ vật, xem ra không hề muốn gây sự với Ân Gia Bảo, tạm thời cứ thế đã.”

Nhạc Hoành bị lấn ra ngoài sảnh, nhón chân lên cũng có thể nhìn thấy gã Vân Tu đến và đi như gió này. Thấy hắn vội vàng vàng đi khỏi Ân Gia Bảo, nàng nhất thời tò mò nên cũng đi theo. Vân Tu cảm thấy có người đi theo mình nên bất ngờ quay người lại. Hắn quay nhanh như chớp, Nhạc Hoành không kịp trốn, vội vàng dừng bước, bối rối đứng nguyên tại chỗ.

Thấy là một cô gái, Vân Tu nhìn nàng từ trên xuống dưới, hừ khê một tiếng, nói: “Cô nương có việc gì sao?”

Nhạc Hoành gật đầu, rồi lại vội vã lắc đầu. “Ta chỉ muốn thay mặt Ân Gia Bảo cảm ơn... cảm ơn chủ nhân của huynh.”

“Cô cũng là người của Ân Gia Bảo?” Vân Tu nhíu mày quan sát Nhạc Hoành thật kỹ. Thấy nàng ăn mặc gọn gàng và hiên ngang, không giống với những tỳ nữ ăn mặc tơ lụa xinh đẹp trong Ân Gia Bảo thì trong lòng nổi lên sự nghi hoặc.

Nhạc Hoành không trả lời hẳn, quay người chạy đi mất.

Vân Tu định gọi nàng lại hỏi thêm vài câu nhưng nghĩ thế nào lại thôi, quay người đi gặp Sài Chiêu.

“Ân Khôn có nhẫn lễ vật không?”

Vân Tu gật đầu, nói: “Ta không đến để gây chuyện, hai đỉnh vàng đủ để cha con nhà họ Ân nở mặt nở mày, có lý nào lại không nhận. Thiếu chủ đúng là anh minh, Ân gia nhận lễ vật của người, sau này người đến thăm Ân Gia Bảo thì cũng dễ ăn nói hơn.”

Sài Chiêu khê mỉm cười. “Để nói chuyện không có nghĩa là sẽ đàm phán thành công. Nhưng thử một lần cũng tốt.”

“Chuyện mà Sài thiếu chủ muốn làm, không có gì là không thành.” Lý Trọng Nguyên thấy trời đã tối nên ngóng ra ngoài cửa thành. “Thiếu chủ, đêm nay có về doanh trại không?”

“Màn trời chiếu đất đã lâu, ta rất nhớ chiếc giường êm ái ở nhà.” Khỏe môi Sài Chiêu khê nhếch lên. “Doanh trại có huynh đệ họ Ngô, chúng ta tìm khách sạn nào tốt một chút để nghỉ ngơi thôi.”

Vân Tu và Lý Trọng Nguyên vui mừng ra mặt. “Phải có cả rượu ngon nữa!”

Sài Chiêu cup mắt cười khê. “Chúng ta phải cảm ơn Ân Gia Bảo. Trong thời loạn lạc thế này mà Tuy Thành vẫn có thể bình yên và phồn hoa như thế, có rượu có thịt, công của Ân gia không nhỏ đâu. Đi thôi!”

Ân Gia Bảo

Ân Sùng Quyết kéo Nhạc Hoành lên vào sân vườn phòng tân hôn của Ân Sùng Húc và Mục Dung, chỉ vào ánh nến chập chờn trong phòng, cười khì khì. “Động phòng hoa chúc, rất cuộc đại ca cũng được ném thử...”

Nhạc Hoành kéo ống tay áo của hắn, then thùng nói: “Đi thôi, ngày đại hỉ của người ta, chúng ta đến đây làm gì chứ. Bị đại ca phát hiện ra thì không hay đâu.”

“Muội sợ gì chứ?” Ân Sùng Quyết nói xong lại đến gần phòng tân hôn vài bước. “Huynh ấy là đại ca ruột thịt của ta, nhìn vài cái cũng đâu có sao.”

Nhạc Hoành quỳnh lên, vung tay hắn ra, xoay người đi. Ân Sùng Quyết nói với vẻ bất đắc dĩ. “Thôi vậy, chúng ta đi.” Vừa đi được vài bước, nền trong phòng bỗng bị thổi tắt, hai người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn, ngẩn ra giây lát rồi bật cười.

Ân Sùng Quyết kéo Nhạc Hoành đi đến chỗ vắng vẻ mới dừng lại, kề sát vào tai nàng, thì thầm: “Không bao lâu nữa huynh và muội cũng sẽ có đêm động phòng hoa chúc như vậy.”

Nhạc Hoành xoay người đi, đẩy hắn ra xa, chần chừ hỏi: “Nhị ca, huynh có thấy Mục Dung đeo một cái khóa vàng không? Trên đó có khắc hai chữ “yên vui”.”

“Khóa vàng?” Ân Sùng Quyết nhớ lại. “Hôm nay cả người Mục Dung toàn là vàng bạc châu báu nhưng không thấy chiếc khóa vàng nào. Sao vậy? Muội tặng cô ấy à?”

“Vâng.” Giọng Nhạc Hoành nhỏ hơn một tí. “Nhờ đại ca tặng cho cô ấy, xem ra Mục Dung cũng không thích...”

“Mục Dung nào thiếu những thứ ấy. Một chiếc khóa vàng, muội phải sắm bao nhiêu thứ mới đủ?” Ân Sùng Quyết bực bội. “Tặng cũng như không. Lẽ nào Mục Dung sẽ nhớ lòng tốt của muội sao?”

Nhạc Hoành vắn về vạt áo. “Cửa hồi môn của Mục gia trải dài cả nửa con phố...”

Nghe ra vẻ mất mát trong giọng nói của nàng, Ân Sùng Quyết vội vàng đỡ dành. “A Hoành là tiểu thư của Tĩnh Quốc Công, đây là điều mà Mục Dung có làm thế nào cũng không bằng. Cửa hồi môn dài cả nửa con phố thì thế nào, ta cần chính là người còn gái mà mình thích. Ân Sùng Quyết ta có thể ở cạnh người mình yêu, đại ca phải ngưỡng mộ ta mới đúng.”

Nhạc Hoành cố nén cười. Ân Sùng Quyết kéo nàng đến gần mình, thì thầm. “Muội biết không, hình như chú cháu nhà họ Sài sắp đến Tuy Thành đấy. Tên Vân Tu đến tặng lễ vật hôm nay... Ta cảm thấy rất có thể là người của Sài gia!”

“Hắn là người của Sài gia?” Nhạc Hoành kinh ngạc nói.

Ân Sùng Quyết hít sâu một hơi, nói: “Dám ăn nói cao ngạo thế ở Ân Gia Bảo, cũng chỉ có Sài gia ở Thương Sơn mà thôi. Chú cháu nhà họ Sài nhờ loạn thế mà khôi phục thế lực, muốn đối kháng với Lương Quốc thì chỉ có thể dựa vào Tuy Thành này. Tiếng tăm Ân Gia Bảo hùng cứ Tuy Thành đã vang xa, phàm là những người có tầm nhìn thì đều sẽ đến thăm Ân gia ta. Có lẽ Sài gia cũng không ngoại lệ.”

“Cha và đại ca huynh nghĩ thế nào?” Nhạc Hoành thử thăm dò.

“Họ...” Ân Sùng Quyết thả tay nàng ra. “Cha vẫn muốn tự hùng cứ một phương, không muốn phụ thuộc người khác. Đại ca thì chuyện cũng nghe theo cha... Nhưng A Hoành, muội nên biết là Tuy Thành tuy dễ thủ nhưng khó phát triển rộng được. Nói thế nào thì nơi này bất quá cũng chỉ có hơn một vạn binh mã, có thể làm nên nghiệp lớn gì chứ? Cha con huynh nếu thật sự muốn làm nên nghiệp lớn thì nhất định phải bắt đầu từ việc tìm một minh chủ chứ không phải chỉ không phải xưng vương xưng bá ở cái chốn ngựa mặt không thấy trời này.”

“Huynh muốn đi theo chú cháu Sài gia à?” Nhạc Hoành vội vàng hỏi.

Ân Sùng Quyết gật đầu, tiếp tục nói: “Loạn thế xuất anh hùng, đây cũng là cơ hội của Ân gia ta. Thủ một cái Tuy Thành bé xiu thì làm ra trò trống gì chứ. Ân Sùng Quyết ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tạo dựng sự nghiệp!”

39. Chương 20: Chương 14.2

“A Hoành... A Hoành...” Sài Chiêu thì thảo siết chặt mũi tên khiến nó bị gãy thành nhiều khúc. “Là nàng sao, A Hoành...”

Lý Trọng Nguyên quỳ xuống, nói: “Thiếu chủ, thiếu phu nhân đã không còn trên đời này, có thể chỉ là trùng tên mà thôi. Thiếu chủ chớ để một mũi tên quấy nhiễu mình, người đến Tuy Thành là để mưu tính việc đại sự...”

Sài Chiêu liếc Lý Trọng Nguyên một cái, Lý Trọng Nguyên cúi đầu nhích về phía sau vài bước. Sài Chiêu quay người đi, nói: “Các người ra ngoài đi.”

Lý Trọng Nguyên đứng dậy với vẻ bất lực, hậm hực đi theo mấy người Vân Tu ra ngoài.

Ngô Hữu quay lại nhìn một cái, nói: “Đại ca, trùng tên không phải là chuyện hiếm thấy, nhưng tên giống nhau, tài bắn cung cũng giống nhau thì không thể nào. Huynh nói xem có khi nào con ưng nào là do thiếu phu nhân bắn không...”

“Im mồm!” Hiếm lắm mới thấy Lý Trọng Nguyên tức giận như vậy. “Cả nhà thiếu phu nhân chết vì nước, thiếu chủ đã đau lòng lắm rồi, mấy năm trời mà vẫn không thể quên được. Bây giờ e rằng mũi tên trúc ấy lại quấy nhiễu tâm trí của thiếu chủ, lúc này mà người còn dám ăn nói bậy bạ?”

Ngô Hữu tái cả mặt, cúi đầu nói: “Ngô Hữu biết sai rồi, không dám nói linh tinh nữa.”

Lý Trọng Nguyên quay đầu lại nhìn tấm màn trướng, lòng bất giác dâng lên nỗi âu lo.

Hôm sau, trong khu rừng ngoại thành Tuy Thành.

“Nhị ca, sao hôm nay huynh lại có thời gian đến săn bắn với muội vậy? Đại ca vừa kết hôn, huynh thân là đệ đệ, chẳng phải nên thay huynh ấy lo liệu mọi chuyện ư?” Nhạc Hoàn cầm cây cung, mỉm cười tươi tắn nói: “Huynh bắn cung không bằng muội, không sợ bị mất mặt sao?”

Ân Sùng Quyết quơ qua quơ lại cây cung trên tay, nói: “Ân Gia Bảo có thêm một thiếu phu nhân, muội nghĩ là biết thêm bao nhiêu phiền toái. Từ nhỏ huynh đã không thể nào nói chuyện được với Mục Dung, tránh được bao xa thì cứ tránh vậy. Bây giờ cô ấy đã là đại tẩu của huynh, hàng ngày sống chung một mái nhà, huynh chịu đủ lắm rồi. A Hoàn, nếu muội không chịu mang huynh, huynh thật sự không còn chỗ nào để đi nữa. Huynh ấy à, không thể so tài cung tên với muội thì cứ ở bên bảo vệ muội, không để muội bị sói cắn đi là được.”

Nhạc Hoàn vừa định lên tiếng đáp trả vài câu thì thấy phía nam khu rừng, chim chóc hoảng hốt bay dao dác khắp bầu trời. Nàng không còn tâm trạng để nói chuyện nữa, nhanh như cắt rút một mũi tên ra. Mũi tên xé gió lao vút lên trời, chim chóc hấp hối rơi xuống cánh rừng cánh đó khá xa.

“Ân nhị thiếu, huynh còn ngăn ra đó làm gì?” Nhạc Hoàn quay đầu lại, nói: “Còn không mau theo muội đi nhặt chim về, mỗi con không ít tiền đâu đấy. Hôm qua lạc mất một con không tìm lại được làm muội đau lòng gần chết đấy.”

Ân Sùng Quyết toét miệng cười, chạy vượt qua nàng rồi khiêu khích: “Ai nhặt được là của người ấy, tiền bán được là của người ấy.”

Hai người đi vào trong rừng, tìm khắp mà vẫn không thấy con chim Nhạc Hoàn đã bắn. Nhạc Hoàn đánh vào cánh lá, nói: “Sao lại không thấy nhỉ, lẽ ra phải ở gần đây chứ.”

Ân Sùng Quyết lùng sục từng tấc đất một, nghi hoặc nói: “Có phải là ai đó nhanh tay nhặt trước rồi không?”

Trong rừng bỗng vang lên tiếng bước chân hối hả, trong chớp mắt hai người đã bị một đám người bao vây. Ân Sùng Quyết lập tức kéo Nhạc Hoàn ra sau lưng mình. Thấy đám người kia mặc áo giáp của quân sĩ thì nhú mày, nói: “Quân ở đâu đến vậy? Là quân bảo vệ Tuy Thành ư? Không biết bổn thiếu gia là ai sao? Còn không mau tránh ra!”

Hơn một trăm tên lính không ai đáp trả Ân Sùng Quyết, chỉ chĩa những cây giáo dài vào hấn nhưng không tiến tới nửa bước, xem ra là đã được huấn luyện rất bài bản. Ân Sùng Quyết hơi hoảng hốt, ném cung tên trên tay đi, rút thanh kiếm bên hông ra, chắn trước mặt Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn lặng lẽ rút tên ra, nắm chặt dây cung, cảnh giác nhìn đám lính đang bao vây mình.

“Con chim này là do các người bắn ư?”

Quân lính nghe giọng nói ấy thì lui ra tạo thành một lối đi. Ân Sùng Quyết nhìn kỹ thì thấy đó chính là chàng trai xưng tên Vân Tu lần trước.

“Là người?” Ân Sùng Quyết quan sát hấn.

Vân Tu cũng nhận ra Ân Sùng Quyết, ném con chim diều trên tay xuống, đi đến gần họ. “Nhị thiếu gia của Ân Gia Bảo à? Người của Ân Gia Bảo cũng dựa vào nghề săn bắn để kiếm sống sao, thật là tức cười!”

Ân Sùng Quyết nhặt con chim diều lên, thấy tên bắn xuyên qua hai mắt, biết là do Nhạc Hoàn săn được nên cầm lấy. “Nếu không còn chuyện gì khác thì bọn ta đi đây. Nếu Vân Tu đại nhân có thời gian thì mời đến Ân Gia Bảo chơi, Ân gia chắc chắn sẽ đối đãi như thượng khách.” Nói xong thì nắm tay Nhạc Hoàn, bước nhanh khỏi đó nhưng đám quân lính bao vây lại không hề có ý tản ra.

Ân Sùng Quyết quay đầu lại nhìn Vân Tu đang im lặng không lên tiếng, bình tĩnh nói: “Vân Tu đại nhân, thế này là có ý gì? Không muốn để ta về Ân Gia Bảo sao?”

“Đâu dám, đâu dám!” Vân Tu khoanh tay nhìn Nhạc Hoàn đang đứng sau lưng Ân Sùng Quyết, nói: “Vị cô nương này trông hơi quen. Không biết con chim diều bị bắn trúng hai mắt này là do ai trong hai vị bắn?”

Ân Sùng Quyết nắm tay Nhạc Hoàn, kiêu ngạo nói: “Ta làm gì có bản lĩnh ấy, chim diều là do muội ấy bắn.”

“Ồ?” Vân Tu lộ ra vẻ ngạc nhiên. “Một cô gái mà cũng có bản lĩnh thế ư? Ta không tin. Người nói dối không thể ra khỏi khu rừng này. Không phải đeo cung tên là có thể nhận mình là thợ săn giỏi.”

Ân Sùng Quyết nhìn hòn đá dưới chân mình. “Ta đã trả lời người rồi, người còn không để bọn ta đi, chẳng lẽ muốn giữ bọn ta lại sao?”

Lý Trọng Nguyên đẩy binh lính ra, đi đến gần hai người, mắt nhìn chăm chăm vào con chim điêu trên tay Ân Sùng Quyết, chỉ thấy mũi tên bằng trúc bắn xuyên qua hai mắt nó giống như con chim ưng tới qua.

Vân Tu nhìn theo ánh mắt của Lý Trọng Nguyên, kinh ngạc lùi một bước, há hốc mồm nhìn cô gái xinh đẹp luôn im lặng đứng sau lưng Ân Sùng Quyết, ngăn người ra hỏi lâu, sau đó chỉ vào Nhạc Hoàn – người đeo cung, nói: “Ta muốn cô ta bắn một con nữa, tận mắt chứng kiến ta mới tin.”

Nhạc Hoàn nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh của hắn, không hề sợ hãi, cao giọng nói: “Chim chóc bị các người làm hoảng sợ bay hết trơn rồi, nhất thời biết đi đâu mà tìm!”

Vân Tu thấy nàng dám lớn tiếng chất vấn mình nên bước tới vài bước, giả vờ hung dữ nói: “Làm gì có nhiều lý do như thế, ta không tin cô có bản lĩnh ấy. Nhặt đồ của người khác mà còn nói là của mình, làm sao để cho các người đi được!”

“Người!” Nhạc Hoàn không nhịn được khi bị người ta chế nhạo như vậy nên lập tức giương cung tên trên tay, nhắm thẳng vào ngực Vân Tu.

Binh lính thấy thế thì lập tức đồng loạt tiến về phía hai người. Nhạc Hoàn vẫn không chút sợ hãi, nghiêng đầu nhìn Vân Tu, nói: “Xem họ nhanh hơn hay tên của ta nhanh hơn. Người thử xem!”

“A Hoàn...”

Lý Trọng Nguyên bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có gì khác thường nên quay đầu lại xem, nhìn thấy thì kinh ngạc, vội vàng né qua một bên. “Thiếu chủ...”

Vân Tu nghe thế, lập tức đẩy mũi tên bằng trúc của Nhạc Hoàn ra, quay người quỳ một chân xuống đất, cung kính nói: “Thiếu chủ.”

Binh lính thu những cây giáo dài lại, cũng đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh hô: “Bái kiến thiếu chủ.”

“Thiếu chủ?” Ân Sùng Quyết nhìn chăm chăm vào chàng trai mặc đồ đen phía sau đám quân lính. “Chẳng lẽ hắn chính là...”

Nhạc Hoàn không kịp thu cung tên lại, ngẩn ngơ giương cung nhìn chàng trai áo đen đang nhìn chăm chăm vào mình.

Đôi mắt xám sắc lạnh của hắn như một mũi tên, xuyên qua cả kiếp trước, kiếp này của nàng.

40. Chương 14: Đã Quá Xa Xôi

“Nhị ca...”

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết nhìn vào đôi mắt sáng trong của Nhạc Hoàn. “Muội hiểu huynh mà, đúng không?”

Nhạc Hoàn run rẩy nói: “A Hoàn đang mang huyết hải thâm thù, nhị ca cũng biết mà.”

“Ta biết.” Ân Sùng Quyết càng dùng sức đè mạnh vai nàng hơn. “Nếu ta đi theo Sài gia mưu nghiệp lớn thì cũng có thể báo thù cho muội.”

“Nhưng muội càng muốn được bình yên.” Nhạc Hoàn hít một cái, nhìn gương mặt anh tuấn của chàng trai trước mặt. “Tóm lại, nhị ca nói thế nào thì làm thế ấy đi, A Hoàn nghe theo là được.”

“Có câu này của muối là tốt rồi.” Ân Sùng Quyết véo má Nhạc Hoành với vẻ yêu thương.

Dưới màn đêm, Nhạc Hoành ngửa mặt lên trời ngắm nhìn vầng trăng treo trên cao, dựa vào vai Ân Sùng Quyết nói: “Nhị ca, tại sao phải gậy dựng đại nghiệp?”

“Ngốc ă.” Ân Sùng Quyết nói với giọng đầy khát vọng. “Đương nhiên là muốn giống như Tĩnh Quốc Công – cha muối. Được phong quan nhất phẩm, người người kính ngưỡng, cho dù có chết đi cũng được lưu danh sử sách.”

Lòng bàn tay Nhạc Hoành lạnh ngắt. Giọng nói của chàng trai bên cạnh đầy quả quyết, dường như nàng không nên nói gì thêm.

“A Hoành...” Ân Sùng Quyết nhớ ra điều gì đó, từ từ vuốt ve bàn tay lạnh lẽo của nàng. “Huynh cũng có nghe người ta nói ba năm trước, trong lễ mừng thọ Vũ Đế, ông ta đã tư hôn cho muối... và Sài Chiêu.” Thấy Nhạc Hoành im lặng không nói, Ân Sùng Quyết mỉm cười nói: “Tần Quốc đã diệt vong, Vũ Đế đã tự sát, việc hôn nhân ấy có thể coi như không còn nữa. Lúc Thương Châu bị vây đánh, Sài gia đầu có động tĩnh gì. Hoạn nạn thấy chân tình, tên Sài Chiêu ấy đối với muối cũng chỉ thế mà thôi. Lần này dù có gặp được hãn ta, cho vài cái bạt tai còn được, hãn làm gì còn mặt mũi nào nhắc đến chuyện được kia.”

Nhạc Hoành khẽ cắn môi, lòng bàn tay ứa đầy mồ hôi. Nàng rút tay ra, nói: “Sao hãn ta còn nhắc đến chuyện tư hôn làm gì? Người Sài gia muốn lấy là đại tiểu thư của Tĩnh Quốc Công phủ chứ đâu phải là một nữ thợ săn như hôm nay chứ? Nếu thật sự gặp được muối, trốn còn không kịp nữa là. Có lẽ hãn...” Nhạc Hoành lấy con dao nhỏ trong tay áo ra, lưỡi dao lóe lên ánh sáng sắc lạnh như đôi mắt xám thoảng ẩn thoảng hiện. “Muối rất muốn... móc mắt hãn ra, khiến hãn không thể nhìn thấy muối, không tìm được muối...”

Ân Sùng Quyết đè tay Nhạc Hoành lại, khẽ sát đầu vào trán nàng, nói: “Bên cạnh A Hoành có ta là được, đời này kiếp này, chỉ cần có ta là đủ...”

“Nhị ca...” Nhạc Hoành cảm thấy hơi thở của Ân Sùng Quyết càng ngày càng nóng nên nhẹ nhàng đẩy hãn sang một bên.

Thấy vẻ thẹn thùng của nàng hết sức mê người, Ân Sùng Quyết cười nói: “Muối cũng không trốn được bao lâu đâu. lát về ta sẽ nói với cha, sớm ngày mang sinh lễ đến rước muối về nhà, xem muối còn trốn kiểu nào!”

Rừng rậm ở ngoại ô Tuy Thành

Sài Chiêu và Lý Trọng Nguyên, Vân Tu vừa bước chân vào rừng thì từ trong rừng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng mà vội vã. Người dẫn đầu khoát tay quát: “Thiếu chủ, là thiếu chủ về.”

Tiếng bước chân bỗng im bật. Ngô Tá Ngô Hữu gạt cành lá ra, đi đến gần Sài Chiêu, quỳ một chân xuống, nói: “Thuộc hạ cung nghênh thiếu chủ.”

Sài Chiêu khẽ nâng tay lên, không nói tiếng nào mà lặng lẽ đi vào trong rừng sâu. Ngô Hữu nhìn theo bóng lưng y, đến gần Lý Trọng Nguyên, hỏi: “Thiếu chủ vào Tuy Thành chuyến này có thu hoạch được gì không?”

“Thu hoạch?” Vân Tu giành trả lời. “Không có thu hoạch gì, Vân Tu ta còn tổn hai đỉnh vàng nữa, đúng là lỗ nặng. Vì thế tiền rệu trong nửa năm tới đều phải do Ngô Hữu người trả!”

“Tại sao?” Ngô Hữu gãi đầu. “Huynh đi tìm thiếu chủ mà lấy lại, liên quan gì đến ta?”

Vân Tu vung nắm đấm lên, giả vờ như muốn đánh hãn. Ngô Hữu ôm đầu, nói: “Thôi thôi, Vân Tu đại ca ăn của ta, uống của ta là được mà.”

Vân Tu hừ vài tiếng rồi đuổi theo Sài Chiêu. Lý Trọng Nguyên cười nói: “Hai người không còn là thiếu niên như trước nữa, người còn sợ hãn ư”

Ngô Hữu bĩu môi nói: “Làm gì mà sợ huynh ấy? Chẳng qua là... Thôi đi, Vân Tu từ nhỏ mồ côi khổ sở, chúng ta có cha có mẹ, không so đo với huynh ấy.”

Ngô Tá cười với vẻ bất đắc dĩ rồi nhìn Lý Trọng Nguyên, nói: “Ta vội vàng đi đi về về. Trọng Nguyên huynh nói xem Tuy Thành... rốt cuộc thế nào?”

“Không kém gì Vân Đò.” Lý Trọng Nguyên tặc lưỡi đáp. “Lương Thảo dồi dào, tiền tài không thiếu. Chuyến này đến đây là đúng!”

“Thật à!” Ngô Hữu trợn tròn mắt. “Vương gia và thiếu chủ thật là anh minh, nếu làm bạn được với Ân gia, há chẳng phải chúng ta kiếm được kho lương lớn. Khi nào chúng ta đến bái phỏng họ?”

“Bái phỏng?” Lý Trọng Nguyên thần nhiên nói: “Cha con Ân Khôn đã nhận lễ vật rồi, thiếu chủ qua đó, thế nào cũng được đối đãi như thượng khách.”

Đi vào doanh trường được dựng giữa rừng sâu, Sài Chiêu vén vạt áo lên, từ từ ngồi xuống, tự châm trà cho mình, nhà nhả uống một hợp, mắt lướt nhìn huynh đệ họ Ngô. “Hai ngày trong rừng có gì khác thường không?”

“Mọi thứ đều bình thường, không có gì khác lạ.” Ngô Tá đáp mà không cần nghĩ ngợi.

Sài Chiêu đang định nói gì đó thì bên ngoài bỗng vang lên một tiếng động, cả đám quân sĩ kéo qua đó. Nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài, Vân Tu vén màn cửa lên, thò đầu ra nói: “Thiếu chủ đang bàn chuyện trong này, các người ồn ào cái gì?”

Một tên lính nhặt món đồ rơi dưới đất lên, đưa đến trước mặt Vân Tu. “Bẩm Vân tướng quân, cái này vừa từ trên trời rơi xuống, hình như là... chim ưng con bị bắn trúng. Ngài xem thử không ạ?”

“Mồi săn của người ta mà thôi, bản tướng quân không muốn xem. Thôi giải tán đi.” Vân Tu bực mình nói.

“Nhưng...” Tên lính lại đưa con ưng non trên tay lại gần hơn. “Con chim ưng này bị một mũi tên bắn xuyên qua hai mắt, tài bắn cung sao siêu khiến người ta phải tắc lưỡi.”

“Một mũi tên xuyên qua hai mắt?” Vân Tu nửa tin nửa ngờ, nhận lấy chon chim ưng. “Có chuyện như vậy ư?” Nói xong thì cúi đầu nhìn. Chỉ vừa liếc mắt một cái liền ngẩn người tại chỗ, lật qua lật lại xem. “Không ngờ đúng thế thật.”

“Vân Tu, bên ngoài làm sao thế?” Lý Trọng Nguyên thúc giục. “Còn không mau vào trong nói chuyện?”

Vân Tu ước chừng con chim ưng trên tay rồi bước nhanh vào trong trường, nói: “Thiếu chủ, vừa nãy quân sĩ nhặt được chim ưng do thợ săn trong Tuy Thành bắn được. Tài bắn cung này... thật khiến người ta mở mang tầm mắt.”

Ngô Hữu bước tới giành lấy từ tay Vân Tu, hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài. “Người có tài bắn cung tốt nhất trong quân chính là thiếu chủ, nhưng người này... còn lợi hại hơn cả thiếu chủ!”

Ngô Tá chột nhẹ vào cánh tay của đệ đệ, ra hiệu cho hắn đừng nói nữa.

“Trình lên đây ta xem xem.” Sài Chiêu đặt chén trà xuống.

Ngô Hữu cung kính trình con chim ưng lên rồi lui lại một bước. Sài Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của chim ưng, thấy mũi tên sắc bén thực sự xuyên qua mắt nó thì tay y bỗng khựng lại, cơ mặt khẽ run run không nói nên lời.

Nhạc Hoàn ở Thương Châu, tay cầm cung vàng, bắn ba phát không trật phát nào. Nhưng con chim ưng bị bắn trước mắt này, chỉ với một mũi tên làm bằng tre mà vẫn sắc bén như trước, không thua gì ánh hào quang của ngày hôm đó.

Thấy Sài Chiêu nhìn chằm chằm con chim ưng khá lâu, những người kia không dám nói tiếng nào. Lý Trọng Nguyên bỗng nhớ tới chuyện gì đó, há miệng muốn nói nhưng rồi lại thôi. Vân Tu nháy mắt với Lý Trọng Nguyên, nói thật khẽ. “Thiếu chủ làm sao thế?”

Lý Trọng Nguyên khẽ thở dài một hơi, cup mắt xuống nói thật nhỏ. “Tài bắn cung này, e rằng lại khiến thiếu chủ nhớ tới cô ấy...”

“Cô ấy?” Vân Tu buột miệng nói rồi cố nén lại, không dám lên tiếng nữa.

“Không biết là người nào...” Dường như Sài Chiêu không muốn nghĩ tiếp nữa nên đẩy con chim ưng ra khỏi tầm mắt mình. “Xem ra Tuy Thành này không thể xem thường, một thợ săn bình thường mà cũng có bản lĩnh thế này.”

Thấy cuối cùng Sài Chiêu cũng lên tiếng, Vân Tu thở phào một hơi, bước tới vài bước nhấc con chim ưng lên, quơ qua quơ lại. “Để Vân Tu ta xem nào.” Vừa nói vừa rút mũi tên làm bằng tre ra. Máu tươi nhỏ xuống tí tách. Lý Trọng Nguyên thấy Vân Tu không chịu thay đổi tính lỗ mãng thì nhú mày, lắc đầu.

Vân Tu cũng chẳng thèm để ý, cầm tay áo lên lau sạch máu trên mũi tên, để sát trước mắt, miệng lẩm bẩm. “Hoành?”

“Nói bậy bạ gì đó?” Lý Trọng Nguyên quỳnh lên. “Vân Tu, đủ rồi!”

Vân Tu buồn bực nói. “Vân Tu ta tuy không biết được bao nhiêu chữ nghĩa nhưng vẫn biết được chữ này. Đây chẳng phải chữ “hoành” ư? Không tin người tự mà xem.”

“Hoành...” Sài Chiêu lập tức giật lấy mũi tên trên tay Vân Tu. “Hoành?!”

Trên cán mũi tên làm bằng trúc xanh có khắc một chữ “Hoành” hơi mờ. Không khéo léo như chữ tiểu triện trên mũi tên vàng ngày trước, mỗi một nét được khắc rất khó khăn, như là người mới khắc nhưng dù thế, vẫn có thể nhận ra tình cảm của người khắc.

“A Hoành... A Hoành...” Sài Chiêu thì thào siết chặt mũi tên khiến nó bị gãy thành nhiều khúc. “Là nàng sao, A Hoành...”

41. Chương 21: Chương 15: Cuối Cùng Gặp Lại

Thấy Nhạc Hoành nhìn mình, đôi mắt xám của Sài Chiêu cong lên như vàng trắng non, nhưng khi liếc thấy chàng trai đứng bên cạnh nàng, đôi mắt ấy không còn ý cười, lập tức trở nên vô tình lạnh lẽo.

“A Hoành?” Vân Tu thì thầm. “Lẽ nào... thật sự là cô ấy?”

“Thành Thương Châu bị phá, ta cứ ngỡ rằng đời này không thể gặp lại nàng nữa.” Sài Chiêu bước từng bước đến gần Nhạc Hoành đang run khe khẽ, nhẹ nhàng đẩy mũi tên bằng trúc đang sắp lao vút ra khỏi dây cung kia. “A Hoành... A Hoành... đúng là nàng rồi!”

Ngay lúc y sắp nắm lấy tay mình, Nhạc Hoành lập tức xoay người, nấp sau lưng Ân Sùng Quyết, nhét mũi tên bằng trúc vào trong hộp, kéo góc áo của Ân Sùng Quyết, giọng nói nhẹ tênh như gió thổi. “Nhị ca, chúng ta đi thôi.”

Ân Sùng Quyết liếc nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của Sài Chiêu, ngần ngừ nói: “Đi.. Chúng ta... Đi...”

Nhạc Hoành nắm chặt tay Ân Sùng Quyết, bước nhanh khỏi đó. Thấy hai người nắm tay nhau mà đi, đôi môi hơi hé mở của Sài Chiêu khép lại với vẻ bất đắc dĩ và không cam tâm.

“Chuyện này...” Vân Tu nhìn thấy vẻ bối rối trên mặt Sài Chiêu. “Thằng nhóc đó ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám... Để ta đi bắt nó về đây dạy dỗ một trận...”

“Cần rồi!” Sài Chiêu lạnh lùng nói. “Đi đến đâu cũng giữ bộ dạng kiêu căng ấy, khó mà thành việc lớn được!”

Vân Tu cuống quýt lui ra phía sau Lý Trọng Nguyên, không dám thở mạnh. Lý Trọng Nguyên quay đầu lại nhìn theo hai người Nhạc Hoành đã mất tăm, dè dặt nói: “Xem ra Nhạc tiểu thư lưu lạc đến Tuy Thành, được Ân Gia Bảo che chở. Dù sao thì cũng đã biết cô ấy còn trên đời này, thiếu chủ có thể nhẹ lòng được phần nào, ngày tháng còn dài... Nhạc tiểu thư sẽ...”

“Đừng nói nữa.” Sài Chiêu quay người đi, nhắm hai mắt lại. “Ân Gia Bảo... Nhị ca... Hay cho một Nhị ca!”

“A Hoành!” Ân Sùng Quyết thở không ra hơi, nói: “Đừng chạy nữa, huynh mệt chết đi được. Đã chạy xa lắm rồi, họ không đuổi kịp chúng ta đâu.”

Nhạc Hoành dừng bước, vịn cái cây bên cạnh thở hồng hộc, bàn tay đang nắm chặt tay Ân Sùng Quyết vẫn không buông ra. Ân Sùng Quyết vỗ vỗ lưng nàng với vẻ yêu thương rồi thò đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng. “A Hoành, đừng sợ. Là Sài Chiêu thì có làm sao chứ? Nếu hấn đã đến địa phận Tuy Thành thì biết chuyện muội còn sống cũng là chuyện sớm muộn. Có nhị ca ở đây, hấn không thể làm gì muội đâu.”

Nhạc Hoành ngẩng đầu lên, bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh hơi rung rẩy. “Muội của ngày hôm nay đã không còn là Nhạc Hoành mà hấn muốn cưới.”

Ân Sùng Quyết nở nụ cười nhẹ nhõm, lung lay tay Nhạc Hoành, nói: “Vậy thì muội sợ gì chứ? Đi thôi, đi chậm một chút.”

Trong quân doanh

Ngô Hữu vọt đến bên cạnh Vân Tu, trong mắt toát lên vẻ vui mừng. “Vân Tu đại ca, mau nói cho đệ biết vị thiếu phu nhân này trông thế nào? Tính cách ra sao?”

“Thế nào cái đầu người!” Vân Tu ảo não. “Tự mà đi hỏi thiếu chủ ấy.”

Ngô Hữu hậm hực đi tìm Lý Trọng Nguyên nhưng không biết hấn đã đi đâu nên cảm thấy rất uể oải.

Chưa đầy nửa ngày, Lý Trọng Nguyên đã bước nhanh vào trong doanh trướng của Sài Chiêu, không kịp đợi bẩm báo đã vén màn trướng lên.

Sài Chiêu đang nhìn ngắm mũi tên bằng trúc nhặt được đêm qua, thấy Lý Trọng Nguyên vào, đầu cũng không ngẩng lên.

“Bẩm thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên bước tới nói: “Thuộc hạ đã dò hỏi được...”

Thấy Lý Trọng Nguyên chần chừ không dám nói tiếp, Sài Chiêu thoáng ngẩng đầu lên, bảo: “Nghe ngóng được gì thì cứ nói hết đi.”

Lý Trọng Nguyên hít sâu một hơi, nói: “Đúng là Nhạc tiểu thư đến Tuy Thành từ hai năm trước, người Tuy Thành không biết cô ấy từ đâu đến, chỉ biết người của Ân Gia Bảo rất quan tâm chăm sóc cô ấy. Nhưng Nhạc tiểu thư không hề ở trong Ân Gia Bảo mà ở trong một căn nhà nhỏ bên bìa rừng với một người gọi là Thôi thúc, hai người kiếm sống bằng nghề săn bắn...”

Lý Trọng Nguyên e dè quan sát thần sắc của Sài Chiêu, y không thể hiện ra vui mừng hay giận dữ, chỉ xua tay nói: “Ra ngoài đi, gọi Vân Tu vào đi.”

Lý Trọng Nguyên lui ra khỏi doanh trướng. Thấy hấn đi ra, Ngô Hữu bước tới gần hỏi: “Trọng Nguyên đại ca, huynh kể cho ta nghe xem rốt cuộc thì thiếu phu nhân trông thế nào?”

Lý Trọng Nguyên ra hiệu cho Vân Tu vào, lắc đầu nói với Ngô Hữu đang đầy vẻ mong đợi. “Thiếu phu nhân? Không biết là phu nhân nhà nào nữa. Đừng nhắc đến nữa.”

“Thiếu chủ tìm ta?” Vân Tu đứng một lát mà vẫn không thấy Sài Chiêu ngó ngang gì đến mình nên không nén được, gọi một tiếng.

“Ừ.” Sài Chiêu hoàn hồn lại, đứng dậy. “Theo ta ra ngoài một chuyến, ngay bây giờ.”

Dưới ánh chiều tà, Nhạc Hoành ngồi ngắm người trong sân sau một lúc lâu. Thấy trăng sắp lên thì khẽ thở dài một tiếng, cầm cái rìu lên bổ vài thanh củi.

“A Hoành.” Thôi thúc gọi nàng. “Có người tìm con.”

“Nhị ca ư?” Nhạc Hoành cầm ống tay áo lên lau mồ hôi. Ngược mắt lên nhìn, bóng người cao lớn khôi ngô kia đang từ từ bước tới gần, ánh trăng bằng bạc chiếu lên gương mặt anh tuấn của y, đôi mắt màu xám nhìn nàng với ánh nhìn đầy dịu dàng, càng ngày càng gần...

Nhạc Hoành trượt tay, cái rìu rơi xuống đất.

“Nàng đang sợ gặp ta? Hay không muốn gặp ta?” Sài Chiêu vươn tay ra định vuốt ve gương mặt đẹp như tranh của Nhạc Hoành nhưng lại bị nàng lạnh lùng ngăn lại. Y cười khẽ một tiếng, chấp tay sau lưng ngồi xổm xuống đất, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào cô gái y cứ ngỡ là không còn trên đời này nữa. “Bất luận

nàng đang sợ hãi hay không muốn gặp ta thì hôm nay ta cũng đang đứng trước mặt nàng, sẽ không cho nàng rời xa ta nữa.”

Nhạc Hoàn im lặng lấy chiếc khóa vàng trong lòng ra, lạnh lùng chìa tới trước mặt Sài Chiêu. “Đồ của người, trả cho người.”

Sài Chiêu không nhận lấy mà ôn hòa nói: “Thứ ta đã tặng đi thì tuyệt đối không thu lại. Đã tặng nó cho nàng thì chính là của nàng, cả đời này cũng chỉ của mình nàng.”

“Ta giữ lại cũng chẳng biết để làm gì.” Nhạc Hoàn buông tay ra, chiếc khóa vàng rơi xuống đất.

Sài Chiêu nhặt chiếc khóa vàng còn mang theo hơi ấm của Nhạc Hoàn lên, vuốt ve với vẻ trân trọng, nói: “Ngày ngày nàng đều mang nó bên mình, ta không tin nàng lại quên ta, nàng phải mong nhớ ta ngày đêm mới đúng.”

Nhạc Hoàn kinh ngạc tròn tròn mắt. “Ta không ném nó đi chẳng qua là vì nó là của người khác, có vẻ như người rất quý trọng nó. Nhớ người? Sài Chiêu, ta và người mới gặp nhau mấy lần, giống như người không đến giúp Thương Châu vậy, chỉ thế mà thôi.”

“Thương Châu...” Sài Chiêu nắm chặt chiếc khóa vàng, mặt toát lên vẻ bi thương căm phẫn. “Chỉ trách ta đã đến muộn một bước. Lúc ta chạy đến Thương Châu thì người của Nhạc gia chỉ còn là một nắm đất, ai nấy đều bảo nhà họ Nhạc hy sinh vì nước...”

Đôi mắt tĩnh lặng của Nhạc Hoàn thoát hiện lên vẻ bi thương. Nàng không muốn, cũng không chịu tin tưởng chàng trai đã sớm xa lạ này nên cúi đầu, nói: “Người cứ coi như ta đã chết ở Thương Châu đi.”

“Nhưng nàng còn sống.” Sài Chiêu vịn lấy đôi vai hơi run run của nàng. “Ngay trước mặt ta. Tại sao không đến Thương Sơn tìm ta?”

Nhạc Hoàn giằng người ra, đứng dậy, né tránh không nhìn thẳng vào y. “Ta đã không còn là tiểu thư của Tĩnh Quốc Công phủ, Nhạc Hoàn có hôn ước với người đã chết rồi. Sài thiếu chủ, không tiện.”

Vân Tu ở đằng xa, có ngóng cổ nhìn thì cũng không nghe được hai người nói gì. Thấy Nhạc Hoàn lùi bước thì sốt ruột nên định xông qua đó. Thôi thúc này giờ vẫn dựa vào vách tường không nói chuyện bỗng kéo hẳn lại, trầm giọng nói: “Đồ ngốc, lúc này cậu qua đó làm gì?”

Vân Tu ảo não nói: “Có vẻ như thiếu phu nhân đang muốn đuổi thiếu chủ nhà ta đi, như thế làm sao được chứ! Thiếu chủ nhớ nhung cô ấy mấy năm nay, ta nhìn mà cũng thấy sốt ruột thay!”

Thôi thúc liếc hẳn một cái, ôn tồn nói: “Con gái có làm kiêu một chút cũng là chuyện thường tình, nếu thiếu chủ nhà các người cứ thế mà đi thì cũng không xứng với A Hoàn.”

“Ông!” Vân Tu nào chịu được khi thấy một người xa lạ nói với mình như thế nhưng lại không biết người này quan trọng thế nào đối với Nhạc Hoàn nên há hốc mồm rồi im lặng không lên tiếng.

Thấy Sài Chiêu không có ý định bỏ đi mà đứng đó như có ý định đeo bám mình thì Nhạc Hoàn cau đôi mày liễu, nói: “Người không đi, ta đi!”

Nhạc Hoàn bước vội ra ngoài, Sài Chiêu không đuổi theo mà ngồi phịch xuống đất, khóe môi khẽ cong lên như đang mỉm cười.

Vân Tu cũng không nhịn được nữa, đẩy Thôi thúc ra, co giò đuổi theo Nhạc Hoàn.

“Thiếu phu nhân, trời đã tối rồi, cô chạy vào trong rừng làm gì!”

Nhạc Hoàn có nhanh thế nào thì cũng không chạy lại một chàng trai. Nàng vịn một cái cây, thở hổn hển rồi nghiêng đầu qua, trừng mắt nhìn Vân Tu đang theo sát mình, ổn định lại hơi thở, nói: “Đừng có theo ta nữa, đi đi!”

Vân Tu không dám đến gần nàng quá, thấy hình như nàng không chạy nổi nữa thì đứng cách nàng hơn một trượng, nói lớn. “Thiếu phu nhân, cô có chạy cũng vô ích. Vân Tu đưa cô về, trong rừng toàn là thú dữ, đừng để mình bị thương.”

“Thiếu phu nhân?” Nhạc Hoàn cười lạnh một tiếng. “Ai là thiếu phu nhân của ngươi chứ? Còn noi bảy bà nữa là ta cắt lưỡi ngươi đó!” Lúc nói chuyện, con dao sắc bén đã được Nhạc Hoàn rút ra, quơ qua quơ lại trước mặt Vân Tu đang định bước lên. “Còn không chịu đi?”

“Quận chúa nhà ta nói không sai.” Vân Tu thấy con dao nhưng vẫn không sợ, còn toét miệng cười. “Thiếu phu nhân bản lĩnh không thua gì nam giới. Dám rút dao với Vân Tu ta, trên đời này không có mấy người. Thảo nào mà thiếu chủ ngày đêm mong nhớ thiếu phu nhân, buồn bã u sầu mấy năm nay...”

“Hừ!” Nhạc Hoàn vừa thẹn vừa giận, nhổ một miếng nước bọt. “Ngươi tên Vân Tu đúng không, ngươi dám gọi một tiếng thiếu phu nhân nữa mà xem!”

Vân Tu chỉ cảm thấy cái cô Nhạc Hoàn này đúng là thú vị nên cười hì hì. “Nếu thiếu phu nhân thích nghe thì bảo ta gọi cả trăm lần cũng không sao. Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân...”

Không đợi Vân Tu kịp chớp mắt, ánh dao sắc lạnh đã đến ngay trước mặt. Vân Tu trở tay nắm chặt cổ tay mảnh mai của Nhạc Hoàn, đè nàng vào gốc cây. Hắn dùng sức vừa phải nên Nhạc Hoàn không thấy đau nhưng người thì lại giống như bị thùng trời lại, giấy thế nào cũng không thoát ra được.

“Thiếu phu nhân có chút bản lĩnh, nhưng cả một đám người đều không phải đối thủ của ta, nói chi là một nữ tử như cô.” Vân Tu lại giảm chút sức lực, không cười nữa. “Vân Tu không muốn vô lễ với thiếu phu nhân, nhưng nếu không làm thế, cô cũng không chịu nghe những gì ta nói. Chỉ vài câu thôi... thiếu phu nhân nên kiên nhẫn nghe ta nói vài câu thôi.”

Nhạc Hoàn tức tối nhìn vẻ mặt thoải mái của Vân Tu, quýnh lên. “Có gì thì nói mau đi, nói xong thì buông tay ra!”

“Hai năm...” Vân Tu lộ ra vẻ ung dung. “Cho rằng thiếu phu nhân không còn trên đời này đã hai năm, thiếu chủ không có lấy một ngày vui vẻ thật sự. Hôm đó bọn ta bước vào thành Thương Châu, Tĩnh Quốc Công phủ bị thiêu cháy trơ trụi, ai nấy đều nói cả nhà họ Nhạc hy sinh vì nước, được chôn ở bãi tha ma ngoài thành. Bọn ta và thiếu chủ bốn ba ngày đêm không nghỉ nhưng vẫn đến chậm một bước...”

“Làm sao ta tin lời ngươi được chứ!” Nhạc Hoàn quay mặt đi. “Người đưa tin mang tên vàng của ta lên Thương Sơn, nếu hắc thật lòng muốn cứu Thương Châu thì đã sớm đến rồi.”

Vân Tu bỗng nhiên thả tay ra, nhíu mày nói: “Người đưa tin gì chứ? Chẳng thấy cái bóng nào đến Thương Sơn cả! Thương Sơn hoang vu, tin tức vốn không linh thông, thiếu chủ vừa được tin Thương Châu bị vây, cầu xin vương gia nhưng không được thì dẫn mấy người bọn ta đến Thương Châu ngay trong đêm đó.... Thiếu phu nhân không tin ư?”

Nhạc Hoàn xoa cổ tay, hừ một tiếng, không để ý đến hắn.

Vân Tu hút một hơi thật sâu, bỗng mở to mắt, nói: “Tĩnh Quốc Công phủ... Ta còn nhớ trên áo cưới của thiếu phu nhân có thêu hai đóa sen mọc cùng một cuống.. Đúng không?”

Nhạc Hoàn ngẩn người trong giây lát. Nàng còn nhớ bộ đồ cưới đỏ thắm ấy là do mẹ mời thợ thêu giỏi nhất trong thành, thêu rồng rã bảy ngày trời mới ra đóa sen kiêu diễm sống động ấy...

Vân Tu thấy Nhạc Hoàn không nói chuyện, nghĩ rằng đã chạm đến nỗi đau của nàng nên lè lưỡi, tự trách mình. “Vân Tu không khéo miệng nên để cô phải đau lòng, thiếu phu nhân đừng trách. Để Vân Tu đưa cô về... không đúng không đúng, cô đi trước, ta đi theo đằng sau là được.”

Nhạc Hoàn cúi đầu ừ một tiếng, từ từ đi về phía bìa rừng. Vân Tu đi sau cách đó không xa để bảo vệ nàng, nhìn bóng lưng của nàng, hắn cũng cảm thấy thương xót.

42. Chương 14-2: Đã Quá Xa Xôi (2)

“A Hoành... A Hoành...” Sài Chiêu thì thảo siết chặt mũi tên khiến nó bị gãy thành nhiều khúc. “Là nàng sao, A Hoành...”

Lý Trọng Nguyên quỳ xuống, nói: “Thiếu chủ, thiếu phu nhân đã không còn trên đời này, có thể chỉ là trùng tên mà thôi. Thiếu chủ chớ để một mũi tên quấy nhiễu mình, người đến Tuy Thành là để mưu tính việc đại sự...”

Sài Chiêu liếc Lý Trọng Nguyên một cái, Lý Trọng Nguyên cúi đầu nhích về phía sau vài bước. Sài Chiêu quay người đi, nói: “Các người ra ngoài đi.”

Lý Trọng Nguyên đứng dậy với vẻ bất lực, hậm hực đi theo mấy người Văn Tu ra ngoài.

Ngô Hữu quay lại nhìn một cái, nói: “Đại ca, trùng tên không phải là chuyện hiếm thấy, nhưng tên giống nhau, tài bắn cung cũng giống nhau thì không thể nào. Huynh nói xem có khi nào con ưng nào là do thiếu phu nhân bắn không...”

“Im mồm!” Hiếm lắm mới thấy Lý Trọng Nguyên tức giận như vậy. “Cả nhà thiếu phu nhân chết vì nước, thiếu chủ đã đau lòng lắm rồi, mấy năm trời mà vẫn không thể quên được. Bây giờ e rằng mũi tên trúc ấy lại quấy nhiễu tâm trí của thiếu chủ, lúc này mà người còn dám ăn nói bậy bạ?”

Ngô Hữu tái cả mặt, cúi đầu nói: “Ngô Hữu biết sai rồi, không dám nói linh tinh nữa.”

Lý Trọng Nguyên quay đầu lại nhìn tám màn trướng, lòng bất giác dâng lên nỗi âu lo.

Hôm sau, trong khu rừng ngoại thành Tuy Thành.

“Nhị ca, sao hôm nay huynh lại có thời gian đến săn bắn với muội vậy? Đại ca vừa kết hôn, huynh thân là đệ đệ, chẳng phải nên thay huynh ấy lo liệu mọi chuyện ư?” Nhạc Hoành cầm cây cung, mỉm cười tươi tắn nói: “Huynh bắn cung không bằng muội, không sợ bị mất mặt sao?”

Ân Sùng Quyết quơ qua quơ lại cây cung trên tay, nói: “Ân Gia Bảo có thêm một thiếu phu nhân, muội nghĩ là biết thêm bao nhiêu phiền toái. Từ nhỏ huynh đã không thể nào nói chuyện được với Mục Dung, tránh được bao xa thì cứ tránh vậy. Bây giờ cô ấy đã là đại tẩu của huynh, hàng ngày sống chung một mái nhà, huynh chịu đủ lắm rồi. A Hoành, nếu muội không chịu cưới mang huynh, huynh thật sự không còn chỗ nào để đi nữa. Huynh ấy à, không thể so tài cung tên với muội thì cứ ở bên bảo vệ muội, không để muội bị sói cắn đi là được.”

Nhạc Hoành vừa định lên tiếng đáp trả vài câu thì thấy phía nam khu rừng, chim chóc hoảng hốt bay dao dác khắp bầu trời. Nàng không còn tâm trạng để nói chuyện nữa, nhanh như cắt rút một mũi tên ra. Mũi tên xé gió lao vút lên trời, chim chóc hấp hối rơi xuống cánh rừng cánh đó khá xa.

“Ân nhị thiếu, huynh còn ngăn ra đó làm gì?” Nhạc Hoành quay đầu lại, nói: “Còn không mau theo muội đi nhặt chim về, mỗi con không ít tiền đâu đấy. Hôm qua lạc mất một con không tìm lại được làm muội đau lòng gần chết đấy.”

Ân Sùng Quyết toét miệng cười, chạy vượt qua nàng rồi khiêu khích: “Ai nhặt được là của người ấy, tiền bán được là của người ấy.”

Hai người đi vào trong rừng, tìm khắp mà vẫn không thấy con chim Nhạc Hoành đã bắn. Nhạc Hoành đánh vào cánh lá, nói: “Sao lại không thấy nhỉ, lẽ ra phải ở gần đây chứ.”

Ân Sùng Quyết lùng sục từng tấc đất một, nghi hoặc nói: “Có phải là ai đó nhanh tay nhặt trước rồi không?”

Trong rừng bỗng vang lên tiếng bước chân hối hả, trong chớp mắt hai người đã bị một đám người bao vây. Ân Sùng Quyết lập tức kéo Nhạc Hoành ra sau lưng mình. Thấy đám người kia mặc áo giáp của quân sĩ thì nhú mày, nói: “Quân ở đâu đến vậy? Là quân bảo vệ Tuy Thành ư? Không biết bốn thiếu gia là ai sao? Còn không mau tránh ra!”

Hơn một trăm tên lính không ai đáp trả Ân Sùng Quyết, chỉ chĩa những cây giáo dài vào hấn nhưng không tiến tới nửa bước, xem ra là đã được huấn luyện rất bài bản. Ân Sùng Quyết hơi hoảng hốt, ném cung tên

trên tay đi, rút thanh kiếm bên hông ra, chắn trước mặt Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn lặng lẽ rút tên ra, nắm chặt dây cung, cảnh giác nhìn đám lính đang bao vây mình.

“Con chim này là do các người bắn ư?”

Quân lính nghe giọng nói ấy thì lui ra tạo thành một lối đi. Ân Sùng Quyết nhìn kỹ thì thấy đó chính là chàng trai xưng tên Vân Tu lần trước.

“Là người?” Ân Sùng Quyết quan sát hẳn.

Vân Tu cũng nhận ra Ân Sùng Quyết, ném con chim diều trên tay xuống, đi đến gần họ. “Nhị thiếu gia của Ân Gia Bảo à? Người của Ân Gia Bảo cũng dựa vào nghề săn bắn để kiếm sống sao, thật là tức cười!”

Ân Sùng Quyết nhặt con chim diều lên, thấy tên bắn xuyên qua hai mắt, biết là do Nhạc Hoàn săn được nên cầm lấy. “Nếu không còn chuyện gì khác thì bọn ta đi đây. Nếu Vân Tu đại nhân có thời gian thì mời đến Ân Gia Bảo chơi, Ân gia chắc chắn sẽ đối đãi như thượng khách.” Nói xong thì nắm tay Nhạc Hoàn, bước nhanh khỏi đó nhưng đám quân lính bao vây lại không hề có ý tản ra.

Ân Sùng Quyết quay đầu lại nhìn Vân Tu đang im lặng không lên tiếng, bình tĩnh nói: “Vân Tu đại nhân, thế này là có ý gì? Không muốn để ta về Ân Gia Bảo sao?”

“Đâu dám, đâu dám!” Vân Tu khoanh tay nhìn Nhạc Hoàn đang đứng sau lưng Ân Sùng Quyết, nói: “Vị cô nương này trông hơi quen. Không biết con chim diều bị bắn trúng hai mắt này là do ai trong hai vị bắn?”

Ân Sùng Quyết nắm tay Nhạc Hoàn, kiêu ngạo nói: “Ta làm gì có bản lĩnh ấy, chim diều là do muội ấy bắn.”

“Ồ?” Vân Tu lộ ra vẻ ngạc nhiên. “Một cô gái mà cũng có bản lĩnh thế ư? Ta không tin. Người nói dối không thể ra khỏi khu rừng này. Không phải đeo cung tên là có thể nhận mình là thợ săn giỏi.”

Ân Sùng Quyết nhìn hờn đá dưới chân mình. “Ta đã trả lời người rồi, người còn không để bọn ta đi, chẳng lẽ muốn giữ bọn ta lại sao?”

Lý Trọng Nguyên đẩy binh lính ra, đi đến gần hai người, mắt nhìn chăm chăm vào con chim diều trên tay Ân Sùng Quyết, chỉ thấy mũi tên bằng trúc bắn xuyên qua hai mắt nó giống như con chim ưng tới qua.

Vân Tu nhìn theo ánh mắt của Lý Trọng Nguyên, kinh ngạc lùi một bước, há hốc mồm nhìn cô gái xinh đẹp luôn im lặng đứng sau lưng Ân Sùng Quyết, ngẩn người ra hồi lâu, sau đó chỉ vào Nhạc Hoàn – người đeo cung, nói: “Ta muốn cô ta bắn một con nữa, tận mắt chứng kiến ta mới tin.”

Nhạc Hoàn nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh của hắn, không hề sợ hãi, cao giọng nói: “Chim chóc bị các người làm hoảng sợ bay hết trốn rồi, nhất thời biết đi đâu mà tìm!”

Vân Tu thấy nàng dám lớn tiếng chất vấn mình nên bước tới vài bước, giả vờ hung dữ nói: “Làm gì có nhiều lý do như thế, ta không tin cô có bản lĩnh ấy. Nhất đồ của người khác mà còn nói là của mình, làm sao để cho các người đi được!”

“Người!” Nhạc Hoàn không nhịn được khi bị người ta chế nhạo như vậy nên lập tức giương cung tên trên tay, nhắm thẳng vào ngực Vân Tu.

Binh lính thấy thế thì lập tức đồng loạt tiến về phía hai người. Nhạc Hoàn vẫn không chút sợ hãi, nghiêng đầu nhìn Vân Tu, nói: “Xem họ nhanh hơn hay tên của ta nhanh hơn. Người thử xem!”

“A Hoành...”

Lý Trọng Nguyên bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có gì khác thường nên quay đầu lại xem, nhìn thấy thì kinh ngạc, vội vàng né qua một bên. “Thiếu chủ...”

Vân Tu nghe thế, lập tức đẩy mũi tên bằng trúc của Nhạc Hoàn ra, quay người quỳ một chân xuống đất, cung kính nói: “Thiếu chủ.”

Binh lính thu những cây giáo dài lại, cũng đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh hô: “Bái kiến thiếu chủ.”

“Thiếu chủ?” Ân Sùng Quyết nhìn chăm chăm vào chàng trai mặc đồ đen phía sau đám quân lính. “Chẳng lẽ hẳn chính là...”

Nhạc Hoàn không kịp thu cung tên lại, ngẩn ngơ giương cung nhìn chàng trai áo đen đang nhìn chăm chăm vào mình.

Đôi mắt xám sắc lạnh của hắn như một mũi tên, xuyên qua cả kiếp trước, kiếp này của nàng.

43. Chương 22: Chương 16: Đêm Nay Thật Khó Xử

Trong sân.

Sài Chiêu thấy còn khá nhiều củi chưa chẻ xong nên xắn ống tay áo, nhặt cái rìu dưới đất lên, tự mình chẻ hết. Thôi thúc thông thả đi đến trước mặt Sài Chiêu, y ngẩng đầu lên cười và vẫn không ngừng tay lại.

“Sài thiếu chủ làm việc chân tay cũng thật đầu ra đó.” Thôi thúc cười, nói.

Sài Chiêu dừng tay lại, nhìn Thôi thúc, nói: “Thôi thúc xem thường ta rồi. Trong những năm ta được thúc thúc gửi nuôi ở bên ngoài đã học được rất nhiều thứ, khi đó ngày nào cũng phải chặt củi, nhiều hơn chỗ này cả chục lần.”

“Ồ?” Thôi thúc thích thú nhìn vào đôi mắt xám của y. “Con trai độc nhất của họ Sài cũng từng phải chịu khổ à?”

Sài Chiêu phỉ phỉ vụn gỗ trên người, ngược mắt nhìn mặt trắng non vừa nhú lên trên bầu trời, đáp: “Nỗi vất vả để sinh tồn, sự ấm lạnh của lòng người, có thứ nào mà ta chưa từng nếm trải chứ.” Sài Chiêu nói với giọng lạnh nhạt, như thể đang nói chuyện người khác vậy. “Nếm đủ mọi đắng cay thì sẽ vô cùng trân trọng sự ngọt ngào khó có được kia. Thôi thúc cũng đã trải qua nửa đời người, chắc cũng sẽ hiểu.”

Thôi thúc tăng hằng vài tiếng. “Nhưng nếu được sống trong mật ngọt suốt mười mấy năm, bỗng nhiên gặp nạn rơi vào cực khổ thì Sài thiếu chủ sẽ thế nào?”

Dưới ánh trăng, Sài Chiêu nhìn bàn tay đầy vết chai của mình, lẩm bẩm như đang nói với Thôi thúc, lại giống đang nói với chính mình. “Đắng cay ngọt bùi có nhau, đi hết cuộc đời này.”

Nhất thời, Thôi thúc không biết nên nói gì. Sài Chiêu đứng dậy, hoạt động cho giãn gân cốt rồi đi đến bên cạnh lu nước, cầm cái gáo lên mức nước uống xong mới nhìn Thôi thúc: “Không biết tại hạ... có thể đi xem nơi A Hoàn đã ở trong hai năm nay không?”

Thôi thúc chỉ vào căn phòng ở phía đông, nói: “Bên kia, Sài thiếu chủ cứ tự nhiên.”

Sài Chiêu đẩy cánh cửa gỗ tạo thành tiếng cọt két. Tuy căn phòng nhỏ hẹp đơn sơ nhưng được bài trí rất ngăn nắp gọn gàng, bên cạnh chiếc giường được trải vải bố thô sơ có cắm mấy cành hoa hạnh vừa nở sáng nay, cả căn phòng tràn ngập hương hoa thoang thoảng. Trên bức tường đá loang lổ có treo một chiếc cung làm từ gỗ cây liễu, trong hộp đựng tên toàn là những mũi tên bằng trúc vừa làm xong. Sài Chiêu đến gần nhìn, từng chữ “Hoàn” trên đầu mũi tên hiện lên rất rõ.

“Là hắn...?” Trước mặt Sài Chiêu hiện lên hình ảnh Ân Sùng Quyết chiều nay, trong đôi mắt xám lóe lên chút ghen tuông rồi vụt tắt.

Ngón tay y lướt qua chần mền mềm mại, nó như còn vương lại độ ấm của Nhạc Hoàn. Sài Chiêu thấy Thôi thúc đang đứng dựa vào cửa, nhìn mình thì rút tay lại, nhíu mày nói: “A Hoàn vẫn luôn ở chỗ này sao?”

Thôi thúc trả lời: “Đúng là có hơi đơn sơ nhưng tay làm hàm nhai, không phụ thuộc vào người khác, cũng rất tự do tự tại, A Hoàn chưa từng phải chịu khổ như vậy.”

“Thiên kim quyền quý... A Hoàn chưa từng phải chịu khổ như vậy.” Mắt Sài Chiêu toát lên vẻ tiếc nuối. “Nếu ta đến Thương Châu sớm vài ngày...”

“Sài thiếu chủ đừng nhắc đến chuyện xưa đau khổ của A Hoàn nữa.” Thôi thúc khoác tay, nói.

Thấy sắc trời không còn sớm, Sài Chiêu quay đầu lại nhìn căn phòng của A Hoàn lần nữa rồi chấp tay nói với Thôi thúc: “Tại hạ xin cáo từ, vài ngày nữa lại đến...”

“Đừng...” Thôi thúc xua tay nói: “Phải được sự đồng ý của A Hoàn đã.”

Sài Chiêu cười tự giễu rồi bước ra ngoài sân, đúng lúc nhìn thấy Nhạc Hoàn và Vân Tu kẻ trước người sau cách nhau khá xa đang đi về phía này. Nhạc Hoàn ngược mắt nhìn thấy Sài Chiêu thì vội vàng thu mắt về, cúi đầu định đi lướt qua chỗ y nhưng bị Sài Chiêu kéo cánh tay lại. Y nắm rất chặt nhưng vẫn rất nhẹ nhàng, không hề khiến nàng đau đớn.

Sài Chiêu nhét mạnh chiếc khóa vàng vào tay Nhạc Hoàn, đè thật chặt, nói: “Đồ đã tặng cho nàng, ta sẽ không lấy lại. Nếu nàng nhìn nó không thuận mắt thì tự ném đi.” Nói xong, bước nhanh ra khỏi đó, không quay đầu lại.

Nhạc Hoàn thở hổn hển, nắm chiếc khóa vàng nhìn về phía Thôi thúc để xin giúp đỡ. Thôi thúc cười nói: “A Hoàn không thích thì mai đem bán nó đi rồi mua cho mình vài bộ quần áo mới.”

Nhạc Hoàn cố tình nói thật to: “Thôi thúc nói đúng, mai con sẽ đi ngay!”

Sài Chiêu không giấu được nụ cười trên môi, chỉ có Vân Tu là nhìn đông nhìn tây, không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Thiếu chủ.” Vân Tu muốn nói nhưng lại thôi.

“Nghĩ gì thì nói ra đi, ấp a ấp úng như vậy đâu giống tính cách của Vân Tu.” Sài Chiêu không nhìn hắn, nói.

Vân Tu quỳnh quáng nói: “Thiếu chủ, chiếc khóa vàng ấy là của vương phi để lại cho ngài, nếu thiếu phu nhân đem nó đi bán thật thì...”

“Đồ ngốc.” Sài Chiêu liếc nhìn bộ dạng sốt ruột của Vân Tu, nói: “Bán thì ta lại mua về là được.”

Vân Tu lập tức hiểu ra, cười hì hì, đi nhanh tới bên cạnh Sài Chiêu, vui vẻ nói: “Đi theo thiếu phu nhân một chặp ta mới hiểu tại sao thiếu chủ lại nhớ nhưng cô ấy suốt mấy năm trời như thế. Dung mạo xinh đẹp này, tính cách lại rất thú vị. Tuy hơi cứng đầu tí nhưng lại không lẳng nhăng như những cô gái khác... Ta nói lý lẽ với cô ấy, cô ấy liền nghe theo và tự trở về. Cô ấy mà làm thiếu phu nhân, Vân Tu ta rất phục.”

Sài Chiêu dừng bước, nói: “Huynh mở miệng là thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, sao A Hoàn chưa cắt lưỡi của huynh nhỉ?”

Vân Tu cười ha hả, nói: “Cô ấy rất muốn làm vậy, còn móc cả dao ra dọa ta nhưng Vân Tu ta lớn lên dưới ánh đao, lẽ nào lại sợ một con dao nhỏ nhỏ của một cô gái hay sao?”

Sài Chiêu vuốt cổ mình một cái. Ở sơn cốc, lúc y vừa mở mắt ra, con dao lạnh lẽo ấy đang kề cổ mình, ánh mắt quật cường của A Hoàn như hiển hiện trước mắt. “Nói, ngươi đã nhìn thấy gì rồi?”

“Nhanh chút, về thôi!” Sài Chiêu hoàn hồn lại, hốt một tiếng rồi cả hai cùng rơi vào trong im lặng.

Nhạc Hoàn nhón chân nhìn theo, mãi đến khi chắc rằng hai người kia đã đi xa thì mới thở phào một hơi. Nàng đi thẳng đến bên lu nước, cầm cái gáo lên đưa vào miệng mình. “Khát chết đi được, cả người toàn là mồ hôi...”

“Sài thiếu chủ cũng vừa uống bằng cái gáo ấy...” Thôi thúc lên tiếng.

Nhạc Hoàn phun nước ra, ho sặc sụa. “Thôi thúc, thúc...” Nói đến đây thì ném cái gáo vào trong lu nước, mặt đỏ bừng vì tức giận. “Khát chết cũng tốt, không cần phải nhìn gã ấy nữa.”

Nhạc Hoàn đang định đi vào nhà thì Thôi thúc ung dung nói: “Suýt nữa thì quên, hắn còn vào phòng con xem thử... Chẳng lẽ A Hoàn định vào rừng ở sao?”

Nhạc Hoàn ảo não lắc đầu, đóng cửa phòng lại, dựa sát vào bức tường đá, từ từ ngồi xuống đất. Tay nàng còn nắm chiếc khóa vàng, muốn ném đi nhưng nó lại dính chặt vào tay, không cách nào ném được.

44. Chương 15: Cuối Cùng Gặp Lại

Thấy Nhạc Hoàn nhìn mình, đôi mắt xám của Sài Chiêu cong lên như vầng trăng non, nhưng khi liếc thấy chàng trai đứng bên cạnh nàng, đôi mắt ấy không còn ý cười, lập tức trở nên vô tình lạnh lẽo.

“A Hoàn?” Vân Tu thì thầm. “Lẽ nào... thật sự là cô ấy?”

“Thành Thương Châu bị phá, ta cứ ngỡ rằng đời này không thể gặp lại nàng nữa.” Sài Chiêu bước từng bước đến gần Nhạc Hoàn đang run khe khẽ, nhẹ nhàng đẩy mũi tên bằng trúc đang sắp lao vút ra khỏi dây cung kia. “A Hoàn... A Hoàn... đúng là nàng rồi!”

Ngay lúc y sắp nắm lấy tay mình, Nhạc Hoàn lập tức xoay người, nấp sau lưng Ân Sùng Quyết, nhét mũi tên bằng trúc vào trong hộp, kéo góc áo của Ân Sùng Quyết, giọng nói nhẹ tênh như gió thổi. “Nhị ca, chúng ta đi thôi.”

Ân Sùng Quyết liếc nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của Sài Chiêu, ngẩn ngơ nói: “Đi.. Chúng ta... Đi...”

Nhạc Hoàn nắm chặt tay Ân Sùng Quyết, bước nhanh khỏi đó. Thấy hai người nắm tay nhau mà đi, đôi môi hơi hé mở của Sài Chiêu khép lại với vẻ bất đắc dĩ và không cam tâm.

“Chuyện này...” Vân Tu nhìn thấy vẻ bối rối trên mặt Sài Chiêu. “Thằng nhóc đó ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám... Để ta đi bắt nó về đây dạy dỗ một trận...”

“Cần rồi!” Sài Chiêu lạnh lùng nói. “Đi đến đâu cũng giữ bộ dạng kiêu căng ấy, khó mà thành việc lớn được!”

Vân Tu cuống quýt lui ra phía sau Lý Trọng Nguyên, không dám thở mạnh. Lý Trọng Nguyên quay đầu lại nhìn theo hai người Nhạc Hoàn đã mất tăm, dè dặt nói: “Xem ra Nhạc tiểu thư lưu lạc đến Tuy Thành, được Ân Gia Bảo che chở. Dù sao thì cũng đã biết cô ấy còn trên đời này, thiếu chủ có thể nhẹ lòng được phần nào, ngày tháng còn dài... Nhạc tiểu thư sẽ...”

“Đừng nói nữa.” Sài Chiêu quay người đi, nhắm hai mắt lại. “Ân Gia Bảo... Nhị ca... Hay cho một Nhị ca!”

“A Hoàn!” Ân Sùng Quyết thở không ra hơi, nói: “Đừng chạy nữa, huynh mệt chết đi được. Đã chạy xa lắm rồi, họ không đuổi kịp chúng ta đâu.”

Nhạc Hoàn dừng bước, vịn cái cây bên cạnh thở hồng hộc, bàn tay đang nắm chặt tay Ân Sùng Quyết vẫn không buông ra. Ân Sùng Quyết vỗ vỗ lưng nàng với vẻ yêu thương rồi thò đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng. “A Hoàn, đừng sợ. Là Sài Chiêu thì có làm sao chứ? Nếu hấn đã đến địa phận Tuy Thành thì biết chuyện muội còn sống cũng là chuyện sớm muộn. Có nhị ca ở đây, hấn không thể làm gì muội đâu.”

Nhạc Hoàn ngẩng đầu lên, bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh hơi rung rẩy. “Muội của ngày hôm nay đã không còn là Nhạc Hoàn mà hấn muốn cưới.”

Ân Sùng Quyết nở nụ cười nhẹ nhõm, lung lay tay Nhạc Hoàn, nói: “Vậy thì muội sợ gì chứ? Đi thôi, đi chậm một chút.”

Trong quân doanh

Ngô Hữu vọt đến bên cạnh Vân Tu, trong mắt toát lên vẻ vui mừng. “Vân Tu đại ca, mau nói cho đệ biết vị thiếu phu nhân này trông thế nào? Tính cách ra sao?”

“Thế nào cái đầu người!” Vân Tu ảo não. “Tự mà đi hỏi thiếu chủ ấy.”

Ngô Hữu hậm hực đi tìm Lý Trọng Nguyên nhưng không biết hấn đã đi đâu nên cảm thấy rất uể oải.

Chưa đầy nửa ngày, Lý Trọng Nguyên đã bước nhanh vào trong doanh trướng của Sài Chiêu, không kịp đợi bẩm báo đã vén màn trướng lên.

Sài Chiêu đang nhìn ngắm mũi tên bằng trúc nhặt được đêm qua, thấy Lý Trọng Nguyên vào, đầu cũng không ngẩng lên.

“Bẩm thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên bước tới nói: “Thuộc hạ đã dò hỏi được...”

Thấy Lý Trọng Nguyên chần chừ không dám nói tiếp, Sài Chiêu thoáng ngẩng đầu lên, bảo: “Nghe ngóng được gì thì cứ nói hết đi.”

Lý Trọng Nguyên hít sâu một hơi, nói: “Đúng là Nhạc tiểu thư đến Tuy Thành từ hai năm trước, người Tuy Thành không biết cô ấy từ đâu đến, chỉ biết người của Ân Gia Bảo rất quan tâm chăm sóc cô ấy. Nhưng Nhạc tiểu thư không hề ở trong Ân Gia Bảo mà ở trong một căn nhà nhỏ bên bờ rừng với một người gọi là Thôi thúc, hai người kiếm sống bằng nghề săn bắn...”

Lý Trọng Nguyên e dè quan sát thần sắc của Sài Chiêu, y không thể hiện ra vui mừng hay giận dữ, chỉ xua tay nói: “Ra ngoài đi, gọi Vân Tu vào đi.”

Lý Trọng Nguyên lui ra khỏi doanh trướng. Thấy hắn đi ra, Ngô Hữu bước tới gần hỏi: “Trọng Nguyên đại ca, huynh kể cho ta nghe xem rốt cuộc thì thiếu phu nhân trông thế nào?”

Lý Trọng Nguyên ra hiệu cho Vân Tu vào, lắc đầu nói với Ngô Hữu đang đầy vẻ mong đợi. “Thiếu phu nhân? Không biết là phu nhân nhà nào nữa. Đừng nhắc đến nữa.”

“Thiếu chủ tìm ta?” Vân Tu đứng một lát mà vẫn không thấy Sài Chiêu ngó ngang gì đến mình nên không nén được, gọi một tiếng.

“Ừ.” Sài Chiêu hoàn hồn lại, đứng dậy. “Theo ta ra ngoài một chuyến, ngay bây giờ.”

Dưới ánh chiều tà, Nhạc Hoàn ngồi ngẩn người trong sân sau một lúc lâu. Thấy trăng sắp lên thì khẽ thở dài một tiếng, cầm cái rìu lên bổ vài thanh củi.

“A Hoàn.” Thôi thúc gọi nàng. “Có người tìm con.”

“Nhị ca ư?” Nhạc Hoàn cầm ống tay áo lên lau mồ hôi. Ngược mắt lên nhìn, bóng người cao lớn khôi ngô kia đang từ từ bước tới gần, ánh trăng bằng bạc chiếu lên gương mặt anh tuấn của y, đôi mắt màu xám nhìn nàng với ánh nhìn đầy dịu dàng, càng ngày càng gần...

Nhạc Hoàn trượt tay, cái rìu rơi xuống đất.

“Nàng đang sợ gặp ta? Hay không muốn gặp ta?” Sài Chiêu vươn tay ra định vuốt ve gương mặt đẹp như tranh của Nhạc Hoàn nhưng lại bị nàng lạnh lùng ngăn lại. Y cười khẽ một tiếng, chấp tay sau lưng ngồi xổm xuống đất, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào cô gái y cứ ngỡ là không còn trên đời này nữa. “Bất luận nàng đang sợ hãi hay không muốn gặp ta thì hôm nay ta cũng đang đứng trước mặt nàng, sẽ không cho nàng rời xa ta nữa.”

Nhạc Hoàn im lặng lấy chiếc khóa vàng trong lòng ra, lạnh lùng chìa tới trước mặt Sài Chiêu. “Đồ của người, trả cho người.”

Sài Chiêu không nhận lấy mà ôn hòa nói: “Thứ ta đã tặng đi thì tuyệt đối không thu lại. Đã tặng nó cho nàng thì chính là của nàng, cả đời này cũng chỉ của mình nàng.”

“Ta giữ lại cũng chẳng biết để làm gì.” Nhạc Hoàn buông tay ra, chiếc khóa vàng rơi xuống đất.

Sài Chiêu nhặt chiếc khóa vàng còn mang theo hơi ấm của Nhạc Hoàn lên, vuốt ve với vẻ trân trọng, nói: “Ngày ngày nàng đều mang nó bên mình, ta không tin nàng lại quên ta, nàng phải mong nhớ ta ngày đêm mới đúng.”

Nhạc Hoàn kinh ngạc tròn mắt. “Ta không ném nó đi chẳng qua là vì nó là của người khác, có vẻ như người rất quý trọng nó. Nhớ người? Sài Chiêu, ta và người mới gặp nhau mấy lần, giống như người không đến giúp Thương Châu vậy, chỉ thế mà thôi.”

“Thương Châu...” Sài Chiêu nắm chặt chiếc khóa vàng, mặt toát lên vẻ bi thương căm phẫn. “Chỉ trách ta đã đến muộn một bước. Lúc ta chạy đến Thương Châu thì người của Nhạc gia chỉ còn là một nắm đất, ai nấy đều bảo nhà họ Nhạc hy sinh vì nước...”

Đôi mắt tĩnh lặng của Nhạc Hoàn thoát hiện lên vẻ bi thương. Nàng không muốn, cũng không chịu tin tưởng chàng trai đã sớm xa lạ này nên cúi đầu, nói: “Người cứ coi như ta đã chết ở Thương Châu đi.”

“Nhưng nàng còn sống.” Sài Chiêu vịn lấy đôi vai hơi run run của nàng. “Ngay trước mặt ta. Tại sao không đến Thương Sơn tìm ta?”

Nhạc Hoàn giằng người ra, đứng dậy, né tránh không nhìn thẳng vào y. “Ta đã không còn là tiểu thư của Tĩnh Quốc Công phủ, Nhạc Hoàn có hôn ước với người đã chết rồi. Sài thiếu chủ, không tiện.”

Vân Tu ở đằng xa, có ngóng cổ nhìn thì cũng không nghe được hai người nói gì. Thấy Nhạc Hoàn lùi bước thì sốt ruột nên định xông qua đó. Thôi thúc này giờ vẫn dựa vào vách tường không nói chuyện bỗng kéo hẳn lại, trầm giọng nói: “Đồ ngốc, lúc này cậu qua đó làm gì?”

Vân Tu ảo não nói: “Có vẻ như thiếu phu nhân đang muốn đuổi thiếu chủ nhà ta đi, như thế làm sao được chứ! Thiếu chủ nhớ nhưng cô ấy mấy năm nay, ta nhìn mà cũng thấy sốt ruột thay!”

Thôi thúc liếc hẳn một cái, ôn tồn nói: “Con gái có làm kiêu một chút cũng là chuyện thường tình, nếu thiếu chủ nhà các người cứ thế mà đi thì cũng không xứng với A Hoàn.”

“Ông!” Vân Tu nào chịu được khi thấy một người xa lạ nói với mình như thế nhưng lại không biết người này quan trọng thế nào đối với Nhạc Hoàn nên há hốc mồm rồi im lặng không lên tiếng.

Thấy Sài Chiêu không có ý định bỏ đi mà đứng đó như có ý định đeo bám mình thì Nhạc Hoàn cau đôi mày liễu, nói: “Người không đi, ta đi!”

Nhạc Hoàn bước vội ra ngoài, Sài Chiêu không đuổi theo mà ngồi phịch xuống đất, khoe môi khê cong lên như đang mỉm cười.

Vân Tu cũng không nhịn được nữa, đẩy Thôi thúc ra, co giò đuổi theo Nhạc Hoàn.

“Thiếu phu nhân, trời đã tối rồi, cô chạy vào trong rừng làm gì!”

Nhạc Hoàn có nhanh thế nào thì cũng không chạy lại một chàng trai. Nàng vịn một cái cây, thở hổn hển rồi nghiêng đầu qua, trừng mắt nhìn Vân Tu đang theo sát mình, ổn định lại hơi thở, nói: “Đừng có theo ta nữa, đi đi!”

Vân Tu không dám đến gần nàng quá, thấy hình như nàng không chạy nổi nữa thì đứng cách nàng hơn một trượng, nói lớn. “Thiếu phu nhân, cô có chạy cũng vô ích. Vân Tu đưa cô về, trong rừng toàn là thú dữ, đừng để mình bị thương.”

“Thiếu phu nhân?” Nhạc Hoàn cười lạnh một tiếng. “Ai là thiếu phu nhân của người chứ? Còn noi bầy bọ nữa là ta cắt lưỡi người đó!” Lúc nói chuyện, con dao sắc bén đã được Nhạc Hoàn rút ra, quơ qua quơ lại trước mặt Vân Tu đang định bước lên. “Còn không chịu đi?”

“Quận chúa nhà ta nói không sai.” Vân Tu thấy con dao nhưng vẫn không sợ, còn toét miệng cười. “Thiếu phu nhân bản lĩnh không thua gì nam giới. Dám rút dao với Vân Tu ta, trên đời này không có mấy người. Thảo nào mà thiếu chủ ngày đêm mong nhớ thiếu phu nhân, buồn bã u sầu mấy năm nay...”

“Hừ!” Nhạc Hoàn vừa thẹn vừa giận, nhổ một miếng nước bọt. “Người tên Vân Tu đúng không, người dám gọi một tiếng thiếu phu nhân nữa mà xem!”

Vân Tu chỉ cảm thấy cái cô Nhạc Hoàn này đúng là thú vị nên cười hì hì. “Nếu thiếu phu nhân thích nghe thì bảo ta gọi cả trăm lần cũng không sao. Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân...”

Không đợi Vân Tu kịp chớp mắt, ánh dao sắc lạnh đã đến ngay trước mặt. Vân Tu trở tay nắm chặt cổ tay mảnh mai của Nhạc Hoàn, đè nàng vào gốc cây. Hẳn dùng sức vừa phải nên Nhạc Hoàn không thấy đau nhưng người thì lại giống như bị thùng trời lại, giây thể nào cũng không thoát ra được.

“Thiếu phu nhân có chút bản lĩnh, nhưng cả một đám người đều không phải đối thủ của ta, nói chi là một nữ tử như cô.” Vân Tu lại giảm chút sức lực, không cười nữa. “Vân Tu không muốn vô lễ với thiếu phu nhân, nhưng nếu không làm thế, cô cũng không chịu nghe những gì ta nói. Chỉ vài câu thôi... thiếu phu nhân nén giận nghe ta nói vài câu thôi.”

Nhạc Hoành tức tức nhìn vẻ mặt thoải mái của Vân Tu, quýnh lên. “Có gì thì nói mau đi, nói xong thì buông tay ra!”

“Hai năm...” Vân Tu lộ ra vẻ ung dung. “Cho rằng thiếu phu nhân không còn trên đời này đã hai năm, thiếu chủ không có lấy một ngày vui vẻ thật sự. Hôm đó bọn ta bước vào thành Thương Châu, Tĩnh Quốc Công phủ bị thiếu cháy trơ trụi, ai nấy đều nói cả nhà họ Nhạc hy sinh vì nước, được chôn ở bãi tha ma ngoài thành. Bọn ta và thiếu chủ bốn ba ngày đêm không nghỉ nhưng vẫn đến chậm một bước...”

“Làm sao ta tin lời người được chứ!” Nhạc Hoành quay mặt đi. “Người đưa tin mang tên vàng của ta lên Thương Sơn, nếu hần thật lòng muốn cứu Thương Châu thì đã sớm đến rồi.”

Vân Tu bỗng nhiên thả tay ra, nhíu mày nói: “Người đưa tin gì chứ? Chẳng thấy cái bóng nào đến Thương Sơn cả! Thương Sơn hoang vu, tin tức vốn không linh thông, thiếu chủ vừa được tin Thương Châu bị vây, cầu xin vương gia nhưng không được thì dẫn mấy người bọn ta đến Thương Châu ngay trong đêm đó.... Thiếu phu nhân không tin ư?”

Nhạc Hoành xoa cổ tay, hừ một tiếng, không để ý đến hần.

Vân Tu hút một hơi thật sâu, bỗng mở to mắt, nói: “Tĩnh Quốc Công phủ... Ta còn nhớ trên áo cưới của thiếu phu nhân có thêu hai đóa sen mọc cùng một cuống.. Đúng không?”

Nhạc Hoành ngẩn người trong giây lát. Nàng còn nhớ bộ đồ cưới đỏ thắm ấy là do mẹ mời thợ thêu giỏi nhất trong thành, thêu rồng rã bảy ngày trời mới ra đóa sen kiều diễm sống động ấy...

Vân Tu thấy Nhạc Hoành không nói chuyện, nghĩ rằng đã chạm đến nỗi đau của nàng nên lè lưỡi, tự trách mình. “Vân Tu không khéo miệng nên để cô phải đau lòng, thiếu phu nhân đừng trách. Để Vân Tu đưa cô về... không đúng không đúng, cô đi trước, ta đi theo đằng sau là được.”

Nhạc Hoành cúi đầu ừ một tiếng, từ từ đi về phía bìa rừng. Vân Tu đi sau cách đó không xa để bảo vệ nàng, nhìn bóng lưng của nàng, hần cũng cảm thấy thương xót.

45. Chương 23: Chương 16.2

Ân Gia Bảo

“Người của Sài gia đã đến ngoại ô Tuy Thành à?” Ân Khôn cả kinh hỏi.

Ân Sùng Quyết thở hổn hển, gạt đầu nói: “Xem ra họ đã đến được một thời gian, đóng quân trong rừng sâu. Con nhìn thấy tên Vân Tu xuất hiện trong hôn lễ của đại ca. Nếu họ đến Tuy Thành vào lúc đó thì Sài gia quân đã đóng ở ngoài thành ít nhất ba ngày, họ ẩn nấp trong rừng sâu nên mới không bị ai phát hiện. Tuy bao vây con và A Hoành chỉ có hơn một trăm tên lính nhưng Sài Chiêu đã đích thân đến, tuyệt đối không chỉ có hơn trăm người theo... Cha, có cần lập tức đến phủ đô úy báo tin không?”

Ân Sùng Húc nhìn cha mình, nói: “Cha, chúng ta đã nhận lễ vật do Sài Chiêu sai người mang đến, chuyện sau này khó xử rồi đây!”

Ân Khôn hít sâu một hơi, nói: “Người vào nhà chính là khách, có lý nào lại đuổi khách đi. Mục Dung đã gả vào nhà họ Ân, tất cả đã ngồi chung một con thuyền. Sài Chiêu đến chúc mừng hôn lễ của con tức là muốn kết tình hữu hảo với Ân Gia Bảo, cha con ta nên vui mừng mới phải.”

“Nhưng mà...” Mặt Ân Sùng Húc toát lên vẻ lo lắng. “Tuy chú cháu họ tạm thời chiếm thượng phong nhưng dù sao cũng không phải là hoàng tộc chính thống... Nếu không vì hoàng tộc Nam Cung không còn biết dựa vào ai ngoại trừ Sài gia ở Thương Sơn thì chú cháu họ vẫn đang bị hoàng đế kiềm kìm, không nơi dung thân. Nếu thật sự kết tình hữu hảo với họ, Ân Gia Bảo sẽ gặp phải không ít nguy hiểm...”

“Đại ca.” Ân Sùng Quyết ngắt lời hần. “Chú cháu họ Sài đẩy lùi Kỷ Minh của Lương Quốc, thiên tử của Đại Chu là Nam Cung Thương còn phải nể họ vài phần. Muốn đối kháng lại Lương Quốc thì chỉ có thể dựa

vào Sài gia. Theo ý của đệ, chú cháu họ Sài chịu khổ hơn mười năm, bây giờ chắc chắn sẽ không để mình giẫm vào vết xe đổ ngày trước. Sài Dật đã được tấn phong nhất đẳng thân vương, Sài Chiêu cũng đã thành nhất phẩm thượng tướng. Nếu sau này họ bước thêm một bước nữa thì đệ cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Chim khôn chọn cành mà đậu, cha trù tính bao năm nay chẳng phải muốn tìm một minh chủ đáng để Ân Gia Bảo nghe theo sao? Nếu Sài gia đã có lòng kết bạn với chúng ta, đệ cảm thấy đây là một cơ hội tốt.”

“Sùng Quyết.” Ân Sùng Húc lắc đầu, nói: “Đệ cũng vừa nói rồi đó, cha gầy dựng bao năm mới có được Ân Gia Bảo như ngày hôm nay. Nếu dốc toàn bộ sức lực phò tá Sài gia, mạo hiểm quá lớn, phải cân nhắc cẩn thận mới được.”

Ân Khôn thấy hai đứa con trai bất đồng ý kiến, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên vẻ gì đó khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Ân Sùng Quyết hùng hồn nói: “Tính cách của đại ca luôn cẩn thận như vậy, nếu trong thời thịnh vượng thì cũng hay, nhưng nếu trong thời loạn mà còn như thế, bị người ta cười lên đầu thì lấy gì mà nói lý lẽ. Tuy Thành nhờ vào địa thế hiểm trở mà có thể yên bình được vài chục năm nhưng huynh đệ ta đều biết Ân Gia Bảo có khác gì cỏ dại đâu chứ? Tấn Quốc, yển Quốc đã bị tiêu diệt, Lương Quốc và Chu Quốc cuối cùng sẽ chỉ còn một nước thắng lợi. Bất luận ai thắng ai thua, lúc đó họ còn để Ân Gia Bảo làm bá chủ một phương sao chứ? Chi bằng nhân lúc còn có giá trị, tìm một chỗ dựa, mưu liệu cho mình một tương lai sáng lạn mới phải.”

Ân Sùng Quyết vừa nói vừa cười, chà xát hai tay vào nhau. “Cha, con nói có đúng không? Dù không thể phong vương phong tước, cho con làm một đại tướng quân cũng tốt mà.”

“Chỉ có Ân Sùng Quyết đệ là thông minh!” Mục Dung bước qua bậc cửa, bực mình nói: “Đại ca đệ cẩn thận quá mức? Ta thấy đệ nóng lòng vì cái lợi trước mắt đúng hơn! Nếu chú cháu họ Sài đâu không lại Lương Quốc thì sao? Đệ muốn Ân Gia Bảo và Mục gia ta bị tiêu diệt à? Con cảm thấy sự lo lắng của Sùng Húc không phải không có lý, cha phải cân nhắc cho kỹ mới được.”

Ân Sùng Quyết sờ lên ngực, quay người đi, nói: “Đại tẩu đã lên tiếng thì đệ cũng không tiện nói nhiều nữa. Nói gì là sai nấy, chi bằng không nói thì hơn.”

Mục Dung hừ một tiếng, ôm lấy cánh tay của phu quân mình, nói nhỏ: “Cha thiếp cũng cảm thấy như bây giờ là tốt nhất...”

“Được rồi.” Ân Khôn tăng hắng một tiếng. “Mấy ngày nữa là sinh nhật của Mục đô úy, Sùng Húc, con dẫn mục dung đến kho chọn ít lễ vật tặng cho nhạc phụ đi.”

Ân Sùng Húc gật đầu, kéo tay áo của Mục Dung dẫn nàng ta ra ngoài. Thấy chỉ còn hai người họ, Sùng Húc nhíu mày với vẻ không vui: “Sùng Quyết là đệ đệ của ta. trước mặt của cha, sao nàng có thể nói đệ ấy như vậy!”

Mục Dung nắm lấy ngón tay của Ân Sùng Húc, cụp mắt xuống, nói: “Thiếp chỉ không thích cái kiểu của đệ ấy thôi mà! Chàng mới là đại thiếu gia của Ân Gia Bảo, đệ ấy dựa vào đâu mà chuyện gì cũng đối nghịch với chàng. Ở trước mặt cha nói hay như hát vậy, nghe mà bực cả mình.”

“Nếu Sùng Quyết nói có lý thì cha sẽ nghe, nàng không cần phải lo.” Ân Sùng Quyết lạnh lùng rút tay ra. “Nàng cũng nói ta là đại thiếu gia của Ân Gia Bảo, đệ đệ của ta có bản lĩnh, có tầm nhìn, làm đại ca như ta nên mừng cho đệ ấy mới phải. Lần sau... lúc cha con ta bàn chuyện, nàng đừng có vào quấy rầy nữa.”

Thấy dường như phu quân thật sự bất mãn với mình, Mục Dung kéo lấy tay của Ân Sùng Húc, dịu dàng nói: “được rồi được rồi mà, thiếp nhận sai được chưa? Không có lần sau nữa đâu.”

Dường như Ân Sùng Húc cũng cảm thấy giọng của mình hơi nặng nề nên dịu lại. “Sùng Quyết là đệ đệ ruột thịt của ta, nàng khoan dung với đệ ấy một chút thì ta và cha sẽ rất vui mừng.”

Mục Dung dạ một tiếng thật khẽ rồi dựa vào bờ vai vững chãi của phu quân.

Trong nhà

Ân Sùng Quyết bưng chén trà lên uống một hớp rồi đặt xuống, nói: “Cha đã đuổi đại ca đại tẩu đi rồi, có chuyện muốn nói riêng với con sao?”

“Con thật là thông minh.” Ân Khôn nhìn đứa con mà mình thương hơn này với ánh mắt thâm thúy. “Vậy cha muốn nói đoán xem cha sắp nói gì với con?”

Ân Sùng Quyết dựa vào ghế, khoe môi khẽ nhếch lên. “Cũng chẳng có gì khó đoán. Cha muốn hỏi con... có phải Sài Chiêu đã nhìn thấy A Hoàn rồi không?”

Ân Khôn cũng ngồi xuống, trấn tĩnh tâm cho mình một chén trà rồi ung dung nói: “Vậy con nói cho cha nghe xem nào?”

Ân Sùng Quyết nhe răng cười. “Nhìn thấy thì sao chứ? Năm đó hấn bỏ mặc cả nhà A Hoàn không quan tâm, bây giờ còn mặt mũi nào gặp A Hoàn nữa? Hơn nữa Vũ Đế đã treo cổ tự vẫn rồi, chuyện tứ hôn gì đó cũng chỉ nói suông thôi. Năm đó họ chỉ gặp nhau vài ngày, tình cảm thâm sâu gì đâu chứ?”

“Thật thế sao?” Ân Khôn bình tĩnh nói: “Nhưng cha nghe nói vị thiếu chủ của Sài gia này đã mấy lần từ chối hoàng đế Đại Chu, những người được tứ hôn có công chúa, có con nhà quý tộc... Con không sợ đến giờ hấn còn lẻ loi một mình như thế là vì không quên được A Hoàn của con sao?”

Mặt Ân Sùng Quyết hơi thay đổi nhưng sau đó lập tức lắc đầu nói: “Con không cho là vậy. Chu đế tứ hôn là vì muốn lôi kéo chú cháu họ Sài, Sài Chiêu là người cực thông minh, sao có thể bị Chu đế nắm thóp được chứ? Hai năm nay hấn lập công lập nghiệp, đang lúc đắc ý nhất nên đương nhiên không muốn bị gia đình làm vướng bận chứ nhất định không phải vì A Hoàn...”

“Con nói thế thôi chứ thật ra trong lòng cũng không chắc đúng không.” Ân Khôn quan sát biểu cảm của con trai. “Cha biết con thích A Hoàn. Nhạc Hoàn là con nhà quyền quý, quả thật không thể chê vào đâu được. Nhưng năm đó cha giữ con bé lại, cũng không phải để cho con...”

46. Chương 16: Đêm Nay Thật Khó Xử

Trong sân.

Sài Chiêu thấy còn khá nhiều củi chưa chẻ xong nên xắn ống tay áo, nhặt cái rìu dưới đất lên, tự mình chẻ hết. Thôi thúc thông thả đi đến trước mặt Sài Chiêu, y ngừng đầu lên cười và vẫn không ngừng tay lại.

“Sài thiếu chủ làm việc chân tay cũng thật đâu ra đó.” Thôi thúc cười, nói.

Sài Chiêu dừng tay lại, nhìn Thôi thúc, nói: “Thôi thúc xem thường ta rồi. Trong những năm ta được thúc thúc gửi nuôi ở bên ngoài đã học được rất nhiều thứ, khi đó ngày nào cũng phải chặt củi, nhiều hơn chỗ này cả chục lần.”

“Ồ?” Thôi thúc thích thú nhìn vào đôi mắt xám của y. “Con trai độc nhất của họ Sài cũng từng phải chịu khổ à?”

Sài Chiêu phỉ phỉ vụn gỗ trên người, ngược mắt nhìn mặt trắng non vừa nhú lên trên bầu trời, đáp: “Nỗi vất vả để sinh tồn, sự ảm lạnh của lòng người, có thứ nào mà ta chưa từng nếm trải chứ?” Sài Chiêu nói với giọng lạnh nhạt, như thể đang nói chuyện người khác vậy. “Nếm đủ mọi đắng cay thì sẽ vô cùng trân trọng sự ngọt ngào khó có được kia. Thôi thúc cũng đã trải qua nửa đời người, chắc cũng sẽ hiểu.”

Thôi thúc tăng hăng vài tiếng. “Nhưng nếu được sống trong mật ngọt suốt mười mấy năm, bỗng nhiên gặp nạn rơi vào cực khổ thì Sài thiếu chủ sẽ thế nào?”

Dưới ánh trăng, Sài Chiêu nhìn bàn tay đầy vết chai của mình, lẩm bẩm như đang nói với Thôi thúc, lại giống đang nói với chính mình. “Đắng cay ngọt bùi có nhau, đi hết cuộc đời này.”

Nhất thời, Thôi thúc không biết nên nói gì. Sài Chiêu đứng dậy, hoạt động cho gân gân cốt rồi đi đến bên cạnh lu nước, cầm cái gáo lên múc nước uống xong mới nhìn Thôi thúc: “Không biết tại hạ... có thể đi xem nơi A Hoàn đã ở trong hai năm nay không?”

Thôi thúc chỉ vào căn phòng ở phía đông, nói: “Bên kia, Sài thiếu chủ cứ tự nhiên.”

Sài Chiêu đẩy cánh cửa gỗ tạo thành tiếng cọt két. Tuy căn phòng nhỏ hẹp đơn sơ nhưng được bài trí rất ngăn nắp gọn gàng, bên cạnh chiếc giường được trải vải bố thô sơ có cắm mấy cành hoa hạnh vừa bẻ sáng nay, cả căn phòng tràn ngập hương hoa thoang thoảng. Trên bức tường đá loang lổ có treo một chiếc cung làm từ gỗ cây liễu, trong hộp đựng tên toàn là những mũi tên bằng trúc vừa làm xong. Sài Chiêu đến gần nhìn, từng chữ “Hoành” trên đầu mũi tên hiện lên rất rõ.

“Là hần...?” Trước mặt Sài Chiêu hiện lên hình ảnh Ân Sùng Quyết chiều nay, trong đôi mắt xám lóe lên chút ghen tuông rồi vụt tắt.

Ngón tay y lướt qua chần mềm mềm mại, nó như còn vương lại độ ẩm của Nhạc Hoành. Sài Chiêu thấy Thôi thúc đang đứng dựa vào cửa, nhìn mình thì rút tay lại, nhíu mày nói: “A Hoành vẫn luôn ở chỗ này sao?”

Thôi thúc trả lời: “Đúng là có hơi đơn sơ nhưng tay làm hàm nhai, không phụ thuộc vào người khác, cũng rất tự do tự tại, A Hoành chưa từng cảm thấy tủ thân.”

“Thiên kim quyền quý... A Hoành chưa từng phải chịu khổ như vậy.” Mắt Sài Chiêu toát lên vẻ tiếc nuối. “Nếu ta đến Thương Châu sớm vài ngày...”

“Sài thiếu chủ đừng nhắc đến chuyện xưa đau khổ của A Hoành nữa.” Thôi thúc khoác tay, nói.

Thấy sắc trời không còn sớm, Sài Chiêu quay đầu lại nhìn căn phòng của A Hoành lần nữa rồi chấp tay nói với Thôi thúc: “Tại hạ xin cáo từ, vài ngày nữa lại đến...”

“Đừng...” Thôi thúc xua tay nói: “Phải được sự đồng ý của A Hoành đã.”

Sài Chiêu cười tự giễu rồi bước ra ngoài sân, đúng lúc nhìn thấy Nhạc Hoành và Vân Tu kẻ trước người sau cách nhau khá xa đang đi về phía này. Nhạc Hoành ngược mắt nhìn thấy Sài Chiêu thì vội vàng thu mất vẻ, cúi đầu định đi lướt qua chỗ y nhưng bị Sài Chiêu kéo cánh tay lại. Y nắm rất chặt nhưng vẫn rất nhẹ nhàng, không hề khiến nàng đau đớn.

Sài Chiêu nhét mạnh chiếc khóa vàng vào tay Nhạc Hoành, đè thật chặt, nói: “Đồ đã tặng cho nàng, ta sẽ không lấy lại. Nếu nàng nhìn nó không thuận mắt thì tự ném đi.” Nói xong, bước nhanh ra khỏi đó, không quay đầu lại.

Nhạc Hoành thở hổn hển, nắm chiếc khóa vàng nhìn về phía Thôi thúc để xin giúp đỡ. Thôi thúc cười nói: “A Hoành không thích thì mai đem bán nó đi rồi mua cho mình vài bộ quần áo mới.”

Nhạc Hoành cố tình nói thật to: “Thôi thúc nói đúng, mai con sẽ đi ngay!”

Sài Chiêu không giấu được nụ cười trên môi, chỉ có Vân Tu là nhìn đông nhìn tây, không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Thiếu chủ.” Vân Tu muốn nói nhưng lại thôi.

“Nghĩ gì thì nói ra đi, ấp a ấp úng như vậy đâu giống tính cách của Vân Tu.” Sài Chiêu không nhìn hần, nói.

Vân Tu quỳnh quáng nói: “Thiếu chủ, chiếc khóa vàng ấy là của vương phi để lại cho ngài, nếu thiếu phu nhân đem nó đi bán thật thì...”

“Đồ ngốc.” Sài Chiêu liếc nhìn bộ dạng sốt ruột của Vân Tu, nói: “Bán thì ta lại mua về là được.”

Vân Tu lập tức hiểu ra, cười hì hì, đi nhanh tới bên cạnh Sài Chiêu, vui vẻ nói: “Đi theo thiếu phu nhân một chặp ta mới hiểu tại sao thiếu chủ lại nhớ nhung cô ấy suốt mấy năm trời như thế. Dung mạo xinh đẹp này, tính cách lại rất thú vị. Tuy hơi cứng đầu tí nhưng lại không lẳng nhăng như những cô gái khác... Ta nói lý lẽ với cô ấy, cô ấy liền nghe theo và tự trở về. Cô ấy mà làm thiếu phu nhân, Vân Tu ta rất phục.”

Sài Chiêu dừng bước, nói: “Huynh mở miệng là thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, sao A Hoành chưa cắt lưỡi của huynh nhỉ?”

Vân Tu cười ha hả, nói: “Cô ấy rất muốn làm vậy, còn móc cả dao ra dọa ta nhưng Vân Tu ta lớn lên dưới ánh đao, lẽ nào lại sợ một con dao nhỏ nhỏ của một cô gái hay sao?”

Sài Chiêu vuốt cổ mình một cái. Ở sơn cốc, lúc y vừa mở mắt ra, con dao lạnh lẽo ấy đang kề cổ mình, ánh mắt quật cường của A Hoàn như hiển hiện trước mắt. “Nói, người đã nhìn thấy gì rồi?”

“Nhanh chút, về thôi!” Sài Chiêu hoàn hồn lại, hồi một tiếng rồi cả hai cùng rơi vào trong im lặng.

Nhạc Hoàn nhón chân nhìn theo, mãi đến khi chắc rằng hai người kia đã đi xa thì mới thở phào một hơi. Nàng đi thẳng đến bên lu nước, cầm cái gáo lên đưa vào miệng mình. “Khát chết đi được, cả người toàn là mồ hôi...”

“Sài thiếu chủ cũng vừa uống bằng cái gáo ấy...” Thôi thúc lên tiếng.

Nhạc Hoàn phun nước ra, ho sặc sụa. “Thôi thúc, thúc...” Nói đến đây thì ném cái gáo vào trong lu nước, mặt đỏ bừng vì tức giận. “Khát chết cũng tốt, không cần phải nhìn gã ấy nữa.”

Nhạc Hoàn đang định đi vào nhà thì Thôi thúc ung dung nói: “Suýt nữa thì quên, hấn còn vào phòng con xem thử... Chẳng lẽ A Hoàn định vào rừng ở sao?”

Nhạc Hoàn ảo não lắc đầu, đóng cửa phòng lại, dựa sát vào bức tường đá, từ từ ngồi xuống đất. Tay nàng còn nắm chiếc khóa vàng, muốn ném đi nhưng nó lại dính chặt vào tay, không cách nào ném được.

47. Chương 24: Chương 17: Treo Giá

“Con nói thể thôi chứ thật ra trong lòng cũng không chắc đúng không.” Ân Khôn quan sát biểu cảm của con trai. “Cha biết con thích A Hoàn. Nhạc Hoàn là con nhà quyền quý, quả thật không thể chê vào đâu được. Nhưng năm đó cha giữ con bé lại, cũng không phải để cho con...”

Ân Sùng Quyết không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên, chỉ ung dung nói: “Cha mưu tính sâu xa như thế cũng là vì lo liệu cho Ân Gia Bảo. Nhưng A Hoàn và Thôi thúc ở Tuy Thành sẵn bần để mưu sinh, chưa từng nợ Ân gia cái gì, chỉ e là sự tính toán của cha là dư thừa. Con chưa bao giờ giấu cha chuyện mình thích A Hoàn, hai năm nay cha cũng mặc cho con đối xử tốt với A Hoàn, con cho rằng cha đã ngầm chấp nhận chuyện của con và muội ấy... Con thật lòng thích muội ấy...”

“Trai lớn lấy vợ, có gì đâu mà phải che giấu.” Ân Khôn nói với vẻ rất cởi mở.

Ân Sùng Quyết vui mừng ra mặt, suýt nhảy cẫng lên, nói: “Vậy ý của cha là đồng ý cho con và A Hoàn...”

“Đại ca con kéo dài hết năm này qua năm khác.” Ân Khôn chậm rãi nói: “Con thì lại nóng lòng thành gia...”

Ân Sùng Quyết đắc ý cười nói: “Cha không nhận ra sao? Đại ca có thích cô Mục Dung kia đâu chứ, chẳng qua là không thể không cưới mà thôi. Còn con thích A Hoàn, đương nhiên ước gì có thể lập tức cưới muội ấy về nhà. Đợi đám người Sài Chiêu đi khỏi, cha nhớ sai người chuẩn bị nhiều sính lễ, dù A Hoàn và Thôi thúc ở bên bìa rừng thì cũng không thể bạc đãi họ. Con xin cảm ơn cha trước.”

“Nếu thiếu chủ của Sài gia nhất định mang con bé theo thì sao?” Ân Khôn kín đáo hỏi.

Ân Sùng Quyết lập tức không cười nữa mà trầm giọng, nói: “Nếu thật là thế... thì tính sau.”

Sáng sớm hôm sau

“Cha.” Ân Sùng Húc bước nhanh vào thư phòng của cha mình, sắc mặt có vẻ bất an. “Có khách đến thăm.”

“Hấn?” Ân Khôn chậm rãi quay người lại. “Sài thiếu chủ hành động nhanh thật.”

“Đã đợi ngoài phòng khách rồi.” Ân Sùng Húc dò hỏi: “Hay là để con nói với họ hôm nay cha không tiện gặp khách?”

“Họ đã đến Ân Gia Bảo, có lý nào lại không gặp.” Ân Khôn vung vạt áo lên, nói: “Cha cũng muốn xem thử thiếu chủ của Sài gia là người thế nào.”

Trong phòng khách, Sài Chiêu ung dung ngồi thưởng thức trà, Vân Tu và Lý Trọng Nguyên đứng phía sau y. Họ quan sát một lượt dinh thự xa hoa không thua vương công quý tộc của Ân Gia Bảo rồi nhìn nhau gật đầu.

“Sài thiếu chủ từ xa đến mà lão phu không thể nghênh đón từ xa, thất lễ.” Ân Khôn cười to, bước vào phòng khách. “Mong là Sài thiếu chủ không phiền lòng.”

Sài Chiêu đặt chén trà xuống, từ từ đứng dậy, hướng về phía cha con Ân Khôn. “Sài Chiêu bái kiến Ân bảo chủ, Ân đại thiếu gia.”

Ân Sùng Húc gật đầu cười với y. Hắn thấy Sài Chiêu có phong thái hơn người, vóc dáng cao lớn, gương mặt anh tuấn cương nghị, đôi môi mỏng hơi hé mở trông có vẻ rất ung dung, sắc mặt khiêm tốn nhưng lại mang theo vẻ ngạo nghễ khó mà che giấu được, đôi mắt xám sắc lạnh vừa nhìn vào là đã khiến Ân Sùng Húc cảm thấy hơi ớn lạnh.

“Hai vị này là...” Sài Chiêu ra hiệu cho Vân Tu và Lý Trọng Nguyên bước tới.

Ân Sùng Húc quét mắt một lượt, nhìn Vân Tu, nói với giọng trầm trầm: “Vân Tu Vân tướng quân, chúng ta đã từng gặp nhau.”

Vân Tu cười ha hả, đáp: “Xem ra Vân Tu ta cũng là người đã gặp là khó quên. Bái kiến Ân bảo chủ, Ân đại thiếu gia.”

“Vị còn lại tuy ta chưa từng gặp nhưng cũng có thể đoán ra phần nào.” Ân Sùng Húc nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá Lý Trọng Nguyên. “Mặt mũi ôn hòa như ngọc, dáng người nho nhã như tùng bách, ta đoán... các hạ chính là đệ nhất mưu sĩ của Sài gia, trượng phu của Sài quận chúa, quận mã Lý Trọng Nguyên?”

Lý Trọng Nguyên cúi người, chấp tay nói: “Ân đại thiếu gia quả nhiên lợi hại, tại hạ chính là Lý Trọng Nguyên.”

Vân Tu nhếch miệng, nói: “Chuyện này cũng đâu khó đoán. Lý Trọng Nguyên vừa nhìn giống hệt một thư sinh, Sài gia quân phần nhiều uy phong dũng mãnh, hắn không phải Lý Trọng Nguyên thì còn là ai được?”

“Vân tướng quân có sao nói vậy, đúng là thẳng thắn!” Ngoài cửa có người cao giọng nói.

Mấy người cùng quay sang nhìn thì thấy Ân Sùng Quyết đứng ngoài cửa, nhìn họ cười hi hi.

Nhìn thấy “nhị ca” của Nhạc Hoàn, trong lòng Sài Chiêu thoáng có cảm giác khó chịu. Nhìn kỹ lại, hắn quả thật rất khôi ngô, đôi mắt đen ẩn chứa vẻ háo thắng của tuổi trẻ.

Vân Tu không hề có hảo cảm với Ân Sùng Quyết nên quay mặt đi không để ý đến hắn, mũi còn hừ vài tiếng. Ân Sùng Quyết nhìn thấy nhưng cũng không giận, bước lên trước vài bước, nói: “Hôm qua gặp được Sài thiếu chủ trong rừng, nhất thời quên chào hỏi, ta vốn định cùng cha đi thăm hỏi ngài, không ngờ ngài lại đến đây trước. Sùng Quyết lấy làm hổ thẹn.”

Thấy Ân Sùng Quyết không còn vẻ đề phòng như lúc gặp họ trong rừng mà vẻ mặt nhiệt tình như xuất phát từ tận đáy lòng, Lý Trọng Nguyên cũng thầm khen sự chín chắn lối đời của Ân Sùng Quyết, không dám xem thường nhị thiếu gia của Ân Gia Bảo nữa.

Ân Sùng Húc nhìn Sài Chiêu – người có hôn ước với Nhạc Hoàn – không rời mắt. Thấy dáng vẻ nhiệt tình tiếp đãi của đệ đệ mình thì cũng cố giấu vẻ xa lạ, xách bình trà lên châm cho những người ở đây.

Mấy người cùng hàn huyên vài câu, Sài Chiêu lơ đãng nói: “Trên đường đến đây, phần lớn là cảnh tiêu điều khốn khó, nhưng vừa bước vào Tuy Thành thì thấy phồn hoa không thua gì Vân Đô, có thể thấy Ân gia dốc không ít sức mới có thể bảo vệ trăm dặm xung quanh đây được yên bình giữa thời loạn lạc. Sài Chiêu bội phục.”

Ân Khôn xua tay nói: “So với công trạng nhiều lần đánh thắng, bức Sài Chiêu Kỷ Minh phải rút lui của Sài thiếu chủ, Ân Khôn ta có là gì đâu. Tuy Thành chẳng qua là nhờ vào địa thế mới có thể giữ được bình yên.”

“Tuy Thành là một nơi rất tốt.” Lý Trọng Nguyên cười nói: “Của cải dồi dào, lương thảo sung túc, binh sĩ dưới tay của Mục đô úy cũng đều dũng mãnh thiện chiến. Đến Ân Gia Bảo, nhìn thấy những tráng sĩ mạnh mẽ như hổ, chúng ta không thể không phục, đúng không Vân Tu?”

Vân Tu không muốn thừa nhận nhưng Lý Trọng Nguyên đã nói thế nên cũng đành ừ vài tiếng phụ họa.

“Vân tướng quân mới là chiến sĩ bậc nhất.” Ân Sùng Quyết buột miệng nói: “Ai chả biết Vân Tu dưới trướng Sài thiếu chủ là đệ nhất dũng sĩ của Chu Quốc, chưa từng gặp được đối thủ.”

“Đâu có!” Vân Tu lẩm bẩm vài tiếng. “Ngoại trừ thiếu chủ nhà ta...” Sài Chiêu khẽ tăng hắng vài tiếng, Vân Tu vội vàng im miệng.

“Không biết...” Ân Khôn chuyển sang đề tài khác. “Lần này Sài thiếu chủ dẫn bao nhiêu người đến Tuy Thành. Nếu không chê thì có thể ở lại Ân Gia Bảo.”

“Không dám làm phiền Ân Gia Bảo.” Lý Trọng Nguyên trả lời. “Tuy người không đông nhưng toàn là kẻ thô lỗ, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến sự thanh tĩnh của Ân Gia Bảo. Bọn họ đang ở trong rừng, cũng không tệ lắm.”

“Vây...” Ân Khôn dè dặt quan sát Sài Chiêu – người này giờ vẫn kiêu lời. “Vây nếu phía Sài thiếu chủ có thiếu gì thì cứ lên tiếng. Trong địa giới của Ân gia ta, tuyệt đối không thể tiếp đãi không chu đáo.”

“Hôm nay ta đến để bái phỏng Ân bảo chủ trước, tiện thể chúc mừng đại thiếu gia thành hôn.” Sài Chiêu lắc lắc chén trà trên tay. “Lần sau sẽ thương lượng với bảo chủ những chuyện khác, được không?”

Không đợi Ân Khôn lên tiếng, trong sân bỗng có người nói: “Có khách đến sao? Vây ta về trước đây.”

“Hay là Nhạc tiểu thư đợi một lát, nếu biết cô đến rồi lại về, nhị thiếu gia sẽ trách mắng tôi mất.”

“Là A Hoàn à?” Ân Sùng Quyết gọi với ra ngoài, sau đó bước nhanh ra.

“Nhị ca.” Nhạc Hoàn nhìn những người trong phòng, lập tức quay lưng đi. “Vây muội đi trước đây.”

“Mới đến đi rồi à?” Ân Sùng Quyết quay đầu lại nhìn vào phòng khách. “Muội đợi một lát, nhị ca còn có chuyện muốn nói với muội, Chỉ một lát thôi.”

Vân Tu thấy Nhạc Hoàn đến thì mắt sáng lên, gọi to: “Thiếu phu nhân?” Sao thiếu phu nhân biết thiếu chủ đến đây thế?”

Cách gọi “thiếu phu nhân” khiến cho cha con Ân Khôn lập tức biến sắc. Sài Chiêu không quát bảo Vân Tu dừng lại, sắc mặt cũng không thay đổi. Ân Sùng Húc không nhịn được, nói: “Vân Tu tướng quân cũng thật là, A Hoàn còn chưa kết hôn, sao gọi là thiếu phu nhân?”

Vân Tu lạnh lùng liếc Ân Sùng Húc một cái, ý cười trong mắt cũng tan biến. “Nhạc Hoàn mà người vừa nhắc đến chính là thê tử sắp cưới của thiếu chủ nhà ta, cũng chính là thiếu phu nhân của Vân Tu ta. Ta nói sai chỗ nào ư?”

Ân Sùng Húc còn định tranh luận thì bị Ân Khôn đưa mắt ngăn lại. Nhạc Hoàn đứng ngoài sân vừa then thùng vừa tức giận nhưng không thể bước tới xé rách cái miệng của Vân Tu.

Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ xấu hổ, nhẹ nhàng vỗ vai Nhạc Hoàn, nói nhỏ: “Không cần để ý đến hắn. Vây... muội về trước đi, lát nữa ta đến tìm muội.”

Đưa mắt tiễn Nhạc Hoàn ra về, lúc Ân Sùng Quyết quay lại phòng khách thì mặt đã khôi phục vẻ bình thường, nhặt trái cây lên từ từ bóc vỏ, đưa đến trước mặt Sài Chiêu, cười nói: “Đây là quýt vừa hái, rất ngọt, Sài thiếu chủ nếm thử đi.”

Sài Chiêu cười khẽ, nhận lấy và cầm vài múi cho vào miệng, gật đầu nói: “Tuy Thành đất đai màu mỡ, trái cây cũng ngon hơn hẳn, vừa mong nước vừa ngọt ngào như mật.”

Ân Khôn nhìn hai người này với cặp mắt tinh ranh, làm như lơ đãng nói: “Sài thiếu chủ mấy năm nay lập được nhiều công lớn cho Đại Chu nên quên mất chuyện chung thân đại sự của mình. Nghe nói hoàng thượng muốn ban công chúa Sơ Vân bảo bối của mình cho ngài nhưng ngài luôn miệng từ chối. Còn cả Đại chu đệ nhất mỹ nhân Tô Tinh Trúc – viên ngọc trên tay Tô thái úy nữa – Sài thiếu chủ cũng không động lòng...”

Lý Trọng Nguyên nhấp một ngụm trà, nói băng quơ. “Tuy Thành địa thế hiểm trở, Ân Gia Bảo cũng ít quan tâm tới chiến sự bên ngoài nhưng không ngờ Ân bảo chủ lại biết nhiều chuyện của Đại Chu ta như thế...”

“Thiếu chủ nhà ta còn có một thiếu phu nhân đang đợi lấy về, sao còn để mắt tới những người khác chứ?” Không đợi Ân Khôn lên tiếng, Vân Tu đã giành nói trước. “Chân tình chỉ có thể dành cho một người. Ba năm trước thiếu chủ vừa gặp đã thương thiếu phu nhân, cả đời này cũng chỉ thích cô ấy.”

“Ta và A Hoành đã gần ba năm không gặp...” Sài Chiêu nuốt miếng quýt trong miệng xuống. “Cho nên mới nói Tuy Thành đúng là một nơi may mắn, có thể cho ta gặp lại nàng ấy. Cũng phải đa tạ sự chăm sóc của Ân Gia Bảo dành cho A Hoành. Ân tình này, ta khắc ghi trong lòng.”

Ân Sùng Quyết cúi đầu bóc quýt không nói gì, không khí trong phòng nhất thời trở nên gượng gạo. Lý Trọng Nguyên nói nhỏ với Sài Chiêu. “Đã đến được một lúc rồi, thiếu chủ, chi bằng ta về trước...”

Sài Chiêu đứng dậy, gật đầu chào Ân Khôn. “Hôm nay lần đầu đến bái phỏng Ân bảo chủ, tại hạ không dám quấy rầy lâu. Lần sau nhất định sẽ cùng trò chuyện nhiều hơn.”

“Cha, con đi tiễn Sài thiếu chủ.” Ân Sùng Húc nói.

“Đại thiếu gia xin dừng bước.” Lý Trọng Nguyên rất biết chừng mực, ngăn cản hẳn. Ân Sùng Húc cũng dừng bước, không đi nữa.

Thấy ba người bước ra khỏi sân, Ân Sùng Húc thở phào một hơi, quay người lại nói: “Cha...”

“Con đừng nói gì.” Ân Khôn ngắt lời hẳn. “Sùng Húc, con ra ngoài trước đi, cha có chuyện cần nói với Sùng Quyết.”

“Con nghe thấy những gì Sài Chiêu nói rồi chứ?” Ân Khôn nhìn đứa con trai thoát trông có vẻ đang bình chân như vại kia.

“Con không phải kẻ điếc, sao lại không nghe được chứ?” Ân Sùng Quyết ngồi thẳng dậy. “Tên Vân Tu kia nói năng không e dè gì, Sài Chiêu giữ hẳn lại bên mình, sớm muộn gì cũng chuốc họa vào thân thôi.”

“thiếu phu nhân...” Ân Khôn nói với vẻ ẩn ý. “Xem ra Sài Chiêu cũng không quên được A Hoành.”

“A Hoành tốt như thế, muốn quên cũng khó...” Mắt Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ âm trầm.

“Con có biết tại sao năm đó Vũ Đế lại tứ hôn A Hoành cho Sài Chiêu không?”

“Con cũng từng nghe qua.” Ân Sùng Quyết vân vê trái quýt trên tay. “Bạch Long của A Hoành bị chấn kinh, Sài Chiêu anh hùng cứu mỹ nhân...”

“Sở Vương Kỷ Minh thúc đẩy, giật dây cho Vũ Đế ban A Hoành cho Sài gia lúc này đang thất thế. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, Sài gia ở Thương Sơn lại có lúc xoay chuyển tình thế, e là Kỷ Minh cũng không ngờ có ngày hôm nay.” Ân Khôn đặt chén trà xuống. “Cha biết con thích A Hoành, tính cách của A Hoành mạnh mẽ, nếu nó khẳng khái gả cho con thì e Sài Chiêu cũng chẳng có cách nào. Coi như nể mặt Ân Gia Bảo, hẳn cũng sẽ rút lui, tác thành cho hai con. Nhưng...”

Ân Sùng Quyết nhắm mắt lại với vẻ không cam tâm, cắn môi nói: “Con biết ý của cha. Nếu con thật sự lấy A Hoành thì chúng ta sẽ nợ Sài Chiêu một ân tình rất lớn. Nếu con nhường A Hoành cho hẳn thì... Sài Chiêu sẽ nợ Ân gia ta, nợ ân tình mà Ân Sùng Quyết con nhịn đau cắt thịt.”

“Cho nên nói người trọng nghĩa khí nhất chính là con chứ không phải đại ca con.” Ân Khôn vuốt râu, hài lòng nói: “Sùng Húc quá thận trọng, có nhiều chuyện không thể nhìn xa như con được. Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, Sài Chiêu đã đến bên ngoài Ân Gia Bảo, thuộc hạ cũng gọi A Hoành là thiếu phu nhân, con còn kiên quyết cưới A Hoành thì chính là Ân Gia Bảo ta không hiểu chuyện.”

Ân Sùng Quyết nắm chặt nắm đấm, hậm hực nói: “Sùng Quyết thật lòng muốn lấy Nhạc Hoành làm vợ... Cha cũng biết mà. Từ khi A Hoành đến Tuy Thành, trong mắt con đã không còn người khác.”

“Đại trượng phu lo gì không có thê tử!” Ân Khôn cao giọng quát. “Chim khôn chọn cành mà đậu, nếu Sài gia đã có lòng muốn làm bạn với chúng ta, đây chính là cơ hội của Ân Gia Bảo. Sùng Quyết, đó chính là

những lời con nói với cha khi đó. Vì một Nhạc Hoành, con nữ lòng hy sinh tương lai tươi đẹp của Ân Gia Bảo sao?”

“Cha...” Mặt Ân Sùng Quyết khó giấu được vẻ rối rắm. “Con thật sự không hiểu được... bây giờ Sài Chiêu đã chức cao quyền trọng, muốn người thế nào mà chẳng có, sao trong lòng vẫn nhớ nhung nàng ấy.”

“Đây chính là ông trời đang giúp chúng ta! Để cho cha con ta thuận nước đẩy thuyền, tác thành cho Sài thiếu chủ chẳng phải càng tốt sao.” Ân Khôn đi đến gần con trai, ấn nhẹ lên hai vai hắn. “Sau này con công thành danh toại thì sẽ hiểu sự lựa chọn hôm nay là đúng đắn.”

48. Chương 16-2: Đêm Nay Thật Khó Xử (2)

Ân Gia Bảo

“Người của Sài gia đã đến ngoại ô Tuy Thành à?” Ân Khôn cả kinh hỏi.

Ân Sùng Quyết thở hổn hển, gật đầu nói: “Xem ra họ đã đến được một thời gian, đóng quân trong rừng sâu. Con nhìn thấy tên Vân Tu xuất hiện trong hôn lễ của đại ca. Nếu họ đến Tuy Thành vào lúc đó thì Sài gia quân đã đóng ở ngoài thành ít nhất ba ngày, họ ẩn nấp trong rừng sâu nên mới không bị ai phát hiện. Tuy bao vây con và A Hoành chỉ có hơn một trăm tên lính nhưng Sài Chiêu đã đích thân đến, tuyệt đối không chỉ có hơn trăm người theo... Cha, có cần lập tức đến phủ đô úy báo tin không?”

Ân Sùng Húc nhìn cha mình, nói: “Cha, chúng ta đã nhận lễ vật do Sài Chiêu sai người mang đến, chuyện sau này khó xử rồi đây!”

Ân Khôn hít sâu một hơi, nói: “Người vào nhà chính là khách, có lý nào lại đuổi khách đi. Mục Dung đã gả vào nhà họ Ân, tất cả đã ngồi chung một con thuyền. Sài Chiêu đến chúc mừng hôn lễ của con tức là muốn kết tình hữu hảo với Ân Gia Bảo, cha con ta nên vui mừng mới phải.”

“Nhưng mà...” Mặt Ân Sùng Húc toát lên vẻ lo lắng. “Tuy chú cháu họ tạm thời chiếm thượng phong nhưng dù sao cũng không phải là hoàng tộc chính thống... Nếu không vì hoàng tộc Nam Cung không còn biết dựa vào ai ngoại trừ Sài gia ở Thương Sơn thì chú cháu họ vẫn đang bị hoàng đế kiềm kìm, không nơi dung thân. Nếu thật sự kết tình hữu hảo với họ, Ân Gia Bảo sẽ gặp phải không ít nguy hiểm...”

“Đại ca.” Ân Sùng Quyết ngắt lời hắn. “Chú cháu họ Sài đẩy lùi Kỷ Minh của Lương Quốc, thiên tử của Đại Chu là Nam Cung Thương còn phải nể họ vài phần. Muốn đối kháng lại Lương Quốc thì chỉ có thể dựa vào Sài gia. Theo ý của đệ, chú cháu họ Sài chịu khổ hơn mười năm, bây giờ chắc chắn sẽ không để mình giẫm vào vết xe đổ ngày trước. Sài Dật đã được tấn phong nhất đẳng thân vương, Sài Chiêu cũng đã thành nhất phẩm thượng tướng. Nếu sau này họ bước thêm một bước nữa thì đệ cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Chim khôn chọn cành mà đậu, cha trù tính bao năm nay chẳng phải muốn tìm một minh chủ đáng để Ân Gia Bảo nghe theo sao? Nếu Sài gia đã có lòng kết bạn với chúng ta, đệ cảm thấy đây là một cơ hội tốt.”

“Sùng Quyết.” Ân Sùng Húc lắc đầu, nói: “Đệ cũng vừa nói rồi đó, cha gầy dựng bao năm mới có được Ân Gia Bảo như ngày hôm nay. Nếu dốc toàn bộ sức lực phò tá Sài gia, mạo hiểm quá lớn, phải cân nhắc cẩn thận mới được.”

Ân Khôn thấy hai đứa con trai bất đồng ý kiến, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên vẻ gì đó khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Ân Sùng Quyết hùng hồn nói: “Tính cách của đại ca luôn cẩn thận như vậy, nếu trong thời thịnh vượng thì cũng hay, nhưng nếu trong thời loạn mà còn như thế, bị người ta cười lên đầu thì lấy gì mà nói lý lẽ. Tuy Thành nhờ vào địa thế hiểm trở mà có thể yên bình được vài chục năm nhưng huynh đệ ta đều biết Ân Gia Bảo có khác gì cỏ dại đâu chứ? Tấn Quốc, Yến Quốc đã bị tiêu diệt, Lương Quốc và Chu Quốc cuối cùng sẽ chỉ còn một nước thắng lợi. Bất luận ai thắng ai thua, lúc đó họ còn để Ân Gia Bảo làm bá chủ một phương sao chứ? Chi bằng nhân lúc còn có giá trị, tìm một chỗ dựa, mưu liệu cho mình một tương lai sáng lạn mới phải.”

Ân Sùng Quyết vừa nói vừa cười, chà xát hai tay vào nhau. “Cha, con nói có đúng không? Dù không thể phong vương phong tước, cho con làm một đại tướng quân cũng tốt mà.”

“Chỉ có Ân Sùng Quyết đệ là thông minh!” Mục Dung bước qua bậc cửa, bực mình nói: “Đại ca đệ cẩn thận quá mức? Ta thấy đệ nóng lòng vì cái lợi trước mắt đúng hơn! Nếu chú cháu họ Sài đầu không lại Lương Quốc thì sao? Đệ muốn Ân Gia Bảo và Mục gia ta bị tiêu diệt à? Con cảm thấy sự lo lắng của Sùng Húc không phải không có lý, cha phải cân nhắc cho kỹ mới được.”

Ân Sùng Quyết sờ lên ngực, quay người đi, nói: “Đại tẩu đã lên tiếng thì đệ cũng không tiện nói nhiều nữa. Nói gì là sai nấy, chi bằng không nói thì hơn.”

Mục Dung hừ một tiếng, ôm lấy cánh tay của phu quân mình, nói nhỏ: “Cha thiệp cũng cảm thấy như bây giờ là tốt nhất...”

“Được rồi.” Ân Khôn tăng hắng một tiếng. “Mấy ngày nữa là sinh nhật của Mục đô úy, Sùng Húc, con dẫn mục dung đến kho chọn ít lễ vật tặng cho nhạc phụ đi.”

Ân Sùng Húc gật đầu, kéo tay áo của Mục Dung dẫn nàng ta ra ngoài. Thấy chỉ còn hai người họ, Sùng Húc nhíu mày với vẻ không vui: “Sùng Quyết là đệ đệ của ta. trước mặt của cha, sao nàng có thể nói đệ ấy như vậy!”

Mục Dung nắm lấy ngón tay của Ân Sùng Húc, cụp mắt xuống, nói: “Thiếp chỉ không thích cái kiểu của đệ ấy thôi mà! Chàng mới là đại thiếu gia của Ân Gia Bảo, đệ ấy dựa vào đâu mà chuyện gì cũng đối nghịch với chàng. Ở trước mặt cha nói hay như hát vậy, nghe mà bực cả mình.”

“Nếu Sùng Quyết nói có lý thì cha sẽ nghe, nàng không cần phải lo.” Ân Sùng Quyết lạnh lùng rút tay ra. “Nàng cũng nói ta là đại thiếu gia của Ân Gia Bảo, đệ đệ của ta có bản lĩnh, có tầm nhìn, làm đại ca như ta nên mừng cho đệ ấy mới phải. Lần sau... lúc cha con ta bàn chuyện, nàng đừng có vào quấy rầy nữa.”

Thấy dường như phu quân thật sự bất mãn với mình, Mục Dung kéo lấy tay của Ân Sùng Húc, dịu dàng nói: “được rồi được rồi mà, thiệp nhận sai được chưa? Không có lần sau nữa đâu.”

Dường như Ân Sùng Húc cũng cảm thấy giọng của mình hơi nặng nề nên dịu lại. “Sùng Quyết là đệ đệ ruột thịt của ta, nàng khoan dung với đệ ấy một chút thì ta và cha sẽ rất vui mừng.”

Mục Dung dạ một tiếng thật khẽ rồi dựa vào bờ vai vững chãi của phu quân.

Trong nhà

Ân Sùng Quyết bưng chén trà lên uống một hớp rồi đặt xuống, nói: “Cha đã đuổi đại ca đại tẩu đi rồi, có chuyện muốn nói riêng với con sao?”

“Con thật là thông minh.” Ân Khôn nhìn đứa con mà mình thương hơn này với ánh mắt thâm thúy. “Vậy cha muốn nói đoán xem cha sắp nói gì với con?”

Ân Sùng Quyết dựa vào ghế, khoe môi khê nhếch lên. “Cũng chẳng có gì khó đoán. Cha muốn hỏi con... có phải Sài Chiêu đã nhìn thấy A Hoàn rồi không?”

Ân Khôn cũng ngồi xuống, trấn tĩnh châm cho mình một chén trà rồi ung dung nói: “Vậy con nói cho cha nghe xem nào?”

Ân Sùng Quyết nhe răng cười. “Nhìn thấy thì sao chứ? Năm đó hần bỏ mặc cả nhà A Hoàn không quan tâm, bây giờ còn mặt mũi nào gặp A Hoàn nữa? Hơn nữa Vũ Đế đã treo cổ tự vẫn rồi, chuyện tứ hôn gì đó cũng chỉ nói suông thôi. Năm đó họ chỉ gặp nhau vài ngày, tình cảm thâm sâu gì đâu chứ?”

“Thật thế sao?” Ân Khôn bình tĩnh nói: “Nhưng cha nghe nói vị thiếu chủ của Sài gia này đã mấy lần từ chối hoàng đế Đại Chu, những người được tứ hôn có công chúa, có con nhà quý tộc... Con không sợ đến giờ hần còn lẻ loi một mình như thế là vì không quên được A Hoàn của con sao?”

Mặt Ân Sùng Quyết hơi thay đổi nhưng sau đó lập tức lắc đầu nói: “Con không cho là vậy. Chu đế tứ hôn là vì muốn lôi kéo chú cháu họ Sài, Sài Chiêu là người cực thông minh, sao có thể bị Chu đế nắm thóp được chứ? Hai năm nay hần lập công lập nghiệp, đang lúc đắc ý nhất nên đương nhiên không muốn bị gia đình làm vướng bận chứ nhất định không phải vì A Hoàn...”

“Con nói thế thôi chứ thật ra trong lòng cũng không chắc đúng không.” Ân Khôn quan sát biểu cảm của con trai. “Cha biết con thích A Hoàn. Nhạc Hoàn là con nhà quyền quý, quả thật không thể chê vào đâu được. Nhưng năm đó cha giữ con bé lại, cũng không phải để cho con...”

49. Chương 25: Chương 18: Tiếng Trúc Quyển Luyện

Chợ Tuy Thành

Mấy người Sài Chiêu im lặng bước đi một quãng đường dài, Vân Tu tinh mắt chỉ cách đó không xa, nói: “Thiếu chủ, ngài nhìn xem, phía trước chẳng phải là thiếu phu nhân sao?”

Sài Chiêu nhìn theo hướng mà hần chỉ thì thấy Nhạc Hoàn đang cúi gằm mặt, đi vài bước lại dừng vài bước, như đang có tâm sự nặng trĩu vậy. Lý Trọng Nguyên nhìn thấy vẻ ôn hòa bất chợt hiện lên trong mắt Sài Chiêu thì hỏi khẽ: “Có cần gọi cô ấy một tiếng không?”

“Chưa chắc nàng ấy đã muốn nhìn thấy ta. Không nên để A Hoàn khó xử ở phiên chợ đông đúc này.” Sài Chiêu bước chậm lại, nói: “Đứng nhìn nàng ấy từ xa cũng đã tốt lắm rồi.”

Nhạc Hoàn rất nhạy bén, đi được một đoạn là phát hiện ra có một cái đuôi theo sau mình. Nàng đảo mắt vài vòng rồi quay đầu đi vào một hiệu cầm đồ bên đường.

“Hiệu... cầm đồ.” Vân Tu kinh ngạc nói: “Thiếu chủ, cô ấy sẽ không đem cầm báu vật gia truyền của ngài đây chứ?”

Nhạc Hoàn khẽ hừ nhẹ một tiếng, lấy chiếc khóa vàng ra đặt lên bàn. “Phiền ông chủ xem giúp ta cái này có thể cầm được bao nhiêu ngân lượng?”

Ông chủ cầm lên xem, mắt ánh lên vẻ vui mừng, chặc chặc vài tiếng: “Đây là đồ cổ rất hiếm có, nhìn chất lượng và kỹ thuật, chắc chắn là từ trong hoàng cung lưu lạc ra, có giá lắm đấy!”

“ Bao nhiêu?” Nhạc Hoàn thích thú vờ về những hoa văn trên chiếc khóa vàng.

Ông chủ xòe tay ra, nói: “Năm trăm lượng được không?”

“Năm trăm lượng?” Nhạc Hoàn trợn tròn mắt không dám tin, do dự nắm chặt chiếc khóa vàng trong lòng bàn tay.

“Cô nương chê ít ư?” Ông chủ vội vàng nói: “Vây ta đành thêm chút nữa, sáu trăm lượng, cô nương cầm cho ta đi!”

“Ta...” Nhạc Hoàn vội vàng cất chiếc khóa vàng đi, ấp úng nói: “Ta không cầm nữa, cảm ơn ông.”

“Giá cả còn có thể thương lượng lại mà!” Ông chủ tưởng là Nhạc Hoàn chê ít. “Cô nương đừng đi vội!”

“Không cầm nữa!” Nhạc Hoàn do dự bước đi. Vừa đi được vài bước đã thấy đám người Sài Chiêu đang đứng bên kia đường nhìn mình.

Sài Chiêu khẽ liếc nhìn sắc vàng óng ánh không sao giấu được trong lòng bàn tay nàng, ôn hòa hỏi: “Sao vậy, nghĩ lại thì thấy không nỡ à?”

“Ai không nỡ chứ!” Nhạc Hoàn vội vã giấu tay ra sau lưng, ấp úng nói. “Cái giá chỗ này đưa ra chưa hợp lý, để ta đi hỏi thêm vài chỗ khác xem sao...”

“Sáu trăm lượng mà còn chê ít sao?” Vân Tu cười to. “Xem ra thiếu phu nhân thật là tham lam. Sáu trăm lượng đủ để mua đất xây nhà ở Tuy Thành rồi, lẽ nào cô còn muốn mua cả cái Tuy Thành này sao?”

Nhạc Hoàn vừa ngượng vừa tức, trừng Vân Tu một cái rồi ngoảnh mặt quay đi, còn không quên nhét vật trên tay vào lòng.

“Thiếu chủ, có đi theo thiếu phu nhân nữa không?” Vân Tu thấy Nhạc Hoàn đi xa nên vội hỏi.

Khóe môi Sài Chiêu như nở nụ cười, hàng mi dài che phủ đôi mắt xám. Một lúc lâu sau, y mới dứt khoát quay người đi, nói: “Lần này, ta sẽ không để nàng ấy biến mất trước mắt mình. Chúng ta đi.”

Nhạc Hoàn đi nhanh được một lúc, thấy phía sau không có động tĩnh gì, chần chừ quay đầu lại nhìn, giữa đám người qua đường đông đúc kia đã không còn bóng dáng ba người nọ nữa.

Thấy còn sớm, Nhạc Hoàn đi lang thang bên bờ suối cạnh cánh rừng. Trên tảng đá bên bờ suối đã có một người ngồi, đang cầm cúi làm gì đó. Người kia nghe tiếng bước chân nên ngược đầu lên nhìn, khi bốn mắt chạm phải nhau thì cả hai cùng bật cười.

“Sao đại ca lại đến đây?” Nhạc Hoàn đến gần Ân Sùng Húc, ngồi ôm gối bên cạnh hắn.

Ân Sùng Húc nhặt cành trúc xanh biếc vừa mới chặt lên, nói: “Cha và Sùng Quyết có việc phải bàn, ta có thời gian nên vào rừng chọn ít trúc để vót cho muội ít tên. Sau này muội gả vào Ân gia, là thê tử của Sùng Quyết, đại ca không tiện làm những việc này cho muội nữa.”

Nhạc Hoàn cầm một cành trúc lên, thấy Ân Sùng Húc vừa nói chuyện vừa kiên nhẫn dùng dao vót mắt trúc đi, nàng há miệng nhưng không nói một lời.

Thấy Nhạc Hoàn im lặng, Ân Sùng Húc dừng tay lại, nhìn nàng hỏi: “Sao thế, nói đến chuyện giữa muội và Sùng Húc, hình như muội không được vui cho lắm thì phải? Hay là vì Sài...”

“Đại ca đừng nhắc đến tên người đó nữa.” Nhạc Hoàn vội nói.

“Đại ca không nhắc là được chứ gì.” Ân Sùng Húc bó tay với nàng. “Vậy Sùng Quyết thì sao, có khiến muội vui hơn chút nào không?”

Đôi mắt sáng của Nhạc Hoàn bỗng ánh lên vẻ gì đó, nàng nhặt một hòn đá nhỏ ném xuống nước, nghiêng đầu nhìn Ân Sùng Húc, nói: “Muội và người đó... có hôn ước do Vũ Đế ban, đại ca cũng biết mà.”

Ân Sùng Húc gật đầu nói. “Đúng là có nghe nói. Xem ra sự xuất hiện của hắn đã làm A Hoàn bận lòng.”

Nhạc Hoàn ôm gối, cúi đầu, nhìn mặt nước đang rung động, buồn rầu nói: “Muội vốn tưởng hắn phụ Nhạc gia... Nhưng, hắn đã đến Thương Châu, tuy không cứu được cả nhà muội nhưng dù sao cũng không bỏ rơi muội, Đại ca, huynh cảm thấy muội nên làm gì đây?”

“Sùng Quyết đã nói với huynh thế này.” Ân Sùng Húc nhìn Nhạc Hoàn bên cạnh với ánh mắt yêu thương. “Từ khi vừa gặp muội là nó đã muốn có muội. Một bên là chữ tín, một bên là chữ tình, tình và nghĩa đều lớn lao, đại ca biết khuyên muội thế nào chứ? A Hoàn sáng suốt, tự nhiên sẽ biết phải làm thế nào, đúng không?”

“Giống như huynh cưới Mục Dung sao?” Nhạc Hoàn nhìn cái bóng của Ân Sùng Húc dưới nước. “Dù đó không phải là ý muốn của đại ca nhưng huynh vẫn cưới cô ấy theo ý cha mình, đối xử tốt với cô ấy.”

Ân Sùng Húc ngắt một cái lá trúc, vuốt ve nó, nói: “Nếu Mục Dung đã là thê tử của ta thì cả đời này ta sẽ đối xử tốt với nàng ấy. A Hoàn đã từng nghe tiếng lá trúc chưa?”

“Tiếng lá trúc?” Nhạc Hoàn lắc đầu nói. “Lần đầu tiên muội nghe nói đấy.”

Vừa nói xong, tiếng nhạc du dương đã vang lên từ trên môi của Ân Sùng Húc, giống như là tiếng chim hót véo von, lại như tiếng gió lao xao, cùng với tiếng suối chảy róc rách không ngừng.

Nhạc Hoàn im lặng tựa đầu gối, nhắm mắt như đang ngủ. Ân Sùng Húc liếc mắt nhìn dáng vẻ ưu tư của nàng, trong tiếng sáo trúc cũng thoáng mang theo tiếng thở than.

Trong doanh trường

Thấy vẻ mặt Sài Chiêu khó đoán được là đang vui hay giận, Lý Trọng Nguyên cũng thấp thỏm đứng bên cạnh, do dự không dám lên tiếng. Huynh đệ họ Ngô đưa mắt nhìn nhau, cũng không dám hỏi một câu.

“Nói xem!” Sài Chiêu xoa lòng bàn tay mình.

“Nói xem?” Lý Trọng Nguyên ngăn ra. “Ý của thiếu chủ là...”

Sài Chiêu mỉm cười, nói: “Mấy ngày nay tâm trạng của ta rất tốt, sao mấy người các người lại nơm nớp lo sợ thế nhỉ? Đi Ân Gia Bảo chuyến này, những người nên gặp cũng đã gặp rồi, Trọng Nguyên không nhận ra điều gì sao?”

Lý Trọng Nguyên khẽ thở phào một hơi, bình ổn lại hơi thở, nói: “Ân Khôn cáo già gian xảo, Ân Sùng Húc chính trực, chín chắn, Ân Sùng Quyết... nhậy bén, lọc lõi. Trong ba cha con họ, Ân Sùng Quyết giống Ân Khôn hơn cả, còn trưởng tử Ân Sùng Húc thì lại khác đôi chút.”

Vân Tu gật đầu nói: “Ta cũng thấy hơi ngửa mặt với tên Ân Sùng Quyết đó.”

Lý Trọng Nguyên ra hiệu cho Vân Tu đừng nói nữa. Nhưng Sài Chiêu thì lại không trách hấn mau mồm mau miệng, nhìn y có vẻ rất thoải mái. “Vây theo ý các người, Tuy Thành giàu có này có quy thuận chúng ta không?”

“Có!”

“Không!”

Lý Trọng Nguyên và Vân Tu đồng thanh lên tiếng, nhưng ý kiến thì hoàn toàn trái ngược. Lý Trọng Nguyên nhú mày lắc đầu, còn Vân Tu thì nhướng mày nhìn thẳng vào Sài Chiêu.

Lý Trọng Nguyên bước lên một bước, nói: “Cha con họ Ân là kẻ thông minh, chúng ta đẩy lùi quân của Kỷ Minh, sĩ khí đang lên, Sài thiếu chủ lại đích thân đến thăm Ân Gia Bảo là nâng cao thể diện cho họ rồi, có lý nào lại không theo? Có thể làm đồng minh cùng mưu đoạt thiên hạ thì sao phải làm chương ngại vật cản trở bá chủ tương lai chứ? Cuộc giao dịch này, đương nhiên cha con Ân Khôn sẽ hiểu thấu.”

Vân Tu nhú mày nói: “Huynh cũng nói hai người kia không đơn giản, cho dù có quy thuận thiếu chủ thì làm sao thật lòng chứ?”

Lý Trọng Nguyên nói với vẻ bất đắc dĩ: “Lợi ích ở ngay trước mặt, còn nói thật lòng làm gì? Nếu Ân Gia Bảo không có những gì chúng ta cần thì chúng ta cần gì phải ngàn dặm xa xôi đến đây? Chẳng qua là đôi bên cùng có lợi mà thôi. Vân Tu à, ta, huynh và thiếu chủ đã đi trên con đường này thì không thể nào nói nghĩa khí, lên núi đao xuống biển lửa như trước nữa rồi.”

Vân Tu như hiểu ra, nhưng lại không muốn hiểu, lạnh lùng rẽ chân lùi ra vài bước.

Ngô Tá ngập ngừng nói: “Vây thiếu chủ định khi nào thì đến Ân Gia Bảo lần nữa?”

“Đến lần nữa?” Lý Trọng Nguyên nói với vẻ tự tin. “Khôn cần thiếu chủ phải đi, ta dám cá với huynh là chưa tới một ngày, Ân Gia Bảo sẽ đến mời thiếu chủ.”

“Hả?” Ngô Tá hiểu ra, nói: “Nếu như thế, theo những gì quận mã gia đã nói, Ân gia và Tuy Thành đã thuộc về Sài gia quân chúng ta à?”

Tất cả như nằm trong dự đoán của Sài Chiêu, y ung dung đứng dậy, rút mũi tên vàng trong túi đựng tên bọc bằng da cáo treo trên nóc lều ra, nâng niu rồi đặt lên trên bàn, dịu dàng vuốt ve nó, không nỡ dời mắt đi.

“Thiếu chủ...” Lý Trọng Nguyên muốn nói nhưng lại không dám.

“Ân Gia Bảo trợ giúp chúng ta là chuyện đã định, các người ai thử đoán xem A Hoàn có đi theo ta không?” Giọng của Sài Chiêu rất trấn tĩnh, không hề có gì khác thường.

“Đương nhiên!” Vân Tu vội vàng lên tiếng. “thiếu phu nhân đương nhiên sẽ theo thiếu chủ cả đời này. Nếu như... nếu như cô ấy không chịu...” Đôi mắt Vân Tu ánh lên vẻ cương quyết. “Ta sẽ cột cô ấy vào người thiếu chủ, được không?”

Ngô Hữu không nén được, cười phì một tiếng.

“Trọng Nguyên cũng muốn đoán một chút.” Lý Trọng Nguyên nói nhỏ. “Thiếu chủ, nếu ngài... thoáng đề cập với cha con Ân Khôn, hấn và Ân Sùng Quyết sẽ biết phải làm thế nào.”

“Trọng Nguyên, hôm nay huynh đã gặp cha con Ân Khôn, cảm thấy còn cần ta nhắc nhở một tiếng ư?” Sài Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve nét chữ khắc trên mũi tên. “Tính tình A Hoàn rất rắn rỏi, chuyện nàng ấy không

muốn ai có thể ép được chứ. Tấm lòng của Ân Sùng Quyết đối với nàng ấy cũng chỉ thế mà thôi.” Đôi mắt xám của Sài Chiêu bỗng sáng lên. “Ta cứ bắt nàng phải ở bên cạnh ta đây! Bằng lòng cũng được, không bằng lòng cũng thế, nàng ấy chỉ có thể là người của ta!”

Trên bầu trời, trăng sáng sao tỏ, con đường mòn dẫn đến ngôi nhà nhỏ lại không thấy có bóng người. Nhạc Hoàn ngóng mãi, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

“Sài thiếu chủ đã đến Ân Gia Bảo, e là cha con họ Ân đang có chuyện phải bàn bạc.” Thôi thúc mở cửa sổ ra, nói: “Đã đến canh giờ nào rồi, nếu lúc này Ân Sùng Quyết đến, chẳng lẽ muốn ngủ ở đây luôn sao? Đi ngủ đi.”

Nhạc Hoàn vịn vào búi tóc trên vai, chần chừ quay người lại, nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi nằm xuống giường, muốn đoán nhưng lại không dám đoán.

50. Chương 17: Treo Giá

“Con nói thế thôi chứ thật ra trong lòng cũng không chắc đúng không.” Ân Khôn quan sát biểu cảm của con trai. “Cha biết con thích A Hoàn. Nhạc Hoàn là con nhà quyền quý, quả thật không thể chê vào đâu được. Nhưng năm đó cha giữ con bé lại, cũng không phải để cho con...”

Ân Sùng Quyết không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên, chỉ ung dung nói: “Cha mưu tính sâu xa như thế cũng là vì lo liệu cho Ân Gia Bảo. Nhưng A Hoàn và Thôi thúc ở Tuy Thành sẵn sẵn để mưu sinh, chưa từng nợ Ân gia cái gì, chỉ e là sự tính toán của cha là dư thừa. Con chưa bao giờ giấu cha chuyện mình thích A Hoàn, hai năm nay cha cũng mặc cho con đối xử tốt với A Hoàn, con cho rằng cha đã ngầm chấp nhận chuyện của con và muội ấy... Con thật lòng thích muội ấy...”

“Trai lớn lấy vợ, có gì đâu mà phải che giấu.” Ân Khôn nói với vẻ rất cởi mở.

Ân Sùng Quyết vui mừng ra mặt, suýt nhảy cẫng lên, nói: “Vây ý của cha là đồng ý cho con và A Hoàn...”

“Đại ca con kéo dài hết năm này qua năm khác.” Ân Khôn chậm rãi nói: “Con thì lại nóng lòng thành gia...”

Ân Sùng Quyết đắc ý cười nói: “Cha không nhận ra sao? Đại ca có thích cô Mục Dung kia đâu chứ, chẳng qua là không thể không cưới mà thôi. Còn con thích A Hoàn, đương nhiên ước gì có thể lập tức cưới muội ấy về nhà. Đợi đám người Sài Chiêu đi khỏi, cha nhớ sai người chuẩn bị nhiều sính lễ, dù A Hoàn và Thôi thúc ở bên bìa rừng thì cũng không thể bạc đãi họ. Con xin cảm ơn cha trước.”

“Nếu thiếu chủ của Sài gia nhất định mang con bé theo thì sao?” Ân Khôn kín đáo hỏi.

Ân Sùng Quyết lập tức không cười nữa mà trầm giọng, nói: “Nếu thật là thế... thì tính sau.”

Sáng sớm hôm sau

“Cha.” Ân Sùng Húc bước nhanh vào thư phòng của cha mình, sắc mặt có vẻ bất an. “Có khách đến thăm.”

“Hắn?” Ân Khôn chậm rãi quay người lại. “Sài thiếu chủ hành động nhanh thật.”

“Đã đợi ngoài phòng khách rồi.” Ân Sùng Húc dò hỏi: “Hay là để con nói với họ hôm nay cha không tiện gặp khách?”

“Họ đã đến Ân Gia Bảo, có lý nào lại không gặp.” Ân Khôn vung vạt áo lên, nói: “Cha cũng muốn xem thử thiếu chủ của Sài gia là người thế nào.”

Trong phòng khách, Sài Chiêu ung dung ngồi thưởng thức trà, Văn Tu và Lý Trọng Nguyên đứng phía sau y. Họ quan sát một lượt dinh thự xa hoa không thua vương công quý tộc của Ân Gia Bảo rồi nhìn nhau gật đầu.

“Sài thiếu chủ từ xa đến mà lão phu không thể nghênh đón từ xa, thất lễ.” Ân Khôn cười to, bước vào phòng khách. “Mong là Sài thiếu chủ không phiền lòng.”

Sài Chiêu đặt chén trà xuống, từ từ đứng dậy, hướng về phía cha con Ân Khôn. “Sài Chiêu bái kiến Ân bảo chủ, Ân đại thiếu gia.”

Ân Sùng Húc gật đầu cười với y. Hắn thấy Sài Chiêu có phong thái hơn người, vóc dáng cao lớn, gương mặt anh tuấn cương nghị, đôi môi mỏng hơi hé mở trông có vẻ rất ung dung, sắc mặt khiêm tốn nhưng lại mang theo vẻ ngạo nghễ khó mà che giấu được, đôi mắt xám sắc lạnh vừa nhìn vào là đã khiến Ân Sùng Húc cảm thấy hơi ớn lạnh.

“Hai vị này là...” Sài Chiêu ra hiệu cho Vân Tu và Lý Trọng Nguyên bước tới.

Ân Sùng Húc quét mắt một lượt, nhìn Vân Tu, nói với giọng trầm trầm: “Vân Tu Vân tướng quân, chúng ta đã từng gặp nhau.”

Vân Tu cười ha hả, đáp: “Xem ra Vân Tu ta cũng là người đã gặp là khó quên. Bái kiến Ân bảo chủ, Ân đại thiếu gia.”

“Vị còn lại tuy ta chưa từng gặp nhưng cũng có thể đoán ra phần nào.” Ân Sùng Húc nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá Lý Trọng Nguyên. “Mặt mũi ôn hòa như ngọc, dáng người nho nhã như tùng bách, ta đoán... các hạ chính là đệ nhất mưu sĩ của Sài gia, trưởng phu của Sài quận chúa, quận mã Lý Trọng Nguyên?”

Lý Trọng Nguyên cúi người, chấp tay nói: “Ân đại thiếu gia quả nhiên lợi hại, tại hạ chính là Lý Trọng Nguyên.”

Vân Tu nhếch miệng, nói: “Chuyện này cũng đâu khó đoán. Lý Trọng Nguyên vừa nhìn giống hệt một thư sinh, Sài gia quân phần nhiều uy phong dũng mãnh, hẳn không phải Lý Trọng Nguyên thì còn là ai được?”

“Vân tướng quân có sao nói vậy, đúng là thẳng thắn!” Ngoài cửa có người cao giọng nói.

Mấy người cùng quay sang nhìn thì thấy Ân Sùng Quyết đứng ngoài cửa, nhìn họ cười hì hì.

Nhìn thấy “nhị ca” của Nhạc Hoàn, trong lòng Sài Chiêu thoáng có cảm giác khó chịu. Nhìn kỹ lại, hẳn quả thật rất khôi ngô, đôi mắt đen ẩn chứa vẻ háo hức của tuổi trẻ.

Vân Tu không hề có hảo cảm với Ân Sùng Quyết nên quay mặt đi không để ý đến hắn, mũi còn hừ vài tiếng. Ân Sùng Quyết nhìn thấy nhưng cũng không giận, bước lên trước vài bước, nói: “Hôm qua gặp được Sài thiếu chủ trong rừng, nhất thời quên chào hỏi, ta vốn định cùng cha đi thăm hỏi ngài, không ngờ ngài lại đến đây trước. Sùng Quyết lấy làm hổ thẹn.”

Thấy Ân Sùng Quyết không còn vẻ đề phòng như lúc gặp họ trong rừng mà vẻ mặt nhiệt tình như xuất phát từ tận đáy lòng, Lý Trọng Nguyên cũng thầm khen sự chín chắn lối đời của Ân Sùng Quyết, không dám xem thường nhị thiếu gia của Ân Gia Bảo nữa.

Ân Sùng Húc nhìn Sài Chiêu – người có hôn ước với Nhạc Hoàn – không rời mắt. Thấy dáng vẻ nhiệt tình tiếp đãi của đệ đệ mình thì cũng cố giấu vẻ xa lạ, xách bình trà lên châm cho những người ở đây.

Mấy người cùng hàn huyên vài câu, Sài Chiêu lơ đãng nói: “Trên đường đến đây, phần lớn là cảnh tiêu điều khốn khó, nhưng vừa bước vào Tuy Thành thì thấy phồn hoa không thua gì Vân Đô, có thể thấy Ân gia dốc không ít sức mới có thể bảo vệ trăm dặm xung quanh đây được yên bình giữa thời loạn lạc. Sài Chiêu bội phục.”

Ân Khôn xua tay nói: “So với công trạng nhiều lần đánh thắng, bức Sài Chiêu Kỷ Minh phải rút lui của Sài thiếu chủ, Ân Khôn ta có là gì đâu. Tuy Thành chẳng qua là nhờ vào địa thế mới có thể giữ được bình yên.”

“Tuy Thành là một nơi rất tốt.” Lý Trọng Nguyên cười nói: “Cửa cải dồi dào, lương thảo sung túc, binh sĩ dưới tay của Mục đô úy cũng đều dũng mãnh thiện chiến. Đến Ân Gia Bảo, nhìn thấy những tráng sĩ mạnh mẽ như hổ, chúng ta không thể không phục, đúng không Vân Tu?”

Vân Tu không muốn thừa nhận nhưng Lý Trọng Nguyên đã nói thế nên cũng đành ừ vài tiếng phụ họa.

“Vân tướng quân mới là chiến sĩ bậc nhất.” Ân Sùng Quyết buột miệng nói: “Ai chả biết Vân Tu dưới trướng Sài thiếu chủ là đệ nhất dũng sĩ của Chu Quốc, chưa từng gặp được đối thủ.”

“Đâu có!” Vân Tu lẩm bẩm vài tiếng. “Ngoại trừ thiếu chủ nhà ta...” Sài Chiêu khẽ tăng hắng vài tiếng, Vân Tu vội vàng im miệng.

“Không biết...” Ân Khôn chuyển sang đề tài khác. “Lần này Sài thiếu chủ dẫn bao nhiêu người đến Tuy Thành. Nếu không chê thì có thể ở lại Ân Gia Bảo.”

“Không dám làm phiền Ân Gia Bảo.” Lý Trọng Nguyên trả lời. “Tuy người không đông nhưng toàn là kẻ thô lỗ, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến sự thanh tĩnh của Ân Gia Bảo. Bọn họ đang ở trong rừng, cũng không tệ lắm.”

“Vây...” Ân Khôn dè dặt quan sát Sài Chiêu – người này giờ vẫn kiệm lời. “Vây nếu phía Sài thiếu chủ có thiếu gì thì cứ lên tiếng. Trong địa giới của Ân gia ta, tuyệt đối không thể tiếp đãi không chu đáo.”

“Hôm nay ta đến để bái phỏng Ân bảo chủ trước, tiện thể chúc mừng đại thiếu gia thành hôn.” Sài Chiêu lắc lắc chén trà trên tay. “Lần sau sẽ thương lượng với bảo chủ những chuyện khác, được không?”

Không đợi Ân Khôn lên tiếng, trong sân bỗng có người nói: “Có khách đến sao? Vây ta về trước đây.”

“Hay là Nhạc tiểu thư đợi một lát, nếu biết cô đến rồi lại về, nhị thiếu gia sẽ trách mắng tôi mất.”

“Là A Hoàn à?” Ân Sùng Quyết gọi với ra ngoài, sau đó bước nhanh ra.

“Nhị ca.” Nhạc Hoàn nhìn những người trong phòng, lập tức quay lưng đi. “Vây muội đi trước đây.”

“Mới đến đi rồi à?” Ân Sùng Quyết quay đầu lại nhìn vào phòng khách. “Muội đợi một lát, nhị ca còn có chuyện muốn nói với muội, Chỉ một lát thôi.”

Vân Tu thấy Nhạc Hoàn đến thì mắt sáng lên, gọi to: “Thiếu phu nhân?” Sao thiếu phu nhân biết thiếu chủ đến đây thế?”

Cách gọi “thiếu phu nhân” khiến cho cha con Ân Khôn lập tức biến sắc. Sài Chiêu không quát bảo Vân Tu dừng lại, sắc mặt cũng không thay đổi. Ân Sùng Húc không nhịn được, nói: “Vân Tu tướng quân cũng thật là, A Hoàn còn chưa kết hôn, sao gọi là thiếu phu nhân?”

Vân Tu lạnh lùng liếc Ân Sùng Húc một cái, ý cười trong mắt cũng tan biến. “Nhạc Hoàn mà người vừa nhắc đến chính là thê tử sắp cưới của thiếu chủ nhà ta, cũng chính là thiếu phu nhân của Vân Tu ta. Ta nói sai chỗ nào ư?”

Ân Sùng Húc còn định tranh luận thì bị Ân Khôn đưa mắt ngăn lại. Nhạc Hoàn đứng ngoài sân vừa then thừng vừa tức giận nhưng không thể bước tới xé rách cái miệng của Vân Tu.

Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ xấu hổ, nhẹ nhàng vỗ vai Nhạc Hoàn, nói nhỏ: “Không cần để ý đến hắn. Vây... muội về trước đi, lát nữa ta đến tìm muội.”

Đưa mắt tiễn Nhạc Hoàn ra về, lúc Ân Sùng Quyết quay lại phòng khách thì mặt đã khôi phục vẻ bình thường, nhặt trái cây lên từ từ bóc vỏ, đưa đến trước mặt Sài Chiêu, cười nói: “Đây là quýt vừa hái, rất ngọt, Sài thiếu chủ nếm thử đi.”

Sài Chiêu cười khẽ, nhận lấy và cầm vài múi cho vào miệng, gật đầu nói: “Tuy Thành đất đai màu mỡ, trái cây cũng ngon hơn hẳn, vừa mọng nước vừa ngọt ngào như mật.”

Ân Khôn nhìn hai người này với cặp mắt tinh ranh, làm như lơ đãng nói: “Sài thiếu chủ mấy năm nay lập được nhiều công lớn cho Đại Chu nên quên mất chuyện chung thân đại sự của mình. Nghe nói hoàng thượng muốn ban công chúa Sơ Vân bảo bối của mình cho ngài nhưng ngài luôn miệng từ chối. Còn cả Đại Chu đệ nhất mỹ nhân Tô Tinh Trúc – viên ngọc trên tay Tô thái úy nữa – Sài thiếu chủ cũng không động lòng...”

Lý Trọng Nguyên nhấp một ngụm trà, nói băng quơ. “Tuy Thành địa thế hiểm trở, Ân Gia Bảo cũng ít quan tâm tới chiến sự bên ngoài nhưng không ngờ Ân bảo chủ lại biết nhiều chuyện của Đại Chu ta như thế...”

“Thiếu chủ nhà ta còn có một thiếu phu nhân đang đợi lấy về, sao còn để mắt tới những người khác chứ?” Không đợi Ân Khôn lên tiếng, Vân Tu đã giành nói trước. “Chân tình chỉ có thể dành cho một người. Ba năm trước thiếu chủ vừa gặp đã thương thiếu phu nhân, cả đời này cũng chỉ thích cô ấy.”

“Ta và A Hoành đã gần ba năm không gặp...” Sài Chiêu nuốt miếng quýt trong miệng xuống. “Cho nên mới nói Tuy Thành đúng là một nơi may mắn, có thể cho ta gặp lại nàng ấy. Cũng phải đa tạ sự chăm sóc của Ân Gia Bảo dành cho A Hoành. Ân tình này, ta khắc ghi trong lòng.”

Ân Sùng Quyết cúi đầu bóc quýt không nói gì, không khí trong phòng nhất thời trở nên gượng gạo. Lý Trọng Nguyên nói nhỏ với Sài Chiêu. “Đã đến được một lúc rồi, thiếu chủ, chỉ bằng ta về trước...”

Sài Chiêu đứng dậy, gật đầu chào Ân Khôn. “Hôm nay lần đầu đến bái phỏng Ân bảo chủ, tại hạ không dám quấy rầy lâu. Lần sau nhất định sẽ cùng trò chuyện nhiều hơn.”

“Cha, con đi tiễn Sài thiếu chủ.” Ân Sùng Húc nói.

“Đại thiếu gia xin dừng bước.” Lý Trọng Nguyên rất biết chừng mực, ngăn cản hẳn. Ân Sùng Húc cũng dừng bước, không đi nữa.

Thấy ba người bước ra khỏi sân, Ân Sùng Húc thở phào một hơi, quay người lại nói: “Cha...”

“Con đừng nói gì.” Ân Khôn ngắt lời hẳn. “Sùng Húc, con ra ngoài trước đi, cha có chuyện cần nói với Sùng Quyết.”

“Con nghe thấy những gì Sài Chiêu nói rồi chứ?” Ân Khôn nhìn đứa con trai thoát trông có vẻ đang bình chân như vại kia.

“Con không phải kẻ điếc, sao lại không nghe được chứ?” Ân Sùng Quyết ngồi thẳng dậy. “Tên Vân Tu kia nói năng không e dè gì, Sài Chiêu giữ hẳn lại bên mình, sớm muộn gì cũng chuốc họa vào thân thôi.”

“thiếu phu nhân...” Ân Khôn nói với vẻ ẩn ý. “Xem ra Sài Chiêu cũng không quên được A Hoành.”

“A Hoành tốt như thế, muốn quên cũng khó...” Mặt Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ âm trầm.

“Con có biết tại sao năm đó Vũ Đế lại tứ hôn A Hoành cho Sài Chiêu không?”

“Con cũng từng nghe qua.” Ân Sùng Quyết vân vê trái quýt trên tay. “Bạch Long của A Hoành bị chấn kinh, Sài Chiêu anh hùng cứu mỹ nhân...”

“Sở Vương Kỷ Minh thúc đẩy, giật dây cho Vũ Đế ban A Hoành cho Sài gia lúc này đang thất thế. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, Sài gia ở Thương Sơn lại có lúc xoay chuyển tình thế, e là Kỷ Minh cũng không ngờ có ngày hôm nay.” Ân Khôn đặt chén trà xuống. “Cha biết con thích A Hoành, tính cách của A Hoành mạnh mẽ, nếu nó khẳng khái gả cho con thì e Sài Chiêu cũng chẳng có cách nào. Coi như nể mặt Ân Gia Bảo, hẳn cũng sẽ rút lui, tác thành cho hai con. Nhưng...”

Ân Sùng Quyết nhắm mắt lại với vẻ không cam tâm, cắn môi nói: “Con biết ý của cha. Nếu con thật sự lấy A Hoành thì chúng ta sẽ nợ Sài Chiêu một ân tình rất lớn. Nếu con nhường A Hoành cho hẳn thì... Sài Chiêu sẽ nợ Ân gia ta, nợ ân tình mà Ân Sùng Quyết con nhịn đau cắt thịt.”

“Cho nên nói người trọng nghĩa khí nhất chính là con chứ không phải đại ca con.” Ân Khôn vuốt râu, hài lòng nói: “Sùng Húc quá thận trọng, có nhiều chuyện không thể nhìn xa như con được. Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, Sài Chiêu đã đến bên ngoài Ân Gia Bảo, thuộc hạ cũng gọi A Hoành là thiếu phu nhân, con còn kiên quyết cưới A Hoành thì chính là Ân Gia Bảo ta không hiểu chuyện.”

Ân Sùng Quyết nắm chặt nắm đấm, hậm hực nói: “Sùng Quyết thật lòng muốn lấy Nhạc Hoành làm vợ... Cha cũng biết mà. Từ khi A Hoành đến Tuy Thành, trong mắt con đã không còn người khác.”

“Đại trưởng phu lo gì không có thê tử!” Ân Khôn cao giọng quát. “Chim khôn chọn cành mà đậu, nếu Sài gia đã có lòng muốn làm bạn với chúng ta, đây chính là cơ hội của Ân Gia Bảo. Sùng Quyết, đó chính là những lời con nói với cha khi đó. Vì một Nhạc Hoành, con nỡ lòng hy sinh tương lai tươi đẹp của Ân Gia Bảo sao?”

“Cha...” Mặt Ân Sùng Quyết khó giấu được vẻ rối rắm. “Con thật sự không hiểu được... bây giờ Sài Chiêu đã chức cao quyền trọng, muốn người thế nào mà chẳng có, sao trong lòng vẫn nhớ nhung nàng ấy.”

“Đây chính là ông trời đang giúp chúng ta! Để cho cha con ta thuận nước đẩy thuyền, tác thành cho Sài thiếu chủ chẳng phải càng tốt sao.” Ân Khôn đi đến gần con trai, ẩn nhẹ lên hai vai hẳn. “Sau này con

công thành danh toại thì sẽ hiểu sự lựa chọn hôm nay là đúng đắn.”

51. Chương 26: Chương 19: Bữa Tiệc Âm Mưu

Sáng hôm sau

“Thiếu chủ!” Ngô Hữu vừa cất tiếng gọi to vừa vén màn trướng lên, mặt đầy vẻ vui mừng. “Ngài đoán không sai chút nào, thiệp mời của Ân Gia Bảo đã được đưa đến!”

“Ồ?” Vân Tu không phục, lườm Lý Trọng Nguyên một cái, hỏi: “Ai đưa thiệp mời đến?”

Ngô Hữu cười nói: “Ân Sùng Húc, đại thiếu gia của Ân Gia Bảo. Họ cũng nể mặt chúng ta quá chứ!”

“Không ngờ lại là hắn đưa đến.” VÂN TU hơi ngạc nhiên, cũng thấy hơi mất mặt nên bĩu môi không nói gì nữa.

“Thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên thản nhiên nói: “Xem ra Ân gia cũng có thành ý đấy. Chuyến này chúng ta cũng nên đi.”

“Đương nhiên phải đi rồi.” Sài Chiêu phủi phủi chiếc áo gấm màu đen. “Lần này có nhiều thứ phải bàn.”

Nhân cơ hội này, Ân Sùng Húc nhìn ngắm xung quanh, thấy quân sĩ cùng lắm chỉ mấy trăm người nhưng ai nấy đều uy phong, được huấn luyện kỹ lưỡng, vừa nhìn là biết đây chính là binh sĩ thân cận của Sài Chiêu, có thể lấy một địch mười, không thể xem thường. Hắn nhìn lại vị thiếu tướng trẻ sau lưng mình, dung mạo bất phàm, hiên ngang oai vệ, giống người vừa bước vào truyền tin như đúc nhưng người này chừng chắc hơn, có lẽ là một tướng lĩnh tính cách thận trọng, có thể làm việc đại sự.

“Làm phiền Ân đại thiếu gia đích thân đến đây, Sài Chiêu ta thật không dám nhận.” Trong doanh trướng, Sài Chiêu vừa nói vừa bước nhanh ra ngoài, mặt ung dung mỉm cười.

“Cha ta đã chuẩn bị tiệc rượu ở Ân Gia Bảo, mong Sài thiếu chủ và các vị tướng quân đến đó một chuyến để cùng uống chén rượu.” Ân Sùng Húc mỉm cười, chấp tay nói.

“Ân bảo chủ có lòng, Ân đại thiếu gia lại đích thân đến, ta thật lấy làm vinh hạnh, sao có thể không đi được chứ.” Sài Chiêu nhìn Lý Trọng Nguyên, nói: “Huynh và Vân Tu đi với ta, còn Ngô Tá, Ngô Hữu ở lại trong doanh trại.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Ngô Tá, Ngô Hữu đồng thanh đáp.

Thấy Sài Chiêu không hề đưa đẩy từ chối, vẻ hào sảng không vòng vo ấy khiến Ân Sùng Húc thấy có hảo cảm với y. Mấy người họ vừa đi vừa nói chuyện cũng khá là hợp ý. Tuy Vân Tu vẫn hơi đề phòng người của Ân Gia Bảo nhưng khi lắng tai nghe Ân Sùng Húc phân tích tình hình hiện nay, không khỏi bất giác đến gần hơn, thỉnh thoảng còn gật đầu cảm thấy có vẻ thú vị.

“Người anh em này của ta ấy à.” Lý Trọng Nguyên cười nói. “Bình thường không thích nghe bọn ta bàn chuyện, hiếm khi hắn lại có hứng thú với những lời của Ân đại thiếu gia.”

Vân Tu vội vàng xê ra vài bước, vờ như đang ngắm trời mây. Mấy người Sài Chiêu cười trộm nhưng cũng không trêu hắn nữa.

“Thiếu chủ, ngài nhìn kia!” Vân Tu dừng bước, chỉ vào góc khu chợ, cả kinh nói, sau đó lại ép giọng thật khẽ: “Có phải thiếu chủ nhân không?”

Sài Chiêu nhìn về phía đó, thấy Nhạc Hoành đang ngồi trên bậc thềm đá ở bên đường, cúi đầu như đang ngủ, trước mặt đặt một cái giỏ trúc, trong đó chứa đầy thú vừa săn được.

“A Hoành...” Ân Sùng Húc gọi khẽ.

Vân Tu chạy vọt qua đó, tăng hắng một tiếng: “Cô nương, cái này bán sao đây?”

Nhạc Hoàn không nhúc nhích, ừ ừ trả lời: “Ừng con năm văn tiền, chim diều mười văn tiền, nếu mua tất cả thì năm đồng.”

“Đắt thế á?” Vân Tu giả vờ ngạc nhiên. “Đắt gấp đôi của người khác, cô nương cũng thật là xảo trá.”

Nhạc Hoàn vẫn không ngẩng đầu lên, nói nhỏ: “Người là người nơi khác đến phải không. Người Tuy Thành đều biết đồ ta sẵn chỉ bán xuyên mắt, lông và da không hề tổn thương gì. Nếu người chỉ muốn ăn thịt rừng thì đi nơi khác mua đi.”

Ân Sùng Húc quay đầu qua nhìn Sài Chiêu đang im lặng không nói gì. Gương mặt lạnh nhạt, vinh nhục đều thờ ơ của y bỗng chốc trở nên ôn hòa khi nhìn thấy Nhạc Hoàn. Đôi mắt sâu không thấy đáy cũng chứa chan tình ý, môi cong lên thành một nụ cười nhẹ, như có vô vàn lời muốn thổ lộ cùng nàng. Nhưng y không hề nhích thêm nửa bước, giống như sợ làm kinh động đến sự nghỉ ngơi của nàng, đành nguyện đứng đây ngắm nhìn nàng là đã có thể thỏa mãn rồi.

“Này!” Vân Tu nghe thế thì không phản bác gì được, đành lấy một thỏi bạc từ trong ngực ra, đưa đến bên cạnh tay Nhạc Hoàn. “Tiểu gia ta mua tất là được chứ gì.”

Nhạc Hoàn khẽ hé mắt ra, thấy thỏi bạc trước mắt sáng lấp lánh thì ngáp một cái, vươn người định nhặt lấy thỏi bạc. Bỗng nghe người kia bật cười khúc khích, nàng ngẩng đầu lên nhìn thì giật bắn cả người. “Là người...”

“Không chỉ có ta mà còn có thiếu chủ nữa!” Vân Tu quay người sang, cố ý gọi Ân Sùng Húc. “Tuy Thành là địa giới của Ân Gia Bảo, vậy mà thiếu phu nhân nhà ta còn phải sẵn sàng để mưu sinh ư? Chắc chắn, đại thiếu gia, ngài chăm lo cho cô ấy chưa được chu toàn rồi!”

Nhạc Hoàn nhìn thấy Sài Chiêu đang nhìn mình chăm chú thì vội vàng nhắc cái giỏ trúc lên định bỏ đi. Vân Tu giữ chặt nàng lại. “Đã bán cho ta rồi, còn muốn mang đi ư?”

“Vân Tu!” Lý Trọng Nguyên quát. “Làm càn!”

Vân Tu hậm hực buông tay ra. Ân Sùng Húc bước tới, ôn hòa nói: “Họ đang trên đường đến Ân Gia Bảo. Cha đã chuẩn bị rượu rồi, dặn ta phải đi mời muội và Thôi thúc. Nếu muội đã ở trong chợ thì đi với đại ca luôn đi.”

“Muội không đi.” Nhạc Hoàn xách cái giỏ trúc lên. “Cha huynh mở tiệc mừng khách, muội đi làm gì?”

“A Hoàn.” Ân Sùng Húc kiên trì nói: “Theo đại ca về ăn bữa cơm rồi hãy đi.”

Trong vẻ kiên quyết của Ân Sùng Húc có mang theo chút van nài, Nhạc Hoàn cũng không muốn hấn khó xử nên cắn môi nói: “Đi thì đi, ăn cơm xong muội sẽ về ngay.”

Thấy nàng đồng ý, Vân Tu nhìn Sài Chiêu cười thật tươi. Sài Chiêu cũng cụp mắt, mỉm cười, đi chậm chậm theo sau Ân Sùng Húc và Nhạc Hoàn.

Ân Gia Bảo

Nghe bên ngoài có tiếng động, Ân Sùng Quyết vội đích thân ra đón. Thấy những cung ở trong đó, hẳn hê miệng nhưng không nói được tiếng nào, liếc nhìn nàng một cái rồi nhìn Sài Chiêu, tươi cười nói: “Sài thiếu chủ về mặt rồi. Sùng Quyết còn lo là ngài không chịu đến uốn chén rượu này đây.”

“Đại ca người đích thân đến, sao không nể mặt cho được?” Sài Chiêu thản nhiên nói.

Người hầu trong nhà thấy tay Nhạc Hoàn còn xách giỏ trúc chứa đầy thú săn thì vội vàng qua đỡ lấy. Nhạc Hoàn xoa xoa lòng bàn tay bị đè ửng đỏ. Sài Chiêu kéo lấy tay nàng rất tự nhiên, nhẹ nhàng xoa bàn tay nàng ta, vuốt ve dấu đỏ ấy một cách đầy yêu thương.

“Đôi bàn tay từng kéo cung lớn này...” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn đang lúng túng không biết làm sao. “Ba năm trước làm mọi người kinh động, nay lại chỉ vì kẻ mưu sinh thôi sao?”

Tay của y rất ấm áp, giống như một bếp lò sưởi ấm sự lạnh giá của Nhạc Hoàn.

Ân Sùng Quyết làm như không nhìn thấy gì, quay người gọi với vào trong nhà. “Cha, Sài thiếu chủ đến rồi.”

Nhạc Hoành rút tay mình ra, giấu sau lưng. Lòng bàn tay toát những giọt mồ hôi lấm tấm.

Vào nhà, trên bàn đã chuẩn bị sẵn thức ăn thịnh soạn. Ân Khôn mời Sài Chiêu ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó mời Vân Tu và Lý Trọng Nguyên.

Vân Tu lùi một bước, nói: “Ta chẳng qua chỉ là thuộc hạ của thiếu chủ, nào dám ngồi cùng bàn với ngài. Lý Trọng Nguyên hẳn là quận mã gia, hẳn ngồi chung với các vị là được.”

Sài Chiêu liếc nhìn Lý Trọng Nguyên, hẳn hiểu ý nên ngồi xuống chỗ cuối cùng trong hàng. Thấy Nhạc Hoành còn đứng, Ân Sùng Húc đang định gọi nàng thì Ân Sùng Quyết đã giành trước. “A Hoành, mau đến đây.” Vừa nói vừa kéo nàng ngồi xuống bên cạnh Sài Chiêu. “Ngồi đây là được.”

“Nhị ca...” Nhạc Hoành định đứng dậy nhưng bị Ân Sùng Quyết dè mạnh không nhúc nhích được. “Đây là ghế trên, muội ngồi bên kia là được.”

“Muội phải ngồi ghế trên!” Ân Sùng Quyết không cho nàng phân trần. “Muội và Sài thiếu chủ cách biệt bao năm giờ mới trùng phùng, ngài ấy là khách, muội cũng vậy, có lý nào lại tách ra!”

“Nhị ca...” Tim Nhạc Hoành như bị đè nặng.

Ân Sùng Húc thấy đệ đệ làm thế, lại nhìn dáng vẻ thản nhiên của cha mình thì đã hiểu được phần nào. Tuy trên mặt không tỏ vẻ gì nhưng thật ra trong lòng đã dâng lên một cảm giác khổ sở.

Dường như Mục Dung cũng đã nhận ra điều gì đó nên dùng khuỷu tay thúc nhẹ vào người phu quân, hỏi nhỏ: “Đệ đệ của chàng định buông tay à?”

“Đừng nói bậy.” Ân Sùng Húc nhíu mày, nói: “Hôm nay trong nhà có khách quý, nàng an phận một chút.”

Mục Dung vội vàng sửa sang lại vòng chuỗi san hô đỏ trên cổ, đứng dậy châm rượu cho Sài Chiêu. Châm đầy ly này, lại miễn cưỡng đến gần ly rượu của Nhạc Hoành.

“Đại tẩu khách sáo rồi.” Nhạc Hoành khẽ cảm ơn một câu.

Mục Dung không trả lời nàng, đôi mắt hạnh liếc nhìn hai người rồi lại nhìn sang Ân Sùng Quyết, thấy hắn đang trò chuyện vui vẻ với Lý Trọng Nguyên, giống như không hề nhìn thấy những – người hắn từng hề thấy là không thể rời mắt trước kia.

Uống hết ly rượu, bàn tiệc cũng trở nên náo nhiệt hơn nhiều. Trong lúc chén tạc chén thù, Sài Chiêu vẫn không quên nhìn Nhạc Hoành đang ngồi im lặng bên cạnh. Thấy nàng đẩy về tâm sự, không hề động đũa nên y gấp một miếng cá đặt vào chén nàng, nói khê: “Sao lại không ăn gì vậy? Món này khá ngon, nàng ăn đi.”

Nhạc Hoành đẩy miếng cá sang một bên, Ân Sùng Húc ôn hòa nói: “Sài thiếu chủ không biết đầy thôi, ta từng nghe A Hoành nói lúc nhỏ muội ấy không cần thận nuốt phải xương cá, rất đau đớn nên từ đó rất hiếm khi ăn cá nữa.”

“Thế à...” Sài Chiêu mỉm cười, gấp miếng cá trong chén Nhạc Hoành lên rồi cho vào miệng. “Cũng tại ta không biết gì cả. Ta không gặp A Hoành ba năm rồi, ở Liêu Châu cũng chỉ gặp nhau có vài lần, ngay cả nàng ấy thích gì cũng không biết. Vậy cho hỏi Ân đại thiếu gia, A Hoành thích ăn những gì?”

Ân Sùng Húc nhìn đệ đệ mình, hắn đang xoay ly rượu trên tay, không nhìn ai cả. Ân Sùng Húc bất đắc dĩ thu mắt lại, mỉm cười nói: “Khẩu vị của A Hoành khá là thanh đạm, nhưng muội ấy thích ăn gì thì... ta cũng không rõ lắm, mong Sài thiếu chủ đừng trách.”

Mục Dung khẽ thở phào một hơi, lén kéo áo hắn, khẽ lắc đầu.

Sài Chiêu đảo mắt nhìn một lượt thức ăn trên bàn, cuối cùng dừng lại ở món canh chim trả hầm tôm, mỉm cười đứng dậy múc một chén rồi đẩy đến trước mặt Nhạc Hoành, nói nhỏ: “Không biết nàng thích ăn gì, nếu thích thì ăn một chút, không thích thì không cần để ý đến nó. Sau này ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, chắc sẽ hiểu được nàng.”

Nhạc Hoành cầm muống lên đảo chén canh, thổi cho bớt nóng rồi ăn một miếng. Thấy cuối cùng nàng cũng ăn, Sài Chiêu mỉm cười thoải mái rồi nhìn Ân Khôn, tự giễu mình. “Đã để Ân Bảo chủ chê cười rồi.”

“Đâu có!” Ân Khôn xua tay. “Rốt cuộc Sài thiếu chủ cũng được lòng giai nhân, thế là không còn gì tốt hơn. Lão phu vui thay cho Sài thiếu chủ còn không kịp nữa là.”

Lý Trọng Nguyên âm thầm liếc nhìn Ân Sùng Quyết, thấy thần sắc không hẳn vẫn ung dung như thường, xoay xoay chén rượu trên tay và mỉm cười, giống như không nhìn thấy gì, lại như tất cả đều đã trong dự liệu của hắn.

“A Hoành lưu lạc đến Tuy Thành, may mà có sự giúp đỡ của Ân Gia Bảo. Sài Chiêu ta...” Sài Chiêu bưng ly rượu, đứng lên nói: “Xin đa tạ các vị ngồi đây.” Nói xong thì uống cạn ly rượu, vẻ cảm kích trong mắt giống hệt xuất phát từ chân tình.

“Ly này Sài thiếu chủ phải uống cạn đây.” Ân Sùng Quyết cười nói: “Ta và đại ca luôn xem A Hoành là muội muội, có điều A Hoành vẫn luôn rất quật cường, thế nào cũng không chịu nghe theo bọn ta, vào ở trong Ân Gia Bảo. Dù sao thì căn nhà bên bờ rừng cũng quá sơ sài, khiến cho A Hoành phải chịu thiệt nhiều. Nhưng thế cũng tốt, A Hoành và Sài thiếu chủ trùng phùng, coi như có người chăm sóc cho muội ấy rồi. Ta và đại ca thân là huynh trưởng cũng có thể yên tâm phần nào. Đại ca, huynh nói xem đúng không?”

Những lời này Ân Sùng Quyết nói rất tự nhiên và lưu loát, không có vẻ khách thường nào. Hai tay đang đặt trên đầu gối của Nhạc Hoành không ngừng run rẩy, cổ hết sức để duy trì bình tĩnh.

Sài Chiêu lặng lẽ nắm lấy bàn tay đặt dưới bàn của Nhạc Hoành, dịu dàng an ủi vị hôn thê đang cảm thấy đau thương và giá lạnh bên cạnh mình.

Nhạc Hoành bỗng nhiên đứng lên, bưng chén rượu trên bàn lên, nhìn về hướng Ân Sùng Quyết đang cười nói vui vẻ, nói rõ từng chữ: “Hôm nay muội mới biết thì ra tình cảm huynh muội mà nhị ca danh cho muội lại quý trọng như thế. Nhạc Hoành không có gì để báo đáp, chỉ biết kính nhị ca một ly. Muội xin cạn trước.” Nói xong thì ngửa đầu uống cạn ly rượu, mắt thì vẫn nhìn chằm chằm vào Ân Sùng Quyết. “Nhị ca uống xong ly rượu này thì chính là nhị ca tình nghĩa sâu nặng của Nhạc Hoành.”

52. Chương 18: Tiếng Trúc Quyên Luyến

Chợ Tuy Thành

Mấy người Sài Chiêu im lặng bước đi một quãng đường dài, Vân Tu tinh mắt chỉ cách đó không xa, nói: “Thiếu chủ, ngài nhìn xem, phía trước chẳng phải là thiếu phu nhân sao?”

Sài Chiêu nhìn theo hướng mà hắn chỉ thì thấy Nhạc Hoành đang cúi gằm mặt, đi vài bước lại dừng vài bước, như đang có tâm sự nặng trĩu vậy. Lý Trọng Nguyên nhìn thấy vẻ ôn hòa bất chợt hiện lên trong mắt Sài Chiêu thì hỏi khẽ: “Có cần gọi cô ấy một tiếng không?”

“Chưa chắc nàng ấy đã muốn nhìn thấy ta. Không nên để A Hoành khó xử ở phiên chợ đông đúc này.” Sài Chiêu bước chậm lại, nói: “Đứng nhìn nàng ấy từ xa cũng đã tốt lắm rồi.”

Nhạc Hoành rất nhạy bén, đi được một đoạn là phát hiện ra có một cái đuôi theo sau mình. Nàng đảo mắt vài vòng rồi quay đầu đi vào một hiệu cầm đồ bên đường.

“Hiệu... cầm đồ.” Vân Tu kinh ngạc nói: “Thiếu chủ, cô ấy sẽ không đem cầm báu vật gia truyền của ngài đây chứ?”

Nhạc Hoành khẽ hừ nhẹ một tiếng, lấy chiếc khóa vàng ra đặt lên bàn. “Phiền ông chủ xem giúp ta cái này có thể cầm được bao nhiêu ngân lượng?”

Ông chủ cầm lên xem, mắt ánh lên vẻ vui mừng, chặc chặc vài tiếng: “Đây là đồ cổ rất hiếm có, nhìn chất lượng và kỹ thuật, chắc chắn là từ trong hoàng cung lưu lạc ra, có giá lắm đấy!”

“Bao nhiêu?” Nhạc Hoành thích thú vân vê những hoa văn trên chiếc khóa vàng.

Ông chủ xòe tay ra, nói: “Năm trăm lượng được không?”

“Năm trăm lượng?” Nhạc Hoàn không dám tin, do dự nắm chặt chiếc khóa vàng trong lòng bàn tay.

“Cô nương chê ít ư?” Ông chủ vội vàng nói: “Vây ta đành thêm chút nữa, sáu trăm lượng, cô nương cầm cho ta đi!”

“Ta...” Nhạc Hoàn vội vàng cất chiếc khóa vàng đi, ấp úng nói: “Ta không cầm nữa, cảm ơn ông.”

“Giá cả còn có thể thương lượng lại mà!” Ông chủ tưởng là Nhạc Hoàn chê ít. “Cô nương đừng đi vội!”

“Không cầm nữa!” Nhạc Hoàn do dự bước đi. Vừa đi được vài bước đã thấy đám người Sài Chiêu đang đứng bên kia đường nhìn mình.

Sài Chiêu khẽ liếc nhìn sắc vàng óng ánh không sao giấu được trong lòng bàn tay nàng, ôn hòa hỏi: “Sao vậy, nghĩ lại thì thấy không nỡ à?”

“Ai không nỡ chứ!” Nhạc Hoàn vội vã giấu tay ra sau lưng, ấp úng nói. “Cái giá chỗ này đưa ra chưa hợp lý, để ta đi hỏi thêm vài chỗ khác xem sao...”

“Sáu trăm lượng mà còn chê ít sao?” Vân Tu cười to. “Xem ra thiếu phu nhân thật là tham lam. Sáu trăm lượng đủ để mua đất xây nhà ở Tuy Thành rồi, lẽ nào cô còn muốn mua cả cái Tuy Thành này sao?”

Nhạc Hoàn vừa ngượng vừa tức, trừng Vân Tu một cái rồi ngoảnh mặt quay đi, còn không quên nhét vật trên tay vào lòng.

“Thiếu chủ, có đi theo thiếu phu nhân nữa không?” Vân Tu thấy Nhạc Hoàn đi xa nên vội hỏi.

Khóe môi Sài Chiêu như nở nụ cười, hàng mi dài che phủ đôi mắt xám. Một lúc lâu sau, y mới dứt khoát quay người đi, nói: “Lần này, ta sẽ không để nàng ấy biến mất trước mắt mình. Chúng ta đi.”

Nhạc Hoàn đi nhanh được một lúc, thấy phía sau không có động tĩnh gì, chần chừ quay đầu lại nhìn, giữa đám người qua đường đông đúc kia đã không còn bóng dáng ba người nọ nữa.

Thấy còn sớm, Nhạc Hoàn đi lang thang bên bờ suối cạnh cánh rừng. Trên tảng đá bên bờ suối đã có một người ngồi, đang cầm cúi làm gì đó. Người kia nghe tiếng bước chân nên ngược đầu lên nhìn, khi bốn mắt chạm phải nhau thì cả hai cùng bật cười.

“Sao đại ca lại đến đây?” Nhạc Hoàn đến gần Ân Sùng Húc, ngồi ôm gối bên cạnh hắn.

Ân Sùng Húc nhặt cành trúc xanh biếc vừa mới chặt lên, nói: “Cha và Sùng Quyết có việc phải bàn, ta có thời gian nên vào rừng chọn ít trúc để vót cho muội ít tên. Sau này muội gả vào Ân gia, là thê tử của Sùng Quyết, đại ca không tiện làm những việc này cho muội nữa.”

Nhạc Hoàn cầm một cành trúc lên, thấy Ân Sùng Húc vừa nói chuyện vừa kiên nhẫn dùng dao vót mắt trúc đi, nàng há miệng nhưng không nói một lời.

Thấy Nhạc Hoàn im lặng, Ân Sùng Húc dừng tay lại, nhìn nàng hỏi: “Sao thế, nói đến chuyện giữa muội và Sùng Húc, hình như muội không được vui cho lắm thì phải? Hay là vì Sài...”

“Đại ca đừng nhắc đến tên người đó nữa.” Nhạc Hoàn vội nói.

“Đại ca không nhắc là được chứ gì.” Ân Sùng Húc bó tay với nàng. “Vây Sùng Quyết thì sao, có khiến muội vui hơn chút nào không?”

Đôi mắt sáng của Nhạc Hoàn bỗng ánh lên vẻ gì đó, nàng nhặt một hòn đá nhỏ ném xuống nước, nghiêng đầu nhìn Ân Sùng Húc, nói: “Muội và người đó... có hôn ước do Vũ Đế ban, đại ca cũng biết mà.”

Ân Sùng Húc gật đầu nói. “Đúng là có nghe nói. Xem ra sự xuất hiện của hắn đã làm A Hoàn bận lòng.”

Nhạc Hoàn ôm gối, cúi đầu, nhìn mặt nước đang rung động, buồn rầu nói: “Muội vốn tưởng hắn phụ Nhạc gia... Nhưng, hắn đã đến Thương Châu, tuy không cứu được cả nhà muội nhưng dù sao cũng không bỏ rơi muội, Đại ca, huynh cảm thấy muội nên làm gì đây?”

“Sùng Quyết đã nói với huynh thế này.” Ân Sùng Húc nhìn Nhạc Hoàn bên cạnh với ánh mắt yêu thương. “Từ khi vừa gặp muội là nó đã muốn có muội. Một bên là chữ tín, một bên là chữ tình, tình và nghĩa đều

lớn lao, đại ca biết khuyên muội thế nào chứ? A Hoành sáng suốt, tự nhiên sẽ biết phải làm thế nào, đúng không?”

“Giống như huynh cười Mục Dung sao?” Nhạc Hoành nhìn cái bóng của Ân Sùng Húc dưới nước. “Dù đó không phải là ý muốn của đại ca nhưng huynh vẫn cười cô ấy theo ý cha mình, đối xử tốt với cô ấy.”

Ân Sùng Húc ngắt một cái lá trúc, vuốt ve nó, nói: “Nếu Mục Dung đã là thê tử của ta thì cả đời này ta sẽ đối xử tốt với nàng ấy. A Hoành đã từng nghe tiếng lá trúc chưa?”

“Tiếng lá trúc?” Nhạc Hoành lắc đầu nói. “Lần đầu tiên muội nghe nói đấy.”

Vừa nói xong, tiếng nhạc du dương đã vang lên từ trên môi của Ân Sùng Húc, giống như là tiếng chim hót véo von, lại như tiếng gió lao xao, cùng với tiếng suối chảy róc rách không ngừng.

Nhạc Hoành im lặng tựa đầu gối, nhắm mắt như đang ngủ. Ân Sùng Húc liếc mắt nhìn dáng vẻ ưu tư của nàng, trong tiếng sáo trúc cũng thoáng mang theo tiếng thở than.

Trong doanh trướng

Thấy vẻ mặt Sài Chiêu khó đoán được là đang vui hay giận, Lý Trọng Nguyên cũng thấp thỏm đứng bên cạnh, do dự không dám lên tiếng. Huynh đệ họ Ngô đưa mắt nhìn nhau, cũng không dám hỏi một câu.

“Nói xem!” Sài Chiêu xoa lòng bàn tay mình.

“Nói xem?” Lý Trọng Nguyên ngăn ra. “Ý của thiếu chủ là...”

Sài Chiêu mỉm cười, nói: “Mấy ngày nay tâm trạng của ta rất tốt, sao mấy người các người lại nơm nớp lo sợ thế nhỉ? Đi Ân Gia Bảo chuyến này, những người nên gặp cũng đã gặp rồi, Trọng Nguyên không nhận ra điều gì sao?”

Lý Trọng Nguyên khẽ thở phào một hơi, bình ổn lại hơi thở, nói: “Ân Khôn cáo già gian xảo, Ân Sùng Húc chính trực, chín chắn, Ân Sùng Quyết... nhậy bén, lọc lõi. Trong ba cha con họ, Ân Sùng Quyết giống Ân Khôn hơn cả, còn trưởng tử Ân Sùng Húc thì lại khác đôi chút.”

Vân Tu gật đầu nói: “Ta cũng thấy hơi ngứa mắt với tên Ân Sùng Quyết đó.”

Lý Trọng Nguyên ra hiệu cho Vân Tu đừng nói nữa. Nhưng Sài Chiêu thì lại không trách hấn mau mồm mau miệng, nhìn y có vẻ rất thoải mái. “Vậy theo ý các người, Tuy Thành giàu có này có quy thuận chúng ta không?”

“Có!”

“Không!”

Lý Trọng Nguyên và Vân Tu đồng thanh lên tiếng, nhưng ý kiến thì hoàn toàn trái ngược. Lý Trọng Nguyên nhú mày lắc đầu, còn Vân Tu thì nhướng mày nhìn thẳng vào Sài Chiêu.

Lý Trọng Nguyên bước lên một bước, nói: “Cha con họ Ân là kẻ thông minh, chúng ta đẩy lùi quân của Kỷ Minh, sĩ khí đang lên, Sài thiếu chủ lại đích thân đến thăm Ân Gia Bảo là nâng cao thể diện cho họ rồi, có lý nào lại không theo? Có thể làm đồng minh cùng mưu đoạt thiên hạ thì sao phải làm chương ngại vật cản trở bá chủ tương lai chứ? Cuộc giao dịch này, đương nhiên cha con Ân Khôn sẽ hiểu thấu.”

Vân Tu nhú mày nói: “Huynh cũng nói hai người kia không đơn giản, cho dù có quy thuận thiếu chủ thì làm sao thật lòng chứ?”

Lý Trọng Nguyên nói với vẻ bất đắc dĩ: “Lợi ích ở ngay trước mắt, còn nói thật lòng làm gì? Nếu Ân Gia Bảo không có những gì chúng ta cần thì chúng ta cần gì phải ngàn dặm xa xôi đến đây? Chẳng qua là đôi bên cùng có lợi mà thôi. Vân Tu à, ta, huynh và thiếu chủ đã đi trên con đường này thì không thể nào nói nghĩa khí, lên núi đao xuống biển lửa như trước nữa rồi.”

Vân Tu như hiểu ra, nhưng lại không muốn hiểu, lạnh lùng rẽ chân lùi ra vài bước.

Ngô Tá ngập ngừng nói: “Vậy thiếu chủ định khi nào thì đến Ân Gia Bảo lần nữa?”

“Đến lần nữa?” Lý Trọng Nguyên nói với vẻ tự tin. “Khôn cần thiếu chủ phải đi, ta dám cá với huynh là chưa tới một ngày, Ân Gia Bảo sẽ đến mời thiếu chủ.”

“Hả?” Ngô Tá hiểu ra, nói: “Nếu như thế, theo những gì quận mã gia đã nói, Ân gia và Tuy Thành đã thuộc về Sài gia quân chúng ta à?”

Tất cả như nằm trong dự đoán của Sài Chiêu, y ung dung đứng dậy, rút mũi tên vàng trong túi đựng tên bọc bằng da cáo treo trên nóc lều ra, nâng niu rồi đặt lên trên bàn, dịu dàng vuốt ve nó, không nỡ dời mắt đi.

“Thiếu chủ...” Lý Trọng Nguyên muốn nói nhưng lại không dám.

“Ân Gia Bảo trợ giúp chúng ta là chuyện đã định, các người ai thử đoán xem A Hoàn có đi theo ta không?” Giọng của Sài Chiêu rất trấn tĩnh, không hề có gì khác thường.

“Đương nhiên!” Vân Tu vội vàng lên tiếng. “thiếu phu nhân đương nhiên sẽ theo thiếu chủ cả đời này. Nếu như... nếu như cô ấy không chịu...” Đôi mắt Vân Tu ánh lên vẻ cương quyết. “Ta sẽ cột cô ấy vào người thiếu chủ, được không?”

Ngô Hữu không nén được, cười phì một tiếng.

“Trọng Nguyên cũng muốn đoán một chút.” Lý Trọng Nguyên nói nhỏ. “Thiếu chủ, nếu ngài... thoáng đề cập với cha con Ân Khôn, hẳn và Ân Sùng Quyết sẽ biết phải làm thế nào.”

“Trọng Nguyên, hôm nay huynh đã gặp cha con Ân Khôn, cảm thấy còn cần ta nhắc nhở một tiếng ư?” Sài Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve nét chữ khắc trên mũi tên. “Tính tình A Hoàn rất rắn rỏi, chuyện nàng ấy không muốn ai có thể ép được chứ. Tấm lòng của Ân Sùng Quyết đối với nàng ấy cũng chỉ thế mà thôi.” Đôi mắt xám của Sài Chiêu bỗng sáng lên. “Ta cứ bắt nàng phải ở bên cạnh ta đây! Bằng lòng cũng được, không bằng lòng cũng thế, nàng ấy chỉ có thể là người của ta!”

Trên bầu trời, trăng sáng sao tỏ, con đường mòn dẫn đến ngôi nhà nhỏ lại không thấy có bóng người. Nhạc Hoàn ngóng mãi, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

“Sài thiếu chủ đã đến Ân Gia Bảo, e là cha con họ Ân đang có chuyện phải bàn bạc.” Thôi thúc mở cửa sổ ra, nói: “Đã đến canh giờ nào rồi, nếu lúc này Ân Sùng Quyết đến, chẳng lẽ muốn ngủ ở đây luôn sao? Đi ngủ đi.”

Nhạc Hoàn vịn vào búi tóc trên vai, chần chừ quay người lại, nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi nằm xuống giường, muốn đoán nhưng lại không dám đoán.

53. Chương 27: Chương 20: Không Cam Lòng

Nhạc Hoàn bỗng nhiên đứng lên, bưng chén rượu trên bàn lên, nhìn về hướng Ân Sùng Quyết đang cười nói vui vẻ, nói rõ từng chữ: “Hôm nay muội mới biết thì ra tình cảm huynh muội mà nhị ca dành cho muội lại quý trọng như thế. Nhạc Hoàn không có gì để báo đáp, chỉ biết kính nhị ca một ly. Muội xin cạn trước.” Nói xong thì ngửa đầu uống cạn ly rượu, mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Ân Sùng Quyết. “Nhị ca uống xong ly rượu này thì chính là nhị ca tình nghĩa sâu nặng của Nhạc Hoàn.”

Ân Sùng Quyết cố giữ vẻ mặt tự nhiên, nhưng cũng không cách nào nhìn thẳng vào Nhạc Hoàn được, bàn tay đang cầm chén rượu của hắn chần chừ chưa đưa được lên miệng, lại thoáng thấy ánh mắt sâu xa, sáng quắc của cha đang nhìn mình đầy hàm ý. Khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên một nụ cười tự trào đầy nhẩn nhai, chạm nhẹ chén rượu trong tay với Nhạc Hoàn, sau đó một hơi uống cạn. Đang lúc định mở miệng nói vài lời, lại bị Ân Sùng Húc cắt ngang.

“Sùng Quyết!” Ánh mắt sắc bén của Ân Sùng Húc nhìn thẳng vào vẻ mặt đang muốn nói của đệ đệ. “Có vẻ hôm nay đệ đã uống hơi quá chén rồi, cha và Sài thiếu chủ còn việc hệ trọng cần bàn, có việc gì lần sau hãy nói!”

“Đại ca!” Ân Sùng Quyết không vui nói: “Đệ đây chẳng phải là đang vui mừng thay cho Sài thiếu chủ và A Hoành sao? Thôi được rồi, không nói thì không nói!”

Ân Khôn vuốt râu nói: “Sài thiếu chủ cảm thấy hai đứa con trai của Ân Khôn ta như thế nào?”

Sài Chiêu trả lời đầy sáng khoái: “Cả hai đều là người hào kiệt xuất chúng, Ân bảo chủ đúng là có phúc khí!”

Ân Khôn cười ha ha đáp, “Hào kiệt xuất chúng? Sài thiếu chủ đúng là nể mặt lão phu quá rồi. Đứa lớn này của lão phu hai mươi hai đã cưới vợ, đứa thứ vừa mới hai mươi, chẳng qua suốt ngày “làm tổ” trong Tuy Thành bảo vệ tổ nghiệp tầm thường, chẳng đáng kể gì này mà thôi. Nghe danh Sài thiếu chủ chỉ mới hai mươi ba, chỉ lớn hơn Sùng Húc một tuổi, lại đã bao năm chinh chiến sa trường, chiến công lừng lẫy, vang danh thiên hạ, hai đứa con của lão phu há có thể so bì cùng thiếu chủ được.”

“Ngài khiêm tốn rồi.” Đôi mắt xám của Sài Chiêu đảo qua hai người. “Hai vị thiếu gia chẳng phải thiếu bản lĩnh, cái thiếu ở đây chính là cơ hội, nếu như có cơ hội... E là bọn họ đã sớm vượt qua ta rồi. Ta sẽ không nhìn nhăm người, Ân bảo chủ cũng tuyệt đối đừng xem thường con trai của mình.”

“Cơ hội?” Ánh mắt sâu xa của Ân Khôn dán chặt vào Sài Chiêu. “Sài thiếu chủ lần này đích thân đến Tuy Thành ta, phải chăng chính là mang cơ hội đến cho Ân Gia Bảo?”

Vân Tu nhìn Ân Khôn thẳng thắn, không có nửa điểm che dấu như vậy, cũng bị dọa không ít, bấm chặt tay tiếp tục im lặng quan sát những người ngồi bên bàn kia.

“Ta từng nghe nói...” Sài Chiêu vuốt nhẹ hoa văn tinh xảo của chiếc bàn làm bằng gỗ lim, “Sở Vương Kỷ Minh lúc rút quân cố thủ cũng từng đến thăm dò qua ý tứ của Ân Gia Bảo, có bằng lòng đi theo họ Kỷ của Lương quốc...”

Huynh đệ họ Ân đưa mắt nhìn nhau, Ân Khôn lại ung dung đáp: “Xác thực có chuyện này. Sở Vương phái người đến Tuy Thành, cũng gặp qua lão phu và Mục đô úy. Sở Vương kia lúc hùng mạnh sao không nghĩ tới chúng ta, lúc bình bại tướng vong mới nhớ tới nơi này?” Ân Khôn cười lạnh vài tiếng. “Tuy Thành có địa thế, dễ thủ khó phá, nhiều năm tách biệt. Năm đó cũng là chỗ hiểm yếu khó khống chế của cả ba nước Chu, Lương, Tấn. Lão phu khổ công suy tính nhiều năm, mảnh đất này giữa loạn thế vẫn tìm được sự bình yên phồn thịnh, nếu đã là ý trời, thì cũng phải chọn cho mình một minh chủ mới tương xứng.”

“Minh chủ...?” Lý Trọng Nguyên nhẹ giọng lặp lại.

“Không sai!” Ân Khôn tiếp tục nói, “Kỷ Minh bụng dạ hẹp hòi, hung hăng hiếu chiến, việc lớn khó thành. Sài gia ở Thương Sơn dám gánh vác trọng trách lúc lâm nguy, cố thủ ở Vân Đô của Chu Quốc, đã giành được đại thắng vang dội vẫn nhớ đến Ân Gia Bảo ta ở Tuy Thành, biết nhìn xa trông rộng như vậy mới là chủ nhân mà cha con lão phu nên phò tá. Nếu Sài thiếu chủ không chê xuất thân sơn dã của Ân gia ta, Ân Khôn ta cùng hai con trai nguyện ra sức giúp người một tay, trong thời loạn này giành được một vùng trời mới!”

“Hoàng thượng và Vương gia nhà ta nếu biết được Tuy Thành quy thuận, nhất định rất vui mừng!” Nét mặt Lý Trọng Nguyên lộ rõ vẻ vui mừng nói.

“Không phải như thế!” Ân Khôn cau mày nói. “Lão phu đây là bằng lòng đi theo Sài gia của Thương Sơn, cũng không phải là Nam Cung gia kia. Trước mắt có thể thấy được Đại Chu trên dưới đều phải dựa vào chú cháu Sài gia bảo vệ, Sài gia mới đích thực là anh hùng khiến lão phu kính phục, nói cách khác, cũng chính là Sài vương gia và Sài thiếu chủ.”

Lý Trọng Nguyên nén lại cảm giác hài lòng, khóe môi khẽ cong lên nói: “Lời này là có ý gì, Sài Vương gia và thiếu chủ là trung quân ái quốc, cũng là vì bảo vệ giang sơn xã tắc Đại Chu, Sài gia hay Đại Chu ta thì có gì khác biệt?”

Lão luyện như Ân Khôn dĩ nhiên hiểu rõ được vấn đề, cũng không nói tiếp nữa, đưa mắt nhìn sang vẻ trấn định của hai con trai, trong lòng cũng cảm thấy phần nào được an ủi.

Lời này đã nói ra, mọi người cũng không cần kiêng dè gì nữa, trong thoáng chốc nói chuyện vô cùng ăn ý. Lý Trọng Nguyên trong lòng thâm thán phục Ân Sùng Quyết, nói đến tình hình thiên hạ hẳn so với huynh

trưởng của mình còn có vài phần sáng suốt, cũng nhiều hơn vài phần khí khái. So với hẳn, Ân Sùng Húc lại lộ rõ dáng vẻ do dự, không cương quyết.

Mục Dung thấy Ân Sùng Quyết chiếm lấy ưu thế của phu quân mình, sắc mặt có chút khó coi, lại nhìn thấy phu quân đứng bên cạnh dường như cũng không muốn nhiều lời trước mặt đám người Sài Chiêu, nhất thời có chút ảo não. Cúi đầu liếc nhìn Ân Khôn, nhìn thấy ông không ngừng gật đầu, ánh mắt đầy tán thưởng nhìn Ân Sùng Quyết, trong lòng càng dâng lên từng trận bất mãn.

Rượu quá tam tuần, Mục Dung rốt cuộc không nhịn nổi nữa, đứng bật dậy hành lễ với mọi người. “Đột nhiên nhớ ra hậu viện còn có chút việc gấp, Mục Dung xin lui xuống trước, mọi người từ từ uống rượu.”

Ân Sùng Húc không kịp ngăn cản, Mục Dung đã bước ra ngoài, Nhạc Hoàn vội đứng dậy. “Đại tẩu, muội giúp tẩu!” Bàn tay Sài Chiêu trong chốc lát trống không, cánh tay từ từ hạ xuống, mãi cho đến khi Nhạc Hoàn đi khuất mới chậm rãi thu hồi lại ánh mắt.

“Cô theo ta ra ngoài làm gì?” Mục Dung liếc mắt nhìn Nhạc Hoàn.

“Chính là vì muốn tẩu giúp ta một việc.” Nhạc Hoàn nhìn thoáng qua cổ tay.

“Nhạc Hoàn của hôm nay vẫn còn cần ta giúp một tay?” Mục Dung cười lạnh. “Cái vị Sài thiếu chủ kia trước mặt mọi người thương yêu cô không chút che giấu, cô còn cần dựa vào Ân Gia Bảo à? Phải là Ân Gia Bảo nhờ cô mới đúng!”

Nhìn thấy Nhạc Hoàn không đáp lại, Mục Dung hừ một tiếng, tiếp tục nói. “Chẳng qua ta chỉ buồn thay cho cô. Bình thường Ân Sùng Quyết đối với cô ra sao, mọi người đều có thể nhìn thấy. Còn kiên quyết nói với Sùng Húc đời này ngoại trừ cô ra, nó không cưới ai cả. Nhưng hôm nay trước mặt nhiều người như thế, một tiếng huynh muội tình thâm chưa nói, còn vì cô với Sài thiếu chủ trùng phùng mà vui mừng? Cái vị nhị ca này, thế mà lại... khó mà nhìn thấu, chỉ e cô và tôi giống nhau, đều đã xem nhẹ Ân Sùng Quyết này rồi!”

Lời này xát muối vào vết thương lòng của Nhạc Hoàn, nàng nhú chặt mày, nói: “Mọi người đều có nỗi khổ riêng, tẩu hà tất phải nói thẳng như thế. Ta cũng chưa từng trách gì nhị ca...”

Mục Dung cười to thành tiếng, cắt ngang nói. “Cô còn có tư cách trách ai? Cô vốn dĩ là người đã có hôn ước với người ta, Ân Sùng Quyết đối với cô thật lòng cũng được, hôm nay phụ lòng cô cũng được, đều là cô tự làm tự chịu. Như hôm nay tốt đẹp bao nhiêu, Sài thiếu chủ đức cao vọng trọng đối với cô lưu luyến không quên, cô cũng đừng làm ra vẻ được lợi rồi còn khóc thương, nên cười ngay cả lúc ngủ mới đúng chứ!”

“Ai có thể biết được thế sự vô thường chứ.” Nhạc Hoàn hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đầy ý cười giận dữ của Mục Dung. “Lúc đó ta được ban hôn, hẳn chẳng qua chỉ là thứ dân không dám kháng chỉ, Nhạc gia cũng chẳng có nửa lời oán trách. Nay hẳn quyền cao chức trọng, cũng chẳng phải là thứ Nhạc Hoàn ta yêu thích.”

Mục Dung ý vị sâu xa nhìn chằm chằm gương mặt trầm mặc của Nhạc Hoàn. “Lời này của cô... lẽ nào trong lòng cô vẫn còn tưởng nhớ đến vị nhị ca kia?”

“Đại tẩu” Ánh mắt của Nhạc Hoàn lóe lên sự quả quyết. “Tình cảm huynh muội... lời này chính miệng nhị ca đã nói. Một tiếng nhị ca này, tẩu còn muốn ta phải nói thêm điều gì nữa?”

Mục Dung không thốt ra được lời nào, ý giận đầy bụng cũng không biết phải làm sao, tức giận vung tay áo xoay người rời đi. “Cô tự lo cho mình đi!”

Tiệc đến giờ mùi mới tan, Sài Chiêu bước ra khỏi đại sảnh liền lập tức tìm kiếm hình bóng Nhạc Hoàn, nhìn thấy nàng đang tựa vào hành lang cho cá chép trong hồ ăn, tự lẩm bẩm một mình. “Xảy ra chuyện ở Thương Châu, tính tình của A Hoàn cũng ít nhiều thay đổi, vẫn muốn nàng vui vẻ như trước kia.”

“Nhắc lại quá khứ, khó tránh khỏi đau lòng.” Ân Sùng Húc tiếp lời: “Chỉ mong muội ấy đời này không phiền não, chỉ có niềm vui.”

Sài Chiêu chậm rãi đến gần Nhạc Hoàn, bàn tay to phủ trên đôi vai gầy guộc của nàng, nhẹ vuốt vài sợi tóc mềm trên vai nàng. “Đi thôi, ta đưa nàng về.”

Giọng nói của Sài Chiêu trầm thấp mà âm áp, cũng chỉ khi nói với nàng mới không lộ ra sự lạnh nhạt khó đoán. Giọng nói khàn khàn mang theo sự cứng chiều, lại có sự bá đạo khó thay đổi. Không đợi Nhạc Hoàn đồng ý, Sài Chiêu đã nắm chặt tay nàng bước về phía cổng trước.

Vân Tu nhìn theo bóng dáng của hai người, cười thành tiếng. “Nhìn xem, nhìn xem, bộ dạng thiếu phu nhân e ấp nép vào người thiếu chủ thật thú vị làm sao!”

Lý Trọng Nguyên nhẹ than một tiếng. “Lần đầu nhìn thấy nàng ấy và Ân Sùng Quyết, Ân nhị thiếu vẫn là bộ dáng đối xử nhiệt tình với nàng ấy như vậy, chẳng qua mới có mấy ngày, đột nhiên lại biến thành tình huynh muội sao? Cũng không biết Ân Khôn và hắn dự tính những gì, nhưng mà vị Ân nhị thiếu này tự biết nặng nhẹ, dễ dàng nhượng bộ phần tình cảm này rồi.”

“Đối với chúng ta chẳng phải là chuyện tốt hay sao?” Vân Tu bĩu môi nói: “Xem ra chẳng bao lâu nữa thiếu chủ có chuyện vui rồi!”

Lý Trọng Nguyên tự lẩm bẩm. “Xem ra, Ân Sùng Quyết phụ lòng Nhạc cô nương như vậy, có lẽ không khiến cô ấy tổn thương, nhưng e là trong lòng vẫn là mất mát khó chịu.”

“Sài Chiêu.” Nhạc Hoàn lên tiếng gọi hắn. “Ta và ngươi thân lắm sao? Giữa nơi đông người ngươi ngang nhiên kéo tay của con gái nhà người ta... Thật là...” Mặt Nhạc Hoàn đỏ ửng, nói không thành lời.

“Thật là sao?” Sài Chiêu ngừng bước, quay đầu nhìn nàng.

Móng tay Nhạc Hoàn bấm mạnh vào lòng bàn tay của Sài Chiêu, nhưng hắn hoàn toàn không có ý buông tay nàng ra, sải bước dài tiến về phía trước. Hắn mạnh mẽ bước như vậy, Nhạc Hoàn không biết làm sao, chỉ có thể rảo bước nhanh để theo kịp.

“Ngươi muốn mang ta đi đâu?”

Ân Gia Bảo

Tiến đám người Sài Chiêu đi rồi, Ân Sùng Quyết hít sâu một hơi rồi quay lưng, tay nắm thành quyền đâm mạnh lên bức tường trước mặt. Ân Khôn ngưng mắt nhìn hắn, vắn về chòm râu của mình nói. “Sùng Quyết, cha biết con không cam lòng. Con là con trai của Ân gia, hãy nhìn vào đại ca của con, thân là trưởng tử đã thay cha phân giải được bao nhiêu ưu lo, đến nay nó và Mục Dung trở thành vợ chồng thương yêu nhau cũng tính là chuyện mỹ mãn. Một nữ nhân tầm thường, chưa nói đến chuyện sau này con có công thành danh toại hay không, chỉ bằng con là nhị thiếu gia Ân Gia Bảo của Tuy Thành, nữ nhân ngàn dặm mặc con lựa chọn. Nhạc Hoàn...vẫn là quên nó đi!”

“A Hoàn...” Mu bàn tay của Ân Sùng Quyết hiện rõ gân xanh. “Nếu đã bỏ lỡ nhau như vậy, tất cả là lỗi của ta mà thôi...”

54. Chương 19: Bữa Tiệc Âm Mưu

Sáng hôm sau

“Thiếu chủ!” Ngô Hữu vừa cất tiếng gọi to vừa vén màn trướng lên, mặt đầy vẻ vui mừng. “Ngài đoán không sai chút nào, thiệp mời của Ân Gia Bảo đã được đưa đến!”

“Ồ?” Vân Tu không phục, lườm Lý Trọng Nguyên một cái, hỏi: “Ai đưa thiệp mời đến?”

Ngô Hữu cười nói: “Ân Sùng Húc, đại thiếu gia của Ân Gia Bảo. Họ cũng nể mặt chúng ta quá chứ!”

“Không ngờ lại là hắn đưa đến.” VÂN TU hơi ngạc nhiên, cũng thấy hơi mất mặt nên bĩu môi không nói gì nữa.

“Thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên thần nhiên nói: “Xem ra Ân gia cũng có thành ý đấy. Chuyện này chúng ta cũng nên đi.”

“Đương nhiên phải đi rồi.” Sài Chiêu phúi phúi chiếc áo gấm màu đen. “Lần này có nhiều thứ phải bàn.”

Nhân cơ hội này, Ân Sùng Húc nhìn ngắm xung quanh, thấy quân sĩ cùng lắm chỉ mấy trăm người nhưng ai nấy đều uy phong, được huấn luyện kỹ lưỡng, vừa nhìn là biết đây chính là binh sĩ thân cận của Sài Chiêu, có thể lấy một địch mười, không thể xem thường. Hắn nhìn lại vị thiếu tướng trẻ sau lưng mình, dung mạo bất phàm, hiên ngang oai vệ, giống người vừa bước vào truyền tin như đức nhưng người này chứng chắc hơn, có lẽ là một tướng lĩnh tính cách thận trọng, có thể làm việc đại sự.

“Làm phiền Ân đại thiếu gia đích thân đến đây, Sài Chiêu ta thật không dám nhận.” Trong doanh trướng, Sài Chiêu vừa nói vừa bước nhanh ra ngoài, mặt ung dung mỉm cười.

“Cha ta đã chuẩn bị tiệc rượu ở Ân Gia Bảo, mong Sài thiếu chủ và các vị tướng quân đến đó một chuyến để cùng uống chén rượu.” Ân Sùng Húc mỉm cười, chấp tay nói.

“Ân bảo chủ có lòng, Ân đại thiếu gia lại đích thân đến, ta thật lấy làm vinh hạnh, sao có thể không đi được chứ.” Sài Chiêu nhìn Lý Trọng Nguyên, nói: “Huynh và Vân Tu đi với ta, còn Ngô Tá, Ngô Hữu ở lại trong doanh trại.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Ngô Tá, Ngô Hữu đồng thanh đáp.

Thấy Sài Chiêu không hề đưa đẩy từ chối, vẻ hào sảng không vòng vo ấy khiến Ân Sùng Húc thấy có hảo cảm với y. Mấy người họ vừa đi vừa nói chuyện cũng khá là hợp ý. Tuy Vân Tu vẫn hơi đề phòng người của Ân Gia Bảo nhưng khi lắng tai nghe Ân Sùng Húc phân tích tình hình hiện nay, không khỏi bất giác đến gần hơn, thỉnh thoảng còn gật đầu cảm thấy có vẻ thú vị.

“Người anh em này của ta ấy à.” Lý Trọng Nguyên cười nói. “Bình thường không thích nghe bọn ta bàn chuyện, hiếm khi hắn lại có hứng thú với những lời của Ân đại thiếu gia.”

Vân Tu vội vàng xê ra vài bước, vờ như đang ngắm trời mây. Mấy người Sài Chiêu cười trộm nhưng cũng không trêu hắn nữa.

“Thiếu chủ, ngài nhìn kia!” Vân Tu dừng bước, chỉ vào góc khu chợ, cả kinh nói, sau đó lại ép giọng thật khê: “Có phải thiếu chủ nhân không?”

Sài Chiêu nhìn về phía đó, thấy Nhạc Hoàn đang ngồi trên bậc thềm đá ở bên đường, cúi đầu như đang ngủ, trước mặt đặt một cái giỏ trúc, trong đó chứa đầy thú vừa săn được.

“A Hoàn...” Ân Sùng Húc gọi khê.

Vân Tu chạy vọt qua đó, tăng hắng một tiếng: “Cô nương, cái này bán sao đây?”

Nhạc Hoàn không nhúc nhích, ừ ừ trả lời: “Ừng con năm văn tiền, chim điêu mười văn tiền, nếu mua tất cả thì năm đồng.”

“Đắt thế á?” Vân Tu giả vờ ngạc nhiên. “Đắt gấp đôi của người khác, cô nương cũng thật là xảo trá.”

Nhạc Hoàn vẫn không ngẩng đầu lên, nói nhỏ: “Người là người nơi khác đến phải không. Người Tuy Thành đều biết đồ ta săn chỉ bán xuyên mắt, lông và da không hề tổn thương gì. Nếu người chỉ muốn ăn thịt rừng thì đi nơi khác mua đi.”

Ân Sùng Húc quay đầu qua nhìn Sài Chiêu đang im lặng không nói gì. Gương mặt lạnh nhạt, vinh nhục đều thờ ơ của y bỗng chốc trở nên ôn hòa khi nhìn thấy Nhạc Hoàn. Đôi mắt sâu không thấy đáy cũng chứa chan tình ý, môi cong lên thành một nụ cười nhẹ, như có vô vàn lời muốn thổ lộ cùng nàng. Nhưng y không hề nhích thêm nửa bước, giống như sợ làm kinh động đến sự nghỉ ngơi của nàng, đành nguyện đứng đây ngắm nhìn nàng là đã có thể thỏa mãn rồi.

“Này!” Vân Tu nghe thế thì không phản bác gì được, đành lấy một thỏi bạc từ trong ngực ra, đưa đến bên cạnh tay Nhạc Hoàn. “Tiểu gia ta mua tất là được chứ gì.”

Nhạc Hoàn khê hé mắt ra, thấy thỏi bạc trước mắt sáng lấp lánh thì ngáp một cái, vươn người định nhặt lấy thỏi bạc. Bỗng nghe người kia bật cười khúc khích, nàng ngẩng đầu lên nhìn thì giật bắn cả người. “Là người...”

“Không chỉ có ta mà còn có thiếu chủ nữa!” Vân Tu quay người sang, cố ý gọi Ân Sùng Húc. “Tuy Thành là fía95 giới của Ân Gia Bảo, vậy mà thiếu phu nhân nhà ta còn phải săn bắn để mưu sinh ư? Chắc chắc, đại thiếu gia, ngài chăm lo cho cô ấy chưa được chu toàn rồi!”

Nhạc Hoàn nhìn thấy Sài Chiêu đang nhìn mình chăm chú thì vội vàng nhắc cái giỏ trúc lên định bỏ đi. Vân Tu giữ chặt nàng lại. “Đã bán cho ta rồi, còn muốn mang đi ư?”

“Vân Tu!” Lý Trọng Nguyên quát. “Làm càn!”

Vân Tu hậm hực buông tay ra. Ân Sùng Húc bước tới, ôn hòa nói: “Họ đang trên đường đến Ân Gia Bảo. Cha đã chuẩn bị rượu rồi, dặn ta phải đi mời muội và Thôi thúc. Nếu muội đã ở trong chợ thì đi với đại ca luôn đi.”

“Muội không đi.” Nhạc Hoàn xách cái giỏ trúc lên. “Cha huynh mở tiệc mừng khách, muội đi làm gì?”

“A Hoàn.” Ân Sùng Húc kiên trì nói: “Theo đại ca về ăn bữa cơm rồi hãy đi.”

Trong vẻ kiên quyết của Ân Sùng Húc có mang theo chút van nài, Nhạc Hoàn cũng không muốn hấn khó xử nên cắn môi nói: “Đi thì đi, ăn cơm xong muội sẽ về ngay.”

Thấy nàng đồng ý, Vân Tu nhìn Sài Chiêu cười thật tươi. Sài Chiêu cũng cup mắt, mỉm cười, đi chậm chậm theo sau Ân Sùng Húc và Nhạc Hoàn.

Ân Gia Bảo

Nghe bên ngoài có tiếng động, Ân Sùng Quyết vội đích thân ra đón. Thấy những cũng ở trong đó, hấn hé miệng nhưng không nói được tiếng nào, liếc nhìn nàng một cái rồi nhìn Sài Chiêu, tươi cười nói: “Sài thiếu chủ nể mặt rồi. Sùng Quyết còn lo là ngài không chịu đến uốn chén rượu này đây.”

“Đại ca người đích thân đến, sao không nể mặt cho được?” Sài Chiêu thản nhiên nói.

Người hầu trong nhà thấy tay Nhạc Hoàn còn xách giỏ trúc chứa đầy thú săn thì vội vàng qua đỡ lấy. Nhạc Hoàn xoa xoa lòng bàn tay bị đè ửng đỏ. Sài Chiêu kéo lấy tay nàng rất tự nhiên, nhẹ nhàng xoa bàn tay nàng ta, vuốt ve dấu đỏ ấy một cách đầy yêu thương.

“Đôi bàn tay từng kéo cung lớn này...” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn đang lúng túng không biết làm sao. “Ba năm trước làm mọi người kinh động, nay lại chỉ vì kế mưu sinh thôi sao?”

Tay của y rất ấm áp, giống như một bếp lò sưởi ấm sự lạnh giá của Nhạc Hoàn.

Ân Sùng Quyết làm như không nhìn thấy gì, quay người gọi với vào trong nhà. “Cha, Sài thiếu chủ đến rồi.”

Nhạc Hoàn rút tay mình ra, giấu sau lưng. Lòng bàn tay toát những giọt mồ hôi lấm tấm.

Vào nhà, trên bàn đã chuẩn bị sẵn thức ăn thịnh soạn. Ân Khôn mời Sài Chiêu ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó mời Vân Tu và Lý Trọng Nguyên.

Vân Tu lùi một bước, nói: “Ta chẳng qua chỉ là thuộc hạ của thiếu chủ, nào dám ngồi cùng bàn với ngài. Lý Trọng Nguyên hấn là quận mã gia, hấn ngồi chung với các vị là được.”

Sài Chiêu liếc nhìn Lý Trọng Nguyên, hấn hiểu ý nên ngồi xuống chỗ cuối cùng trong hàng. Thấy Nhạc Hoàn còn đứng, Ân Sùng Húc đang định gọi nàng thì Ân Sùng Quyết đã giành trước. “A Hoàn, mau đến đây.” Vừa nói vừa kéo nàng ngồi xuống bên cạnh Sài Chiêu. “NGồi đây là được.”

“Nhị ca...” Nhạc Hoàn định đứng dậy nhưng bị Ân Sùng Quyết đè mạnh không nhúc nhích được. “Đây là ghế trên, muội ngồi bên kia là được.”

“Muội phải ngồi ghế trên!” Ân Sùng Quyết không cho nàng phân trần. “Muội và Sài thiếu chủ cách biệt bao năm giờ mới trùng phùng, ngài ấy là khách, muội cũng vậy, có lý nào lại tách ra!”

“Nhị ca...” Tim Nhạc Hoàn như bị đè nặng.

Ân Sùng Húc thấy đệ đệ làm thế, lại nhìn dáng vẻ thản nhiên của cha mình thì đã hiểu được phần nào. Tuy trên mặt không tỏ vẻ gì nhưng thật ra trong lòng đã dâng lên một cảm giác khổ sở.

Đường như Mục Dung cũng đã nhận ra điều gì đó nên dùng khuỷu tay thúc nhẹ vào người phu quân, hỏi nhỏ: “Đệ đệ của chàng định buông tay à?”

“Đừng nói bậy.” Ân Sùng Húc nhú mồm, nói: “Hôm nay trong nhà có khách quý, nàng an phận một chút.”

Mục Dung vội vàng sửa sang lại vòng chuỗi san hô đỏ trên cổ, đứng dậy châm rượu cho Sài Chiêu. Châm đầy ly này, lại miễn cưỡng đến gần ly rượu của Nhạc Hoàn.

“Đại tẩu khách sáo rồi.” Nhạc Hoàn khẽ cảm ơn một câu.

Mục Dung không trả lời nàng, đôi mắt hạnh liếc nhìn hai người rồi lại nhìn sang Ân Sùng Quyết, thấy hắn đang trò chuyện vui vẻ với Lý Trọng Nguyên, giống như không hề nhìn thấy những – người hắn từng hề thấy là không thể rời mắt trước kia.

Uống hết ly rượu, bàn tiệc cũng trở nên náo nhiệt hơn nhiều. Trong lúc chén tạc chén thù, Sài Chiêu vẫn không quên nhìn Nhạc Hoàn đang ngồi im lặng bên cạnh. Thấy nàng đầy vẻ tâm sự, không hề động đũa nên y gấp một miếng cá đặt vào chén nàng, nói khẽ: “Sao lại không ăn gì vậy? Món này khá ngon, nàng ăn đi.”

Nhạc Hoàn đẩy miếng cá sang một bên, Ân Sùng Húc ôn hòa nói: “Sài thiếu chủ không biết đầy thôi, ta từng nghe A Hoàn nói lúc nhỏ muội ấy không cẩn thận nuốt phải xương cá, rất đau đớn nên từ đó rất hiếm khi ăn cá nữa.”

“Thế à...” Sài Chiêu mỉm cười, gấp miếng cá trong chén Nhạc Hoàn lên rồi cho vào miệng. “Cũng tại ta không biết gì cả. Ta không gặp A Hoàn ba năm rồi, ở Liêu Châu cũng chỉ gặp nhau có vài lần, ngay cả nàng ấy thích gì cũng không biết. Vậy cho hỏi Ân đại thiếu gia, A Hoàn thích ăn những gì?”

Ân Sùng Húc nhìn đệ đệ mình, hắn đang xoay ly rượu trên tay, không nhìn ai cả. Ân Sùng Húc bất đắc dĩ thu mắt lại, mỉm cười nói: “Khẩu vị của A Hoàn khá là thanh đạm, nhưng muội ấy thích ăn gì thì... ta cũng không rõ lắm, mong Sài thiếu chủ đừng trách.”

Mục Dung khẽ thở phào một hơi, lên kéo áo hắn, khẽ lắc đầu.

Sài Chiêu đảo mắt nhìn một lượt thức ăn trên bàn, cuối cùng dừng lại ở món canh chim trả hầm tôm, mỉm cười đứng dậy múc một chén rồi đẩy đến trước mặt Nhạc Hoàn, nói nhỏ: “Không biết nàng thích ăn gì, nếu thích thì ăn một chút, không thích thì không cần để ý đến nó. Sau này ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, chắc sẽ hiểu được nàng.”

Nhạc Hoàn cầm muống lên đảo chén canh, thổi cho bớt nóng rồi ăn một miếng. Thấy cuối cùng nàng cũng ăn, Sài Chiêu mỉm cười thoải mái rồi nhìn Ân Khôn, tự giễu mình. “Đã để Ân Bảo chủ chê cười rồi.”

“Đâu có!” Ân Khôn xua tay. “Rốt cuộc Sài thiếu chủ cũng được lòng giai nhân, thế là không còn gì tốt hơn. Lão phu vui thay cho Sài thiếu chủ còn không kịp nữa là.”

Lý Trọng Nguyên âm thầm liếc nhìn Ân Sùng Quyết, thấy thần sắc không hắn vẫn ung dung như thường, xoay xoay chén rượu trên tay và mỉm cười, giống như không nhìn thấy gì, lại như tất cả đều đã trong dự liệu của hắn.

“A Hoàn lưu lạc đến Tuy Thành, may mà có sự giúp đỡ của Ân Gia Bảo. Sài Chiêu ta...” Sài Chiêu bưng ly rượu, đứng lên nói: “Xin đa tạ các vị ngồi đây.” Nói xong thì uống cạn ly rượu, về cảm kích trong mắt giống hệt xuất phát từ chân tình.

“Ly này Sài thiếu chủ phải uống cạn đây.” Ân Sùng Quyết cười nói: “Ta và đại ca luôn xem A Hoàn là muội muội, có điều A Hoàn vẫn luôn rất quật cường, thế nào cũng không chịu nghe theo bọn ta, vào ở trong Ân Gia Bảo. Dù sao thì căn nhà bên bờ rừng cũng quá sơ sài, khiến cho A Hoàn phải chịu thiệt nhiều. Nhưng thế cũng tốt, A Hoàn và Sài thiếu chủ trùng phùng, coi như có người chăm sóc cho muội ấy rồi. Ta và đại ca thân là huynh trưởng cũng có thể yên tâm phần nào. Đại ca, huynh nói xem đúng không?”

Những lời này Ân Sùng Quyết nói rất tự nhiên và lưu loát, không có vẻ khách thường nào. Hai tay đang đặt trên đầu gối của Nhạc Hoàn không ngừng run rẩy, cố hết sức để duy trì bình tĩnh.

Sài Chiêu lặng lẽ nắm lấy bàn tay đặt dưới bàn của Nhạc Hoàn, dịu dàng an ủi vị hôn thê đang cảm thấy đau thương và giá lạnh bên cạnh mình.

Nhạc Hoàn bỗng nhiên đứng lên, bưng chén rượu trên bàn lên, nhìn về hướng Ân Sùng Quyết đang cười nói vui vẻ, nói rõ từng chữ: “Hôm nay muội mới biết thì ra tình cảm huynh muội mà nhị ca danh cho muội lại quý trọng như thế. Nhạc Hoàn không có gì để báo đáp, chỉ biết kính nhị ca một ly. Muội xin cạn trước.” Nói xong thì ngửa đầu uống cạn ly rượu, mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Ân Sùng Quyết. “Nhị ca uống xong ly rượu này thì chính là nhị ca tình nghĩa sâu nặng của Nhạc Hoàn.”

55. Chương 28: Chương 21: Một Nụ Hôn, Hứa Hẹn Cả Đời

Thấy cha đã đi xa, Ân Sùng Húc đến gần đưa em trai đang có sắc mặt u ám của mình. Tuy hấn cố kìm nén sự phẫn nộ nhưng qua giọng nói, vẫn khó che giấu được: “Tại sao đệ lại đối xử với những như vậy?”

“Đại ca, huynh đang chất vấn đệ đó sao?” Ân Sùng Quyết nhìn sâu vào mắt đại ca mình. “Trên đời này có quá nhiều thứ không theo như ta mong muốn. Cha đã nói rồi, huynh đệ ta đều là con trai của Ân gia, đại ca có thể vì Ân gia mà cưới một người mình không thích, người làm đệ đệ cũng...”

“Trước mặt ta, đệ không cần phải viện cớ như đã nói trước mặt cha!” Ân Sùng Húc lớn tiếng quát: “Đời này ngoại trừ A Hoàn sẽ không lấy ai khác, đây là những lời đệ đã nói với ta. Thế mà hôm nay đệ lại chấp tay dâng muội ấy cho người ngoài.”

“Người ngoài?” Ân Sùng Quyết cười xùy một tiếng. “Đại ca, đó không phải người ngoài, hấn là Sài thiếu chủ Sài Chiêu, là con trai độc nhất của Sài gia, nhất phẩm thượng tướng của Đại Chu. Ân Gia Bảo chúng ta chẳng qua cũng chỉ là mượn nước đẩy thuyền, trả bấu vật về với chủ cũ, sao lại nói là chấp tay dâng cho người ngoài?”

Ân Sùng Húc bộc lộ sự thất vọng. “Sài thiếu chủ tuyệt đối không phải người không nói lý lẽ. Tấn Quốc đã diệt vong, Vũ Đế đã tự sát, hôn ước này có hiệu lực, cũng có thể không có hiệu lực. Tính tình A Hoàn bướng bỉnh, Sài thiếu chủ lại cần Ân Gia Bảo giúp đỡ, chỉ cần biết hai người thật lòng mến nhau thì chắc ngài ấy sẽ giúp đệ đạt thành ước nguyện. Ta thật không ngờ được, Sùng Quyết... Trái tim A Hoàn vốn đã bị tổn thương nặng nề khi ở Thương Châu, sao đệ còn có thể nhẫn tâm làm tổn thương muội ấy nữa?”

“Sài thiếu chủ thành toàn cho đệ thì coi như Ân Sùng Quyết đệ nợ hấn. Từ nhỏ đệ đã ghét nợ nần người khác. Ân tình khó trả, trả hoài không hết!” Ân Sùng Quyết ưỡn thẳng sống lưng rất ngạo nghễ. “Còn bây giờ, Sài thiếu chủ phải nhớ ân tình của Ân Gia Bảo, sau này tranh giành thiên hạ, đại ca và đệ...”

“Đừng nói nữa!” Ân Sùng Húc quát đệ đệ. “Muốn thành đại sự thì phải dựa vào bản lĩnh chứ không phải âm mưu tính kế, nhất là tính kế một cô gái... Sùng Quyết, đại ca chỉ hy vọng đây là lần cuối cùng...”

Ân Sùng Quyết nhìn đại ca mình phất tay áo bỏ đi, đôi mày kiếm của hấn chau lại, run rẩy, miệng lẩm bẩm: “Thịnh vượng mới có thể nói tình cảm; loạn lạc chỉ có thể nói đao kiếm. A Hoàn, muội đứng trách nhị ca...”

Bằng qua chợ, bước vào rừng, Nhạc Hoàn thấy Sài Chiêu vẫn không có ý định buông tay nên nghiêng rặng, rút con dao nhỏ ra định đâm về phía tay y. Không đợi Vân Tu và Lý Trọng Nguyên hét lên, Sài Chiêu đã tự buông tay ra, ngón tay kẹp lấy lưỡi dao mỏng như cánh ve. “Vừa muốn cắt cổ họng ta, vừa muốn móc mắt ta, bây giờ lại muốn cắt gân tay ta. Nàng nhất định phải thấy phu quân của mình đổ máu sao?”

Vân Tu định bước lên nhưng bị Lý Trọng Nguyên kéo lại, nháy mắt với hấn, hai người cùng lánh vào rừng.

“Thiếu phu nhân có làm bị thương thiếu chủ không?” Vân Tu lo ngại nói.

“Đây là chuyện hai chúng ta quản được sao?” Lý Trọng Nguyên nhìn ra phía sau. “Đi thôi.”

“Ta không tìm thấy cây cung vàng của nàng ở Tỉnh Quốc Công phủ.” Sài Chiêu bình tĩnh thả tay ra. “Có lẽ là bị Kỷ Minh lấy đi rồi. Những gì Kỷ Minh nợ nhà họ Nhạc ta đều ghi nhớ trong lòng, cũng sẽ đòi lại giúp nàng. A Hoành...”

Nhạc Hoành ngồi ôm gối, dựa vào gốc cây, quay mặt đi không nhìn Sài Chiêu. Y quỳ một chân xuống đất, nâng gương mặt mịn màng như ngọc của nàng lên. Gương mặt vẫn xinh đẹp như xưa này là của người con gái mà y sớm chiều tương tư, là người con gái khiến lòng y đau như dao cắt mỗi đêm nhớ đến.

“Bao năm gió tanh mưa máu, ta chưa từng sợ hãi điều gì cả.” Sài Chiêu xoay khuôn mặt của Nhạc Hoành qua, buộc nàng phải đối diện với đôi mắt xám của mình. “Duy chỉ những lúc một mình đối diện với nàng, ta mới biết thứ gì là sợ hãi. Ta sợ giống như lần chia tay tại Liêu Châu, biển trời cách biệt, đời này không được gặp nhau nữa; sợ nếu ta đến trễ một bước thì duyên phận của chúng ta đứt đoạn từ đây.”

Nhạc Hoành muốn nhìn thấu chàng trai này, nàng cố gắng nhìn vào đôi mắt xám của y nhưng nó giống như một bức màn khó mà nhìn xuyên thấu được, nàng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng đang mâu thuẫn vùng vẫy và không thể trốn thoát của mình.

Dường như Sài Chiêu cảm nhận được Nhạc Hoành bắt đầu thả lỏng sự phòng bị nên nghiêng người hôn nhẹ lên trán nàng. Cảm giác mềm mại ấy khiến cả người nàng lập tức tê dại. Nàng bắt đầu nhớ đến cái đêm ở trong núi sâu, chàng trai này cũng từng ngang ngược ôm mình như thế. Nàng không dám nhúc nhích, sợ rằng lỡ không cẩn thận thì sẽ rơi vào vực sâu mà y giăng ra, không thể thoát ra được.

Giống như giờ khắc này vậy.

“Mùi tên vàng của nàng luôn ở bên cạnh ta, chiếc khóa vàng của ta cũng luôn ở bên cạnh nàng. Rõ ràng nàng còn nhớ đến ta, biết rằng sẽ có một ngày ta tìm được nàng, dẫn nàng đi...” Sài Chiêu chạm vào đôi môi hồng của nàng nhưng không đụng mạnh. “Cha con họ Ân không đáng tin, ta sẽ không để nàng ở đây, nàng chỉ có thể đi theo ta.”

Nhạc Hoành vùi đầu vào chân không lên tiếng. Cơ thể của Sài Chiêu giống như là một cái áo giáp, che chở phía trước người nàng, giữ gìn sự im lặng và ấm áp giữa hai người.

Cứ thế một lúc lâu, thấy trời đã bắt đầu tối, Sài Chiêu đứng dậy, chìa tay ra cho Nhạc Hoành. “Không còn sớm nữa, nếu nàng chưa về thì ta có thể tiện đường đưa nàng về chỗ ta luôn.”

Hắn... chắc chắn hắn đã ếm bùa nàng. Nhạc Hoành không thể kháng cự, chìa tay ra nắm tay Sài Chiêu. Y dùng sức kéo nàng dậy, môi hiện lên một nụ cười vui vẻ.

“Ba ngày sau ta sẽ trở về Vân Đô.” Sài Chiêu lên tiếng. “Nàng sẽ cùng đi với ta.”

“Tại sao ta phải cùng đi với ngươi?” Nhạc Hoành nói không chút nghi ngại.

“Mạnh miệng!” Sài Chiêu vẫn không tức giận, chỉ lắc lư cánh tay nàng, nói: “Ta đã nói là sẽ không cho nàng rời xa ta nửa bước, ta đi đâu nàng cũng phải đi theo, dù là chân trời góc biển cũng phải ở bên cạnh ta.”

“Ta đâu có bán thân cho Sài gia, ngươi dựa vào cái gì mà khống chế ta?” Nhạc Hoành không chịu thua, nói.

Sài Chiêu kéo Nhạc Hoành về phía mình một chút, không cho phép nàng từ chối. “Ta và nàng lẽ ra đã thành hôn từ sớm, lần này về cũng nên tổ chức chuyện vui. Làm thê tử của Sài Chiêu ta, ta che chở nàng cả đời không được sao? Ân nhị ca của nàng ấy à, đã trở thành nhị ca thật rồi. Nhạc Hoành, ngoại trừ ta, trên đời này còn có người đàn ông nào dám cưới nàng sao?”

“Muốn ta theo ngươi đi...” Nhạc Hoành hít sâu một hơi, nhìn chàng trai còn cổ chấp hơn cả mình này. “Ngươi phải đồng ý với ta ba việc.”

“Hử?” Sài Chiêu sáp đến gần nàng với vẻ rất thích thú. “Nói ra nghe xem nào.”

Nhạc Hoành quay lưng qua không nhìn hắn, cố bảo lòng mình bình tĩnh, nói: “Thứ nhất... đời này kiếp này, ngươi chỉ có thể có một mình Nhạc Hoành ta, nếu phụ ta...”

“Cách biệt mấy năm, hôm nay ta đứng trước mặt nàng, nàng cảm thấy ta sẽ phụ nàng sao?” Giọng của Sài Chiêu rất chắc chắn.

Nhạc Hoành nhất thời ghen hòng, ngấp ngừng một lát rồi nói: “Thứ hai, nợ nước thù nhà, ta ghi khắc chưa bao giờ quên. Sau này người dẫn quân tấn công Lương quốc thì phải mang ta theo, ta muốn chính tay giết Kỷ Minh.”

Mặt mày Sài Chiêu giãn ra rất thoải mái, y đặt tay lên vai nàng, nói: “Chỉ cần nàng không sợ máu me chết chóc thì ta đi đến đâu sẽ mang nàng theo đến đó.”

“Thứ ba...” Nhạc Hoành lắc lắc đầu. “Chuyện thứ ba... ta còn chưa nghĩ ra, đợi ta...”

“Ba chuyện, chứ ba mươi chuyện...” Sài Chiêu mỉm cười nắm tay nàng. “Làm gì có chuyện ta không đồng ý với nàng. Ta và nàng còn có cả đời này, đợi nàng nghĩ ra thì có thể nói với ta.”

Dưới bóng chiều tà, Thôi thúc đứng ngoài cửa ngóng nhìn thật lâu, thấy Sài Chiêu và Nhạc Hoành trở về thì vui vẻ thở phào một hơi.

“Làm phiền Thôi thúc giúp A Hoành thu dọn hành trang.” Sài Chiêu khách sáo nói.

“Cũng không có gì để thu dọn.” Thôi thúc nhìn xung quanh, nói: “Cậu dẫn người đi là được.”

“Thôi thúc!” Nhạc Hoành quýnh lên. “Con nói sẽ đi lúc nào chứ? Thúc cũng giúp hần sao? Hay là thúc chê con phiền phức nên mới đuổi con đi?”

“Gái lớn gả chồng, có gì phải xấu hổ.” Thôi thúc nhìn Sài Chiêu đang mỉm cười, hai người đàn ông đều có đôi mắt đầy ẩn ý, nhìn chăm chăm vào đối phương không chịu rời vào thế hạ phong. “Sài thiếu chủ sẽ đối xử tốt với con.”

Nhạc Hoành vừa xấu hổ vừa tức giận liếc Sài Chiêu một cái, chạy vào trong phòng mình, đóng chặt cửa không dám lên tiếng. Sài Chiêu nhìn theo bóng nàng cười khẽ vài tiếng rồi gật đầu chào Thôi thúc, quay người ra về.

Từ xa nhìn thấy Vân Tu và Lý Trọng Nguyên đang đến. “Nhạc tiểu thư, cô ấy...” Lý Trọng Nguyên dò hỏi.

“Ba ngày sau sẽ đi với chúng ta.” Sài Chiêu quay đầu lại nhìn căn nhà phía sau.

“Thật à?” Lý Trọng Nguyên rất vui mừng. “Vậy là quá tốt rồi, thuộc hạ chúc mừng thiếu chủ.”

Còn Vân Tu thì lại không có vẻ vui mừng, do dự chút rồi nói: “Thiếu chủ, hay là hai người về trước, thuộc hạ ở lại trông chừng thiếu phu nhân?”

Lý Trọng Nguyên không vui, nói: “Thiếu phu nhân cần gì người trông chừng?”

“Ta lo...” Vân Tu muốn nói lại ấp úng. “Tính cách của thiếu phu nhân rất quật cường, chuyện không thích ẽ là không dễ gì nghe theo. Nếu như... mấy ngày nay thiếu phu nhân lén chạy mất thì chúng ta biết đi đâu tìm cô ấy? Ta ở lại đây, thiếu chủ cũng có thể yên tâm hơn.”

“Nếu trái tim của ở đây, có thể giữ được nhất thời cũng không giữ được cả đời.” Mặt Sài Chiêu không đổi sắc, nói: “A Hoành sẽ không trốn. Đi thôi!”

56. Chương 20: Không Cam Lòng

Nhạc Hoành bỗng nhiên đứng lên, bưng chén rượu trên bàn lên, nhìn về hướng Ân Sùng Quyết đang cười nói vui vẻ, nói rõ từng chữ: “Hôm nay muội mới biết thì ra tình cảm huynh muội mà nhị ca dành cho muội lại quý trọng như thế. Nhạc Hoành không có gì để báo đáp, chỉ biết kính nhị ca một ly. Muội xin cạn trước.” Nói xong thì ngửa đầu uống cạn ly rượu, mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Ân Sùng Quyết. “Nhị ca uống xong ly rượu này thì chính là nhị ca tình nghĩa sâu nặng của Nhạc Hoành.”

Ân Sùng Quyết cố giữ vẻ mặt tự nhiên, nhưng cũng không cách nào nhìn thẳng vào Nhạc Hoành được, bàn tay đang cầm chén rượu của hần chần chờ chưa đưa được lên miệng, lại thoáng thấy ánh mắt sâu xa, sáng quắc của cha đang nhìn mình đầy hàm ý. Khóe miệng của hần khẽ nhếch lên một nụ cười tự trào đầy nhẩn

nhìn, chạm nhẹ chén rượu trong tay với Nhạc Hoàn, sau đó một hơi uống cạn. Đang lúc định mở miệng nói vài lời, lại bị Ân Sùng Húc cắt ngang.

“Sùng Quyết!” Ánh mắt sắc bén của Ân Sùng Húc nhìn thẳng vào vẻ mặt đang muốn nói của đệ đệ. “Có vẻ hôm nay đệ đã uống hơi quá chén rồi, cha và Sài thiếu chủ còn việc hệ trọng cần bàn, có việc gì lần sau hãy nói!”

“Đại ca!” Ân Sùng Quyết không vui nói: “Đệ đây chẳng phải là đang vui mừng thay cho Sài thiếu chủ và A Hoàn sao? Thôi được rồi, không nói thì không nói!”

Ân Khôn vuốt râu nói: “Sài thiếu chủ cảm thấy hai đứa con trai của Ân Khôn ta như thế nào?”

Sài Chiêu trả lời đầy sáng khoái: “Cả hai đều là người hào kiệt xuất chúng, Ân bảo chủ đúng là có phúc khí!”

Ân Khôn cười ha ha đáp, “Hào kiệt xuất chúng? Sài thiếu chủ đúng là nể mặt lão phu quá rồi. Đứa lớn này của lão phu hai mươi hai đã cưới vợ, đứa thứ vừa mới hai mươi, chẳng qua suốt ngày “làm tổ” trong Tuy Thành bảo vệ tổ nghiệp tầm thường, chẳng đáng kể gì này mà thôi. Nghe danh Sài thiếu chủ chỉ mới hai mươi ba, chỉ lớn hơn Sùng Húc một tuổi, lại đã bao năm chinh chiến sa trường, chiến công lừng lẫy, vang danh thiên hạ, hai đứa con của lão phu há có thể so bì cùng thiếu chủ được.”

“Ngài khiêm tốn rồi.” Đôi mắt xám của Sài Chiêu đảo qua hai người. “Hai vị thiếu gia chẳng phải thiếu bản lĩnh, cái thiếu ở đây chính là cơ hội, nếu như có cơ hội... E là bọn họ đã sớm vượt qua ta rồi. Ta sẽ không nhìn nhăm người, Ân bảo chủ cũng tuyệt đối đừng xem thường con trai của mình.”

“Cơ hội?” Ánh mắt sâu xa của Ân Khôn dán chặt vào Sài Chiêu. “Sài thiếu chủ lần này đích thân đến Tuy Thành ta, phải chăng chính là mang cơ hội đến cho Ân Gia Bảo?”

Vân Tu nhìn Ân Khôn thẳng thắn, không có nửa điểm che dấu như vậy, cũng bị dọa không ít, bấm chặt tay tiếp tục im lặng quan sát những người ngồi bên bàn kia.

“Ta từng nghe nói...” Sài Chiêu vuốt nhẹ hoa văn tinh xảo của chiếc bàn làm bằng gỗ lim, “Sở Vương Kỷ Minh lúc rút quân cố thủ cũng từng đến thăm dò qua ý tứ của Ân Gia Bảo, có bằng lòng đi theo họ Kỷ của Lương quốc...”

Huynh đệ họ Ân đưa mắt nhìn nhau, Ân Khôn lại ung dung đáp: “Xác thực có chuyện này. Sở Vương phái người đến Tuy Thành, cũng gặp qua lão phu và Mục đô úy. Sở Vương kia lúc hùng mạnh sao không nghĩ tới chúng ta, lúc bình bại tướng vong mới nhớ tới nơi này?” Ân Khôn cười lạnh vài tiếng. “Tuy Thành có địa thế, dễ thủ khó phá, nhiều năm tách biệt. Năm đó cũng là chỗ hiểm yếu khó khống chế của cả ba nước Chu, Lương, Tấn. Lão phu khổ công suy tính nhiều năm, mảnh đất này giữa loạn thế vẫn tìm được sự bình yên phồn thịnh, nếu đã là ý trời, thì cũng phải chọn cho mình một minh chủ mới tương xứng.”

“Minh chủ...?” Lý Trọng Nguyên nhẹ giọng lặp lại.

“Không sai!” Ân Khôn tiếp tục nói, “Kỷ Minh bụng dạ hẹp hòi, hung hăng hiếu chiến, việc lớn khó thành. Sài gia ở Thương Sơn dám gánh vác trọng trách lúc lâm nguy, cố thủ ở Vân Đô của Chu Quốc, đã giành được đại thắng vang dội vẫn nhớ đến Ân Gia Bảo ta ở Tuy Thành, biết nhìn xa trông rộng như vậy mới là chủ nhân mà cha con lão phu nên phò tá. Nếu Sài thiếu chủ không chê xuất thân sơn dã của Ân gia ta, Ân Khôn ta cùng hai con trai nguyện ra sức giúp người một tay, trong thời loạn này giành được một vùng trời mới!”

“Hoàng thượng và Vương gia nhà ta nếu biết được Tuy Thành quy thuận, nhất định rất vui mừng!” Nét mặt Lý Trọng Nguyên lộ rõ vẻ vui mừng nói.

“Không phải như thế!” Ân Khôn cau mày nói. “Lão phu đây là bằng lòng đi theo Sài gia của Thương Sơn, cũng không phải là Nam Cung gia kia. Trước mắt có thể thấy được Đại Chu trên dưới đều phải dựa vào chú cháu Sài gia bảo vệ, Sài gia mới đích thực là anh hùng khiến lão phu kính phục, nói cách khác, cũng chính là Sài vương gia và Sài thiếu chủ.”

Lý Trọng Nguyên nén lại cảm giác hài lòng, khước môi khê cong lên nói: “Lời này là có ý gì, Sài Vương gia và thiếu chủ là trung quân ái quốc, cũng là vì bảo vệ giang sơn xã tắc Đại Chu, Sài gia hay Đại Chu ta thì

có gì khác biệt?”

Lão luyện như Ân Khôn dĩ nhiên hiểu rõ được vấn đề, cũng không nói tiếp nữa, đưa mắt nhìn sang về trần định của hai con trai, trong lòng cũng cảm thấy phần nào được an ủi.

Lời này đã nói ra, mọi người cũng không cần kiêng dè gì nữa, trong thoáng chốc nói chuyện vô cùng ăn ý. Lý Trọng Nguyên trong lòng thâm thán phục Ân Sùng Quyết, nói đến tình hình thiên hạ hẳn so với huynh trưởng của mình còn có vài phần sáng suốt, cũng nhiều hơn vài phần khí khái. So với hẳn, Ân Sùng Húc lại lộ rõ dáng vẻ do dự, không cương quyết.

Mục Dung thấy Ân Sùng Quyết chiếm lấy ưu thế của phu quân mình, sắc mặt có chút khó coi, lại nhìn thấy phu quân đứng bên cạnh dường như cũng không muốn nhiều lời trước mặt đám người Sài Chiêu, nhất thời có chút ảo não. Cúi đầu liếc nhìn Ân Khôn, nhìn thấy ông không ngừng gật đầu, ánh mắt đầy tán thưởng nhìn Ân Sùng Quyết, trong lòng càng dâng lên từng trận bất mãn.

Rượu quá tam tuần, Mục Dung rốt cuộc không nhịn nổi nữa, đứng bật dậy hành lễ với mọi người. “Đột nhiên nhớ ra hậu viện còn có chút việc gấp, Mục Dung xin lui xuống trước, mọi người từ từ uống rượu.”

Ân Sùng Húc không kịp ngăn cản, Mục Dung đã bước ra ngoài, Nhạc Hoàn vội đứng dậy. “Đại tẩu, muội giúp tẩu!” Bàn tay Sài Chiêu trong chốc lát trống không, cánh tay từ từ hạ xuống, mãi cho đến khi Nhạc Hoàn đi khuất mới chậm rãi thu hồi lại ánh mắt.

“Cô theo ta ra ngoài làm gì?” Mục Dung liếc mắt nhìn Nhạc Hoàn.

“Chính là vì muốn tẩu giúp ta một việc.” Nhạc Hoàn nhìn thoáng qua cổ tay.

“Nhạc Hoàn của hôm nay vẫn còn cần ta giúp một tay?” Mục Dung cười lạnh. “Cái vị Sài thiếu chủ kia trước mặt mọi người thương yêu cô không chút che giấu, cô còn cần dựa vào Ân Gia Bảo à? Phải là Ân Gia Bảo nhờ cô mới đúng!”

Nhìn thấy Nhạc Hoàn không đáp lại, Mục Dung hừ một tiếng, tiếp tục nói. “Chẳng qua ta chỉ buồn thay cho cô. Bình thường Ân Sùng Quyết đối với cô ra sao, mọi người đều có thể nhìn thấy. Còn kiên quyết nói với Sùng Húc đời này ngoại trừ cô ra, nó không cưới ai cả. Nhưng hôm nay trước mặt nhiều người như thế, một tiếng huynh muội tình thâm chưa nói, còn vì cô với Sài thiếu chủ trùng phùng mà vui mừng? Cái vị nhị ca này, thế mà lại... khó mà nhìn thấu, chỉ e cô và tôi giống nhau, đều đã xem nhẹ Ân Sùng Quyết này rồi!”

Lời này xát muối vào vết thương lòng của Nhạc Hoàn, nàng nhú chặt mày, nói: “Mỗi người đều có nỗi khổ riêng, tẩu hà tất phải nói thẳng như thế. Ta cũng chưa từng trách gì nhị ca...”

Mục Dung cười to thành tiếng, cắt ngang nói. “Cô còn có tư cách trách ai? Cô vốn dĩ là người đã có hôn ước với người ta, Ân Sùng Quyết đối với cô thật lòng cũng được, hôm nay phụ lòng cô cũng được, đều là cô tự làm tự chịu. Như hôm nay tốt đẹp bao nhiêu, Sài thiếu chủ đức cao vọng trọng đối với cô lưu luyến không quên, cô cũng đừng làm ra vẻ được lợi rồi còn khóc thương, nên cười ngay cả lúc ngủ mới đúng chứ!”

“Ai có thể biết được thế sự vô thường chứ.” Nhạc Hoàn hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đầy ý cười giận dữ của Mục Dung. “Lúc đó ta được ban hôn, hẳn chẳng qua chỉ là thứ dân không dám kháng chỉ, Nhạc gia cũng chẳng có nửa lời oán trách. Nay hẳn quyền cao chức trọng, cũng chẳng phải là thứ Nhạc Hoàn ta yêu thích.”

Mục Dung ý vị sâu xa nhìn chằm chằm gương mặt trầm mặc của Nhạc Hoàn. “Lời này của cô... lẽ nào trong lòng cô vẫn còn tưởng nhớ đến vị nhị ca kia?”

“Đại tẩu” Ánh mắt của Nhạc Hoàn lóe lên sự quả quyết. “Tình cảm huynh muội... lời này chính miệng nhị ca đã nói. Một tiếng nhị ca này, tẩu còn muốn ta phải nói thêm điều gì nữa?”

Mục Dung không thốt ra được lời nào, ý giận đầy bụng cũng không biết phải làm sao, tức giận vung tay áo xoay người rời đi. “Cô tự lo cho mình đi!”

Tiệc đến giờ mùi mới tan, Sài Chiêu bước ra khỏi đại sảnh liền lập tức tìm kiếm hình bóng Nhạc Hoàn, nhìn thấy nàng đang tựa vào hành lang cho cá chép trong hồ ăn, tự lẩm bầm một mình. “Xảy ra chuyện ở Thương Châu, tính tình của A Hoàn cũng ít nhiều thay đổi, vẫn muốn nàng vui vẻ như trước kia.”

“Nhắc lại quá khứ, khó tránh khỏi đau lòng.” Ân Sùng Húc tiếp lời: “Chỉ mong muội ấy đời này không phiền não, chỉ có niềm vui.”

Sài Chiêu chậm rãi đến gần Nhạc Hoàn, bàn tay to phủ trên đôi vai gầy guộc của nàng, nhẹ vuốt vài sợi tóc mềm trên vai nàng. “Đi thôi, ta đưa nàng về.”

Giọng nói của Sài Chiêu trầm thấp mà ấm áp, cũng chỉ khi nói với nàng mới không lộ ra sự lạnh nhạt khó đoán. Giọng nói khàn khàn mang theo sự cứng chiều, lại có sự bá đạo khó thay đổi. Không đợi Nhạc Hoàn đồng ý, Sài Chiêu đã nắm chặt tay nàng bước về phía cổng trước.

Vân Tu nhìn theo bóng dáng của hai người, cười thành tiếng. “Nhìn xem, nhìn xem, bộ dạng thiếu phụ nhân e ấp nép vào người thiếu chủ thật thú vị làm sao!”

Lý Trọng Nguyên nhẹ than một tiếng. “Lần đầu nhìn thấy nàng ấy và Ân Sùng Quyết, Ân nhị thiếu vẫn là bộ dáng đối xử nhiệt tình với nàng ấy như vậy, chẳng qua mới có mấy ngày, đột nhiên lại biến thành tình huynh muội sao? Cũng không biết Ân Khôn và hắn dự tính những gì, nhưng mà vị Ân nhị thiếu này tự biết nặng nhẹ, dễ dàng nhượng bộ phần tình cảm này rồi.”

“Đối với chúng ta chẳng phải là chuyện tốt hay sao?” Vân Tu bĩu môi nói: “Xem ra chẳng bao lâu nữa thiếu chủ có chuyện vui rồi!”

Lý Trọng Nguyên tự lẩm bẩm. “Xem ra, Ân Sùng Quyết phụ lòng Nhạc cô nương như vậy, có lẽ không khiến cô ấy tổn thương, nhưng e là trong lòng vẫn là mất mát khó chịu.”

“Sài Chiêu.” Nhạc Hoàn lên tiếng gọi hắn. “Ta và ngươi thân lắm sao? Giữa nơi đông người ngươi ngang nhiên kéo tay của con gái nhà người ta... Thật là...” Mặt Nhạc Hoàn đỏ ửng, nói không thành lời.

“Thật là sao?” Sài Chiêu ngừng bước, quay đầu nhìn nàng.

Móng tay Nhạc Hoàn bấm mạnh vào lòng bàn tay của Sài Chiêu, nhưng hắn hoàn toàn không có ý buông tay nàng ra, sải bước dài tiến về phía trước. Hắn mạnh mẽ bước như vậy, Nhạc Hoàn không biết làm sao, chỉ có thể rảo bước nhanh để theo kịp.

“Người muốn mang ta đi đâu?”

Ân Gia Bảo

Tiến đám người Sài Chiêu đi rồi, Ân Sùng Quyết hít sâu một hơi rồi quay lưng, tay nắm thành quyền đâm mạnh lên bức tường trước mặt. Ân Khôn ngưng mắt nhìn hắn, vắn về chòm râu của mình nói. “Sùng Quyết, cha biết con không cam lòng. Con là con trai của Ân gia, hãy nhìn vào đại ca của con, thân là trưởng tử đã thay cha phân giải được bao nhiêu ưu lo, đến nay nó và Mục Dung trở thành vợ chồng thương yêu nhau cũng tính là chuyện mỹ mãn. Một nữ nhân tầm thường, chưa nói đến chuyện sau này con có công thành danh toại hay không, chỉ bằng con là nhị thiếu gia Ân Gia Bảo của Tuy Thành, nữ nhân ngàn dặm mặc con lựa chọn. Nhạc Hoàn...vẫn là quên nó đi!”

“A Hoàn...” Mu bàn tay của Ân Sùng Quyết hiện rõ gân xanh. “Nếu đã bỏ lỡ nhau như vậy, tất cả là lỗi của ta mà thôi...”

57. Chương 29: Chương 22: Giang Sơn Như Họa

Sáng sớm ngày hôm sau, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống vùng sơn dã, Thôi thúc mở cửa ra thì thấy Ân Sùng Húc đang đứng dựa vào cổng vườn. Gió sớm se lạnh, hắn xoa lòng bàn tay vào nhau, giống như là đã đợi khá lâu.

“Đại thiếu gia?” Thôi thúc đi về phía hắn, nói: “Cậu đến khi nào vậy? Sao không gọi tôi một tiếng?”

“Mới đến được một lúc, tại ta đến sớm thôi.” Ân Sùng Húc hiền hòa hỏi: “A Hoàn còn đang ngủ à?”

Thôi thúc quay đầu lại nhìn cửa phòng còn đang đóng của Nhạc Hoàn, lắc đầu nói: “Không biết nữa, nói không chừng là cả đêm qua mất ngủ.”

Đang nói chuyện, bỗng có tiếng đẩy cửa cọt két, Nhạc Hoàn thò đầu ra hỏi nhỏ: “Đại ca đến à?”

“A Hoàn.” Ân Sùng Húc mỉm cười. “Làm ồn đến muội à?”

Nhạc Hoàn bước ra. Nhìn hai mắt nàng thâm quầng, Ân Sùng Húc cảm thấy hơi đau lòng. Thôi thúc đi ra phía nhà sau, nhường không gian riêng cho hai người, Ân Sùng Húc im lặng một lúc, mắt nhìn Nhạc Hoàn chằm chằm không chớp: “Sài thiếu chủ nói mấy ngày nữa sẽ về Vân Đô, có phải muội cũng đi theo không?”

Nhạc Hoàn ngược mắt lên, khẽ thở dài một tiếng. “Nơi này không có ai muốn muội ở lại nên đi đâu, đi với ai cũng đâu có gì quan trọng.”

“Sùng Quyết nó...” Ân Sùng Húc muốn thanh minh cho đệ đệ vài câu nhưng lại không biết nói thế nào. Hắn chưa chút lấy từ trong lòng ra một cái hộp gỗ, nhét vào tay Nhạc Hoàn. “A Hoàn, nữ nhi xuất giá, không thể thiếu của hồi môn, đại ca không biết muội thích gì nên chuẩn bị đại vài thứ. Đây là đại ca tặng muội, muội mang theo đến Vân Đô...”

Chiếc hộp gỗ ở trong tay Nhạc Hoàn thấy nặng trĩu. Nàng mở hộp ra, trâm cài, hoa tai... đều đã được chuẩn bị sẵn, tuy không phải là kiểu dáng đang thịnh hành nhưng tràn đầy tâm ý của Ân Sùng Húc.

“Đại ca...” Nhạc Hoàn nghẹn ngào nói không thành tiếng.

Cho dù có không nở cớ nào thì Ân Sùng Húc cũng biết mình không thể giữ được nàng. Hắn cầm tay áo lên, lau khô mắt ửng đỏ của nàng, yêu thương nói: “Đại ca chỉ thấy muội khóc một lần. Đi Vân Đô là chuyện tốt, sao lại rơi nước mắt chứ. Sài thiếu chủ đã nói với bọn huynh rồi, mọi người tự mình chuẩn bị, đại ca sẽ nhanh chóng dẫn binh mã đến Vân Đô hội hợp với bọn muội. Có điều sợ là không kịp uống rượu mừng không muội và Sài thiếu chủ...” Giọng của Ân Sùng Húc nhỏ hơn một chút, sau đó cố nở nụ cười. “Sài thiếu chủ bao năm vẫn không quên được muội, muội theo ngài ấy là không sai đâu.”

Gió sớm lại nổi lên, thổi tung mái tóc chưa được buộc cẩn thận của Nhạc Hoàn. Những sợi tóc đen mảnh phất qua gương mặt trắng mịn của nàng. Ân Sùng Húc vén những sợi tóc ra sau tai cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Hôm muội đi, đại ca sẽ không tiễn. A Hoàn dù có đi đâu thì cũng phải nhớ người đại ca của Ân Gia Bảo này đây.”

Chàng trai trầm tĩnh chín chắn này cuối cùng cũng không kìm lòng được, xoa nhẹ gương mặt của Nhạc Hoàn. Hàng mi dài của nàng khẽ chớp, một giọt lệ rơi xuống mu bàn tay của Ân Sùng Húc. Hắn hít sâu một hơi, quay người đi. “Đại ca đi đây, muội bảo trọng.”

Mỗi một bước đi đều nặng như đeo đá, giọt nước mắt trên mu bàn tay nhẹ nhàng thấm vào ống tay áo, không thấy được dấu vết nữa.

Ngày ra đi, Sài Chiêu dẫn mấy người Vân Tu đến đón Nhạc Hoàn. Mấy trăm binh sĩ xếp thành hàng ngay ngắn phía xa xa, đều đang ngẩng cổ ngóng nhìn chân dung vị thiếu phu nhân tương lai này.

“Thôi thúc không đi với chúng ta sao?” Sài Chiêu thấy Thôi thúc vẫn ung dung xách nước giếng, không có ý chuẩn bị đi thì nghi hoặc hỏi.

“Sài thiếu chủ đưa A Hoàn đi là được, tôi sẽ không đi Vân Đô.” Thôi thúc mỉm cười, nói: “Con bé A Hoàn ương bướng này làm phiền Sài thiếu chủ chăm sóc rồi.”

“Thôi thúc không đi uống chén rượu mừng của ta và A Hoàn sao?” Sài Chiêu kiên trì thuyết phục. “Thúc chăm sóc A Hoàn bao năm nay, ân tình này Sài Chiêu nhất định phải báo đáp.”

“Thôi Vãn tôi không phải người làm gì cũng muốn được báo đáp.” Thôi thúc cười nói: “Lưu lạc nửa đời người rồi, tôi không muốn nay đây mai đó nữa, nơi này cũng rất tốt, có Ân Gia Bảo dựa vào nên cũng rất yên ổn. Chỉ mong...” Thôi thúc nhìn bóng dáng mảnh mai của Nhạc Hoàn. “Chỉ mong Sài thiếu chủ đối xử tốt với A Hoàn.”

Sài Chiêu nhìn theo ánh mắt ông, Nhạc Hoàn đang buộc chiếc cung lên lưng Bạch Long, vuốt ve chiếc chõm của nó rồi quay người đi lấy hộp tên mà mình yêu thích.

Thấy ánh mắt Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn tràn đầy vẻ yêu thương chiều chuộng mà quên trả lời mình, Thôi thúc không nói nhiều nữa, chỉ mỉm cười rồi quay người đi.

“Thiếu phu nhân đang tìm hộp tên này à?” Vân Tu giọng cao, quơ quơ hộp tên.

“Ồ.” Nhạc Hoàn vươn tay ra. “Đưa cho ta.”

Vân Tu mở to mắt nhìn một chút, nói với vẻ dừng dừng. “Chỉ một hộp tên bằng trúc thôi mà, có mang theo không cũng không sao. Vân Đô có xưởng chế tạo binh khí tốt nhất, tôi biết trước kia thiếu phu nhân đều sử dụng tên vàng, đợi chúng ta về đến Vân Đô, tôi sẽ đi thu xếp. Chỉ có tên vàng được chế tạo riêng mới có thể xứng với kỹ thuật bắn cung của thiếu phu nhân.” Vừa nói Vân Tu vừa định tiện tay ném hộp tên sang một bên.

Nhạc Hoàn bước tới giật lấy hộp tên, vuốt ve nó với vẻ nâng niu. “Đừng có đụng vào đồ của ta!”

Vân Tu cảm thấy hơi ảm ức, định biện minh cho mình vài câu thì Sài Chiêu đã bước tới, dè dặt hất lại, nói: “A Hoàn thích cái gì thì mang theo cái này.”

Vân Tu dạ một tiếng rồi hậm hực quay đầu đi thu xếp những thứ khác.

Sài Chiêu nhìn những mũi tên cắm đầy trong hộp rồi ngược mắt nhìn Nhạc Hoàn đang im lặng không nói, nắm lấy ngón tay nàng, dịu dàng nói: “Một một chữ Hoàn đều mang tình sâu nghĩa nặng, nàng nên mang nó đến Vân Đô.”

“Người...” Môi Nhạc Hoàn khẽ hé mở, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Sài Chiêu nhẹ nhàng chặn môi nàng lại, ánh mắt đầy ấp tình yêu, sau đó đưa tay nắm lấy cổ tay nàng. “Theo ta đi thôi.”

Nhạc Hoàn quay đầu lại gọi Thôi thúc. “Thôi thúc, thúc phải nhớ đến Vân Đô tìm con!”

Thôi thúc không quay người lại, cũng không lên tiếng trả lời, chỉ vung tay lên rồi từ từ bỏ xuống.

Lúc leo lên Bạch Long, Nhạc Hoàn lưu luyến nhìn khu rừng mà mình đã săn bắn không biết bao nhiêu lần nhưng lại không nhìn về phía Ân Gia Bảo một cái.

“Bạch Long, chúng ta cùng đến Vân Đô thôi nào.” Nhạc Hoàn thì thầm vào tai ngựa rồi bất ngờ ngồi thẳng người, vung roi lên, hét một tiếng rồi thúc ngựa chạy thật nhanh.

Đoàn người ngựa tung hoành trong sơn cốc, chim chóc chấn kinh bay dáo dác, tiếng vỗ cánh phấp phật không ngừng vang lên.

Ân Gia Bảo

Ân Sùng Quyết nghe tiếng động nên ngẩng đầu lên, chỉ thấy hướng đông có những đàn chim dáo dác bay lên, những tiếng chim kêu như bịn rịn khôn cùng.

“A Hoàn... là muội đi rồi đúng không?” Ân Sùng Quyết đau buồn cúi đầu, mặt không nén được vẻ nhăn nhó.

“Rõ ràng là không nở buông tay, sao không đi tiễn muội ấy?” Không biết Ân Sùng Húc đã đứng sau lưng hắn từ bao giờ. “Dù đệ có đoạn tuyệt tình cảm ngày xưa thì vẫn còn tình huynh muội mà đệ nói, tội gì chứ!”

“Đại ca nói gì vậy?” Ân Sùng Quyết vẫn mạnh miệng chống đỡ. “Bây giờ mà đệ đi tiễn há chẳng phải sẽ khiến Sài thiếu chủ nghĩ nhiều, hà tất phải tự chuốc lấy rắc rối làm gì chứ. A Hoàn gả cho người tốt, người này bản lĩnh hơn đệ nhiều, đệ mừng cho muội ấy còn không kịp nữa là.”

“Đại ca chỉ không muốn đệ hối hận cả đời.” Ân Sùng Húc nói với vẻ đầy thâm ý. “Giang sơn như hoa, nhưng thể nào cũng không bì được với ngón tay xinh của A Hoàn. Nếu ta là đệ, ta tuyệt đối sẽ không buông tay.”

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết muốn nói gì nhưng lại thôi.

“Đừng nói nữa.” Ân Sùng Húc ngắt lời hắn. “Lần trước đã hẹn với Sài thiếu chủ, Tuy Thành có hơn một vạn binh mã đều gia nhập dưới trướng của Sài gia, huynh đệ ta phải giúp Mục đô úy thao luyện ngày đêm,

đội Sài gia chuẩn bị xong mọi thứ, hạ lệnh một tiếng thì chính là lúc tranh đoạt thiên hạ. Đây là con đường mà đệ đã lựa chọn, nên đi tiếp thế nào đệ phải tự biết.”

“Điều này đương nhiên đệ biết.” Mắt Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ sắc bén. “Ngay cả A Hoành đệ cũng nhường cho Sài Chiêu, tương lai lúc phân công trạng, thế nào hẳn cũng phải cho Ân Gia Bảo chúng ta một miếng thịt béo bở.”

Đôi mắt thiện lương của Ân Sùng Húc lóe lên vẻ thất vọng, hé miệng nhưng nửa ngày cũng không thốt thành tiếng.

Ngô Tá, người xem kìa.” Vân Tu chỉ về phía trước nhất. “Dù thiếu chủ chỉ lặng lẽ nhìn thiếu phu nhân thì nhìn bóng lưng cũng biết là đang cười.”

“Nhìn bóng lưng mà huynh cũng biết có cười hay không à?” Ngô Hữu cướp lời. “Huynh nói ta nghe xem làm thế nào nhìn ra vậy?”

Vân Tu quát roi về phía Ngô Hữu, Ngô Hữu nhanh nhẹn né tránh rồi cười gian xảo. “Vân Tu, đánh trật rồi!”

Vân Tu nói với vẻ khinh thường. “Ta lười nói với người. Ngô Tá, người nói xem ta nói có đúng không?”

Ngô Tá khẽ nhếch môi cười. “Huynh nói không sai, sự yêu thích của thiếu chủ là không thể che giấu được.”

“Hai năm trước ta và người theo thiếu chủ từ Thương Châu trở về...” Vân Tu nhớ lại, nói: “Suốt mười mấy ngày trời, thiếu chủ không hề nói một câu. Thiếu chủ đồng ý dẫn binh đi chống quân Lương cũng là vì muốn báo thù cho cả nhà thiếu phu nhân. Giờ nhìn họ như vậy, ta đều vui muốn chết, càng đừng nói thiếu chủ mừng cỡ nào.”

Vân Tu còn muốn nói vài câu, thấy Sài Chiêu đi chậm lại, nhìn sang lý trọng nguyên thì vội vàng im miệng, giả vờ như đang nhìn mây nhìn trời.

“Trọng Nguyên.” Sài Chiêu gọi một tiếng.

Lý Trọng Nguyên nín thở cương ngựa, đi nhanh lên trước, sóng ngang với Sài Chiêu. “Thiếu chủ có gì căn dặn?”

Sài Chiêu liếc nhìn Nhạc Hoành đang đi trước một cái, nói khẽ với Lý Trọng Nguyên. “Chuyện ta dẫn A Hoành về Vân Đô, huynh có đưa tin báo cho quận chúa chưa?”

Lý Trọng Nguyên lập tức hiểu ra, cười nói: “Chuyện này còn cần huynh căn dặn sao, mấy ngày trước ta đã cho bồ câu đưa thư đến Vân Đô, có lẽ Tịnh Nhi đã biết tin Nhạc tiểu thư còn sống, trong thư ta cũng đã nói ngài và cô ấy sẽ cùng nhau trở về.”

“Vậy thì tốt.” Sài Chiêu nhẹ nhõm nói. “Không thể để A Hoành thấy thiệt thòi.”

Lý Trọng Nguyên gật đầu nói. “Tịnh Nhi cũng từng kể với ta rằng Nhạc Hoành rất tốt, nếu biết cô ấy còn sống, Tịnh Nhi sẽ rất vui. Trước giờ nàng ấy làm việc đâu ra đấy, chuyện nghênh đón Nhạc tiểu thư đến Vân Đô, nàng ấy sẽ không lơ là, thiếu chủ cứ yên tâm.”

“Tuy A Hoành đã không còn là tiểu thư của Tĩnh Quốc Công phủ...” Sài Chiêu nắm chặt dây cương trong tay. “Nhưng vẫn là người con gái ta yêu nhất. Quý tộc cũng được, thợ săn cũng được, người mà ta đã nhận định thì cả đời này sẽ không thay đổi.”

Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu cứ rề rà không chịu đi lên nên không kìm được tò mò, quay đầu lại nhìn, đúng lúc chạm phải ánh mắt y, nàng hoảng hốt run lên một cái, Bạch Long hí lên một tiếng như trách móc không vui.

Lý Trọng Nguyên không nhịn được cười khẽ một tiếng, nói nhỏ: “Nhạc tiểu thư... thoạt nhìn thì ương bướng một tí nhưng dù sao vẫn là một cô nương trẻ, quả thực cũng... thú vị.”

“Rất bướng bỉnh.” Sài Chiêu khẽ mỉm cười. “Đến Vân Đô, chắc là ta sẽ phải chịu đủ.”

“Chứ gì nữa...” Lý Trọng Nguyên chần chừ nói. “Nhưng ta không ngờ hôm nay chúng ta dẫn Nhạc tiểu thư đi, người của Ân Gia Bảo lại không ai đến tiễn cô ấy. Tuy là để tránh điều tiếng nhưng làm thế cũng hơi quá.”

“Cha con họ Ân khôn khéo hơn chúng ta cần nhiều lắm.” Sài Chiêu nói với vẻ sâu xa. “Ân tình này, huynh giúp ta ghi lại, ngày sau phải trả hết cho họ.”

“Ân Sùng Quyết, người này không thể xem thường!” Lý Trọng Nguyên dè dặt liếc nhìn ánh mắt của Sài Chiêu đang đi bên cạnh. “Tim như sắt đá, mưu kế thâm sâu, tuy là người có thể sử dụng để làm đại sự nhưng không thể không đề phòng.”

“Lúc này chẳng phải ta và thúc thúc đang cần người như thế sao?” Sài Chiêu vẫn khá ung dung. “Nếu ta không cần đến sự trợ giúp của Ân Gia Bảo thì cần gì phải ngàn dặm xa xôi tìm đến Tuy Thành. Chẳng qua là đôi bên cùng có lợi mà thôi. Ngày sau thiên hạ quy về một mối, đương nhiên sẽ có chỗ cho cha con họ.”

“Thiếu chủ ngực mang chí lớn, Trọng Nguyên biết phải làm thế nào.” Lý Trọng Nguyên khiêm tốn cúi đầu, đi chậm lại, từ từ hòa vào đám thân vệ của Sài Chiêu ở phía sau.

58. Chương 21: Một Nụ Hôn, Hứa Hẹn Cả Đời

Thấy cha đã đi xa, Ân Sùng Húc đến gần đứa em trai đang có sắc mặt u ám của mình. Tuy hắn cố kìm nén sự phẫn nộ nhưng qua giọng nói, vẫn khó che giấu được: “Tại sao đệ lại đối xử với những như vậy?”

“Đại ca, huynh đang chất vấn đệ đó sao?” Ân Sùng Quyết nhìn sâu vào mắt đại ca mình. “Trên đời này có quá nhiều thứ không theo như ta mong muốn. Cha đã nói rồi, huynh đệ ta đều là con trai của Ân gia, đại ca có thể vì Ân gia mà cưới một người mình không thích, người làm đệ đệ cũng...”

“Trước mặt ta, đệ không cần phải viện cớ như đã nói trước mặt cha!” Ân Sùng Húc lớn tiếng quát: “Đời này ngoại trừ A Hoành sẽ không lấy ai khác, đây là những lời đệ đã nói với ta. Thế mà hôm nay đệ lại chấp tay dâng muội ấy cho người ngoài?”

“Người ngoài?” Ân Sùng Quyết cười xùy một tiếng. “Đại ca, đó không phải người ngoài, hắn là Sài thiếu chủ Sài Chiêu, là con trai độc nhất của Sài gia, nhất phẩm thượng tướng của Đại Chu. Ân Gia Bảo chúng ta chẳng qua cũng chỉ là mượn nước đẩy thuyền, trả bấu vật về với chủ cũ, sao lại nói là chấp tay dâng cho người ngoài?”

Ân Sùng Húc bộc lộ sự thất vọng. “Sài thiếu chủ tuyệt đối không phải người không nói lý lẽ. Tần Quốc đã diệt vong, Vũ Đế đã tự sát, hôn ước này có hiệu lực, cũng có thể không có hiệu lực. Tính tình A Hoành bướng bỉnh, Sài thiếu chủ lại cần Ân Gia Bảo giúp đỡ, chỉ cần biết hai người thật lòng mến nhau thì chắc ngài ấy sẽ giúp đệ đạt thành ước nguyện. Ta thật không ngờ được, Sùng Quyết... Trái tim A Hoành vốn đã bị tổn thương nặng nề khi ở Thương Châu, sao đệ còn có thể nhẫn tâm làm tổn thương muội ấy nữa?”

“Sài thiếu chủ thành toàn cho đệ thì coi như Ân Sùng Quyết đệ nợ hắn. Từ nhỏ đệ đã ghét nợ nần người khác. Ân tình khó trả, trả hoài không hết!” Ân Sùng Quyết ưỡn thẳng sống lưng rất ngạo nghễ. “Còn bây giờ, Sài thiếu chủ phải nhớ ân tình của Ân Gia Bảo, sau này tranh giành thiên hạ, đại ca và đệ...”

“Đừng nói nữa!” Ân Sùng Húc quát đệ đệ. “Muốn thành đại sự thì phải dựa vào bản lĩnh chứ không phải âm mưu tính kế, nhất là tính kế một cô gái... Sùng Quyết, đại ca chỉ hy vọng đây là lần cuối cùng...”

Ân Sùng Quyết nhìn đại ca mình phất tay áo bỏ đi, đôi mày kiếm của hắn chau lại, run rẩy, miệng lẩm bẩm: “Thịnh vượng mới có thể nói tình cảm; loạn lạc chỉ có thể nói đao kiếm. A Hoành, muội đứng trách nhị ca...”

Bằng qua chợ, bước vào rừng, Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu vẫn không có ý định buông tay nên nghiêng răng, rút con dao nhỏ ra định đâm về phía tay y. Không đợi Vân Tu và Lý Trọng Nguyên hét lên, Sài Chiêu đã

tự buông tay ra, ngón tay kẹp lấy lưỡi dao mỏng như cánh ve. “Vừa muốn cắt cổ họng ta, vừa muốn móc mắt ta, bây giờ lại muốn cắt gân tay ta. Nàng nhất định phải thấy phu quân của mình đổ máu sao?”

Vân Tu định bước lên nhưng bị Lý Trọng Nguyên kéo lại, nháy mắt với hắn, hai người cùng lánh vào rừng.

“Thiếu phu nhân có làm bị thương thiếu chủ không?” Vân Tu lo ngại nói.

“Đây là chuyện hai chúng ta quản được sao?” Lý Trọng Nguyên nhìn ra phía sau. “Đi thôi.”

“Ta không tìm thấy cây cung vàng của nàng ở Tĩnh Quốc Công phủ.” Sài Chiêu bình tĩnh thả tay ra. “Có lẽ là bị Kỷ Minh lấy đi rồi. Những gì Kỷ Minh nợ nhà họ Nhạc ta đều ghi nhớ trong lòng, cũng sẽ đòi lại giúp nàng. A Hoành...”

Nhạc Hoành ngồi ôm gối, dựa vào gốc cây, quay mặt đi không nhìn Sài Chiêu. Y quỳ một chân xuống đất, nâng gương mặt mịn màng như ngọc của nàng lên. Gương mặt vẫn xinh đẹp như xưa này là của người con gái mà y sớm chiều tương tư, là người con gái khiến lòng y đau như dao cắt mỗi đêm nhớ đến.

“Bao năm gió tanh mưa máu, ta chưa từng sợ hãi điều gì cả.” Sài Chiêu xoay khuôn mặt của Nhạc Hoành qua, buộc nàng phải đối diện với đôi mắt xám của mình. “Duy chỉ những lúc một mình đối diện với nàng, ta mới biết thứ gì là sợ hãi. Ta sợ giống như lần chia tay tại Liêu Châu, biển trời cách biệt, đời này không được gặp nhau nữa; sợ nếu ta đến trễ một bước thì duyên phận của chúng ta đứt đoạn từ đây.”

Nhạc Hoành muốn nhìn thấu chàng trai này, nàng cố gắng nhìn vào đôi mắt xám của y nhưng nó giống như một bức màn khó mà nhìn xuyên thấu được, nàng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng đang mâu thuẫn vùng vẫy và không thể trốn thoát của mình.

Dường như Sài Chiêu cảm nhận được Nhạc Hoành bắt đầu thả lỏng sự phòng bị nên nghiêng người hôn nhẹ lên trán nàng. Cảm giác mềm mại ấy khiến cả người nàng lập tức tê dại. Nàng bắt đầu nhớ đến cái đêm ở trong núi sâu, chàng trai này cũng từng ngang ngược ôm mình như thế. Nàng không dám nhúc nhích, sợ rằng lỡ không cẩn thận thì sẽ rơi vào vực sâu mà y giăng ra, không thể thoát ra được.

Giống như giờ khắc này vậy.

“Mũi tên vàng của nàng luôn ở bên cạnh ta, chiếc khóa vàng của ta cũng luôn ở bên cạnh nàng. Rõ ràng nàng còn nhớ đến ta, biết rằng sẽ có một ngày ta tìm được nàng, dẫn nàng đi...” Sài Chiêu chạm vào đôi môi hồng của nàng nhưng không đụng mạnh. “Cha con họ Ân không đáng tin, ta sẽ không để nàng ở đây, nàng chỉ có thể đi theo ta.”

Nhạc Hoành vùi đầu vào chân không lên tiếng. Cơ thể của Sài Chiêu giống như là một cái áo giáp, che chở phía trước người nàng, giữ gìn sự im lặng và ấm áp giữa hai người.

Cứ thế một lúc lâu, thấy trời đã bắt đầu tối, Sài Chiêu đứng dậy, chìa tay ra cho Nhạc Hoành. “Không còn sớm nữa, nếu nàng chưa về thì ta có thể tiện đường đưa nàng về chỗ ta luôn.”

Hắn... chắc chắn hắn đã ếm bùa nàng. Nhạc Hoành không thể kháng cự, chìa tay ra nắm tay Sài Chiêu. Y dùng sức kéo nàng dậy, môi hiện lên một nụ cười vui vẻ.

“Ba ngày sau ta sẽ trở về Vân Đô.” Sài Chiêu lên tiếng. “Nàng sẽ cùng đi với ta.”

“Tại sao ta phải cùng đi với ngươi?” Nhạc Hoành nói không chút nghĩ ngợi.

“Mạnh miệng!” Sài Chiêu vẫn không tức giận, chỉ lắc lư cánh tay nàng, nói: “Ta đã nói là sẽ không cho nàng rời xa ta nửa bước, ta đi đâu nàng cũng phải đi theo, dù là chân trời góc biển cũng phải ở bên cạnh ta.”

“Ta đâu có bán thân cho Sài gia, ngươi dựa vào cái gì mà khống chế ta?” Nhạc Hoành không chịu thua, nói.

Sài Chiêu kéo Nhạc Hoành về phía mình một chút, không cho phép nàng từ chối. “Ta và nàng lẽ ra đã thành hôn từ sớm, lần này về cũng nên tổ chức chuyện vui. Làm thê tử của Sài Chiêu ta, ta che chở nàng cả đời không được sao? Ân nhị ca của nàng ấy à, đã trở thành nhị ca thật rồi. Nhạc Hoành, ngoại trừ ta, trên đời này còn có người đàn ông nào dám cưới nàng sao?”

“Muốn ta theo ngươi đi...” Nhạc Hoành hít sâu một hơi, nhìn chàng trai còn cổ chấp hơn cả mình này. “Ngươi phải đồng ý với ta ba việc.”

“Hử?” Sài Chiêu sắp đến gần nàng với vẻ rất thích thú. “Nói ra nghe xem nào.”

Nhạc Hoàn quay lưng qua không nhìn hẳn, cố bảo lòng mình bình tĩnh, nói: “Thứ nhất... đời này kiếp này, người chỉ có thể có một mình Nhạc Hoàn ta, nếu phụ ta...”

“Cách biệt mấy năm, hôm nay ta đứng trước mặt nàng, nàng cảm thấy ta sẽ phụ nàng sao?” Giọng của Sài Chiêu rất chắc chắn.

Nhạc Hoàn nhất thời nghẹn họng, ngập ngừng một lát rồi nói: “Thứ hai, nợ nước thù nhà, ta ghi khắc chưa bao giờ quên. Sau này người dẫn quân tấn công Lương quốc thì phải mang ta theo, ta muốn chính tay giết Kỷ Minh.”

Mặt mày Sài Chiêu giãn ra rất thoải mái, y đặt tay lên vai nàng, nói: “Chỉ cần nàng không sợ máu me chết chóc thì ta đi đến đâu sẽ mang nàng theo đến đó.”

“Thứ ba...” Nhạc Hoàn lắc lắc đầu. “Chuyện thứ ba... ta còn chưa nghĩ ra, đợi ta...”

“Ba chuyện, chứ ba mươi chuyện...” Sài Chiêu mỉm cười nắm tay nàng. “Làm gì có chuyện ta không đồng ý với nàng. Ta và nàng còn có cả đời này, đợi nàng nghĩ ra thì có thể nói với ta.”

Dưới bóng chiều tà, Thôi thúc đứng ngoài cửa ngóng nhìn thật lâu, thấy Sài Chiêu và Nhạc Hoàn trở về thì vui vẻ thở phào một hơi.

“Làm phiền Thôi thúc giúp A Hoàn thu dọn hành trang.” Sài Chiêu khách sáo nói.

“Cũng không có gì để thu dọn.” Thôi thúc nhìn xung quanh, nói: “Cậu dẫn người đi là được.”

“Thôi thúc!” Nhạc Hoàn quýnh lên. “Con nói sẽ đi lúc nào chứ? Thúc cũng giúp hần sao? Hay là thúc chê con phiền phức nên mới đuổi con đi?”

“Gái lớn gả chồng, có gì phải xấu hổ.” Thôi thúc nhìn Sài Chiêu đang mỉm cười, hai người đàn ông đều có đôi mắt đầy ẩn ý, nhìn chằm chằm vào đối phương không chịu rời vào thế hạ phong. “Sài thiếu chủ sẽ đối xử tốt với con.”

Nhạc Hoàn vừa xấu hổ vừa tức giận liếc Sài Chiêu một cái, chạy vào trong phòng mình, đóng chặt cửa không dám lên tiếng. Sài Chiêu nhìn theo bóng nàng cười khẽ vài tiếng rồi gật đầu chào Thôi thúc, quay người ra về.

Từ xa nhìn thấy Vân Tu và Lý Trọng Nguyên đang đến. “Nhạc tiểu thư, cô ấy...” Lý Trọng Nguyên dò hỏi.

“Ba ngày sau sẽ đi với chúng ta.” Sài Chiêu quay đầu lại nhìn căn nhà phía sau.

“Thật à?” Lý Trọng Nguyên rất vui mừng. “Vây là quá tốt rồi, thuộc hạ chúc mừng thiếu chủ.”

Còn Vân Tu thì lại không có vẻ vui mừng, do dự chút rồi nói: “Thiếu chủ, hay là hai người về trước, thuộc hạ ở lại trông chừng thiếu phu nhân?”

Lý Trọng Nguyên không vui, nói: “Thiếu phu nhân cần gì người trông chừng?”

“Ta lo...” Vân Tu muốn nói lại ấp úng. “Tính cách của thiếu phu nhân rất quật cường, chuyện không thích ẽ là không dễ gì nghe theo. Nếu như... mấy ngày nay thiếu phu nhân lén chạy mất thì chúng ta biết đi đâu tìm cô ấy? Ta ở lại đây, thiếu chủ cũng có thể yên tâm hơn.”

“Nếu trái tim của ở đây, có thể giữ được nhất thời cũng không giữ được cả đời.” Mặt Sài Chiêu không đổi sắc, nói: “A Hoàn sẽ không trốn. Đi thôi!”

59. Chương 30: Chương 23: Bắc Quốc Tình Thâm

Vân Đô là thành trì quan trọng của Chu Quốc, từng từng ở phía Tây bắc trăm năm nay, huynh đệ Sài gia xây dựng nó bao năm đã biến nó trở thành đệ nhất thành trì của Chu Quốc, phồn vinh giàu mạnh. Sài gia

bị biếm đến Thương Sơn ở ẩn gần chục năm nay, khi chú cháu Sài Dật và Sài Chiêu đại phá quân Lương, cuối cùng họ cũng có thể trở về chốn cũ Vân Đô.

“Ngày mai, vào giờ này, chúng ta đã đến vương phủ ở Vân Đô rồi!” Vân Tu vui mừng, xoa tay nói: “Chuyến này đi rất thuận lợi cũng là nhờ phúc của thiếu phu nhân! Tối nay cố gắng ở trong cái miếu tồi tàn này một đêm thôi, tối mai là có thể ngủ trong chăn ấm nệm êm rồi!”

Càng về phía Bắc, thời tiết càng lạnh. Gió bắc thấu xương không ngừng thổi vù vù khiến gương mặt mềm mại của Nhạc Hoàn cũng bị đau rất.

Bầu trời u ám bỗng có những bông tuyết rơi lả tả. Nhạc Hoàn ở phương Nam, rất lâu rồi không được nhìn thấy tuyết nên không kìm được, mở cửa ra, đứng dưới mái hiên ngắm nhìn sắc tuyết trắng bay đầy trời.

Gió rét bỗng ùa vào phòng, Sài Chiêu thấy Nhạc Hoàn giậm chân khe khẽ để giữ ấm nên vừa đứng dậy vừa cởi chiếc áo lông chồn của mình ra, đang định qua đó thì Vân Tu đã cởi áo khoác của mình ra, nhét vào tay y: “Thiếu chủ, sức khỏe của ngài quan trọng, tôi da dày không sợ lạnh.”

Sài Chiêu cũng không khách sáo với hần, nhận lấy áo đi về phía Nhạc Hoàn. Vân Tu hà hơi sưởi ấm, đến gần Lý Trọng Nguyên, dùng khuỷu tay chọt vào hần, nói: “Thiếu chủ và thiếu phu nhân sẽ làm tiệc vui sau khi về tới Vân Đô đúng không? Trong thư huynh nói thế nào với quận chúa?”

“Nhiều chuyện.” Lý Trọng Nguyên giả vờ không vui. “Thiếu chủ tự có sắp xếp, đó không phải chuyện ta và huynh có thể bàn tán.”

Nhạc Hoàn đang ngắm tuyết đến ngây người thì bỗng cảm thấy người ấm áp. Nàng đưa tay lên sờ, lông chồn ấm áo mềm mại. Còn chưa kịp lên tiếng thì Sài Chiêu đã đến phía trước mặt nàng, cẩn thận buộc dây áo lại, nói khẽ: “Chưa từng nhìn thấy tuyết hay sao vậy, lạnh thế này mà còn đứng ở ngoài.”

“Thấy rồi.” Nhạc Hoàn khẽ hé môi trả lời. “Có điều tuyết ở Thương Châu, còn chưa kịp chạm đất đã hóa thành nước, khác hẳn với nơi này.”

“Tuyết nơi này...” Sài Chiêu ngẩng đầu nhìn. Tuyết ngày càng dày, phản chiếu khiến phía chân cũng trở nên trắng toát. Y vươn tay ra, không bao lâu sau lòng bàn tay đã chứa đầy bông tuyết trắng tinh khôi. Sài Chiêu giơ tay mình ra trước mặt Nhạc Hoàn. “Tuyết nơi này phải đọng mấy ngày mới từ từ tan chảy, giống như là những hạt cát trắng vậy, khô ráo hơn nhiều so với những tơ tuyết mềm mại của phương nam.”

Vốc tuyết trắng ấy, Nhạc Hoàn vừa khẽ chạm vào là đã theo gió tung bay. Không đợi nàng hoàn hồn, bàn tay của Sài Chiêu đã bao vây lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng.

“Vân Đô tuyết trắng xóa, không nơi nào đẹp hơn nơi ấy.” Sài Chiêu ngóng về phương Bắc, nói với vẻ khát vọng. “Ta rời xa nó khi còn nhỏ, bao năm nay từng giây từng phút đều mong có ngày được trở lại Vân Đô. Nàng theo ta đến đó, cả đời này sẽ không phải hối hận.”

“Năm đó, nếu huynh đón ta đến Thương Sơn...” Nhạc Hoàn ngược mắt nhìn đôi mắt xám mấy năm qua vẫn không quên được. “Ta cũng sẽ không từ chối.”

Sài Chiêu nâng tay Nhạc Hoàn lên để sát vào môi mình, chạm nhẹ, nói: “Ta biết, trong mắt nàng, ta vẫn chỉ là một người xa lạ. Nhưng ta và nàng còn có cả đời, trong lòng nàng chắc chắn sẽ có ta.”

Sài Chiêu dặt tay Nhạc Hoàn đi vào căn phòng đốt lửa ấm áp, Vân Tu nhìn hai người, không nén được cười. “Thế mới phải chứ, Thiếu chủ và thiếu phu nhân là duyên trời tác hợp, trai tài gái sắc... Còn gì nữa nhỉ...” Vân Tu gãi đầu suy nghĩ mà vẫn không nghĩ ra nên nhìn Lý Trọng Nguyên cầu cứu.

Lý Trọng Nguyên liếc hần một cái, đứng dậy nói: “Nhạc tiểu thư ngồi đây đi, bên này ấm hơn.”

Sài Chiêu kéo Nhạc Hoàn đến ngồi bên cạnh mình rồi nhìn một lượt những người ở đây qua ánh lửa bập bùng. “A Hoàn, trên đường đi vội vã, còn chưa kịp giới thiệu với nàng những phụ tá đắc lực của ta.” Nói xong, y chỉ Lý Trọng Nguyên, nói: “Huynh ấy là Lý Trọng Nguyên, phu quân của Sài quận chúa, vừa là con rể nhà họ Sài vừa là mưu sĩ mà thúc thúc ta coi trọng nhất.”

Lý Trọng Nguyên gật đầu cười với Nhạc Hoàn, nàng cũng gật đầu nói: “Sài quận chúa đã nói với ta phu quân tương lai của nàng ấy tuy không phải là vương hầu đại tướng gì nhưng lại là người mà nàng ấy yêu

thật lòng. Chào quận mã gia.”

Lý Trọng Nguyên tự trêu mình nhưng cũng khó giấu được vẻ vui mừng. “Tĩnh Nhi đúng là có gì thì nói nấy, để Nhạc tiểu thư chê cười rồi. Năm đó ta chẳng qua chỉ là bạn cùng học cưỡi ngựa với quận chúa, may mà quận chúa không chê, còn bằng lòng gả cho ta, đây chính là phúc phận mà Lý Trọng Nguyên đã được tu từ kiếp trước.”

Sài Chiêu nhìn Ngô Tá, Ngô Hữu rồi nghiêng đầu qua nhìn Nhạc Hoàn. “A Hoàn, hai người này là huynh đệ Ngô Tá, Ngô Hữu, từ đời cha ông họ đã là gia tướng của Sài gia, rất trung thành, dù Sài gia bị biếm đến Thương Sơn cũng không ruồng bỏ. Không biết nàng có thể nhìn ra trong hai người họ, ai là huynh, ai là đệ không?”

Nhạc Hoàn thấy hai người này có ngoại hình giống hệt nhau, vả lại họ đang im lặng nhìn nàng nên càng khó phân biệt ai lớn ai nhỏ. Nàng bèn nhíu mày nói: “Ta và họ không quen cho lắm, làm sao nhận ra được...”

Sài Chiêu cup mắt cười, Ngô Tá chỉ vào giữa hai chân mày mình, nói: “Nhạc tiểu thư nhìn xem, chỗ nào của Ngô Tá có một nốt ruồi, tôi chính là ca ca. Chỉ cần nhớ nốt ruồi này thì sẽ không nhận lầm.”

“Ngô Hữu cũng toét miệng cười. “Nhạc tiểu thư... không đúng, không đúng, là thiếu phu nhân. Tôi là Ngô Hữu, sau này thiếu phu nhân có chuyện gì cần thì cứ tìm tôi!”

Sài Chiêu vừa định bảo Vân Tu qua đó thì Nhạc Hoàn đã lên tiếng: “Người này ta biết, Vân tướng quân Vân Tu.”

“ha ha!” Vân Tu tròn mắt cười to. “Được thiếu phu nhân nhớ đến, tôi thật nở mày nở mặt.”

Nhạc Hoàn không chịu thua kém. “Ta cũng muốn quen lắm nhưng huynh cứ lảng vảng trước mắt ta, muốn quen cũng khó.”

Vân Tu chớp chớp mắt, nói: “Vân Tu từ nhỏ lẻ loi cô độc, trôi dạt đầu đường. Nếu không nhờ quen biết với thiếu chủ mười mấy năm trước thì không chừng đã bị chết đói. Những năm tháng đó, tôi và thiếu chủ dựa vào nhau mà sống, ngài ấy còn nhận một người bị vứt bỏ như tôi làm huynh đệ.” Vân Tu bỗng mỉm cười. “Lúc ấy tôi cũng không biết thiếu chủ chính là con trai độc nhất của Sài gia.”

Sài Chiêu chum thêm ít củi khô vào trong đồng lửa, nói: “Thế nào, nếu người biết thì sẽ không nhận ta làm đại ca ư?”

Vân Tu nhìn ánh lửa bập bùng, lắc đầu nói: “Nhận thiếu chủ làm đại ca còn có phúc hơn cả Lý Trọng Nguyên cưới được quận chúa, sao đệ có thể bỏ qua chứ! Mấy năm sau cả nhà thiếu chủ được rửa sạch oan tình, thúc thúc đón ngài ấy về vương phủ... Khi ấy tôi mới biết thiếu chủ đã cầu xin thúc thúc mình dẫn tôi cùng đi...”

“Võ công của người giỏi như vậy, sao có thể dễ lãng phí được chứ. Thay vì ở ngoài gây họa, chi bằng đến Sài gia tìm tương lai tốt hơn.” Sài Chiêu kéo lấy bàn tay lạnh lẽo của Nhạc Hoàn đến gần đồng lửa, khom người xua làn khói giúp nàng.

“Kể từ đó, cũng có thêm một người ức hiếp tôi...” Ngô Hữu có vẻ chán nản. “Làm đệ đệ thế này thật là uất ức.”

Mọi người nghe thấy đều bật cười ha hả. Nhạc Hoàn thấy chàng trai cao to như Ngô Hữu giả vờ làm bộ ầm ức thì cũng che miệng cười trộm.

Tiếng cười này khê như kim rơi xuống đất nhưng lại bị Sài Chiêu tinh ý nghe thấy. Y quay đầu sang nhìn Nhạc Hoàn, mỉm cười thật khê khi thấy nàng giật mình.

“Sao mặt của thiếu phu nhân lại đỏ lên thế!” Vân Tu chỉ Nhạc Hoàn, lớn tiếng nói.

Nhạc Hoàn đứng bật dậy, xoa đôi gò má đang nóng ran, nói: “Lửa cháy lớn thế này, mặt không đỏ sao được! Không nói chuyện với các người nữa, ta buồn ngủ rồi...” Nói xong thì quay người, chạy ra phía sau trốn tránh.

Đầu tiên, mọi người đều ngẩn ra, sau đó thì bật cười. Gió đêm thổi vù vù, Sài Chiêu rút cái nút của túi rượu đeo bên người ra, uống một ngụm rồi đưa cho Lý Trọng Nguyên. Lý Trọng Nguyên ngửa đầu uống, mặt tươi cười. “Lần này về, chuyện vui cũng đến gần. Trọng Nguyên chúc mừng thiếu chủ trước.”

Vân Tu giành lấy túi rượu, lắc vài cái rồi cũng uống mấy ngụm, sau đó ném cho Ngô Tá. “Đại hôn của thiếu chủ, thế nào cũng phải làm tiệc rượu ba ngày ba đêm, mọi người không say không về!”

Sài Chiêu thấy mọi người càng nói càng hăng thì thôi không cười nữa, nói nhỏ: “Đừng làm A Hoàn sợ. Ngày mai còn phải vội đi sớm, mọi người đi nghỉ đi.”

Đội đám người Vân Tu tản đi, Sài Chiêu do dự giây lát rồi nhẹ nhàng cất bước đến góc mà Nhạc Hoàn nghỉ ngơi. Thấy nàng lẳng lặng nằm đó không nhúc nhích, y cảm thấy như trở lại với thâm cốc vào đêm đó, nàng nằm trong lòng y ngủ ngon lành. Sài Chiêu nhất thời nhìn nàng đến thất thần. Đứng được một lát, y cởi áo lông chồn của mình ra, nín thở, đắp nó lên người Nhạc Hoàn.

Nghe tiếng bước chân dần biến mất, Nhạc Hoàn khẽ thở phào một hơi, mở mắt, buông lỏng bàn tay đang nắm con dao nhỏ ra. Nàng níu chặt chiếc áo khoác lông chồn của Sài Chiêu, người thấy hơi thở nam tính trên người hắn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Vân Đô!”

“Phía trước chính là Vân Đô!” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn đang đứng sững đôi với mình, nói.

Bạch Long bước từng bước trên nền tuyết trắng tinh khôi, nhìn thấy tòa thành cổ nguy nga cách đó không xa, nó cũng hơn hờ hí vang vài tiếng.

“Dường như Bạch Long của A Hoàn rất thích nơi này.” Sài Chiêu đưa tay vuốt bờm của Bạch Long. Nói ra cũng thật lạ, ấy vậy mà Bạch Long lại cúi đầu về phía y làm Nhạc Hoàn tức tối kéo dây cương thật mạnh, đầm nhẹ cho nó mấy cái.

Nhạc Hoàn ngẩng nhìn Vân Đô từ xa, chỉ thấy cửa thành ầm ầm mở ra, từ trong có một toán người thúc ngựa đến. Nhạc Hoàn còn chưa kịp nhìn rõ thì Lý Trọng Nguyên đã chỉ phía trước, vui mừng nói: “Mọi người xem, là quận chúa, quận chúa đích thân mang người đến đón Nhạc thiếu thư!”

60. Chương 22: Giang Sơn Như Họa

Sáng sớm ngày hôm sau, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống vùng sơn dã, Thôi thúc mở cửa ra thì thấy Ân Sùng Húc đang đứng dựa vào cổng vườn. Gió sớm se lạnh, hắn xoa lòng bàn tay vào nhau, giống như là đã đợi khá lâu.

“Đại thiếu gia?” Thôi thúc đi về phía hắn, nói: “Cậu đến khi nào vậy? Sao không gọi tôi một tiếng?”

“Mới đến được một lúc, tại ta đến sớm thôi.” Ân Sùng Húc hiền hòa hỏi: “A Hoàn còn đang ngủ à?”

Thôi thúc quay đầu lại nhìn cửa phòng còn đang đóng của Nhạc Hoàn, lắc đầu nói: “Không biết nữa, nói không chừng là cả đêm qua mất ngủ.”

Đang nói chuyện, bỗng có tiếng đẩy cửa cọt két, Nhạc Hoàn thò đầu ra hỏi nhỏ: “Đại ca đến à?”

“A Hoàn.” Ân Sùng Húc mỉm cười. “Làm ồn đến muội à?”

Nhạc Hoàn bước ra. Nhìn hai mắt nàng thâm quầng, Ân Sùng Húc cảm thấy hơi đau lòng. Thôi thúc đi ra phía nhà sau, nhường không gian riêng cho hai người, Ân Sùng Húc im lặng một lúc, mắt nhìn Nhạc Hoàn chằm chằm không chớp: “Sài thiếu chủ nói mấy ngày nữa sẽ về Vân Đô, có phải muội cũng đi theo không?”

Nhạc Hoàn ngược mắt lên, khẽ thở dài một tiếng. “Nơi này không có ai muốn muội ở lại nên đi đâu, đi với ai cũng đâu có gì quan trọng.”

“Sùng Quyết nó...” Ân Sùng Húc muốn thanh minh cho đệ đệ vài câu nhưng lại không biết nói thế nào. Hắn chưa chút lấy từ trong lòng ra một cái hộp gỗ, nhét vào tay Nhạc Hoành. “A Hoành, nữ nhi xuất giá, không thể thiếu của hồi môn, đại ca không biết muối thích gì nên chuẩn bị đại vài thứ. Đây là đại ca tặng muối, muối mang theo đến Vân Đô...”

Chiếc hộp gỗ ở trong tay Nhạc Hoành thấy nặng trình trịch. Nàng mở hộp ra, trâm cài, hoa tai... đều đã được chuẩn bị sẵn, tuy không phải là kiểu dáng đang thịnh hành nhưng tràn đầy tâm ý của Ân Sùng Húc.

“Đại ca...” Nhạc Hoành nghẹn ngào nói không thành tiếng.

Cho dù có không nở cớ nào thì Ân Sùng Húc cũng biết mình không thể giữ được nàng. Hắn cầm tay áo lên, lau khô mắt ửng đỏ của nàng, yêu thương nói: “Đại ca chỉ thấy muối khóc một lần. Đi Vân Đô là chuyện tốt, sao lại rơi nước mắt chứ. Sài thiếu chủ đã nói với bọn huynh rồi, mọi người tự mình chuẩn bị, đại ca sẽ nhanh chóng dẫn binh mã đến Vân Đô hội hợp với bọn muối. Có điều sợ là không kịp uống rượu mừng không muối và Sài thiếu chủ...” Giọng của Ân Sùng Húc nhỏ hơn một chút, sau đó cố nở nụ cười. “Sài thiếu chủ bao năm vẫn không quên được muối, muối theo ngài ấy là không sai đâu.”

Gió sớm lại nổi lên, thổi tung mái tóc chưa được buộc cẩn thận của Nhạc Hoành. Những sợi tóc đen mảnh phất qua gương mặt trắng mịn của nàng. Ân Sùng Húc vén những sợi tóc ra sau tai cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Hôm muối đi, đại ca sẽ không tiễn. A Hoành dù có đi đâu thì cũng phải nhớ người đại ca của Ân Gia Bảo này đây.”

Chàng trai trầm tĩnh chín chắn này cuối cùng cũng không kìm lòng được, xoa nhẹ gương mặt của Nhạc Hoành. Hàng mi dài của nàng khẽ chớp, một giọt lệ rơi xuống mu bàn tay của Ân Sùng Húc. Hắn hít sâu một hơi, quay người đi. “Đại ca đi đây, muối bảo trọng.”

Mỗi một bước đi đều nặng như đeo đá, giọt nước mắt trên mu bàn tay nhẹ nhàng thấm vào ống tay áo, không thấy được dấu vết nữa.

Ngày ra đi, Sài Chiêu dẫn mấy người Vân Tu đến đón Nhạc Hoành. Mấy trăm binh sĩ xếp thành hàng ngay ngắn phía xa xa, đều đang nghiêng cổ ngóng nhìn chân dung vị thiếu phu nhân tương lai này.

“Thôi thúc không đi với chúng ta sao?” Sài Chiêu thấy Thôi thúc vẫn ung dung xách nước giếng, không có ý chuẩn bị đi thì nghi hoặc hỏi.

“Sài thiếu chủ đưa A Hoành đi là được, tôi sẽ không đi Vân Đô.” Thôi thúc mỉm cười, nói: “Con bé A Hoành ương bướng này làm phiền Sài thiếu chủ chăm sóc rồi.”

“Thôi thúc không đi uống chén rượu mừng của ta và A Hoành sao?” Sài Chiêu kiên trì thuyết phục. “Thúc chăm sóc A Hoành bao năm nay, ân tình này Sài Chiêu nhất định phải báo đáp.”

“Thôi Văn tôi không phải người làm gì cũng muốn được báo đáp.” Thôi thúc cười nói: “Lưu lạc nửa đời người rồi, tôi không muốn nay đây mai đó nữa, nơi này cũng rất tốt, có Ân Gia Bảo dựa vào nên cũng rất yên ổn. Chỉ mong...” Thôi thúc nhìn bóng dáng mảnh mai của Nhạc Hoành. “Chỉ mong Sài thiếu chủ đối xử tốt với A Hoành.”

Sài Chiêu nhìn theo ánh mắt ông, Nhạc Hoành đang buộc chiếc cung lên lưng Bạch Long, vuốt ve chiếc chõm của nó rồi quay người đi lấy hộp tên mà mình yêu thích.

Thấy ánh mắt Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành tràn đầy vẻ yêu thương chiều chuộng mà quên trả lời mình, Thôi thúc không nói nhiều nữa, chỉ mỉm cười rồi quay người đi.

“Thiếu phu nhân đang tìm hộp tên này à?” Vân Tu giọng cao, quơ quơ hộp tên.

“Ồ.” Nhạc Hoành vươn tay ra. “Đưa cho ta.”

Vân Tu mở to mắt nhìn một chút, nói với vẻ dừng dừng. “Chỉ một hộp tên bằng trúc thôi mà, có mang theo không cũng không sao. Vân Đô có xưởng chế tạo binh khí tốt nhất, tôi biết trước kia thiếu phu nhân đều sử dụng tên vàng, đợi chúng ta về đến Vân Đô, tôi sẽ đi thu xếp. Chỉ có tên vàng được chế tạo riêng mới có thể xứng với kỹ thuật bắn cung của thiếu phu nhân.” Vừa nói Vân Tu vừa định tiện tay ném hộp tên sang một bên.

Nhạc Hoành bước tới giắt lấy hộp tên, vuốt ve nó với vẻ nâng niu. “Đừng có đụng vào đồ của ta!”

Vân Tu cảm thấy hơi âm ỉt, định biện minh cho mình vài câu thì Sài Chiêu đã bước tới, dè vai hấn lại, nói: “A Hoành thích cái gì thì mang theo cái nấy.”

Vân Tu dạ một tiếng rồi hậm hực quay đầu đi thu xếp những thứ khác.

Sài Chiêu nhìn những mũi tên cắm đầy trong hộp rồi ngược mắt nhìn Nhạc Hoành đang im lặng không nói, nắm lấy ngón tay nàng, dịu dàng nói: “Một một chữ Hoành đều mang tình sâu nghĩa nặng, nàng nên mang nó đến Vân Đô.”

“Người...” Môi Nhạc Hoành khê hé mở, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Sài Chiêu nhẹ nhàng chặn môi nàng lại, ánh mắt đầy ắp tình yêu, sau đó đưa tay nắm lấy cổ tay nàng. “Theo ta đi thôi.”

Nhạc Hoành quay đầu lại gọi Thôi thúc. “Thôi thúc, thúc phải nhớ đến Vân Đô tìm con!”

Thôi thúc không quay người lại, cũng không lên tiếng trả lời, chỉ vung tay lên rồi từ từ bỏ xuống.

Lúc leo lên Bạch Long, Nhạc Hoành lưu luyến nhìn khu rừng mà mình đã săn bắn không biết bao nhiêu lần nhưng lại không nhìn về phía Ân Gia Bảo một cái.

“Bạch Long, chúng ta cùng đến Vân Đô thôi nào.” Nhạc Hoành thì thầm vào tai ngựa rồi bất ngờ ngồi thẳng người, vung roi lên, hét một tiếng rồi thúc ngựa chạy thật nhanh.

Đoàn người ngựa tung hoành trong sơn cốc, chim chóc chấn kinh bay dáo dác, tiếng vỗ cánh phấp phật không ngừng vang lên.

Ân Gia Bảo

Ân Sùng Quyết nghe tiếng động nên ngẩng đầu lên, chỉ thấy hướng đông có những đàn chim dáo dác bay lên, những tiếng chim kêu như bịn rịn khôn cùng.

“A Hoành... là muội đi rồi đúng không?” Ân Sùng Quyết đau buồn cúi đầu, mặt không nén được vẻ nhăn nhó.

“Rõ ràng là không nở buông tay, sao không đi tiễn muội ấy?” Không biết Ân Sùng Húc đã đứng sau lưng hần từ bao giờ. “Dù đệ có đoạn tuyệt tình cảm ngày xưa thì vẫn còn tình huynh muội mà đệ nói, tội gì chứ!”

“Đại ca nói gì vậy.” Ân Sùng Quyết vẫn mạnh miệng chống đỡ. “Bây giờ mà đệ đi tiễn há chẳng phải sẽ khiến Sài thiếu chủ nghĩ nhiều, hà tất phải tự chuốc lấy rắc rối làm gì chứ. A Hoành gả cho người tốt, người này bản lĩnh hơn đệ nhiều, đệ mừng cho muội ấy còn không kịp nữa là.”

“Đại ca chỉ không muốn đệ hối hận cả đời.” Ân Sùng Húc nói với vẻ đầy thâm ý. “Giang sơn như hoa, nhưng thể nào cũng không bì được với ngón tay xinh của A Hoành. Nếu ta là đệ, ta tuyệt đối sẽ không buông tay.”

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết muốn nói gì nhưng lại thôi.

“Đừng nói nữa.” Ân Sùng Húc ngắt lời hần. “Lần trước đã hẹn với Sài thiếu chủ, Tuy Thành có hơn một vạn binh mã đều gia nhập dưới trướng của Sài gia, huynh đệ ta phải giúp Mục đô úy thao luyện ngày đêm, đợi Sài gia chuẩn bị xong mọi thứ, hạ lệnh một tiếng thì chính là lúc tranh đoạt thiên hạ. Đây là con đường mà đệ đã lựa chọn, nên đi tiếp thể nào đệ phải tự biết.”

“Điều này đương nhiên đệ biết.” Mắt Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ sắc bén. “Ngay cả A Hoành đệ cũng nhường cho Sài Chiêu, tương lai lúc phân công trạng, thể nào hần cũng phải cho Ân Gia Bảo chúng ta một miếng thịt béo bở.”

Đôi mắt thiện lương của Ân Sùng Húc lóe lên vẻ thất vọng, hé miệng nhưng nửa ngày cũng không thốt thành tiếng.

Ngô Tá, người xem kìa.” Vân Tu chỉ về phía trước nhất. “Dù thiếu chủ chỉ lặng lẽ nhìn thiếu phu nhân thì nhìn bóng lưng cũng biết là đang cười.”

“Nhìn bóng lưng mà huynh cũng biết có cười hay không à?” Ngô Hữu cướp lời. “Huynh nói ta nghe xem làm thế nào nhìn ra vậy?”

Vân Tu quát roi về phía Ngô Hữu, Ngô Hữu nhanh nhẹn né tránh rồi cười gian xảo. “Vân Tu, đánh trật rồi!”

Vân Tu nói với vẻ khinh thường. “Ta lười nói với người. Ngô Tá, người nói xem ta nói có đúng không?”

Ngô Tá khẽ nhếch môi cười. “Huynh nói không sai, sự yêu thích của thiếu chủ là không thể che giấu được.”

“Hai năm trước ta và người theo thiếu chủ từ Thương Châu trở về...” Vân Tu nhớ lại, nói: “Suốt mười mấy ngày trời, thiếu chủ không hề nói một câu. Thiếu chủ đồng ý dẫn binh đi chống quân Lương cũng là vì muốn báo thù cho cả nhà thiếu phu nhân. Giờ nhìn họ như vậy, ta đều vui muốn chết, càng đừng nói thiếu chủ mừng cỡ nào.”

Vân Tu còn muốn nói vài câu, thấy Sài Chiêu đi chậm lại, nhìn sang lý trọng nguyên thì vội vàng im miệng, giả vờ như đang nhìn mây nhìn trời.

“Trọng Nguyên.” Sài Chiêu gọi một tiếng.

Lý Trọng Nguyên níu cương ngựa, đi nhanh lên trước, sóng ngang với Sài Chiêu. “Thiếu chủ có gì căn dặn?”

Sài Chiêu liếc nhìn Nhạc Hoàn đang đi trước một cái, nói khẽ với Lý Trọng Nguyên. “Chuyện ta dẫn A Hoàn về Vân Đô, huynh có đưa tin báo cho quận chúa chưa?”

Lý Trọng Nguyên lập tức hiểu ra, cười nói: “Chuyện này còn cần huynh căn dặn sao, mấy ngày trước ta đã cho bồ câu đưa thư đến Vân Đô, có lẽ Tịnh Nhi đã biết tin Nhạc tiểu thư còn sống, trong thư ta cũng đã nói ngài và cô ấy sẽ cùng nhau trở về.”

“Vậy thì tốt.” Sài Chiêu nhẹ nhõm nói. “Không thể để A Hoàn thấy thiệt thòi.”

Lý Trọng Nguyên gật đầu nói. “Tịnh Nhi cũng từng kể với ta rằng Nhạc Hoàn rất tốt, nếu biết cô ấy còn sống, Tịnh Nhi sẽ rất vui. Trước giờ nàng ấy làm việc đâu ra đấy, chuyện nghênh đón Nhạc tiểu thư đến Vân Đô, nàng ấy sẽ không lơ là, thiếu chủ cứ yên tâm.”

“Tuy A Hoàn đã không còn là tiểu thư của Tĩnh Quốc Công phủ...” Sài Chiêu nắm chặt dây cương trong tay. “Nhưng vẫn là người con gái ta yêu nhất. Quý tộc cũng được, thợ săn cũng được, người mà ta đã nhận định thì cả đời này sẽ không thay đổi.”

Nhạc Hoàn thấy Sài Chiêu cứ rề rà không chịu đi lên nên không kìm được tò mò, quay đầu lại nhìn, đúng lúc chạm phải ánh mắt y, nàng hoảng hốt run lên một cái, Bạch Long hí lên một tiếng như trách móc không vui.

Lý Trọng Nguyên không nhịn được cười khẽ một tiếng, nói nhỏ: “Nhạc tiểu thư... thoát nhìn thì ương bướng một tí nhưng dù sao vẫn là một cô nương trẻ, quả thực cũng... thú vị.”

“Rất bướng bỉnh.” Sài Chiêu khẽ mỉm cười. “Đến Vân Đô, chắc là ta sẽ phải chịu đủ.”

“Chứ gì nữa...” Lý Trọng Nguyên chần chừ nói. “Nhưng ta không ngờ hôm nay chúng ta dẫn Nhạc tiểu thư đi, người của Ân Gia Bảo lại không ai đến tiễn cô ấy. Tuy là để tránh điều tiếng nhưng làm thế cũng hơi quá.”

“Cha con họ Ân khôn khéo hơn chúng ta cần nhiều lắm.” Sài Chiêu nói với vẻ sâu xa. “Ân tình này, huynh giúp ta ghi lại, ngày sau phải trả hết cho họ.”

“Ân Sùng Quyết, người này không thể xem thường!” Lý Trọng Nguyên dè dặt liếc nhìn ánh mắt của Sài Chiêu đang đi bên cạnh. “Tim như sắt đá, mưu kế thâm sâu, tuy là người có thể sử dụng để làm đại sự nhưng không thể không đề phòng.”

“Lúc này chẳng phải ta và thúc thúc đang cần người như thế sao?” Sài Chiêu vẫn khá ung dung. “Nếu ta không cần đến sự trợ giúp của Ân Gia Bảo thì cần gì phải ngàn dặm xa xôi tìm đến Tuy Thành. Chẳng qua là đôi bên cùng có lợi mà thôi. Ngày sau thiên hạ quy về một mối, đương nhiên sẽ có chỗ cho cha con họ.”

“Thiếu chủ ngực mang chí lớn, Trọng Nguyên biết phải làm thế nào.” Lý Trọng Nguyên khiêm tốn cúi đầu, đi chậm lại, từ từ hòa vào đám thân vệ của Sài Chiêu ở phía sau.

61. Chương 31: Chương 24: Cửa Hồi Môn Trải Dài Mười Dặm

“Sài... quận chúa...” Tim Nhạc Hoàn khẽ run lên.

Thoắt cái, đoàn người ngựa đã đi đến trước mặt nàng. Sài Tịnh mặc váy bằng gấm xanh, khoác áo choàng da chồn trắng, ánh mắt đang mỉm cười nhìn Nhạc Hoàn không chớp, trong đôi mắt ấy còn ngấn lệ long lanh.

“Nhạc tiểu thư!” Sài Tịnh run run gọi. “Đúng là cô rồi, Nhạc tiểu thư!”

Tuy chỉ gặp Sài Tịnh vài lần ở Liêu Châu nhưng Nhạc Hoàn rất có cảm tình với vị quận chúa thẳng thắn, hào sảng không thua gì nam nhi này, bây giờ gặp lại giống như nhìn thấy người thân, vừa hé miệng là đã nghẹn ngào, chỉ có thể gật đầu với nàng ấy chứ không nói nên lời.

Sài Chiêu thấy Nhạc Hoàn đang vô cùng xúc động nên đưa tay giữ vai nàng, nói với Sài Tịnh: “Gió tuyết lớn thế mà lại làm phiền quận chúa đến đón bọn ta.”

Sài Tịnh giả vờ tức giận: “Ai đến đón huynh, người bản quận chúa đến đón là Nhạc tiểu thư đây, các người chỉ nhờ bóng của cô ấy thôi.”

“Đúng đúng đúng, đúng là nhờ bóng của thiếu phu nhân.” Vân Tu nói lớn.

“Gọi thiếu phu nhân rồi cơ à?” Sài Tịnh kéo ống tay áo của Nhạc Hoàn, giả vờ kinh ngạc.

“Vân Tu nói mà quận chúa cũng tin à?” Nhạc Hoàn quay đầu lại lườm Vân Tu. “Đừng nghe hắn nói bậy!”

Sài Tịnh liếc đôi mắt tinh ranh nhìn Sài Chiêu, gơ tay chỉ vào y. “Hay cho Sài thiếu chủ huynh, có bản lĩnh ghê!”

Sài Chiêu không thèm để ý đến nàng ta, vung dây cương lên, nói: “Đi thôi, mau vào thành, có chuyện phải thương lượng với thúc thúc đây.”

“Chuyện này...” Sài Tịnh cười khúc khích. “Là chuyện riêng của huynh hay là...”

Sài Chiêu quay đầu lại nhìn Nhạc Hoàn lúc này đang cúi đầu, nói: “Tất nhiên đều là những chuyện quan trọng cần bàn. Khoảng thời gian ta không ở đây, sức khỏe của thúc thúc có đỡ hơn chút nào không?”

Sài Tịnh khẽ thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Không tốt hơn được bao nhiêu, ngày nào cũng ho khan, khó ngủ, người gầy gò hơn nhiều. Biết huynh dẫn Nhạc tiểu thư về, cha cũng định đích thân ra đón nhưng mấy ngày nay tuyết lớn, muội vất vả khuyên can người mới chịu ở trong phủ đợi các huynh...”

Ánh mắt Sài Chiêu toát lên vẻ tự lự nặng nề. Y nói nhỏ: “Đi tìm danh y tiếp, thúc thúc không thể xảy ra chuyện được.”

“Vân Đô...” Nhạc Hoàn nhìn hàng chữ sơn màu đỏ trên cửa thành, đọc thầm.

Đoàn người đi vào thành, Nhạc Hoàn lập tức ngẩng người ra... Trên con đường bằng đá xanh trong Vân Đô được trải đầy thảm bằng vải bố đỏ, những chiếc rương gỗ xếp dọc theo hai bên đường, khắp thành treo lồng đèn đỏ có không khí vui mừng, bách tính nhôn nháo thò đầu ra nhìn vị thiếu phu nhân tương lai của Sài gia.

“Cái này...” Đầu tiên, Vân Tu ngẩng người ra, sau đó lập tức nói: “Quận chúa thật chu đáo, thế này gọi là cửa hồi môn chất dài mười dặm đúng không? Lúc quận chúa thành hôn cũng không được long trọng thế này đâu!”

Sài Tịnh mỉm cười nói: “Nếu là hai năm trước, cho dù ở Thương Sơn, lúc Nhạc tiểu thư gả vào Sài gia thì cũng sẽ thế này. Bây giờ Đại ca chính là nhất phẩm thượng tướng do đích thân hoàng thượng phong, là đại thần trấn quốc của Đại Chu, Nhạc tiểu thư đến Vân Đô, thế nào cũng phải làm long trọng hơn Thương Sơn gấp mười lần. Nếu không phải do thời gian quá gấp thì không chỉ như thế đâu.”

Nói xong, thấy Nhạc Hoàn tròn xoe mắt, Sài Tịnh đến gần nàng, nói: “Có nhớ ta từng nói với cô không, ở bên cạnh đại ca ta, cả đời này của cô sẽ không phải hối hận. Cô luôn ở trong trái tim huynh ấy, đừng nhìn bề ngoài huynh ấy trấn tĩnh như thế, thật ra trong lòng đang vui chết đi được ấy.”

Sài Tịnh cười khẽ vài tiếng, thấy Nhạc Hoàn gầy hơn nhiều so với lần đầu gặp nhau, thần thái cũng không phần chần như khi khoe tài trước mặt hoàng thượng mà có một vẻ u sầu không sao xua tan được thì trong lòng cũng thấy thốn thốn. Nàng ta an ủi: “Những chuyện đã qua, nhắc lại chỉ thêm đau lòng. Nhạc tiểu thư đã đến Vân Đô thì đại ca chính là người thân nhất của cô, Sài Tịnh ta... nếu Nhạc tiểu thư không chê thì làm tỷ tỷ của cô, được không?”

“Sài quận chúa...” Nhạc Hoàn vừa mở miệng đã nghẹn lại, mắt đỏ hoe: “Chuyện hôn ước này, Nhạc Hoàn vốn cho rằng không còn nữa.”

“Ngốc quá!” Sài Tịnh vờ tức giận. “Hôn ước có thể không tính nhưng chân tình sao có thể bị ràng buộc bởi thánh chỉ tứ hôn! Lúc này đây, Nhạc tiểu thư còn chưa hiểu hay sao?”

Nhạc Hoàn do dự nhìn sang bên cạnh, Sài Chiêu đang ung dung nhìn về phía đầu bên kia của con đường, giống như không hề để ý ánh mắt của Nhạc Hoàn đang nhìn mình, chỉ khẽ thúc vào bụng ngựa, nói: “Đi thôi, thúc thúc còn đang đợi chúng ta về.”

“Xem bộ dáng của huynh ấy kìa!” Sài Tịnh hừ khẽ một tiếng. “Nhạc tiểu thư, chúng ta đi.”

Ngoài vương phủ đã có rất nhiều nô tài, nha hoàn đang đợi. Nghe tiếng vó ngựa đều kiễng chân ngóng, chỉ trở cổ gái bên cạnh Sài Tịnh với vẻ hiếu kỳ.

Cách vương phủ nửa con đường, Sài Chiêu bỗng nhiên nhảy xuống ngựa, giật dây cương ra khỏi tay Nhạc Hoàn, tự mình nắm nó.

NGô Hữu tắc lưỡi: “Thiếu chủ đích thân dắt ngựa? Bao nhiêu người đang nhìn kia mà.”

Ngô Tá ra hiệu cho đệ đệ nhỏ tiếng một chút, ép giọng thật khẽ: “Thiếu chủ muốn tất cả mọi người hiểu rằng tuy Nhạc tiểu thư thân cô thế cô đến Vân Đô nhưng lại đứng vị thứ nhất trong lòng ngài ấy, muốn mọi người phải quý trọng cô ấy như vậy.”

Nhạc Hoàn vừa leo xuống ngựa thì đã được Sài Chiêu vững vàng đỡ lấy, không đợi nàng kịp ổn định lại hơi thở, y đã kéo tay nàng bước nhanh vào vương phủ, đi thẳng vào sảnh chính.

Trong đại sảnh, Sài Dật đã ngồi đợi được một lát, một tay cầm quyển sách đọc, tay kia sờ chén trà, đang định uống, thấy bên ngoài xôn xao nên đặt sách xuống, ngẩng đầu lên nhìn. Thấy bóng Sài Chiêu và Nhạc Hoàn ngày càng đến gần, gương mặt già nua bỗng chốc nở nụ cười.

“Con xin tham kiến thúc thúc.” Sài Chiêu quỳ một chân xuống đất, thấy Nhạc Hoàn còn không biết phải làm sao thì khẽ gọi nàng. “A Hoàn, mau bái kiến thúc thúc.”

Nhạc Hoàn hít một hơi, cũng quỳ một chân xuống, cắn môi, nói: “Nhạc Hoàn... tham kiến Sài vương gia.”

Sài Dật hiện nay dường như già nua hơn nhiều so với ba năm trước ở Liêu Châu, đầu phần nhiều là tóc bạc, khuôn mặt đen đúa tràn đầy vết nhăn sâu như đao khắc, chứng tỏ mấy năm nay ông đã dốc hết sức lực và tinh thần cho việc chống lại quân Lương.

Sài Dật vuốt chòm râu bạc, cười nói: “Gọi bản vương thúc thúc cũng được, vương gia cũng được, sớm muộn gì cũng là người một nhà, Nhạc tiểu thư không cần khách sáo, đứng lên nói chuyện đi.”

Sài Chiêu đứng thẳng dậy, Nhạc Hoàn cũng đứng lên theo. Tuy đến một nơi xa lạ nhưng trong mắt nàng không có vẻ gì là hoảng sợ mà hết sức tự nhiên.

Sài Dật âm thầm đánh giá Nhạc Hoàn, trong lòng cũng tán thưởng vẻ cao ngạo cứng cỏi từ trong xương của vị tiểu thư nhà võ này.

“Thời gia thấm thoát thoi đưa.” Sài Dật khẽ thở dài, nói: “Lần trước gặp mặt, Nhạc tiểu thư còn mang theo về trẻ con nhưng bây giờ gặp lại thì đã là một cô nương trưởng thành, còn bản vương lại già cỗi đi nhiều...”

“Thúc thúc đâu có già.” Sài Chiêu đỡ nhẹ cánh tay ông, dìu ông ngồi xuống, châm trà dâng lên. “A Hoàn không hề thay đổi cái tính bướng bỉnh, thúc thúc cũng vẫn oai phong tráng kiện như ngày nào, vẫn như xưa thôi.”

Sài Dật mỉm cười nhìn Nhạc Hoàn, hiền lành nói: “Con lúc nào mở miệng ra cũng A Hoàn, A Hoàn, nay ông trời coi như có mắt, để con đưa con bé về đây.” Ngừng một chút, Sài Dật lại toát ra vẻ lo lắng. “Ở Liêu Châu, bản vương cùng cha và đại ca của A Hoàn coi như là hân hạnh quen biết nhau, lại còn có duyên kết làm người thân. Thương Châu bị vây đánh, A Chiêu cầu xin ta xuất binh cứu trợ Nhạc gia của con... đáng tiếc lúc ấy bản vương còn quá nhiều thứ phải dẫn đo, A Chiêu cầu xin không được đành tự dẫn người đi cứu. Nhạc tiểu thư, con có thể trách bản vương nhưng tấm lòng son sắt của A Chiêu trời đất có thể chứng giám.”

Nhạc Hoàn không giấu được vẻ đau đớn khi nhớ lại chuyện bị thương, chua xót nói: “Sao A Hoàn lại trách vương gia được, nếu ngài thật sự xuất binh cứu Nhạc gia, cho dù có giữ được Thương Châu thì cả nhà A Hoàn cũng khó thoát tội cấu kết với nước khác. Hành vi nhìn có vẻ vô tình của ngài, thật ra là vì đại cục, A Hoàn chưa bao giờ oán hận. Muốn trách thì phải trách Kỷ Minh nham hiểm, tàn độc, giết cha và đại ca ta còn ép chết mẹ và đệ đệ... Tuy A Hoàn sống tạm qua ngày nhưng nợ nước thù nhà chưa bao giờ quên.”

Nói xong, đôi mắt đen trong veo của Nhạc Hoàn rưng rưng nước mắt, nhưng thần sắc vẫn kiên cường. Sài Chiêu dùng ống tay áo lau khôe mắt nàng, cúi đầu nhìn nàng, nói: “Ta báo thù giúp A Hoàn, được không?”

Nhạc Hoàn khẽ ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt xám của y, quật cường nói: “Ta không cần người khác lam giúp ta điều gì. Kẻ thù của ta, nhất định phải chết trong tay ta!”

Sài Chiêu quay lại, lắc đầu với Sài Dật, nói: “Thúc thúc, con đã nói A Hoàn không đổi được cái tính bướng bỉnh ấy mà.”

Mây Sài Dật giãn ra, cười nói. “Đây mới chính là hậu duệ của tướng gia, ẩn mình mấy năm nhưng vẫn không giảm bớt sự sắc bén. A Chiêu, có thể cưới Nhạc tiểu thư làm thê tử, đó là phúc của con.”

“A Chiêu đương nhiên sẽ quý trọng phần phước không dễ gì mới có được này.” Sài Chiêu quay lại nhìn, thấy Nhạc Hoàn tròn xoe mắt giả vờ đang nhìn trời nhìn mây, trong lòng bỗng cảm thấy thư thái.

Trong biệt uyển

Sài Tịnh và Lý Trọng Nguyên đã mấy tháng không gặp. Nàng ngẩng ngó gương mặt anh tuấn của phu quân, mỉm cười, phỉu bông tuyết trên chiếc áo lông chồn, nắm lấy tay hắn. “Ân Gia Bảo thế nào? Có đồng ý quy thuận chúng ta không?”

Lý Trọng Nguyên vuốt ve bàn tay mềm mại của Sài Tịnh, kéo nàng đến chiếc giường nhỏ bên cạnh, ngồi xuống, nâng gương mặt xinh đẹp của nàng lên ngắm nhìn một lát, thì thào. “Những phụ nữ khác gặp lại phu quân của mình sau một thời gian dài thì đều ân cần hỏi han, ước gì có thể nhào vào lòng phu quân, còn quận chúa nhà chúng ta lại khác với họ, vừa mở miệng hỏi là chuyện quốc gia đại sự, khiến phu quân thấy chạnh lòng quá.”

Sài Tịnh cười phì một tiếng, rút tay ra, nói: “Chàng đang đứng sờ sờ trước mặt ta, còn cần hỏi han gì nữa? Đừng lằng nhằng nữa, mau kể cho ta nghe, ta nôn nóng biết chuyện này lâu rồi.”

Lý Trọng Nguyên lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. “Thiếu chủ đích thân ra trận, lẽ nào lại thất bại cho được? Cha con Ân Khôn luôn miệng đồng ý, dốc hết sức lực để kết minh với Sài gia. Tuy Thành có hơn một vạn binh mã, lương thảo dồi dào, có họ giúp đỡ, chuyện lớn của thiếu chủ chắc chắn sẽ thành.”

“Thật sao!” Tuy chuyện trong dự định nhưng Sài Tịnh vẫn không nén được vẻ vui mừng, nắm chặt nắm tay, nói: “Thật tốt quá. Kỷ Minh bị đẩy lùi về Lương Quốc, đây là lúc Đại Chu ta phản công. Mai ta sẽ nói với phụ vương bẩm lên hoàng thượng ân chuẩn cho Sài gia ta đánh Lương. Cứ thế này, ngày sau thống nhất thiên hạ cũng không phải không thể. Không, có thể nói là sắp trong tầm tay rồi.”

Thấy dáng vẻ vui mừng của thê tử, Lý Trọng Nguyên chần chừ muốn nói gì đó. Thấy phu quân như có gì muốn nói, Sài Tịnh khoác cánh tay hắn, nói: “Được rồi được rồi, ta không nói những chuyện này nữa. Nói về chàng đi, thế nào?”

Lý Trọng Nguyên khẽ chau mày, một lát sau vẫn nói: “Tịnh nhi, có chuyện này ta muốn nghe từ chính miệng nàng...”

“Hả?” Sài Tịnh ngồi thẳng người dậy. “Chàng nói đi!”

“Trên đường đi thiếu chủ cũng nói qua với ta, tuy chỉ là bóng gió nhưng ta cũng đoán được vài phần.” Lý Trọng Nguyên đề tay Sài Tịnh lại, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Nàng nói thật cho ta biết, phụ vương nàng... có khi nào...” Rốt cuộc Lý Trọng Nguyên cũng không dám nói ra, thở dài rồi lại cúi đầu.

“Tranh đoạt thiên hạ, soán ngôi thiên tử?” Sài Tịnh áp sát đến gần phu quân. “Chàng hỏi cái này sao?”

62. Chương 23: Bắc Quốc Tình Thâm

Vân Đô là thành trì quan trọng của Chu Quốc, từng từng ở phía Tây bắc trăm năm nay, huynh đệ Sài gia xây dựng nó bao năm đã biến nó trở thành đệ nhất thành trì của Chu Quốc, phồn vinh giàu mạnh. Sài gia bị biếm đến Thương Sơn ở ẩn gần chục năm nay, khi chú cháu Sài Dật và Sài Chiêu đại phá quân Lương, cuối cùng họ cũng có thể trở về chốn cũ Vân Đô.

“Ngày mai, vào giờ này, chúng ta đã đến vương phủ ở Vân Đô rồi!” Vân Tu vui mừng, xoa tay nói: “Chuyến này đi rất thuận lợi cũng là nhờ phúc của thiếu phu nhân! Tối nay cố gắng ở trong cái miếu tồi tàn này một đêm thôi, tối mai là có thể ngủ trong chăn ấm nệm êm rồi!”

Càng về phía Bắc, thời tiết càng lạnh. Gió bắc thấu xương không ngừng thổi vù vù khiến gương mặt mềm mại của Nhạc Hoành cũng bị đau rất.

Bầu trời u ám bỗng có những bông tuyết rơi lả tả. Nhạc Hoành ở phương Nam, rất lâu rồi không được nhìn thấy tuyết nên không kìm được, mở cửa ra, đứng dưới mái hiên ngắm nhìn sắc tuyết trắng bay đầy trời.

Gió rét bỗng ùa vào phòng, Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành giậm chân khe khẽ để giữ ấm nên vừa đứng dậy vừa cởi chiếc áo lông chồn của mình ra, đang định qua đó thì Vân Tu đã cởi áo khoác của mình ra, nhét vào tay y: “Thiếu chủ, sức khỏe của ngài quan trọng, tôi da dày không sợ lạnh.”

Sài Chiêu cũng không khách sáo với hắn, nhận lấy áo đi về phía Nhạc Hoành. Vân Tu hà hơi sưởi ấm, đến gần Lý Trọng Nguyên, dùng khuỷu tay chọc vào hắn, nói: “Thiếu chủ và thiếu phu nhân sẽ làm tiệc vui sau khi về tới Vân Đô đúng không? Trong thư huynh nói thế nào với quận chúa?”

“Nhiều chuyện.” Lý Trọng Nguyên giả vờ không vui. “Thiếu chủ tự có sắp xếp, đó không phải chuyện ta và huynh có thể bàn tán.”

Nhạc Hoành đang ngắm tuyết đến ngây người thì bỗng cảm thấy người ấm áp. Nàng đưa tay lên sờ, lông chồn ấm áo mềm mại. Còn chưa kịp lên tiếng thì Sài Chiêu đã đến phía trước mặt nàng, cẩn thận buộc dây áo lại, nói khẽ: “Chưa từng nhìn thấy tuyết hay sao vậy, lạnh thế này mà còn đứng ở ngoài.”

“Thấy rồi.” Nhạc Hoành khẽ hé môi trả lời. “Có điều tuyết ở Thương Châu, còn chưa kịp chạm đất đã hóa thành nước, khác hẳn với nơi này.”

“Tuyết nơi này...” Sài Chiêu ngẩng đầu nhìn. Tuyết ngày càng dày, phản chiếu khiến phía chân cũng trở nên trắng toát. Y vươn tay ra, không bao lâu sau lòng bàn tay đã chứa đầy bông tuyết trắng tinh khôi.

Sài Chiêu giơ tay mình ra trước mặt Nhạc Hoàn. “Tuyết nơi này phải đọng mấy ngày mới từ từ tan chảy, giống như là những hạt cát trắng vậy, khô ráo hơn nhiều so với những tơ tuyết mềm mại của phương nam.”

Vốc tuyết trắng ấy, Nhạc Hoàn vừa khẽ chạm vào là đã theo gió tung bay. Không đợi nàng hoàn hồn, bàn tay của Sài Chiêu đã bao vây lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng.

“Vân Đô tuyết trắng xóa, không nơi nào đẹp hơn nơi ấy.” Sài Chiêu ngóng về phương Bắc, nói với vẻ khát vọng. “Ta rời xa nó khi còn nhỏ, bao năm nay từng giây từng phút đều mong có ngày được trở lại Vân Đô. Nàng theo ta đến đó, cả đời này sẽ không phải hối hận.”

“Năm đó, nếu huynh đón ta đến Thương Sơn...” Nhạc Hoàn ngược mắt nhìn đôi mắt xám mấy năm qua vẫn không quên được. “Ta cũng sẽ không từ chối.”

Sài Chiêu nâng tay Nhạc Hoàn lên để sát vào môi mình, chạm nhẹ, nói: “Ta biết, trong mắt nàng, ta vẫn chỉ là một người xa lạ. Nhưng ta và nàng còn có cả đời, trong lòng nàng chắc chắn sẽ có ta.”

Sài Chiêu dắt tay Nhạc Hoàn đi vào căn phòng đốt lửa ấm áp, Vân Tu nhìn hai người, không nén được cười. “Thế mới phải chứ, Thiếu chủ và thiếu phu nhân là duyên trời tác hợp, trai tài gái sắc... Còn gì nữa nhỉ...” Vân Tu gãi đầu suy nghĩ mà vẫn không nghĩ ra nên nhìn Lý Trọng Nguyên cầu cứu.

Lý Trọng Nguyên liếc hần một cái, đứng dậy nói: “Nhạc tiểu thư ngồi đây đi, bên này ấm hơn.”

Sài Chiêu kéo Nhạc Hoàn đến ngồi bên cạnh mình rồi nhìn một lượt những người ở đây qua ánh lửa bập bùng. “A Hoàn, trên đường đi vội vã, còn chưa kịp giới thiệu với nàng những phụ tá đắc lực của ta.” Nói xong, y chỉ Lý Trọng Nguyên, nói: “Huynh ấy là Lý Trọng Nguyên, phu quân của Sài quận chúa, vừa là con rể nhà họ Sài vừa là mưu sĩ mà thúc thúc ta coi trọng nhất.”

Lý Trọng Nguyên gật đầu cười với Nhạc Hoàn, nàng cũng gật đầu nói: “Sài quận chúa đã nói với ta phu quân tương lai của nàng ấy tuy không phải là vương hầu đại tướng gì nhưng lại là người mà nàng ấy yêu thật lòng. Chào quận mã gia.”

Lý Trọng Nguyên tự trêu mình nhưng cũng khó giấu được vẻ vui mừng. “Tịnh Nhi đúng là có gì thì nói nấy, để Nhạc tiểu thư chê cười rồi. Năm đó ta chẳng qua chỉ là bạn cùng học cưỡi ngựa với quận chúa, may mà quận chúa không chê, còn bằng lòng gả cho ta, đây chính là phúc phận mà Lý Trọng Nguyên đã được tu từ kiếp trước.”

Sài Chiêu nhìn Ngô Tá, Ngô Hữu rồi nghiêng đầu qua nhìn Nhạc Hoàn. “A Hoàn, hai người này là huynh đệ Ngô Tá, Ngô Hữu, từ đời cha ông họ đã là gia tướng của Sài gia, rất trung thành, dù Sài gia bị biếm đến Thương Sơn cũng không ruồng bỏ. Không biết nàng có thể nhìn ra trong hai người họ, ai là huynh, ai là đệ không?”

Nhạc Hoàn thấy hai người này có ngoại hình giống hệt nhau, vả lại họ đang im lặng nhìn nàng nên càng khó phân biệt ai lớn ai nhỏ. Nàng bèn nhíu mày nói: “Ta và họ không quen cho lắm, làm sao nhận ra được...”

Sài Chiêu cup mắt cười, Ngô Tá chỉ vào giữa hai chân mày mình, nói: “Nhạc tiểu thư nhìn xem, chỗ nào của Ngô Tá có một nốt ruồi, tôi chính là ca ca. Chỉ cần nhớ nốt ruồi này thì sẽ không nhận lầm.”

“Ngô Hữu cũng toét miệng cười. “Nhạc tiểu thư... không đúng, không đúng, là thiếu phu nhân. Tôi là Ngô Hữu, sau này thiếu phu nhân có chuyện gì cần thì cứ tìm tôi!”

Sài Chiêu vừa định bảo Vân Tu qua đó thì Nhạc Hoàn đã lên tiếng: “Người này ta biết, Vân tướng quân Vân Tu.”

“ha ha!” Vân Tu tròn mắt cười to. “Được thiếu phu nhân nhớ đến, tôi thật nở mày nở mặt.”

Nhạc Hoàn không chịu thua kém. “Ta cũng muốn quên lắm nhưng huynh cứ lảng vảng trước mắt ta, muốn quên cũng khó.”

Vân Tu chớp chớp mắt, nói: “Vân Tu từ nhỏ lẻ loi cô độc, trôi dạt đầu đường. Nếu không nhờ quen biết với thiếu chủ mười mấy năm trước thì không chừng đã bị chết đói. Những năm tháng đó, tôi và thiếu chủ

dựa vào nhau mà sống, ngài ấy còn nhận một người bị vứt bỏ như tôi làm huynh đệ.” Vân Tu bỗng mỉm cười. “Lúc ấy tôi cũng không biết thiếu chủ chính là con trai độc nhất của Sài gia.”

Sài Chiêu chum thêm ít củi khô vào trong đồng lửa, nói: “Thế nào, nếu người biết thì sẽ không nhận ta làm đại ca ư?”

Vân Tu nhìn ánh lửa bập bùng, lắc đầu nói: “Nhận thiếu chủ làm đại ca còn có phúc hơn cả Lý Trọng Nguyên cưới được quận chúa, sao đệ có thể bỏ qua chứ! Mấy năm sau cả nhà thiếu chủ được rửa sạch oan tình, thúc thúc đón ngài ấy về vương phủ... Khi ấy tôi mới biết thiếu chủ đã cầu xin thúc thúc mình dẫn tôi cùng đi...”

“Vô công của người giỏi như vậy, sao có thể để lãng phí được chứ. Thay vì ở ngoài gây họa, chi bằng đến Sài gia tìm tương lai tốt hơn.” Sài Chiêu kéo lấy bàn tay lạnh lẽo của Nhạc Hoàn đến gần đồng lửa, khom người xua làn khói giúp nàng.

“Kể từ đó, cũng có thêm một người ức hiếp tôi...” Ngô Hữu có vẻ chán nản. “Làm đệ đệ thế này thật là uất ức.”

Mọi người nghe thấy đều bật cười ha hả. Nhạc Hoàn thấy chàng trai cao to như Ngô Hữu giả vờ làm bộ ầm ức thì cũng che miệng cười trộm.

Tiếng cười này khê như kim rơi xuống đất nhưng lại bị Sài Chiêu tinh ý nghe thấy. Y quay đầu sang nhìn Nhạc Hoàn, mỉm cười thật khê khi thấy nàng giật mình.

“Sao mặt của thiếu phu nhân lại đỏ lên thế!” Vân Tu chỉ Nhạc Hoàn, lớn tiếng nói.

Nhạc Hoàn đứng bật dậy, xoa đôi gò má đang nóng ran, nói: “Lửa cháy lớn thế này, mặt không đỏ sao được! Không nói chuyện với các người nữa, ta buồn ngủ rồi...” Nói xong thì quay người, chạy ra phía sau trốn tránh.

Đầu tiên, mọi người đều ngẩn ra, sau đó thì bật cười. Gió đêm thổi vù vù, Sài Chiêu rút cái nút của túi rượu đeo bên người ra, uống một ngụm rồi đưa cho Lý Trọng Nguyên. Lý Trọng Nguyên ngửa đầu uống, mặt tươi cười. “Lần này về, chuyện vui cũng đến gần. Trọng Nguyên chúc mừng thiếu chủ trước.”

Vân Tu giành lấy túi rượu, lắc vài cái rồi cũng uống mấy ngụm, sau đó ném cho Ngô Tá. “Đại hôn của thiếu chủ, thế nào cũng phải làm tiệc rượu ba ngày ba đêm, mọi người không say không về!”

Sài Chiêu thấy mọi người càng nói càng hăng thì thôi không cười nữa, nói nhỏ: “Đừng làm A Hoàn sợ. Ngày mai còn phải vội đi sớm, mọi người đi nghỉ đi.”

Đội đám người Vân Tu tản đi, Sài Chiêu do dự giây lát rồi nhẹ nhàng cất bước đến góc mà Nhạc Hoàn nghỉ ngơi. Thấy nàng lẳng lặng nằm đó không nhúc nhích, y cảm thấy như trở lại với thâm cốc vào đêm đó, nàng nằm trong lòng y ngủ ngon lành. Sài Chiêu nhất thời nhìn nàng đến thất thần. Đứng được một lát, y cởi áo lông chồn của mình ra, nín thở, đắp nó lên người Nhạc Hoàn.

Nghe tiếng bước chân dần biến mất, Nhạc Hoàn khê thở phào một hơi, mở mắt, buông lỏng bàn tay đang nắm con dao nhỏ ra. Nàng nín chặt chiếc áo khoác lông chồn của Sài Chiêu, người thấy hơi thở nam tính trên người hắn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Vân Đô!”

“Phía trước chính là Vân Đô!” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn đang đứng sững đôi với mình, nói.

Bạch Long bước từng bước trên nền tuyết trắng tinh khôi, nhìn thấy tòa thành cổ nguy nga cách đó không xa, nó cũng hơn hử hí vang vài tiếng.

“Dường như Bạch Long của A Hoàn rất thích nơi này.” Sài Chiêu đưa tay vuốt bờm của Bạch Long. Nói ra cũng thật lạ, ấy vậy mà Bạch Long lại cúi đầu về phía y làm Nhạc Hoàn tức tối kéo dây cương thật mạnh, đâm nhẹ cho nó mấy cái.

Nhạc Hoành ngẩng nhìn Vân Đô từ xa, chỉ thấy cửa thành ầm ầm mở ra, từ trong có một toán người thúc ngựa đến. Nhạc Hoành còn chưa kịp nhìn rõ thì Lý Trọng Nguyên đã chỉ phía trước, vui mừng nói: “Mọi người xem, là quận chúa, quận chúa đích thân mang người đến đón Nhạc tiểu thư!”

63. Chương 32: Chương 25

“Tranh đoạt thiên hạ, soán ngôi thiên tử?” Sài Tịnh áp sát đến gần phu quân. “Chàng hỏi cái này sao?”

Trong lòng Lý Trọng Nguyên sớm đã có chuẩn bị, nhưng khi nghe được chính miệng Sài Tịnh nói ra vẫn có chút chấn kinh, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi túm chặt lấy đệm giường.

Sài Tịnh thấy phu quân im lặng không nói, khoé miệng khê cong lên nói: “Trọng Nguyên, phu thê chúng ta cũng cần phải nói cho rõ, tuy ta chưa từng nói với chàng, nhưng ta và phụ vương cũng không coi chàng là người ngoài, chẳng qua là thời cơ chưa tới thôi. Ân Gia Bảo đồng ý trợ giúp chúng ta, phụ vương lại thêm vài phần chắc thắng. Còn nữa, đại ca cũng đã nói với chàng rồi, chẳng phải vì coi chàng như người một nhà đó sao?”

“Điều này tất nhiên ta biết.” Lý Trọng Nguyên khôi phục vẻ trấn tĩnh. “Tịnh nhi, đây không phải chuyện con con gì, Sài gia vất vả mới có ngày hôm nay, hơn 10 năm trước, song thân của thiếu chủ bị hàm oan mà liên lụy ... chuyện này lại là...”

“Chàng cũng cho là bị liên lụy, bị hàm oan?” Ý cười trên môi Sài Tịnh cứng lại: “Sài gia tận tâm tận sức bỏ mạng vì Nam Cung gia, cuối cùng đổi lại là hiềm nghi của hoàng thượng, Sài gia được đề bạt cũng vì dựa vào tấm lòng trung thành của mình có thể làm chỗ dựa cho triều đình lung lay sắp đổ này mà thôi, đợi đến khi hết công dụng không biết có phải lại đuổi Sài gia chúng ta về Thương Sơn hay không. Trọng Nguyên, lúc này không phản công, còn đợi đến khi nào nữa? Chàng đi theo phụ vương và đại ca nhiều năm, Sài gia có thể làm lên chuyện hay không, chàng là người rõ ràng hơn ai hết.”

“Tịnh nhi.” Lý Trọng Nguyên thấy thê tử giận dữ, vội vàng cầm tay nàng. “Ta là trượng phu của nàng, chuyện của Sài gia chính là chuyện của ta, ta không phải là kẻ sợ chết, cũng nguyện ý cùng thiếu chủ khởi công lập nghiệp, nhưng hiện nay không phải ta chỉ có một mình, ta có gia đình, chỉ mong thê tử có thể sống yên vui không sầu lo ...”

Lòng Sài Tịnh mềm nhũn, dựa vào vai phu quân. “Thiên hạ loạn lạc sao có thể yên vui. Lúc này đây Sài gia phải nắm chắc vận số của chính mình.”

Lý Trọng Nguyên ôm eo Sài Tịnh, giọng khàn khàn nói: “Không sai, đó là chuyện lớn, nhưng có chuyện cũng phải tranh thủ thời gian làm. Chúng ta thành thân cũng đã gần hai năm, không nên chậm trễ chuyện nói dôi tông đường của Sài gia nữa.”

“Sài gia?” Sài Tịnh sửng sốt. “Ta gả cho Lý gia chàng, con sinh ra cũng phải mang họ Lý mới đúng.”

“Dù sao Tịnh nhi cũng là cốt nhục thân sinh của Vương gia.” Lý Trọng Nguyên hôn lên cánh môi đỏ mọng của Sài Tịnh. “Chuyện thế nào để nói sau, chúng ta nên cố gắng thật tốt mới được...”

Sài Tịnh còn muốn nói gì đó, nhưng phu quân mình đã cúi xuống, nàng nhanh tay kéo trướng che xuống, trong màn gấm, một mảnh xuân tình triền miên...

“Tuyết đã rơi liên tục ba ngày ở Vân Đô.” Nhạc Hoành ghé vào bộ cửa khê thì thào. “Có phải toàn mùa đông ở Vân Đô đều chìm trong biển tuyết, tuyết trắng xóa không nhìn thấy gì, như mây như sương... có phải tên Vân Đô chính là ý này?”

“Vậy sao không gọi là ‘Vụ Đô?’” không biết Sài Chiêu đã đẩy cửa tiến vào từ khi nào, đi tới phía sau nàng, phúi phúi bông tuyết rơi trên vai nàng, nhẹ giọng đáp.

Nhạc Hoành biết Sài Chiêu ở phía sau nhưng không quay đầu nhìn y, miệng lẩm bẩm: “Tới Vân Đô rồi sẽ làm gì?”

“Gả cho ta.”

Bờ vai Nhạc Hoành cứng đờ, miệng há lớn, không phát ra tiếng.

“Thức thức đã bàn với ta, tuyệt rồi là ngày đại phúc...” Sài Chiêu khẽ vỗ vai nàng, lời nói của y dịu dàng đến thế, sợ kinh động đến thê tử đã mất nay khó khăn mới tìm lại được của mình. “A Hoành đã qua tuổi cập kê nhất, năm đó ta đã hứa với nàng, qua sinh nhật 16 tuổi sẽ tới đón nàng, cưới nàng vào cửa ... hiện giờ đã qua hai năm, cũng nên thực hiện lời hứa khi xưa rồi...”

Thấy Nhạc Hoành trầm mặc, đôi mắt màu tro của Sài Chiêu hiện lên tia thương xót, bàn tay ấm áp khẽ che hai mắt nàng lại, thấp giọng hỏi. “A Hoành nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thứ muốn nhìn thấy nhất là gì?”

Tim Nhạc Hoành ngừng đập trong giây lát, ngẩn người nói: “Nước nhà như trước, giang sơn cẩm tú.”

Sài Chiêu cúi người dán sát vào bên tai nàng, hơi thở nóng cháy bình tĩnh nói: “Nàng đồng ý gả cho ta, ta thay nàng trả nợ nước, giang sơn cẩm tú nàng muốn, ta hứa mang cho nàng.”

Tiểu Hàn là ngày Sài Chiêu và Nhạc Hoành thành hôn. Vân Đô ngày đó tựa như toà thành trong mộng, tơ hồng kết ngói đỏ, lụa đỏ giăng khắp sông. Tần đế Nam Cung Thần mới đăng cơ không lâu của Chu Quốc cũng sai người đưa lễ mừng tới, mang lại vinh quang không sánh nổi cho Sài gia.

Dân chúng trên đường nhìn thấy Sài phủ giăng đèn kết hoa, tặc lưỡi nói: “Nếu như Sài thiếu chủ thành thân với Sơ Vân công chúa cũng chỉ xa hoa đến thế mà thôi. Nhạc gia chỉ còn một tiểu nữ mồ côi, may được Sài thiếu chủ vãn nhớ lời hứa hôn xưa, có thể tổ chức thành hôn hoành tráng như vậy. Sài thiếu chủ quả là người trọng tình trọng nghĩa hiếm có.”

Nghe vậy mọi người đều gật đầu: “Tiểu thư Nhạc gia quả là phúc lớn. Sài gia nay như mặt trời ban trưa, sau này thực sự là sang quý khó mà nói bằng lời.”

Vân Tu huých huých lưng Ngô Tá, cười ha ha nói: “Thiếu chủ toàn vận đồ màu tối, nay một thân hỉ phục, ta thực sự nhận không ra. Nhìn mà coi, bộ dáng oai hùng này, tiểu thư nhà nào ở Vân Đô này mà không xiêu lòng?”

“Chỉ có Vân Đô?” Ngô Hữu nghe thấy liền chặn ngang nói: “Phải là cả Chu Quốc mới đúng. Ta từng nghe nói, công chúa Sơ Vân nghe nói được từ hôn cho thiếu chủ của chúng ta, vui mấy ngày liền, sau biết được thiếu chủ cự tuyệt, cho rằng thiếu chủ coi trọng tiểu thư của Tô Thái ụy mỹ mạo song toàn, khóc nháo mấy ngày liền, sau lại biết thiếu chủ cũng không thích Tô Tinh Trúc thì mới dịu đi một chút...”

Vân Tu nghe thấy có chút hứng thú, cũng không mắng Ngô Hữu lẩm bẩm, tặc lưỡi nói: “Nữ nhân thật là phiền phức, tiểu thư quyền quý lại càng nhiều chuyện. Theo ta thấy, thiếu phu nhân vẫn là tốt nhất. Các người nghe rõ cho ta, ở Vân Đô thiếu phu nhân không có người thân, cho nên các người phải thật lòng đối xử tốt với nàng, đã nghe rõ chưa?”

Ngô Hữu bĩu môi không có để ý đến hắn, Ngô Tá dè dặt vai Vân Tu nói: “Chuyện này còn đến lượt người nói sao?”

Sài Tịnh cười trong veo, ghé sát vào tai Sài Chiêu nói: “Từ khi chúng ta trở lại Vân Đô, phụ vương và muội đều khuyên huynh chuyển sang phủ mới, đường đường là thượng tướng nhất phẩm, sao vẫn ở cùng một chỗ với bọn muội chứ? Huynh luôn miệng từ chối, vậy càng tốt, bây giờ cũng thấy đầy huynh thành gia rồi, còn cùng tân nương tử ở chung một phủ với bọn muội, có phải hối hận đến đứt ruột rồi không?”

Sài Chiêu vuốt cằm cười nói: “Vương phủ lớn như vậy, ý quận chúa là muốn đuổi ta và A Hoành đi sao? Chúng ta màn trời chiếu đất ở Vân Đô, còn gì là mặt mũi của Sài gia nữa chứ?”

Đôi mày thanh tú của Sài Tịnh nhíu lại, giận dữ nói: “Thật sự là vô vị, để xem tân nương của huynh chịu được huynh như thế nào?”

Sài Dật cười ha ha đón nhận trà của Nhạc Hoành dâng, khẽ nhắm nháp, trấn an nói: “Lương duyên vàng ngọc mất đi lại tìm lại được, quả là không đổi. Đại hôn xong, A Hoành và chúng ta thành người một nhà

rồi.”

Đôi mắt bị khoăn voan che khuất của Nhạc Hoàn loé lên, coi như là vì tín nghĩa mà gả cho nam nhân này đi. Nhạc Hoàn khẽ cắn môi đỏ mọng, xuyên qua khoăn voan đỏ nhìn trộm Sài Chiêu bên người.

“A Chiêu, con và A Hoàn lại đây.” Sài Dật vẫy tay kêu. “Tô thái úy phụng mệnh hoàng thượng đặc biệt đến Vân Đô tham gia đại hôn của con và A Hoàn, mau tới tạ ơn Tô thái úy.”

Sài Chiêu kéo tay Nhạc Hoàn, đi đến chỗ vị mặc triều phục bên cạnh Sài Dật.

“Tô Thái úy cũng đến đây?” Ngô Tá nhú nhú mày. “Vừa nãy Vân Tu còn nhắc đến con gái của ông ta, thật sự là không thể nói sau lưng người khác mà.”

Lý Trọng Nguyên đứng sát vào bọn họ, hạ giọng nói: “Sáng sớm hôm nay mới đến Vân Đô, đi thẳng đến Vương phủ, ta và quận chúa cũng giết mình. Thái úy phụng mệnh hoàng thượng đích thân đến Sài gia, xem ra Thiếu Đế cũng chỉ có thể dựa vào vương gia và thiếu chủ thay mình bảo hộ giang sơn xã tắc.”

Vân Tu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Chúng ta đổ máu trên sa trường, chút ân điển này cũng không đủ.”

“Người nhỏ giọng chút” Lý trọng nguyên vội la lên. “Tô Thái úy ở ngay đại sảnh, người còn sợ ông ta không nghe được lời nói hàm hồ của người sao?”

Ông lão mặc triều phục kia chính là thái úy đương triều Tô Thụy Thuyền, khuôn mặt gầy yếu không nổi bật gì nhưng lại có đôi mắt sắc bén màu nâu khiến người khác không thể xem thường. Nhưng thị vệ phía sau ông ta lại thu hút mắt người khác... Da hắn ta trắng như bạch ngọc, đôi mắt phượng to tròn sáng như sao, đôi môi hồng nhuận như đoá hoa sớm mai, bộ dáng y như nữ nhân.

Ngô Hữu nuốt nước miếng nói: “Các người nhìn xem tên thị vệ phía sau Tô Thái úy đi, so với quận mã gia còn xinh đẹp hơn ... Có đàn ông đẹp kiểu như thế ư?”

Vân Tu nheo mắt nhìn, trừng mắt nhìn nói: “Người nhắc như vậy ta mới để ý, đúng là diện mạo không tồi. Vậy thì sao chứ? Một người đàn ông mà thôi, lẽ nào người bị đồng tính? Sao ta không sớm nhận ra nhỉ?”

Ngô Hữu buồn nực quay người không thèm để ý đến hắn, Ngô Tá nhìn nam tử tuần mỹ kia từ trên xuống dưới, cảm giác có gì đó khác thường, há miệng muốn nói lại thôi.

“Sài Chiêu cùng nội tử ra mắt Tô thái úy.” Sài Chiêu chấp tay cúi người nói.

Nhạc Hoàn không nhìn rõ bộ dáng người trước mặt, trước đây mẹ dặn nàng ngày đại hôn không được nói ra tiếng, chỉ được đứng yên, khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

“Sài tướng quân khách khí với lão phu rồi.” Tô Thụy Thuyền vuốt râu nói nói: “Lão phu chịu sự uỷ thác của hoàng thượng đến Vân Đô tham gia đại hôn của ngài và Nhạc tiểu thư, cũng là vinh hạnh lắm rồi. Vị tân nương này...” Tô Thụy Thuyền vươn cổ, nhưng nhìn không ra khuôn mặt dưới khăn voan đỏ. “Chính là Nhạc Hoàn ở Thương Châu?”

Nhạc Hoàn nghe thấy tên mình, cúi đầu “Vâng” một tiếng. Sài Chiêu biết nàng không tiện mở lời, mỉm cười kéo tay nàng đi từng bước. “Nàng ấy chính là nội tử của Sài Chiêu ta, Nhạc Hoàn của Tĩnh quốc công phủ Thương Châu.”

64. Chương 24: Cửa Hồi Môn Trải Dài Mười Dặm

“Sài... quận chúa...” Tim Nhạc Hoàn khẽ run lên.

Thoắt cái, đoàn người ngựa đã đi đến trước mặt nàng. Sài Tịnh mặc váy bằng gấm xanh, khoác áo choàng da chồn trắng, ánh mắt đang mỉm cười nhìn Nhạc Hoàn không chớp, trong đôi mắt ấy còn ngấn lệ long lanh.

“Nhạc tiểu thư!” Sài Tịnh run run gọi. “Đúng là cô rồi, Nhạc tiểu thư!”

Tuy chỉ gặp Sài Tịnh vài lần ở Liêu Châu nhưng Nhạc Hoành rất có cảm tình với vị quận chúa thẳng thắn, hào sảng không thua gì nam nhi này, bây giờ gặp lại giống như nhìn thấy người thân, vừa hé miệng là đã nghẹn ngào, chỉ có thể gật đầu với nàng ấy chứ không nói nên lời.

Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành đang vô cùng xúc động nên đưa tay giữ vai nàng, nói với Sài Tịnh: “Gió tuyết lớn thế mà lại làm phiền quận chúa đến đón bọn ta.”

Sài Tịnh giả vờ tức giận: “Ai đến đón huynh, người bản quận chúa đến đón là Nhạc tiểu thư đây, các người chỉ nhờ bóng của cô ấy thôi.”

“Đúng đúng đúng, đúng là nhờ bóng của thiếu phu nhân.” Vân Tu nói lớn.

“Gọi thiếu phu nhân rồi cơ à?” Sài Tịnh kéo ống tay áo của Nhạc Hoành, giả vờ kinh ngạc.

“Vân Tu nói mà quận chúa cũng tin à?” Nhạc Hoành quay đầu lại lườm Vân Tu. “Đừng nghe hắn nói bậy!”

Sài Tịnh liếc đôi mắt tinh ranh nhìn Sài Chiêu, giơ tay chỉ vào y. “Hay cho Sài thiếu chủ huynh, có bản lĩnh ghê!”

Sài Chiêu không thèm để ý đến nàng ta, vung dây cương lên, nói: “Đi thôi, mau vào thành, có chuyện phải thương lượng với thúc thúc đây.”

“Chuyện này...” Sài Tịnh cười khúc khích. “Là chuyện riêng của huynh hay là...”

Sài Chiêu quay đầu lại nhìn Nhạc Hoành lúc này đang cúi đầu, nói: “Tất nhiên đều là những chuyện quan trọng cần bàn. Khoảng thời gian ta không ở đây, sức khỏe của thúc thúc có đỡ hơn chút nào không?”

Sài Tịnh khẽ thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Không tốt hơn được bao nhiêu, ngày nào cũng ho khan, khó ngủ, người gầy gò hơn nhiều. Biết huynh dẫn Nhạc tiểu thư về, cha cũng định đích thân ra đón nhưng mấy ngày nay tuyết lớn, muội vất vả khuyên can người mới chịu ở trong phủ đợi các huynh...”

Ánh mắt Sài Chiêu toát lên vẻ tự lự nặng nề. Y nói nhỏ: “Đi tìm danh y tiếp, thúc thúc không thể xảy ra chuyện được.”

“Vân Đô...” Nhạc Hoành nhìn hàng chữ sơn màu đỏ trên cửa thành, đọc thầm.

Đoàn người đi vào thành, Nhạc Hoành lập tức ngẩng người ra... Trên con đường bằng đá xanh trong Vân Đô được trải đầy thảm bằng vải bố đỏ, những chiếc rương gỗ xếp dọc theo hai bên đường, khắp thành treo lồng đèn đỏ có không khí vui mừng, bách tính nhón nháo thò đầu ra nhìn vị thiếu phu nhân tương lai của Sài gia.

“Cái này...” Đầu tiên, Vân Tu ngăn người ra, sau đó lập tức nói: “Quận chúa thật chu đáo, thế này gọi là cửa hồi môn chất dài mười dặm đúng không? Lúc quận chúa thành hôn cũng không được long trọng thế này đâu!”

Sài Tịnh mỉm cười nói: “Nếu là hai năm trước, cho dù ở Thương Sơn, lúc Nhạc tiểu thư gả vào Sài gia thì cũng sẽ thế này. Bây giờ Đại ca chính là nhất phẩm thượng tướng do đích thân hoàng thượng phong, là đại thần trấn quốc của Đại Chu, Nhạc tiểu thư đến Vân Đô, thế nào cũng phải làm long trọng hơn Thương Sơn gấp mười lần. Nếu không phải do thời gian quá gấp thì không chỉ như thế đâu.”

Nói xong, thấy Nhạc Hoành tròn xoe mắt, Sài Tịnh đến gần nàng, nói: “Có nhớ ta từng nói với cô không, ở bên cạnh đại ca ta, cả đời này của cô sẽ không phải hối hận. Cô luôn ở trong trái tim huynh ấy, đừng nhìn bề ngoài huynh ấy trấn tĩnh như thế, thật ra trong lòng đang vui chết đi được ấy.”

Sài Tịnh cười khẽ vài tiếng, thấy Nhạc Hoành gầy hơn nhiều so với lần đầu gặp nhau, thần thái cũng không phần chần như khi khoe tài trước mặt hoàng thượng mà có một vẻ u sầu không sao xua tan được thì trong lòng cũng thấy thổn thức. Nàng ta an ủi: “Những chuyện đã qua, nhắc lại chỉ thêm đau lòng. Nhạc tiểu thư đã đến Vân Đô thì đại ca chính là người thân nhất của cô, Sài Tịnh ta... nếu Nhạc tiểu thư không chê thì làm tỷ tỷ của cô, được không?”

“Sài quận chúa...” Nhạc Hoành vừa mở miệng đã nghẹn lại, mắt đỏ hoe: “Chuyện hôn ước này, Nhạc Hoành vốn cho rằng không còn nữa.”

“Ngốc quá!” Sài Tịnh vờ tức giận. “Hôn ước có thể không tính nhưng chân tình sao có thể bị ràng buộc bởi thánh chỉ tứ hôn! Lúc này đây, Nhạc tiểu thư còn chưa hiểu hay sao?”

Nhạc Hoành do dự nhìn sang bên cạnh, Sài Chiêu đang ung dung nhìn về phía đầu bên kia của con đường, giống như không hề để ý ánh mắt của Nhạc Hoành đang nhìn mình, chỉ khẽ thúc vào bụng ngựa, nói: “Đi thôi, thúc thúc còn đang đợi chúng ta về.”

“Xem bộ dáng của huynh ấy kìa!” Sài Tịnh hừ khẽ một tiếng. “Nhạc tiểu thư, chúng ta đi.”

Ngoài vương phủ đã có rất nhiều nô tài, nha hoàn đang đợi. Nghe tiếng vó ngựa đều kiểng chân ngóng, chỉ trở cô gái bên cạnh Sài Tịnh với vẻ hiếu kỳ.

Cách vương phủ nửa con đường, Sài Chiêu bỗng nhiên nhảy xuống ngựa, giật dây cương ra khỏi tay Nhạc Hoành, tự mình nắm nó.

NGô Hữu tắc lưỡi: “Thiếu chủ đích thân dắt ngựa? Bao nhiêu người đang nhìn kìa mà.”

Ngô Tá ra hiệu cho đệ đệ nhỏ tiếng một chút, ép giọng thật khẽ: “Thiếu chủ muốn tất cả mọi người hiểu rằng tuy NHẠC TIỂU THƯ thân cô thế cô đến Vân Đô nhưng lại đứng vị thứ nhất trong lòng ngài ấy, muốn mọi người phải quý trọng cô ấy như vậy.”

Nhạc Hoành vừa leo xuống ngựa thì đã được Sài Chiêu vững vàng đỡ lấy, không đợi nàng kịp ổn định lại hơi thở, y đã kéo tay nàng bước nhanh vào vương phủ, đi thẳng vào sảnh chính.

Trong đại sảnh, Sài Dật đã ngồi đợi được một lát, một tay cầm quyển sách đọc, tay kia sờ chén trà, đang định uống, thấy bên ngoài xôn xao nên đặt sách xuống, ngẩng đầu lên nhìn. Thấy bóng Sài Chiêu và Nhạc Hoành ngày càng đến gần, gương mặt già nua bỗng chốc nở nụ cười.

“Con xin tham kiến thúc thúc.” Sài Chiêu quỳ một chân xuống đất, thấy Nhạc Hoành còn không biết phải làm sao thì khẽ gọi nàng. “A Hoành, mau bái kiến thúc thúc.”

Nhạc Hoành hít một hơi, cũng quỳ một chân xuống, cắn môi, nói: “Nhạc Hoành... tham kiến Sài vương gia.”

Sài Dật hiện nay dường như già nua hơn nhiều so với ba năm trước ở Liêu Châu, đầu phần nhiều là tóc bạc, khuôn mặt đen đúa tràn đầy vết nhăn sâu như đao khắc, chứng tỏ mấy năm nay ông đã dốc hết sức lực và tinh thần cho việc chống lại quân Lương.

Sài Dật vuốt chòm râu bạc, cười nói: “Gọi bản vương thúc thúc cũng được, vương gia cũng được, sớm muộn gì cũng là người một nhà, Nhạc tiểu thư không cần khách sáo, đứng lên nói chuyện đi.”

Sài Chiêu đứng thẳng dậy, Nhạc Hoành cũng đứng lên theo. Tuy đến một nơi xa lạ nhưng trong mắt nàng không có vẻ gì là hoảng sợ mà hết sức tự nhiên.

Sài Dật âm thầm đánh giá Nhạc Hoành, trong lòng cũng tán thưởng vẻ cao ngạo cứng cỏi từ trong xương của vị tiểu thư nhà võ này.

“Thời gia thấm thoát thoi đưa.” Sài Dật khẽ thở dài, nói: “Lần trước gặp mặt, NHẠC TIỂU THƯ còn mang theo vẻ trẻ con nhưng bây giờ gặp lại thì đã là một cô nương trưởng thành, còn bản vương lại già cỗi đi nhiều...”

“Thúc thúc đâu có già.” Sài Chiêu đỡ nhẹ cánh tay ông, dìu ông ngồi xuống, châm trà dâng lên. “A Hoành không hề thay đổi cái tính bướng bỉnh, thúc thúc cũng vẫn oai phong tráng kiện như ngày nào, vẫn như xưa thôi.”

Sài Dật mỉm cười nhìn Nhạc Hoành, hiền lành nói: “Con lúc nào mở miệng ra cũng A Hoành, A Hoành, nay ông trời coi như có mắt, để con đưa con bé về đây.” Ngừng một chút, Sài Dật lại toát ra vẻ lo lắng. “Ở Liêu Châu, bản vương cùng cha và đại ca của A Hoành coi như là hân hạnh quen biết nhau, lại còn có duyên kết làm người thân. Thương Châu bị vây đánh, A Chiêu cầu xin ta xuất binh cứu trợ Nhạc gia của con... đáng tiếc lúc ấy bản vương còn quá nhiều thứ phải đắn đo, A Chiêu cầu xin không được đành tự dẫn người đi

cứu. Nhạc tiểu thư, con có thể trách bản vương nhưng tấm lòng son sắt của A Chiêu trời đất có thể chứng giám.”

Nhạc Hoàn không giấu được vẻ đau đớn khi nhớ lại chuyện bi thương, chua xót nói: “Sao A Hoàn lại trách vương gia được, nếu ngài thật sự xuất binh cứu Nhạc gia, cho dù có giữ được Thương Châu thì cả nhà A Hoàn cũng khó thoát tội cấu kết với nước khác. Hành vi nhìn có vẻ vô tình của ngài, thật ra là vì đại cục, A Hoàn chưa bao giờ oán hận. Muốn trách thì phải trách Kỷ Minh nham hiểm, tàn độc, giết cha và đại ca ta còn ép chết mẹ và đệ đệ... Tuy A Hoàn sống tạm qua ngày nhưng nợ nước thù nhà chưa bao giờ quên.”

Nói xong, đôi mắt đen trong veo của Nhạc Hoàn rưng rưng nước mắt, nhưng thần sắc vẫn kiên cường. Sài Chiêu dùng ống tay áo lau khôé mắt nàng, cúi đầu nhìn nàng, nói: “Ta báo thù giúp A Hoàn, được không?”

Nhạc Hoàn khẽ ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt xám của y, quật cường nói: “Ta không cần người khác lam giúp ta điều gì. Kẻ thù của ta, nhất định phải chết trong tay ta!”

Sài Chiêu quay lại, lắc đầu với Sài Dật, nói: “Thúc thúc, con đã nói A Hoàn không đổi được cái tính bướng bỉnh ấy mà.”

Mây Sài Dật giãn ra, cười nói. “Đây mới chính là hậu duệ của tướng gia, ẩn mình mấy năm nhưng vẫn không giảm bớt sự sắc bén. A Chiêu, có thể cưới Nhạc tiểu thư làm thê tử, đó là phúc của con.”

“A Chiêu đương nhiên sẽ quý trọng phần phước không dễ gì mới có được này.” Sài Chiêu quay lại nhìn, thấy Nhạc Hoàn tròn xoe mắt giả vờ đang nhìn trời nhìn mây, trong lòng bỗng cảm thấy thư thái.

Trong biệt uyển

Sài Tịnh và Lý Trọng Nguyên đã mấy tháng không gặp. Nàng ngắm nghía gương mặt anh tuấn của phu quân, mỉm cười, phỉu bông tuyết trên chiếc áo lông chồn, nắm lấy tay hắn. “Ân Gia Bảo thế nào? Có đồng ý quy thuận chúng ta không?”

Lý Trọng Nguyên vuốt ve bàn tay mềm mại của Sài Tịnh, kéo nàng đến chiếc giường nhỏ bên cạnh, ngồi xuống, nâng gương mặt xinh đẹp của nàng lên ngắm nhìn một lát, thì thào. “Những phụ nữ khác gặp lại phu quân của mình sau một thời gian dài thì đều ân cần hỏi han, ước gì có thể nhào vào lòng phu quân, còn quận chúa nhà chúng ta lại khác với họ, vừa mở miệng hỏi là chuyện quốc gia đại sự, khiến phu quân thấy chạnh lòng quá.”

Sài Tịnh cười phì một tiếng, rút tay ra, nói: “Chàng đang đứng sờ sờ trước mặt ta, còn cần hỏi han gì nữa? Đừng lằng nhằng nữa, mau kể cho ta nghe, ta nôn nóng biết chuyện này lâu rồi.”

Lý Trọng Nguyên lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. “Thiếu chủ đích thân ra trận, lẽ nào lại thất bại cho được? Cha con Ân Khôn luôn miệng đồng ý, dốc hết sức lực để kết minh với Sài gia. Tuy Thành có hơn một vạn binh mã, lương thảo dồi dào, có họ giúp đỡ, chuyện lớn của thiếu chủ chắc chắn sẽ thành.”

“Thật sao!” Tuy chuyện trong dự định nhưng Sài Tịnh vẫn không nén được vẻ vui mừng, nắm chặt nắm tay, nói: “Thật tốt quá. Kỷ Minh bị đẩy lùi về Lương Quốc, đây là lúc Đại Chu ta phản công. Mai ta sẽ nói với phụ vương bẩm lên hoàng thượng ân chuẩn cho Sài gia ta đánh Lương. Cứ thế này, ngày sau thống nhất thiên hạ cũng không phải không thể. Không, có thể nói là sắp trong tầm tay rồi.”

Thấy dáng vẻ vui mừng của thê tử, Lý Trọng Nguyên chần chừ muốn nói gì đó. Thấy phu quân như có gì muốn nói, Sài Tịnh khoác cánh tay hắn, nói: “Được rồi được rồi, ta không nói những chuyện này nữa. Nói về chàng đi, thế nào?”

Lý Trọng Nguyên khẽ chau mày, một lát sau vẫn nói: “Tịnh nhi, có chuyện này ta muốn nghe từ chính miệng nàng...”

“Hả?” Sài Tịnh ngồi thẳng người dậy. “Chàng nói đi!”

“Trên đường đi thiếu chủ cũng nói qua với ta, tuy chỉ là bóng gió nhưng ta cũng đoán được vài phần.” Lý Trọng Nguyên đề tay Sài Tịnh lại, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Nàng nói thật cho ta biết, phụ vương nàng... có khi nào...” Rốt cuộc Lý Trọng Nguyên cũng không dám nói ra, thở dài rồi lại cúi đầu.

“Tranh đoạt thiên hạ, soán ngôi thiên tử?” Sài Tịnh áp sát đến gần phụ quân. “Chàng hỏi cái này sao?”

65. Chương 33: Chương 26: Lòng Xao Xuyến

“À...” Tô Thụy Thuyên có chút đăm chiêu tiếp lời. “Sài tướng quân còn chưa kịp vén khăn voan của tân nương tử, lão phu tuy là tò mò về xinh đẹp của Nhạc tiểu thư nhưng sợ hôm nay vô phúc không thể nhìn thấy rồi, may mà lão phu chưa đi vội, ngày mai lại đến quý phủ, hy vọng có thể gặp được Nhạc Hoàn Nhạc tiểu thư năm xưa làm kinh động thánh giá mới không uổng công chuyến đi này.”

Nam tử tuần mỹ phía sau Tô Thụy Thuyên nhìn chằm chằm Nhạc Hoàn đang đội mũ phượng khăn voan, tựa như muốn vạch khăn voan của nàng lên vậy, hai mắt phượng có chút ghen ghét không cam lòng trong giây lát sau lại thu hồi ánh mắt, kiêu ngạo nhìn quét mọi người trong đại sảnh.

——”Kết thúc buổi lễ!”

Lý Trọng Nguyên và Sài Tịnh nhìn nhau cười, Vân Tu cắn mu bàn tay, kè vào thì thầm với Ngô Tá: “Ta và huynh đi uống rượu mừng đi. Thiếu chủ chưa từng có kinh nghiệm, ngay cả nha hoàn thân cận chút cũng không có. Trên chiến trường thiếu chủ tức chí đa mưu, giết địch không ai sánh bằng, nhưng màn động phòng hoa chúc này ...” Vân Tu nhin cười. “Có lẽ so với đánh giặc còn khó khăn hơn nhiều.”

Ngô Tá liếc mắt nhìn hần nói. “Lời này nếu đến tai thiếu chủ, huynh nói coi thiếu chủ có ghi hận trong lòng không?”

Mặt Vân Tu biến sắc, cuống quýt nói: “Coi như ta chưa nói gì hết... ta chưa nói gì hết.”

Phòng tân hôn.

Tim Nhạc Hoàn đập rất nhanh, tà áo hỉ phục đã bị nàng nắm tới nhả nhứ. Khi ở Thương Châu mẫu thân cũng đã từng dạy nàng vài điều, nhưng hiện giờ đã quên sạch bách, thật sự là cùng người kia ... nam tử có đôi mắt màu xám đỏ ... Đầu Nhạc Hoàn trống rỗng, thậm chí mong nhắm mắt một cái mở mắt ra đã là bình minh.

Sài Chiêu tiếp đãi xong khách mời, sau đó cạ vài chén với Tô thái úy, Lý Trọng Nguyên kè sát vào tai hần thì thầm nói: “Thiếu chủ, đừng để giai nhân phải chờ.”

Sài Chiêu hiểu ý cười, đang muốn xoay người rời đi, thị vệ điểm trai phía sau Tô Thụy Thuyên đã nhẹ giọng gọi: “Sài Thiếu chủ vội vã đi vậy sao? Ty chúc cũng muốn kính ngài một ly chia sẻ chút không khí vui mừng.”

Sài Chiêu cảm thấy người này nhìn khá quen, nhưng nhìn cách ăn mặc lại không dám khẳng định, gật đầu bình tĩnh nói: “Nội tử còn chờ trong phòng phía sau, ngày khác sẽ uống tiếp.”

Người nọ còn muốn trách móc vài câu, nghe thấy Tô Thụy Thuyên cúi đầu hắng giọng một tiếng đành phải thu lại lời muốn nói.

Trên đường về tân phòng, Lý Trọng Nguyên đi theo sau vài bước, Sài Chiêu dừng chân, nhìn hần nói: “Hôm nay là đại hôn của ta, người theo ta làm gì, có chuyện gì thì nói đi.”

Lý Trọng Nguyên hít vào một hơi, đỏ mặt nói: “Còn không phải do Tịnh Nhi không yên tâm, bảo ta dặn dò huynh vài câu sao. Nàng ấy nói ... huynh, huynh phải biết thương tiếc Nhạc tiểu thư... đừng ... đừng dọa người ta.”

Sài Chiêu có chút buồn cười, cau mày đẩy Lý Trọng Nguyên ra nói: “Lắm chuyện.”

Bên ngoài tân phòng, hai vị nhũ mẫu thấy Sài Chiêu tới liền hành lễ rồi xoay người lui xuống. Cách một cánh cửa, bên trong chính là nữ nhân mà mình nhớ thương, Sài Chiêu nhất thời có chút hoảng hốt, bàn tay khẽ dùng sức, cánh cửa kẽo kẹt một tiếng, trong lòng hai người đều run lên.

Một bước này, tựa như muôn sông nghìn núi, Nhạc Hoàn nhìn người đang tới gần mình, sợ hãi cúi thấp đầu không dám nhìn.

“A Hoàn.” Sài Chiêu kéo Nhạc Hoàn ôm vào trong ngực. “Cuối cùng nàng cũng đã về bên cạnh ta.”

Vén khăn voan màu đỏ lên, lộ ra khuôn mặt kiều diễm động lòng người, đôi mắt lấp lánh nhìn hẩn một cái rồi lại vội vàng cup xuống, mồ hôi trong lòng bàn tay tưởng chừng có thể thấm ướt cả khăn cấm trong tay.

Sài Chiêu cảm nhận được nàng đang run rẩy, cánh tay buông ra, tựa nàng vào cạnh giường rồi ngồi xuống, nghiêng người nhìn nàng không thôi, hồi lâu sau mới nói: “Người ta thường nói phụ nữ đẹp vì ăn diện, A Hoàn của ta lại khác với bọn họ, thanh tú không trang điểm cầu kỳ mới càng động lòng người.”

Mặt Nhạc Hoàn đỏ lên, giận dữ nói: “Ý chàng nói là hôm nay ta không xinh đẹp bằng mọi ngày phải không?”

Sài Chiêu nâng gò má nàng lên, khẽ hôn nhẹ lên trán nàng. “Ý của ta là nàng vẫn như vậy, trong lòng ta cho tới bây giờ nàng chưa từng thay đổi.”

Tĩnh lặng khiến Nhạc Hoàn không biết phải làm sao, Sài Chiêu vuốt ve bàn tay ướt mồ hôi của nàng, thần nhiên nói: “A Hoàn biết vì sao tân nương tử phải đội khăn voan màu đỏ không?”

Nhạc Hoàn lắc đầu, cup mắt xuống.

Sài Chiêu bình tĩnh nói. “Tân nương tử đội khăn voan đỏ che kín mắt, sẽ không thể tìm được đường quay trở về. Cả một đời sau này, A Hoàn chỉ có thể ở lại bên cạnh ta, không bao giờ... có thể rời đi được nữa...”

Sài Chiêu nói như vậy, đôi môi không tự chủ được hướng về phía cánh môi đỏ mọng của nàng. Cảm thấy hơi thở nóng bỏng của Sài Chiêu càng lúc càng tới gần, Nhạc Hoàn xoay người đi đến trước bàn trang điểm, gỡ chiếc mũ phượng đã đội cả ngày xuống, cởi bỏ bụi tóc tinh xảo của tân nương, mái tóc đen chảy xuống tận thắt lưng, tản ra từng đợt hương thoang thoảng.

Nhìn mình trong gương, trước đây đối với ngày đại hôn này nàng đều sợ hãi, qua gương phản chiếu người đàn ông đang dựa vào cạnh giường kia, một thân lễ phục, thắt lưng mang một chiếc đai màu đỏ thêu hoa văn, ánh mắt thần nhiên nhìn chăm chú vào nàng, không vội vã.

Nhũ mẫu bên ngoài khẽ giọng gọi. “Nước ấm đã chuẩn bị xong ở buồng trong, thiếu phu nhân có thể tắm rửa thay quần áo rồi.”

Nhạc Hoàn tay vuốt mái tóc, khẽ đáp lời, cởi hỷ phục đã mặc cả ngày ra, thoải mái thở một hơi. Bộ quần áo màu đỏ mặc bên trong bó sát tôn lên đường cong của nàng, mắt Sài Chiêu vẫn không rời chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của nàng, trái tim từng đợt lay động.

Buồng trong hơi nước lượn lờ, nhũ mẫu giúp Nhạc Hoàn cởi bộ đồ lót màu đỏ, đỡ thân hình như ngọc của nàng, giúp nàng vào trong bồn nước thơm ngát đã chuẩn bị xong. Tóc đen chạm đất, nước ấm thơm ngát, Nhạc Hoàn dựa vào thành bồn ngẩng đầu nhìn trần nhà, những hình ảnh năm xưa phảng phất tái hiện ...

Nội thành Liêu Châu hắc y nhân lướt qua người; ban đêm trong thâm cốc để lại trên cơ thể mình những dấu vết; trong rừng Tuy Thành đôi mắt màu xám nhìn thấu kiếp trước kiếp này của nàng... Người đàn ông nàng đã từng muốn dùng một tiễn bắn chết hẩn lại trở thành trượng phu sẽ gắn bó suốt đời với nàng.

Nhạc Hoàn vốc nước phủ vào khuôn mặt mê mang của mình, nhin không được trầm mình xuống nước.

Nhũ mẫu đứng canh giữ một bên nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau, xoay người nhìn thấy người đến liền vội vàng hành lễ, Sài Chiêu phát phát tay, mấy người đều lặng lẽ lui ra ngoài, giúp đỡ đóng kín cửa.

Sài Chiêu thông thả chậm rãi bước đến gần Nhạc Hoàn, nhặt chiếc khăn mềm bên cạnh lên, nhẹ nhàng giúp nàng lau vai.

“Không cần mọi người hầu hạ nữa, đi trước ra ngoài đi.” Nhạc Hoàn không ngần ngại nói. “Tự ta có thể làm được.”

Thấy không có ai đáp lại, Nhạc Hoàn nhìn lại, giật mình ngã vào bồn tắm, nhưng nước trong bồn trong vắt bản thân sớm đã bị Sài Chiêu nhìn thấy hết, giờ có muốn tránh cũng đã muộn.

Sài Chiêu làm như không nhìn thấy vẻ bối rối của nàng, bình tĩnh cười nói: “Hoảng gì chứ, cũng không phải là lần đầu tiên ta nhìn thấy, giờ đây cũng đã là thê tử bá đường của ta, còn có gì mà phải xấu hổ chứ?”

“Chàng...” Nhạc Hoàn nhớ lại buổi tối trong rừng đó, cắn môi nói: “Đêm đó chàng cũng đã nhìn thấy hết có phải không?”

“Nàng còn muốn móc mắt của ta sao?” Đầu ngón tay của Sài Chiêu vuốt ve bờ vai của Nhạc Hoàn, ghé sát vào tai nàng thấp giọng nỉ non nói.

Nhạc Hoàn thấy động tác của y, mặt tràn ngập xấu hổ, múc một gáo nước dội vào mặt y. Sài Chiêu giờ tay vuốt bọt nước trên mặt cúi đầu, nở nụ cười: “Nước cũng lạnh rồi, A Hoàn còn chưa tắm xong sao?”

“Chàng còn chưa đi ta sẽ không đứng dậy.” Nhạc Hoàn lại trầm mình xuống, ôm vai nói.

“Vẫn là cái tính cứng đầu kia.” Sài Chiêu xoay người, giúp nàng lấy xuống tấm y thêu hoa sen tịnh đế. “Ta quay người đi, mau lau người, đêm tân hôn đừng để mình bị lạnh.”

Nhạc Hoàn trộm quay đầu nhìn, thấy Sài Chiêu thực sự đã quay người đi, vội vàng đứng dậy, lấy tấm y trong tay y ra, tơ lụa mềm mại lướt qua tay Sài Chiêu, Sài Chiêu đột nhiên xoay người, mặc Nhạc Hoàn giật mình kinh hô, ôm chầm lấy nàng.

Sài Chiêu thấp giọng cười, lồng ngực loạn nhịp, nữ nhân trong lòng mềm mại như nước, diễn lệ như đoá sen hồng đang nở, khuôn mặt Nhạc Hoàn ửng đỏ xinh đẹp động lòng người.

“A Hoàn có muốn bay lên không?” Sài Chiêu cúi người cắn vành tai nàng: “Ta ôm nàng bay lên...”

66. Chương 25

“Tranh đoạt thiên hạ, soán ngôi thiên tử?” Sài Tịnh áp sát đến gần phu quân. “Chàng hỏi cái này sao?”

Trong lòng Lý Trọng Nguyên sớm đã có chuẩn bị, nhưng khi nghe được chính miệng Sài Tịnh nói ra vẫn có chút chấn kinh, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi túm chặt lấy đệm giường.

Sài Tịnh thấy phu quân im lặng không nói, khoé miệng khê cong lên nói: “Trọng Nguyên, phu thê chúng ta cũng cần phải nói cho rõ, tuy ta chưa từng nói với chàng, nhưng ta và phụ vương cũng không coi chàng là người ngoài, chẳng qua là thời cơ chưa tới thôi. Ân Gia Bảo đồng ý trợ giúp chúng ta, phụ vương lại thêm vài phần chắc thắng. Còn nữa, đại ca cũng đã nói với chàng rồi, chẳng phải vì coi chàng như người một nhà đó sao?”

“Điều này tất nhiên ta biết.” Lý Trọng Nguyên khôi phục vẻ trấn tĩnh. “Tịnh nhi, đây không phải chuyện con con gì, Sài gia vất vả mới có ngày hôm nay, hơn 10 năm trước, song thân của thiếu chủ bị hàm oan mà liên lụy ... chuyện này lại là...”

“Chàng cũng cho là bị liên lụy, bị hàm oan?” Ý cười trên môi Sài Tịnh cứng lại: “Sài gia tận tâm tận sức bỏ mạng vì Nam Cung gia, cuối cùng đổi lại là hiềm nghi của hoàng thượng, Sài gia được đề bạt cũng vì dựa vào tấm lòng trung thành của mình có thể làm chỗ dựa cho triều đình lung lay sắp đổ này mà thôi, đợi đến khi hết công dụng không biết có phải lại đuổi Sài gia chúng ta về Thương Sơn hay không. Trọng Nguyên, lúc này không phản công, còn đợi đến khi nào nữa? Chàng đi theo phụ vương và đại ca nhiều năm, Sài gia có thể làm lên chuyện hay không, chàng là người rõ ràng hơn ai hết.”

“Tịnh nhi.” Lý Trọng Nguyên thấy thê tử giận dữ, vội vàng cầm tay nàng. “Ta là trưởng phu của nàng, chuyện của Sài gia chính là chuyện của ta, ta không phải là kẻ sợ chết, cũng nguyện ý cùng thiếu chủ khởi

công lập nghiệp, nhưng hiện nay không phải ta chỉ có một mình, ta có gia đình, chỉ mong thê tử có thể sống yên vui không sầu lo ...”

Lòng Sài Tịnh mềm nhũn, dựa vào vai phu quân. “Thiên hạ loạn lạc sao có thể yên vui. Lúc này đây Sài gia phải nắm chắc vận số của chính mình.”

Lý Trọng Nguyên ôm eo Sài Tịnh, giọng khàn khàn nói: “Không sai, đó là chuyện lớn, nhưng có chuyện cũng phải tranh thủ thời gian làm. Chúng ta thành thân cũng đã gần hai năm, không nên chậm trễ chuyện nối đôi tông đường của Sài gia nữa.”

“Sài gia?” Sài Tịnh sửng sốt. “Ta gả cho Lý gia chàng, con sinh ra cũng phải mang họ Lý mới đúng.”

“Dù sao Tịnh nhi cũng là cốt nhục thân sinh của Vương gia.” Lý Trọng Nguyên hôn lên cánh môi đỏ mọng của Sài Tịnh. “Chuyện thế nào để nói sau, chúng ta nên cố gắng thật tốt mới được...”

Sài Tịnh còn muốn nói gì đó, nhưng phu quân mình đã cúi xuống, nàng nhanh tay kéo trường che xuống, trong màn gấm, một mảnh xuân tình triển miên...

“Tuyết đã rơi liên tục ba ngày ở Vân Đô.” Nhạc Hoàn ghé vào bệ cửa khê thì thào. “Có phải toàn mùa đông ở Vân Đô đều chìm trong biển tuyết, tuyết trắng xoá không nhìn thấy gì, như mây như sương... có phải tên Vân Đô chính là ý này?”

“Vậy sao không gọi là “Vụ Đô?” không biết Sài Chiêu đã đẩy cửa tiến vào từ khi nào, đi tới phía sau nàng, phũ phũ bông tuyết rơi trên vai nàng, nhẹ giọng đáp.

Nhạc Hoàn biết Sài Chiêu ở phía sau nhưng không quay đầu nhìn y, miệng lẩm bẩm: “Tới Vân Đô rồi sẽ làm gì?”

“Gả cho ta.”

Bờ vai Nhạc Hoàn cứng đờ, miệng há lớn, không phát ra tiếng.

“Thúc thúc đã bàn với ta, tuyết rơi là ngày đại phúc...” Sài Chiêu khẽ vỗ vai nàng, lời nói của y dịu dàng đến thế, sợ kinh động đến thê tử đã mất nay khó khăn mới tìm lại được của mình. “A Hoàn đã qua tuổi cập kê nhất, năm đó ta đã hứa với nàng, qua sinh nhật 16 tuổi sẽ tới đón nàng, cưới nàng vào cửa ... hiện giờ đã qua hai năm, cũng nên thực hiện lời hứa khi xưa rồi...”

Thấy Nhạc Hoàn trầm mặc, đôi mắt màu tro của Sài Chiêu hiện lên tia thương xót, bàn tay ấm áp khẽ che hai mắt nàng lại, thấp giọng hỏi. “A Hoàn nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thứ muốn nhìn thấy nhất là gì?”

Tim Nhạc Hoàn ngừng đập trong giây lát, ngẩn người nói: “Nước nhà như trước, giang sơn cẩm tú.”

Sài Chiêu cúi người dán sát vào bên tai nàng, hơi thở nóng cháy bình tĩnh nói: “Nàng đồng ý gả cho ta, ta thay nàng trả nợ nước, giang sơn cẩm tú nàng muốn, ta hứa mang cho nàng.”

Tiểu Hàn là ngày Sài Chiêu và Nhạc Hoàn thành hôn. Vân Đô ngày đó tựa như toà thành trong mộng, tơ hồng kết ngói đỏ, lụa đỏ giăng khắp sông. Tân đế Nam Cung Thần mới đăng cơ không lâu của Chu Quốc cũng sai người đưa lễ mừng tới, mang lại vinh quang không sánh nổi cho Sài gia.

Dân chúng trên đường nhìn thấy Sài phủ giăng đèn kết hoa, tặc lưỡi nói: “Nếu như Sài thiếu chủ thành thân với Sơ Vân công chúa cũng chỉ xa hoa đến thế mà thôi. Nhạc gia chỉ còn một tiểu nữ mồ côi, may được Sài thiếu chủ vãn nhớ lời hứa hôn xưa, có thể tổ chức thành hôn hoành tráng như vậy. Sài thiếu chủ quả là người trọng tình trọng nghĩa hiếm có.”

Nghe vậy mọi người đều gật đầu: “Tiểu thư Nhạc gia quả là phúc lớn. Sài gia nay như mặt trời ban trưa, sau này thực sự là sang quý khó mà nói bằng lời.”

Vân Tu huých huých lưng Ngô Tá, cười ha ha nói: “Thiếu chủ toàn vận đồ màu tối, nay một thân hỉ phục, ta thực sự nhận không ra. Nhìn mà coi, bộ dáng oai hùng này, tiểu thư nhà nào ở Vân Đô này mà không xiêu lòng?”

“Chỉ có Vân Đô?” Ngô Hữu nghe thấy liền chặn ngang nói: “Phải là cả Chu Quốc mới đúng. Ta từng nghe nói, công chúa Sơ Vân nghe nói được tứ hôn cho thiếu chủ của chúng ta, vui mấy ngày liền, sau biết được thiếu chủ cự tuyệt, cho rằng thiếu chủ coi trọng tiểu thư của Tô Thái úy mỹ mạo song toàn, khóc nháo mấy ngày liền, sau lại biết thiếu chủ cũng không thích Tô Tinh Trúc thì mới dịu đi một chút...”

Vân Tu nghe thấy có chút hứng thú, cũng không mắng Ngô Hữu lắm miệng, tặc lưỡi nói: “Nữ nhân thật là phiền phức, tiểu thư quyền quý lại càng nhiều chuyện. Theo ta thấy, thiếu phu nhân vẫn là tốt nhất. Các người nghe rõ cho ta, ở Vân Đô thiếu phu nhân không có người thân, cho nên các người phải thật lòng đối xử tốt với nàng, đã nghe rõ chưa?”

Ngô Hữu bĩu môi không có để ý đến hắn, Ngô Tá dè dặt vai Vân Tu nói: “Chuyện này còn đến lượt người nói sao?”

Sài Tịnh cười trong veo, ghé sát vào tai Sài Chiêu nói: “Từ khi chúng ta trở lại Vân Đô, phụ vương và muội đều khuyên huynh chuyển sang phủ mới, đường đường là thượng tướng nhất phẩm, sao vẫn ở cùng một chỗ với bọn muội chứ? Huynh luôn miệng từ chối, vậy càng tốt, bây giờ cũng thấy đầy huynh thành gia rồi, còn cùng tân nương tử ở chung một phủ với bọn muội, có phải hối hận đến đứt ruột rồi không?”

Sài Chiêu vuốt cằm cười nói: “Vương phủ lớn như vậy, ý quận chúa là muốn đuổi ta và A Hoàn đi sao? Chúng ta màn trời chiếu đất ở Vân Đô, còn gì là mặt mũi của Sài gia nữa chứ?”

Đôi mày thanh tú của Sài Tịnh nhíu lại, giận dữ nói: “Thật sự là vô vị, để xem tân nương của huynh chịu được huynh như thế nào?”

Sài Dật cười ha ha đón nhận trà của Nhạc Hoàn dâng, khẽ nhắm nháp, trấn an nói: “Lương duyên vàng ngọc mất đi lại tìm lại được, quả là không đổi. Đại hôn xong, A Hoàn và chúng ta thành người một nhà rồi.”

Đôi mắt bị khoăn voan che khuất của Nhạc Hoàn loé lên, coi như là vì tín nghĩa mà gả cho nam nhân này đi. Nhạc Hoàn khẽ cắn môi đỏ mọng, xuyên qua khoăn voan đỏ nhìn trộm Sài Chiêu bên người.

“A Chiêu, con và A Hoàn lại đây.” Sài Dật vẫy tay kêu. “Tô thái úy phụng mệnh hoàng thượng đặc biệt đến Vân Đô tham gia đại hôn của con và A Hoàn, mau tới tạ ơn Tô thái úy.”

Sài Chiêu kéo tay Nhạc Hoàn, đi đến chỗ vị mặc triều phục bên cạnh Sài Dật.

“Tô Thái úy cũng đến đây?” Ngô Tá nhíu nhíu mày. “Vừa nãy Vân Tu còn nhắc đến con gái của ông ta, thật sự là không thể nói sau lưng người khác mà.”

Lý Trọng Nguyên đứng sát vào bọn họ, hạ giọng nói: “Sáng sớm hôm nay mới đến Vân Đô, đi thẳng đến Vương phủ, ta và quận chúa cũng giết mình. Thái úy phụng mệnh hoàng thượng đích thân đến Sài gia, xem ra Thiếu Đế cũng chỉ có thể dựa vào vương gia và thiếu chủ thay mình bảo hộ giang sơn xã tắc.”

Vân Tu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Chúng ta đổ máu trên sa trường, chút ân điển này cũng không đủ.”

“Người nhỏ giọng chút” Lý trọng nguyên vội la lên. “Tô Thái úy ở ngay đại sảnh, người còn sợ ông ta không nghe được lời nói hàm hồ của người sao?”

Ông lão mặc triều phục kia chính là thái úy đương triều Tô Thụy Thuyên, khuôn mặt gầy yếu không nổi bật gì nhưng lại có đôi mắt sắc bén màu nâu khiến người khác không thể xem thường. Nhưng thị vệ phía sau ông ta lại thu hút mắt người khác... Da hắn ta trắng như bạch ngọc, đôi mắt phượng to tròn sáng như sao, đôi môi hồng nhuận như đoá hoa sớm mai, bộ dáng y như nữ nhân.

Ngô Hữu nuốt nước miếng nói: “Các người nhìn xem tên thị vệ phía sau Tô Thái úy đi, so với quận mã gia còn xinh đẹp hơn ... Có đàn ông đẹp kiểu như thế ư?”

Vân Tu nheo mắt nhìn, trừng mắt nhìn nói: “Người nhắc như vậy ta mới để ý, đúng là diện mạo không tồi. Vậy thì sao chứ? Một người đàn ông mà thôi, lẽ nào người bị đồng tính? Sao ta không sớm nhận ra nhỉ?”

Ngô Hữu buồn nực quay người không thêm để ý đến hắn, Ngô Tá nhìn nam tử tuấn mỹ kia từ trên xuống dưới, cảm giác có gì đó khác thường, há miệng muốn nói lại thôi.

“Sài Chiêu cùng nội tử ra mắt Tô thái úy.” Sài Chiêu chấp tay cúi người nói.

Nhạc Hoàn không nhìn rõ bộ dáng người trước mặt, trước đây mẹ dặn nàng ngày đại hôn không được nói ra tiếng, chỉ được đứng yên, khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

“Sài tướng quân khách khí với lão phu rồi.” Tô Thụy Thuyền vuốt râu nói: “Lão phu chịu sự uỷ thác của hoàng thượng đến Vân Đô tham gia đại hôn của ngài và Nhạc tiểu thư, cũng là vinh hạnh lắm rồi. Vị tân nương này...” Tô Thụy Thuyền vươn cổ, nhưng nhìn không ra khuôn mặt dưới khăn voan đỏ. “Chính là Nhạc Hoàn ở Thương Châu?”

Nhạc Hoàn nghe thấy tên mình, cúi đầu “Vâng” một tiếng. Sài Chiêu biết nàng không tiện mở lời, mỉm cười kéo tay nàng đi từng bước. “Nàng ấy chính là nội tử của Sài Chiêu ta, Nhạc Hoàn của Tỉnh quốc công phủ Thương Châu.”

67. Chương 34: Chương 27: Lời Thì Thầm Lúc Nửa Đêm

“A Hoàn có muốn bay lên không?” Sài Chiêu cúi người cắn vành tai nàng: “Ta ôm nàng bay lên...”

Nền đỏ, đồ trang trí màu đỏ, lụa đỏ, đèn đỏ... trước mắt đều màu đỏ xa hoa, mặt nàng lại nóng như vậy nhất định cũng đã đỏ bừng. Nhạc Hoàn nắm chặt lấy tấm y màu hồng, tim đập loạn nhịp. Sài Chiêu cởi áo khoác của mình ra, con người màu xám tràn ngập màu đỏ, cúi đầu ôm lấy Nhạc Hoàn đang túm chặt tấm y, thở gấp nói: “Lúc này đây nàng còn có thể chạy trốn sao?”

Muốn chạy, chạy không thoát...

Nhạc Hoàn nóng bừng người, lời nói mờ ám của y làm cho nàng mặt đỏ tim loạn. Từ lúc đồng ý quay về Vân Đô cùng y, nàng biết mình sẽ gả cho người đàn ông này, nếu đã là vợ chồng, nhất định sẽ có lúc này.

Cánh môi khô nóng của Sài Chiêu khẽ vuốt ve hai má mềm mại của nàng, tìm đến cánh môi đỏ mọng trức trặc hôn. Thượng tướng ở trên sa trường đánh đầu thắng đó không ai cản nổi lúc này đang chần chờ không dám hôn sâu thê tử yêu thương của mình.

Nhạc Hoàn thấy Sài Chiêu bất động, hié mắt nhìn lên y, hơi thở nóng bỏng của Sài Chiêu khiến toàn thân nàng ngứa ngáy, muốn đẩy y ra, nhưng dùng sức đến mấy y vẫn không chút nhúc nhích.

Sài Chiêu nghĩ là mình làm nàng đau, hơi nâng người lên, khàn giọng hỏi nhỏ: “Đề nặng quá, làm làm bị đau sao?”

Nhạc Hoàn cố hết sức gật đầu, bờ vai run rẩy, lại kéo chặt tấm y trên người, ánh mắt sáng ngời không dám nhìn thẳng vào Sài Chiêu, quay mặt đi khẽ giọng nói: “Chàng từng có nữ nhân ư?”

Đầu tiên Sài Chiêu sửng sốt, xong lại lập tức bật cười, hôn lên vai nàng, ghé sát vào tai nàng nói: “Nàng đoán thử coi.”

Nhạc Hoàn không biết trong lòng mình có cảm giác gì nữa, giận dữ quay đầu đi, nói: “Nhất định là từng có, bên người Sài thiếu chủ có khi nào mà thiếu nữ nhân chứ?”

Sài Chiêu cảm thấy có chút thú vị, vuốt ve cái gáy ngọc ngà của nàng nói: “Chờ xong xuôi đại sự tối nay của chúng ta, cho nàng đoán lần nữa.”

Sài Chiêu nhìn vẻ mặt ngượng ngùng dưới nền đỏ của Nhạc Hoàn, dục vọng bắt đầu dâng trào, đôi môi lại lần nữa hạ xuống, thử thăm dò mút cánh môi nàng, y cẩn thận, chỉ sợ một chút thô lỗ sẽ dọa tới Nhạc Hoàn, làm cho nàng không thể nhận ra chân tình của chính mình.

Cánh môi ngọt ngào của nàng khiến y một khi sa vào không thể thoát ra, Sài Chiêu càng thêm lớn mật, đầu lưỡi càng thăm dò sâu hơn.

Ánh nến lay động lòng người, ánh mắt màu xám của Sài Chiêu sáng rực dưới ánh nến, Nhạc Hoàn cảm giác có chút sợ hãi, khẽ đẩy vai hắn khẽ giọng nói: “Ta sợ ...”

“Đừng sợ...” Giọng nói trầm ổn của Sài Chiêu bắt giác có chút run rẩy. “A Hoàn đừng sợ.”

Y cũng sợ, y sợ làm thê tử tân hôn của mình sợ hãi, sợ mình không có kinh nghiệm, sợ lòng của nàng không có mình...

Sài Chiêu, đại thần khai quốc Đại Chu, là đứa con trai độc nhất của vị vương gia ngoài hoàng tộc Sài Tuyên, 10 tuổi gặp đại biến, thế tử của Sài vương phủ hiển hách vinh quang đột nhiên bị biếm làm thứ dân, được thúc phụ nuôi dưỡng trong sơn dã, lang thang giang hồ, khi hoàn cảnh thay đổi lòng người dễ thay đổi, nếm chịu khổ cực chốn nhân gian.

Mười bảy tuổi gia tộc được minh oan mới có thể trở về Sài gia, lại chỉ có thể đi theo thúc phụ và đường muội chuyển về Thương Sơn với thân phận một thị vệ.

Luận về chuyện thành gia lập thất, quý nữ ở Chu Quốc không một người nào dám trao thân gửi phận cho Sài gia đang thất thế. Vốn nên là một thiếu niên hoạt bát sáng sủa, Sài Chiêu lại ỉn nhẫn, cứng cỏi mà sống, không quan tâm đến chốn phong nguyệt... Tận đến lần thọ yến của Vũ Đế lần đó, y gặp nàng Nhạc Hoàn của Thương Châu.

Từ đó trong lòng y chỉ có một mình nàng.

Hai năm đắm máu sa trường, Sài gia cuối cùng cũng có thể trở về Vân Đô, cảnh tượng vốn nên huy hoàng lại vì mất nàng mà ảm đạm không chút ánh sáng. Có lẽ cả đời này của y cũng cứ thế mà qua, bên người là ai, có ai hay không, cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng ông trời thương xót lẫn nữa mang nàng trở lại, tay giường cung vẫn ngang bướng kiệt ngạo như ba năm trước. Tối nay lại ở trong vòng tay chính mình, đây tựa như là giấc mơ khiến y e sợ không dám chạm vào.

“A Hoàn... A Hoàn...” Sài Chiêu gian nan khắc chế bản thân khẽ mút vào từng tắc da thịt như ngọc của nàng, cho dù giờ phút này muốn y cứ thế mà chết, y cũng can tâm tình nguyện.

Bàn tay thô ráp của Sài Chiêu chậm rãi đi xuống, tấm y mềm mại lướt qua tay không bằng da thịt ngọc ngà của kiều thê dưới thân. Y cố gắng thật dịu dàng tháo bỏ cản trở cuối cùng giữa hai người, thân thể nóng bỏng dán sát vào da thịt mềm mại, bao phủ lấy Nhạc Hoàn đang run rẩy. Hai trái tim cùng dồn dập nhảy lên, Sài Chiêu nuốt cổ họng khô khốc. Bỗng nhiên y muốn cười nhạo chính mình, nữ nhân ôm trong lòng nhưng đột nhiên không có dũng khí như ba năm trước đây.

Cảm giác giá lạnh ủa tới. Vân Đô lạnh giá, lạnh đến mức Nhạc Hoàn chỉ có thể ôm lấy thân thể người đàn ông đang bao trùm lấy mình tìm nơi sưởi ấm. Thấy Nhạc Hoàn ôm mình, Sài Chiêu lại được thêm cổ vũ, ngón tay đang dừng lại giờ bắt đầu chậm rãi bao phủ những đường cong mềm mại, xẹt qua vòng eo mảnh mai của nàng, lớn mật hướng tới nơi bí mật của nàng.

Y giống như đang trân trọng vuốt ve một chiếc cung quý đã cất giữ lâu ngày, dù bị giấu mấy năm vẫn không mất đi vẻ sáng bóng của ngày xưa mà ngược lại còn càng ngày càng quý giá, khiến người ta không muốn buông tay.

Nhạc Hoàn biết chuyện kia sẽ bắt đầu nhưng sâu trong nội tâm vẫn muốn kháng cự, cắn chặt môi, khép hai chân lại. Sài Chiêu mím môi muốn dùng lực đẩy ra nhưng nhìn bộ dáng rưng rưng kèm theo quật cường của nàng thì lại thương tiếc.

Sài Chiêu hôn giọt nước mắt chảy xuống của nàng, thở hổn hển nó: “Nàng không muốn cho ta, hay tại ta làm không tốt khiến nàng bị đau?”

Nhạc Hoàn khóc nức nở cúi đầu đáp một tiếng, nhưng cánh tay ôm y vẫn không buông. Sài Chiêu không biết nàng trả lời câu nào của mình, chỉ cảm thấy hai gò má nàng đỏ lên khiến cho tim mình cũng tan chảy.

Ngón tay thô ráp của Sài Chiêu vô thức vuốt ve khuôn mặt nàng, y muốn tiếp tục xong lại không đành lòng ép buộc nàng. Ly biệt giờ gặp lại, nàng đối với y vẫn còn có chút sợ hãi, xa lạ.

Sài Chiêu kiểm chế không có cử động nữa, sợ một chút bất cẩn sẽ bất chấp mà đi vào làm nàng bị thương, cứ vậy qua hồi lâu, hơi thở dồn dập của y cuối cùng cũng bình ổn. Nến đỏ cháy gần hết, chỉ còn ngọn lửa leo lét, Sài Chiêu bình tĩnh nhìn vào ánh mắt đang kinh ngạc nhìn mình của Nhạc Hoàn, cúi người hôn lên trán nàng, rồi trở mình nằm xuống bên cạnh nàng.

Nhạc Hoàn thấy y buông tay thì có chút ngạc nhiên, trong lòng cũng khẽ thở ra một tiếng, kéo chăn bao chặt lấy người, thấy Sài Chiêu ngẩn người nhìn đỉnh màn thì cũng kéo một chút chăn qua đắp cho y.

Sài Chiêu nắm lấy tay nàng đặt trên ngực. “A Hoàn, phải làm sao nàng mới có thể giao trái tim cho ta?”

Nhạc Hoàn không đáp lại y, rằng cần chặt lấy bên vai săn chắc của y. Sài Chiêu nghiêng người kéo nàng ôm vào trong ngực, không ngừng hôn lên mái tóc đen của nàng nói: “Hiện giờ A Hoàn không phiêu bạt chân trời góc bể mà ở bên cạnh ta, ta đã phải nên cảm thấy đủ rồi mới phải.”

Vừa dứt lời, Sài Chiêu đã xoay người xuống giường, khoác áo nhằm thẳng buồng trong mà đi.

“Chàng đi đâu vậy?” Nhạc Hoàn vội vàng gọi với theo.

Sài Chiêu dừng bước, hơi xoay người nói: “Đi dùng nước lạnh hạ hỏa, nếu không nàng nhẫn tâm để ta nghẹn chết trên giường tân hôn sao?”

Nhạc Hoàn có chút buồn cười, nhưng chỉ há miệng thở dốc không nói nữa.

Khi Sài Chiêu quay trở lại tân phòng thì Nhạc Hoàn đã mặc tẩm y nằm quay lưng về phía y, nàng không nhúc nhích như là đã ngủ hoặc có thể đang chờ y.

Sài Chiêu nhẹ nhàng nằm xuống giường, cúi đầu buông tiếng thở dài. “Chuyện nàng không muốn ta sẽ không ép nàng.”

Đem chăn ấm áp tràn ngập hương thơm xử nữ mê người, Sài Chiêu ôm lấy Nhạc Hoàn, tìm đến tay nàng mười ngón đan chặt vào nhau, thấp giọng nói: “Ta nguyện cùng A Hoàn ném trải cay đắng ngọt bùi, đi hết cuộc đời này.”

Mặc dù Nhạc Hoàn không đáp lại lời nhưng lại cúi đầu ngậm lấy ngón tay y.

Trên yến hội, mọi người vẫn còn ăn uống linh đình, Sài Tịnh và Lý Trọng Nguyên đến gần Tô thái uý. Tô Thụy Thuyên vội vàng đứng dậy khách khí nói: “Quận chúa cùng quận mã gia đến kính rượu lão phu, thực sự là không dám nhận.”

Sài Tịnh từ từ uống hết chén rượu, từ trên xuống dưới nhìn một lượt thị vệ điểu trai phía sau ông ta, lưỡng lự hỏi: “Vị phía sau Tô thái uý nhìn mặt rất quen, có phải đã từng gặp ở đâu rồi không?”

Người nọ cung kính nói: “Quận chúa chắc là nhớ lầm rồi, sao người có thể gặp qua tại hạ rồi chứ. Tại hạ tướng mạo bình thường, rất nhiều người nhìn thấy đều cảm thấy như đã từng quen vậy.”

“Ra là vậy...” Sài Tịnh có chút đăm chiêu nói.

“Quận chúa và Sài tướng quân đều đã thành gia, Sài vương gia coi như có thể an tâm được rồi.” Tô Thụy Thuyên nhìn Lý Trọng Nguyên nói: “Quận mã gia đúng là có phúc lớn, nếu như đổi lại là bây giờ, chỉ sợ là khó có thể cưới được thê tử như Sài quận chúa đây.”

Mặt Lý Trọng Nguyên biến sắc, Sài Tịnh lại vẫn bình tĩnh nói: “Tô thái uý đúng là nói đùa rồi, giờ đây Nhạc tiểu thư đã khác xưa không phải vẫn có thể bước vào vương phủ của chúng tôi sao?”

Nghe thấy lời này, thị vệ phía sau Tô Thụy Thuyên lộ vẻ tức giận, lạnh lùng liếc nhìn Sài Tịnh đang nói cười rồi cúi đầu hừ một tiếng.

Tô Thụy Thuyên vuốt râu bật cười, lắc đầu nói: “Cho nên mới nói, lão phu đúng là đầu óc hồ đồ rồi. Sài gia dù có ngủ đông hay lần nữa đứng dậy thì tấm lòng son sắc có thể sánh tựa nhật nguyệt, Trọng Nguyên quận mã gia quả là số sinh ra đã an bài là quận mã gia, có thể nào đi chăng nữa cũng sẽ là người của Sài vương phủ.”

Lý Trọng Nguyên là kẻ thông minh, tất nhiên hiểu được Tô thái úy đang châm chọc hấn xuất thân hèn kém lại ở rể Sài gia, nhưng khuôn mặt vẫn bất động không nói lời nào.

Tô Thụy Thuyền thấy bộ dáng trấn định của hai vợ chồng này cũng không có hứng nói thêm nữa, quay đầu nói với thị vệ phía sau: “Đã không còn sớm nữa, đi thôi.”

“Tô thái úy cũng chưa uống được mấy chén mà?” Sài Tịnh giữ lại nói.

“Thôi để dành ngày khác lại tới uống tiếp.” Tô Thụy thuyền cười ha ha nói. “Lão phu còn chưa gặp được thiếu phu nhân nhà họ Sài, sẽ không rời khỏi Vân Đô sớm vậy đâu.”

Nhìn đám người Tô Thụy Thuyền rời đi, Sài Tịnh kéo tay Lý Trọng Nguyên. “Trọng Nguyên, cái tên Tô thái úy mở miệng không nề người khác kia chàng đừng để ý đến ông ta, trên triều phụ vương cũng hay va chạm với ông ta.”

“Ta biết.” Lý Trọng Nguyên dè lại tay thê tử lại. “Nếu ta đã cưới nàng thì còn để ý người trong thiên hạ nói gì nữa sao?”

Sắp ra khỏi cửa Sài vương phủ, Tô Thụy Thuyền thấy phía sau không có động tĩnh liền xoay người thấy thị vệ phía sau đang nghỉ chân nói: “Còn không đi? Con còn muốn đến tân phòng của người tay cạy cửa sổ xem trộm sao?”

Thị vệ kia tức tối đứng dậy đi lên trước Tô Thụy Thuyền, phiên nào nói: “Sao cha không bắt Sài Chiêu vén khăn voan lên. Chưa nhìn thấy bộ dáng Nhạc Hoàn kia, đi chuyến này thành ra công cốc rồi.”

“Tĩnh Trúc, thật cần rõ!” Tô Thụy Thuyền tức giận: “Cho con đi theo là ta đã dung túng lắm rồi, con không cảm thấy Sài quận chúa đã nhận ra con sao? Nếu bị lộ ra, tiểu thư phủ Thái úy lên lút giả nam, lại còn muốn xốc khăn voan của người ta, con sợ oán hận giữa ta và Sài gia còn chưa đủ sâu phải không?”

Tô Tĩnh Trúc dừng bước, phất tay áo nói: “Nhưng y không nhận ra con, cha nói xem có phải Sài Chiêu cố ý hay không, lẽ ra chỉ cần liếc mắt một cái hẳn là y phải nhận ra con rồi chứ?”

“Nếu thật sự là như thế.” Tô Thụy thuyền lắc đầu nói: “Vây lòng dạ Sài Chiêu quả là thâm sâu, là y không muốn nhận ra con thôi. Hai thúc cháu nhà này... con đâu không lại đâu, cái hồ Sài gia này, quá sâu.”

“Nhạc Hoàn nước mất nhà tan, chỉ là một đứa bé mồ côi, nghe nói lưu lạc bên ngoài, dựa vào săn bắn mà sống...” Tô Tĩnh Trúc đi trước vài bước, liên tục quay đầu lại nói: “Nữ tử như vậy cũng có thể bước chân vào Sài gia đang như mặt trời buổi trưa sao? Rốt cuộc tại sao Sài Chiêu lại coi trọng nàng ta như vậy. Tiên đế chỉ hôn công chúa Sơ Vân cho hấn, hấn nói bản thân chưa lập nghiệp, không có lòng dạ thành gia. Quân Lương bị đánh lui, cũng đã công thành danh toại, đổi lại là con Tô Tĩnh Trúc, hấn lại nói là trong lòng không quên được thê tử đã mất, không muốn cưới người khác... mà nay thê tử đã chết của hấn sống lại, con và công chúa Sơ Vân đều trở thành trò cười.”

Tô Thụy Thuyền trầm ổn nói: “Hai người bọn họ được tứ hôn khi Sài Chiêu còn là một kẻ thứ dân sống dưới chân Thương Sơn Chu Quốc, cho dù đi đến đâu Sài Dật cũng dẫn hấn theo thì hấn cùng lắm chỉ là hộ vệ bên cạnh mà thôi. Khi đó thúc cháu Sài gia, cũng chỉ giống như con kiến trên mặt đất, nguy cơ bị người ta giẫm nát không có cơ hội ngẩng dậy. Nhạc gia thế nhưng vẫn đồng ý hôn sự đó, vậy là trung nghĩa vẹn toàn. Chỉ chút tình nghĩa này đã khiến cho Sài gia cảm kích nửa đời. Năm đó nếu tiên đế gả con cho Sài Chiêu, Tĩnh Trúc con có bằng lòng hay không?”

“Con?” Tô Tĩnh Trúc nhất thời có chút do dự: “Cho dù con gái đồng ý, cha cũng không đồng ý...”

“Kẻ thức thời là anh hùng, đó là bản lĩnh.” Tô Thụy Thuyền nói: “Chiến thuyền Sài gia này chỉ sợ còn gặp sóng gió, cha con ta, cứ thử thả nhìn xem mới được.”

Tô Tĩnh Trúc lại không cam lòng quay lại nhìn đèn lồng đỏ đang lay động Sài phủ, kéo mạnh đai lưng bên hông cầm gươm ném xuống đất.

68. Chương 26: Lòng Xao Xuyến

“À...” Tô Thụy Thuyền có chút dăm chiêu tiếp lời. “Sài tướng quân còn chưa kịp vén khăn voan của tân nương tử, lão phu tuy là tò mò vẻ xinh đẹp của Nhạc tiểu thư nhưng sợ hôm nay vô phúc không thể nhìn thấy rồi, may mà lão phu chưa đi vội, ngày mai lại đến quý phủ, hy vọng có thể gặp được Nhạc Hoàn Nhạc tiểu thư năm xưa làm kinh động thánh giá mới không uổng công chuyến đi này.”

Nam tử tuần mỹ phía sau Tô Thụy Thuyền nhìn chằm chằm Nhạc Hoàn đang đội mũ phượng khăn voan, tựa như muốn vạch khăn voan của nàng lên vậy, hai mắt phượng có chút ghen ghét không cam lòng trong giây lát sau lại thu hồi ánh mắt, kiêu ngạo nhìn quét mọi người trong đại sảnh.

——”Kết thúc buổi lễ!”

Lý Trọng Nguyên và Sài Tĩnh nhìn nhau cười, Vân Tu cắn mu bàn tay, kẻ vào thì thầm với Ngô Tá: “Ta và huynh đi uống rượu mừng đi. Thiếu chủ chưa từng có kinh nghiệm, ngay cả nha hoàn thân cận chút cũng không có. Trên chiến trường thiếu chủ tức chí đa mưu, giết địch không ai sánh bằng, nhưng màn động phòng hoa chúc này ...” Vân Tu nhin cười. “Có lẽ so với đánh giặc còn khó khăn hơn nhiều.”

Ngô Tá liếc mắt nhìn hần nói. “Lời này nếu đến tai thiếu chủ, huynh nói coi thiếu chủ có ghi hận trong lòng không?”

Mặt Vân Tu biến sắc, cuống quýt nói: “Coi như ta chưa nói gì hết... ta chưa nói gì hết.”

Phòng tân hôn.

Tim Nhạc Hoàn đập rất nhanh, tà áo hỉ phục đã bị nàng nắm tới nhả nhịu. Khi ở Thương Châu mẫu thân cũng đã từng dạy nàng vài điều, nhưng hiện giờ đã quên sạch bách, thật sự là cùng người kia ... nam tử có đôi mắt màu xám đỏ ... Đầu Nhạc Hoàn trống rỗng, thầm mong nhắm mắt một cái mở mắt ra đã là bình minh.

Sài Chiêu tiếp đãi xong khách mời, sau đó cạ vài chén với Tô thái úy, Lý Trọng Nguyên kè sát vào tai hần thì thầm nói: “Thiếu chủ, đừng để giai nhân phải chờ.”

Sài Chiêu hiểu ý cười, đang muốn xoay người rời đi, thị vệ điểm trai phía sau Tô Thụy Thuyền đã nhẹ giọng gọi: “Sài Thiếu chủ vội vã đi vậy sao? Ty chúc cũng muốn kính ngài một ly chia sẻ chút không khí vui mừng.”

Sài Chiêu cảm thấy người này nhìn khá quen, nhưng nhìn cách ăn mặc lại không dám khẳng định, gật đầu bình tĩnh nói: “Nội tử còn chờ trong phòng phía sau, ngày khác sẽ uống tiếp.”

Người nọ còn muốn trách móc vài câu, nghe thấy Tô Thụy Thuyền cúi đầu hắng giọng một tiếng đành phải thu lại lời muốn nói.

Trên đường về tân phòng, Lý Trọng Nguyên đi theo sau vài bước, Sài Chiêu dừng chân, nhìn hần nói: “Hôm nay là đại hôn của ta, ngươi theo ta làm gì, có chuyện gì thì nói đi.”

Lý Trọng Nguyên hít vào một hơi, đỏ mặt nói: “Còn không phải do Tĩnh Nhi không yên tâm, bảo ta dẫn dò huynh vài câu sao. Nàng ấy nói ... huynh, huynh phải biết thương tiếc Nhạc tiểu thư... đừng ... đừng dọa người ta.”

Sài Chiêu có chút buồn cười, cau mày đẩy Lý Trọng Nguyên ra nói: “Lắm chuyện.”

Bên ngoài tân phòng, hai vị nữ mẫu thấy Sài Chiêu tới liền hành lễ rồi xoay người lui xuống. Cách một cánh cửa, bên trong chính là nữ nhân mà mình nhớ thương, Sài Chiêu nhất thời có chút hoảng hốt, bàn tay khẽ dùng sức, cánh cửa kéo kẹt một tiếng, trong lòng hai người đều run lên.

Một bước này, tựa như muôn sông nghìn núi, Nhạc Hoàn nhìn người đang tới gần mình, sợ hãi cúi thấp đầu không dám nhìn.

“A Hoàn.” Sài Chiêu kéo Nhạc Hoàn ôm vào trong ngực. “Cuối cùng nàng cũng đã về bên cạnh ta.”

Vén khăn voan màu đỏ lên, lộ ra khuôn mặt kiều diễm động lòng người, đôi mắt lấp lánh nhìn hần một cái rồi lại vội vàng cup xuống, mồ hôi trong lòng bàn tay tưởng chừng có thể thấm ướt cả khăn cẩm trong tay.

Sài Chiêu cảm nhận được nàng đang run rẩy, cánh tay buông ra, tựa nàng vào cạnh giường rồi ngồi xuống, nghiêng người nhìn nàng không thôi, hồi lâu sau mới nói: “Người ta thường nói phụ nữ đẹp vì ăn diện, A Hoàn của ta lại khác với bọn họ, thanh tú không trang điểm cầu kỳ mới càng động lòng người.”

Mặt Nhạc Hoàn đỏ lên, giận dữ nói: “Ý chàng nói là hôm nay ta không xinh đẹp bằng mọi ngày phải không?”

Sài Chiêu nâng gò má nàng lên, khẽ hôn nhẹ lên trán nàng. “Ý của ta là nàng vẫn như vậy, trong lòng ta cho tới bây giờ nàng chưa từng thay đổi.”

Tĩnh lặng khiến Nhạc Hoàn không biết phải làm sao, Sài Chiêu vuốt ve bàn tay mướt mồ hôi của nàng, thần nhiên nói: “A Hoàn biết vì sao tân nương tử phải đội khăn voan màu đỏ không?”

Nhạc Hoàn lắc đầu, cụp mắt xuống.

Sài Chiêu bình tĩnh nói. “Tân nương tử đội khăn voan đỏ che kín mắt, sẽ không thể tìm được đường quay trở về. Cả một đời sau này, A Hoàn chỉ có thể ở lại bên cạnh ta, không bao giờ... có thể rời đi được nữa...”

Sài Chiêu nói như vậy, đôi môi không tự chủ được hướng về phía cánh môi đỏ mọng của nàng. Cảm thấy hơi thở nóng bỏng của Sài Chiêu càng lúc càng tới gần, Nhạc Hoàn xoay người đi đến trước bàn trang điểm, gỡ chiếc mũ phượng đã đội cả ngày xuống, cởi bỏ búi tóc tinh xảo của tân nương, mái tóc đen chảy xuống tận thắt lưng, tản ra từng đợt hương thoang thoảng.

Nhìn mình trong gương, trước đây đối với ngày đại hôn này nàng đều sợ hãi, qua gương phản chiếu người đàn ông đang dựa vào cạnh giường kia, một thân lễ phục, thắt lưng mang một chiếc đai màu đỏ thêu hoa văn, ánh mắt thần nhiên nhìn chăm chú vào nàng, không vội vã.

Nhũ mẫu bên ngoài khẽ giọng gọi. “Nước ấm đã chuẩn bị xong ở buồng trong, thiếu phu nhân có thể tắm rửa thay quần áo rồi.”

Nhạc Hoàn tay vuốt mái tóc, khẽ đáp lời, cởi hỷ phục đã mặc cả ngày ra, thoải mái thở một hơi. Bộ quần áo màu đỏ mặc bên trong bó sát tôn lên đường cong của nàng, mắt Sài Chiêu vẫn không rời chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của nàng, trái tim từng đợt lay động.

Buồng trong hơi nước lượn lờ, nhũ mẫu giúp Nhạc Hoàn cởi bộ đồ lót màu đỏ, đỡ thân hình như ngọc của nàng, giúp nàng vào trong bồn nước thơm ngát đã chuẩn bị xong. Tóc đen chạm đất, nước ấm thơm ngát, Nhạc Hoàn dựa vào thành bồn ngẩng đầu nhìn trần nhà, những hình ảnh năm xưa phảng phất tái hiện ...

Nội thành Liêu Châu hắc y nhân lướt qua người; ban đêm trong thâm cốc để lại trên cơ thể mình những dấu vết; trong rừng Tuy Thành đôi mắt màu xám nhìn thấu kiếp trước kiếp này của nàng... Người đàn ông nàng đã từng muốn dùng một tiễn bắn chết hắt lại trở thành trượng phu sẽ gắn bó suốt đời với nàng.

Nhạc Hoàn vốc nước phủ vào khuôn mặt mê mang của mình, nhịn không được trầm mình xuống nước.

Nhũ mẫu đứng canh giữ một bên nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau, xoay người nhìn thấy người đến liền vội vàng hành lễ, Sài Chiêu phát phát tay, mấy người đều lặng lẽ lui ra ngoài, giúp đỡ đóng kín cửa.

Sài Chiêu thông thả chậm rãi bước đến gần Nhạc Hoàn, nhặt chiếc khăn mềm bên cạnh lên, nhẹ nhàng giúp nàng lau vai.

“Không cần mọi người hầu hạ nữa, đi trước ra ngoài đi.” Nhạc Hoàn không ngẩng đầu nói. “Tự ta có thể làm được.”

Thấy không có ai đáp lại, Nhạc Hoàn nhìn lại, giật mình ngã vào bồn tắm, nhưng nước trong bồn trong vắt bản thân sớm đã bị Sài Chiêu nhìn thấy hết, giờ có muốn tránh cũng đã muộn.

Sài Chiêu làm như không nhìn thấy vẻ bối rối của nàng, bình tĩnh cười nói: “Hoảng gì chứ, cũng không phải là lần đầu tiên ta nhìn thấy, giờ đây cũng đã là thê tử bá đường của ta, còn có gì mà phải xấu hổ chứ?”

“Chàng...” Nhạc Hoàn nhớ lại buổi tối trong rừng đó, cắn môi nói: “Đêm đó chàng cũng đã nhìn thấy hết có phải không?”

“Nàng còn muốn móc mắt của ta sao?” Đầu ngón tay của Sài Chiêu vuốt ve bờ vai của Nhạc Hoàn, ghé sát vào tai nàng thấp giọng nỉ non nói.

Nhạc Hoàn thấy động tác của y, mặt tràn ngập xấu hổ, múc một gáo nước dội vào mặt y. Sài Chiêu giờ tay vuốt bọt nước trên mặt cúi đầu, nở nụ cười: “Nước cũng lạnh rồi, A Hoàn còn chưa tắm xong sao?”

“Chàng còn chưa đi ta sẽ không đứng dậy.” Nhạc Hoàn lại trầm mình xuống, ôm vai nói.

“Vẫn là cái tính cứng đầu kia.” Sài Chiêu xoay người, giúp nàng lấy xuống tấm y thêu hoa sen tịnh để. “Ta quay người đi, mau lau người, đêm tân hôn đừng để mình bị lạnh.”

Nhạc Hoàn trộm quay đầu nhìn, thấy Sài Chiêu thực sự đã quay người đi, vội vàng đứng dậy, lấy tấm y trong tay y ra, tơ lụa mềm mại lướt qua tay Sài Chiêu, Sài Chiêu đột nhiên xoay người, mặc Nhạc Hoàn giặt mình kinh hô, ôm chầm lấy nàng.

Sài Chiêu thấp giọng cười, lồng ngực loạn nhịp, nữ nhân trong lòng mềm mại như nước, diễn lệ như đoá sen hồng đang nở, khuôn mặt Nhạc Hoàn ửng đỏ xinh đẹp động lòng người.

“A Hoàn có muốn bay lên không?” Sài Chiêu cúi người cắn vành tai nàng: “Ta ôm nàng bay lên...”

69. Chương 35: Chương 28: Hoa Đào Trên Đầu Ngón Tay

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới chiếu vào tân phòng, Nhạc Hoàn dụi đôi mắt nhập nhèm còn buồn ngủ, nhìn bên cạnh đã không thấy người đâu, lòng dâng lên chút nghi hoặc, khoác áo đứng dậy. Nhạc Hoàn đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài tìm kiếm, trong viện vang đến tiếng kiếm lạnh thấu xương, cây cối trong vườn bị tuyết phủ trắng xóa, một bóng người mặc đồ đen dáng người oai phong, tay cầm trường kiếm không ngừng bay múa.

Bóng người dần dần rõ ràng, những nơi bị trường kiếm quét qua bung lên từng mảng tuyết lớn, bông tuyết bay đầy trời, tựa như cả đêm tuyết không ngừng rơi, khiến tầm mắt Nhạc Hoàn trở lên mơ hồ.

Luyện xong chiêu thức cuối cùng, Sài Chiêu thu hồi trường kiếm, đôi mắt xám liếc thấy Nhạc Hoàn bên cửa sổ, đường nét kiên cường trên mặt bỗng nhiên chuyển sang vẻ dịu dàng, bước dài vài bước đã tới trước mặt nàng, vuốt ve bàn tay đang dựa vào cửa sổ của nàng nói: “Sao không ngủ thêm chút nữa đi, trời còn lạnh lắm, đi vào trong nói chuyện thôi.”

“Hàng ngày ta đều dậy rất sớm, không ngờ chàng còn dậy trước ta. . .” Nhạc Hoàn đã thay một bộ y phục thêu hoa văn màu hồng, thấy thời gian còn sớm, xoay người định đi thu xếp lại đệm giường.

“Ta cũng có thói quen dậy sớm.” Sài Chiêu thản nhiên cười nói. “Nhiều năm trước đây, chưa đến canh bốn đều đã phải thức dậy, khi hành quân đánh giặc thức trắng đêm không ngủ là thường. Nếu A Hoàn cũng có thói quen dậy sớm thì ta khỏi phải lo lắng chuyện sẽ đánh thức nàng rồi.” Thấy Nhạc Hoàn xoay người, Sài Chiêu nắm lấy tay nàng, thấp giọng nói. “Từ từ đã. . .”

Nhạc Hoàn dừng bước, chỉ thấy Sài Chiêu cup mi đang nghĩ gì đó, sau thấy y nhặt con dao nhỏ trên bàn rạch một đường trên ngón tay mình.

Thấy máu chảy, Nhạc Hoàn vội đoạt lấy dao la lên: “Chàng làm gì thế?”

Sài Chiêu mặt không đổi sắc tiêu sái tiến về phía giường, đè ngón tay đang chảy máu lên tấm đệm giường mới, nhất thời máu thấm lên như bông hoa đào mới nở.

Nhạc Hoàn dường như hiểu được y làm gì, lập tức đỏ mặt, ấp úng nói: “Sài Thiếu chủ nhất định là đã từng có nữ nhân phải không? Bằng không thì sao chuyện này chàng cũng biết. . .”

Sài Chiêu mút đầu ngón tay dính máu, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Nhạc Hoàn, trấn định nói: “Chuyện đêm qua không có hoàn thành, tất nhiên nàng không thể đoán được kết quả. Nhưng vô luận như thế nào, cũng phải để cho thiếu chủ ta lưu lại chút mặt mũi chứ?” Nói xong liếc mắt nhìn vết máu trên đệm giường,

khóe miệng khẽ giương lên, hạ giọng nói: “Đây chính là bí mật của ta cùng A Hoàn, ai cũng không được nói ra.”

Nhạc Hoàn thở dốc nhìn đoá hoa đào còn ướt kia, cắn môi không nói gì.

Thấy nàng vẫn còn ngây ra, Sài Chiêu làm như không có chuyện gì kéo tay nàng: “Đi, còn phải đi chào thúc thúc nữa.”

Trái tim Nhạc Hoàn bỗng chốc có chút chua xót, cảm thấy có lỗi với Sài Chiêu.

Trong đại sảnh, Sài Dật ngồi ở trung tâm nhàn nhã thưởng thức trà, Lý Trọng Nguyên cùng Sài Tịnh đứng hai bên khuôn mặt đều mỉm cười, Vân Tu thì dài cổ ngoái đầu ra ngoài, tay xoa xoa tỏ vẻ nóng lòng.

“Thiếu chủ đến rồi.” Ngô Hữu chỉ phía bên ngoài nói: “Đến rồi đến rồi...”

“Ngô Hữu.” Lý Trọng Nguyên vội gọi lại: “Người gào lớn làm gì hả, đừng có dọa đến thiếu phu nhân.”

Ngô Hữu thè lưỡi, lùi lại về phía sau Ngô Tá, Vân Tu nhìn thấy vẻ mặt Sài Chiêu hồng hào đầy thoả mãn, cúi đầu cười thích chí.

Sài Chiêu nhìn quanh đại sảnh, thấy bộ dáng mọi người đều đang cố nín nhịn thì nhú mày nói: “Sao mọi người đều nhìn chằm chằm ta và A Hoàn thế hả?”

Thấy không ai lên tiếng, Sài Tịnh vừa cười vừa nói: “Thấy huynh tân hôn, mọi người vui mừng thay huynh chứ có gì đâu, đừng có nghĩ nhiều.” Lại nhìn thấy Nhạc Hoàn bên cạnh Sài Chiêu hai gò má đỏ ửng, Sài Tịnh tiến lên thân thiết kéo Nhạc Hoàn qua nói nhỏ vào tai: “Đừng để ý lũ đàn ông bọn họ làm gì, A Hoàn nói cho ta biết, huynh ấy có làm tẩu đầu hay không..?”

Nhạc Hoàn đỏ bừng mặt, bây giờ mới biết thì ra Sài quận chúa lớn lên cùng một đồng đàn ông cũng là kẻ không tim không phổi, trước mặt mọi người lại ngang nhiên hỏi mình chuyện ngượng ngùng như vậy.

Thế nhưng Sài Chiêu cũng không giải vây cho Nhạc Hoàn, khoái chí ngồi lên chiếc ghế gỗ lim bên cạnh Sài Dật, đuôi lông mày giật giật khiêm tốn nói: “Hôn sự của con được tổ chức chu đáo thế, đa tạ thúc thúc đã lo lắng.”

Sài Dật có chút phật ý liếc mắt nhìn con gái đang kéo tay Nhạc Hoàn, Sài Tịnh thức thời buông tay ra, kéo Nhạc Hoàn ngồi bên cạnh mình, tuy là vẫn còn cười cười nhưng miệng cũng không dám hỏi nữa.

“Tô thái úy đích thân đến Vân Đô tham dự đại hôn của con, nếu hôn sự không làm thoả đáng, chẳng phải kiến cho người kinh thành chê cười sao?” Sài Dật ho một tiếng, Sài Chiêu vội vàng dâng trà cam lộ lên, Sài Dật nhú mày nhấp một ngụm, lắc đầu nói: “Trà cam lộ này khó uống quá, sau này đừng chuẩn bị cho ta nữa.”

Sài Tịnh nhú cặp mày thanh tú nói: “Phụ vương lại bướng rồi, trà cam lộ này là do con gái khó khăn lắm mới có được, đại phu cũng nói đối với bệnh phổi của người chỉ có lợi chứ không hại, con cũng đã nếm qua rồi, ngọt dịu mát lành, sao mà khó uống chứ? Cho dù có khó uống, đạo lý thuốc đặc đã tạt phụ vương cũng không hiểu sao?”

Sài Dật không biết làm sao, đành nhấp thêm một ngụm, sau đấy chung trà ra xa: “Phụ vương biết tấm lòng của Tịnh Nhi, con người sống trên đời này phải làm chuyện mà mình không thích, ăn thứ mà mình không thích thì có ý nghĩa gì chứ? A Chiêu con nói xem đúng không?”

Sài Chiêu lạnh nhạt nói: “Cho dù có ăn ít đi một chút cũng không nên uống tấm lòng của quận chúa.”

Sài Dật vuốt râu cười nói: “A Chiêu làm chuyện gì cũng đều mang bộ dáng cẩn thận này, đúng là rất tốt, rất tốt.” Sài Dật lại cúi đầu ho khan vài tiếng, chậm rãi nói. “Nhắc đến Tô Thái úy mới nhớ, không biết mọi người có để ý thấy thị vệ mà ông ta mang theo bên cạnh quen mặt không?”

“Người quen sao?” Vân Tu gãi gãi đầu. “Tô Thái úy tự mình tới đây... Không đúng còn mang theo mấy thị vệ... Vương gia ngài đang nói ai chứ?”

Ngô Tá và Lý Trọng Nguyên liếc nhau, nhìn sang thấy Sài Chiêu vẫn ngồi ngay ngắn bất động, họ muốn nói lại thôi.

Ngô Hữu chớp chớp mắt nghĩ một hồi, mắt chợt sáng lên: “Đệ biết...” đang muốn nói tiếp, Ngô Tá bên cạnh hung hăng đẩy tay hắn, Ngô Hữu hiểu ý, không nói nữa lùi ra phía sau vài bước.

Vân Tu vội la lên: “Đang nói sao dừng lại? Ngô Hữu người nói rõ ràng cho mọi người biết, ai quen chứ? Ta có biết không?”

Thấy cả đại sảnh lâm vào trầm mặc, Sài Chiêu nâng chung trà lên nói: “Theo như ý thức thức là đang chỉ thị vệ trẻ tuần tú phía sau Tô thái úy phải không ạ. Đúng thật là nhìn mặt rất quen, lại ăn mặc như vậy đến Sài gia, thật sự không biết là có ý tứ gì. Tô Thái úy anh minh một đời lại không quản được con gái bảo bối của chính mình, thật là chuyện đáng chê cười.”

Nghe Sài Chiêu tự mình nói ra, Sài Tịnh cũng khẽ thở phào một tiếng, nhìn trượng phu mình không nói gì cả.

“Nữ nhi của Tô thái úy?” Vân Tu bừng tỉnh, nói: “Thì ra là nàng ta, Tô Tinh Trúc. Trách không được ta thấy như đã gặp ở đâu, nào có nam nhân nào lại có diện mạo như thế chứ ...” Vân Tu nói đến là hăng hái, thấy không ai để ý đến mình, lại chỉ có Nhạc Hoàn liếc mắt nhìn hắn.

“Tô Tinh Trúc? Là ai vậy?” Nhạc Hoàn nhìn Vân Tu hỏi?

“Là...” Vân Tu nhất thời giật mình: “Chính là con gái của Tô thái úy đó...”

“A Hoàn cũng đã là thê tử của ta, các người còn giấu diếm gì chứ?” Sài Chiêu bình tĩnh nói. “Mọi người cứ thích chuyện bé xé ra to mà thôi, Tô Tinh Trúc chẳng qua là người mà Hoàng Thượng đã tứ hôn cho ta, không có chuyện gì khác, sao đến cả Vân Tu cũng ấp a ấp úng thế?”

“Tô Tinh Trúc...” Nhạc Hoàn lẩm bẩm nhắc lại cái tên này.

Sài Tịnh bịt miệng cười trộm, mắt hạnh nhìn về phía Sài Chiêu nói: “May mà huynh dứt khoát từ chối, bằng không bây giờ làm gì còn mặt mũi mà gặp lại A Hoàn của huynh, phải không? Nhưng mà tiểu thư Tô gia cải trang thành nam nhi đến Vân Đô uống rượu mừng của huynh, là vì sao chứ?”

Sài Chiêu vẫn thưởng trà coi như không nghe thấy, Nhạc Hoàn nhìn trái nhìn phải, trong lòng cũng hiểu được vài phần.

“Tịnh Nhi...” Sài Dật ngắt lời nói. “Cha còn có chuyện quan trọng cần bàn với A Chiêu.”

Sài Tịnh cup mắt, mấy người đang muốn bàn chuyện thì quản gia vội vàng báo lại: “Tô Thái úy cầu kiến. .”

“Thật sự là không thể nói xấu sau lưng người khác.” Sài Tịnh lắc đầu nói. “Mới nhắc đến nữ nhi của ông ta vài câu ông ta đã tới cửa, còn biết sao nữa, mau mời vào đi thôi.”

Nhạc Hoàn nhìn Sài Chiêu thấp giọng nói: “Hay là ta tránh đi thì hơn.”

Sài Chiêu để lại tay nàng. “Người ta chính là muốn gặp nàng, nàng sao tránh đi được? Gặp một lần cũng không sao cả, đều là qua trên cửa triều đình, ứng phó vài câu là được rồi.”

Đang nói Tô Thụy Thuyền đã vào tới đại sảnh, Sài Dật cười đứng dậy đón tiếp, chấp tay nói: “Quả nhiên hôm nay Tô thái úy đã tới, không đón tiếp từ xa thật thất lễ quá.”

Nhạc Hoàn nhìn theo, quả nhiên thấy phía sau Tô Thụy Thuyền có một thị vệ tuần mỹ khác thường, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng như hoa, nếu là ban đêm thì chưa nhìn ra nhưng dưới ánh sáng ban ngày chỉ nhìn thoáng qua đã biết là nữ nhi.

Đúng lúc Tô Tinh Trúc cũng đang nhìn Nhạc Hoàn, bốn mắt nhìn nhau, nhưng Nhạc Hoàn có chút tò mò, còn Tô Tinh Trúc vừa nhìn là biết cô gái xa lạ này chính là Nhạc Hoàn nhưng mặt không chút thay đổi.

Vân Tu lại liếc nhìn mấy lần, nhặt trái cây lên, từ từ lột vỏ.

Tô Thụy Thuyền nhìn Nhạc Hoàn, vuốt râu cười nói: “Vị này lão phu chưa từng gặp qua, có phải chính là Nhạc Hoàn tiểu thư con dâu của Sài vương phủ, phu nhân mới cưới của Sài tướng quân hay không?”

Nhạc Hoành nhẹ nhàng nhún gối: “Nhạc Hoành ra mắt Tô thái uý.”

Tô Thụy Thuyên bước tới gần mấy bước để nhìn thật kỹ, tấm tắc khen nói: “Thanh lệ thoát tục, tựa hoa sen mới nở, Nhạc Hoành thành Thương Châu, quả là danh bất hư truyền. Sài tướng quân phí sức mới có thể ôm được giai nhân về, quả là lương duyên trời định thứ gì của cậu nhất định là của cậu.”

Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành, bình tĩnh nói: “Trời xanh rủ lòng thương để cho ta và A Hoành có thể gặp lại nhau, sau này nhất định không bao giờ rời xa nữa.”

Tô Thụy Thuyên kéo vạt áo ngồi xuống, Tô Tinh Trúc sớm đã bị người ta nhận ra là nữ nhân, không có ai tiếp đón. Lý Trọng Nguyên thấy thúc cháu Sài gia ngay cả liếc cũng không liếc mắt đến mình, liền cũng làm bộ như không có nhận ra.

Tô Tinh Trúc bỗng nhiên thấy mất vui, khẽ hắng giọng một tiếng, Sài Tinh vô tình liếc mắt nhìn một cái, nhưng lại rút trà cho Tô thái uý.

“Sài Thiếu chủ.” Cuối cùng Tô Tinh Trúc cũng không nhịn được, đi lên vài bước gần với Sài Chiêu. “Ngài chỉ cần liếc mắt nhìn ta một cái nhất định là nhớ rõ ta là ai.”

Sài Chiêu hơi nâng tầm mắt, lắc đầu nói: “Nhìn có vẻ như đã gặp qua rồi nhưng thực sự không nhớ rõ huynh là ai.”

Tô Tinh Trúc giật mạnh búi tóc trên đầu, mái tóc đen bóng như thác chảy xuống, càng làm nổi bật lên khuôn mặt trắng hồng như cánh hoa đào dưới nắng. “Sài Thiếu chủ, như thế này huynh cũng không nhận ra ta là ai sao?”

Không đợi phu quân mở miệng, Nhạc Hoành trừng lớn mắt ngạc nhiên nói: “Cô... Cô là nữ nhi sao?”

70. Chương 27: Lời Thì Thầm Lúc Nửa Đêm

“A Hoành có muốn bay lên không?” Sài Chiêu cúi người cắn vành tai nàng: “Ta ôm nàng bay lên...”

Nền đỏ, đồ trang trí màu đỏ, lụa đỏ, đèn đỏ... trước mắt đều màu đỏ xa hoa, mặt nàng lại nóng như vậy nhất định cũng đã đỏ bừng. Nhạc Hoành nắm chặt lấy tấm y màu hồng, tim đập loạn nhịp. Sài Chiêu cởi áo khoác của mình ra, con người màu xám tràn ngập màu đỏ, cúi đầu ôm lấy Nhạc Hoành đang tím chặt tấm y, thở gấp nói: “Lúc này đây nàng còn có thể chạy trốn sao?”

Muốn chạy, chạy không thoát...

Nhạc Hoành nóng bừng người, lời nói mờ ám của y làm cho nàng mặt đỏ tim loạn. Từ lúc đồng ý quay về Vân Đô cùng y, nàng biết mình sẽ gả cho người đàn ông này, nếu đã là vợ chồng, nhất định sẽ có lúc này.

Cánh môi khô nóng của Sài Chiêu khẽ vuốt ve hai má mềm mại của nàng, tìm đến cánh môi đỏ mọng trực trắc hôn. Thượng tướng ở trên sa trường đánh đầu trắng đó không ai cản nổi lúc này đang chần chờ không dám hôn sâu thê tử yêu thương của mình.

Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu bất động, hié mắt nhìn lên y, hơi thở nóng bỏng của Sài Chiêu khiến toàn thân nàng ngứa ngáy, muốn đẩy y ra, nhưng dùng sức đến mấy y vẫn không chút nhúc nhích.

Sài Chiêu nghĩ là mình làm nàng đau, hơi nâng người lên, khàn giọng hỏi nhỏ: “Đề nặng quá, làm làm bị đau sao?”

Nhạc Hoành cố hết sức gật đầu, bờ vai run rẩy, lại kéo chặt tấm y trên người, ánh mắt sáng ngời không dám nhìn thẳng vào Sài Chiêu, quay mặt đi khẽ giọng nói: “Chàng từng có nữ nhân ư?”

Đầu tiên Sài Chiêu sửng sốt, xong lại lập tức bật cười, hôn lên vai nàng, ghé sát vào tai nàng nói: “Nàng đoán thử coi.”

Nhạc Hoành không biết trong lòng mình có cảm giác gì nữa, giận dữ quay đầu đi, nói: “Nhất định là từng có, bên người Sài thiếu chủ có khi nào mà thiếu nữ nhân chứ?”

Sài Chiêu cảm thấy có chút thú vị, vuốt ve cái gáy ngọc ngà của nàng nói: “Chờ xong xuôi đại sự tối nay của chúng ta, cho nàng đoán lần nữa.”

Sài Chiêu nhìn vẻ mặt ngượng ngùng dưới nền đỏ của Nhạc Hoành, dự vọng bắt đầu dâng trào, đôi môi lại lần nữa hạ xuống, thử thăm dò mút cánh môi nàng, y cẩn thận, chỉ sợ một chút thô lỗ sẽ dọa tới Nhạc Hoành, làm cho nàng không thể nhận ra chân tình của chính mình.

Cánh môi ngọt ngào của nàng khiến y một khi sa vào không thể thoát ra, Sài Chiêu càng thêm lớn mật, đầu lưỡi càng thăm dò sâu hơn.

Ánh nền lay động lòng người, ánh mắt màu xám của Sài Chiêu sáng rực dưới ánh nến, Nhạc Hoành cảm giác có chút sợ hãi, khẽ đẩy vai hấn khẽ giọng nói: “Ta sợ ...”

“Đừng sợ...” Giọng nói trầm ổn của Sài Chiêu bắt giác có chút run rẩy. “A Hoành đừng sợ.”

Y cũng sợ, y sợ làm thê tử tâm hôn của mình sợ hãi, sợ mình không có kinh nghiệm, sợ lòng của nàng không có mình...

Sài Chiêu, đại thần khai quốc Đại Chu, là đứa con trai độc nhất của vị vương gia ngoài hoàng tộc Sài Tuyên, 10 tuổi gặp đại biến, thế tử của Sài vương phủ hiển hách vinh quang đột nhiên bị biếm làm thứ dân, được thúc phụ nuôi dưỡng trong sơn dã, lang thang giang hồ, khi hoàn cảnh thay đổi lòng người dễ thay đổi, nếm chịu khổ cực chốn nhân gian.

Mười bảy tuổi gia tộc được minh oan mới có thể trở về Sài gia, lại chỉ có thể đi theo thúc phụ và đường muội chuyển về Thương Sơn với thân phận một thị vệ.

Luận về chuyện thành gia lập thất, quý nữ ở Chu Quốc không một người nào dám trao thân gửi phận cho Sài gia đang thất thế. Vốn nên là một thiếu niên hoạt bát sáng sủa, Sài Chiêu lại ẩn nhẫn, cứng cỏi mà sống, không quan tâm đến chốn phong nguyệt... Tận đến lần thọ yến của Vũ Đế lần đó, y gặp nàng Nhạc Hoành của Thương Châu.

Từ đó trong lòng y chỉ có một mình nàng.

Hai năm dầm máu sa trường, Sài gia cuối cùng cũng có thể trở về Vân Đô, cảnh tượng vốn nên huy hoàng lại vì mất nàng mà ảm đạm không chút ánh sáng. Có lẽ cả đời này của y cũng cứ thế mà qua, bên người là ai, có ai hay không, cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng ông trời thương xót lần nữa mang nàng trở lại, tay giường cung vẫn ngang bướng kiệt ngạo như ba năm trước. Tối nay lại ở trong vòng tay chính mình, đây tựa như là giấc mơ khiến y e sợ không dám chạm vào.

“A Hoành... A Hoành...” Sài Chiêu gian nan khắc chế bản thân khẽ mút vào từng tắc da thịt như ngọc của nàng, cho dù giờ phút này muốn y cứ thế mà chết, y cũng can tâm tình nguyện.

Bàn tay thô ráp của Sài Chiêu chậm rãi đi xuống, tấm y mềm mại lướt qua tay không bằng da thịt ngọc ngà của kiều thê dưới thân. Y cố gắng thật dịu dàng tháo bỏ cản trở cuối cùng giữa hai người, thân thể nóng bỏng dán sát vào da thịt mềm mại, bao phủ lấy Nhạc Hoành đang run rẩy. Hai trái tim cùng dồn dập nhảy lên, Sài Chiêu nuốt cổ họng khô khốc. Bỗng nhiên y muốn cười nhạo chính mình, nữ nhân ôm trong lòng nhưng đột nhiên không có dũng khí như ba năm trước đây.

Cảm giác giá lạnh ủa tới. Vân Đô lạnh giá, lạnh đến mức Nhạc Hoành chỉ có thể ôm lấy thân thể người đàn ông đang bao trùm lấy mình tìm nơi sưởi ấm. Thấy Nhạc Hoành ôm mình, Sài Chiêu lại được thêm cổ vũ, ngón tay đang dừng lại giờ bắt đầu chậm rãi bao phủ những đường cong mềm mại, xẹt qua vòng eo mảnh mai của nàng, lớn mật hướng tới nơi bí mật của nàng.

Y giống như đang trân trọng vuốt ve một chiếc cung quý đã cất giữ lâu ngày, dù bị giấu mấy năm vẫn không mất đi vẻ sáng bóng của ngày xưa mà ngược lại còn càng ngày càng quý giá, khiến người ta không muốn buông tay.

Nhạc Hoành biết chuyện kia sẽ bắt đầu nhưng sâu trong nội tâm vẫn muốn kháng cự, cắn chặt môi, khẹp hai chân lại. Sài Chiêu mím môi muốn dùng lực đẩy ra nhưng nhìn bộ dáng rưng rưng kèm theo quật cường của nàng thì lại thương tiếc.

Sài Chiêu hôn giọt nước mắt chảy xuống của nàng, thở hổn hển nó: “Nàng không muốn cho ta, hay tại ta làm không tốt khiến nàng bị đau?”

Nhạc Hoành khóc nức nở cúi đầu đập một tiếng, nhưng cánh tay ôm y vẫn không buông. Sài Chiêu không biết nàng trả lời câu nào của mình, chỉ cảm thấy hai gò má nàng đỏ lên khiến cho tim mình cũng tan chảy.

Ngón tay thô ráp của Sài Chiêu vô thức vuốt ve khuôn mặt nàng, y muốn tiếp tục xong lại không đành lòng ép buộc nàng. Ly biệt giờ gặp lại, nàng đối với y vẫn còn có chút sợ hãi, xa lạ.

Sài Chiêu kiểm chế không có cử động nữa, sợ một chút bất cẩn sẽ bất chấp mà đi vào làm nàng bị thương, cứ vậy qua hồi lâu, hơi thở dồn dập của y cuối cùng cũng bình ổn. Nến đỏ cháy gần hết, chỉ còn ngọn lửa leo lét, Sài Chiêu bình tĩnh nhìn vào ánh mắt đang kinh ngạc nhìn mình của Nhạc Hoành, cúi người hôn lên trán nàng, rồi trở mình nằm xuống bên cạnh nàng.

Nhạc Hoành thấy y buông tay thì có chút ngạc nhiên, trong lòng cũng khẽ thở ra một tiếng, kéo chăn bao chặt lấy người, thấy Sài Chiêu ngẩn người nhìn đỉnh màn thì cũng kéo một chút chăn qua đắp cho y.

Sài Chiêu nắm lấy tay nàng đặt trên ngực. “A Hoành, phải làm sao nàng mới có thể giao trái tim cho ta?”

Nhạc Hoành không đáp lại y, rằng cắn chặt lấy bên vai săn chắc của y. Sài Chiêu nghiêng người kéo nàng ôm vào trong ngực, không ngừng hôn lên mái tóc đen của nàng nói: “Hiện giờ A Hoành không phiêu bạt chân trời góc bể mà ở bên cạnh ta, ta đã phải nên cảm thấy đủ rồi mới phải.”

Vừa dứt lời, Sài Chiêu đã xoay người xuống giường, khoác áo nhằm thẳng buồng trong mà đi.

“Chàng đi đâu vậy?” Nhạc Hoành vội vàng gọi với theo.

Sài Chiêu dừng bước, hơi xoay người nói: “Đi dùng nước lạnh hạ hỏa, nếu không nàng nhẫn tâm để ta ghen chết trên giường tân hôn sao?”

Nhạc Hoành có chút buồn cười, nhưng chỉ há miệng thở dốc không nói nữa.

Khi Sài Chiêu quay trở lại tân phòng thì Nhạc Hoành đã mặc tẩm y nằm quay lưng về phía y, nàng không nhúc nhích như là đã ngủ hoặc có thể đang chờ y.

Sài Chiêu nhẹ nhàng nằm xuống giường, cúi đầu buông tiếng thở dài. “Chuyện nàng không muốn ta sẽ không ép nàng.”

Đem chăn ấm áp tràn ngập hương thơm xử nữ mê người, Sài Chiêu ôm lấy Nhạc Hoành, tìm đến tay nàng mười ngón đan chặt vào nhau, thấp giọng nói: “Ta nguyện cùng A Hoành ném trái cay đắng ngọt bùi, đi hết cuộc đời này.”

Mặc dù Nhạc Hoành không đáp lại lời nhưng lại cúi đầu ngậm lấy ngón tay y.

Trên yến hội, mọi người vẫn còn ăn uống linh đình, Sài Tịnh và Lý Trọng Nguyên đến gần Tô thái uý. Tô Thụy Thuyên vội vàng đứng dậy khách khí nói: “Quận chúa cùng quận mã gia đến kính rượu lão phu, thực sự là không dám nhận.

Sài Tịnh từ từ uống hết chén rượu, từ trên xuống dưới nhìn một lượt thị vệ điễn trai phía sau ông ta, lưỡng lự hỏi: “Vị phía sau Tô thái uý nhìn mặt rất quen, có phải đã từng gặp ở đâu rồi không?”

Người nọ cung kính nói: “Quận chúa chắc là nhớ lầm rồi, sao người có thể gặp qua tại hạ rồi chứ. Tại hạ tướng mạo bình thường, rất nhiều người nhìn thấy đều cảm thấy như đã từng quen vậy.”

“Ra là vậy...” Sài Tịnh có chút đăm chiêu nói.

“Quận chúa và Sài tướng quân đều đã thành gia, Sài vương gia coi như có thể an tâm được rồi.” Tô Thụy Thuyền nhìn Lý Trọng Nguyên nói: “Quận mã gia đúng là có phúc lớn, nếu như đổi lại là bây giờ, chỉ sợ là khó có thể cưới được thê tử như Sài quận chúa đây.”

Mặt Lý Trọng Nguyên biến sắc, Sài Tịnh lại vẫn bình tĩnh nói: “Tô thái úy đúng là nói đùa rồi, giờ đây Nhạc tiểu thư đã khác xưa không phải vẫn có thể bước vào vương phủ của chúng tôi sao?”

Nghe thấy lời này, thị vệ phía sau Tô Thụy Thuyền lộ vẻ tức giận, lạnh lùng liếc nhìn Sài Tịnh đang nói cười rồi cúi đầu hừ một tiếng.

Tô Thụy Thuyền vuốt râu bật cười, lắc đầu nói: “Cho nên mới nói, lão phu đúng là đầu óc hồ đồ rồi. Sài gia dù có ngủ đông hay lần nữa đứng dậy thì tấm lòng son sắc có thể sánh tựa nhật nguyệt, Trọng Nguyên quận mã gia quả là số sinh ra đã an bài là quận mã gia, có thể nào đi chăng nữa cũng sẽ là người của Sài vương phủ.”

Lý Trọng Nguyên là kẻ thông minh, tất nhiên hiểu được Tô thái úy đang châm chọc hấn xuất thân hèn kém lại ở rể Sài gia, nhưng khuôn mặt vẫn bất động không nói lời nào.

Tô Thụy Thuyền thấy bộ dáng trấn định của hai vợ chồng này cũng không có hứng nói thêm nữa, quay đầu nói với thị vệ phía sau: “Đã không còn sớm nữa, đi thôi.”

“Tô thái úy cũng chưa uống được mấy chén mà?” Sài Tịnh giữ lại nói.

“Thôi để dành ngày khác lại tới uống tiếp.” Tô Thụy Thuyền cười ha ha nói. “Lão phu còn chưa gặp được thiếu phu nhân nhà họ Sài, sẽ không rời khỏi Vân Đô sớm vậy đâu.”

Nhìn đám người Tô Thụy Thuyền rời đi, Sài Tịnh kéo tay Lý Trọng Nguyên. “Trọng Nguyên, cái tên Tô thái úy mở miệng không nề người khác kia chẳng dừng để ý đến ông ta, trên triều phụ vương cũng hay va chạm với ông ta.”

“Ta biết.” Lý Trọng Nguyên đè lại tay thê tử lại. “Nếu ta đã cưới nàng thì còn để ý người trong thiên hạ nói gì nữa sao?”

Sắp ra khỏi cửa Sài vương phủ, Tô Thụy Thuyền thấy phía sau không có động tĩnh liền xoay người thấy thị vệ phía sau đang nghỉ chân nói: “Còn không đi? Con còn muốn đến tân phòng của người tay cạy cửa sổ xem trộm sao?”

Thị vệ kia tức tối đứng dậy đi lên trước Tô Thụy Thuyền, phiên nào nói: “Sao cha không bắt Sài Chiêu vén khăn voan lên. Chưa nhìn thấy bộ dáng Nhạc Hoàn kia, đi chuyến này thành ra công cốc rồi.”

“Tĩnh Trúc, thật cần rờ!” Tô Thụy Thuyền tức giận: “Cho con đi theo là ta đã dung túng lắm rồi, con không cảm thấy Sài quận chúa đã nhận ra con sao? Nếu bị lộ ra, tiểu thư phủ Thái úy lên lút giả nam, lại còn muốn xốc khăn voan của người ta, con sợ oán hận giữa ta và Sài gia còn chưa đủ sâu phải không?”

Tô Tĩnh Trúc dừng bước, phất tay áo nói: “Nhưng y không nhận ra con, cha nói xem có phải Sài Chiêu cố ý hay không, lẽ ra chỉ cần liếc mắt một cái hẳn là y phải nhận ra con rồi chứ?”

“Nếu thật sự là như thế.” Tô Thụy Thuyền lắc đầu nói: “Vây lòng dạ Sài Chiêu quả là thâm sâu, là y không muốn nhận ra con thôi. Hai thúc cháu nhà này... con đâu không lại đâu, cái hồ Sài gia này, quá sâu.”

“Nhạc Hoàn nước mất nhà tan, chỉ là một đứa bé mồ côi, nghe nói lưu lạc bên ngoài, dựa vào săn bắn mà sống...” Tô Tĩnh Trúc đi trước vài bước, liên tục quay đầu lại nói: “Nữ tử như vậy cũng có thể bước chân vào Sài gia đang như mặt trời buổi trưa sao? Rốt cuộc tại sao Sài Chiêu lại coi trọng nàng ta như vậy. Tiên đế chỉ hôn công chúa Sơ Vân cho hần, hần nói bản thân chưa lập nghiệp, không có lòng dạ thành gia. Quân Lương bị đánh lui, cũng đã công thành danh toại, đổi lại là con Tô Tĩnh Trúc, hẳn lại nói là trong lòng không quên được thê tử đã mất, không muốn cưới người khác... mà nay thê tử đã chết của hần sống lại, con và công chúa Sơ Vân đều trở thành trò cười.”

Tô Thụy Thuyền trầm ổn nói: “Hai người bọn họ được tứ hôn khi Sài Chiêu còn là một kẻ thứ dân sống dưới chân Thương Sơn Chu Quốc, cho dù đi đến đâu Sài Dật cũng dẫn hần theo thì hần cùng lắm chỉ là hộ vệ bên cạnh mà thôi. Khi đó thúc cháu Sài gia, cũng chỉ giống như con kiến trên mặt đất, nguy cơ bị người ta giẫm nát không có cơ hội ngăn dậy. Nhạc gia thế nhưng vẫn đồng ý hôn sự đó, vậy là trung nghĩa ven

toàn. Chỉ chút tình nghĩa này đã khiến cho Sài gia cảm kích nửa đời. Năm đó nếu tiên đế gả con cho Sài Chiêu, Tinh Trúc con có bằng lòng hay không?”

“Con?” Tô Tinh Trúc nhất thời có chút do dự: “Cho dù con gái đồng ý, cha cũng không đồng ý...”

“Kẻ thức thời là anh hùng, đó là bản lĩnh.” Tô Thụy Thuyền nói: “Chiến thuyền Sài gia này chỉ sợ còn gặp sóng gió, cha con ta, cứ thử thả nhìn xem mới được.”

Tô Tinh Trúc lại không cam lòng quay lại nhìn đèn lồng đỏ đang lay động Sài phủ, kéo mạnh đai lưng bên hông cầm gươm ném xuống đất.

71. Chương 36: Chương 29: Hậu Duệ Hầu Môn

Nhạc Hoàn lớn mắt nói: “Cô ... Cô là nữ nhi sao?”

Vân Tu cười phì một tiếng, trái cây trong miệng bắn tung ra đất.

Tô Tinh Trúc tức tối nhìn Nhạc Hoàn nói: “Thị vệ phủ Tĩnh quốc công nhà cô đều có bộ dáng như ta sao?”

Lời vừa nói ra, không đợi Nhạc Hoàn phát ra tiếng, sắc mặt Sài Chiêu đã biến đổi, tay khê gõ bàn trà nói: “Tô tiểu thư tới Sài vương phủ làm khách không sai, nhưng lại ăn mặc như một nam tử, khiến người khác không nhận ra cũng không phải chuyện lạ gì, tiếp đón chậm trễ cũng phải. Mời ngồi xuống nói chuyện.”

Thấy sắc mặt nổi giận của Sài Chiêu, Lý Trọng Nguyên vội vàng tiến lên. “Tô tiểu thư, xin mời ..”

Tô Tinh Trúc vẫn không nhúc nhích, mắt phượng đầy vẻ khiêu khích nhìn Nhạc Hoàn, như là đang đợi nàng tiếp đón mình vậy.

Về mặt Nhạc Hoàn cũng không chút cáu giận, ung dung đi đến bên cạnh Sài Chiêu, Sài Chiêu tự nhiên nắm lấy cổ tay nàng, đôi mắt xám tràn đầy dịu dàng.

“Tinh Trúc, con còn ngại chưa đủ loạn sao hả?” Tô Thụy Thuyền hắng giọng. “Cha đến Vân đô là có việc quan trọng, một nữ nhi như con lại cố tình đòi đi theo xem náo nhiệt, thật sự là mất hết thể diện của phủ Thái uý, còn không mau ngồi xuống.”

Tô Tinh Trúc khê hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Nhạc Hoàn vẫn đang im lặng, vén gọn mái tóc lên vai, cho dù chỉ ngồi trên ghế gỗ lim thì tư thái quý nữ cũng không chút biến đổi.

“Tô tiểu thư luôn thích làm theo ý mình, Thái uý đại nhân cũng không nên cản.” Sài Dật dịu giọng hoà giải. “Mấy ngày tới bổn vương cũng sẽ tiến kinh diện kiến thánh thượng.”

“Thế sao?” Tô Thụy Thuyền hoài nghi nói: “Sài Vương gia có đại sự muốn tấu lên thánh thượng sao?”

Sài Dật không đáp lại, Sài Chiêu thối thối hơi nóng của tách trà, sau lại lấy trái cây bỏ vào tay Nhạc Hoàn, vẻ dịu dàng thâm thiết trong đáy mắt bị Tô Tinh Trúc ngồi đối diện thu hết vào tầm mắt, tự nhiên dâng lên cổ ghen tuông.

“Nghe nói. . .” Tô Thụy Thuyền do dự một lát nói. “Quân đội Sài gia vẫn còn tập kết ở biên quan chưa di tản, triều đình có người nghị luận, nói Sài Vương gia có ý định công Lương?”

Sài Dật đáp lời: “Theo như ý của Tô thái uý, giang sơn Lương quốc có thể công được không?”

“Chuyện này...” Tô Thụy Thuyền do dự không nói.

“Đương nhiên có thể công.” Tô Tinh Trúc đồng giọng nói: “Đại Chu ta đánh lui Sở Vương Kỷ Minh, đúng là tiếng trống gióng lên cổ vũ tinh thần quân sĩ thêm hăng hái, cho nên có thể nhân cơ hội này đánh Lương Quốc.”

“Tinh Trúc, ở đây có chỗ cho con nói chuyện hả?” Tô Thụy Thuyền cả giận nói.

“Thật ra Tô tiểu thư nói rất có lý.” Sài Dật gật đầu nói.

“Không thể nào.” Tô Thụy Thuyền lộ vẻ khó xử: “Lại chiến tranh, quốc khổ trống rỗng, cho dù quân đội Sài gia có anh dũng thiện chiến, cũng sẽ tổn hại không ít. Thiếu Đế đăng cơ chưa lâu, ngôi vị chưa ổn không thích hợp háo chiến. Lại nói đến Lương quốc binh lực dồi dào, tính sơ sơ cũng có hơn mười vạn quân, đây chính là lấy đá chọi đá, chỉ sợ Đại Chu ta có muốn công cũng không nổi..”

“Tô Thái úy thật sự là hiền đức.” Sài Tịnh cười nói: “Chuyện đáng lo cũng chỉ là đời sống con dân Đại Chu ta khổ cực, nếu như lương thảo đã có người chia sẻ, vậy chúng ta có chiếm được lợi thế không?”

“Ý của quận chúa là?” Tô Thụy Thuyền nhìn về phía Sài Tịnh. “Có thể nói cụ thể ra không?”

Sài Tịnh cũng không nói thêm, mắt hạnh nhìn về Sài Chiêu vẫn im lặng không nói lời nào. Sài Chiêu bóc vỏ trái quýt, đưa một miếng vào miệng, bình thản nói: “Quýt đặc sản của Đại Chu cũng không có được vị ngọt như quýt Tuy Thành, lần sau bảo người mang một ít đến dâng lên cho thúc thúc và quận chúa nếm thử.”

“Tuy Thành! ?” Tô Thụy Thuyền cả kinh. “Có phải Tuy thành nơi mà vẫn chưa có ai quản lý không? Sài tướng quân được Ân Gia Bảo tương trợ sao?”

Tô Tinh Trúc khó có thể rời mắt khỏi Sài Chiêu. Ngày xưa nàng chưa bao giờ để nam tử này vào trong mắt, không biết từ khi nào đã trở thành châu báu, mỗi một cử chỉ lời nói đều tràn đầy khí phách, đôi mắt xám lạnh thấu xương bình tĩnh như đáy hồ sâu, chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến lòng run rẩy.

Thấy không có người ủng hộ mình, Tô Thụy Thuyền lẩm bẩm: “Ân gia ở Tuy Thành gia tài bạc triệu, quy tụ hào kiệt tám phương, nghe nói Sở Vương Kỷ Minh sau khi bại trận cũng đã từng đi tìm Ân gia, nhưng bị từ chối... Sài tướng quân làm thế nào mà thuyết phục được Ân gia?”

Vân Tu nhin không được nói: “Ai cũng biết thiếu chủ nhà chúng tôi hùng tài thao lược, cần gì phải thuyết phục. Cha con Ân gia chỉ mong dựa vào cây đại thụ Sài gia còn không được ý chứ...”

“Vân Tu.” Lý Trọng Nguyên vội la lên. “Lắm chuyện.”

Vân Tu nhếch mép, khoanh tay đứng im.

“Thực sự đã được Ân gia ở Tuy Thành tương trợ.” Tô Thụy Thuyền sợ hãi nói: “Sài tướng quân thật sự có thuật thông thiên a.”

“Nếu như tấu chuyện công Lương trên triều nhất định nhiều người phản đối.” Sài Dật buồn bã nói. “Nếu biết có Ân Gia Bảo ở Tuy Thành tương trợ, Tô thái úy nói xem, chúng thần trên triều sẽ quyết định thế nào?”

“Chuyện này tất nhiên... tiếng phản đối sẽ bớt đi rất nhiều.” Tô Thụy Thuyền nói: “Sài vương gia cũng biết tiên đề bằng hà chưa lâu, Thiếu Đế đăng cơ vốn chỉ là đứa trẻ mười tuổi, cận thần phụ tá lại rất bảo thủ, có thể thủ được Vân Đô bảo hộ kinh thành đã khiến họ nơm nớp lo sợ, lại bảo họ chuẩn bị tấn công Lương Quốc ... Không có bảy tám phần nắm chắc, quả là nói dễ hơn làm.”

“Loạn thế liêu lĩnh một chút, không phải là chuyện xấu gì.” Sài Chiêu nuốt miếng quýt cuối cùng xuống, phải phải tay nói. “Ai cũng biết Kỷ Minh cuồng vọng hiếu chiến, một mạch diệt Yến Quốc và Tấn Quốc, đúng là rất mạnh. Nhưng có đôi khi, phải xem vận số nữa.”

Sài Dật gật đầu nói: “Cuối tháng bốn vương cùng A Chiêu sẽ vào cung thuyết phục thánh thượng, lãnh binh công Lương, không thể chần chừ nữa. Đến lúc đó mong rằng Tô Thái úy ở trước mặt thánh thượng có thể khuyên bảo vài lời, ra mặt giúp thúc cháu chúng tôi thành công.”

“Chuyện này... là đương nhiên.” Tô Thụy Thuyền vội tiếp lời: “Thần tử trên triều đều là kẻ gió chiều nào theo chiều đó, chỉ cần Sài vương gia và tướng quân mạnh thế, thánh thượng chấp nhận phát binh là chuyện không khó.”

“Vậy làm phiền Tô Thái úy rồi.” Sài Chiêu khẽ gật đầu, ánh mắt trấn định đảo qua Tô Tinh Trúc đang nhìn mình chằm chằm, làm như không nhìn thấy.

“Tinh Trúc nghe nói. . .” Tô Tinh Trúc đảo mắt nhìn Nhạc Hoành. “Nhạc tiểu thư vốn là con nhà võ tướng, tài bắn cung danh chấn thiên hạ, không biết khi Kỷ Minh công thành, Nhạc tiểu thư có cùng chống địch... lại làm cách gì mới có thể bảo toàn tính mạng của bản thân?”

Con người Nhạc Hoành tối lại, nhìn Sài Chiêu đang sắp nổi giận khế lắc đầu, vẫn bình tĩnh đáp lại. “Có lẽ là mệnh chưa tận, cũng có thể nói là tham sống sợ chết, khiến Tô tiểu thư chê cười rồi.”

Sài Dật ngồi ngay ngắn nhìn Nhạc Hoành gần từng tiếng chậm rãi nói, đáy lòng cũng thầm khen ngợi nàng không quan tâm hơn thua.

Tô Tinh Trúc nhất thời không biết phải nói tiếp thế nào, ngược lại khiến bản thân mình rơi vào thế hạ phong, cắn môi không nói nữa.

Khi hai cha con Tô gia rời đi, bất ngờ Sài Chiêu lại tự mình đưa tiễn bọn họ, đi sóng vai với Tô Tinh Trúc, ánh mắt lạnh lùng.

“Sài Thiếu chủ. . .” Tô Tinh Trúc nhin không được gương mặt lớn nói. “Huynh thật sự không nhận ra ta sao? Hay là huynh không muốn nhận ra ta? Tiệc chiêu đãi của tiên đế chúng ta đã từng gặp mặt.”

“Chỉ gặp một lần.” Sài Chiêu băng quơ nói: “Không nhận ra cũng không có gì lạ, tiểu thư nghĩ nhiều rồi.”

“Một lần đó ta lại đã nhớ không quên.” Tô Tinh Trúc kiên trì nói. “Sài thiếu chủ nói lòng khó quên thê tử đã mất, tạm thời không có ý niệm tái hôn... Những lời này, làm cho Tinh Trúc nhớ mãi đến nay, ngày ngày khâm phục hiện giờ còn có nam nhân thâm tình như vậy. Mà Sài thiếu chủ hiện nay đã đem Tinh Trúc quên sạch sẽ sao?”

“A Hành ở trong lòng ta, sao có thể quên được.” Sài Chiêu lạnh lùng buông một câu xong không nói nữa.

Tô Tinh Trúc cong môi lên, sau không cam lòng chậm rãi khép lại.

Khi Tô Tinh Trúc bước ra cánh cửa, thanh âm khàn khàn của Sài Chiêu lại vang lên: “Còn muốn nói thêm một tiếng với Tô tiểu thư, A Hoành đã là thê tử của ta, về sau tiểu thư nên gọi nàng là Sài phu nhân mới phải. Chuyện Nhạc gia hi sinh cho tổ quốc cũng không nên nhắc đến trước mặt A Hoành nữa, không nên làm nàng thêm đau lòng. Sài Chiêu cảm ơn tiểu thư trước.” Nói xong không đợi Tô Tinh Trúc trả lời, Sài Chiêu đã muốn xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng lạnh lùng kiên định kia, Tô Tinh Trúc tựa như nghe thấy tiếng trái tim mình run rẩy.

72. Chương 28: Hoa Đào Trên Đầu Ngón Tay

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới chiếu vào tân phòng, Nhạc Hoành dụi đôi mắt nhập nhèm còn buồn ngủ, nhìn bên cạnh đã không thấy người đâu, lòng dâng lên chút nghi hoặc, khoác áo đứng dậy. Nhạc Hoành đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài tìm kiếm, trong viện vang đến tiếng kiếm lạnh thấu xương, cây cối trong vườn bị tuyết phủ trắng xóa, một bóng người mặc đồ đen dáng người oai phong, tay cầm trường kiếm không ngừng bay múa.

Bóng người dần dần rõ ràng, những nơi bị trường kiếm quét qua bung lên từng mảng tuyết lớn, bông tuyết bay đầy trời, tựa như cả đêm tuyết không ngừng rơi, khiến tầm mắt Nhạc Hoành trở lên mơ hồ.

Luyện xong chiêu thức cuối cùng, Sài Chiêu thu hồi trường kiếm, đôi mắt xám liếc thấy Nhạc Hoành bên cửa sổ, đường nét kiên cường trên mặt bỗng nhiên chuyển sang vẻ dịu dàng, bước dài vài bước đã tới trước mặt nàng, vuốt ve bàn tay đang dựa vào cửa sổ của nàng nói: “Sao không ngủ thêm chút nữa đi, trời còn lạnh lắm, đi vào trong nói chuyện thôi.”

“Hàng ngày ta đều dậy rất sớm, không ngờ chàng còn dậy trước ta...” Nhạc Hoành đã thay một bộ y phục thêu hoa văn màu hồng, thấy thời gian còn sớm, xoay người định đi thu xếp lại đệm giường.

“Ta cũng có thói quen dậy sớm.” Sài Chiêu thản nhiên cười nói. “Nhiều năm trước đây, chưa đến canh bốn đều đã phải thức dậy, khi hành quân đánh giặc thức trắng đêm không ngủ là thường. Nếu A Hoành cũng có thói quen dậy sớm thì ta khỏi phải lo lắng chuyện sẽ đánh thức nàng rồi.” Thấy Nhạc Hoành xoay người, Sài Chiêu nắm lấy tay nàng, thấp giọng nói. “Từ từ đã...”

Nhạc Hoành dừng bước, chỉ thấy Sài Chiêu cup mi đang nghĩ gì đó, sau thấy y nhặt con dao nhỏ trên bàn rạch một đường trên ngón tay mình.

Thấy máu chảy, Nhạc Hoành vội đoạt lấy dao la lên: “Chàng làm gì thế?”

Sài Chiêu mặt không đổi sắc tiêu sái tiến về phía giường, đè ngón tay đang chảy máu lên tấm đệm giường mới, nhất thời máu thấm lên như bông hoa đào mới nở.

Nhạc Hoành dường như hiểu được y làm gì, lập tức đỏ mặt, ấp úng nói: “Sài Thiếu chủ nhất định là đã từng có nữ nhân phải không? Bằng không thì sao chuyện này chàng cũng biết...”

Sài Chiêu mút đầu ngón tay dính máu, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Nhạc Hoành, trấn định nói: “Chuyện đêm qua không có hoàn thành, tất nhiên nàng không thể đoán được kết quả. Nhưng vô luận như thế nào, cũng phải để cho thiếu chủ ta lưu lại chút mặt mũi chứ?” Nói xong liếc mắt nhìn vết máu trên đệm giường, khóe miệng khẽ giương lên, hạ giọng nói: “Đây chính là bí mật của ta cùng A Hoành, ai cũng không được nói ra.”

Nhạc Hoành thở dốc nhìn đoá hoa đào còn ướt kia, cắn môi không nói gì.

Thấy nàng vẫn còn ngây ra, Sài Chiêu làm như không có chuyện gì kéo tay nàng: “Đi, còn phải đi chào thúc thúc nữa.”

Trái tim Nhạc Hoành bỗng chốc có chút chua xót, cảm thấy có lỗi với Sài Chiêu.

Trong đại sảnh, Sài Dật ngồi ở trung tâm nhân nhả thưởng thức trà, Lý Trọng Nguyên cùng Sài Tịnh đứng hai bên khuôn mặt đều mỉm cười, Vân Tu thì dài cổ ngoái đầu ra ngoài, tay xoa xoa tỏ vẻ nóng lòng.

“Thiếu chủ đến rồi.” Ngô Hữu chỉ phía bên ngoài nói: “Đến rồi đến rồi...”

“Ngô Hữu.” Lý Trọng Nguyên vội gọi lại: “Người gào lớn làm gì hử, đừng có dọa đến thiếu phu nhân.”

Ngô Hữu thè lưỡi, lùi lại về phía sau Ngô Tá, Vân Tu nhìn thấy vẻ mặt Sài Chiêu hồng hào đầy thoả mãn, cúi đầu cười thích chí.

Sài Chiêu nhìn quanh đại sảnh, thấy bộ dáng mọi người đều đang cố nín nhịn thì nhú mày nói: “Sao mọi người đều nhìn chằm chằm ta và A Hoành thế hử?”

Thấy không ai lên tiếng, Sài Tịnh vừa cười vừa nói: “Thấy huynh tân hôn, mọi người vui mừng thay huynh chứ có gì đâu, đừng có nghĩ nhiều.” Lại nhìn thấy Nhạc Hoành bên cạnh Sài Chiêu hai gò má đỏ ửng, Sài Tịnh tiến lên thân thiết kéo Nhạc Hoành qua nói nhỏ vào tai: “Đừng để ý lũ đàn ông bọn họ làm gì, A Hoành nói cho ta biết, huynh ấy có làm tẩu đầu hay không..?”

Nhạc Hoành đỏ bừng mặt, bây giờ mới biết thì ra Sài quận chúa lớn lên cùng một đồng đàn ông cũng là kẻ không tim không phổi, trước mặt mọi người lại ngang nhiên hỏi mình chuyện ngượng ngùng như vậy.

Thế nhưng Sài Chiêu cũng không giải vây cho Nhạc Hoành, khoái chí ngồi lên chiếc ghế gỗ lim bên cạnh Sài Dật, đuôi lông mày giật giật khiêm tốn nói: “Hôn sự của con được tổ chức chu đáo thế, đa tạ thúc thúc đã lo lắng.”

Sài Dật có chút phật ý liếc mắt nhìn con gái đang kéo tay Nhạc Hoành, Sài Tịnh thức thời buông tay ra, kéo Nhạc Hoành ngồi bên cạnh mình, tuy là vẫn còn cười cười nhưng miệng cũng không dám hở nửa.

“Tô thái úy đích thân đến Vân Đô tham dự đại hôn của con, nếu hôn sự không làm thoả đáng, chẳng phải kiến cho người kinh thành chê cười sao?” Sài Dật ho một tiếng, Sài Chiêu vội vàng dâng trà cam lộ lên, Sài Dật nhú mày nhấp một ngụm, lắc đầu nói: “Trà cam lộ này khó uống quá, sau này đừng chuẩn bị cho ta nữa.”

Sài Tịnh nhú cặp mày thanh tú nói: “Phụ vương lại buồn rồi, trà cam lộ này là do con gái khó khăn lắm mới có được, đại phu cũng nói đối với bệnh phổi của người chỉ có lợi chứ không hại, con cũng đã nếm qua rồi, ngọt dịu mát lành, sao mà khó uống chứ? Cho dù có khó uống, đạo lý thuốc đắng dã tật phụ vương cũng không hiểu sao?”

Sài Dật không biết làm sao, đành nhấp thêm một ngụm, sau đấy chung trà ra xa: “Phụ vương biết tấm lòng của Tịnh Nhi, con người sống trên đời này phải làm chuyện mà mình không thích, ăn thứ mà mình không thích thì có ý nghĩa gì chứ? A Chiêu con nói xem đúng không?”

Sài Chiêu lạnh nhạt nói: “Cho dù có ăn ít đi một chút cũng không nên uống tấm lòng của quận chúa.”

Sài Dật vuốt râu cười nói: “A Chiêu làm chuyện gì cũng đều mang bộ dáng cẩn thận này, đúng là rất tốt, rất tốt.” Sài Dật lại cúi đầu ho khan vài tiếng, chậm rãi nói. “Nhắc đến Tô Thái úy mới nhớ, không biết mọi người có để ý thấy thị vệ mà ông ta mang theo bên cạnh quen mặt không?”

“Người quen sao?” Vân Tu gãi gãi đầu. “Tô Thái úy tự mình tới đây... Không đúng còn mang theo mấy thị vệ... Vương gia ngài đang nói ai chứ?”

Ngô Tá và Lý Trọng Nguyên liếc nhau, nhìn sang thấy Sài Chiêu vẫn ngồi ngay ngắn bất động, họ muốn nói lại thôi.

Ngô Hữu chớp chớp mắt nghĩ một hồi, mắt chợt sáng lên: “Đệ biết...” đang muốn nói tiếp, Ngô Tá bên cạnh hung hăng đẩy tay hắn, Ngô Hữu hiểu ý, không nói nữa lùi ra phía sau vài bước.

Vân Tu vội la lên: “Đang nói sao dừng lại? Ngô Hữu người nói rõ ràng cho mọi người biết, ai quen chứ? Ta có biết không?”

Thấy cả đại sảnh lâm vào trầm mặc, Sài Chiêu nâng chung trà lên nói: “Theo như ý thức thức là đang chỉ thị vệ trẻ tuổi phía sau Tô thái úy phải không ạ. Đúng thật là nhìn mặt rất quen, lại ăn mặc như vậy đến Sài gia, thật sự không biết là có ý tứ gì. Tô Thái úy anh mình một đời lại không quản được con gái bảo bối của chính mình, thật là chuyện đáng chê cười.”

Nghe Sài Chiêu tự mình nói ra, Sài Tịnh cũng khẽ thở phào một tiếng, nhìn trượng phu mình không nói gì cả.

“Nữ nhi của Tô thái úy?” Vân Tu bừng tỉnh, nói: “Thì ra là nàng ta, Tô Tinh Trúc. Trách không được ta thấy như đã gặp ở đâu, nào có nam nhân nào lại có diện mạo như thế chứ ...” Vân Tu nói đến là hăng hái, thấy không ai để ý đến mình, lại chỉ có Nhạc Hoàn liếc mắt nhìn hắn.

“Tô Tinh Trúc? Là ai vậy?” Nhạc Hoàn nhìn Vân Tu hỏi?

“Là...” Vân Tu nhất thời giật mình: “Chính là con gái của Tô thái úy đó...”

“A Hoàn cũng đã là thê tử của ta, các người còn giấu diếm gì chứ?” Sài Chiêu bình tĩnh nói. “Mọi người cứ thích chuyện bé xé ra to mà thôi, Tô Tinh Trúc chẳng qua là người mà Hoàng Thượng đã tứ hôn cho ta, không có chuyện gì khác, sao đến cả Vân Tu cũng ấp a ấp úng thế?”

“Tô Tinh Trúc...” Nhạc Hoàn lẩm bẩm nhắc lại cái tên này.

Sài Tịnh bịt miệng cười trộm, mắt hạnh nhìn về phía Sài Chiêu nói: “May mà huynh dứt khoát từ chối, bằng không bây giờ làm gì còn mặt mũi mà gặp lại A Hoàn của huynh, phải không? Nhưng mà tiểu thư Tô gia cải trang thành nam nhi đến Vân Đô uống rượu mừng của huynh, là vì sao chứ?”

Sài Chiêu vẫn thưởng trà coi như không nghe thấy, Nhạc Hoàn nhìn trái nhìn phải, trong lòng cũng hiểu được vài phần.

“Tịnh Nhi...” Sài Dật ngắt lời nói. “Cha còn có chuyện quan trọng cần bàn với A Chiêu.”

Sài Tịnh cup mắt, mấy người đang muốn bàn chuyện thì quân gia vội vàng báo lại: “Tô Thái úy cầu kiến...”

“Thật sự là không thể nói xấu sau lưng người khác.” Sài Tịnh lắc đầu nói. “Mới nhắc đến nữ nhi của ông ta vài câu ông ta đã tới cửa, còn biết sao nữa, mau mời vào đi thôi.”

Nhạc Hoàn nhìn Sài Chiêu thấp giọng nói: “Hay là ta tránh đi thì hơn.”

Sài Chiêu đề lại tay nàng. “Người ta chính là muốn gặp nàng, nàng sao tránh đi được? Gặp một lần cũng không sao cả, đều là qua trên cửa triều đình, ứng phó vài câu là được rồi.”

Đang nói Tô Thụy Thuyên đã vào tới đại sảnh, Sài Dật cười đứng dậy đón tiếp, chấp tay nói: “Quả nhiên hôm nay Tô thái úy đã tới, không đón tiếp từ xa thật thất lễ quá.”

Nhạc Hoàn nhìn theo, quả nhiên thấy phía sau Tô Thụy Thuyên có một thị vệ tuần mỹ khác thường, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng như hoa, nếu là ban đêm thì chưa nhìn ra nhưng dưới ánh sáng ban ngày chỉ nhìn thoáng qua đã biết là nữ nhi.

Đúng lúc Tô Tinh Trúc cũng đang nhìn Nhạc Hoàn, bốn mắt nhìn nhau, nhưng Nhạc Hoàn có chút tò mò, còn Tô Tinh Trúc vừa nhìn là biết cô gái xa lạ này chính là Nhạc Hoàn nhưng mặt không chút thay đổi.

Vân Tu lại liếc nhìn mấy lần, nhặt trái cây lên, từ từ lột vỏ.

Tô Thụy Thuyên nhìn Nhạc Hoàn, vuốt râu cười nói: “Vị này lão phu chưa từng gặp qua, có phải chính là Nhạc Hoàn tiểu thư con dâu của Sài vương phủ, phu nhân mới cưới của Sài tướng quân hay không?”

Nhạc Hoàn nhẹ nhàng nhún gối: “Nhạc Hoàn ra mắt Tô thái úy.”

Tô Thụy Thuyên bước tới gần mấy bước để nhìn thật kỹ, tấm tắc khen nói: “Thanh lệ thoát tục, tựa hoa sen mới nở, Nhạc Hoàn thành Thương Châu, quả là danh bất hư truyền. Sài tướng quân phí sức mới có thể ôm được giai nhân về, quả là lương duyên trời định thứ gì của cậu nhất định là của cậu.”

Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn, bình tĩnh nói: “Trời xanh rủ lòng thương để cho ta và A Hoàn có thể gặp lại nhau, sau này nhất định không bao giờ rời xa nữa.”

Tô Thụy Thuyên kéo vạt áo ngồi xuống, Tô Tinh Trúc sớm đã bị người ta nhận ra là nữ nhân, không có ai tiếp đón. Lý Trọng Nguyên thấy thúc cháu Sài gia ngay cả liếc cũng không liếc mắt đến mình, liền cũng làm bộ như không có nhận ra.

Tô Tinh Trúc bỗng nhiên thấy mất vui, khẽ hắng giọng một tiếng, Sài Tinh vô tình liếc mắt nhìn một cái, nhưng lại rót trà cho Tô thái úy.

“Sài Thiếu chủ.” Cuối cùng Tô Tinh Trúc cũng không nhịn được, đi lên vài bước gần với Sài Chiêu. “Ngài chỉ cần liếc mắt nhìn ta một cái nhất định là nhớ rõ ta là ai.”

Sài Chiêu hơi nâng tầm mắt, lắc đầu nói: “Nhìn có vẻ như đã gặp qua rồi nhưng thực sự không nhớ rõ huynh là ai.”

Tô Tinh Trúc giật mạnh búi tóc trên đầu, mái tóc đen bóng như thác chảy xuống, càng làm nổi bật lên khuôn mặt trắng hồng như cánh hoa đào dưới nắng. “Sài Thiếu chủ, như thế này huynh cũng không nhận ra ta là ai sao?”

Không đợi phu quân mở miệng, Nhạc Hoàn trừng lớn mắt ngạc nhiên nói: “Cô... Cô là nữ nhi sao?”

73. Chương 37: Chương 30: Sa Vào Lưới Tình

“Đã đi rồi sao?” Sài Dật thấy đứa cháu đi vào nhà liền hỏi.

“Vâng.” Sài Chiêu chậm rãi ngồi xuống, vuốt ve cạnh bàn như là đang nghĩ chuyện gì đó.

“Tô thái úy này.” Sài Dật nhìn mấy người đang có mặt tại đại sảnh hỏi: “Ai có thể nói cho bốn vương biết. Trọng Nguyên ý con thì sao?”

Lý Trọng Nguyên nghe thấy tiếng gọi mình, ngẩng đầu nói: “Phụ vương hỏi Trọng Nguyên sao ạ? Vị Tô Thái úy này... Theo như lời ông ta nói, vậy là kẻ thần tử gió chiều nào theo chiều đấy?”

Ngô Tá và Ngô Hữu phía đối diện cười cười.

Lý Trọng Nguyên tiếp tục nói: “Hiện giờ phụ vương cùng thiếu chủ là Đại Chu nhất đẳng công thần, Tô thái úy tự nhiên sẽ biết nên giúp đỡ Sài gia. Nhưng chúng ta nghe thì biết vậy chứ không thể thực sự trông cậy được.”

Sài Dật gạt đầu, khẽ nói: “A Hoành, con cảm thấy thế nào?”

“Con?” Nhạc Hoành nhìn trái ngó phải. “Thúc Thúc hỏi A Hoành ạ?”

“Một tiếng thúc thúc này ...” Ánh mắt sắc lạnh của Sài Dật lập tức trở lên từ ái. “Nghe A Hoành gọi, bốn vương thực sự thấy yên lòng. A Hoành nói cho thúc thúc nghe thử coi.”

Nhạc Hoành mở to mắt nói: “Nếu là kẻ gió chiều nào theo chiều đấy, sao ông ta không nhân dịp này chạy theo Sài gia, làm theo ý Sài gia muốn...”

Ý cười nở trên khoé môi Sài Dật, nhìn Sài Chiêu nói: “Nhìn coi tân nương tử của A Chiêu kìa, đúng là phong cách giống với người Sài gia. Lúc này không dùng Tô thái úy thì còn đợi đến khi nào. Thế lực của Sài gia sau này càng thêm vững chắc, kẻ thuận gió xuôi chiều không phải ngày càng nhiều sao. Trọng Nguyên, điều con lo lắng cũng không phải không có lý, cũng là suy nghĩ đường lùi về sau.”

Lý Trọng Nguyên có chút xấu hổ, cúi đầu nói. “Phụ Vương nói phải, Trọng Nguyên...”

Sài Tịnh cười lớn, đứng dậy, ngắt lời phụ quân. “Sao cả nhà đều chỉ biết tiến không biết lùi thế, con đây lại cảm thấy Trọng Nguyên nói phải, Tô thái úy có thể dùng nhưng phải để ý nhiều. A Hoành, tẩu nói xem phải không?”

Nhạc Hoành hiểu ý nói: “Quận mã gia lo lắng chu toàn, là ta lỗ mãng mà thôi...”

Sài Dật lại ho khan vài tiếng, sắc mặt đỏ bừng, Sài Chiêu tiến lên khẽ vuốt lưng ông, nhỏ giọng nói. “Thúc phụ có chuyện gì từ từ nói sau, con dìu người đi nghỉ trước.”

Sài Dật khẽ xoay người, khó nhọc nói: “Còn chuyện vào kinh nữa, ta cũng không muốn con và A Hoành mới tân hôn đã phải xa cách, vậy nên cứ để Trọng Nguyên và Tịnh Nhi cùng bốn vương đi là được.”

Sài Chiêu đỡ lấy Sài Dật đã bước không vững, giọng kiên quyết nói: “Vấn đề con và thúc thúc đi thì hơn, còn A Hoành...” Sài Chiêu quay đầu nhìn vào mắt Nhạc Hoành nói: “Nàng cũng đi cùng đi.”

Nhạc Hoành đang muốn nói gì đó thì ánh mắt đầy ẩn ý của Sài Chiêu đã lướt qua khiến nàng chỉ đành hậm hực ngồi xuống.

Nhìn theo thúc cháu Sài Dật rời khỏi đại sảnh, vẻ mặt Lý Trọng Nguyên có chút mất mát. Sài Tịnh giữ chặt tay áo hắn, ung dung nói: “Không cần đi vào kinh là chuyện tốt, chuyện công Lương sau này còn nhiều bề bộn, phu thê ta coi như là nghỉ ngơi trước, bọn A Hoành còn phải ghen tỵ với chúng ta ý chứ.”

Lý Trọng Nguyên cười buồn, khẽ thở ra một hơi nói: “Thiếu chủ là huyết mạch của Sài gia, phụ vương đi đâu cũng đưa thiếu chủ đi là chuyện nên làm, là ta suy nghĩ nhiều thôi.” Nói xong khẽ phát tay áo, im lặng đi ra bên ngoài.

Sài Tịnh nghĩ muốn an ủi trưởng phụ vài câu, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào bụng, yên lặng đi theo hắn.

Nhạc Hoành tựa như hiểu ra được gì đó, Vân Tu thông thả đi đến bên cạnh nàng, ra vẻ hiểu chuyện nhỏ giọng nói: “Thư sinh chính là như vậy, trong đầu nghĩ toàn chuyện phức tạp thôi.” Nói xong lại nhin không được cười nói. “Thiếu chủ thật sự là một bước cũng không rời khỏi phu nhân được, chuyện này cũng muốn mang cô đi, xem ra người muốn đi thì không được đi, kẻ không muốn đi lại phải đi, thật sự là khó xử quá đi.”

Nhạc Hoành không có tâm tư đầu vô mộng với Vân Tu, nhìn bóng dáng Lý Trọng Nguyên nói: “Trước giờ quận mã gia đều như vậy sao?”

Vân Tu nhìn ra phía ngoài xem xét tình hình xong gạt đầu nói. “Vương gia coi như là coi trọng quận mã gia, nhưng phu nhân biết đấy, Sài gia là võ tướng, vị quận mã gia này của chúng ta đầu óc thư sinh, cho

nên hơi yếu đuối tí. Nhưng biết sao được? Quận chúa từ nhỏ đã thích hấn, ai có thể xoay chuyển được ý của quận chúa chứ. Vương gia cũng chỉ có thể đồng ý hôn sự của hai người bọn họ thôi. Quận mã gia thân tuy là con rể của vương gia, nhưng có đại sự gì vương gia vẫn bàn bạc với thiếu chủ thôi ..." nói xong Vân Tu nháy nháy mắt, thấp giọng xuống nói: "Dù sao hấn cũng là họ Lý, thiếu chủ mới đích thực là dòng dõi của Sài gia."

Nhạc Hoàn nhìn ánh mắt đầy vẻ đắc ý của Vân Tu, lời đầy ý vị, sâu xa cúi đầu nói: "Sài quận chúa, cũng là người nhà họ Sài."

Vân Tu ngẩn người, như là hiểu được chuyện gì, cắn mu bàn tay lộ ra vẻ cảnh giác nói: "Vân Tu biết rồi. . . Về sau sẽ không nói lời lung tung nữa."

Ánh trăng đã lên cao, Sài Chiêu đã ở thư phòng xem sách hơn nửa ngày, Nhạc Hoàn cũng muốn vào trong tìm một quyển sách, vài lần đã định gõ cửa, lại chần chờ buông tay, tức giận người nào đó sao có thể ở trong đó nửa ngày không bước ra nửa bước.

Đang lúc do dự không biết có nên vào hay không thì thấy có người hầu bưng trà bánh đi vào, Nhạc Hoàn bước nhanh lên tiếp nhận, xoay người gõ cửa phòng.

"Hôm nay không cần mang trà bánh vào đâu, lui ra đi."

Lời còn chưa dứt cửa phòng đã nghe kẹt một tiếng, Nhạc Hoàn đang định tiến vào lại lui. Sài Chiêu nghe thấy tiếng mở cửa có chút tức giận, ngẩng đầu lên đang định trách cứ vài câu thì thấy vẻ xoay người của Nhạc Hoàn thật tức cười, bỏ cuốn sách trong tay xuống. "Là nàng sao, cửa mở rồi, mau vào đi."

Nhạc Hoàn bưng trà bánh, há miệng nói: "Chàng ở thư phòng cả nửa ngày, đường đường là Sài thiếu chủ cũng dụng tâm chăm chỉ đến vậy sao?"

Sài Chiêu lấy một miếng mứt táo lên ném, thông thả nói: "Không suy nghĩ nhiều sao có thể là thiếu chủ hữu dụng, quay về Vân Đô đã khó, giữ Vân Đô càng khó, không thể lười biếng được."

Nhạc Hoàn thấy y ăn, cũng làm như vô tình đi đến bàn của y, nhìn cuốn sách trên mặt bàn. "Đạo mưu binh." Nhạc Hoàn cẩn thận cầm lên xem vài trang. "Chàng xem cuốn binh thư này hơn nửa ngày sao?"

Sài Chiêu gật đầu nói: "Sao, A Hoàn cũng đọc binh thư à?"

"Mưu kế dùng binh, tựa như quỷ thuật. Ta vốn cũng có chút hứng thú nhưng cha không cho ta và ca ca xem chúng." Ánh mắt Nhạc Hoàn lộ ra chút phiền muộn, khẽ buông cuốn sách trên tay xuống. "Cha từng nói, đại tướng phải là người quân tử, dựa vào bản thân, dụng binh không được dùng thuật quỷ. Chàng khổ đọc nửa ngày là đọc chính thứ này ư?"

"Tình quốc công có cách dạy con gái nên người, không hổ là danh tướng." Sài Chiêu đến gần Nhạc Hoàn, khẽ cầm lấy cuốn sách đã ố vàng "Đạo dùng binh" lên. "Ta xem nó không phải vì mưu kế âm dương trong nó. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, ta biết nó không dùng đến nó nhưng kẻ địch dùng mưu tưởng dùng nó mà hại ta, ngoài ra không có gì khác cả."

Nhạc Hoàn nhìn Sài Chiêu kiên định trước mặt, chậm rãi rút tay ra, cúi đầu nói: "Ta chỉ định vào đây tìm xem có cuốn sách nào hay không để đọc, nhưng thôi ta đi ra vậy ..."

Sài Chiêu khẽ nắm lấy mấy ngón tay của Nhạc Hoàn. "Nếu đã vào rồi, thì ngồi cùng ta một lát."

Nhạc Hoàn lấy một miếng bánh nướng, cầm lên lại buông, Sài Chiêu tự nhiên cầm lấy bẻ thành hai nửa, đưa tới tay nàng cười nói: "Ý A Hoàn là muốn vì phụ giúp nàng phải không?"

Nhạc Hoàn đành phải cầm lấy nửa miếng bánh kia, dùng một lúc mới nhét cả vào miệng. Thấy nàng ăn, Sài Chiêu thấy hai gò má đỏ ửng của nàng, sau đó lại đưa trà cho nàng, tự nhiên nói: "Mới đến Vân Đô được mấy ngày đã phải lên đường đi vào kinh, nàng có nguyện ý đi theo ta không?"

Thấy Nhạc Hoàn không nói gì, Sài Chiêu tiếp tục nói: "Lần này vào kinh chính là chuyện khởi binh công Lương, ta muốn đưa nàng đi theo là bởi vì nàng đã từng nói với ta, sau này khi ta khởi binh công Lương

nhất định phải đưa nàng đi theo. Mà nay mọi chuyện đều đã chuẩn bị chu toàn chỉ đợi hoàng thượng ân chuẩn.”

“Quận mã gia hình như cũng muốn đi...” Nhạc Hoàn thối hơi trà đang bốc lên thấp giọng nói.

Đôi mày Sài Chiêu khẽ nhíu, ánh mắt lợi hại chăm chú nhìn Nhạc Hoàn. “Nàng cũng nhận ra sao? Nói ta thử nghe xem thế nào?”

“Chàng rõ ràng đã hiểu ý của ta, còn muốn ta nói gì nữa.” Nhạc Hoàn ảo não nói.

Sài Chiêu khẽ mỉm cười, cầm ly trà nhấp một ngụm. “Tuy Trọng Nguyên vẫn gọi ta một tiếng thiếu chủ, nhưng hắn đã thành thân với quận chúa, chính là em rể của ta, cũng là con rể của thúc phụ. Một tiếng thiếu chủ gọi thì dễ nhưng đã sớm không còn là chủ tớ rồi. Ý của nàng ta hiểu, chuyện này nặng nhẹ ta đều rõ.” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn nói: “Quả nhiên là là phu nhân của ta, cho dù nàng không nghĩ nhiều nhưng cũng thay phụ quân mình suy tính, đúng không?”

Nhạc Hoàn bỗng đứng bật dậy, lập tức đi đến bên bàn làm việc, tùy ý chọn mấy cuốn sách, sau đó chậm chậm đi ra ngoài, Sài Chiêu cũng không đứng dậy, che miệng cười.

Đến bữa tối cũng không thấy bóng dáng Sài Chiêu đâu, Sài Tịnh thấy Nhạc Hoàn đã nhìn ngó mấy lần, vừa ăn vừa nói: “Không cần đợi huynh ấy đâu. Huynh ấy cả ngày ở trong thư phòng rất ít khi ăn cơm cùng với chúng ta, nhà bếp đã chuẩn bị đồ ăn khuya cho huynh ấy rồi, ăn khuya xong huynh ấy sẽ về tìm tẩu.” Nói xong nháy nháy mắt hạnh cười nói: “Vợ chồng son mà, huynh ấy rất quyến luyến tẩu.”

Nhạc Hoàn cầm bát lên ăn vài miếng, Sài Tịnh thấy hai má nàng đỏ bừng cũng không có chọc nàng nữa.

Phòng ngủ, rèm hi còn chưa có tháo xuống, dưới ánh nến lay động liên phản nên ánh đỏ mê người, Nhạc Hoàn dựa trên giường, nửa tỉnh nửa mê, chỉ cảm thấy chữ viết của cuốn sách trên tay mờ ảo. Giờ Tuất cũng đã qua, vẫn chưa thấy bóng dáng Sài Chiêu đâu.

Nhạc Hoàn lại nghĩ tới đêm qua, nửa đêm nàng chợt tỉnh lại, nghe thấy hơi thở đều đều của người đàn ông nằm bên cạnh, thế nhưng không chút e ngại nàng nghiêng người lẳng lặng ngắm nhìn trượng phu của chính mình, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt y cũng rất tuần tú, căn bản là do nàng chưa từng nghiêm túc quan sát khuôn mặt y, hay là... nàng không dám?

Đó là một khuôn mặt lạnh lùng đường nét góc cạnh rõ ràng, lông mày đen như hoa, hai cánh môi khẽ mở tựa như đang trong mộng cũng muốn nói gì đó với nàng. Nhạc Hoàn bỗng dưng rất muốn ngắm đôi mắt dài màu xám của y, nhìn dáng vẻ khi y nhìn chăm chú vào chính mình... Nhưng y ngủ say như vậy, lúc này nàng mới phát hiện ra, có lẽ bản thân mình đã thích... đôi mắt xám kia.

Tựa như sa vào đôi mắt thâm tình của y, rơi vào đáy mắt thâm sâu không đáy của y, bản thân nàng càng vùng vẫy càng không thể thoát ra, thậm chí cứ trầm luân như vậy đi, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Đêm tân hôn đó, ngay tại thời khắc hai người không còn gì ngăn cách ôm chặt lấy nhau kia, Nhạc Hoàn cảm thấy y muốn đi vào, nhưng y không có. Y hẳn là thực lòng yêu nàng, cho nên y lựa chọn chờ.

Nhạc Hoàn cứ suy nghĩ lung tung đứt quãng như vậy, mí mắt dần dần nặng xuống, đầu dựa vào cạnh giường cứ thế hạ xuống, cuối cùng xoạt một tiếng ngã vào vòng tay ấm áp kia ... rồi đột nhiên bừng tỉnh dậy.

Đôi mắt màu xám càng lúc càng gần chính mình... vẫn đang trong mộng sao... Nhạc Hoàn chớp chớp hai mắt.

Bàn tay Sài Chiêu khẽ vuốt vuốt ve búi tóc buông lỏng của nàng, khàn giọng khẽ nói: “Ta cứ tưởng nàng đã ngủ rồi, nếu biết nàng vẫn còn chờ ta, ta đã sớm trở về phòng rồi.

74. Chương 29: Hậu Duệ Hầu Môn

Nhạc Hoàn lớn mắt nói: “Cô ... Cô là nữ nhi sao?”

Vân Tu cười phì một tiếng, trái cây trong miệng bắn tung ra đất.

Tô Tinh Trúc tức tối nhìn Nhạc Hoàn nói: “Thị vệ phủ Tĩnh quốc công nhà cô đều có bộ dáng như ta sao?”

Lời vừa nói ra, không đợi Nhạc Hoàn phát ra tiếng, sắc mặt Sài Chiêu đã biến đổi, tay khẽ gõ bàn trà nói: “Tô tiểu thư tới Sài vương phủ làm khách không sai, nhưng lại ăn mặc như một nam tử, khiến người khác không nhận ra cũng không phải chuyện lạ gì, tiếp đón chậm trễ cũng phải. Mời ngồi xuống nói chuyện.”

Thấy sắc mặt nổi giận của Sài Chiêu, Lý Trọng Nguyên vội vàng tiến lên. “Tô tiểu thư, xin mời..”

Tô Tinh Trúc vẫn không nhúc nhích, mắt phượng đầy vẻ khiêu khích nhìn Nhạc Hoàn, như là đang đợi nàng tiếp đón mình vậy.

Về mặt Nhạc Hoàn cũng không chút cáu giận, ung dung đi đến bên cạnh Sài Chiêu, Sài Chiêu tự nhiên nắm lấy cổ tay nàng, đôi mắt xám tràn đầy dịu dàng.

“Tinh Trúc, con còn ngại chưa đủ loạn sao hả?” Tô Thụy Thuyên hắng giọng. “Cha đến Vân đô là có việc quan trọng, một nữ nhi như con lại cố tình đòi đi theo xem náo nhiệt, thật sự là mất hết thể diện của phủ Thái uý, còn không mau ngồi xuống.”

Tô Tinh Trúc khẽ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Nhạc Hoàn vẫn đang im lặng, vén gọn mái tóc lên vai, cho dù chỉ ngồi trên ghế gỗ lim thì tư thái quý nữ cũng không chút biến đổi.

“Tô tiểu thư luôn thích làm theo ý mình, Thái uý đại nhân cũng không nên cản.” Sài Dật dịu giọng hoà giải. “Mấy ngày tới bốn vương cũng sẽ tiến kinh diện kiến thánh thượng.”

“Thế sao?” Tô Thụy Thuyên hoài nghi nói: “Sài Vương gia có đại sự muốn tâu lên thánh thượng sao?”

Sài Dật không đáp lại, Sài Chiêu thối thối hơi nóng của tách trà, sau lại lấy trái cây bỏ vào tay Nhạc Hoàn, vẻ dịu dàng thâm thiết trong đáy mắt bị Tô Tinh Trúc ngồi đối diện thu hết vào tầm mắt, tự nhiên dâng lên cổ ghen tuông.

“Nghe nói...” Tô Thụy Thuyên do dự một lát nói. “Quân đội Sài gia vẫn còn tập kết ở biên quan chưa di tản, triều đình có người nghị luận, nói Sài Vương gia có ý định công Lương?”

Sài Dật đáp lời: “Theo như ý của Tô thái uý, giang sơn Lương quốc có thể công được không?”

“Chuyện này...” Tô Thụy Thuyên do dự không nói.

“Đương nhiên có thể công.” Tô Tinh Trúc đồng giọng nói: “Đại Chu ta đánh lui Sở Vương Kỷ Minh, đúng là tiếng trống gióng lên cổ vũ tinh thần quân sĩ thêm hăng hái, cho nên có thể nhân cơ hội này đánh Lương Quốc.”

“Tinh Trúc, ở đây có chỗ cho con nói chuyện hả?” Tô Thụy Thuyên cả giận nói.

“Thật ra Tô tiểu thư nói rất có lý.” Sài Dật gật đầu nói.

“Không thể nào.” Tô Thụy Thuyên lộ vẻ khó xử: “Lại chiến tranh, quốc khố trống rỗng, cho dù quân đội Sài gia có anh dũng thiện chiến, cũng sẽ tổn hại không ít. Thiếu Đế đăng cơ chưa lâu, ngôi vị chưa ổn không thích hợp háo chiến. Lại nói đến Lương quốc binh lực dồi dào, tính sơ sơ cũng có hơn mười vạn quân, đây chính là lấy đá chọi đá, chỉ sợ Đại Chu ta có muốn công cũng không nổi..”

“Tô Thái uý thật sự là hiền đức.” Sài Tịnh cười nói: “Chuyện đáng lo cũng chỉ là đời sống con dân Đại Chu ta khổ cực, nếu như lương thảo đã có người chia sẻ, vậy chúng ta có chiếm được lợi thế không?”

“Ý của quận chúa là?” Tô Thụy Thuyên nhìn về phía Sài Tịnh. “Có thể nói cụ thể ra không?”

Sài Tinh cũng không nói thêm, mắt hạnh nhìn về Sài Chiêu vẫn im lặng không nói lời nào. Sài Chiêu bóc vỏ trái quýt, đưa một múi vào miệng, bình thần nói: “Quýt đặc sản của Đại Chu cũng không có được vị ngọt như quýt Tuy Thành, lần sau bảo người mang một ít đến dâng lên cho thúc thúc và quận chúa nếm thử.”

“Tuy Thành!?” Tô Thụy Thuyên cả kinh. “Có phải Tuy thành nơi mà vẫn chưa có ai quản lý không? Sài tướng quân được Ân Gia Bảo tương trợ sao?”

Tô Tinh Trúc khó có thể rời mắt khỏi Sài Chiêu. Ngày xưa nàng chưa bao giờ để nam tử này vào trong mắt, không biết từ khi nào đã trở thành châu báu, mỗi một cử chỉ lời nói đều tràn đầy khí phách, đôi mắt xám lạnh thấu xương bình tĩnh như đáy hồ sâu, chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến lòng run rẩy.

Thấy không có người ủng hộ mình, Tô Thụy Thuyên lẩm bẩm: “Ân gia ở Tuy Thành gia tài bạc triệu, quy tụ hào kiệt tám phương, nghe nói Sở Vương Kỷ Minh sau khi bại trận cũng đã từng đi tìm Ân gia, nhưng bị từ chối... Sài tướng quân làm thế nào mà thuyết phục được Ân gia?”

Vân Tu nhin không được nói: “Ai cũng biết thiếu chủ nhà chúng tôi hùng tài thao lược, cần gì phải thuyết phục. Cha con Ân gia chỉ mong dựa vào cây đại thụ Sài gia còn không được ý chứ...”

“Vân Tu.” Lý Trọng Nguyên vội la lên. “Lắm chuyện.”

Vân Tu nhếch mép, khoanh tay đứng im.

“Thực sự đã được Ân gia ở Tuy Thành tương trợ.” Tô Thụy Thuyên sợ hãi nói: “Sài tướng quân thật sự có thuật thông thiên a.”

“Nếu như tấu chuyện công Lương trên triều nhất định nhiều người phản đối.” Sài Dật buồn bã nói. “Nếu biết có Ân Gia Bảo ở Tuy Thành tương trợ, Tô Thái úy nói xem, chúng thần trên triều sẽ quyết định thế nào?”

“Chuyện này tất nhiên... tiếng phản đối sẽ bớt đi rất nhiều.” Tô Thụy Thuyên nói: “Sài vương gia cũng biết tiên đế băng hà chưa lâu, Thiếu Đế đăng cơ vốn chỉ là đứa trẻ mười tuổi, cận thần phụ tá lại rất bảo thủ, có thể thủ được Vân Đô bảo hộ kinh thành đã khiến họ nơm nớp lo sợ, lại bảo họ chuẩn bị tấn công Lương Quốc ... Không có bảy tám phần nắm chắc, quả là nói dễ hơn làm.”

“Loạn thế liều lĩnh một chút, không phải là chuyện xấu gì.” Sài Chiêu nuốt múi quýt cuối cùng xuống, phải phải tay nói. “Ai cũng biết Kỷ Minh cuồng vọng hiếu chiến, một mạch diệt Yến Quốc và Tấn Quốc, đứng là rất mạnh. Nhưng có đôi khi, phải xem vận số nữa.”

Sài Dật gật đầu nói: “Cuối tháng bốn vương cùng A Chiêu sẽ vào cung thuyết phục thánh thượng, lãnh binh công Lương, không thể chần chừ nữa. Đến lúc đó mong rằng Tô Thái úy ở trước mặt thánh thượng có thể khuyên bảo vài lời, ra mặt giúp thúc cháu chúng tôi thành công.”

“Chuyện này... là đương nhiên.” Tô Thụy Thuyên vội tiếp lời: “Thần tử trên triều đều là kẻ gió chiều nào theo chiều đó, chỉ cần Sài vương gia và tướng quân mạnh thế, thánh thượng chấp nhận phát binh là chuyện không khó.”

“Vậy làm phiền Tô Thái úy rồi.” Sài Chiêu khẽ gật đầu, ánh mắt trấn định đảo qua Tô Tinh Trúc đang nhìn mình chằm chằm, làm như không nhìn thấy.

“Tinh Trúc nghe nói...” Tô Tinh Trúc đảo mắt nhìn Nhạc Hoành. “Nhạc tiểu thư vốn là con nhà võ tướng, tài bắn cung danh chấn thiên hạ, không biết khi Kỷ Minh công thành, Nhạc tiểu thư có cùng chống địch... lại làm cách gì mới có thể bảo toàn tính mạng của bản thân?”

Con người Nhạc Hoành tối lại, nhìn Sài Chiêu đang sắp nổi giận khẽ lắc đầu, vẫn bình tĩnh đáp lại. “Có lẽ là mệnh chưa tận, cũng có thể nói là tham sống sợ chết, khiến Tô tiểu thư chê cười rồi.”

Sài Dật ngồi ngay ngắn nhìn Nhạc Hoành gần từng tiếng chậm rãi nói, đáy lòng cũng thầm khen ngợi nàng không quan tâm hơn thua.

Tô Tinh Trúc nhất thời không biết phải nói tiếp thế nào, ngược lại khiến bản thân mình rơi vào thế hạ phong, cắn môi không nói nữa.

Khi hai cha con Tô gia rời đi, bất ngờ Sài Chiêu lại tự mình đưa tiễn bọn họ, đi sóng vai với Tô Tinh Trúc, ánh mắt lạnh lùng.

“Sài Thiếu chủ...” Tô Tinh Trúc nhin không được gương mặt lớn nói. “Huynh thật sự không nhận ra ta sao? Hay là huynh không muốn nhận ra ta? Tiệc chiêu đãi của tiên đế chúng ta đã từng gặp mặt.”

“Chỉ gặp một lần.” Sài Chiêu băng quơ nói: “Không nhận ra cũng không có gì lạ, tiểu thư nghĩ nhiều rồi.”

“Một lần đó ta lại đã nhớ không quên.” Tô Tinh Trúc kiên trì nói. “Sài thiếu chủ nói lòng khó quên thê tử đã mất, tạm thời không có ý niệm tái hôn... Những lời này, làm cho Tinh Trúc nhớ mãi đến nay, ngày ngày khâm phục hiện giờ còn có nam nhân thâm tình như vậy. Mà Sài thiếu chủ hiện nay đã đem Tinh Trúc quên sạch sẽ sao?”

“A Hành ở trong lòng ta, sao có thể quên được.” Sài Chiêu lạnh lùng buông một câu xong không nói nữa.

Tô Tinh Trúc cong môi lên, sau không cam lòng chậm rãi khép lại.

Khi Tô Tinh Trúc bước ra cánh cửa, thanh âm khàn khàn của Sài Chiêu lại vang lên: “Còn muốn nói thêm một tiếng với Tô tiểu thư, A Hoành đã là thê tử của ta, về sau tiểu thư nên gọi nàng là Sài phu nhân mới phải. Chuyện Nhạc gia hi sinh cho tổ quốc cũng không nên nhắc đến trước mặt A Hoành nữa, không nên làm nàng thêm đau lòng. Sài Chiêu cảm ơn tiểu thư trước.” Nói xong không đợi Tô Tinh Trúc trả lời, Sài Chiêu đã muốn xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng lạnh lùng kiên định kia, Tô Tinh Trúc tựa như nghe thấy tiếng trái tim mình run rẩy.

75. Chương 38: Chương 31: Không Thể Kiềm Chế.

“Giờ nào rồi?” Nhạc Hoành nhìn mấy ngọn đèn lồng sáng tỏ, mơ hồ hỏi.

“Qua giờ tỵ rồi.” Sài Chiêu vừa nói vừa cởi thắt lưng trên eo xuống.

“Ngày nào chàng cũng ngủ muộn như thế sao?” Nhạc Hoành cũng không nghĩ gì, miệng vừa hỏi thân mình đã nằm xuống giường.

Sài Chiêu tháo xong thắt lưng, cởi áo choàng màu đen ra, dừng lại nói: “Căn bản là không muốn về phòng sớm, khiến cho nàng và ta đều cảm thấy ngại ngùng. Vốn định ở thư phòng luôn, nhưng sợ những kẻ nhiều chuyện nhìn thấy... Ta và nàng dù sao cũng mới thành hôn, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là trở về phòng thì hơn.”

Sài Chiêu lải nhải một hồi mới phát hiện ra Nhạc Hoành đã trèm chần ngủ. Nhất thời y cảm thấy có chút áy náy, khẽ nhắc chần lên nằm xuống, đem cánh tay để ngoài của nàng cho vào trong chần. Tiếp xúc với da thịt mềm mại của nàng, lòng có chút áy náy nhưng kim lòng không được vuốt ve mãi không buông tay.

Cứ cứng đờ nằm như thế trong chốc lát, Sài Chiêu nghe thấy hơi thở đều đều bên cạnh, cảm thấy từ tai đến lòng bàn chân đều phát nóng, hơi thở của mình cũng bắt giắc trở lên dồn dập.

Sài Chiêu xoay người quay lưng lại với Nhạc Hoành đang ngủ say, cố gắng bình ổn nỗi lòng xao động, xoay qua lộn lại mấy vòng, cổ nhiệt khí trong người làm thế nào cũng không tán đi. Sài Chiêu cắn môi dán chặt Nhạc Hoành, đem thân thể mềm mại không xương của nàng ôm vào trong ngực, dựa vào nơi mềm mại trước ngực nàng, lúc này mới cảm thấy thư thái hơn chút.

Nhạc Hoành trong lúc ngủ mơ cũng vô lực kháng cự, miệng khẽ lầm bầm vài tiếng nhưng cũng không có tỉnh lại, Sài Chiêu sờ soạng tay nàng, bàn tay dầm mồ hôi nắm chặt lấy tay nàng, trong không gian tối tìm được cánh môi mềm mại của nàng, không kiềm chế được cứ thế hôn lên.

Đêm nay, dây dưa mà đau khổ, Sài Chiêu cơ hồ thức tận tới bình minh.

Lúc Nhạc Hoành mở mắt ra, chân trời đã sáng, Sài Chiêu bên cạnh nửa nằm nửa ngồi, đôi mắt màu tro nhìn nàng đầy suy tư.

“A Hoàn.” Yết hầu Sài Chiêu giật giật, khó khăn nói: “Từ hôm nay... ta vẫn nên ngủ ở nơi khác thôi. Ta sợ bản thân mình không kiềm chế được, sẽ muốn nàng.”

Sài Chiêu nhúu chặt mày, thở dốc từng ngụm một. “Nếu không phải đã hứa với nàng, ta đã không kìm được rồi.”

Vừa dứt lời, Sài Chiêu vội vàng xoay người xuống giường, khoác áo lên nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Nhạc Hoàn chỉ kịp đứng dậy, còn chưa kịp gọi y, chỉ thấy tấm y sà vào lòng, cúi đầu nhìn xuống, da thịt vốn mềm mại trắng trẻo giờ đây từng mảng, từng mảng đỏ sẫm, trong lúc hoảng hốt dường như nhớ ra trong lúc ngủ mơ, Sài Chiêu không thể kiềm chế xong lại kịch liệt áp chế mê loạn.

Thư phòng.

“Đã nhiều ngày nay mưa tuyết không ngừng, đường đi vào kinh nhất định không dễ dàng gì.” Sài Chiêu thêm nước vào ly trà, đợi đến khi trà vừa đủ ấm mới đưa đến trước mặt Sài Dật. “Thúc phụ, hay là... một mình con đi là được rồi, người ở lại Vân Đô bảo dưỡng thân thể cho tốt.”

Sài Dật nén lại cơn ho dữ dội, ho khan vài tiếng, nghỉ một lúc mới nói: “Chuyện đánh Lương, tất cả mọi người sẽ nhìn chằm chằm Sài gia ta, bốn vương phải tự mình diện kiến thánh thượng, biểu thị quyết tâm của binh tướng Sài gia, nhất định sẽ đánh bại lời của đại thần cả triều.

Sài Chiêu cũng biết Sài Dật nói đúng, nhưng lại nhìn dáng vẻ bệnh tật của ông, lòng lại có chút chần chờ, nói: “Hay là để cho Trọng Nguyên và quận chúa cùng đi.”

Sài Dật nhìn vẻ mặt trấn định của Sài Chiêu “Chuyện bốn vương hối hận nhất trong đời này là chỉ có một đứa con gái, may mà còn có đứa cháu A Chiêu đắc lực này. Trọng Nguyên dù sao cũng chỉ là con rể, máu trên người cũng không phải là huyết thống của Sài gia... A Chiêu, lời của thúc thúc con còn chưa hiểu sao?”

Sài Chiêu lùi ra sau vài bước nói: “Con hiểu ý của thúc thúc.”

“Người đời đều nói thúc cháu ta lợi hại, lại cũng có người từng đề cập đến quan hệ giữa ta và Trọng Nguyên.” Sài Dật nhăn mặt, khẽ hớp một ngụm trà. “Bốn vương biết phải dùng Trọng Nguyên như thế nào, con làm tốt chuyện của chính mình là được rồi.”

“Con biết mình nên làm gì.” Sài Chiêu thuận theo nói.

Ngoài thư phòng, Lý Trọng Nguyên tay bưng khay đựng thuốc dừng bước. Lời nói của thúc cháu Sài gia từng câu từng chữ lọt vào tai, đâm vào tim hấn dội lên từng cơn đau đớn.

“Đứa con rể Lý Trọng Nguyên ta đây, chung quy lại không thể nào so với người mang họ Sài.” Lý Trọng Nguyên cười chua xót, đem bát thuốc đang bốc khói trên khay hất vào bụi hoa trong vườn, xoay người dứt khoát dời đi.

“Nói chuyện con và A Hoàn đi.”

Sài Chiêu né tránh ánh mắt của thúc thúc, bình tĩnh nói: “Con khôn khó nhiều năm, tái ông thất mã, còn tưởng rằng thiên nhân vĩnh cách, thâm nghĩ cả đời cứ vậy mà qua. Chỉ khi A Hoàn ở bên cạnh, con mới cảm thấy mình còn nhiều chuyện chưa làm được...”

Sài Dật vuốt râu nói: “Vậy cứ lần lượt làm từng chuyện một, nếu diệt được Lương quốc, thúc cháu ta... có thể làm nhiều việc hơn.”

Sài Chiêu nhìn chăm chú vào đôi mắt thâm trầm của Sài Dật, bình tĩnh nói: “Con nhất định sẽ hoàn thành ý nguyện của thúc phụ.”

Chợ Vân Đô.

Sài Tĩnh lôi kéo Lý Trọng Nguyên đi dạo cùng Nhạc Hoàn, chỉ vào dãy phố dài không thấy đích, cười nói: “Khi ta còn bé, Vân Đô còn náo nhiệt hơn bây giờ, bây giờ cuộc sống của dân chúng cũng không còn giàu có

như xưa.” Dừng một chút lại nói. “Tẩu phải đi vào kinh với đại ca, tiền cung là chuyện lớn, cho nên không thể chậm trễ nữa, đi nào, đi sớm cho tẩu ít đồ vật.”

Lý Trọng Nguyên dừng bước, ấp úng: “Tĩnh Nhi, nàng đi cùng thiếu phu nhân đi... ta đến quán trà bên cạnh chờ được không?”

Sài Tĩnh khẽ chớp mắt, cúi đầu ừ một tiếng. Nhạc Hoàn thấy ánh mắt Lý Trọng Nguyên có chút không vui, tựa như bụng đầy tâm sự, biết là phu thê hai người này có chút khúc mắc, cho nên kéo tay Sài Tĩnh qua nói: “Ta còn có chuyện muốn nói với quận chúa, phiền quận mã gia phải chờ chúng ta rồi.”

Thấy Sài Tĩnh và Nhạc Hoàn đã đi xa, Lý Trọng Nguyên mới thở dài một hơi, thông thả bước vào trà lâu ven đường, kêu chút trà bánh nhưng chẳng có lòng dạ nào nhắm nháp.

Lúc đang ngây người, phía đối diện có người ngồi vội xuống, Lý Trọng Nguyên hoàn hồn nhìn người kia liền cả kinh nói: “Là cô?”

Người nọ mặc một thân cẩm y màu trắng, mái tóc búi cao được buộc chặt bởi đồ búi tóc bằng vàng, đai đeo màu vàng ánh kim khiến cho vòng eo của nàng mềm mại như rắn nước, tuy là ăn mặc như nam nhi nhưng không thể che giấu được dung mạo nữ tử xinh đẹp.

“Tĩnh Trúc ra mắt quận mã gia.” Tô Tĩnh Trúc nở nụ cười yếu điệu với Lý Trọng Nguyên, tự nhiên cầm chén trà hân chưa động đến bên môi nhấp một ngụm nói: “Trà ngon như vậy quận mã gia cũng không màng nếm thử? Không biết là đang nghĩ gì chăng?”

“Ta đang đợi bọn người Tĩnh Nhi, không có việc gì nên ngồi đây thôi.” Lý Trọng Nguyên làm vẻ tự nhiên nói: “Tô tiểu thư cũng đi thưởng thức phồn hoa của Vân Đô sao?”

Tô Tĩnh Trúc từ từ buông chén trà xuống, ghé sát vào Lý Trọng Nguyên nói: “Vân Đô không tồi, nhưng tổng thể vẫn thiếu chút gì đó khí thế vương giả. Người của Sài vương phủ sẽ vào kinh diện kiến thánh thượng, quận mã gia còn có thời gian đi dạo cùng quận chúa sao? À mà sao không thấy vị Sài thiếu chủ nhà người đi cùng?”

Về mặt Lý Trọng Nguyên tỏ vẻ xấu hổ, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: “Chuyện vào kinh đã tính toán xong cả, thiếu chủ không thích náo nhiệt, cho nên tất nhiên sẽ không đi cùng...”

Tô Tĩnh Trúc cũng không khách khí với hắn, thản nhiên ăn bánh uống trà, ánh mắt linh hoạt liên tục liếc nhìn Lý Trọng Nguyên, môi đỏ mọng khẽ nhếch nở ra hương thơm mê người, nhẹ nhàng nói: “Nghe cha ta nói, Lý Trọng Nguyên của Sài vương phủ là nhân tài hiếm có, phụ tá dưới tay vương gia không ai có thể sánh kịp vị quận mã gia này, cho dù đứng trong triều đình cũng không thua gì một bậc mưu sĩ. Tô Tĩnh Trúc đã nghe đại danh quận mã gia từ lâu, lần này đến Vân Đô có dịp diện kiến thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Lý Trọng Nguyên thoáng giương mắt, lại vội sụp xuống. “Tô tiểu thư quá khen.”

Tô Tĩnh Trúc bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, ngón tay khẽ gõ mặt bàn nói: “Nhưng Tĩnh Trúc vẫn có một chuyện nghĩ mãi không ra... ngài là con rể của Sài gia, là phu quân của con gái duy nhất của ông ta, sao ngài còn phải gọi Sài tướng quân một tiếng thiếu chủ chứ?”

Lý Trọng Nguyên sao lại không biết dụng ý của Tô Tĩnh Trúc, cười cười nói: “Tô tiểu thư có điều không biết rồi, ta vốn là một viên gia tướng của Sài gia, từ nhỏ đã ở trong phủ, làm bạn đọc sách tập võ với quận chúa, cho dù có phúc cưới được quận chúa làm vợ, ta cũng tự biết thân phận tôn ti, không dám vượt quá nửa bước.”

“Thì ra là thế. . .” Tô Tĩnh Trúc hiểu ra nói. “Thật sự là ủy khuất tài năng kinh thế như quận mã gia đây.”

Lý Trọng Nguyên thò đầu nhìn cửa hàng bên đường, chỉ thấy Sài Tĩnh đang vui vẻ chọn một tấm vải ướm lên người Nhạc Hoàn. Tô Tĩnh Trúc nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn bóng dáng Nhạc Hoàn buồn bã nói: “Vốn tưởng rằng đời này Sài Chiêu không thành thân, hiện giờ đại hôn của hắn với Nhạc Hoàn cử hành, nhìn cũng biết là thâm tình, sau này sinh con nối dõi cho Sài gia... Quận mã gia, Tĩnh Trúc chính là tốt bụng lắm lời nói vài câu, nếu là không hợp ý ngài, ngài cứ coi như chưa nghe thấy là được.”

Vẻ mát mát trong giây lát lướt qua mặt Lý Trọng Nguyên bị Tô Tinh Trúc thu hết vào đáy mắt, Tô Tinh Trúc đứng lên, đem ly trà đặt vào tay Lý Trọng Nguyên, cười khanh khách nói: “Đa tạ trà của quận mã gia, Tinh Trúc không dám quấy rầy nữa.” Nói xong phất tay áo, quay người rời đi.

“Màu hồng xinh đẹp, xanh ngọc kiêu diễm như tiên ...” Sài Tịnh liên miện nói. “A Hoành mặc gì cũng đẹp, hay là mua cả đi.”

Nhạc Hoành đang muốn mở miệng, Tô Tinh Trúc đã đến gần nói: “Vừa mới thành hôn, hồng nhật có vẻ tươi đẹp hơn.”

Nhạc Hoành và Sài Tịnh quay người lại, đang muốn đáp lại, Tô Tinh Trúc đã lẫn vào đám người đi thật xa. Sài Tịnh nhìn dáng người lay động như nhành liễu trước gió, nói: “Lại là nàng ta, một nữ tử sao lại cứ thích giả nam thế không biết?”

Nhạc Hoành buông tấm vải trong tay xuống, thản nhiên nói: “Có lẽ Tô tiểu thư quá mức xinh đẹp, nếu là giả trang nữ nhi, chỉ sợ Vân Đô này lại chật như nêm cối ý chứ.”

Sài Tịnh cười xì một tiếng. “Lời này của A Hoành đúng là cất nhắc vị Tô tiểu thư kia.”

Nhạc Hoành nhìn tấm vải sa tanh màu hồng nhật kia, bình tĩnh nói. “Vây lấy tấm này đi.”

“Tẩu chắc là muốn nó chứ?” Sài Tịnh kinh ngạc nói. “Là Tô Tinh Trúc chọn đó.”

Nhạc Hoành vỗ vỗ cuộn vải nói: “Tô tiểu thư xinh đẹp như vậy, ánh mắt nhất định cũng rất tốt, lấy nó đi.”

“Tẩu đúng là ...” Sài Tịnh lộ vẻ tán thưởng. “Phong độ như vậy, Sài Tịnh ta đúng là rất ít gặp qua. Mấy ngày trước đây Tô Tinh Trúc làm trò trước mặt tẩu và phu quân, chẳng những tẩu không tức giận mà còn bình thản đến vậy.”

“Sài Chiêu chưa từng để mắt tới nàng ta thì ta phải so đo gì chứ?” Nhạc Hoành đặt mấy mẩu bạc vụn lại, ôm lấy cuộn vải thấp giọng nói: “Đi dạo một vòng, đừng để cho quận mã gia phải chờ lâu, về đi thôi.”

Sài Tịnh như là nhớ ra gì đó, ghé sát vào Nhạc Hoành bên tai cười hỏi: “Giờ chỉ có hai người chúng ta, tẩu nói cho ta thử coi... đại ca của ta huynh ấy... đối đãi tẩu thế nào?”

Nhạc Hoành đương nhiên biết ý Sài Tịnh nói gì, hai má nóng lên, tùy tiện nói một câu: “Rất tốt. . .”

“Thật sao?” Sài Tịnh há miệng. “Cái bản tính của huynh ấy mà cũng biết thương xót nữ nhân sao?”

Nhạc Hoành lôi tay áo Sài Tịnh. “Đi thôi...”

Sài vương phủ.

Trong tấm phòng, Nhạc Hoành đã đợi hồi lâu, giờ tý cũng đã qua nhưng Sài Chiêu vẫn chưa quay về. Nhạc Hoành đẩy cửa nhìn ra bên ngoài phòng, đèn thư phòng đã tắt từ lâu, Sài Chiêu này còn có thể đi đâu chứ...

Nhớ lại vẻ mặt gian nan nhẫn nại sáng nay của Sài Chiêu, Nhạc Hoành bỗng nhiên có chút đau lòng. Nói thế nào đi nữa cũng là tướng quân 23 tuổi đầu, thành thân mấy ngày cũng không động vào thê tử, hẳn là rất khó chịu đi.

Người này... thực sự thích mình, hứa với mình như thế, thực sự là uỷ khuất bản thân y. Nhạc Hoành, có thể gả cho nam nhân như vậy, người hẳn là nên cảm thấy đủ đi.

Ngừng một ngày tuyết bỗng dừng lại rơi xuống, ngay cả phía chân trời cũng toàn màu trắng, gió lạnh giá thổi vào trong phòng, khiến cho Nhạc Hoành run rẩy một trận.

Nhạc Hoành dậm chân một cái, phủ thêm áo khoác lông cừu rồi đi ra ngoài trời đầy bông tuyết.

76. Chương 30: Sa Vào Lưới Tình

“Đã đi rồi sao?” Sài Dật thấy đứa cháu đi vào nhà liền hỏi.

“Vâng.” Sài Chiêu chậm rãi ngồi xuống, vuốt ve cạnh bàn như là đang nghĩ chuyện gì đó.

“Tô thái úy này.” Sài Dật nhìn mấy người đang có mặt tại đại sảnh hỏi: “Ai có thể nói cho bốn vương biết. Trọng Nguyên ý con thì sao?”

Lý Trọng Nguyên nghe thấy tiếng gọi mình, ngẩng đầu nói: “Phụ vương hỏi Trọng Nguyên sao ạ? Vị Tô Thái úy này... Theo như lời ông ta nói, vậy là kẻ thần tử gió chiều nào theo chiều đấy?”

Ngô Tá và Ngô Hữu phía đối diện cười cười.

Lý Trọng Nguyên tiếp tục nói: “Hiện giờ phụ vương cùng thiếu chủ là Đại Chu nhất đẳng công thần, Tô thái úy tự nhiên sẽ biết nên giúp đỡ Sài gia. Nhưng chúng ta nghe thì biết vậy chứ không thể thực sự trông cậy được.”

Sài Dật gật đầu, khẽ nói: “A Hoành, con cảm thấy thế nào?”

“Con?” Nhạc Hoành nhìn trái ngó phải. “Thúc Thúc hỏi A Hoành ạ?”

“Một tiếng thúc thúc này ...” Ánh mắt sắc lạnh của Sài Dật lập tức trở lên từ ái. “Nghe A Hoành gọi, bốn vương thực sự thấy yên lòng. A Hoành nói cho thúc thúc nghe thử coi.”

Nhạc Hoành mở to mắt nói: “Nếu là kẻ gió chiều nào theo chiều đấy, sao ông ta không nhân dịp này chạy theo Sài gia, làm theo ý Sài gia muốn...”

Ý cười nở trên khoé môi Sài Dật, nhìn Sài Chiêu nói: “Nhìn coi tân nương tử của A Chiêu kìa, đúng là phong cách giống với người Sài gia. Lúc này không dùng Tô thái úy thì còn đợi đến khi nào. Thế lực của Sài gia sau này càng thêm vững chắc, kẻ thuận gió xuôi chiều không phải ngày càng nhiều sao. Trọng Nguyên, điều con lo lắng cũng không phải không có lý, cũng là suy nghĩ đường lùi về sau.”

Lý Trọng Nguyên có chút xấu hổ, cúi đầu nói. “Phụ Vương nói phải, Trọng Nguyên...”

Sài Tịnh cười lớn, đứng dậy, ngắt lời phụ quân. “Sao cả nhà đều chỉ biết tiến không biết lùi thế, con đây lại cảm thấy Trọng Nguyên nói phải, Tô thái úy có thể dùng nhưng phải để ý nhiều. A Hoành, tẩu nói xem phải không?”

Nhạc Hoành hiểu ý nói: “Quận mã gia lo lắng chu toàn, là ta lỗ mãng mà thôi...”

Sài Dật lại ho khan vài tiếng, sắc mặt đỏ bừng, Sài Chiêu tiến lên khẽ vuốt lưng ông, nhỏ giọng nói. “Thúc phụ có chuyện gì từ từ nói sau, con dìu người đi nghỉ trước.”

Sài Dật khẽ xoay người, khó nhọc nói: “Còn chuyện vào kinh nữa, ta cũng không muốn con và A Hoành mới tân hôn đã phải xa cách, vậy nên cứ để Trọng Nguyên và Tịnh Nhi cùng bốn vương đi là được.”

Sài Chiêu đỡ lấy Sài Dật đã bước không vững, giọng kiên quyết nói: “Vấn đề con và thúc thúc đi thì hơn, còn A Hoành...” Sài Chiêu quay đầu nhìn vào mắt Nhạc Hoành nói: “Nàng cũng đi cùng đi.”

Nhạc Hoành đang muốn nói gì đó thì ánh mắt đầy ẩn ý của Sài Chiêu đã lướt qua khiến nàng chỉ đành hậm hực ngồi xuống.

Nhìn theo thúc cháu Sài Dật rời khỏi đại sảnh, vẻ mặt Lý Trọng Nguyên có chút mất mát. Sài Tịnh giữ chặt tay áo hắn, ung dung nói: “Không cần đi vào kinh là chuyện tốt, chuyện công Lương sau này còn nhiều bề bộn, phu thê ta coi như là nghỉ ngơi trước, bọn A Hoành còn phải ghen tỵ với chúng ta ý chứ.”

Lý Trọng Nguyên cười buồn, khẽ thở ra một hơi nói: “Thiếu chủ là huyết mạch của Sài gia, phụ vương đi đâu cũng đưa thiếu chủ đi là chuyện nên làm, là ta suy nghĩ nhiều thôi.” Nói xong khẽ phát tay áo, im lặng đi ra bên ngoài.

Sài Tịnh nghĩ muốn an ủi trưởng phu vài câu, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào bụng, yên lặng đi theo hắn.

Nhạc Hoàn tựa như hiểu ra được gì đó, Vân Tu thông thả đi đến bên cạnh nàng, ra vẻ hiểu chuyện nhỏ giọng nói: “Thư sinh chính là như vậy, trong đầu nghĩ toàn chuyện phức tạp thôi.” Nói xong lại nhin không được cười nói. “Thiếu chủ thật sự là một bước cũng không rời khỏi phu nhân được, chuyện này cũng muốn mang cô đi, xem ra người muốn đi thì không được đi, kẻ không muốn đi lại phải đi, thật sự là khó xử quá đi.”

Nhạc Hoàn không có tâm tư đầu vô mông với Vân Tu, nhìn bóng dáng Lý Trọng Nguyên nói: “Trước giờ quận mã gia đều như vậy sao?”

Vân Tu nhìn ra phía ngoài xem xét tình hình xong gật đầu nói. “Vương gia coi như là coi trọng quận mã gia, nhưng phu nhân biết đấy, Sài gia là võ tướng, vị quận mã gia này của chúng ta đầu óc thư sinh, cho nên hơi yếu đuối tí. Nhưng biết sao được? Quận chúa từ nhỏ đã thích hần, ai có thể xoay chuyển được ý của quận chúa chứ. Vương gia cũng chỉ có thể đồng ý hôn sự của hai người bọn họ thôi. Quận mã gia thân tuy là con rể của vương gia, nhưng có đại sự gì vương gia vẫn bàn bạc với thiếu chủ thôi...” nói xong Vân Tu nháy nháy mắt, thấp giọng xuống nói: “Dù sao hần cũng là họ Lý, thiếu chủ mới đích thực là dòng dõi của Sài gia.”

Nhạc Hoàn nhìn ánh mắt đầy vẻ đắc ý của Vân Tu, lời đầy ý vị, sâu xa cúi đầu nói: “Sài quận chúa, cũng là người nhà họ Sài.”

Vân Tu ngẩn người, như là hiểu được chuyện gì, cắn mu bàn tay lộ ra vẻ cảnh giác nói: “Vân Tu biết rồi... Về sau sẽ không nói lời lung tung nữa.”

Ánh trăng đã lên cao, Sài Chiêu đã ở thư phòng xem sách hơn nửa ngày, Nhạc Hoàn cũng muốn vào trong tìm một quyển sách, vài lần đã định gõ cửa, lại chần chờ buông tay, tức giận người nào đó sao có thể ở trong đó nửa ngày không bước ra nửa bước.

Đang lúc do dự không biết có nên vào hay không thì thấy có người hầu bưng trà bánh đi vào, Nhạc Hoàn bước nhanh lên tiếp nhận, xoay người gõ cửa phòng.

“Hôm nay không cần mang trà bánh vào đâu, lui ra đi.”

Lời còn chưa dứt cửa phòng đã nghe kệt một tiếng, Nhạc Hoàn đang định tiến vào lại lui. Sài Chiêu nghe thấy tiếng mở cửa có chút tức giận, ngẩng đầu lên đang định trách cứ vài câu thì thấy vẻ xoay người của Nhạc Hoàn thật tức cười, bỏ cuốn sách trong tay xuống. “Là nàng sao, cửa mở rồi, mau vào đi.”

Nhạc Hoàn buong trà bánh, há miệng nói: “Chàng ở thư phòng cả nửa ngày, đường đường là Sài thiếu chủ cũng dụng tâm chăm chỉ đến vậy sao?”

Sài Chiêu lấy một miếng mứt tảo lên ném, thông thả nói: “Không suy nghĩ nhiều sao có thể là thiếu chủ hữu dụng, quay về Vân Đô đã khó, giữ Vân Đô càng khó, không thể lười biếng được.”

Nhạc Hoàn thấy y ăn, cũng làm như vô tình đi đến bàn của y, nhìn cuốn sách trên mặt bàn. “Đạo mưu binh.” Nhạc Hoàn cẩn thận cầm lên xem vài trang. “Chàng xem cuốn binh thư này hơn nửa ngày sao?”

Sài Chiêu gật đầu nói: “Sao, A Hoàn cũng đọc binh thư à?”

“Mưu kế dùng binh, tựa như quỷ thuật. Ta vốn cũng có chút hứng thú nhưng cha không cho ta và ca ca xem chúng.” Ánh mắt Nhạc Hoàn lộ ra chút phiền muộn, khẽ buong cuốn sách trên tay xuống. “Cha từng nói, đại tướng phải là người quân tử, dựa vào bản thân, dụng binh không được dùng thuật quỷ. Chàng khổ đọc nửa ngày là đọc chính thứ này ư?”

“Tình quốc công có cách dạy con gái nên người, không hổ là danh tướng.” Sài Chiêu đến gần Nhạc Hoàn, khẽ cầm lấy cuốn sách đã ố vàng “Đạo dùng binh” lên. “Ta xem nó không phải vì mưu kế âm dương trong nó. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, ta biết nó không dùng đến nó nhưng kẻ địch đừng mơ tưởng dùng nó mà hại ta, ngoài ra không có gì khác cả.”

Nhạc Hoàn nhìn Sài Chiêu kiên định trước mặt, chậm rãi rút tay ra, cúi đầu nói: “Ta chỉ định vào đây tìm xem có cuốn sách nào hay không để đọc, nhưng thôi ta đi ra vậy...”

Sài Chiêu khẽ nắm lấy mấy ngón tay của Nhạc Hoàn. “Nếu đã vào rồi, thì ngồi cùng ta một lát.”

Nhạc Hoàn lấy một miếng bánh nướng, cầm lên lại buông, Sài Chiêu tự nhiên cầm lấy bẻ thành hai nửa, đưa tới tay nàng cười nói: “Ý A Hoàn là muốn vi phu giúp nàng phải không?”

Nhạc Hoàn đành phải cầm lấy nửa miếng bánh kia, dừng một lúc mới nhét cả vào miệng. Thấy nàng ăn, Sài Chiêu thấy hai gò má đỏ ửng của nàng, sau đó lại đưa trà cho nàng, tự nhiên nói: “Mới đến Vân Đô được mấy ngày đã phải lên đường đi vào kinh, nàng có nguyện ý đi theo ta không?”

Thấy Nhạc Hoàn không nói gì, Sài Chiêu tiếp tục nói: “Lần này vào kinh chính là chuyện khởi binh công Lương, ta muốn đưa nàng đi theo là bởi vì nàng đã từng nói với ta, sau này khi ta khởi binh công Lương nhất định phải đưa nàng đi theo. Mà nay mọi chuyện đều đã chuẩn bị chu toàn chỉ đợi hoàng thượng ân chuẩn.”

“Quận mã gia hình như cũng muốn đi...” Nhạc Hoàn thổi hơi trà đang bốc lên thấp giọng nói.

Đôi mày Sài Chiêu khẽ nhíu, ánh mắt lợi hại chăm chú nhìn Nhạc Hoàn. “Nàng cũng nhận ra sao? Nói ta thử nghe xem thế nào?”

“Chàng rõ ràng đã hiểu ý của ta, còn muốn ta nói gì nữa.” Nhạc Hoàn ảo não nói.

Sài Chiêu khẽ mỉm cười, cầm ly trà nhấp một ngụm. “Tuy Trọng Nguyên vẫn gọi ta một tiếng thiếu chủ, nhưng hắn đã thành thân với quận chúa, chính là em rể của ta, cũng là con rể của thúc phụ. Một tiếng thiếu chủ gọi thì dễ nhưng đã sớm không còn là chủ tớ rồi. Ý của nàng ta hiểu, chuyện này nặng nhẹ ta đều rõ.” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàn nói: “Quả nhiên là là phu nhân của ta, cho dù nàng không nghĩ nhiều nhưng cũng thay phu quân mình suy tính, đúng không?”

Nhạc Hoàn bỗng đứng bật dậy, lập tức đi đến bên bàn làm việc, tùy ý chọn mấy cuốn sách, sau đó chậm chậm đi ra ngoài, Sài Chiêu cũng không đứng dậy, che miệng cười.

Đến bữa tối cũng không thấy bóng dáng Sài Chiêu đâu, Sài Tịnh thấy Nhạc Hoàn đã nhìn ngó mấy lần, vừa ăn vừa nói: “Không cần đợi huynh ấy đâu. Huynh ấy cả ngày ở trong thư phòng rất ít khi ăn cơm cùng với chúng ta, nhà bếp đã chuẩn bị đồ ăn khuya cho huynh ấy rồi, ăn khuya xong huynh ấy sẽ về tìm tẩu.” Nói xong nháy nháy mắt hạnh cười nói: “Vợ chồng son mà, huynh ấy rất quyến luyến tẩu.”

Nhạc Hoàn cầm bát lên ăn vài miếng, Sài Tịnh thấy hai má nàng đỏ bừng cũng không có chọc nàng nữa.

Phòng ngủ, rèm hở còn chưa có tháo xuống, dưới ánh nến lay động liên phản nên ánh đỏ mê người, Nhạc Hoàn dựa trên giường, nửa tỉnh nửa mê, chỉ cảm thấy chữ viết của cuốn sách trên tay mờ ảo. Giờ Tuất cũng đã qua, vẫn chưa thấy bóng dáng Sài Chiêu đâu.

Nhạc Hoàn lại nghĩ tới đêm qua, nửa đêm nàng chợt tỉnh lại, nghe thấy hơi thở đều đều của người đàn ông nằm bên cạnh, thế nhưng không chút e ngại nàng nghiêng người lẳng lặng ngắm nhìn trượng phu của chính mình, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt y cũng rất tuần tú, căn bản là do nàng chưa từng nghiêm túc quan sát khuôn mặt y, hay là... nàng không dám?

Đó là một khuôn mặt lạnh lùng đường nét góc cạnh rõ ràng, lông mày đen như hoạ, hai cánh môi khẽ mở tựa như đang trong mộng cũng muốn nói gì đó với nàng. Nhạc Hoàn bỗng dưng rất muốn ngắm đôi mắt dài màu xám của y, nhìn dáng vẻ khi y nhìn chăm chú vào chính mình... Nhưng y ngủ say như vậy, lúc này nàng mới phát hiện ra, có lẽ bản thân mình đã thích... đôi mắt xám kia.

Tựa như sa vào đôi mắt thâm tình của y, rơi vào đáy mắt thâm sâu không đáy của y, bản thân nàng càng vùng vẫy càng không thể thoát ra, thâm nghĩ cứ trầm luân như vậy đi, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Đêm tân hôn đó, ngay tại thời khắc hai người không còn gì ngăn cách ôm chặt lấy nhau kia, Nhạc Hoàn cảm thấy y muốn đi vào, nhưng y không có. Y hẳn là thực lòng yêu nàng, cho nên y lựa chọn chờ.

Nhạc Hoàn cứ suy nghĩ lung tung đứt quãng như vậy, mí mắt dần dần nặng xuống, đầu dựa vào cạnh giường cứ thế hạ xuống, cuối cùng xoạt một tiếng ngã vào vòng tay ấm áp kia ... rồi đột nhiên bừng tỉnh dậy.

Đôi mắt màu xám càng lúc càng gần chính mình... vẫn đang trong mộng sao... Nhạc Hoàn chớp chớp hai mắt.

Bàn tay Sài Chiêu khẽ vuốt vuốt ve búi tóc buông lỏng của nàng, khàn giọng khẽ nói: “Ta cứ tưởng nàng đã ngủ rồi, nếu biết nàng vẫn còn chờ ta, ta đã sớm trở về phòng rồi.

77. Chương 39: Chương 32: Đêm Nồng Nhiệt

Đi lang thang được mấy bước, Nhạc Hoàn tựa như đoán được nơi Sài Chiêu đi, túm chặt áo khoác lông cừu hướng về phía biệt uyển của Vân Tu đi tới.

“Cái gì! ?” Vân Tu lớn giọng hét: “Thiếu chủ. . . và thiếu phu nhân. . . còn chưa, còn chưa... thành chuyện?”

“Người lớn giọng chút nữa, tốt nhất là làm cho tất cả người trong vương phủ đều nghe thấy hết đi.” Sài Chiêu tay gầy hoả lò, lạnh lùng liếc Vân Tu.

Vân Tu bịt miệng lại, ngồi xổm xuống. “Đã là vợ chồng bái đường rồi, thiếu phu nhân còn chờ gì chứ? Thiếu chủ làm sao chưa đủ tâm ý chứ, ta đây cũng cảm thấy uỷ khuất thay cho ngài...”

“Chúng quy lại A Hoàn vẫn còn cảm thấy có chút xa lạ với ta.” Sài Chiêu chà tay. “Ngày còn dài, nàng nhất định sẽ nhận thấy mặt tốt của ta. Ta thật sự không thấy uỷ khuất gì, chỉ sợ thiệt thòi cho người, chiếm chỗ của người, còn phải giúp ta gạt người khác...”

“Ý thiếu chủ là gì chứ?” Vân Tu phát tay áo. “Vân Tu có thể uống rượu nói chuyện cùng thiếu chủ đầu đêm là chuyện tốt mong không được ý chứ.”

Vân Tu nâng bầu rượu, rót đầy chén cho y. Sài Chiêu khẽ lắc lắc chén rượu trong suốt, từ từ ngửa đầu lên uống cạn sạch, thoáng nhìn tuyết bay ngoài trời, nhin không được đứng lên đi đến bên cửa sổ, đẩy một cánh ra nhìn ra ngoài.

Trong viện, một bóng người chậm chạp đi tới càng lúc càng gần, dưới đêm đen đầy tuyết khuôn mặt xinh đẹp của nàng nổi bật lên, ánh mắt Sài Chiêu có chút lay động nhìn kỹ người đi tới... “A Hoàn?”

Vân Tu còn chưa kịp ngẩng đầu, Sài Chiêu đã đẩy cửa bước nhanh đi ra ngoài.

“A Hoàn.”

Nhạc Hoàn thấy Sài Chiêu thực sự ở trong này, cũng khẽ thở phào một hơi. Sài Chiêu đỡ bờ vai của nàng, đau lòng nói: “Tuyết dày như vậy, nàng không ở trong phòng đợi, chạy đến đây là gì chứ?”

Nhạc Hoàn muốn nói lại thôi, nhưng nhin không được mở miệng nói: “Chàng không về phòng ngủ lại trốn ở đây làm gì hả?”

Sài Chiêu chậm rãi thu tay lại, nhìn bông tuyết từ từ phủ kín mặt đất nói: “Như ta đã nói với nàng đó, trốn ở đây là vì muốn tốt. Đợi mấy ngày nữa... ta sẽ quay trở về ngủ...”

Thấy Sài Chiêu tránh né mình, hốc mắt Nhạc Hoàn bắt đầu có chút mơ hồ, cũng không biết là nước tuyết tan ra hay là nước mắt, im lặng một lát, hít hít mũi nói, “Quên đi, chàng muốn ở đâu thì ở.”

Sài Chiêu nâng mắt nhìn thấy Nhạc Hoàn bước chân không vững, đang muốn mở miệng nói gì đó đã nghe thấy Vân Tu trong phòng hô lớn: “Thiếu chủ, ta đóng cửa đi nghỉ đây, thật sự là mệt quá rồi.”

Nghe tiếng cửa đóng rầm lại, Nhạc Hoàn cảm môi mới không bị Vân Tu làm cho cười ra tiếng.

Sài Chiêu bắt đắ dĩ, không biết đi đường nào. Nhạc Hoàn ảo não xoay người. “Nếu không còn nơi nào để đi, cũng không muốn chết cồng bên ngoài, chàng cũng chỉ có thể theo ta trở về.”

Sài Chiêu bất động thân mình, cố ý nói: “Có lạnh chết còn hơn ghen chết đấy thôi, trở về với nàng cũng chưa chắc là chuyện tốt gì.”

Nhạc Hoàn há lớn miệng thở dốc, cũng không quản Vân Tu còn ở bên trong, nhin không được lớn tiếng nói: “Chàng không chịu thử thì sao biết được bản thân sẽ ghen mà chết. Sài thiếu chủ không phải chỉ dám thử một lần thôi chứ, nếu chàng không trở về vậy để ta chết công đi.”

Sài Chiêu thấy nàng nổi giận, chỉ chần chừ giây lát rồi đột nhiên túm lấy cổ tay nàng, đi thẳng về tấm phòng của mình. Lốp tuyết trên mặt đất kéo dài dấu chân hai người.

“Buông tay!” Nhạc Hoàn vội la lên. “Chàng không biết nặng nhẹ gì cả, làm đau ta.”

Sài Chiêu vội vàng ôm choàng lấy nàng, cúi đầu dán vào hai gò má đông lạnh của nàng, nóng bỏng nói: “Như vậy sẽ không đau chứ? Ta cùng nàng trở về được không?”

Giọng nói khàn khàn tựa như mang theo ma lực làm cho Nhạc Hoàn an tĩnh lại, khuôn mặt tuần lãng nổi bật dưới trời tuyết, cho dù là không nói lời nào cũng mang theo khí phách hơn người. Thời khắc đó Nhạc Hoàn bỗng hiểu được, điều nàng e ngại không phải là nam nhân trước mắt này mà là sợ hãi bản thân mình không giữ được y.

Bếp lò toả hơi ấm dễ chịu bao trùm cả tấm phòng, Sài Chiêu dựa vào cửa phòng thở dốc, càng ôm chặt Nhạc Hoàn vào lòng hơn.

“Còn không mau thả ta xuống.” Nhạc Hoàn đánh đánh cánh tay Sài Chiêu.

Sài Chiêu đè nén hơi thở dồn dập đáp: “Không thả.”

Nhạc Hoàn cũng không giãy dụa, ra vẻ tự nhiên nói: “Chàng không sợ mệt vậy thì cứ ôm ta đi, làm phiền Sài thiếu chủ rồi.”

Sài Chiêu không nén được phải cười thành tiếng, không mấy khi Nhạc Hoàn thấy được bộ dáng cười thoải mái của y, mở lớn mắt nhìn chăm chăm, cảm thấy y cười cũng rất điểm trai.

“Ta muốn ôm nàng mãi thế này không muốn buông.” Sài Chiêu ghé sát bên tai nàng lại cười nói. “Nhưng chuyện đó vẫn cứ phải buông nàng ra mới làm được.”

Nói xong, Sài Chiêu đã đi đến bên giường, cúi đầu hôn môi nàng, dịu dàng đặt nàng xuống nệm giường, thấy nàng ngồi im lặng, mười ngón tay túm chặt lấy nhau, y biết Nhạc Hoàn vẫn còn có chút khẩn trương, bổi rối.

Sài Chiêu khẽ nâng mặt nàng lên, không đành lòng dời mắt, cứ vậy ngắm hồi lâu, thừa lúc nàng chưa chuẩn bị đầu ngón tay đã tìm tới khuy áo của nàng, đẩy áo khoác lỏng cườ ra. Lông cườ trắng noãn rơi xuống mặt đất, màu áo hồng đào bên trong càng tôn lên vẻ động lòng người của nàng, Sài Chiêu thật cẩn thận cởi từng nút thắt trên áo nàng, có chút thăm dò hỏi: “A Hoàn, nàng còn sợ sao?”

Nhạc Hoàn không có cản bàn tay nóng bỏng của y, cặp mắt nói thầm: “Có cô gái nào mà không sợ chứ...”

Sài Chiêu chậm rãi cởi áo của nàng ra, dịu dàng cởi thay nàng, lại thấy bên trong còn mặc một chiếc váy ngắn màu hồng nhạt, trầm giọng nói: “Mùa đông đúng là phiền phức, mặc tầng này lớp khác, cứ như cởi mãi không hết vậy.”

Nhạc Hoàn ngồi yên không động, cặp mắt nhìn bàn tay di động của Sài Chiêu, nháy mắt nói: “Nếu chàng ngại phiền, thì đừng động nữa.”

Bàn tay Sài Chiêu thoáng dừng lại vài giây, mạnh mẽ xé toạc váy ngắn của nàng, cười một tiếng, đem da thịt nõn nà ẩn hiện dưới lớp trung y đỏ bưng của nàng nhìn không sót gì. “Vậy thì sẽ không phiền nữa.”

Nhạc Hoàn đau lòng nói: “Đây là xiêm y mới đặt mua hôm nay đó.”

Sài Chiêu đâu còn lòng nào nghe nàng than thở, bàn tay đã sớm cởi hết những trói buộc trên người Nhạc Hoàn, hơi thở dồn dập cứ ngơ ngác thưởng thức cơ thể nàng. Nhạc Hoàn thừa dịp y ngây ngốc, vội kéo lấy chăn trùm lấy người, đôi mắt mở lớn kinh ngạc nhìn trần nhà.

Cổ họng Sài Chiêu khô khốc, cổ áo khoác của mình ra ném trên mặt đất, trung y màu trắng đơn giản bên trong cũng bị cởi ra ném xuống đất, không quan tâm trên người vẫn còn dính vài bông tuyết, vội vàng xốc lên cái chăn đang che lấp thân hình như ngọc của Nhạc Hoàn.

Nhạc Hoàn chưa kịp phản ứng, Sài Chiêu đã trở người đè lên người nàng, đôi mắt nhìn nàng chăm chú, cánh tay chống xuống nệm giường tựa như sợ làm đau nàng. Tiếp xúc với cơ thể nóng hầm hập của y, bỗng nhiên Nhạc Hoàn có chút sợ hãi, vội vàng quay đi, không nhìn y.

Sài Chiêu xoay đầu của nàng lại, giọng nói trầm thấp như nỉ non: “A Hoàn nhìn ta đi, ta muốn nàng nhìn ta.”

Nhạc Hoàn có bướng nữa lúc này cũng không dám trái lời y, đành phải nhìn vào đôi mắt đỏ rực của y, cảm thấy toàn thân nóng như bị lửa thiêu đốt.

Sài Chiêu nuốt nước bọt, ôm chặt lấy thân thể Nhạc Hoàn, ôn như nói: “Ôm lấy vai của ta.”

Nhạc Hoàn do dự ôm lấy bờ vai dày rộng của y, lòng bàn tay không ngừng run rẩy. Sài Chiêu hít một hơi thật sâu, chôn đầu mình vào ngọn núi mình đã khát vọng từ lâu, không kiềm được khẽ rên lên một tiếng trầm thấp.

Nhạc Hoàn tim đập loạn nhịp, mặt đỏ bừng, nhắm chặt mắt lại đợi mọi chuyện tiếp diễn, Sài Chiêu như là cảm giác được nàng nhắm mắt, ôn nhu nói: “Đừng nhắm mắt, nhìn ta là được rồi.”

Nhạc Hoàn bị y nhìn thấu cảm thấy run rẩy, cánh tay ôm bả vai y càng thêm lạnh lẽo.

Bàn tay Sài Chiêu dịu dàng vuốt ve cô gái dưới thân, đợi đến khi thấy nàng không còn run nữa, lúc này mới thoáng thả lỏng, cảm xúc cố gắng áp chế khi nãy bỗng nhiên dâng trào, lòng bàn tay do dự tìm kiếm xuống dưới, cuối cùng cũng tìm được nơi thần bí mê người kia.

Nhạc Hoàn cúi đầu than một tiếng, bất giác co người lại, ánh mắt tràn đầy ngưng ngùng cùng e sợ.

Sài Chiêu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt run rẩy của nàng, môi hôn lên chóp mũi nàng, thì thầm nói: “Đừng sợ, đã là vợ chồng dù sao cũng phải có chuyện như vậy, ta còn không sợ, nàng sợ gì chứ?”

Nhạc Hoàn nghe y nói, cứng ngắc gật gật đầu, rất nhanh thả lỏng cơ thể làm bộ phó mặc cho số phận.

Sài Chiêu ra vẻ thoải mái nói chuyện với nàng, thừa dịp nàng thoáng thả lỏng, bàn tay dần dập tách đôi chân nàng ra, nhổm người dậy, đem nơi đã sớm cường ngạnh không thể cưỡng chế của mình giải phóng, thâm nghĩ nhanh chóng tiến vào khu rừng bí mật ẩm ướt kia, cùng hưởng thụ sự vui sướng khó tả với thể tử yêu thương sâu sắc của y.

Nhạc Hoàn đã cảm giác được nơi cứng rắn của y càng lúc càng tiến đến gần mình, nàng biết, lúc này đây là chính nàng can tâm tình nguyện gắn bó với y, từ nay trở đi, đời này kiếp này nàng không thể rời xa y nữa.

Nơi cực nóng ở cửa động mềm mại của Nhạc Hoàn, Nhạc Hoàn kinh hoảng ôm chặt lấy bờ vai Sài Chiêu, móng tay bấm chặt vào da thịt y. “Chàng đi vào nhẹ nhàng một chút.”

Đôi mắt màu xám của Sài Chiêu nhìn chằm chằm cô gái ngày thường không chút sợ hãi, không màng hơn thua này, hận không thể nuốt chửng nàng vào miệng mà yêu thương, Sài Chiêu hôn sâu cánh môi nàng, nhưng không có đáp lại lời nàng.

Kiểm đã tra vào vỏ, Nhạc Hoàn đau đến mức thét lên, đầu ngón tay tựa như bấm tan nát da thịt của Sài Chiêu. “Đau quá ...”

Mây kiếm của Sài Chiêu nhúu chặt lại, y cũng muốn thương tiếc thể tử của mình, nhưng y không thể khống chế được bản thân, cho dù y có thể khống chế được thiên hạ vạn vật, nhưng đối với người dưới thân này, y cũng chỉ có thể bó tay.

Sài Chiêu hôn chặt khuôn mặt Nhạc Hoàn, triền miên an ủi nói: “Rất nhanh sẽ qua thôi, A Hoàn, chịu một chút đi...”

Nhạc Hoành biết sẽ đau, nhưng không nghĩ là đau đến vậy, cơ thể mình tựa như bị xé thành hai nửa, cong người lên gắt gao quần chặt lấy Sài Chiêu, đôi mắt lấp lánh nước mắt.

Sài Chiêu cũng đau lòng thê tử, nhưng y biết hôn nay cho dù có chuyện gì đi nữa cũng phải tiếp tục, nghĩ vậy lại tiếp tục đi vào, Nhạc Hoành run rẩy không ngừng rên đau, đã đau đến mức không thể kêu thành tiếng nữa.

Thấy trán Nhạc Hoành ướt đẫm mồ hôi, vẻ mặt đau đớn, Sài Chiêu cắn chặt răng, nghĩ thầm, đau lâu dài không bằng đau một lúc rồi xong, y mạnh mẽ ngang ngược đi vào.

“A Hoành còn nhớ đêm chúng ta ở trong sơn cốc không?” Sài Chiêu ngừng lại nói.

Nhạc Hoành đã đau đến mặt đỏ ửng, khó than ra tiếng nói: “Đêm hôm đó, sao ta có thể quên được chứ?”

“Không phải nàng vẫn hỏi ta sao...” Cổ họng Sài Chiêu lại khô khốc. “Tóm lại ta thấy gì chứ?”

“Này...” Nhạc Hoành nhất thời quên đi đau đớn. “Rốt cuộc chàng cũng muốn nói cho ta biết sao?”

“Vậy ta sẽ nói cho nàng biết.” Sài Chiêu nhân cơ hội Nhạc Hoành lơ lửng, mạnh mẽ chiếm đóng hoàn toàn, cuối cùng cũng có được hoàn toàn cô gái vốn dĩ lên thuộc về y từ lâu. “Ta sẽ nói cho nàng biết.”

Ngoài tiếng rên rỉ của Nhạc Hoành, Sài Chiêu cũng ngâm lên một tiếng, thân thể hai người đều ướt đẫm mồ hôi, trong chăn đêm ẩm áp nhất thời tràn ngập hơi thở ngọt ngào.

Nhạc Hoành cắn chặt bờ vai Sài Chiêu, từng viên nước mắt như chân trâu tuôn trào, Sài Chiêu vẫn còn thở gấp nói: “A Hoành, được rồi, A Hoành...”

Nhạc Hoành thầm nghĩ muốn xin tha, nhưng ngạo khí trong lòng không chịu thua, cho dù đã đau đến mức khóc ra tiếng, nhưng nhất định không chịu mở miệng xin một câu.

Mồ hôi từ thái dương Sài Chiêu chảy xuống tý tách, dù vậy, động tác ra vào vẫn không có ý ngừng lại.

Cảm giác tê dại dần dần thay thế đau đớn, Nhạc Hoành mơ hồ nghe thấy tiếng rên rỉ khiến người khác đỏ mặt của mình, không khổ ngâm chặt môi không cho bản thân ngâm ra tiếng. Sài Chiêu rút tay gạt những sợ tóc ẩm ướt tán loạn trên mặt nàng, thấp giọng nói: “A Hoành của ta, kiếp này, không được rời xa ta nữa, hứa với ta ...”

Nhạc Hoành quật cường quay mặt đi không đáp lại y, Sài Chiêu lại yêu thương xoay mặt nàng lại: “Hứa với ta một câu.”

78. Chương 31: Không Thể Kiềm Chế

“Giờ nào rồi?” Nhạc Hoành nhìn mấy ngọn đèn lồng sáng tỏ, mơ hồ hỏi.

“Qua giờ tý rồi.” Sài Chiêu vừa nói vừa cúi thắt lưng trên eo xuống.

“Ngày nào chàng cũng ngủ muộn như thế sao?” Nhạc Hoành cũng không nghĩ gì, miệng vừa hỏi thân mình đã nằm xuống giường.

Sài Chiêu tháo xong thắt lưng, cởi áo choàng màu đen ra, dừng lại nói: “Căn bản là không muốn về phòng sớm, khiến cho nàng và ta đều cảm thấy ngại ngùng. Vốn định ở thư phòng luôn, nhưng sợ những kẻ nhiều chuyện nhìn thấy... Ta và nàng dù sao cũng mới thành hôn, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là trở về phòng thì hơn.”

Sài Chiêu lải nhải một hồi mới phát hiện ra Nhạc Hoành đã trèm chăn ngủ. Nhất thời y cảm thấy có chút áy náy, khẽ nhắc chăn lên nằm xuống, đem cánh tay để ngoài của nàng cho vào trong chăn. Tiếp xúc với da thịt mềm mại của nàng, lòng có chút áy náy nhưng kim lòng không được vuốt ve mãi không buông tay.

Cứ cứng đờ nằm như thế trong chốc lát, Sài Chiêu nghe thấy hơi thở đều đều bên cạnh, cảm thấy từ tai đến lòng bàn chân đều phát nóng, hơi thở của mình cũng bắt giác trở lên dồn dập.

Sài Chiêu xoay người quay lưng lại với Nhạc Hoàn đang ngủ say, cố gắng bình ổn nỗi lòng xao động, xoay qua lộn lại mấy vòng, cổ nhiệt khí trong người làm thế nào cũng không tán đi. Sài Chiêu cắn môi dán chặt Nhạc Hoàn, đem thân thể mềm mại không xương của nàng ôm vào trong ngực, dựa vào nơi mềm mại trước ngực nàng, lúc này mới cảm thấy thư thái hơn chút.

Nhạc Hoàn trong lúc ngủ mơ cũng vô lực kháng cự, miệng khê lằm bằm vài tiếng nhưng cũng không có tỉnh lại, Sài Chiêu sờ soạng tay nàng, bàn tay đầm mồ hôi nắm chặt lấy tay nàng, trong không gian tối tìm được cánh môi mềm mại của nàng, không kiềm chế được cứ thế hôn lên.

Đêm nay, dây dưa mà đau khổ, Sài Chiêu cơ hồ thức tận tới bình minh.

Lúc Nhạc Hoàn mở mắt ra, chân trời đã sáng, Sài Chiêu bên cạnh nửa nằm nửa ngồi, đôi mắt màu tro nhìn nàng đầy suy tư.

“A Hoàn.” Yết hầu Sài Chiêu giật giật, khó khăn nói: “Từ hôm nay... ta vẫn nên ngủ ở nơi khác thôi. Ta sợ bản thân mình không kiềm chế được, sẽ muốn nàng.”

Sài Chiêu nhú chặt mày, thở dốc từng ngụm một. “Nếu không phải đã hứa với nàng, ta đã không kìm được rồi.”

Vừa dứt lời, Sài Chiêu vội vàng xoay người xuống giường, khoác áo lên nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Nhạc Hoàn chỉ kịp đứng dậy, còn chưa kịp gọi y, chỉ thấy tấm y sà vào lòng, cúi đầu nhìn xuống, da thịt vốn mềm mại trắng trẻo giờ đây từng mảng, từng mảng đỏ sẫm, trong lúc hoảng hốt dường như nhớ ra trong lúc ngủ mơ, Sài Chiêu không thể kiềm chế xong lại kịch liệt áp chế mê loạn.

Thư phòng.

“Đã nhiều ngày nay mưa tuyết không ngừng, đường đi vào kinh nhất định không dễ dàng gì.” Sài Chiêu thêm nước vào ly trà, đợi đến khi trà vừa đủ ấm mới đưa đến trước mặt Sài Dật. “Thức phụ, hay là... một mình con đi là được rồi, người ở lại Văn Đô bảo dưỡng thân thể cho tốt.”

Sài Dật nén lại cơn ho dữ dội, ho khan vài tiếng, nghỉ một lúc mới nói: “Chuyện đánh Lương, tất cả mọi người sẽ nhìn chằm chằm Sài gia ta, bốn vương phải tự mình diện kiến thánh thượng, biểu thị quyết tâm của binh tướng Sài gia, nhất định sẽ đánh bại lời của đại thần cả triều.

Sài Chiêu cũng biết Sài Dật nói đúng, nhưng lại nhìn dáng vẻ bệnh tật của ông, lòng lại có chút chần chờ, nói: “Hay là để cho Trọng Nguyên và quận chúa cùng đi.”

Sài Dật nhìn vẻ mặt trấn định của Sài Chiêu “Chuyện bốn vương hối hận nhất trong đời này là chỉ có một đứa con gái, may mà còn có đứa cháu A Chiêu đắc lực này. Trọng Nguyên dù sao cũng chỉ là con rể, máu trên người cũng không phải là huyết thống của Sài gia... A Chiêu, lời của thúc thúc con còn chưa hiểu sao?”

Sài Chiêu lùi ra sau vài bước nói: “Con hiểu ý của thúc thúc.”

“Người đời đều nói thúc cháu ta lợi hại, lại cũng có người từng đề cập đến quan hệ giữa ta và Trọng Nguyên.” Sài Dật nhăn mặt, khê hóp một ngụm trà. “Bốn vương biết phải dùng Trọng Nguyên như thế nào, con làm tốt chuyện của chính mình là được rồi.”

“Con biết mình nên làm gì.” Sài Chiêu thuận theo nói.

Ngoài thư phòng, Lý Trọng Nguyên tay bưng khay đựng thuốc dừng bước. Lời nói của thúc cháu Sài gia từng câu từng chữ lọt vào tai, đâm vào tim hấn dội lên từng cơn đau đớn.

“Đứa con rể Lý Trọng Nguyên ta đây, chung quy lại không thể nào so với người mang họ Sài.” Lý Trọng Nguyên cười chua xót, đem bát thuốc đang bốc khói trên khay hất vào bụi hoa trong vườn, xoay người dứt khoát dời đi.

“Nói chuyện con và A Hoàn đi.”

Sài Chiêu né tránh ánh mắt của thúc thúc, bình tĩnh nói: “Con khôn khó nhiều năm, tái ông thất mã, còn tưởng rằng thiên nhân vĩnh cách, thâm nghĩ cả đời cứ vậy mà qua. Chỉ khi A Hoàn ở bên cạnh, con mới cảm thấy mình còn nhiều chuyện chưa làm được...”

Sài Dật vuốt râu nói: “Vậy cứ lần lượt làm từng chuyện một, nếu diệt được Lương quốc, thúc cháu ta... có thể làm nhiều việc hơn.”

Sài Chiêu nhìn chăm chú vào đôi mắt thâm trầm của Sài Dật, bình tĩnh nói: “Con nhất định sẽ hoàn thành ý nguyện của thúc phụ.”

Chợ Vân Đô.

Sài Tịnh lôi kéo Lý Trọng Nguyên đi dạo cùng Nhạc Hoàn, chỉ vào dãy phố dài không thấy đích, cười nói: “Khi ta còn bé, Vân Đô còn náo nhiệt hơn bây giờ, bây giờ cuộc sống của dân chúng cũng không còn giàu có như xưa.” Dừng một chút lại nói. “Tẩu phải đi vào kinh với đại ca, tiền cung là chuyện lớn, cho nên không thể chậm trễ nữa, đi nào, đi sắm cho tẩu ít đồ vật.”

Lý Trọng Nguyên dừng bước, ấp úng: “Tịnh Nhi, nàng đi cùng thiếu phu nhân đi... ta đến quán trà bên cạnh chờ được không?”

Sài Tịnh khẽ chớp mắt, cúi đầu ừ một tiếng. Nhạc Hoàn thấy ánh mắt Lý Trọng Nguyên có chút không vui, tựa như bụng đầy tâm sự, biết là phu thê hai người này có chút khúc mắc, cho nên kéo tay Sài Tịnh qua nói: “Ta còn có chuyện muốn nói với quận chúa, phiền quận mã gia phải chờ chúng ta rồi.”

Thấy Sài Tịnh và Nhạc Hoàn đã đi xa, Lý Trọng Nguyên mới thở dài một hơi, thông thả bước vào trà lâu ven đường, kêu chút trà bánh nhưng chẳng có lòng dạ nào nhắm nháp.

Lúc đang ngây người, phía đối diện có người ngồi vội xuống, Lý Trọng Nguyên hoàn hồn nhìn người kia liền cả kinh nói: “Là cô?”

Người nọ mặc một thân cẩm y màu trắng, mái tóc búi cao được buộc chặt bởi đồ búi tóc bằng vàng, đai đeo màu vàng ánh kim khiến cho vòng eo của nàng mềm mại như rắn nước, tuy là ăn mặc như nam nhi nhưng không thể che giấu được dung mạo nữ tử xinh đẹp.

“Tĩnh Trúc ra mắt quận mã gia.” Tô Tĩnh Trúc nở nụ cười yểu điệu với Lý Trọng Nguyên, tự nhiên cầm chén trà hắt chưa động đến bên môi nhấp một ngụm nói: “Trà ngon như vậy quận mã gia cũng không màng nếm thử? Không biết là đang nghĩ gì chăng?”

“Ta đang đợi bọn người Tịnh Nhi, không có việc gì nên ngồi đây thôi.” Lý Trọng Nguyên làm vẻ tự nhiên nói: “Tô tiểu thư cũng đi thưởng thức phồn hoa của Vân Đô sao?”

Tô Tĩnh Trúc từ từ buông chén trà xuống, ghé sát vào Lý Trọng Nguyên nói: “Vân Đô không tồi, nhưng tổng thể vẫn thiếu chút gì đó khí thế vương giả. Người của Sài vương phủ sẽ vào kinh diện kiến thánh thượng, quận mã gia còn có thời gian đi dạo cùng quận chúa sao? À mà sao không thấy vị Sài thiếu chủ nhà người đi cùng?”

Về mặt Lý Trọng Nguyên tỏ vẻ xấu hổ, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: “Chuyện vào kinh đã tính toán xong cả, thiếu chủ không thích náo nhiệt, cho nên tất nhiên sẽ không đi cùng...”

Tô Tĩnh Trúc cũng không khách khí với hắn, thản nhiên ăn bánh uống trà, ánh mắt linh hoạt liên tục liếc nhìn Lý Trọng Nguyên, môi đỏ mọng khẽ nhếch nở ra hương thơm mê người, nhẹ nhàng nói: “Nghe cha ta nói, Lý Trọng Nguyên của Sài vương phủ là nhân tài hiếm có, phụ tá dưới tay vương gia không ai có thể sánh kịp vị quận mã gia này, cho dù đứng trong triều đình cũng không thua gì một bậc mưu sĩ. Tô Tĩnh Trúc đã nghe đại danh quận mã gia từ lâu, lần này đến Vân Đô có dịp diện kiến thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Lý Trọng Nguyên thoảng gương mặt, lại vội sụp xuống. “Tô tiểu thư quá khen.”

Tô Tĩnh Trúc bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, ngón tay khẽ gõ mặt bàn nói: “Nhưng Tĩnh Trúc vẫn có một chuyện nghĩ mãi không ra... ngài là con rể của Sài gia, là phu quân của con gái duy nhất của ông ta, sao

ngài còn phải gọi Sài tướng quân một tiếng thiếu chủ chứ?”

Lý Trọng Nguyên sao lại không biết dụng ý của Tô Tinh Trúc, cười cười nói: “Tô tiểu thư có điều không biết rồi, ta vốn là một viên gia tướng của Sài gia, từ nhỏ đã ở trong phủ, làm bạn đọc sách tập võ với quận chúa, cho dù có phúc cưới được quận chúa làm vợ, ta cũng tự biết thân phận tôn ti, không dám vượt quá nửa bước.”

“Thì ra là thế...” Tô Tinh Trúc hiểu ra nói. “Thật sự là ủy khuất tài năng kinh thế như quận mã gia đây.”

Lý Trọng Nguyên thò đầu nhìn cửa hàng bên đường, chỉ thấy Sài Tinh đang vui vẻ chọn một tấm vải ướm lên người Nhạc Hoàn. Tô Tinh Trúc nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn bóng dáng Nhạc Hoàn buồn bã nói: “Vốn tưởng rằng đời này Sài Chiêu không thành thân, hiện giờ đại hôn của hắn với Nhạc Hoàn cử hành, nhìn cũng biết là thâm tình, sau này sinh con nối dõi cho Sài gia... Quận mã gia, Tinh Trúc chính là tốt bụng lắm lời nói vài câu, nếu là không hợp ý ngài, ngài cứ coi như chưa nghe thấy là được.”

Về mất mát trong giây lát lướt qua mặt Lý Trọng Nguyên bị Tô Tinh Trúc thu hết vào đáy mắt, Tô Tinh Trúc đứng lên, đem ly trà đặt vào tay Lý Trọng Nguyên, cười khanh khách nói: “Đa tạ trà của quận mã gia, Tinh Trúc không dám quấy rầy nữa.” Nói xong phất tay áo, quay người rời đi.

“Màu hồng xinh đẹp, xanh ngọc kiêu diễm như tiên ...” Sài Tinh liên miện nói. “A Hoàn mặc gì cũng đẹp, hay là mua cả đi.”

Nhạc Hoàn đang muốn mở miệng, Tô Tinh Trúc đã đến gần nói: “Vừa mới thành hôn, hồng nhật có vẻ tươi đẹp hơn.”

Nhạc Hoàn và Sài Tinh quay người lại, đang muốn đáp lại, Tô Tinh Trúc đã lẫn vào đám người đi thật xa. Sài Tinh nhìn dáng người lay động như nhành liễu trước gió, nói: “Lại là nàng ta, một nữ tử sao lại cứ thích giả nam thế không biết?”

Nhạc Hoàn buông tấm vải trong tay xuống, thản nhiên nói: “Có lẽ Tô tiểu thư quá mức xinh đẹp, nếu là giả trang nữ nhi, chỉ sợ Vân Đô này lại chật như nêm cối ý chứ.”

Sài Tinh cười xì một tiếng. “Lời này của A Hoàn đúng là cất nhắc vị Tô tiểu thư kia.”

Nhạc Hoàn nhìn tấm vải sa tanh màu hồng nhật kia, bình tĩnh nói. “Vây lấy tấm này đi.”

“Tẩu chắc là muốn nó chứ?” Sài Tinh kinh ngạc nói. “Là Tô Tinh Trúc chọn đó.”

Nhạc Hoàn vỗ vỗ cuộn vải nói: “Tô tiểu thư xinh đẹp như vậy, ánh mắt nhất định cũng rất tốt, lấy nó đi.”

“Tẩu đúng là ...” Sài Tinh lộ vẻ tán thưởng. “Phong độ như vậy, Sài Tinh ta đúng là rất ít gặp qua. Mấy ngày trước đây Tô Tinh Trúc làm trò trước mặt tẩu và phu quân, chẳng những tẩu không tức giận mà còn bình thản đến vậy.”

“Sài Chiêu chưa từng để mắt tới nàng ta thì ta phải so đo gì chứ?” Nhạc Hoàn đặt mấy mẫu bạc vụn lại, ôm lấy cuộn vải thấp giọng nói: “Đi dạo một vòng, đừng để cho quận mã gia phải chờ lâu, về đi thôi.”

Sài Tinh như là nhớ ra gì đó, ghé sát vào Nhạc Hoàn bên tai cười hỏi: “Giờ chỉ có hai người chúng ta, tẩu nói cho ta thử coi... đại ca của ta huynh ấy... đối đãi tẩu thế nào?”

Nhạc Hoàn đương nhiên biết ý Sài Tinh nói gì, hai má nóng lên, tùy tiện nói một câu: “Rất tốt...”

“Thật sao?” Sài Tinh há miệng. “Cái bản tính của huynh ấy mà cũng biết thương xót nữ nhân sao?”

Nhạc Hoàn lúi tay áo Sài Tinh. “Đi thôi...”

Sài vương phủ.

Trong tấm phòng, Nhạc Hoàn đã đợi hồi lâu, giờ tý cũng đã qua nhưng Sài Chiêu vẫn chưa quay về. Nhạc Hoàn đẩy cửa nhìn ra bên ngoài phòng, đèn thư phòng đã tắt từ lâu, Sài Chiêu này còn có thể đi đâu chứ...

Nhớ lại vẻ mặt gian nan nhần nhịn sáng nay của Sài Chiêu, Nhạc Hoàn bỗng nhiên có chút đau lòng. Nói thế nào đi nữa cũng là tướng quân 23 tuổi đầu, thành thân mấy ngày cũng không động vào thê tử, hẳn là rất khó chịu đi.

Người này... thực sự thích mình, hứa với mình như thế, thực sự là uỷ khuất bản thân y. Nhạc Hoàn, có thể gả cho nam nhân như vậy, người hẳn là nên cảm thấy đủ đi.

Ngừng một ngày tuyết bỗng dừng lại rơi xuống, ngay cả phía chân trời cũng toàn màu trắng, gió lạnh giá thổi vào trong phòng, khiến cho Nhạc Hoàn run rẩy một trận.

Nhạc Hoàn dậm chân một cái, phủ thêm áo khoác lông cừu rồi đi ra ngoài trời đầy bông tuyết.

79. Chương 40: Chương 33: Nhiệt Tình Tuổi Trẻ

Sài Chiêu rút tay gạt những sợi tóc ẩm ướt tán loạn trên mặt nàng, thấp giọng nói: “A Hoàn của ta, kiếp này, không được rời xa ta nữa, hứa với ta ...”

Nhạc Hoàn bướng bỉnh quay mặt đi không đáp lại y, Sài Chiêu xoay mặt nàng lại, nặng nề nói: “Hứa với ta một câu ...”

Nhạc Hoàn nâng cổ hít lấy mồ hôi ướt đầm trên ngực Sài Chiêu. “Ta... hứa với chàng.”

“Cả đời này, cũng không được rời xa ta.” Sài Chiêu bị cắn, động tác đột nhiên trở lên dồn dập, hét lên một tiếng rồi đỏ sẫm lên da thịt nóng bỏng của Nhạc Hoàn.

“Không rời xa chàng...” cuối cùng Nhạc Hoàn cũng thét ra tiếng, run rẩy trấn an người đàn ông đang vô lực lúc này: “Sẽ không bao giờ... Rời xa chàng nữa.”

Sài Chiêu thở gấp một trận, thấy vẻ mặt Nhạc Hoàn đỏ lựng không chịu nổi nữa mới vội vàng nhắc người dậy, nhìn nàng chăm chú. Nhạc Hoàn trước mắt tóc dài xõa tung, hai má ửng hồng đỏ mồ hôi đầm đìa, ánh mắt lấp lánh tràn ngập hình ảnh của mình, đuôi lông mày đưa tình không còn vẻ ngang bướng, mạnh mẽ như xưa nữa, còn lại chỉ là tràn ngập dịu dàng.

Bỗng nhiên Sài Chiêu cảm thấy thoải mái, lại vội vàng ôm lấy cô gái mà mình yêu mến này, hôn lên cánh môi đỏ mọng của nàng, khó mà rời xa.

“A Hoàn.” Cứ vậy hồi lâu, Sài Chiêu trở mình nằm xuống bên cạnh Nhạc Hoàn, tìm tay nàng nắm chặt lấy, như là cả đời cũng không muốn buông ra. “A Hoàn, nàng nói cho ta biết, xem có phải ta đang nằm mơ không?”

Nhạc Hoàn nâng cổ tay y lên, hung hăng cắn mạnh một cái, hai hàng dấu răng hằn lên, nhưng không thấy Sài Chiêu kêu một tiếng.

Sài Chiêu sâu lắng nhìn dấu răng trên cổ tay mình, trấn an cười nói: “Thật tốt, A Hoàn thực sự ở bên cạnh ta...”

Nhạc Hoàn nghiêng người, lông mày giãn ra nhìn thẳng vào Sài Chiêu đang âu yếm nhìn mình, khẽ giọng nói: “Đêm ở trong đó, trời tối đen như mực, lại không nhóm lửa, căn bản chàng không nhìn thấy gì cả đúng không?”

Sài Chiêu cười khê, nâng tay Nhạc Hoàn đặt vào ngực mình. “Ánh trăng như nước, những gì cần thấy thì sao có thể thoát khỏi ánh mắt của ta chứ?”

Nhạc Hoàn khê nằm lên lồng ngực đang đập thình thịch của y, cũng không biết vì sao, vừa cùng làm xong chuyện gian nan nhất trên đời này cùng y, thực sự từ nay không bao giờ có thể rời xa y nữa, thậm chí muốn cả đời này sẽ cùng y quần quýt mãi mãi, đời đời kiếp kiếp, sinh tử không rời.

Nhạc Hoành còn chưa kịp nói gì, cánh môi Sài Chiêu đã dán lên hai gò má nóng bỏng của nàng, mạnh mẽ vuốt ve lưng ngọc đang còn ẩm ướt của nàng, lại đem Nhạc Hoành đặt dưới thân.

Thân thể mới bị khai phá của Nhạc Hoành có chút đau đớn, nhưng nhớ tới bộ dáng nín nhịn mấy ngày nay của Sài Chiêu thì lại có chút mềm lòng, nghênh đón cơ thể nóng cháy đầy si mê của y, nhưng mà lúc này đây, Sài Chiêu lại muốn nàng lâu hơn rất nhiều so với nàng nghĩ. Khi ấy Nhạc Hoành mới hiểu được nhu cầu của đàn ông là vô đáy, nàng khóc thành tiếng cầu xin y nhanh một chút, nhưng y lại thâm tình ôm lấy cơ thể đang run rẩy của nàng khàn giọng nói: “A Hoành ngang bướng như vậy mà giờ đây cũng đã mở miệng cầu xin ta sao?”

Nhạc Hoành cắn môi, hai chân vắt lên thắt lưng Sài Chiêu giống như cành rong biển trôi dạt đang bầu vịu. Sài Chiêu nghe tiếng kêu như là đau đớn lại tựa như vui thích của nàng, trong lòng cũng cảm thấy áy náy nhưng lại không thể kìm nén được dự vọng sớm đã sôi trào, cứ thế cuối cùng khi đã lên đỉnh, y vui sướng cúi đầu hét một tiếng, thật sâu lưu lại dấu ấn yêu thương chân thành trong thân thể nàng.

Đêm nay, hai người đều không ngủ. Sài Chiêu nhặt khăn bên giường nhẹ nhàng lau thân thể đang đầm đìa mồ hôi của Nhạc Hoành, nén ý nghĩ muốn hôn nàng trong đầu, chỉ dán môi vào hai gò má mềm mại của nàng.

Nhạc Hoành thấy trượng phu tóc dài ướt đầm dính bên tai, giơ tay vén ra sau vành tai cho y. Sài Chiêu dang tay ra ôm chặt lấy nàng, thấy nàng không còn chút kháng cự như ngày xưa nữa, lòng tràn ngập thỏa mãn, trong lòng cũng bình yên lạ thường.

Yên tĩnh như vậy một lát, Sài Chiêu dùng ngón tay vuốt xuôi những sợi tóc tán loạn cho Nhạc Hoành, lại nhặt khăn lên nhẹ nhàng lau mồ hôi mới rịn trên lưng nàng, vẻ mặt hết sức tự nhiên.

“Mẫu thân từng nói với ta.” Nhạc Hoành dán chặt vào người trượng phu, nói: “Vào Sài gia, làm thê tử của chàng, phải biết chăm sóc chàng thật tốt, hầu hạ chàng... Nhưng lúc này, sao đối lại là chàng...”

Sài Chiêu khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Nhạc Hoành, dịu dàng nói: “Sài thiếu chủ ta cũng không dễ hầu hạ gì, cho dù là bọn Vân Tu hay hạ nhân trong phủ cũng thế, ai mà không được lòng ta đều khổ. Nhìn nàng cũng biết nàng không làm được mấy việc, so với việc hầu hạ không vừa ý ta, chẳng thà để ta chăm sóc nàng cho tốt còn hơn, Nhạc tiểu thư ạ...”

Nhạc Hoành nhớ tới đủ loại chuyện, trái tim nhất thời mềm nhũn, khóe mắt cũng hồng lên.

Thấy nàng có chút sần nảo, Sài Chiêu vỗ vỗ tay nàng, nhìn đệm giường rồi tung nói: “A Hoành, nàng nhìn xem...”

Nhạc Hoành theo tầm mắt y nhìn thấy nơi hai người triển miên hiện lên một đoá hoa đỏ thắm. Mặt Nhạc Hoành nóng lên, cắn môi không nói gì.

“Lần trước cắt tay lấy máu, đúng là uống phí rồi.” Sài Chiêu cố ý trêu ghẹo: “Thì ra thật sự sẽ chảy máu. A Hoành nàng còn nhớ đêm đại hôn nàng từng hỏi ta gì không?”

Nhạc Hoành thì thảo nói: “Sài thiếu chủ đã từng có nữ nhân sao?”

“Nàng đoán xem.” Sài Chiêu ung dung nói.

Nhạc Hoành cũng không đáp lại y, vuốt vuốt tóc nằm xuống cùng y, chỉ mong thời gian cứ yên tĩnh mãi như vậy, đêm này kéo dài thật lâu thật lâu. Hai người còn nói chuyện một lúc mới ôm nhau ngủ, chẳng qua chỉ chốc lát trời đã sáng, Sài Chiêu mở mắt ra, xoay người một cái ôm lấy Nhạc Hoành bên cạnh, khẽ nói: “A Hoành ta muốn mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy nàng, cả đời này, nàng cũng không thể rời xa ta được nữa.”

Mấy ngày hôm sau, tâm trạng Nhạc Hoành và Sài Chiêu đều tựa như thay đổi, mặt mày ản tĩnh, động tác cũng trở nên vô cùng thân thiết, không giống như trước kia, dù đã thành hôn nhưng giữa họ dù gì vẫn còn ngượng ngập.

Ngoại trừ Vân Tu biết ngọn ngành nguyên nhân, Sài Tịnh và mọi người cũng chỉ nghĩ à vợ chồng mới nên quấn quýt, trong lòng cũng vui mừng.

“Ta và nàng mới thành hôn được nửa tháng.” Sài Chiêu tỏ vẻ áy náy. “Bắt nàng vào kinh diện thánh cùng ta, nghĩ lại thấy cũng ỷ khuất cho nàng, khiến nàng phải chịu vất vả cùng ta.”

“Ai bảo chàng là...” Nhạc Hoàn cười nói: “Sài thiếu chủ ngực mang chí lớn làm chi.”

Sài Chiêu ôm chặt lấy vòng eo mảnh mai của nàng. “Nếu nàng cam tâm tình nguyện, ta tất nhiên chỉ mong ngày nào nàng cũng ở bên cạnh ta. Lần này diện kiến thánh thượng, chẳng qua cũng chỉ là đưa trẻ mười tuổi, còn phải dựa vào ta và thúc phụ bảo hộ giang sơn họ nó, A Hoàn có thể yên tâm thoải mái.”

“Nam Cung Thần, thiếu đế mới đăng cơ không lâu đó sao?” Nhạc Hoàn cũng đã có lúc nghe cái tên này rồi.

“Không sai.” Sài Chiêu gật đầu nói. “Khi Sở vương Kỷ Minh đánh Đại Chu ta là lúc tiên đế đã bệnh nguy kịch, lại bị tin Kỷ Minh liên tiếp thắng trận làm cho kinh hách không thôi, không lâu sau đó liền băng hà. Thái tử Nam Cung Thần kế vị là lúc mới 8 tuổi, nhìn chung cả triều văn võ, không có một người có thể thay Nam Cung gia tộc chống lại Kỷ Minh...”

Nhạc Hoàn như là hiểu ra, cười nói: “Tiên đế Nam Cung Thương nghe lời kẻ gian, kiêu dè Sài gia. Nhưng tân đế đăng cơ để vị không vững, tất nhiên là sợ không giữ được ngai vàng sợ Sài vương phủ quật khởi. Nếu ta đoán không sai, thúc phụ chàng mấy năm nay mặc dù không ở triều đình, nhưng ở trong triều nhất định là có chút thế lực cho nên khuyên thiếu đế tiến lên đề bạt Sài gia ở Thương Sơn.”

“Nhạc Hoàn đúng không hở là Nhạc Hoàn, cho dù là có ẩn cư thâm sơn thì suy nghĩ sâu xa cũng không đổi thay chút nào.” Sài Chiêu nói: “Nam Cung Thần hiển nhiên là không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể triệu thúc phụ hồi kinh, thúc phụ nhận nhiệm vụ quan trọng, cùng ta đánh quân Lương. Hai năm nay dốc lòng hết sức, quân Lương mặc dù lui quân, nhưng sức khỏe thúc phụ cũng không được như trước...” Sài Chiêu lộ vẻ lo lắng. “Thiên hạ chưa bình định, thúc phụ nhất định không thể có chuyện gì được.”

Người thông minh như Nhạc Hoàn, đương nhiên hiểu được ý tứ của phu quân, Sài Dật tung hoành hơn 10 năm mưu kế và uy dũng không thể khinh thường, tuy Sài Chiêu là con của Sài Tuyên, nhưng nhiều năm ẩn cư cũng không tích góp được lực lượng nào, cho dù mấy năm nay chiến công hiển hách, nhưng trong hàng ngũ quần thần của triều đình vẫn là tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm. Nếu Sài Dật có chuyện, chỉ sợ Sài Chiêu lúc này một cây làm chẳng lên non, khó có thể đứng vững ở Đại Chu.

“Thân thể thúc phụ như vậy mà vẫn không quên trù tính cho Sài gia.” Sài Chiêu ôm lấy vai Nhạc Hoàn, cúi đầu buồn tiếng thở dài. “Tô thái úy Tô Thụy Thuyên kia nếu là 10 năm trước làm gì có chuyện ông ta bước chân vào cửa Sài vương phủ chứ?”

“Chàng phò mã không làm, hiền tể của Tô gia cũng không, lại một mực đòi cưới một nữ thợ săn không chút nền tảng của Chu Quốc, chắc là làm thúc phụ thất vọng rồi.” Nhạc Hoàn cố ý nói.

“Thúc phụ thật lòng muốn ta cưới các nàng ta?” Sài Chiêu nhìn thẳng vào mắt Nhạc Hoàn, đầy ẩn ý: “Mới vừa rồi khen A Hoàn thông minh, sao giờ lại ngốc thế không biết?”

Nhạc Hoàn nhún mày lắc đầu. “Đúng là không biết đùa, chẳng trách quận chúa nói không ai chịu được chàng.”

“Quận chúa thực sự nói như vậy?” Khoé môi Sài Chiêu cong lên. “Ngay cả kiêu thế của ta nàng cũng không chịu nổi ta sao?”

Nhạc Hoàn dọn dẹp đồ đạc không thềm để ý Sài Chiêu. Sài Chiêu từ phía sau ôm lấy nàng, dán vào đầu vai nàng nói. “A Hoàn nhắm mắt lại, ta có thứ này cho nàng.”

Nhạc Hoàn chân chừ nhắm mắt lại, không biết Sài Chiêu muốn làm gì.

Chỉ một lát sau, Sài Chiêu nhẹ nhàng bước tới, thấp giọng nói: “Đừng mở mắt, giơ tay ra đây.”

Nhạc Hoàn từ từ đưa tay ra, tìm thấy cổ tay Sài Chiêu, theo đầu ngón tay y nàng chạm vào một vật lạnh như băng... đó là cảm giác khi chạm phải vật kim loại.

Nhạc Hoàn mở mắt ra, đập vào mắt là một cây cung chói loá được Sài Chiêu nắm trên tay, nhìn kỹ lại, ngay cả vân tự khắc trên cánh cung cũng giống y như cây cung mà nàng mang theo người ở Thương Châu.

“Đây là...” Nhạc Hoàn kinh ngạc vuốt ve tên vàng. “Đây là đồ của ta?”

Sài Chiêu đem cây cung nhét vào tay Nhạc Hoàn, khẽ vỗ về mặt nàng nói: “Ta hứa với nàng, những gì bị Kỷ Minh cướp đi ta nhất định sẽ mang trả lại cho nàng. Nhưng A Hoàn không thể thiếu cung bên người được, cho nên dựa theo trí nhớ ba năm trước khi ta mới gặp nàng nhìn thấy cây cung ta liền sai Vân Tu tìm phường luyện binh khí mà làm lại. Tuy rằng so với cây cung cha nàng làm ra còn kém xa, chỉ mong nàng hài lòng là tốt rồi.”

Nhạc Hoàn nhất thời nghẹn ngào, mắt lấp lánh nước mắt, nàng như nhớ lại ngày đó, cây cung bắn ba mũi tên vàng bay cắt qua phía chân trời.

Nhạc Hoàn ngây người, bên tai vang lên tiếng cánh chim bay đi vừa quen thuộc lại xa xôi, nàng vừa nâng tầm mắt liền nhìn thấy Sài Chiêu im lặng không nói, hiểu ra tất cả nói: “Ngày đó... trong rừng rất lâu rất lâu không thấy bóng dáng chim chóc... Là chàng? Là chàng huyết sát gọi chúng? Đúng là chàng rồi...”

80. Chương 32: Đêm Nồng Nhiệt

Đi lang thang được mấy bước, Nhạc Hoàn tựa như đoán được nơi Sài Chiêu đi, túm chặt áo khoác lông cừu hướng về phía biệt uyển của Vân Tu đi tới.

“Cái gì!?” Vân Tu lớn giọng hét: “Thiếu chủ... và thiếu phu nhân... còn chưa, còn chưa... thành chuyện?”

“Người lớn giọng chút nữa, tốt nhất là làm cho tất cả người trong vương phủ đều nghe thấy hết đi.” Sài Chiêu tay gầy hoả lò, lạnh lùng liếc Vân Tu.

Vân Tu bịt miệng lại, ngồi xổm xuống. “Đã là vợ chồng bái đường rồi, thiếu phu nhân còn chờ gì chứ? Thiếu chủ làm sao chưa đủ tâm ý chứ, ta đây cũng cảm thấy uỷ khuất thay cho ngài...”

“Chung quy lại A Hoàn vẫn còn cảm thấy có chút xa lạ với ta.” Sài Chiêu chà tay. “Ngày còn dài, nàng nhất định sẽ nhận thấy mặt tốt của ta. Ta thật sự không thấy uỷ khuất gì, chỉ sợ thiệt thòi cho người, chiếm chỗ của người, còn phải giúp ta gạt người khác...”

“Ý thiếu chủ là gì chứ?” Vân Tu phất tay áo. “Vân Tu có thể uống rượu nói chuyện cùng thiếu chủ thâu đêm là chuyện tốt mong không được ý chứ.”

Vân Tu nâng bầu rượu, rót đầy chén cho y. Sài Chiêu khẽ lắc chén rượu trong suốt, từ từ ngửa đầu lên uống cạn sạch, thoáng nhìn tuyết bay ngoài trời, nhin không được đứng lên đi đến bên cửa sổ, đẩy một cánh ra nhìn ra ngoài.

Trong viện, một bóng người chậm chạp đi tới càng lúc càng gần, dưới đèn đen đầy tuyết khuôn mặt xinh đẹp của nàng nổi bật lên, ánh mắt Sài Chiêu có chút lay động nhìn kỹ người đi tới... “A Hoàn?”

Vân Tu còn chưa kịp ngẩng đầu, Sài Chiêu đã đẩy cửa bước nhanh đi ra ngoài.

“A Hoàn.”

Nhạc Hoàn thấy Sài Chiêu thực sự ở trong này, cũng khẽ thở phào một hơi. Sài Chiêu đỡ bờ vai của nàng, đau lòng nói: “Tuyết dày như vậy, nàng không ở trong phòng đợi, chạy đến đây là gì chứ?”

Nhạc Hoàn muốn nói lại thôi, nhưng nhin không được mở miệng nói: “Chàng không về phòng ngủ lại trốn ở đây làm gì hả?”

Sài Chiêu chậm rãi thu tay lại, nhìn bông tuyết từ từ phủ kín mặt đất nói: “Như ta đã nói với nàng đó, trốn ở đây là vì muốn tốt. Đợi mấy ngày nữa... ta sẽ quay trở về ngủ...”

Thấy Sài Chiêu tránh né mình, hốc mắt Nhạc Hoàn bắt đầu có chút mơ hồ, cũng không biết là nước tuyết tan ra hay là nước mắt, im lặng một lát, hít hít mũi nói, “Quên đi, chàng muốn ở đâu thì ở.”

Sài Chiêu nâng mắt nhìn thấy Nhạc Hoàn bước chân không vững, đang muốn mở miệng nói gì đó đã nghe thấy Vân Tu trong phòng hô lớn: “Thiếu chủ, ta đóng cửa đi nghỉ đây, thật sự là mệt quá rồi.”

Nghe tiếng cửa đóng rầm lại, Nhạc Hoàn cắn môi mới không bị Vân Tu làm cho cười ra tiếng.

Sài Chiêu bất đắc dĩ, không biết đi đường nào. Nhạc Hoàn ảo não xoay người. “Nếu không còn nơi nào để đi, cũng không muốn chết cồng bên ngoài, chàng cũng chỉ có thể theo ta trở về.”

Sài Chiêu bất động thân mình, cố ý nói: “Có lạnh chết còn hơn ghen chết đấy thôi, trở về với nàng cũng chưa chắc là chuyện tốt gì.”

Nhạc Hoàn há lớn miệng thở dốc, cũng không quản Vân Tu còn ở bên trong, nhin không được lớn tiếng nói: “Chàng không chịu thử thì sao biết được bản thân sẽ ghen mà chết. Sài thiếu chủ không phải chỉ dám thử một lần thôi chứ, nếu chàng không trở về vậy để ta chết cồng đi.”

Sài Chiêu thấy nàng nổi giận, chỉ chần chờ giây lát rồi đột nhiên túm lấy cổ tay nàng, đi thẳng về tấm phòng của mình. Lớp tuyết trên mặt đất kéo dài dấu chân hai người.

“Buông tay!” Nhạc Hoàn vội la lên. “Chàng không biết nặng nhẹ gì cả, làm đau ta.”

Sài Chiêu vội vàng ôm choàng lấy nàng, cúi đầu dán vào hai gò má đông lạnh của nàng, nóng bỏng nói: “Như vậy sẽ không đau chứ? Ta cùng nàng trở về được không?”

Giọng nói khàn khàn tựa như mang theo ma lực làm cho Nhạc Hoàn an tĩnh lại, khuôn mặt tuần lãng nổi bật dưới trời tuyết, cho dù là không nói lời nào cũng mang theo khí phách hơn người. Thời khắc đó Nhạc Hoàn bỗng hiểu được, điều nàng e ngại không phải là nam nhân trước mắt này mà là sợ hãi bản thân mình không giữ được y.

Bếp lò toả hơi ấm dễ chịu bao trùm cả tấm phòng, Sài Chiêu dựa vào cửa phòng thở dốc, càng ôm chặt Nhạc Hoàn vào lòng hơn.

“Còn không mau thả ta xuống.” Nhạc Hoàn đánh đánh cánh tay Sài Chiêu.

Sài Chiêu đè nén hơi thở dồn dập đáp: “Không thả.”

Nhạc Hoàn cũng không giãy dụa, ra vẻ tự nhiên nói: “Chàng không sợ mệt vậy thì cứ ôm ta đi, làm phiền Sài thiếu chủ rồi.”

Sài Chiêu không nén được phải cười thành tiếng, không mấy khi Nhạc Hoàn thấy được bộ dáng cười thoải mái của y, mở lớn mắt nhìn chăm chăm, cảm thấy y cười cũng rất điểm trai.

“Ta muốn ôm nàng mãi thế này không muốn buông.” Sài Chiêu ghé sát bên tai nàng lại cười nói. “Nhưng chuyện đó vẫn cứ phải buông nàng ra mới làm được.”

Nói xong, Sài Chiêu đã đi đến bên giường, cúi đầu hôn môi nàng, dịu dàng đặt nàng xuống nệm giường, thấy nàng ngồi im lặng, mười ngón tay túm chặt lấy nhau, y biết Nhạc Hoàn vẫn còn có chút khẩn trương, bối rối.

Sài Chiêu khẽ nâng mặt nàng lên, không đành lòng dời mắt, cứ vậy ngắm hồi lâu, thừa lúc nàng chưa chuẩn bị đầu ngón tay đã tìm tới khuy áo của nàng, đẩy áo khoác lỏng cừu ra. Lông cừu trắng noãn rơi xuống mặt đất, màu áo hồng đào bên trong càng tôn lên vẻ động lòng người của nàng, Sài Chiêu thật cẩn thận cởi từng nút thắt trên áo nàng, có chút thăm dò hỏi: “A Hoàn, nàng còn sợ sao?”

Nhạc Hoàn không có cản bàn tay nóng bỏng của y, cặp mắt nói thầm: “Có cô gái nào mà không sợ chứ...”

Sài Chiêu chậm rãi cởi áo của nàng ra, dịu dàng cởi thay nàng, lại thấy bên trong còn mặc một chiếc váy ngắn màu hồng nhạt, trầm giọng nói: “Mùa đông đúng là phiền phức, mặc tầng này lớp khác, cứ như cởi mãi không hết vậy.”

Nhạc Hoàn ngồi yên không động, cặp mắt nhìn bàn tay di động của Sài Chiêu, nháy mắt nói: “Nếu chàng ngại phiền, thì đừng động nữa.”

Bàn tay Sài Chiêu thoáng dừng lại vài giây, mạnh mẽ xé toạc váy ngắn của nàng, cười một tiếng, đem da thịt nõn nà ẩn hiện dưới lớp trung y đỏ bưng của nàng nhìn không sót gì. “Vậy thì sẽ không phiền nữa.”

Nhạc Hoàn đau lòng nói: “Đây là xiêm y mới đặt mua hôm nay đó.”

Sài Chiêu đầu còn lòng nào nghe nàng than thở, bàn tay đã sớm cởi hết những trói buộc trên người Nhạc Hoàn, hơi thở dồn dập cứ ngơ ngác thương thức cơ thể nàng. Nhạc Hoàn thừa dịp y ngây ngốc, vội kéo lấy chăn trùm lấy người, đôi mắt mở lớn kinh ngạc nhìn trần nhà.

Cổ họng Sài Chiêu khô khốc, cởi áo khoác của mình ra ném trên mặt đất, trung y màu trắng đơn giản bên trong cũng bị cởi ra ném xuống đất, không quan tâm trên người vẫn còn dính vài bông tuyết, vội vàng xốc lên cái chăn đang che lấp thân hình như ngọc của Nhạc Hoàn.

Nhạc Hoàn chưa kịp phản ứng, Sài Chiêu đã trở người đè lên người nàng, đôi mắt nhìn nàng chăm chú, cánh tay chống xuống nệm giường tựa như sợ làm đau nàng. Tiếp xúc với cơ thể nóng hầm hập của y, bỗng nhiên Nhạc Hoàn có chút sợ hãi, vội vàng quay đi, không nhìn y.

Sài Chiêu xoay đầu của nàng lại, giọng nói trầm thấp như nỉ non: “A Hoàn nhìn ta đi, ta muốn nàng nhìn ta.”

Nhạc Hoàn có bướng nữa lúc này cũng không dám trái lời y, đành phải nhìn vào đôi mắt đỏ rực của y, cảm thấy toàn thân nóng như bị lửa thiêu đốt.

Sài Chiêu nuốt nước bọt, ôm chặt lấy thân thể Nhạc Hoàn, ôn như nói: “Ôm lấy vai của ta.”

Nhạc Hoàn do dự ôm lấy bờ vai dày rộng của y, lòng bàn tay không ngừng run rẩy. Sài Chiêu hít một hơi thật sâu, chôn đầu mình vào ngọn núi mình đã khát vọng từ lâu, không kiềm được khẽ rên lên một tiếng trầm thấp.

Nhạc Hoàn tim đập loạn nhịp, mặt đỏ bừng, nhắm chặt mắt lại đợi mọi chuyện tiếp diễn, Sài Chiêu như là cảm giác được nàng nhắm mắt, ôn nhu nói: “Đừng nhắm mắt, nhìn ta là được rồi.”

Nhạc Hoàn bị y nhìn thấu cảm thấy run rẩy, cánh tay ôm bả vai y càng thêm lạnh lẽo.

Bàn tay Sài Chiêu dịu dàng vuốt ve cô gái dưới thân, đợi đến khi thấy nàng không còn run nữa, lúc này mới thoáng thả lỏng, cảm xúc cố gắng áp chế khi nãy bỗng nhiên dâng trào, lòng bàn tay do dự tìm kiếm xuống dưới, cuối cùng cũng tìm được nơi thần bí mê người kia.

Nhạc Hoàn cúi đầu than một tiếng, bất giác co người lại, ánh mắt tràn đầy ngượng ngùng cùng e sợ.

Sài Chiêu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt run rẩy của nàng, môi hôn lên chóp mũi nàng, thì thầm nói: “Đừng sợ, đã là vợ chồng dù sao cũng phải có chuyện như vậy, ta còn không sợ, nàng sợ gì chứ?”

Nhạc Hoàn nghe y nói, cứng ngắc gật gật đầu, rất nhanh thả lỏng cơ thể làm bộ phớt lờ cho số phận.

Sài Chiêu ra vẻ thoải mái nói chuyện với nàng, thừa dịp nàng thoáng thả lỏng, bàn tay dồn dập tách đôi chân nàng ra, nhổm người dậy, đem nơi đã sớm cương ngạnh không thể cưỡng chế của mình giải phóng, thâm nghĩ nhanh chóng tiến vào khu rừng bí mật ẩm ướt kia, cùng hưởng thụ sự vui sướng khó tả với thể tử yêu thương sâu sắc của y.

Nhạc Hoàn đã cảm giác được nơi cứng rắn của y càng lúc càng tiến đến gần mình, nàng biết, lúc này đây là chính nàng can tâm tình nguyện gắn bó với y, từ nay trở đi, đời này kiếp này nàng không thể rời xa y nữa.

Nơi cực nóng ở cửa động mềm mại của Nhạc Hoàn, Nhạc Hoàn kinh hoảng ôm chặt lấy bờ vai Sài Chiêu, móng tay bấm chặt vào da thịt y. “Chàng đi vào nhẹ nhẹ một chút.”

Đôi mắt màu xám của Sài Chiêu nhìn chằm chằm cô gái ngày thường không chút sợ hãi, không màng hơn thua này, hận không thể nuốt chửng nàng vào miệng mà yêu thương, Sài Chiêu hôn sâu cánh môi nàng, nhưng không có đáp lại lời nàng.

Kiểm đã tra vào vỏ, Nhạc Hoàn đau đến mức thét lên, đầu ngón tay tựa như bấm tan nát da thịt của Sài Chiêu. “Đau quá ...”

Mây kiểm của Sài Chiêu nhú chặt lại, y cũng muốn thương tiếc thể tử của mình, nhưng y không thể khống chế được bản thân, cho dù y có thể khống chế được thiên hạ vạn vật, nhưng đối với người dưới thân này, y cũng chỉ có thể bó tay.

Sài Chiêu hôn chặt khuôn mặt Nhạc Hoàn, triều miên an ủi nói: “Rất nhanh sẽ qua thôi, A Hoàn, chịu một chút đi...”

Nhạc Hoàn biết sẽ đau, nhưng không nghĩ là đau đến vậy, cơ thể mình tựa như bị xé thành hai nửa, cong người lên gắt gao quần chặt lấy Sài Chiêu, đôi mắt lấp lánh nước mắt.

Sài Chiêu cũng đau lòng thê tử, nhưng y biết hôn nay cho dù có chuyện gì đi nữa cũng phải tiếp tục, nghĩ vậy lại tiếp tục đi vào, Nhạc Hoàn run rẩy không ngừng rên đau, đã đau đến mức không thể kêu thành tiếng nữa.

Thấy trán Nhạc Hoàn ướt đầm mồ hôi, vẻ mặt đau đớn, Sài Chiêu cắn chặt răng, nghĩ thầm, đau lâu dài không bằng đau một lúc rồi xong, y mạnh mẽ ngang ngược đi vào.

“A Hoàn còn nhớ đêm chúng ta ở trong sơn cốc không?” Sài Chiêu ngừng lại nói.

Nhạc Hoàn đã đau đến mặt đỏ ửng, khó than ra tiếng nói: “Đêm hôm đó, sao ta có thể quên được chứ?”

“Không phải nàng vẫn hỏi ta sao...” Cổ họng Sài Chiêu lại khô khốc. “Tóm lại ta thấy gì chứ?”

“Này...” Nhạc Hoàn nhất thời quên đi đau đớn. “Rốt cuộc chàng cũng muốn nói cho ta biết sao?”

“Vậy ta sẽ nói cho nàng biết.” Sài Chiêu nhân cơ hội Nhạc Hoàn lơ lửng, mạnh mẽ chiếm đóng hoàn toàn, cuối cùng cũng có được hoàn toàn cô gái vốn dĩ lên thuộc về y từ lâu. “Ta sẽ nói cho nàng biết.”

Ngoài tiếng rên rỉ của Nhạc Hoàn, Sài Chiêu cũng ngấm lên một tiếng, thân thể hai người đều ướt đầm mồ hôi, trong chăn đêm ẩm áp nhất thời tràn ngập hơi thở ngọt ngào.

Nhạc Hoàn cắn chặt bờ vai Sài Chiêu, từng viên nước mắt như chân trâu tuôn trào, Sài Chiêu vẫn còn thở gấp nói: “A Hoàn, được rồi, A Hoàn...”

Nhạc Hoàn thầm nghĩ muốn xin tha, nhưng ngạo khí trong lòng không chịu thua, cho dù đã đau đến mức khóc ra tiếng, nhưng nhất định không chịu mở miệng xin một câu.

Mồ hôi từ thái dương Sài Chiêu chảy xuống tý tách, dù vậy, động tác ra vào vẫn không có ý ngừng lại.

Cảm giác tê dại dần dần thay thế đau đớn, Nhạc Hoàn mơ hồ nghe thấy tiếng rên rỉ khiến người khác đỏ mặt của mình, không khổ ngâm chặt môi không cho bản thân ngấm ra tiếng. Sài Chiêu rút tay gạt những sợ tóc ẩm ướt tán loạn trên mặt nàng, thấp giọng nói: “A Hoàn của ta, kiếp này, không được rời xa ta nữa, hứa với ta ...”

Nhạc Hoàn quật cường quay mặt đi không đáp lại y, Sài Chiêu lại yêu thương xoay mặt nàng lại: “Hứa với ta một câu.”

81. Chương 41: Chương 34: Ván Cờ Giang Sơn

“Tài bản cung kinh thế của đại tiểu thư Nhạc gia làm cho ta được mở rộng tầm mắt.” Sài Chiêu cười ẩn ý: “Tại hạ có thể đuổi chim giúp Nhạc tiểu thư là vinh hạnh của tại hạ.”

Nhạc Hoàn nắm chặt cung vàng ôm lấy Sài Chiêu, mắt rưng rưng nhưng lại cười ra tiếng.

Lập xuân, thúc cháu Sài gia cùng Nhạc Hoàn và Vân Tu vào kinh diện kiến thánh thượng.

Huy Thành – kinh đô Chu Quốc – cách xa Vân Đô hai trăm dặm đường, đối với đám người Sài Chiêu mà nói cũng không mấy khó khăn gì, nhưng đối với Sài Dật sức khỏe ốm yếu mà nói chuyến này khó đi vô cùng. Lộ trình vốn chỉ nằm ba ngày nay mọi người đã phải đi tới bảy ngày mới đến nơi.

Thấy đã đến ngoài cửa thành Huy Thành, Vân Tu có chút lo lắng nói: “Bữa trước đã nhờ Tô thái úy nhắn với hoàng thượng nói hôm kia chúng ta sẽ tới kinh thành, nay đã chậm mất hai ngày, không biết hoàng thượng có tức giận không?”

Sài Chiêu quay đầu lại nhìn sắc mặt tiêu tụy của Sài Dật, trấn định nói: “Thân thể thúc phụ không được khoẻ, sao có thể đi nhanh được? Hoàng thượng cùng triều thần cũng nên thông cảm mới phải, trước tiên cứ vào thành rồi nói sau.”

Sài Dật biết đã chậm trễ mấy ngày, nhất định không chịu nghỉ ngơi, mới vào Huy Thành đã vội vàng đi thẳng vào hoàng cung. Nhạc Hoàn cúi đầu nhìn quần áo phong trần bụi bẩn trên người mình, kéo Vân Tu hỏi: “Người nhìn ta mà coi, ăn mặc thế này có thể đi gặp mặt thánh thượng sao?”

Vân Tu lo lắng cho Sài Dật, lại là một tên đàn ông thô lỗ thì sao mà suy nghĩ nhiều vậy được, liếc qua mấy cái nói: “Thiếu phu nhân có thể nào cũng ổn hết...”

Nhạc Hoàn bán tín bán nghi phỉ phỉ mái tóc xơ xác của mình, lại phỉ phỉ đất trên người xong thì im lặng đi theo phía sau Sài Chiêu.

Hoàng cung Huy Thành.

“Thúc cháu Sài gia đã vào đến Huy Thành sao?” Công chúa Sơ Vân – Nam Cung Yến đặt quân cờ trên tay xuống, mắt phượng tròn tròn xoe, nói: “Có chuẩn bị tiến cung ngay không?”

Tô Tinh Trúc đang đánh cờ cùng công chúa, im lặng khẽ phất tay áo, cười nói: “Trưởng công chúa, xem ra Sài gia này càng lúc càng tuý tiện. Trước đây Sài Dật nói với cha ta là hai ngày trước phải vào kinh rồi, hôm đó hoàng thượng và trưởng công chúa bỏ biết bao nhiêu việc để đợi người nhà họ Sài cả ngày, nhưng ngay cả bóng người cũng không thấy đâu. Hôm nay... Ngài nói là sẽ đánh với Tinh Trúc bảy ván cờ để phân định thắng thua, nay mới có hai ván, có phải vẫn tiếp tục không chứ?”

Sắc mặt Nam Cung Yến có chút âm trầm, đẩy bàn cờ ra nói: “Còn có thể không đi nghênh đón Sài gia sao? Không phải trưởng công chúa ta và hoàng thượng vẫn phải dựa vào sự che chở của Sài gia sao. Đi thôi, đi đón Sài vương gia và Sài thiếu chủ thôi...” Nói xong lại đi đến bên cạnh cung nữ thân tín nói: “Mau đi đánh thức hoàng thượng đang nghỉ trưa dậy đi.”

“Hoàng thượng mới vừa ngủ thôi ạ...” cung nữ sợ hãi đáp.

Nam Cung Yến buồn bực nói: “Nói với hoàng thượng, người của Sài gia đến, nếu nó còn tham ngủ thì ngôi vị hoàng đế này của nó có muốn giữ cũng không nổi nữa.”

Cung nữ không dám nhiều lời nữa, sợ hãi lui xuống.

“Hoàng Thượng còn nhỏ, đừng dọa hấn.” Tô Tinh Trúc khẽ khuyên một câu.

“Bởi vì còn nhỏ. . .” Nam Cung Yến cắn môi, không cam lòng nói: “Thúc cháu Sài gia tựa như hổ sói nhìn chằm chằm giang sơn của họ Nam Cung, không thể không cẩn thận được. Chỉ mong hoàng thượng mau lớn lên có thể tự mình chấp chính bản cung mới có thể an tâm được.”

“Hai năm nay sức khoẻ của Sài Dật cũng không tốt lắm.” Tô Tinh Trúc ghé sát vào tai Nam Cung Yến nói. “Lần đi Vân Đô này ta cũng gặp, theo như Tô Tinh Trúc thấy... Sài Dật cũng lực bất tòng tâm...”

“Sài Dật tuổi cao sức yếu nhưng vẫn còn Sài Chiêu.” Nam Cung Yến nhíu nhíu mắt phượng.

“Sài Chiêu cũng không phải là con ruột của Sài Dật.” Tuy nói thế nhưng giọng Tô Tinh Trúc không dám khẳng định cho lắm. “Mặc dù hấn là thượng tướng nhưng chưa phong vương, dựa theo tổ lệ, hấn cũng không thể thừa kế tổ vị của Sài Dật, nếu ngày nào đó ông ta cười hạc quy tiên, Sài Chiêu chỉ là kẻ tứ cố vô thân, khó thành đại sự...”

“Nếu thực sự như thế thì tốt rồi.” Nam Cung Yến ngậm dung nhan tựa như châu ngọc của Tô Tinh Trúc, chép miệng nói: “Bản cung còn nhớ... người cũng không ghét Sài Chiêu lắm mà. Xem ra đàn bà đứng là đàn bà, ghen tỵ đứng hàng đầu, không chiếm được thì chỉ còn căm giận.”

Tô Tinh Trúc cũng không chấp nhặt, vẻ mặt tự nhiên nói: “Trưởng công chúa tâm tư thông tuệ, tất nhiên hiểu được suy nghĩ của Tinh Trúc, cũng như Tinh Trúc hiểu được tâm ý của công chúa vậy.”

Hai người nhìn nhau giằng co một lát, thông thả đi về phía đại điện.

Ngoài cửa cung, Sài Chiêu vội vàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, bước nhanh về phía Sài Dật đã suy yếu đỡ lấy ông. Sài Dật khó nhọc dựa vào Sài Chiêu, gian nan trở mình xuống ngựa.

Cách đó không xa Vân Tu nhúu chặt mày nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Sài Dật, Nhạc Hoàn đến gần Vân Tu nói: “Hắn vẫn chăm sóc thúc phụ như vậy sao?”

Vân Tu gật đầu nói: “Ta cùng thiếu chủ đi theo vương gia, thiếu chủ phụng dưỡng vương gia là thật lòng thật dạ, mọi chuyện đều nghĩ cho sức khỏe của vương gia.”

Sài Dật búi lại mũ ô sa nạm vàng trên đỉnh đầu, ho khan vài tiếng nói: “Bổn vương như vậy diện kiến thánh thượng có gì không ổn không?”

Sài Chiêu lui ra phía sau vài bước nhìn nhìn, cúi đầu nói: “Tuy là bụi đất đầy mặt nhưng không có gì là không ổn cả.”

“Vậy là tốt rồi.” Sài Dật nhìn Nhạc Hoàn, cười nói: “Con nhìn A Hoàn mà coi, phải chịu vất vả với chúng ta, một cô nương mà ngay cả xiêm y cũng không kịp thay đã phải theo chúng ta tiến cung rồi.”

Sài Chiêu quay đầu lại nhìn, trù mến nói: “A Hoàn vốn xuất thân con nhà võ tướng, có thể theo kịp bước chúng ta, trên đường đi chịu nhiều khổ cực nhưng không oán giận nửa câu.”

“Hoàng Thượng tuyên sai Vương gia, Sài tướng quân vào điện!”

Sài Chiêu phủi phủi vạt áo, kêu: “A Hoàn, Vân Tu, đi thôi.”

Hoàng cung Chu Quốc rộng lớn lộng lẫy cũng không làm cho Nhạc Hoàn cảm thấy sợ hãi, chẳng qua là nhớ lại lần diện thánh trước đó, hình ảnh đó tựa như mới ngày hôm qua, khó tránh khỏi có chút cảm giác thốn thức. Sài Chiêu dường như cũng nhớ tới điều gì, xoay người tìm Nhạc Hoàn, tuy là không tiện kéo nàng đến bên cạnh mình nhưng chỉ một ánh mắt ấm áp đã an ủi nàng rất nhiều.

Nhạc Hoàn mỉm cười đáp lại phu quân, tuy không nói nhưng trong lòng đã sớm hiểu.

Cậu bé ngồi trên ngai vàng không kìm được ngáp một cái, có vẻ sốt ruột nói: “Đại hoàng tử, sao bọn họ còn chưa đến, trễ một quá, muốn nhanh về ngủ thôi.”

Nam Cung Yến trợn mắt lườm đệ đệ: “Còn nhớ đại tỷ đã dạy đệ thế nào không? Nhất thời đừng có quên.”

Thiếu đệ Nam Cung Thần mở lớn mắt, phần chân nói: “Trẫm nhớ. Đại hoàng tử đã nói với trẫm, Sài vương gia còn mang theo một người có tài bắn cung cao siêu đến gặp trẫm, đúng không?”

“Đúng ...” Nam Cung Yến đáp. “Hoàng Thượng còn nhớ là được rồi, nhưng ngàn vạn lần không được quên những gì đại tỷ đã dạy người.”

“Sài Vương gia, Sài tướng quân đến!”

Nam Cung Yến ngồi thẳng người, im lặng vuốt khăn lụa trên tay. Sau bức bình phong bên đại điện, cách một bức cấm trường Tô Tinh Trúc nhìn chăm chăm phía ngoài điện.

Mấy bóng người dần dần tiến gần, sau đó đồng loạt cúi đầu quỳ xuống đất. “Thần Sài Dật, cùng chất nhi Sài Chiêu khấu kiến hoàng thượng và trưởng công chúa!”

Nam Cung Thần vươn cổ nhìn mấy người, dừng một chút có vẻ mất hứng nói: “Hoàng tử lừa đệ, hoàng tử lừa đệ.”

Nam Cung Yến vội la lên: “hoàng thượng nói gì thế? Còn không mau truyền Sài vương gia đứng dậy.”

Mấy người Sài Dật vẫn không nhúc nhích, Nam Cung Thần dậm chân nói: “Đại hoàng tử nói gì mà có thể gặp người có tài bắn cung khinh thế, ba người đây trẫm đều đã gặp qua nhiều lần, còn lại chỉ là một nữ nhi, nàng ta có thể làm được gì chứ, làm gì có ai có tài bắn cung chứ?”

Lời vừa nói ra, Sài Chiêu nâng mắt nhìn Nam Cung Yến, Nam Cung Yến rùng mình, vội nói: “Sài vương gia và Sài tướng quân mau đứng dậy, hoàng thượng mới ngủ trưa dậy, còn đang nói mơ, mau mau đứng dậy.”

Sài Chiêu đỡ Sài Dật dậy, vẫn duy trì im lặng như trước.

Nhạc Hoàn nghe những lời chối tai của Nam Cung Thần, sau đó nghĩ lại bất quá hẳn cũng chỉ là đứa trẻ 10 tuổi non nớt, cũng không buồn so đo với hẳn nữa. Ngược lại ngắm Sơ Vân công chúa Nam Cung Yến ngồi bên cạnh hẳn, mặt mày đoan trang, làn da trắng muốt, dung nhan xinh đẹp, nhưng đôi mắt phượng không giấu được vẻ suy tính sâu xa, làm cho người ta khó có thể đến gần.

Nam Cung Yến ngắm Nhạc Hoàn một lượt, thấy thân nàng mặc một chiếc áo khoác lông cừu trắng, bên trong vận váy vàng nhưng không mất đi vẻ lạnh lợi, cho dù là mặt đầy bụi đất, không chút son phấn nhưng vẫn tươi đẹp như hoa, thanh lệ xinh đẹp nho nhã, đôi mắt bình thản mang theo vài phần anh khí, toát lên vẻ đoan trang uy nghi của con nhà tướng, vẻ mặt ung dung quan sát triều đình, không có chút kinh sợ nào.

“Nhạc Hoàn ở Thương Châu?”

“Nàng ta chính là Nhạc Hoàn, con gái của Tĩnh quốc công Nhạc Thịnh?”

Triều đình vang lên lời bàn tán xì xào, hơn chục đôi mắt nhìn chằm chằm Nhạc Hoàn đang đứng bất động trên điện. Sài Chiêu dùng ánh mắt có chút không vừa ý liếc nhìn đám quần thần, những người bị nhìn lướt qua đều cúi đầu không dám nói gì nữa.

Nam Cung Yến cúi đầu hắng giọng một tiếng, Nam Cung Thần lè lưỡi, ra vẻ trấn định nói: “Sài Vương gia, nghe Tô thái úy nói thân thể khanh có bệnh, không biết đã khá hơn chưa?”

Sài Dật chậm rãi nói: “Lão phu mấy ngày vội vàng thúc ngựa tới kinh thành diện kiến thánh thượng, hoàng thượng thấy sức khỏe lão phu thế nào?”

Nam Cung Thần mở lớn mắt xem xét, nhếch miệng cười nói: “Trẫm thấy Sài vương gia vẫn còn khỏe mạnh lắm.”

“Cũng có thể cho là vậy.” Sài Dật vuốt râu cười nói. “Lão phu còn phải thay hoàng thượng bảo hộ giang sơn, mở mang bờ cõi, sao thân mình lại có bệnh được.”

“Mở mang bờ cõi!” cả đại điện lại một trận xôn xao.

“Vậy làm phiền Sài vương gia rồi!” Nam Cung Thần tất nhiên nghe không hiểu gì, quay đầu nhìn Nam Cung Yến.

“Chu Quốc hùng cứ phương bắc hơn mười năm, mà nay vừa mới đánh lui cường địch, sức dân không tránh khỏi tổn hại...” Nam Cung Yến vo chặt khăn lụa nói: “Mở mang bờ cõi? Bản cung không biết Sài vương gia ý muốn nói gì.”

Sài Dật nhìn một lượt quần thần xung quanh, con ngươi sắc lạnh không chút trốn tránh nói: “Bổn vương lần này vào kinh, mục đích là cầu mong hoàng thượng hạ chỉ cho phép quân đội Sài gia khởi binh diệt Lương.”

“Diệt Lương?”

“Giang sơn Đại Chu của Nam Cung gia còn chịu đựng được sao?” Nam Cung Yến buồn rầu nói. “Sài vương gia đang nói đồn chằng.”

“Bản vương đứng trước mặt thánh thượng và trưởng công chúa sao mà dám nói đồn chứ?” Sài Dật khề ho một tiếng.

“Không thể nào.” Thái phó Lạc Tân lên tiếng nói: “Con sâu trăm chân, dù chết cũng không ngã. Lương Quốc mặc dù bại, nhưng Đại Chu ta cũng tổn hại nghiêm trọng, lại đánh Lương, có vẻ là sai lầm, Đại Chu ta khó mà yên ổn, lão thần không tán thành.”

Sài Chiêu nghiêng sườn mặt liếc qua nhìn Lạc thái phó: “Lương Quốc hùng mạnh, nếu như có vài năm để nghỉ ngơi và hồi phục, chuyện Kỷ Minh góc đầu dậy là không khó, họ Kỷ diệt hai nước thống nhất thiên hạ không khó nhìn ra, sao có thể có chuyện yên ổn ngủ say được. Lạc thái phó đợi đến khi Kỷ Minh đánh đến Huy Thành mới hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.”

Tuy rằng lời Sài Chiêu nói khá bình thản nhưng người nghe được đều thấy kinh hãi, hai phía nhìn nhau nhất thời không dám lên tiếng. Lạc Tân thấy không ai ủng hộ mình, vội vàng nhìn về phía Tô Thuy Thuyền, Tô Thuy Thuyền cúi đầu lảng tránh ánh mắt xin giúp đỡ của ông ta, Lạc Tân nhất thời biến sắc.

“Thống nhất thiên hạ?” Nam Cung Thần thấp giọng nói. “Ý của Sài tướng quân à muốn thay trăm thống nhất thiên hạ sao?”

Sài Chiêu tiến lên vài bước quỳ một gối xuống đất. “Chỉ cần hoàng thượng ra lệnh một tiếng, thuộc hạ muôn chết không từ, thay hoàng thượng tranh giành thiên hạ, trở thành vị hoàng đế ghi danh thiên cổ.”

82. Chương 33: Nhiệt Tình Tuổi Trẻ

Sài Chiêu rút tay gạt những sợi tóc ẩm ướt tán loạn trên mặt nàng, thấp giọng nói: “A Hoàn của ta, kiếp này, không được rời xa ta nữa, hứa với ta ...”

Nhạc Hoàn bướng bỉnh quay mặt đi không đáp lại y, Sài Chiêu xoay mặt nàng lại, nặng nề nói: “Hứa với ta một câu ...”

Nhạc Hoàn nâng cổ hít lấy mồ hôi ướt đẫm trên ngực Sài Chiêu. “Ta... hứa với chàng.”

“Cả đời này, cũng không được rời xa ta.” Sài Chiêu bị cắn, động tác đột nhiên trở lên dồn dập, hét lên một tiếng rồi đổ sầm lên da thịt nóng bỏng của Nhạc Hoàn.

“Không rời xa chàng...” cuối cùng Nhạc Hoàn cũng thét ra tiếng, run rẩy trấn an người đàn ông đang vô lực lúc này: “Sẽ không bao giờ... Rời xa chàng nữa.”

Sài Chiêu thở gấp một trận, thấy vẻ mặt Nhạc Hoàn đỏ lựng không chịu nổi nữa mới vội vàng nhấc người dậy, nhìn nàng chăm chú. Nhạc Hoàn trước mắt tóc dài xoa tung, hai má ửng hồng đỏ mồ hôi đầm đìa, ánh mắt lấp lánh tràn ngập hình ảnh của mình, đuôi lông mày đưa tình không còn vẻ ngang bướng, mạnh mẽ như xưa nữa, còn lại chỉ là tràn ngập dịu dàng.

Bỗng nhiên Sài Chiêu cảm thấy thoải mái, lại vội vàng ôm lấy cô gái mà mình yêu mến này, hôn lên cánh môi đỏ mọng của nàng, khó mà rời xa.

“A Hoàn.” Cứ vậy hồi lâu, Sài Chiêu trở mình nằm xuống bên cạnh Nhạc Hoàn, tìm tay nàng nắm chặt lấy, như là cả đời cũng không muốn buông ra. “A Hoàn, nàng nói cho ta biết, xem có phải ta đang nằm mơ không?”

Nhạc Hoàn nâng cổ tay y lên, hung hăng cắn mạnh một cái, hai hàng dấu răng hằn lên, nhưng không thấy Sài Chiêu kêu một tiếng.

Sài Chiêu sâu lắng nhìn dấu răng trên cổ tay mình, trấn an cười nói: “Thật tốt, A Hoàn thực sự ở bên cạnh ta...”

Nhạc Hoàn nghiêng người, lông mày giãn ra nhìn thẳng vào Sài Chiêu đang âu yếm nhìn mình, khẽ giọng nói: “Đêm ở trong cốc đó, trời tối đen như mực, lại không nhóm lửa, căn bản chàng không nhìn thấy gì cả đúng không?”

Sài Chiêu cười khẽ, nâng tay Nhạc Hoàn đặt vào ngực mình. “Ánh trăng như nước, những gì cần thấy thì sao có thể thoát khỏi ánh mắt của ta chứ?”

Nhạc Hoàn khẽ nằm lên lồng ngực đang đập thình thịch của y, cũng không biết vì sao, vừa cùng làm xong chuyện gian nan nhất trên đời này cùng y, thực sự từ nay không bao giờ có thể rời xa y nữa, thậm chí muốn cả đời này sẽ cùng y quần quýt mãi mãi, đời đời kiếp kiếp, sinh tử không rời.

Nhạc Hoàn còn chưa kịp nói gì, cánh môi Sài Chiêu đã dán lên hai gò má nóng bỏng của nàng, mạnh mẽ vuốt ve lưng ngọc đang còn ẩm ướt của nàng, lại đem Nhạc Hoàn đặt dưới thân.

Thân thể mới bị khai phá của Nhạc Hoàn có chút đau đớn, nhưng nhớ tới bộ dáng nín nhịn mấy ngày nay của Sài Chiêu thì lại có chút mềm lòng, nghênh đón cơ thể nóng cháy đầy si mê của y, nhưng mà lúc này đây, Sài Chiêu lại muốn nàng lâu hơn rất nhiều so với nàng nghĩ. Khi ấy Nhạc Hoàn mới hiểu được nhu cầu của đàn ông là vô đáy, nàng khóc thành tiếng cầu xin y nhanh một chút, nhưng y lại thâm tình ôm lấy cơ thể đang run rẩy của nàng khàn giọng nói: “A Hoàn ngang bướng như vậy mà giờ đây cũng đã mở miệng cầu xin ta sao?”

Nhạc Hoàn cắn môi, hai chân vất lên thất lạng Sài Chiêu giống như cánh rong biển trôi dạt đang bầu vịu. Sài Chiêu nghe tiếng kêu như là đau đớn lại tựa như vui thích của nàng, trong lòng cũng cảm thấy áy náy nhưng lại không thể kìm nén được dục vọng sớm đã sôi trào, cứ thế cuối cùng khi đã lên đỉnh, y vui sướng cúi đầu hét một tiếng, thật sâu lưu lại dấu ấn yêu thương chân thành trong thân thể nàng.

Đêm nay, hai người đều không ngủ. Sài Chiêu nhặt khăn bên giường nhẹ nhàng lau thân thể đang đầm đìa mồ hôi của Nhạc Hoàn, nén ý nghĩ muốn hôn nàng trong đầu, chỉ dán môi vào hai gò má mềm mại của nàng.

Nhạc Hoàn thấy trượng phu tóc dài ướt đầm dính bên tai, giơ tay vén ra sau vành tai cho y. Sài Chiêu dang tay ra ôm chặt lấy nàng, thấy nàng không còn chút kháng cự như ngày xưa nữa, lòng tràn ngập thỏa mãn, trong lòng cũng bình yên lạ thường.

Yên tĩnh như vậy một lát, Sài Chiêu dùng ngón tay vuốt xuôi những sợi tóc tán loạn cho Nhạc Hoàn, lại nhặt khăn lên nhẹ nhàng lau mồ hôi mới rịn trên lưng nàng, vẻ mặt hết sức tự nhiên.

“Mẫu thân từng nói với ta.” Nhạc Hoàn dán chặt vào người trượng phu, nói: “Vào Sài gia, làm thê tử của chàng, phải biết chăm sóc chàng thật tốt, hầu hạ chàng... Nhưng lúc này, sao đối lại là chàng...”

Sài Chiêu khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Nhạc Hoàn, dịu dàng nói: “Sài thiếu chủ ta cũng không dễ hầu hạ gì, cho dù là bọn Vân Tu hay hạ nhân trong phủ cũng thế, ai mà không được lòng ta đều khổ. Nhìn nàng cũng biết nàng không làm được mấy việc, so với việc hầu hạ không vừa ý ta, chẳng thà để ta chăm sóc nàng cho tốt còn hơn, Nhạc tiểu thư ạ...”

Nhạc Hoàn nhớ tới đủ loại chuyện, trái tim nhất thời mềm nhũn, khóe mắt cũng hồng lên.

Thấy nàng có chút sần nảo, Sài Chiêu vỗ vỗ tay nàng, nhìn đệm giường rồi tung nói: “A Hoàn, nàng nhìn xem...”

Nhạc Hoàn theo tầm mắt y nhìn thấy nơi hai người triền miên hiện lên một đoá hoa đỏ thắm. Mặt Nhạc Hoàn nóng lên, cắn môi không nói gì.

“Lần trước cắt tay lấy máu, đúng là uống phí rồi.” Sài Chiêu cố ý trêu ghẹo: “Thì ra thật sự sẽ chảy máu. A Hoàn nàng còn nhớ đêm đại hôn nàng từng hỏi ta gì không?”

Nhạc Hoàn thì thảo nói: “Sài thiếu chủ đã từng có nữ nhân sao?”

“Nàng đoán xem.” Sài Chiêu ung dung nói.

Nhạc Hoàn cũng không đáp lại y, vuốt vuốt tóc nằm xuống cùng y, chỉ mong thời gian cứ yên tĩnh mãi như vậy, đêm này kéo dài thật lâu thật lâu. Hai người còn nói chuyện một lúc mới ôm nhau ngủ, chẳng qua chỉ chốc lát trời đã sáng, Sài Chiêu mở mắt ra, xoay người một cái ôm lấy Nhạc Hoàn bên cạnh, khẽ nói: “A Hoàn ta muốn mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy nàng, cả đời này, nàng cũng không thể rời xa ta được nữa.”

Mấy ngày hôm sau, tâm trạng Nhạc Hoàn và Sài Chiêu đều tựa như thay đổi, mặt mày ản tĩnh, động tác cũng trở nên vô cùng thân thiết, không giống như trước kia, dù đã thành hôn nhưng giữa họ dù gì vẫn còn ngượng ngập.

Ngoại trừ Vân Tu biết ngọn ngành nguyên nhân, Sài Tịnh và mọi người cũng chỉ nghĩ à vợ chồng mới nên quấn quýt, trong lòng cũng vui mừng.

“Ta và nàng mới thành hôn được nửa tháng.” Sài Chiêu tỏ vẻ áy náy. “Bắt nàng vào kinh diện thánh cùng ta, nghĩ lại thấy cũng ỷ khuất cho nàng, khiến nàng phải chịu vất vả cùng ta.”

“Ai bảo chàng là...” Nhạc Hoàn cười nói: “Sài thiếu chủ ngực mang chí lớn làm chi.”

Sài Chiêu ôm chặt lấy vòng eo mảnh mai của nàng. “Nếu nàng cam tâm tình nguyện, ta tất nhiên chỉ mong ngày nào nàng cũng ở bên cạnh ta. Lần này diện kiến thánh thượng, chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ mười tuổi, còn phải dựa vào ta và thúc phụ bảo hộ giang sơn họ nó, A Hoàn có thể yên tâm thoải mái.”

“Nam Cung Thần, thiếu đế mới đăng cơ không lâu đó sao?” Nhạc Hoàn cũng đã có lúc nghe cái tên này rồi.

“Không sai.” Sài Chiêu gật đầu nói. “Khi Sở vương Kỷ Minh đánh Đại Chu ta là lúc tiên đế đã bệnh nguy kịch, lại bị tin Kỷ Minh liên tiếp thắng trận làm cho kinh hách không thôi, không lâu sau đó liền băng hà. Thái tử Nam Cung Thần kế vị là lúc mới 8 tuổi, nhìn chung cả triều văn võ, không có một người có thể thay Nam Cung gia tộc chống lại Kỷ Minh...”

Nhạc Hoàn như là hiểu ra, cười nói: “Tiên đế Nam Cung Thương nghe lời kẻ gian, kiêng dè Sài gia. Nhưng tân đế đăng cơ để vị không vững, tất nhiên là sợ không giữ được ngai vàng sợ Sài vương phủ quật khởi. Nếu ta đoán không sai, thúc phụ chàng mấy năm nay mặc dù không ở triều đình, nhưng ở trong triều nhất định là có chút thế lực cho nên khuyên thiếu đế tiến lên để bạt Sài gia ở Thương Sơn.”

“Nhạc Hoàn đúng không hở là Nhạc Hoàn, cho dù là có ẩn cư thâm sơn thì suy nghĩ sâu xa cũng không đổi thay chút nào.” Sài Chiêu nói: “Nam Cung Thần hiển nhiên là không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể triệu thúc phụ hồi kinh, thúc phụ nhận nhiệm vụ quan trọng, cùng ta đánh quân Lương. Hai năm nay dốc lòng hết sức, quân Lương mặc dù lui quân, nhưng sức khỏe thúc phụ cũng không được như trước...” Sài Chiêu lộ vẻ lo lắng. “Thiên hạ chưa bình định, thúc phụ nhất định không thể có chuyện gì được.”

Người thông minh như Nhạc Hoàn, đương nhiên hiểu được ý tứ của phu quân, Sài Dật tung hoành hơn 10 năm mưu kế và uy dũng không thể khinh thường, tuy Sài Chiêu là con của Sài Tuyên, nhưng nhiều năm ẩn cư cũng không tích góp được lực lượng nào, cho dù mấy năm nay chiến công hiển hách, nhưng trong hàng ngũ quần thần của triều đình vẫn là tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm. Nếu Sài Dật có chuyện, chỉ sợ Sài Chiêu lúc này một cây làm chẳng lên non, khó có thể đứng vững ở Đại Chu.

“Thân thể thúc phụ như vậy mà vẫn không quên trù tính cho Sài gia.” Sài Chiêu ôm lấy vai Nhạc Hoàn, cúi đầu buông tiếng thở dài. “Tô thái úy Tô Thụy Thuyền kia nếu là 10 năm trước làm gì có chuyện ông ta bước chân vào cửa Sài vương phủ chứ?”

“Chàng phò mã không làm, hiền tể của Tô gia cũng không, lại một mực đòi cưới một nữ thợ săn không chút nền tảng của Chu Quốc, chắc là làm thúc phụ thất vọng rồi.” Nhạc Hoàn cố ý nói.

“Thúc phụ thật lòng muốn ta cưới các nàng ta?” Sài Chiêu nhìn thẳng vào mắt Nhạc Hoàn, đầy ẩn ý: “Mới vừa rồi khen A Hoàn thông minh, sao giờ lại ngốc thế không biết?”

Nhạc Hoàn nhún mày lắc đầu. “Đúng là không biết đùa, chẳng trách quận chúa nói không ai chịu được chàng.”

“Quận chúa thực sự nói như vậy?” Khoé môi Sài Chiêu cong lên. “Ngay cả kiều thê của ta nàng cũng không chịu nổi ta sao?”

Nhạc Hoàn dọn dẹp đồ đạc không thêm để ý Sài Chiêu. Sài Chiêu từ phía sau ôm lấy nàng, dán vào đầu vai nàng nói. “A Hoàn nhắm mắt lại, ta có thứ này cho nàng.”

Nhạc Hoàn chân chừ nhắm mắt lại, không biết Sài Chiêu muốn làm gì.

Chỉ một lát sau, Sài Chiêu nhẹ nhàng bước tới, thấp giọng nói: “Đừng mở mắt, giơ tay ra đây.”

Nhạc Hoàn từ từ đưa tay ra, tìm thấy cổ tay Sài Chiêu, theo đầu ngón tay y nàng chạm vào một vật lạnh như băng... đó là cảm giác khi chạm phải vật kim loại.

Nhạc Hoàn mở mắt ra, đập vào mắt là một cây cung chói lóa được Sài Chiêu nắm trên tay, nhìn kỹ lại, ngay cả văn tự khắc trên cánh cung cũng giống y như cây cung mà nàng mang theo người ở Thương Châu.

“Đây là...” Nhạc Hoàn kinh ngạc vuốt ve tên vàng. “Đây là đồ của ta?”

Sài Chiêu đem cây cung nhét vào tay Nhạc Hoàn, khẽ vỗ về mặt nàng nói: “Ta hứa với nàng, những gì bị Kỷ Minh cướp đi ta nhất định sẽ mang trả lại cho nàng. Nhưng A Hoàn không thể thiếu cung bên người

được, cho nên dựa theo trí nhớ ba năm trước khi ta mới gặp nàng nhìn thấy cây cung ta liền sai Vân Tu tìm phường luyện binh khí mà làm lại. Tuy rằng so với cây cung cha nàng làm ra còn kém xa, chỉ mong nàng hài lòng là tốt rồi.”

Nhạc Hoàn nhất thời nghẹn ngào, mắt lấp lánh nước mắt, nàng như nhớ lại ngày đó, cây cung bắn ba mũi tên vàng bay cắt qua phía chân trời.

Nhạc Hoàn ngây người, bên tai vang lên tiếng cánh chim bay đi vừa quen thuộc lại xa xôi, nàng vừa nâng tầm mắt liền nhìn thấy Sài Chiêu im lặng không nói, hiểu ra tất cả nói: “Ngày đó... trong rừng rất lâu rất lâu không thấy bóng dáng chim chóc... Là chàng? Là chàng huyết sát gọi chúng? Đúng là chàng rồi...”

83. Chương 42: Chương 35

Sài Chiêu tiến lên vài bước quỳ một gối xuống đất, “Chỉ cần Hoàng Thượng ra lệnh một tiếng, thuộc hạ muôn chết không từ, thay Hoàng Thượng tranh giành thiên hạ, trở thành vị hoàng đế ghi danh thiên cổ.”

“Thật sao!” Nam Cung Yên khó nén cảm giác vui mừng, nhìn về phía Nam Cung Yến nói. “Hoàng tử, trẫm muốn làm vị hoàng đế lưu danh thiên cổ, trẫm muốn được lưu danh thiên cổ.”

Nam Cung Yên thấy triều thần đều bị mấy lời của Sài Chiêu uy hiếp, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Tô thái úy cũng đã nhắc tới với hoàng thượng và bản cung chuyện Sài tướng quân được Ân Gia Bảo của Tuy Thành tương trợ. Nhưng đánh Lương là chuyện lớn, không thể định đoạt trong vài ngày, cho dù thúc cháu hai vị trần ngập lòng tin, cũng phải đợi cho hoàng thượng và bản công cân nhắc lại, không nên nóng vội.”

“Trưởng công chúa có thể chờ, dân chúng trong thiên hạ cũng không thể chờ.” Ngự khí của Sài Chiêu kiên quyết không chút do dự: “Nếu không nắm chắc, thuộc hạ và thúc phụ tuyệt đối không dám cầu hoàng thượng.”

“Nắm chắc?” Nam Cung Yên cười lạnh nói. “Khi Kỷ Minh đánh Đại Chu ta, không phải y trần ngập lòng tin? Kết quả thì sao? Không phải đại bại dưới tay của Sài tướng quân sao? Thời thế trong thiên hạ quả là biến đổi khôn lường.”

“Trưởng công chúa nói không sai!”

“Trưởng công chúa nói rất có lý.”

“Nếu Kỷ Minh có thể thua dưới tay thuộc hạ một lần, thuộc hạ tất nhiên có thể khiến hắn bại lần thứ hai.” Về mặt Sài Chiêu trần ngập trấn định: “Trưởng công chúa, mong rằng ngài có thể khuyên hoàng thượng vài câu, chớ có nghịch lại ý định thống nhất thiên hạ của hoàng thượng.”

Thấy tình huống có chút lúng túng, Tô Thụy Thuyền nhìn phải nhìn trái, tiến lên nói: “Như thần đã thấy, Ân Gia Bảo nhân cường mã tráng, tiền của dư thừa, nếu quy thuận Đại Chu ta, cũng rất hữu dụng... Nhưng như lời trưởng công chúa nói, công Lương là đại sự, hay là nên... cân nhắc kỹ lưỡng lại, phải cân nhắc lại mới được.”

Vân Tu khẽ hừ một tiếng, nói: “Ta khinh, nói nửa ngày cũng như không, toàn lời thừa.”

Nhạc Hoàn vội vàng kéo góc áo hắn, trừng mắt lắc đầu với hắn.

Nam Cung Yên liếc mắt ra hiệu cho Lạc Tân, Lạc Tân hiểu ý đi đến gần Nhạc Hoàn, đôi mắt như hùng ưng nhìn nàng không chút hảo ý: “Nhạc tiểu thư, à không đúng, nên gọi là Sài phu nhân mới đúng. Phụ thân Nhạc Thịnh Nhạc tướng quân của Sài phu nhân, danh tiếng vang dội thiên hạ, có dũng có mưu trấn thủ Thương Châu – Tấn Quốc hơn mười năm, không thể coi là không lợi hại. Nhưng thế thì sao? Cũng bị Kỷ Minh đánh bại. Khi bình bại, thành bị phá, chắc rằng Sài phu nhân cũng đã được chứng kiến đội quân thiết kỵ dũng mãnh của quân Lương. Thế sao Sài phu nhân không khuyên nhủ Sài tướng quân, hai người mới thành thân, sao lại huỷ đi sự thái bình hiếm có này chứ?”

Chúng thần nhất loạt nhìn về phía Nhạc Hoàn, Nhạc Hoàn nhìn Lạc thái phó khẽ gật đầu chào, vẻ mặt đầy bình tĩnh, nhưng ngữ khí cứng cỏi nói: “Gia phụ tứ cố vô thân, khổ công giữ Thương Châu hơn thảng trời, ai ngờ Kỷ Minh gian trá, thông đồng gian tế nội ứng ngoại hợp, phá Thương Châu của ta, giết cha và huynh trưởng... Kẻ chỉ biết sử dụng quỷ kế thì có gì lợi hại? Chẳng qua là kẻ tiểu nhân không đáng nhắc tới mà thôi. Bình mã Lương quốc công thành hơn thảng trời mà chưa từng chiếm được ưu thế, cũng chỉ thế mà thôi.”

Thấy Nhạc Hoàn tuy rằng vẻ mặt buồn rầu nhưng lời nói danh thép, Lạc thái phó nhíu mày nhưng vẫn ngang ngạnh nói: “Thế không phải là... Sài phu nhân ghi hận xưa, giật dây tướng công của mình lợi dụng quốc lực Đại Chu để trả nợ nước thù nhà sao?”

Nam Cung Yến giơ tay áo che mặt nở nụ cười, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Nhạc Hoàn tựa như muốn theo sát nàng vậy.

Nhạc Hoàn ngắc đầu, không chút yếu thế nhìn thẳng vào đôi mắt đầy địch ý của Lạc Tân: “Nếu Nhạc Hoàn muốn dựa vào phu quân để báo thù, khi thành bị phá cũng đã đi tìm phu quân ngay lập tức, chứ sao lại ẩn mình mấy năm? Lạc thái phó, ngài không phải là quá coi thường ta rồi.”

Ánh mắt Nam Cung Thần loé lên nhìn Nhạc Hoàn, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Hoàng tỷ, nàng dám nói như vậy, nhất định là người không tầm thường, có phải không?”

“Nhạc Hoàn Thương Châu, hậu duệ của danh tướng...” Nam Cung Yến cười đầy ẩn ý nói: “Mười hai tuổi đã có thể bắn trúng chim bay cao tận tầng mây trên trời, danh chấn vang dội. Hoàng Thượng, như vậy có đủ để gọi là có bản lĩnh hay không?”

Nam Cung Thần nắm tay nói: “Thì ra là nàng ta. Trẫm muốn xem tài bắn cung khinh thế vô song. Nhạc Hoàn phải không, nếu người có thể làm trẫm vừa lòng, trẫm sẽ đồng ý với Sài tướng quân, sao nào?”

Đôi mắt màu xám của Sài Chiêu nhìn Nam Cung Thần trên long ý, dù sao Nam Cung Thần cũng còn nhỏ, bị y nhìn nhất thời có chút run sợ không dám nói nữa.

Nhạc Hoàn bình tĩnh nhìn trượng phu, sau đó tiến lên vài bước quỳ gối xuống, khiêm tốn nói: “Hoàng Thượng muốn xem, Nhạc Hoàn nguyện thử một lần.”

Nam Cung Thần nuốt nước bọt, thấy đại tỷ gật đầu với mình, cố lấy dũng khí nói: “Trẫm, mấy ngày trước đây... Mấy ngày trước đây nhìn thấy trên mái hiên đại điện có treo chuông ngọc lưu ly, khi ánh mặt trời chiếu vào toả sáng rất đẹp, trẫm rất thích. Nhưng mà mái hiên kia quá cao, người trong cung không ai có thể tháo chuông ngọc xuống cho trẫm... xem ra chỉ có thể dựa vào ngoại lực bắn hạ xuống cho trẫm. Nhưng ngọc lưu ly rơi xuống đất nhất định sẽ bị vỡ nứt, quân sĩ có tài bắn cung cũng không ai có thể nắm chắc là lấy xuống chuông ngọc hoàn hảo không tổn hao gì...”

Nam Cung Thần chậm rãi tựa như học thuộc lòng nói xong, cặp mắt xuống tiếp tục nói: “Nhạc Hoàn người có bằng lòng thử một lần cho trẫm hay không?”

“Được làm từ ngọc lưu ly?” Nhạc Hoàn thoáng sửng sốt. “Quả thật. . . Rất khó.”

“Sài phu nhân cũng không dám chắc sao?” Đôi mắt Nam Cung Yến lấp lánh chuyển động, “Xem ra, quả nhiên cũng không nắm chắc được 10 phần. Năm đó Sài phu nhân trình diễn tài nghệ trước thánh thượng, một phát ba mũi tên thẳng Kỷ Minh, nhưng hôm nay cũng không chắc chắn có thể lấy xuống chuông ngọc lưu ly mà hoàng thượng tâm tâm niệm niệm. Chuyện công Lương tất nhiên cũng không thể tùy tiện đồng ý được.”

Nhạc Hoàn cắn cắn môi, giương mắt nhìn Nam Cung Thần nói: “Hoàng Thượng, Nhạc Hoàn nguyện ý thử một lần.”

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu nhin không được khẽ gọi. “Không được...”

Nhạc Hoàn khẽ cong khoé môi nở một nụ cười vô cùng ung dung. “Không thử một lần sao mà biết được. Hoàng thượng ngài nói phải không?”

Nam Cung Thần nhảy xuống khỏi long ý, vỗ tay nói: “Trẫm đoán người nhất định có thể, nhất định là được, nhất định là được.”

Nam Cung Yến còn chưa kịp gọi người giữ đệ đệ lại, Nam Cung Thần đã chạy ra bên ngoài điện. Sài Chiêu đến bên Nhạc Hoàn, nắm tay nàng cúi đầu nói, “A Hoàn không cần thiết phải như vậy, chuyện ta và thúc thúc đã quyết định, không ai có thể thay đổi.”

Nhạc Hoàn đề lên tay y, con người long lanh tràn đầy vẻ trấn an. “Chàng không tin ta?”

Sài Chiêu lạnh lùng nhìn chúng thần tử đang đứng yên không dám hé răng trên triều, họ bị lườm đến mức thân hình run rẩy. Sài Chiêu xoay người nói: “Sài Chiêu ta và thúc phụ chỉ hy vọng mũi tên này của nương tử Nhạc Hoàn có thể chặn được miệng lưỡi của bách quan, đồng ý cho Sài gia quân khởi binh đánh Lương!”

Sống lưng Lạc Tân ướt đẫm mồ hôi, Tô Thuy Thuyền cúi đầu tránh ánh mắt Sài Chiêu, miệng hô: “Chúng ta cũng theo đi ra ngoài mở rộng tầm mắt thôi, nghe nói ngay cả Sở Vương Kỷ Minh cũng bị thua dưới tay Sài phu nhân, nhất định nên đi xem.”

Vân Tu chạy nhanh đi dắt ngựa, giúp Nhạc Hoàn lấy cung tên vàng trên lưng ngựa xuống. Nhìn lại chính điện hoàng cung, thấy độ cao mái hiên cách mặt đất không dưới 10 trượng, neho mắt nhìn lý, quả nhiên thấy được trên mái nhọn cao nhất chuông lưu ly đang chói sáng, bất quá mới chỉ nhìn một lát, ánh sáng chói toả ra từ chuông lưu ly đã làm loá mắt Vân Tu. Cái chuông tựa hồ... khó có thể phân biệt rõ thực hư.

“Thế này sao mà làm được?” Vân Tu gấp đến nỗi dậm chân nói. “Thiếu phu nhân dù có lợi hại đến đâu cũng không thể bắn hạ cái chuông ngọc lưu ly kia xuống mà không bị tổn hại gì. Thiếu chủ người xem đi, mặc dù không quá cao nhưng mới nhìn chút xíu đã loá mắt, còn...” Vân Tu cố ý trừng mắt nhìn Sơ Vân công chúa Nam Cung Yến vừa dời bước ra ngoài điện, cất cao giọng nói: “Ngọc lưu ly trong suốt dễ vỡ, bắn hạ đã là rất khó, rơi xuống đất liền vỡ tan tành, sao ta lại có cảm giác chuyện này căn bản không thể làm được chứ?”

Nam Cung Yến ho nhẹ một tiếng, cười cười nói: “Bản cung cũng chưa bao giờ nói là việc này dễ dàng, nhưng chuyện này chính miệng Sài phu nhân đã đáp ứng, nàng ta muốn làm cho hoàng thượng vui vẻ, bản cung sao có thể ngăn được chứ?”

Vân Tu tức tối đưa cung và tiễn trên tay cho Nhạc Hoàn, hạ giọng nói: “Thiếu phu nhân, ta tạm thời thử một lần, thành không được, cũng không xấu mặt.”

Nhạc Hoàn nhận lấy kim lưu cung, trân trọng lau dây cung mềm mại, khẽ căng một cái nói: “Vốn chỉ là thử thôi mà, không cần phải lo đâu.”

Mọi người chăm chú nhìn Nhạc Hoàn đứng thẳng người hồi lâu không có động tĩnh gì, thấy nàng khép hờ hai mắt như là đang nghĩ gì, cung vàng trong tay lại từ từ nâng lên, mọi người tuy rằng rất tò mò nhưng không dám bàn tán ra tiếng, bốn mắt nhìn nhau đành phải chờ.

Ước chừng qua nửa ngày, trời như là tối hơn, thái dương chiếu rọi trên cao mái hiên đại điện chậm rãi dời về tây, Vân Tu đứng canh chừng bên cạnh Nhạc Hoàn nhất thời hiểu rõ, mắt sáng ngời tỏ vẻ vừa vui mừng lẫn sợ hãi. “Thì ra là thế. . . thiếu phu nhân!”

Nam Cung Yến thấp giọng hỏi cung nhân: “Chuông ngọc lưu ly kia thế nào rồi.”

Cung nhân khẳng định nói: “Trưởng công chúa cứ yên tâm đi, rơi xuống đất tức là sẽ vỡ.”

Nam Cung Yến thở ra một hơi nhẹ nhõm, mắt vẫn không dời Nhạc Hoàn.

Sài Chiêu khoanh tay nhìn chằm chằm thê tử... Ngày đó, y còn nhớ rõ bộ dáng không Nhạc Hoàn khi tiếp nhận cung bạc của Kỷ Minh, khẽ kéo cung, miệng kêu một tiếng “phạch”, nhếch miệng nở nụ cười khinh thường. Nhạc Hoàn hôm nay, cũng giống như ngày ấy, y biết, thê tử của mình nhất định có thể làm được.

Khoé miệng Sài Chiêu phảng phất ý cười, Tô Tinh Trúc không vội vàng xuyên qua đám người trùng điệp, nhìn chằm chằm khuôn mặt Sài Chiêu và Nhạc Hoàn.

84. Chương 34: Ván Cờ Giang Sơn

“Tài bản cung kinh thế của đại tiểu thư Nhạc gia làm cho ta được mở rộng tầm mắt.” Sài Chiêu cười ẩn ý: “Tại hạ có thể đuổi chim giúp Nhạc tiểu thư là vinh hạnh của tại hạ.”

Nhạc Hoành nắm chặt cung vàng ôm lấy Sài Chiêu, mắt rưng rưng nhưng lại cười ra tiếng.

Lập xuân, thúc cháu Sài gia cùng Nhạc Hoành và Vân Tu vào kinh diện kiến thánh thượng.

Huy Thành – kinh đô Chu Quốc – cách xa Vân Đô hai trăm dặm đường, đối với đám người Sài Chiêu mà nói cũng không mấy khó khăn gì, nhưng đối với Sài Dật sức khoẻ ốm yếu mà nói chuyến này khó đi vô cùng. Lộ trình vốn chỉ năm ba ngày nay mọi người đã phải đi tới bảy ngày mới đến nơi.

Thấy đã đến ngoài cửa thành Huy Thành, Vân Tu có chút lo lắng nói: “Bữa trước đã nhờ Tô thái úy nhắc với hoàng thượng nói hôm kia chúng ta sẽ tới kinh thành, nay đã chậm mất hai ngày, không biết hoàng thượng có tức giận không?”

Sài Chiêu quay đầu lại nhìn sắc mặt tiêu tụy của Sài Dật, trấn định nói: “Thân thể thúc phụ không được khoẻ, sao có thể đi nhanh được? Hoàng thượng cùng triều thần cũng nên thông cảm mới phải, trước tiên cứ vào thành rồi nói sau.”

Sài Dật biết đã chậm trễ mấy ngày, nhất định không chịu nghỉ ngơi, mới vào Huy Thành đã vội vàng đi thẳng vào hoàng cung. Nhạc Hoành cúi đầu nhìn quần áo phong trần bụi bặm trên người mình, kéo Vân Tu hỏi: “Người nhìn ta mà coi, ăn mặc thế này có thể đi gặp mặt thánh thượng sao?”

Vân Tu lo lắng cho Sài Dật, lại là một tên đàn ông thô lỗ thì sao mà suy nghĩ nhiều vậy được, liếc qua mấy cái nói: “Thiếu phu nhân có thể nào cũng ổn hết...”

Nhạc Hoành bán tín bán nghi phỉ phỉ mái tóc xơ xác của mình, lại phỉ phỉ đất trên người xong thì im lặng đi theo phía sau Sài Chiêu.

Hoàng cung Huy Thành.

“Thúc cháu Sài gia đã vào đến Huy Thành sao?” Công chú Sơ Vân – Nam Cung Yến đặt quân cờ trên tay xuống, mắt phượng tròn tròn xoe, nói: “Có chuẩn bị tiến cung ngay không?”

Tô Tinh Trúc đang đánh cờ cùng công chúa, im lặng khẽ phất tay áo, cười nói: “Trưởng công chúa, xem ra Sài gia này càng lúc càng tùy tiện. Trước đây Sài Dật nói với cha ta là hai ngày trước phải vào kinh rồi, hôm đó hoàng thượng và trưởng công chúa bỏ biết bao nhiêu việc để đợi người nhà họ Sài cả ngày, nhưng ngay cả bóng người cũng không thấy đâu. Hôm nay... Ngài nói là sẽ đánh với Tinh Trúc bảy ván cờ để phân định thắng thua, nay mới có hai ván, có phải vẫn tiếp tục không chứ?”

Sắc mặt Nam Cung Yến có chút âm trầm, đẩy bàn cờ ra nói: “Còn có thể không đi nghênh đón Sài gia sao? Không phải trưởng công chúa ta và hoàng thượng vẫn phải dựa vào sự che chở của Sài gia sao. Đi thôi, đi đón Sài vương gia và Sài thiếu chủ thôi...” Nói xong lại đi đến bên cạnh cung nữ thân tín nói: “Mau đi đánh thức hoàng thượng đang nghỉ trưa dậy đi.”

“Hoàng thượng mới vừa ngủ thôi ạ...” cung nữ sợ hãi đáp.

Nam Cung Yến buồn bực nói: “Nói với hoàng thượng, người của Sài gia đến, nếu nó còn tham ngủ thì ngôi vị hoàng đế này của nó có muốn giữ cũng không nổi nữa.”

Cung nữ không dám nhiều lời nữa, sợ hãi lui xuống.

“Hoàng Thượng còn nhỏ, đừng dọa hấn.” Tô Tinh Trúc khẽ khuyên một câu.

“Bởi vì còn nhỏ...” Nam Cung Yến cắn môi, không cam lòng nói: “Thúc cháu Sài gia tựa như hổ sói nhìn chằm chằm giang sơn của họ Nam Cung, không thể không cẩn thận được. Chỉ mong hoàng thượng mau lớn lên có thể tự mình chấp chính bản cung mới có thể an tâm được.”

“Hai năm nay sức khoẻ của Sài Dật cũng không tốt lắm.” Tô Tinh Trúc ghé sát vào tai Nam Cung Yến nói. “Lần đi Vân Đô này ta cũng gặp, theo như Tô Tinh Trúc thấy... Sài Dật cũng lực bất tòng tâm...”

“Sài Dật tuổi cao sức yếu nhưng vẫn còn Sài Chiêu.” Nam Cung Yến nhíu nhíu mắt phượng.

“Sài Chiêu cũng không phải là con ruột của Sài Dật.” Tuy nói thế nhưng giọng Tô Tinh Trúc không dám khẳng định cho lắm. “Mặc dù hẳn là thượng tướng nhưng chưa phong vương, dựa theo tổ lệ, hẳn cũng không thể thừa kế tổ vị của Sài Dật, nếu ngày nào đó ông ta cười hạc quy tiên, Sài Chiêu chỉ là kẻ tứ cố vô thân, khó thành đại sự...”

“Nếu thực sự như thế thì tốt rồi.” Nam Cung Yến ngẩng dung nhan tựa như châu ngọc của Tô Tinh Trúc, chép miệng nói: “Bản cung còn nhớ... người cũng không ghét Sài Chiêu lắm mà. Xem ra đàn bà đúng là đàn bà, ghen tỵ đứng hàng đầu, không chiếm được thì chỉ còn căm giận.”

Tô Tinh Trúc cũng không chấp nhặt, vẻ mặt tự nhiên nói: “Trưởng công chúa tâm tư thông tuệ, tất nhiên hiểu được suy nghĩ của Tinh Trúc, cũng như Tinh Trúc hiểu được tâm ý của công chúa vậy.”

Hai người nhìn nhau giằng co một lát, thông thả đi về phía đại điện.

Ngoài cửa cung, Sài Chiêu vội vàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, bước nhanh về phía Sài Dật đã suy yếu đỡ lấy ông. Sài Dật khó nhọc dựa vào Sài Chiêu, gian nan trở mình xuống ngựa.

Cách đó không xa Vân Tu nhíu chặt mày nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Sài Dật, Nhạc Hoành đến gần Vân Tu nói: “Hắn vẫn chăm sóc thúc phụ như vậy sao?”

Vân Tu gật đầu nói: “Ta cùng thiếu chủ đi theo vương gia, thiếu chủ phụng dưỡng vương gia là thật lòng thật dạ, mọi chuyện đều nghĩ cho sức khoẻ của vương gia.”

Sài Dật búi lại mũ ô sa nạm vàng trên đỉnh đầu, ho khan vài tiếng nói: “Bổn vương như vậy diện kiến thánh thượng có gì không ổn không?”

Sài Chiêu lui ra phía sau vài bước nhìn nhìn, cúi đầu nói: “Tuy là bụi đất đầy mặt nhưng không có gì là không ổn cả.”

“Vậy là tốt rồi.” Sài Dật nhìn Nhạc Hoành, cười nói: “Con nhìn A Hoành mà coi, phải chịu vất vả với chúng ta, một cô nương mà ngay cả xiêm y cũng không kịp thay đã phải theo chúng ta tiến cung rồi.”

Sài Chiêu quay đầu lại nhìn, tròng mắt nói: “A Hoành vốn xuất thân con nhà võ tướng, có thể theo kịp bước chúng ta, trên đường đi chịu nhiều khổ cực nhưng không oán giận nửa câu.”

“Hoàng Thượng tuyên sai Vương gia, Sài tướng quân vào điện!”

Sài Chiêu phủi phủi vạt áo, kêu: “A Hoành, Vân Tu, đi thôi.”

Hoàng cung Chu Quốc rộng lớn lộng lẫy cũng không làm cho Nhạc Hoành cảm thấy sợ hãi, chẳng qua là nhớ lại lần diện thánh trước đó, hình ảnh đó tựa như mới ngày hôm qua, khó tránh khỏi có chút cảm giác thốn thức. Sài Chiêu dường như cũng nhớ tới điều gì, xoay người tìm Nhạc Hoành, tuy là không tiện kéo nàng đến bên cạnh mình nhưng chỉ một ánh mắt ấm áp đã an ủi nàng rất nhiều.

Nhạc Hoành mỉm cười đáp lại phu quân, tuy không nói nhưng trong lòng đã sớm hiểu.

Cậu bé ngồi trên ngai vàng không kìm được ngáp một cái, có vẻ sốt ruột nói: “Đại hoàng tử, sao bọn họ còn chưa đến, trễ mết quá, muốn nhanh về ngủ thôi.”

Nam Cung Yến trợn mắt lườm đệ đệ: “Còn nhớ đại tỷ đã dạy đệ thế nào không? Nhất thời đừng có quên.”

Thiếu đế Nam Cung Thần mở lớn mắt, phản chấn nói: “Trẫm nhớ. Đại hoàng tử đã nói với trẫm, Sài vương gia còn mang theo một người có tài bắn cung cao siêu đến gặp trẫm, đúng không?”

“Đúng ...” Nam Cung Yến đáp. “Hoàng Thượng còn nhớ là được rồi, nhưng ngàn vạn lần không được quên những gì đại tỷ đã dạy người.”

“Sài Vương gia, Sài tướng quân đến!”

Nam Cung Yến ngồi thẳng người, im lặng vuốt khăn lụa trên tay. Sau bức bình phong bên đại điện, cách một bức cẩm trướng Tô Tinh Trúc nhìn chăm chăm phía ngoài điện.

Mấy bóng người dần dần tiến gần, sau đó đồng loạt cúi đầu quỳ xuống đất. “Thần Sài Dật, cùng chất nhi Sài Chiêu khấu kiến hoàng thượng và trưởng công chúa!”

Nam Cung Thần vươn cổ nhìn mấy người, dừng một chút có vẻ mất hứng nói: “Hoàng tử lừa đệ, hoàng tử lừa đệ.”

Nam Cung Yến vội la lên: “hoàng thượng nói gì thế? Còn không mau truyền Sài vương gia đứng dậy.”

Mấy người Sài Dật vẫn không nhúc nhích, Nam Cung Thần dậm chân nói: “Đại hoàng tử nói gì mà có thể gặp người có tài bắn cung khinh thế, ba người đây trăm đều đã gặp qua nhiều lần, còn lại chỉ là một nữ nhi, nàng ta có thể làm được gì chứ, làm gì có ai có tài bắn cung chứ?”

Lời vừa nói ra, Sài Chiêu nâng mắt nhìn Nam Cung Yến, Nam Cung Yến rùng mình, vội nói: “Sài vương gia và Sài tướng quân mau đứng dậy, hoàng thượng mới ngủ trưa dậy, còn đang nói mơ, mau mau đứng dậy.”

Sài Chiêu đỡ Sài Dật dậy, vẫn duy trì im lặng như trước.

Nhạc Hoàn nghe những lời chối tai của Nam Cung Thần, sau đó nghĩ lại bất quá hấn cũng chỉ là đứa trẻ 10 tuổi non nớt, cũng không buồn so đo với hấn nữa. Ngược lại ngắm Sơ Vân công chúa Nam Cung Yến ngồi bên cạnh hấn, mặt mày đoan trang, làn da trắng muốt, dung nhan xinh đẹp, nhưng đôi mắt phượng không giấu được vẻ suy tính sâu xa, làm cho người ta khó có thể đến gần.

Nam Cung Yến ngắm Nhạc Hoàn một lượt, thấy thân nàng mặc một chiếc áo khoác lông cừu trắng, bên trong vạt váy vàng nhưng không mất đi vẻ lạnh lợi, cho dù là mặt đầy bụi đất, không chút son phấn nhưng vẫn tươi đẹp như hoa, thanh lệ xinh đẹp nho nhã, đôi mắt bình thần mang theo vài phần anh khí, toát lên vẻ đoan trang uy nghi của con nhà tướng, vẻ mặt ung dung quan sát triều đình, không có chút kinh sợ nào.

“Nhạc Hoàn ở Thương Châu?”

“Nàng ta chính là Nhạc Hoàn, con gái của Tĩnh quốc công Nhạc Thịnh?”

Triều đình vang lên lời bàn tán xì xào, hơn chục đôi mắt nhìn chăm chăm Nhạc Hoàn đang đứng bất động trên điện. Sài Chiêu dùng ánh mắt có chút không vừa ý liếc nhìn đám quần thần, những người bị nhìn lướt qua đều cúi đầu không dám nói gì nữa.

Nam Cung Yến cúi đầu hắng giọng một tiếng, Nam Cung Thần lè lưỡi, ra vẻ trấn định nói: “Sài Vương gia, nghe Tô thái úy nói thân thể khanh có bệnh, không biết đã khá hơn chưa?”

Sài Dật chậm rãi nói: “Lão phu mấy ngày vội vàng thúc ngựa tới kinh thành diện kiến thánh thượng, hoàng thượng thấy sức khỏe lão phu thế nào?”

Nam Cung Thần mở lớn mắt xem xét, nhếch miệng cười nói: “Trăm thấy Sài vương gia vẫn còn khỏe mạnh lắm.”

“Cũng có thể cho là vậy.” Sài Dật vuốt râu cười nói. “Lão phu còn phải thay hoàng thượng bảo hộ giang sơn, mở mang bờ cõi, sao thân mình lại có bệnh được?”

“Mở mang bờ cõi!” cả đại điện lại một trận xôn xao.

“Vậy làm phiền Sài vương gia rồi!” Nam Cung Thần tất nhiên nghe không hiểu gì, quay đầu nhìn Nam Cung Yến.

“Chu Quốc hùng cứ phương bắc hơn mười năm, mà nay vừa mới đánh lui cường địch, sức dân không tránh khỏi tổn hại...” Nam Cung Yến vo chặt khăn lụa nói: “Mở mang bờ cõi? Bắn cung không biết Sài vương gia ý muốn nói gì.”

Sài Dật nhìn một lượt quần thần xung quanh, con ngươi sắc lạnh không chút trốn tránh nói: “Bốn vương lần này vào kinh, mục đích là cầu mong hoàng thượng hạ chỉ cho phép quân đội Sài gia khởi binh diệt Lương.”

“Diệt Lương?”

“Giang sơn Đại Chu của Nam Cung gia còn chịu đựng được sao?” Nam Cung Yến buồn rầu nói. “Sài vương gia đang nói đồn chằng.”

“Bản vương đứng trước mặt thánh thượng và trưởng công chúa sao mà dám nói đồn chứ?” Sài Dật khề ho một tiếng.

“Không thể nào.” Thái phó Lạc Tân lên tiếng nói: “Con sâu trăm chân, dù chết cũng không ngã. Lương Quốc mặc dù bại, nhưng Đại Chu ta cũng tổn hại nghiêm trọng, lại đánh Lương, có vẻ là sai lầm, Đại Chu ta khó mà yên ổn, lão thần không tán thành.”

Sài Chiêu nghiêng sườn mặt liếc qua nhìn Lạc thái phó: “Lương Quốc hùng mạnh, nếu như có vài năm để nghỉ ngơi và hồi phục, chuyện Kỷ Minh gốc đầu dây là không khó, họ Kỷ diệt hai nước thống nhất thiên hạ không khó nhìn ra, sao có thể có chuyện yên ổn ngủ say được. Lạc thái phó đợi đến khi Kỷ Minh đánh đến Huy Thành mới hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.”

Tuy rằng lời Sài Chiêu nói khá bình thản nhưng người nghe được đều thấy kinh hãi, hai phía nhìn nhau nhất thời không dám lên tiếng. Lạc Tân thấy không ai ủng hộ mình, vội vàng nhìn về phía Tô Thụy Thuyên, Tô Thụy Thuyên cúi đầu lảng tránh ánh mắt xin giúp đỡ của ông ta, Lạc Tân nhất thời biến sắc.

“Thống nhất thiên hạ?” Nam Cung Thần thấp giọng nói. “Ý của Sài tướng quân à muốn thay trăm thống nhất thiên hạ sao?”

Sài Chiêu tiến lên vài bước quỳ một gối xuống đất. “Chỉ cần hoàng thượng ra lệnh một tiếng, thuộc hạ muôn chết không từ, thay hoàng thượng tranh giành thiên hạ, trở thành vị hoàng đế ghi danh thiên cổ.”

85. Chương 43: Chương 36: Tài Nghệ Kinh Người

Nhạc Hoàn thắm đếm nhịp tim của chính mình, “1,2, 3, 4,..” rồi không để ai kịp nháy mắt, nhanh như chớp rút ra một mũi tên vàng, cánh tay nâng vung lên một đường vòng cung hoàn mỹ, lại dường như không hề dùng hết sức lực, mũi tên vàng đã lao đi, nhắm thẳng hướng chuông ngọc lưu ly đang nhẹ đong đưa trên mái hiên kia.

Khoảng trống giữa chuông ngọc và góc mái hiên vô cùng nhỏ hẹp, thế nhưng mũi tên vàng vừa khéo xuyên qua chiếc vòng trên đầu chuông, mang theo chiếc chuông nhẹ nhàng rơi xuống đất theo một quỹ đạo cong hoàn hảo.

Nhẹ thu lại dây cung, Nhạc Hoàn trầm mặc quay lưng đi không nhìn nữa.

Mũi tên xuyên qua vòng tròn nhỏ là điều cực hiếm thấy, ngay cả người đã nửa đời trải qua không ít chuyện như Sài Dật cũng ngỡ ngỡ đứng ngay tại chỗ, không dám tin vào những gì vừa xảy ra trước mắt. Nam Cung Yến cắn chặt môi nhìn chằm chằm vào chiếc chuông ngọc đang rơi xuống kia, cảm giác như tim đã ngừng đập.

Mũi tên mang theo chuông ngọc lắc lư rơi xuống, tên nhọn cắm vào khoảng góc tường loang lổ bùn đất của hoàng cung, chuông ngọc lưu ly chao đảo tựa vào độ nghiêng của thân mũi tên, phát ra vài âm thanh trong trẻo.

Vân Tu dụi dụi mắt, nhào ra từ trong đám đông phía trước, cúi người tỉ mỉ quan sát, xác định chuông ngọc lưu ly thực sự hoàn hảo không một vết xước, rút mũi tên vàng giờ cao lên trời, hét lên: “Thành công rồi! Thiếu phu nhân thành công rồi! Chuông ngọc hoàn hảo không tổn hao gì, còn ai không phục nữa!!!”

Thân thể Nam Cung Yến chấn động, như bị đóng đinh trên ghế, tay không ngừng vuốt ngực hít từng hơi khó khăn: “Không thể nào, không thể nào!”

Nhạc Hoàn nhận lấy chuông ngọc lưu ly từ tay Vân Tu, đi đến trước mặt Nam Cung Thần – người đã sớm nhìn đến phát ngốc, khề mỉm cười nói: “Hoàng thượng, người xem!”

Nam Cung Thần ngậy người đưa tay đón lấy chuông ngọc, lật tới lật lui kiểm tra nó, vừa xem vừa kinh ngạc vừa nói: “Thật sự hoàn hảo, Hoàng tử xem xem!”

Nam Cung Yến khinh thường xoay người lại, Nam Cung Thần cũng không tức giận, đưa chuông ngọc vào sát tai lắng vài cái, sau đó cười to ra tiếng, làm ra dáng vẻ của người lớn nhìn Nhạc Hoàn nói: “Phu nhân của Sài tướng quân, người muốn trăm thưởng gì cho người?”

Nhạc Hoàn chớp chớp mắt, cười cười: “Hoàng thượng, người lúc này đã hứa với ta...”

“Ồ...” Nam Cung Thần có chút sợ sệt, chần chừ nắm chặt chiếc chuông ngọc trong tay, cúi đầu hậm hực không dám nói thành lời.

Đôi mắt Nhạc Hoàn dịu dàng nhìn thẳng vào gương mặt đang dần đỏ bừng của Nam Cung Thần, dịu giọng nói: “Hoàng thượng hãy nhìn chiếc chuông ngọc trong tay người, lấp lánh đầy màu sắc, có phải rất đẹp không?”

“Đó là điều dĩ nhiên!” Nam Cung Thần ngược đầu lên nói: “Đây là cống phẩm của Nam Triều, là vật mà trăm thích nhất!”

“Ồ càng đẹp thì càng dễ vỡ.” Giọng nàng nhẹ nhàng nhưng không kém phần mạnh mẽ. “Cũng giống như non sông Đại Chu ta ở dưới chân của ngài vậy, không phải xem chút nữa đã bị vỡ vụn dưới vó ngựa Lương Quốc kia hay sao?”

Nam Cung Thần gật đầu nhìn thúc cháu Sài gia. “Lần này may mà nhờ có Sài vương gia và Sài tướng quân thay trăm bảo toàn non sông...”

Khóe môi Nhạc Hoàn khẽ cong lên. “Nhạc Hoàn có thể đem chuông ngọc lưu ly hoàn hảo không chút tổn hại nào trả về trong tay hoàng thượng, Sài gia cũng nhất định đem vạn dặm non sông nguyên vẹn đưa về cho người, không thử thì làm sao biết được?”

Đôi mắt Nam Cung Thần lóe lên tia sáng thuần khiết, trong miệng lẩm bẩm nói. “Không thử thì làm sao biết được, vậy nên thử một lần...”

Nhạc Hoàn vung vẫy cung vàng trên tay, vẻ mặt tươi sáng đến bên Sài Chiêu, nở nụ cười tự nhiên đứng sòng vai với y: “Sài thiếu chủ, phu nhân của người thế nào hả?”

Sài Chiêu vuốt nhẹ chóp mũi thanh tú của nàng, ngẩng đầu liếc ánh nhìn lạnh lùng với những đại thần ở xung quanh, đón lấy chiếc chuông ngọc lưu ly từ tay Vân Tu nói: “Các vị đại nhân còn điều gì muốn nói?”

Gương mặt Lạc Tân tái nhợt, cúi đầu không dám lên tiếng, thân thể Nam Cung Yến khẽ giật giật, hít sâu một hơi không nói thành lời.

“Ý trời!” Giọng nói cứng cáp của Sài Dật đúng lúc vang lên. “Xem ra ông trời cũng muốn để Đại Chu ta thống nhất thiên hạ!” Sài Dật hướng Nam Cung Thần quỳ xuống. “Hoàng thượng, người đã tận mắt nhìn thấy chuyện dường như không thể xảy ra, như vậy vẫn còn hoài nghi, không đủ tin tưởng sự quyết tâm và lòng thành của Sài gia ta có thể thay người theo đuổi sự nghiệp thống nhất thiên hạ sao?”

Nam Cung Thần ngược đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc, cũng không còn tâm trí nào để nhìn sắc mặt của Trưởng công chúa Nam Cung Yến nữa, giọng nói mang theo nước mắt nói: “Sài gia cả nhà trung lương, trăm, trăm sao có thể không tin tưởng Sài vương gia và Sài tướng quân.”

Nam Cung Thần nhìn sang Nhạc Hoàn, lại bắt gặp Nhạc Hoàn nở nụ cười bình tĩnh với mình, chiếc cung vàng trong tay nàng phát ra ánh sáng rực rỡ, Nam Cung Thần nuốt nước miếng, gật đầu nói: “Trăm đã nói trước, nay nàng ta đã làm được, trăm tin Sài gia cũng có thể làm được.”

“Hoàng thượng...!” Nam Cung Yến đứng bật dậy, thế nhưng những lời định nói đều bị Sài Dật kiên quyết đánh gãy.

“Lão phu tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng thánh minh! Hoàng thượng thánh minh!” Giọng của Sài Dật mạnh mẽ vang vọng cả không gian.

Thấy dường như các đại thần trong triều không ai muốn phụ họa theo, do dự không quyết, Sài Chiêu hất vạt áo trước bước đến trước mặt Nam Cung Thần, cặp mắt xám lạnh nhìn chằm chằm Tô Thụy Thuyền

khiến lão trong lòng khấn nguyện, do dự giây lát rồi đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu đồng dạc hô to: “Sài gia toàn gia lớn nhỏ một lòng, binh lính anh dũng thiện chiến, công Lương tất thắng, hoàng thượng thánh minh, hoàng thượng thánh minh!”

Ngay lập tức đám quần thần đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô “Thánh minh” liên tiếp vang lên như thấu tận trời xanh.

Về mặt Nam Cung Thần lộ ra vẻ thích thú nhìn đám quần thần, tươi cười nhìn Nam Cung Yến, Nam Cung Yến xui người đường như đứng không vững, trong mắt tràn đầy oán giận nhìn chằm chằm Sài Chiêu và Nhạc Hoàn, dưới sự giúp đỡ của cung nữ từ từ đứng dậy, nhẹ phất cánh tay mềm mại như nước: “Văn võ bá quan đã đều cảm thấy chuyện công Lương là có thể, vậy thì phải nhờ cậy vào Sài gia rồi. Sài vương gia, Sài tướng quân, giang sơn Đại Chu của Nam Cung gia ta đều nhờ cậy cả vào công sức của thúc cháu hai người rồi!”

Nhìn thấy Nam Cung Yến xoay người rời khỏi, Nam Cung Thần cũng lập tức nhảy khỏi ghế vội vã chạy theo. “Hoàng tể, đợi trẫm với!”

Văn Tu cắn cắn mu bàn tay nhìn cảnh này, thấp giọng nói: “Hoàng thượng còn nhỏ, trưởng công chúa chấp chính... Chắc chắn, giang sơn Đại Chu này, nếu không có vương gia và thiếu chủ chống đỡ, chỉ sợ là đã sớm bay theo gió rồi!”

Lời còn chưa dứt đã bị Nhạc Hoàn không thương tiếc dẫm cho một phát. “Lại nói vậy!”

Văn Tu đau đớn kêu ra tiếng, nhả mặt nhăn mày nói: “Văn Tu biết sai rồi, cũng không dám nói xằng nói bậy nữa, thiếu phu nhân tha mạng!” Vừa nói vừa cười hi hi cầm lấy hộp cung tên: “Ta còn cho rằng thế gian này chỉ có mỗi thiếu chủ là khiến Văn Tu ta tâm phục khẩu phục, không ngờ đến hôm nay lại nhiều hơn một người là thiếu phu nhân, Văn Tu ta đời này cam tâm tình nguyện vác hộp tên theo sau thiếu phu nhân!”

Sài Chiêu nhìn tới nhìn lui khắp người Văn Tu. “Người thay A Hoàn vác tên theo sau? A Hoàn, nàng xem trọng hấn sao?”

Nhạc Hoàn giả vờ cau mày nhăn mặt, phỉ phỉ lòng bàn tay nói: “Dù sao cũng không chọn được người tốt nhất, tạm thời cứ dùng thử cũng được!”

Văn Tu phấn khích nhảy vọt tới trước mặt Nhạc Hoàn, “Đa tạ thiếu phu nhân đã không chê, Văn Tu nguyện theo người cả đời, tuyệt đối không oán giận!”

Lúc rời khỏi, Nhạc Hoàn cầm cung vàng cùng Văn Tu đi ở phía trước, Văn Tu nhìn cây cung trong tay nàng với ánh mắt thèm thuồng, ám chỉ: “Đợi trở về Văn Đô, ta cũng phải đi xuống binh khí làm một cây giống y thế này, xem có phải cung vàng thì tốt hơn không?”

Nhạc Hoàn cười đưa cây cung qua: “Vậy thì cái này đưa người dùng thử?”

Văn Tu vội vã phất tay nói: Hôm nay thôi đi, đổi sang hôm khác, hôm khác thiếu phu nhân dạy ta là được.”

Thấy hai người vừa nói vừa cười, Sài Dật vuốt vuốt râu, ôn tồn nói: “A Hoàn và Văn Tu đúng là người trẻ tuổi, thật sự khiến người khác hâm mộ không thôi.”

Sài Chiêu nhẹ bước chân, mắt nhìn chăm chú vào bóng dáng uyển chuyển của Nhạc Hoàn, thuận theo đáp: “A Hoàn đã gả cho người ta mà vẫn còn bộ dạng như thế, thật đã khiến thúc phụ cười chê rồi!”

“Nói gì thế hả?” Sài Dật cười cười: “Khí phách của Nhạc Hoàn không hề thua kém thúc cháu ta, có khi còn hơn cả Tịnh Nhi và Trọng Nguyên rất nhiều. A Chiêu, thúc phụ thật sự vui mừng thay con, xem ra, ngay cả ông trời cũng đều muốn giúp Sài gia ta.”

“Sài gia chí nguyện lớn lao, hoài bão đương nhiên sẽ đạt được. Huống hồ, con đã hứa với A Hoàn.” Trong mắt Sài Chiêu lóe lên sự thương yêu, rũ mắt nhẹ cười nói. “Thù của Nhạc gia con sẽ thay nàng ghi nhớ, nàng muốn giang sơn này, con cũng sẽ dâng tặng nàng. Như hôm nay đã thấy rõ, ngày con thực hiện lời hứa với nàng đã ngày càng gần, đánh quân Lương đã ở trong tầm tay, mối thù của Nhạc gia cuối cùng cũng đến lúc báo rồi.”

86. Chương 35

Sài Chiêu tiến lên vài bước quỳ một gối xuống đất, “Chỉ cần Hoàng Thượng ra lệnh một tiếng, thuộc hạ muôn chết không từ, thay Hoàng Thượng tranh giành thiên hạ, trở thành vị hoàng đế ghi danh thiên cổ.”

“Thật sao!” Nam Cung Thần khó nén cảm giác vui mừng, nhìn về phía Nam Cung Yến nói. “Hoàng tử, trẫm muốn làm vị hoàng đế lưu danh thiên cổ, trẫm muốn được lưu danh thiên cổ.”

Nam Cung Yến thấy triều thần đều bị mấy lời của Sài Chiêu uy hiếp, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Tô thái úy cũng đã nhắc tới với hoàng thượng và bản cung chuyện Sài tướng quân được Ân Gia Bảo của Tuy Thành tương trợ. Nhưng đánh Lương là chuyện lớn, không thể định đoạt trong vài ngày, cho dù thúc cháu hai vị tràn ngập lòng tin, cũng phải đợi cho hoàng thượng và bản công cân nhắc lại, không nên nóng vội.”

“Trưởng công chúa có thể chờ, dân chúng trong thiên hạ cũng không thể chờ.” Ngự khí của Sài Chiêu kiên quyết không chút do dự: “Nếu không nắm chắc, thuộc hạ và thúc phụ tuyệt đối không dám cầu hoàng thượng.”

“Nắm chắc?” Nam Cung Yến cười lạnh nói. “Khi Kỷ Minh đánh Đại Chu ta, không phải y tràn ngập lòng tin? Kết quả thì sao? Không phải đại bại dưới tay của Sài tướng quân sao? Thời thế trong thiên hạ quả là biến đổi khôn lường.”

“Trưởng công chúa nói không sai!”

“Trưởng công chúa nói rất có lý.”

“Nếu Kỷ Minh có thể thua dưới tay thuộc hạ một lần, thuộc hạ tất nhiên có thể khiến hắn bại lần thứ hai.” Về mặt Sài Chiêu tràn ngập trấn định: “Trưởng công chúa, mong rằng ngài có thể khuyên hoàng thượng vài câu, chớ có nghịch lại ý định thống nhất thiên hạ của hoàng thượng.”

Thấy tình huống có chút lúng túng, Tô Thụy Thuyền nhìn phải nhìn trái, tiến lên nói: “Như thần đã thấy, Ân Gia Bảo nhân cường mã tráng, tiền của dư thừa, nếu quy thuận Đại Chu ta, cũng rất hữu dụng... Nhưng như lời trưởng công chúa nói, công Lương là đại sự, hay là nên... cân nhắc kỹ lưỡng lại, phải cân nhắc lại mới được.”

Vân Tu khẽ hừ một tiếng, nói: “Ta khinh, nói nửa ngày cũng như không, toàn lời thừa.”

Nhạc Hoàn vội vàng kéo góc áo hăn, trùm mắt lấp đầu với hăn.

Nam Cung Yến liếc mắt ra hiệu cho Lạc Tân, Lạc Tân hiểu ý đi đến gần Nhạc Hoàn, đôi mắt như hùng ưng nhìn nàng không chút hảo ý: “Nhạc tiểu thư, à không đúng, nên gọi là Sài phu nhân mới đúng. Phụ thân Nhạc Thịnh Nhạc tướng quân của Sài phu nhân, danh tiếng vang dội thiên hạ, có dũng có mưu trấn thủ Thương Châu – Tấn Quốc hơn mười năm, không thể coi là không lợi hại. Nhưng thế thì sao? Cũng bị Kỷ Minh đánh bại. Khi binh bại, thành bị phá, chắc rằng Sài phu nhân cũng đã được chứng kiến đội quân thiết kỵ dũng mãnh của quân Lương. Thế sao Sài phu nhân không khuyên nhủ Sài tướng quân, hai người mới thành thân, sao lại huỷ đi sự thái bình hiếm có này chứ?”

Chúng thần nhất loạt nhìn về phía Nhạc Hoàn, Nhạc Hoàn nhìn Lạc thái phó khẽ gật đầu chào, vẻ mặt đầy bình tĩnh, nhưng ngự khí cứng cỏi nói: “Gia phụ tứ cố vô thân, khổ công giữ Thương Châu hơn tháng trời, ai ngờ Kỷ Minh gian trá, thông đồng gian tế nội ứng ngoại hợp, phá Thương Châu của ta, giết cha và huynh trưởng... Kẻ chỉ biết sử dụng quỷ kế thì có gì lợi hại? Chẳng qua là kẻ tiểu nhân không đáng nhắc tới mà thôi. Bình mã Lương quốc công thành hơn tháng trời mà chưa từng chiếm được ưu thế, cũng chỉ thế mà thôi.”

Thấy Nhạc Hoàn tuy rằng vẻ mặt buồn rầu nhưng lời nói đanh thép, Lạc thái phó nhíu mày nhưng vẫn ngang ngạnh nói: “Thế không phải là... Sài phu nhân ghi hận xưa, giật dây cương công của mình lợi dụng quốc lực Đại Chu để trả nợ nước thù nhà sao?”

Nam Cung Yến giơ tay áo che mặt nở nụ cười, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Nhạc Hoành tựa như muốn theo sát nàng vậy.

Nhạc Hoành ngắc đầu, không chút yếu thế nhìn thẳng vào đôi mắt đầy địch ý của Lạc Tân: “Nếu Nhạc Hoành muốn dựa vào phu quân để báo thù, khi thành bị phá cũng đã đi tìm phu quân ngay lập tức, chứ sao lại ẩn mình mấy năm? Lạc thái phó, ngài không phải là quá coi thường ta rồi.”

Ánh mắt Nam Cung Thần loé lên nhìn Nhạc Hoành, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Hoàng tử, nàng dám nói như vậy, nhất định là người không tầm thường, có phải không?”

“Nhạc Hoành Thương Châu, hậu duệ của danh tướng...” Nam Cung Yến cười đầy ẩn ý nói: “Mười hai tuổi đã có thể bắn trúng chim bay cao tận tầng mây trên trời, danh chấn vang dội. Hoàng Thượng, như vậy có đủ để gọi là có bản lĩnh hay không?”

Nam Cung Thần nắm tay nói: “Thì ra là nàng ta. Trẫm muốn xem tài bắn cung kinh thế vô song. Nhạc Hoành phải không, nếu người có thể làm trẫm vừa lòng, trẫm sẽ đồng ý với Sài tướng quân, sao nào?”

Đôi mắt màu xám của Sài Chiêu nhìn Nam Cung Thần trên long ý, dù sao Nam Cung Thần cũng còn nhỏ, bị y nhìn nhất thời có chút run sợ không dám nói nữa.

Nhạc Hoành bình tĩnh nhìn trượng phu, sau đó tiến lên vài bước quỳ gối xuống, khiêm tốn nói: “Hoàng Thượng muốn xem, Nhạc Hoành nguyện thử một lần.”

Nam Cung Thần nuốt nước bọt, thấy đại tỷ gật đầu với mình, cố lấy dũng khí nói: “Trẫm, mấy ngày trước đây... Mấy ngày trước đây nhìn thấy trên mái hiên đại điện có treo chuông ngọc lưu ly, khi ánh mặt trời chiếu vào toả sáng rất đẹp, trẫm rất thích. Nhưng mà mái hiên kia quá cao, người trong cung không ai có thể tháo chuông ngọc xuống cho trẫm... xem ra chỉ có thể dựa vào ngoại lực bắn hạ xuống cho trẫm. Nhưng ngọc lưu ly rơi xuống đất nhất định sẽ bị vỡ nứt, quân sĩ có tài bắn cung cũng không ai có thể nắm chắc là lấy xuống chuông ngọc hoàn hảo không tổn hao gì...”

Nam Cung Thần chậm rãi tựa như học thuộc lòng nói xong, cặp mắt xuống tiếp tục nói: “Nhạc Hoành người có bằng lòng thử một lần cho trẫm hay không?”

“Được làm từ ngọc lưu ly?” Nhạc Hoành thoáng sửng sốt. “Quả thật... Rất khó.”

“Sài phu nhân cũng không dám chắc sao?” Đôi mắt Nam Cung Yến lấp lánh chuyển động, “Xem ra, quả nhiên cũng không nắm chắc được 10 phần. Năm đó Sài phu nhân trình diễn tài nghệ trước thánh thượng, một phát ba mũi tên thẳng Kỳ Minh, nhưng hôm nay cũng không chắc chắn có thể lấy xuống chuông ngọc lưu ly mà hoàng thượng tâm tâm niệm niệm. Chuyện công Lương tất nhiên cũng không thể tùy tiện đồng ý được.”

Nhạc Hoành cắn cắn môi, giương mắt nhìn Nam Cung Thần nói: “Hoàng Thượng, Nhạc Hoành nguyện ý thử một lần.”

“Thiếu phu nhân.” Văn Tu nhin không được khê gọi. “Không được...”

Nhạc Hoành khê cong khoe môi nở một nụ cười vô cùng ung dung. “Không thử một lần sao mà biết được. Hoàng thượng ngài nói phải không?”

Nam Cung Thần nhảy xuống khỏi long ý, vỗ tay nói: “Trẫm đoán người nhất định có thể, nhất định là được, nhất định là được.”

Nam Cung Yến còn chưa kịp gọi người giữ đệ đệ lại, Nam Cung Thần đã chạy ra bên ngoài điện. Sài Chiêu đến bên Nhạc Hoành, nắm tay nàng cúi đầu nói, “A Hoành không cần thiết phải như vậy, chuyện ta và thúc thúc đã quyết định, không ai có thể thay đổi.”

Nhạc Hoành đề lên tay y, con ngươi long lanh tràn đầy vẻ trấn an. “Chàng không tin ta?”

Sài Chiêu lạnh lùng nhìn chúng thần tử đang đứng yên không dám hé răng trên triều, họ bị lườm đến mức thân hình run rẩy. Sài Chiêu xoay người nói: “Sài Chiêu ta và thúc phụ chỉ hy vọng mũi tên này của nương tử Nhạc Hoành có thể chặn được miệng lưỡi của bách quan, đồng ý cho Sài gia quân khởi binh đánh Lương!”

Sống lưng Lạc Tân ướt đầm mồ hôi, Tô Thụy Thuyền cúi đầu tránh ánh mắt Sài Chiêu, miệng hô: “Chúng ta cũng theo đi ra ngoài mở rộng tầm mắt thôi, nghe nói ngay cả Sở Vương Kỷ Minh cũng bị thua dưới tay Sài phu nhân, nhất định nên đi xem.”

Vân Tu chạy nhanh đi dắt ngựa, giúp Nhạc Hoàn lấy cung tên vàng trên lưng ngựa xuống. Nhìn lại chính điện hoàng cung, thấy độ cao mái hiên cách mặt đất không dưới 10 trượng, neho mắt nhìn lý, quả nhiên thấy được trên mái nhọn cao nhất chuông lưu ly đang chói sáng, bất quá mới chỉ nhìn một lát, ánh sáng chói toả ra từ chuông lưu ly đã làm loá mắt Vân Tu. Cái chuông tựa hồ... khó có thể phân biệt rõ thực hư.

“Thế này sao mà làm được?” Vân Tu gấp đến nỗi dậm chân nói. “Thiếu phu nhân dù có lợi hại đến đâu cũng không thể bắn hạ cái chuông ngọc lưu ly kia xuống mà không bị tổn hại gì. Thiếu chủ người xem đi, mặc dù không quá cao nhưng mới nhìn chút xíu đã loá mắt, còn...” Vân Tu cố ý trừng mắt nhìn Sơ Vân công chúa Nam Cung Yến vừa dời bước ra ngoài điện, cất cao giọng nói: “Ngọc lưu ly trong suốt dễ vỡ, bắn hạ đã là rất khó, rơi xuống đất liền vỡ tan tành, sao ta lại có cảm giác chuyện này căn bản không thể làm được chứ?”

Nam Cung Yến ho nhẹ một tiếng, cười cười nói: “Bản cung cũng chưa bao giờ nói là việc này dễ dàng, nhưng chuyện này chính miệng Sài phu nhân đã đáp ứng, nàg ta muốn làm cho hoàng thượng vui vẻ, bản cung sao có thể ngăn được chứ?”

Vân Tu tức tối đưa cung và tiễn trên tay cho Nhạc Hoàn, hạ giọng nói: “Thiếu phu nhân, ta tạm thời thử một lần, thành không được, cũng không xấu mặt.”

Nhạc Hoàn nhận lấy kim lưu cung, trân trọng lau dây cung mềm mại, khẽ căng một cái nói: “Vốn chỉ là thử thôi mà, không cần phải lo đâu.”

Mọi người chăm chú nhìn Nhạc Hoàn đứng thẳng người hồi lâu không có động tĩnh gì, thấy nàng khép hồ hai mắt như là đang nghĩ gì, cung vàng trong tay lại từ từ nâng lên, mọi người tuy rằng rất tò mò nhưng không dám bàn tán ra tiếng, bốn mắt nhìn nhau đành phải chờ.

Ước chừng qua nửa ngày, trời như là tối hơn, thái dương chiếu rọi trên cao mái hiên đại điện chậm rãi dời về tây, Vân Tu đứng canh chừng bên cạnh Nhạc Hoàn nhất thời hiểu rõ, mắt sáng ngời tỏ vẻ vừa vui mừng lẫn sợ hãi. “Thì ra là thế... thiếu phu nhân!”

Nam Cung Yến thấp giọng hỏi cung nhân: “Chuông ngọc lưu ly kia thế nào rồi.”

Cung nhân khẳng định nói: “Trưởng công chúa cứ yên tâm đi, rơi xuống đất tức là sẽ vỡ.”

Nam Cung Yến thở ra một hơi nhẹ nhõm, mắt vẫn không rời Nhạc Hoàn.

Sài Chiêu khoanh tay nhìn chăm chăm thê tử... Ngày đó, y còn nhớ rõ bộ dáng không Nhạc Hoàn khi tiếp nhận cung bạc của Kỷ Minh, khẽ kéo cung, miệng kêu một tiếng “phạch”, nhếch miệng nở nụ cười khinh thường. Nhạc Hoàn hôm nay, cũng giống như ngày ấy, y biết, thê tử của mình nhất định có thể làm được.

Khoé miệng Sài Chiêu phẳng phất ý cười, Tô Tinh Trúc không vội vàng xuyên qua đám người trùng điệp, nhìn chăm chăm khuôn mặt Sài Chiêu và Nhạc Hoàn.

87. Chương 44: Chương 37: Ký Ưc Nhạ Phai

Sài gia không có nhà tại Huy Thành, nhưng lại khéo léo từ chối lời mời lưu lại trong cung, Tô Thụy Thuyền bước vội mấy bước tới bên Sài Dật, trên mặt đều là ý cười nói: “Không biết Sài vương gia và Sài tướng quân mấy hôm nay định lưu lại chỗ nào?”

“Dịch quán của kinh thành giúp chúng ta sắp xếp thỏa đáng, những ngày này chúng ta sẽ ở lại dịch quán.” Sài Chiêu trả lời.

“Dịch quán?” Tô Thụy Thuyền lắc đầu. “Nơi đó quá sơ sài rồi, nếu Vương gia không chê phủ thái úy của lão phu, có thể dời bước đến tề xá không? Phủ thái úy tuy không bằng phủ vương gia ở Vân Đô, nhưng chắc chắn vẫn tốt hơn nhiều so với dịch quán kia. Vương gia vất vả nhiều ngày rồi, vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt mới phải.”

Sài Chiêu chau nhẹ mày, nhìn sang bộ dạng mệt mỏi khó cầm cự được của Sài Dật, bỗng không nói nên lời.

Sài Dật nghỉ ngơi chốc lát, chấp tay nói: “Thịnh tình của Tô thái úy khó lòng từ chối được, vậy thúc cháu ta chỉ đành làm phiền quý phủ rồi.”

Mặt Tô Thụy Thuyền lộ vẻ vui mừng: “Nào dám nhận, Sài vương gia và Sài tướng quân chịu quá bộ đến tề xá là vinh hạnh của lão phu đây!”

“Bổn vương cũng có vài chuyện cần bàn bạc với Thái úy.” Sài Dật mặt không đổi sắc, ung dung nói. “Lần đó ở Vân Đô vẫn chưa nói thỏa chí.”

Nhạc Hoành dỏng tai lắng nghe, quay đầu nhìn một cái, gương mặt phẳng phất chút không vui. Vân Tu nhìn ra được tâm sự của nàng, đến gần bên thấp giọng nói: “Nữ nhi của lão ta nếu dám lại gần quyền rũ thiếu chủ nửa bước, ta thay cô một tay hất bay cô ả!”

Nhạc Hoành giận dữ trừng mắt với hắn: “Ai cần người lắm chuyện như thế!”

.....

Trong ngự hoa viên.

Nam Cung Thần lắc lắc chuông ngọc trong tay, Nam Cung Yến sắc mặt nhợt nhạt, cứng ngắc ngồi ngây ngốc một bên, sau cùng nhịn không nổi bước tới kéo đệ đệ của mình, giật lấy cái chuông ngọc trong tay nó, vô cùng phần hận ném xuống sàn, chuông ngọc lưu ly vang lên một tiếng rồi vỡ toang.

Nam Cung Thần sững sờ ngồi đó, oa một tiếng khóc rống lên.

“Trưởng công chúa hà tất phải làm thế, người xem, dọa đến Hoàng thượng rồi!” Tô Tinh Trúc dịu dàng bước tới, dùng ống tay áo nhẹ lau đi gương mặt đầy nước mắt của Nam Cung Thần. “Hoàng thượng đừng khóc, lần sau lại bảo Nam Triều cống sang một vài cái nữa là được.”

Nam Cung Yến nghiêng chặt răng nói: “Nhạc Hoành, Sài gia lại có thể lợi hại như vậy. Bổn công chúa thật sự đã xem thường người... Thương Châu – Nhạc Hoành!”

“Tinh Trúc đã từng nhắc người rồi.” Tô Tinh Trúc ra hiệu cho cung nữ đưa Nam Cung Thần đi nơi khác. “Tân nương của Sài Chiêu vô cùng lợi hại. Sài Chiêu cự tuyệt trưởng công chúa và ta, nữ tử mà y luôn tâm niệm sao có thể là một người bình thường được?”

“Giang sơn của Nam Cung gia không thể tách rời khỏi Sài gia, phải trông cậy vào Sài gia dẹp loạn Lương quốc, công lao đã vượt mặt cả chủ, thiên hạ này rốt cuộc ai có thể nói là của ai đây!” Nam Cung Yến nghiêng răng. “Không thể không dùng, lại không thể dùng sai, biết dùng đúng mực... thật sự quá khó, quá khó!”

“Không khó!” Tô Tinh Trúc bước tới sát bên tai Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến hơi né thân mình, nhìn sững ả: “Không khó? Người nói xem!”

“Sài Dật đa mưu túc trí, Sài Chiêu anh dũng thiện chiến, hai thúc cháu này đương nhiên phải dùng, còn phải cố gắng trọng dụng cho tốt.” Khuôn mặt trắng nõn nà của Tô Tinh Trúc hiện lên nụ cười dịu dàng, nhưng gương mặt xinh đẹp như tiên nữ kia lại lộ ra vẻ sắc bén hung ác. “Chỉ cần Sài gia xảy ra mâu thuẫn nội bộ khó giải quyết, sức đầu mẻ trán là điều tất yếu, không cần trưởng công chúa phải tốn công mưu tính đại sự.”

“Mâu thuẫn nội bộ?” Nam Cung Yến kinh ngạc nói, “Tại sao Sài gia lại xảy ra mâu thuẫn?”

Tô Tinh Trúc cũng không vội nói, nhúng nửa đầu móng tay nhọn vào chung trà, viết vài nét trên mặt bàn, “Mời Trưởng công chúa xem!”

Nam Cung Yến cúi đầu xem, “Lý? Ý người nói... Con rể của Sài gia, Lý Trọng Nguyên?”

Nam Cung Yển dường như đã ngộ ra điều gì, mang theo sự tán thưởng nhìn Tô Tinh Trúc nói: “Tô Tinh Trúc người quả thật thông minh vô cùng, cả Lý Trọng Nguyên mà người nghĩ tới? Lúc này còn nói không nên đánh giá thấp Nhạc Hoàn, Tô tiểu thư trước mắt đây mới thật sự là không hề kém cạnh mưu sĩ trong triều, Sài Chiêu bỏ lỡ người đó mới là điều đáng hối tiếc nhất của Sài gia.”

“Trường công chúa kim chi ngọc diệp, là Sài Chiêu có mắt như mù.” Đôi mắt sáng của Tô Tinh Trúc lóe lên tia oán hận, “Nếu có bất cứ chuyện gì thì đều đã như ý nguyện của Sài gia, nói còn có ý nghĩa gì nữa. Tinh Trúc ở Vân Đô đã gặp qua Lý Trọng Nguyên, thấy hắn đối với nhạc phụ tận tình, nói gì nghe nấy, đối với Sài Chiêu thì kính cẩn lễ phép, nhưng ta có thể nhìn ra được, hắn không hề cam tâm tình nguyện như bề ngoài. Cưới được nữ nhi độc nhất của Sài gia Đại Chu lại khép nép đối với vị đường huynh kia như chủ tớ... Sài Dật lần này diện kiến thánh thượng, ngay cả Nhạc Hoàn cũng đưa đến đây, vậy mà con rể lại không cho theo? Chậc chậc chậc, chỉ e là vị quận mã gia này lại càng chịu ủy khuất hơn rồi.”

Nam Cung Yển nghe đến hứng thú, nhẹ nhàng vuốt ve vòng bạch ngọc trên tay, trầm mặc không nói lời nào.

“Sài gia nếu thật sự có thể thay hoàng thượng và trường công chúa đạt được thiên hạ, đó đương nhiên là chuyện cực tốt.” Mày ngài Tô Tinh Trúc đầy ý cười. “Trường công chúa, vậy thì cứ để thúc cháu Sài gia lại thay Đại Chu của hoàng tộc Nam Cung tranh đoạt đi, giành lấy vinh quang rực rỡ quay về!”

Nam Cung Yển chống cằm cười cười, quay đầu nhìn mặt hồ gợn sóng, bốc vài nắm thức ăn cho cá chép thả vào trong hồ, “Ăn nhiều nhiều chút, các người còn phải cùng bốn cung chờ Sài gia mang công lao về cho non sông gấm vóc này...”

.....

Bên ngoài cổng cung.

Đám người Sài Chiêu đương vừa định đi phủ Thái úy, từ hướng dịch quán bỗng có người đến báo: “Vương gia, tướng quân, bên dịch quán tới một tốp người ngựa, đi đầu là hai nam tử, xưng là họ Ân...”

Nhạc Hoàn ngừng tay tìm lại cương ngựa. “Ân... chẳng lẽ là nhóm người của đại ca?”

Sài Dật nhìn Sài Chiêu. “Người của Ân gia bảo? Con bảo bọn họ đến kinh thành?”

Sài Chiêu gật đầu nói: “Lúc trước đã bàn bạc với bọn họ đến Vân Đô gặp mặt chúng ta, xem ra hai vị thiếu gia Ân gia này tốc độ cũng không tệ, biết chúng ta không ở Vân Đô liền dứt khoát đến kinh thành. Như vậy cũng tốt, để thúc cháu ta sớm ngày gặp được hai vị thiếu gia Ân gia ở Tuy thành này.”

“Anh em họ đích thân đến kinh thành cũng đã biểu đạt rõ ràng lòng thành của Ân gia bảo đối với Đại Chu ta, đối với Sài gia ta mà nói, đó càng là chuyện tốt.” Sài Dật vung tay nói: “Con với Nhạc Hoàn đi qua dịch quán nghênh đón, đừng để thất lễ với người ta.”

“Con biết làm như thế nào rồi.” Sài Chiêu lễ phép đáp. “Vân Tu, người sắp xếp ổn thỏa cho thúc phụ. A Hoàn, chúng ta đi!”

Nhạc Hoàn cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng cùng trượng phu của mình đi đến dịch quán.

Sài Chiêu quay đầu nhìn Nhạc Hoàn này giờ vẫn không lên tiếng, tốc độ chậm rãi phía sau, lòng bàn tay vỗ vỗ vào người Bạch Long, vốn dĩ tốc độ của Bạch Long đang chậm rì rì nay nghe được tiếng động liền vui mừng cộ đầu chạy lại gần Sài Chiêu.

Nhạc Hoàn đá nhẹ vào bụng nó, phiền não nói: “Con Bạch Long nhà người, càng ngày càng không hiểu chuyện!”

Sài Chiêu vươn tay kéo tay áo Nhạc Hoàn, quay đầu sang thăm dò: “Sao vậy, không muốn đi?”

“Làm gì có chuyện đó!” Nhạc Hoàn ngẩng cao đầu, giả vờ kiêu ngạo nói, “Sài thiếu chủ nghĩ quá nhiều rồi!”

“Ta cái gì cũng đều không dám nghĩ.” Sài Chiêu vỗ nhẹ đầu Bạch Long. “Thấy Bạch Long đi chậm như thế, ta còn tưởng là nàng kéo nó lại kia!”

Mắt hạnh của Nhạc Hoành lóe lên ánh sáng, vội nắm chặt dây cương, “giá” một tiếng xông lên phía trước. “Như vậy đã đủ nhanh chưa?”

Sài Chiêu vẫn như cũ không nhanh không chậm ở phía sau nàng, nhìn ngắm bóng lưng của Nhạc Hoành, khóe miệng cong lên ý cười nhàn nhạt.

Dịch quán.

“Nghe nói...” Ân Sùng Quyết ngập ngừng nói. “A Hoành cũng đến Huy Thành rồi.”

“Vậy thì làm sao?” Ân Sùng Húc đón lấy tách trà. “Đệ không dám, hay là không muốn gặp muội ấy?”

Nét tự giễu khê lướt qua mặt Ân Sùng Quyết, “Đại ca lại nói đùa rồi, muội ấy và Sài thiếu chủ vừa mới kết hôn, đương nhiên đi đâu cũng đều có nhau rồi.”

Ân Sùng Húc khê thở dài nói: “Chúng ta nên đến Huy Thành, triều đình Đại Chu đối với việc khởi binh chống Lương từ đầu tới cuối đều không đủ quả quyết, huynh đệ chúng ta biểu lộ rõ tâm ý đối với Sài gia cũng có thể giúp họ dẹp bỏ bớt lời ra tiếng vào.”

“Đại ca nói rất đúng.” Ân Sùng Quyết cười nói, “Đi theo Sài gia, về sau huynh đệ chúng ta càng có thể trợ giúp nhau hơn, sẽ không làm cha thất vọng.”

Nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài truyền tới, Ân Sùng Húc đứng dậy bước ra ngoài, Ân Sùng Quyết đang định đứng dậy, nghĩ ngợi một lát lại ngồi xuống...

Trong sân, Nhạc Hoành nhanh nhẹn xoay người nhảy từ lưng ngựa xuống, đưa dây ngựa trong tay cho người trông ngựa ở dịch quán, âu yếm xoa xoa bờm của Bạch Long, cởi xuống áo khoác lông chồn màu trắng khoát trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn một vòng bốn phía của dịch quán, một thân y phục màu vàng thanh thoát xuất hiện, gò má sáng bóng, đôi mắt sáng làm người khác chỉ liếc qua liền không thể dời mắt đi được.

“A Hoành...” Ân Sùng Húc thấp giọng hô một tiếng, âm thanh hạ thấp đến nỗi dường như chỉ có bản thân mới nghe thấy.

Nhạc Hoành liếc mắt liền nhìn thấy Ân Sùng Húc đứng ngay cổng chính, ngạc nhiên kêu lên: “Đại ca! Thật đúng là đại ca đến rồi!”

“A Hoành!” Ân Sùng Húc bước dài nhanh chóng đi tới, đôi mắt sâu hiện lên sự vui mừng.

Ân Sùng Húc nắm chặt bả vai của Nhạc Hoành, ngắm nhìn nàng từ trên xuống dưới, người ngoai nói: “A Hoành xem ra béo lên một chút rồi, như thế này lại tốt, như thế này mới là tốt!”

Nhạc Hoành xoa mặt nói: “Còn có kiểu khen người khác như vậy hả? Đại ca là đang cười muội đó.”

Nhìn thấy chỉ có mỗi Ân Sùng Húc, Nhạc Hoành nhìn nhìn phía trong viện, nhác thấy bóng người ngồi phía trong, thấp giọng nói: “Nhị ca, huynh cũng đến rồi?”

“Ừ.” Ân Sùng Húc quay đầu nhìn nhìn, “Không cần để ý đến nó, Sài thiếu chủ cùng muội đến đây?”

Nhạc Hoành gật đầu nói: “Muội nôn nóng hơn chút, chàng tới liền thôi à!”

Thấy Sài Chiêu vẫn chưa tới, Ân Sùng Húc ngập ngừng đôi chút rồi nói: “Sài thiếu chủ, đối với muội ra sao?”

Nhạc Hoành đỏ mặt, đôi mắt lộ ra tia sáng hạnh phúc ngại ngùng. “Chàng đối với muội rất tốt, đại ca yên tâm.”

Ân Sùng Húc vỗ vỗ vai nàng, cơ hồ có ngàn vạn lời muốn nói lại chẳng thể nào nói ra được.

“Ân đại thiếu gia đích thân đến Huy thành, Sài Chiêu tiếp đón chậm trễ.” Sài Chiêu ung dung tiến vào dịch quán, đôi mắt xám sâu xa quét qua gương mặt đầy nét ôn nhu của Ân Sùng Húc. “Hy vọng huynh đừng chê trách!”

Ân Sùng Quyết ở bên trong chợt đứng dậy, rảo bước ra ngoài vui mừng nói: “Sài thiếu chủ, đã lâu không gặp!”

Nghe được thanh âm nhiệt tình vô cùng quen thuộc này, trong nhất thời ý cười cứng đờ trên khóe môi Nhạc Hành, ngược mắt nhìn lên gương mặt anh tuấn quen thuộc nhiều năm lại có cảm giác như xa lạ chẳng hề quen biết.

88. Chương 36: Tài Nghệ Kinh Người

Nhạc Hành thầm đếm nhịp tim của chính mình, “1,2, 3, 4,..” rồi không để ai kịp nháy mắt, nhanh như chớp rút ra một mũi tên vàng, cánh tay nâng vung lên một đường vòng cung hoàn mỹ, lại dường như không hề dùng hết sức lực, mũi tên vàng đã lao đi, nhằm thẳng hướng chuông ngọc lưu ly đang nhẹ đong đưa trên mái hiên kia.

Khoảng trống giữa chuông ngọc và góc mái hiên vô cùng nhỏ hẹp, thế nhưng mũi tên vàng vừa khéo xuyên qua chiếc vòng trên đầu chuông, mang theo chiếc chuông nhẹ nhàng rơi xuống đất theo một quỹ đạo cong hoàn hảo.

Nhẹ thu lại dây cung, Nhạc Hành trầm mặc quay lưng đi không nhìn nữa.

Mũi tên xuyên qua vòng tròn nhỏ là điều cực hiếm thấy, ngay cả người đã nửa đời trải qua không ít chuyện như Sài Dật cũng sững sờ đứng ngay tại chỗ, không dám tin vào những gì vừa xảy ra trước mắt. Nam Cung Yến cắn chặt môi nhìn chăm chăm vào chiếc chuông ngọc đang rơi xuống kia, cảm giác như tim đã ngừng đập.

Mũi tên mang theo chuông ngọc lắc lư rơi xuống, tên nhọn cắm vào khoảng góc tường loang lổ bùn đất của hoàng cung, chuông ngọc lưu ly chao đảo tựa vào độ nghiêng của thân mũi tên, phát ra vài âm thanh trong trẻo.

Vân Tu dụi dụi mắt, nhào ra từ trong đám đông phía trước, cúi người tỉ mỉ quan sát, xác định chuông ngọc lưu ly thực sự hoàn hảo không một vết xước, rút mũi tên vàng giơ cao lên trời, hét lên: “Thành công rồi! Thiếu phu nhân thành công rồi! Chuông ngọc hoàn hảo không tổn hao gì, còn ai không phục nữa!!!”

Thân thể Nam Cung Yến chấn động, như bị đóng đinh trên ghế, tay không ngừng vuốt ngực hít từng hơi khó khăn: “Không thể nào, không thể nào!”

Nhạc Hành nhận lấy chuông ngọc lưu ly từ tay Vân Tu, đi đến trước mặt Nam Cung Thần – người đã sớm nhìn đến phát gốc, khẽ mỉm cười nói: “Hoàng thượng, người xem!”

Nam Cung Thần ngậy người đưa tay đón lấy chuông ngọc, lật tới lật lui kiểm tra nó, vừa xem vừa kinh ngạc vừa nói: “Thật sự hoàn hảo, Hoàng tử xem xem!”

Nam Cung Yến khinh thường xoay người lại, Nam Cung Thần cũng không tức giận, đưa chuông ngọc vào sát tai lắc vài cái, sau đó cười to ra tiếng, làm ra dáng vẻ của người lớn nhìn Nhạc Hành nói: “Phu nhân của Sài tướng quân, người muốn trăm thưởng gì cho người?”

Nhạc Hành chớp chớp mắt, cười cười: “Hoàng thượng, người lúc nãy đã hứa với ta...”

“Ồ...” Nam Cung Thần có chút sợ sệt, chần chừ nắm chặt chiếc chuông ngọc trong tay, cúi đầu hậm hực không dám nói thành lời.

Đôi mắt Nhạc Hành dịu dàng nhìn thẳng vào gương mặt đang dần đỏ bừng của Nam Cung Thần, dịu giọng nói: “Hoàng thượng hãy nhìn chiếc chuông ngọc trong tay người, lấp lánh đầy màu sắc, có phải rất đẹp không?”

“Đó là điều dĩ nhiên!” Nam Cung Thần ngược đầu lên nói: “Đây là cống phẩm của Nam Triều, là vật mà trăm thích nhất!”

“Đồ càng đẹp thì càng dễ vỡ.” Giọng nàng nhẹ nhàng nhưng không kém phần mạnh mẽ. “Cũng giống như non sông Đại Chu ta ở dưới chân của ngài vậy, không phải xem chút nữa đã bị vỡ vụn dưới vó ngựa Lương Quốc kia hay sao?”

Nam Cung Thần gật đầu nhìn thúc cháu Sài gia. “Lần này may mà nhờ có Sài vương gia và Sài tướng quân thay trăm bảo toàn non sông...”

Khóe môi Nhạc Hoàn khẽ cong lên. “Nhạc Hoàn có thể đem chuông ngọc lưu ly hoàn hảo không chút tổn hại nào trả về trong tay hoàng thượng, Sài gia cũng nhất định đem vạn dặm non sông nguyên vẹn đưa về cho người, không thử thì làm sao biết được?”

Đôi mắt Nam Cung Thần lóe lên tia sáng thuần khiết, trong miệng lẩm bẩm nói. “Không thử thì làm sao biết được, vậy nên thử một lần...”

Nhạc Hoàn vung vẩy cung vàng trên tay, vẻ mặt tươi sáng đến bên Sài Chiêu, nở nụ cười tự nhiên đứng sòng vai với y: “Sài thiếu chủ, phu nhân của người thế nào hả?”

Sài Chiêu vuốt nhẹ chóp mũi thanh tú của nàng, ngẩng đầu liếc ánh nhìn lạnh lùng với những đại thần ở xung quanh, đón lấy chiếc chuông ngọc lưu ly từ tay Vân Tu nói: “Các vị đại nhân còn điều gì muốn nói?”

Gương mặt Lạc Tân tái nhợt, cúi đầu không dám lên tiếng, thân thể Nam Cung Yến khẽ giật giật, hít sâu một hơi không nói thành lời.

“Ý trời!” Giọng nói cứng cáp của Sài Dật đúng lúc vang lên. “Xem ra ông trời cũng muốn để Đại Chu ta thống nhất thiên hạ!” Sài Dật hướng Nam Cung Thần quỳ xuống. “Hoàng thượng, người đã tận mắt nhìn thấy chuyện dường như không thể xảy ra, như vậy vẫn còn hoài nghi, không đủ tin tưởng sự quyết tâm và lòng thành của Sài gia ta có thể thay người theo đuổi sự nghiệp thống nhất thiên hạ sao?”

Nam Cung Thần ngược đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc, cũng không còn tâm trí nào để nhìn sắc mặt của Trưởng công chúa Nam Cung Yến nữa, giọng nói mang theo nước mắt nói: “Sài gia cả nhà trung lương, trăm, trăm sao có thể không tin tưởng Sài vương gia và Sài tướng quân.”

Nam Cung Thần nhìn sang Nhạc Hoàn, lại bắt gặp Nhạc Hoàn nở nụ cười bình tĩnh với mình, chiếc cung vàng trong tay nàng phát ra ánh sáng rực rỡ, Nam Cung Thần nuốt nước miếng, gật đầu nói: “Trẫm đã nói trước, nay nàng ta đã làm được, trăm tin Sài gia cũng có thể làm được.”

“Hoàng thượng...!” Nam Cung Yến đứng bật dậy, thế nhưng những lời định nói đều bị Sài Dật kiên quyết đánh gãy.

“Lão phu tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng thánh minh! Hoàng thượng thánh minh!” Giọng của Sài Dật mạnh mẽ vang vọng cả không gian.

Thấy dường như các đại thần trong triều không ai muốn phụ họa theo, do dự không quyết, Sài Chiêu hất vạt áo trước bước đến trước mặt Nam Cung Thần, cặp mắt xám lạnh nhìn chằm chằm Tô Thụy Thuyên khiến lão trong lòng khấn nguyện, do dự giây lát rồi đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu đồng dạng hô to: “Sài gia toàn gia lớn nhỏ một lòng, binh lính anh dũng thiện chiến, công Lương tất thắng, hoàng thượng thánh minh, hoàng thượng thánh minh!”

Ngay lập tức đám quần thần đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô “Thánh minh” liên tiếp vang lên như thấu tận trời xanh.

Vẻ mặt Nam Cung Thần lộ ra vẻ thích thú nhìn đám quần thần, tươi cười nhìn Nam Cung Yến, Nam Cung Yến xui người dường như đứng không vững, trong mắt tràn đầy oán giận nhìn chằm chằm Sài Chiêu và Nhạc Hoàn, dưới sự giúp đỡ của cung nữ từ từ đứng dậy, nhẹ phất cánh tay mềm mại như nước: “Văn võ bá quan đã đều cảm thấy chuyện công Lương là có thể, vậy thì phải nhờ cậy vào Sài gia rồi. Sài vương gia, Sài tướng quân, giang sơn Đại Chu của Nam Cung gia ta đều nhờ cậy cả vào công sức của thúc cháu hai người rồi!”

Nhìn thấy Nam Cung Yến xoay người rời khỏi, Nam Cung Thần cũng lập tức nhảy khỏi ghế vội vã chạy theo. “Hoàng tử, đợi trẫm với!”

Vân Tu cắn cắn mu bàn tay nhìn cảnh này, thấp giọng nói: “Hoàng thượng còn nhỏ, trưởng công chúa chấp chính... Chắc chắn, giang sơn Đại Chu này, nếu không có vương gia và thiếu chủ chống đỡ, chỉ sợ là đã sớm bay theo gió rồi!”

Lời còn chưa dứt đã bị Nhạc Hoàn không thương tiếc dẫm cho một phát. “Lại nói vậy!”

Vân Tu đau đớn kêu ra tiếng, nhả mặt nhả mày nói: “Vân Tu biết sai rồi, cũng không dám nói xằng nói bậy nữa, thiếu phu nhân tha mạng!” Vừa nói vừa cười hi hi cầm lấy hộp cung tên: “Ta còn cho rằng thế gian này chỉ có mỗi thiếu chủ là khiến Vân Tu ta tâm phục khẩu phục, không ngờ đến hôm nay lại nhiều hơn một người là thiếu phu nhân, Vân Tu ta đời này cam tâm tình nguyện vác hộp tên theo sau thiếu phu nhân!”

Sài Chiêu nhìn tới nhìn lui khắp người Vân Tu. “Người thay A Hoàn vác tên theo sau? A Hoàn, nàng xem trọng hãn sao?”

Nhạc Hoàn giả vờ cau mày nhăn mặt, phỉ phỉ lòng bàn tay nói: “Dù sao cũng không chọn được người tốt nhất, tạm thời cứ dùng thử cũng được!”

Vân Tu phấn khích nhảy vọt tới trước mặt Nhạc Hoàn, “Đa tạ thiếu phu nhân đã không chê, Vân Tu nguyện theo người cả đời, tuyệt đối không oán giận!”

Lúc rời khỏi, Nhạc Hoàn cầm cung vàng cùng Vân Tu đi ở phía trước, Vân Tu nhìn cây cung trong tay nàng với ánh mắt thèm thuồng, ám chỉ: “Đợi trở về Vân Đô, ta cũng phải đi xuống binh khí làm một cây giống y thế này, xem có phải cung vàng thì tốt hơn không?”

Nhạc Hoàn cười đưa cây cung qua: “Vậy thì cái này đưa người dùng thử?”

Vân Tu vội vã phất tay nói: Hôm nay thôi đi, đổi sang hôm khác, hôm khác thiếu phu nhân dạy ta là được.”

Thấy hai người vừa nói vừa cười, Sài Dật vuốt vuốt râu, ôn tồn nói: “A Hoàn và Vân Tu đúng là người trẻ tuổi, thật sự khiến người khác hâm mộ không thôi.”

Sài Chiêu nhẹ bước chân, mắt nhìn chăm chú vào bóng dáng uyển chuyển của Nhạc Hoàn, thuận theo đáp: “A Hoàn đã gả cho người ta mà vẫn còn bộ dạng như thế, thật đã khiến thúc phụ cười chê rồi!”

“Nói gì thế hả?” Sài Dật cười cười: “Khí phách của Nhạc Hoàn không hề thua kém thúc cháu ta, có khi còn hơn cả Tịnh Nhi và Trọng Nguyên rất nhiều. A Chiêu, thúc phụ thật sự vui mừng thay con, xem ra, ngay cả ông trời cũng đều muốn giúp Sài gia ta.”

“Sài gia chí nguyện lớn lao, hoài bão đương nhiên sẽ đạt được. Huống hồ, con đã hứa với A Hoàn.” Trong mắt Sài Chiêu lóe lên sự thương yêu, rũ mắt nhẹ cười nói. “Thù của Nhạc gia con sẽ thay nàng ghi nhớ, nàng muốn giang sơn này, con cũng sẽ dâng tặng nàng. Như hôm nay đã thấy rõ, ngày con thực hiện lời hứa với nàng đã ngày càng gần, đánh quân Lương đã ở trong tầm tay, mối thù của Nhạc gia cuối cùng cũng đến lúc báo rồi.”

89. Chương 45: Chương 38: Mê Đắm

Ân Sùng Quyết ở bên trong chột đứng dậy, rảo bước ra ngoài vui mừng nói: “Sài thiếu chủ, đã lâu không gặp!”

Nghe được thanh âm nhiệt tình vô cùng quen thuộc này, trong nhất thời ý cười cứng đờ trên khóe môi Nhạc Hành, ngược mắt nhìn lên gương mặt anh tuấn quen thuộc nhiều năm lại có cảm giác như xa lạ chẳng hề quen biết.

“Nhị ca cũng đến rồi à.” Nhạc Hoàn bình tĩnh nói.

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết cũng cười nói rất tự nhiên: “Đã lâu không được gặp A Hoàn rồi, chớp mắt mà muối và Sài thiếu chủ đã đại hôn, nhìn sắc mặt hồng hào vui vẻ của muối, chắc hẳn thiếu chủ rất tốt với muối.”

Sài Chiêu cup mắt nhìn Nhạc Hoàn, nói nhỏ: “Sao lại bỏ áo khoác đầu mất tiêu rồi. Sau khi mặt trời lặn, Huy Thành rất lạnh, coi chừng bị cảm lạnh đấy.”

Nhạc Hoàn giơ tay áo lên, đưa đến trước mặt Sài Chiêu. “Chàng nhìn xem, bị ngộp nên toát cả mồ hôi rồi này.”

Sài Chiêu lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, sau đó nắm cổ tay Nhạc Hoàn, nói với Ân Sùng Húc: “Nha đầu ương bướng này thật là khó trị.”

Nhìn thấy vẻ yêu thương chiều chuộng mà Sài Chiêu dành cho Nhạc Hoàn, Ân Sùng Húc cũng cảm thấy được an ủi. Hắn cười khê, nói: “A Hoàn được Sài thiếu chủ chiều cố như thế, người làm đại ca như ta cũng vui thay cho muối ấy.”

“Đi thôi, vào trong nhà nói chuyện.” Sài Chiêu kéo Nhạc Hoàn vào trong phòng khách. Làn váy của Nhạc Hoàn lướt nhẹ qua chiếc áo gấm của Ân Sùng Quyết nhưng không ai mảy may nhìn lại.

Thấy đệ đệ ngẩn người, Ân Sùng Húc chột vào cánh tay hắn, nói: “Còn ngây người ra đó làm gì, vào nhà thôi.”

Ân Sùng Quyết liếc mắt nhìn, thấy bóng dáng vô cùng thân mật của Nhạc Hoàn và Sài Chiêu, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót và không cam tâm.

“Thì ra mọi người ở lại trong phủ thái úy.” Ân Sùng Húc châm trà cho Sài Chiêu.

Sài Chiêu nhìn lướt qua những vật dụng đơn sơ trong dịch quán, gật đầu nói: “Thịnh tình khó mà từ chối, chỉ bằng... hai người các người cũng đến phủ thái úy? Thúc phụ đã sớm muốn gặp hai người, Tô thái úy mà nhìn thấy hai vị thiếu gia nổi tiếng của Ân Gia Bảo thì chắc hẳn sẽ rất vui mừng.”

“Hai huynh đệ tôi đến phủ thái úy?” Đôi mày kiếm của Ân Sùng Húc khê nhúc nhích. “Có vẻ không tiện cho lắm. Nơi này cũng rất tốt.”

“Phủ thái úy càng tốt.” Sài Chiêu lắc nhẹ chén trà trên tay. “Trà nước chắc hẳn cũng sẽ ngon hơn ở đây nhiều. Hai người là nhân vật quan trọng, lại đi đường vất vả, đương nhiên là xứng đáng được ở trong phủ thái úy. Cứ quyết định thế đi, thu dọn đồ đạc, đi với ta và A Hoàn. Người không biết thúc phụ muốn gặp người của Ân Gia Bảo thế nào đâu.”

Thấy đại ca còn có vẻ chần chừ, Ân Sùng Quyết tranh nói: “Đại ca, cha cũng muốn chúng ta sớm diện kiến Sài vương gia, nay ở cùng một chỗ cũng tiện bàn công việc. Đệ cảm thấy cũng ổn.”

“Vậy thì...” Ân Sùng Húc vẫn còn chút do dự. “Vậy cung kính không bằng tuân lệnh.”

Mấy người tán gẫu một chặp rồi khởi hành về phủ thái úy. Sài Chiêu cầm chiếc áo lông chồn gác trên lưng Bạch Long xuống, ung dung khoác lên người Nhạc Hoàn, hành động cột hai vạt áo lại rất dĩnh dạc. Nhạc Hoàn cũng không lên tiếng nhưng ánh mắt nhìn phu quân thì lại đang mỉm cười, đôi môi đang mím lại kia hiện lên vẻ đắc ý.

“Đi thôi.” Sài Chiêu thấy Nhạc Hoàn còn chút ngẩn ngơ nên kéo tay nàng, tay kia thì kéo dây cương dắt Bạch Long đi. “Thúc phụ đang đợi chúng ta trở về.”

Ân Sùng Húc nhìn vẻ thân mật ân ái của hai người, sau đó đưa mắt nhìn đệ đệ mình. Trên mặt Ân Sùng Quyết cũng không có vẻ gì là mất mát hay hối tiếc, thậm chí còn thần nhiên sai tùy tùng thu dọn đồ đạc.

Trên đường đến phủ thái úy, Ân Sùng Quyết nhìn màn đêm vừa lên đèn rực rỡ của Huy Thành, trong mắt không có vẻ gì là tỏ mò vì lần đầu đến Huy Thành, thậm chí bộ dáng còn rất ung dung.

Sài Chiêu dắt ngựa, nhìn trái nhìn phải, lơ đãng nói: “Huy Thành tuy là kinh đô nhưng thoạt nhìn thì cũng chẳng hơn gì Tuy Thành của Ân Gia Bảo. Thành thị thế này, chắc Ân nhị thiếu gia cũng cảm thấy rất bình thường.”

Ân Sùng Quyết lắc đầu nói: “Thứ kinh đô có chính là tập trung vương khí, đây là thứ mà Tuy Thành không cách nào sánh được, Tuy Thành còn kém xa lắm.”

Ngừng một hơi, Ân Sùng Quyết lại nói: “Sài thiếu chủ, từ bây giờ ngài đừng gọi tôi và đại ca là thiếu gia của Ân gia gì nữa. Nếu chúng tôi đã đi theo ngài thì chính là thuộc hạ của ngài, ngài gọi tôi Sùng Quyết là được.”

“Sùng Quyết?” Sài Chiêu gọi khẽ một tiếng. “Như thế nghe sẽ thân thiết hơn. Ta nhớ rồi.”

Phủ thái úy.

Sài Dật vuốt râu, nhìn hai chàng trai đứng trước mặt mình. Đại ca Ân Sùng Húc anh tuấn khôi ngô, thần thái chính trực lương thiện, phong thái ung dung tao nhã, vừa nhìn là biết con em nhà thế gia. Đệ Đệ Ân Sùng Quyết có đôi mi dày và rậm, đôi mắt đen sáng ngời, dáng người hiên ngang ngạo nghễ, thần thái nhìn có vẻ hoạt bát cởi mở nhưng trong mắt lại ẩn chứa vẻ sâu xa khó lường khiến người đã trải đời như Sài Dật cũng không dám xem thường.

Sài Dật nhìn họ một lúc lâu mà không nói tiếng nào, lòng thầm tán thưởng hai đứa con trai của Ân Khôn quả không phải là hạng tầm thường.

“Bản vương rất thích thiếu niên anh hùng. Hai đứa con trai của Ân gia này thật là ưu tú, rất tốt!” Sài Dật cười to, đứng lên, không ngừng tặc lưỡi khen ngợi. “A Chiêu may mắn được kết bạn với Ân Gia Bảo, đó là vinh hạnh của Sài gia ta.”

“Vương gia quá khen rồi.” Ân Sùng Húc khiêm tốn nói: “Tôi và đệ đệ bao năm nay chỉ là kẻ tầm thường, nào có khí khái ngút trời của kẻ tranh giành thiên hạ như Sài thiếu chủ, ngài ấy mới đúng là anh hùng thật sự.”

Sài Dật thấy ngôn hành cử chỉ của Ân Sùng Húc cũng rất khéo léo thì rất vui mừng.

Tô Thụy Thuyên ngồi bên cạnh đưa mắt quan sát hai huynh đệ họ Ân rồi hỏi: “Hai vị là anh hùng giữa thời bạt giếm tranh thiên hạ, là nam tử hán khó tìm trên thế gian, không biết đã thành gia hay chưa?”

Ân Sùng Húc mỉm cười nói: “Sùng Húc đã thành thân được nửa năm, lấy con gái của Mục gia ở Tuy Thành. Đệ đệ Sùng Quyết vẫn chưa thành hôn.”

“Ồ...” Tô Thụy Thuyên ra chiều ngẫm nghĩ, vuốt râu không nói gì nữa.

Nhạc Hoàn đứng ngoài cửa, ngậm lọn tóc của mình, cup mắt nhìn chân, không biết đang nghĩ gì.

“Trong phủ náo nhiệt như thế, thật là nhiều khách đến!”

Ngoài sân có tiếng cười giòn giã. “Để Tinh Trúc xem xem là những ai đến thăm.”

Huynh đệ họ Ân nghe tiếng nên quay đầu lại nhìn. Tô Tinh Trúc tươi cười bước đến gần, thấy có hai chàng trai xa lạ đang nhìn mình thì mỉm môi rồi cười một cái, cúi đầu sửa sang lại làn váy, mỗi một cử chỉ đều toát lên vẻ quýn rữ, đôi mắt phượng khẽ liếc nhìn hai người, đôi má đào cũng thoáng ửng hồng.

“Đều chưa từng gặp.” Tô Tinh Trúc mỉm cười nói: “Ai giới thiệu với ta đi. Sài phu nhân, chi bằng cô giới thiệu cho Tinh Trúc được không?”

Nhạc Hoàn cũng không né tránh, chỉ vào hai người, cởi mở nói “Hai vị này là thiếu gia của Ân Gia Bảo. Huynh ấy là đại ca Ân Sùng Húc, kia là đệ đệ Ân Sùng Quyết.”

“Người của Ân gia?” Tô Tinh Trúc không có vẻ gì là ngạc nhiên, sóng mắt khẽ đong đưa. “Thảo nào mà tướng mạo phi phàm như thế, thật là thất kính. Tinh Trúc đến vội vàng, mong hai vị thiếu gia đừng chê cười.”

Ân Sùng Húc gật đầu chào nàng ta rồi không nói gì, Ân Sùng Quyết khẽ nhếch môi cười một cái rồi quay người đi không nhìn nàng ta.

Tô Tinh Trúc bỗng cảm thấy hụt hẫng không vui, hậm hực bước tới bên cạnh cha mình, thấy mọi người đang trò chuyện vui vẻ nên không nói nhiều.

Thấy không còn sớm, Sài Dật cũng có vẻ mệt mỏi, Tô Thụy Thuyền vội vàng gọi quản gia dẫn mọi người đi nghỉ ngơi. Tô Tinh Trúc đi sát theo sau huynh đệ họ Ân, cặp mắt nói khẽ. “Tinh Trúc dẫn hai vị đi nghỉ ngơi...”

Ân Sùng Quyết ho nhẹ một tiếng. “Tô tiểu thư, dù sao thì cũng phải đợi vương gia nghỉ ngơi trước đã, hai huynh đệ bọn ta... vội gì chứ?”

Tô Tinh Trúc có vẻ bối rối, đôi mắt phượng thoát hiện lên vẻ buồn bực. “Vậy thì vất vả cho hai vị rồi.” Nói xong thì phất tay áo, nhích sang một bên.

Được dẫn đến khu nhà riêng trong phủ thái úy, thấy người hầu đã lui xuống, Ân Sùng Húc mới thở phào một hơi, vén áo ngồi xuống, rót chén trà, thoải mái nhấp một hớp.

Thấy đại ca như thế, Ân Sùng Quyết không hiểu nên hỏi: “Thế nào? Vừa rồi đại ca luôn căng thẳng ư? Đệ thấy Sài vương gia và Tô thái úy đều rất thân thiện, không khó trò chuyện.”

Ân Sùng Húc ngẩn ra, cười tự giễu. “Đệ còn không biết tính đại ca à, làm gì biết cách hòa theo mấy vị quan lớn ấy. Thôi được rồi, huynh cảm thấy hơi mệt.”

Ân Sùng Quyết khẽ nhếch môi. “Kể từ nay, chúng ta không thể né tránh việc đàm đạo chốn quan trường thế này, đại ca phải quen mới được. Sài vương gia và Tô thái úy rất khách sáo với chúng ta, xem ra trên dưới Đại Chu này... đều rất kỳ vọng vào chúng ta.”

“Đạo kiếm loạn lạc, phải dựa vào bản lĩnh thôi.” Ân Sùng Húc nghiêm khắc nói: “Từ nay huynh đệ ta phải dẫn đo từng bước, cẩn thận làm việc.”

Ân Sùng Quyết thấy dáng vẻ nghiêm túc của đại ca thì cảm thấy mất cả thú vị, viện cớ mệt mỏi, trở về phòng mình. Ân Sùng Húc ngồi một mình giây lát, vuốt ve chén trà trên tay, trong đầu toàn là hình ảnh Nhạc Hoàn lúc vừa gặp lại.

...

Đây là phủ thái úy mà không thua gì Sài vương phủ ở Vân Đô.” Nhạc Hoàn vừa đi vừa tắc lưỡi, nói: “Chàng nhìn những cây thực được Toái Nguyệt này mà xem, đều là vật phẩm hiếm thấy trên thế gian. Còn những con cá chép vàng trong hồ nữa... Còn có...”

Nhạc Hoàn đang định nói tiếp thì Sài Chiêu đã nắm chặt tay nàng. “Nàng chỉ nhìn những thứ này thôi sao. Dọc đường lo bồn tẩu, nàng không muốn ngắm phu quân mình cho kỹ ư?”

Nhạc Hoàn dừng chân, nhíu mày giả vờ nhìn ngắm. “Ừm... nhìn vẫn ổn, không mập không gầy, vẫn như thế.”

Sài Chiêu khẽ bật cười, thấy khu nhà của mình ở phía trước khá thanh tĩnh nên dán sát Nhạc Hoàn, thì thầm: “Người của Tô gia thật biết điều, biết chúng ta mới tân hôn, khu nhà này... thật là có lòng an bài.”

Nhạc Hoàn lập tức đỏ bừng mặt, vung tay y ra, bước nhanh về phía trước. Sài Chiêu mỉm cười đi theo sau, cảm thấy chỉ nhìn bóng lưng của nàng thôi cũng đủ vui rồi.

Trong nhà, thị nữ đã nấu sẵn nước nóng. Nhạc Hoàn đẩy cửa ra, hơi nóng thơm lừng bỗng ủa vào mặt. Nàng không kìm được sự thoải mái, đưa tay vuốt đôi má hơi ẩm ướt, sờ chiếc lò hương nóng hổi, cảm thấy sáng khoái hẳn.

“Các người lui ra đi.” Nhạc Hoàn ra hiệu cho người bên cạnh ra ngoài.

“Phu nhân cần gì thì cứ gọi bọn nô tỳ một tiếng.” Bọn thị nữ nghe lời, đóng cửa lại, ra ngoài.

Vất vả mấy ngày nay, tuy Nhạc Hoàn chưa từng than thở nửa câu nhưng cũng rất mệt mỏi. Thấy nước nóng ngay trước mắt, lập tức cởi áo bước vào trong bồn tắm, không kìm được than nhẹ một tiếng.

“Nhìn lên người ta tắm rửa chính là hành vi nên có của Sài thiếu chủ ư?” Nhạc Hoàn ngâm mình một lát, cố nín cười, nói.

Cửa phòng phía sau lưng vang lên một tiếng kéo kẹt, tiếng bước chân vững vàng từ từ đến gần, một vòng tay choàng cả chiếc cổ ngọc ngà của nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai, ngày càng gần...

90. Chương 37: Ký Ưc Nhặt Phai

Sài gia không có nhà tại Huy Thành, nhưng lại khéo léo từ chối lời mời lưu lại trong cung, Tô Thụy Thuyền bước vội mấy bước tới bên Sài Dật, trên mặt đều là ý cười nói: “Không biết Sài vương gia và Sài tướng quân mấy hôm nay định lưu lại chỗ nào?”

“Dịch quán của kinh thành giúp chúng ta sắp xếp thỏa đáng, những ngày này chúng ta sẽ ở lại dịch quán.” Sài Chiêu trả lời.

“Dịch quán?” Tô Thụy Thuyền lắc đầu. “Nơi đó quá sơ sài rồi, nếu Vương gia không chê phũ thái úy của lão phu, có thể dời bước đến tể xá không? Phũ thái úy tuy không bằng phủ vương gia ở Vân Đô, nhưng chắc chắn vẫn tốt hơn nhiều so với dịch quán kia. Vương gia vất vả nhiều ngày rồi, vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt mới phải.”

Sài Chiêu chau nhẹ mày, nhìn sang bộ dạng mệt mỏi khó cầm cự được của Sài Dật, bỗng không nói nên lời.

Sài Dật nghỉ ngơi chốc lát, chấp tay nói: “Thịnh tình của Tô thái úy khó lòng từ chối được, vậy thúc cháu ta chỉ đành làm phiền quý phủ rồi.”

Mặt Tô Thụy Thuyền lộ vẻ vui mừng: “Nào dám nhận, Sài vương gia và Sài tướng quân chịu quá bộ đến tể xá là vinh hạnh của lão phu đây!”

“Bốn vương cũng có vài chuyện cần bàn bạc với Thái úy.” Sài Dật mặt không đổi sắc, ung dung nói. “Lần đó ở Vân Đô vẫn chưa nói thỏa chí.”

Nhạc Hoành đồng tai lắng nghe, quay đầu nhìn một cái, gương mặt phẳng phất chút không vui. Vân Tu nhìn ra được tâm sự của nàng, đến gần bên thấp giọng nói: “Nữ nhi của lão ta nếu dám lại gần quyền rũ thiếu chủ nửa bước, ta thay cô một tay hất bay cô ả!”

Nhạc Hoành giận dữ trừng mắt với hắn: “Ai cần người lảm chuyện như thế!”

.....

Trong ngự hoa viên.

Nam Cung Thần lắc lắc chuông ngọc trong tay, Nam Cung Yến sắc mặt nhợt nhạt, cứng ngắc ngồi ngây ngốc một bên, sau cùng nhịn không nổi bước tới kéo đệ đệ của mình, giật lấy cái chuông ngọc trong tay nó, vô cùng phẫn hận ném xuống sàn, chuông ngọc lưu ly vang lên một tiếng rồi vỡ toang.

Nam Cung Thần sững sờ ngồi đó, oa một tiếng khóc rống lên.

“Trưởng công chúa hà tất phải làm thế, người xem, dọa đến Hoàng thượng rồi!” Tô Tinh Trúc dịu dàng bước tới, dùng ống tay áo nhẹ lau đi gương mặt đầy nước mắt của Nam Cung Thần. “Hoàng thượng đừng khóc, lần sau lại bảo Nam Triều cố gắng một vài cái nữa là được.”

Nam Cung Yến nghiêng chặt răng nói: “Nhạc Hoành, Sài gia lại có thể lợi hại như vậy. Bốn công chúa thật sự đã xem thường người... Thương Châu – Nhạc Hoành!”

“Tinh Trúc đã từng nhắc người rồi.” Tô Tinh Trúc ra hiệu cho cung nữ đưa Nam Cung Thần đi nơi khác. “Tân nương của Sài Chiêu vô cùng lợi hại. Sài Chiêu cự tuyệt trưởng công chúa và ta, nữ tử mà y luôn tâm niệm sao có thể là một người bình thường được?”

“Giang sơn của Nam Cung gia không thể tách rời khỏi Sài gia, phải trông cậy vào Sài gia dẹp loạn Lương quốc, công lao đã vượt mặt cả chủ, thiên hạ này rốt cuộc ai có thể nói là của ai đây!” Nam Cung Yến nghiêng răng. “Không thể không dùng, lại không thể dùng sai, biết dùng đúng mực... thật sự quá khó, quá khó!”

“Không khó!” Tô Tinh Trúc bước tới sát bên tai Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến hơi né thân mình, nhìn sững ả: “Không khó? Người nói xem!”

“Sài Dật đa mưu túc trí, Sài Chiêu anh dũng thiện chiến, hai thúc cháu này đương nhiên phải dùng, còn phải cố gắng trọng dụng cho tốt.” Khuôn mặt trắng nõn nà của Tô Tinh Trúc hiện lên nụ cười dịu dàng, nhưng gương mặt xinh đẹp như tiên nữ kia lại lộ ra vẻ sắc bén hung ác. “Chỉ cần Sài gia xảy ra mâu thuẫn nội bộ khó giải quyết, sức đầu mẻ trán là điều tất yếu, không cần trưởng công chúa phải tốn công mưu tính đại sự.”

“Mâu thuẫn nội bộ?” Nam Cung Yến kinh ngạc nói, “Tại sao Sài gia lại xảy ra mâu thuẫn?”

Tô Tinh Trúc cũng không vội nói, nhúng nửa đầu móng tay nhọn vào chung trà, viết vài nét trên mặt bàn, “Mời Trưởng công chúa xem!”

Nam Cung Yến cúi đầu xem, “Lý? Ý người nói... Con rể của Sài gia, Lý Trọng Nguyên?”

Nam Cung Yến dường như đã ngộ ra điều gì, mang theo sự tán thưởng nhìn Tô Tinh Trúc nói: “Tô Tinh Trúc người quả thật thông minh vô cùng, cả Lý Trọng Nguyên mà người nghĩ tới? Lúc này còn nói không nên đánh giá thấp Nhạc Hoàn, Tô tiểu thư trước mắt đây mới thật sự là không hề kém cạnh mưu sĩ trong triều, Sài Chiêu bỏ lỡ người đó mới là điều đáng hối tiếc nhất của Sài gia.”

“Trưởng công chúa kim chi ngọc diệp, là Sài Chiêu có mắt như mù.” Đôi mắt sáng của Tô Tinh Trúc lóe lên tia oán hận, “Nếu có bất cứ chuyện gì thì đều đã như ý nguyện của Sài gia, nói còn có ý nghĩa gì nữa. Tinh Trúc ở Vân Đô đã gặp qua Lý Trọng Nguyên, thấy hắn đối với nhạc phụ tận tình, nói gì nghe nấy, đối với Sài Chiêu thì kính cẩn lễ phép, nhưng ta có thể nhìn ra được, hắn không hề cam tâm tình nguyện như bề ngoài. Cưới được nữ nhi độc nhất của Sài gia Đại Chu lại khép nép đối với vị đường huynh kia như chủ tớ... Sài Dật lần này diện kiến thánh thượng, ngay cả Nhạc Hoàn cũng đưa đến đây, vậy mà con rể lại không cho theo? Chắc chắn chắc, chỉ e là vị quận mã gia này lại càng chịu ủy khuất hơn rồi.”

Nam Cung Yến nghe đến hứng thú, nhẹ nhàng vuốt ve vòng bạch ngọc trên tay, trầm mặc không nói lời nào.

“Sài gia nếu thật sự có thể thay hoàng thượng và trưởng công chúa đạt được thiên hạ, đó đương nhiên là chuyện cực tốt.” Mày ngài Tô Tinh Trúc đây ý cười. “Trưởng công chúa, vậy thì cứ để thúc cháu Sài gia lại thay Đại Chu của hoàng tộc Nam Cung tranh đoạt đi, giành lấy vinh quang rực rỡ quay về!”

Nam Cung Yến chống cằm cười cười, quay đầu nhìn mặt hồ gợn sóng, bốc vài nắm thức ăn cho cá chép thả vào trong hồ, “Ăn nhiều nhiều chút, các người còn phải cùng bốn cung chờ Sài gia mang công lao về cho non sông gấm vóc này...”

.....

Bên ngoài cổng cung.

Đám người Sài Chiêu đương vừa định đi phủ Thái úy, từ hướng dịch quán bỗng có người đến báo: “Vương gia, tướng quân, bên dịch quán tới một tốp người ngựa, đi đầu là hai nam tử, xưng là họ Ân...”

Nhạc Hoàn ngừng tay cầm lại cương ngựa. “Ân... chẳng lẽ là nhóm người của đại ca?”

Sài Dật nhìn Sài Chiêu. “Người của Ân gia bảo? Con bảo bọn họ đến kinh thành?”

Sài Chiêu gật đầu nói: “Lúc trước đã bàn bạc với bọn họ đến Vân Đô gặp mặt chúng ta, xem ra hai vị thiếu gia Ân gia này tốc độ cũng không tệ, biết chúng ta không ở Vân Đô liền dứt khoát đến kinh thành. Như vậy cũng tốt, để thúc cháu ta sớm ngày gặp được hai vị thiếu gia Ân gia ở Tuy thành này.”

“Anh em họ đích thân đến kinh thành cũng đã biểu đạt rõ ràng lòng thành của Ân gia bảo đối với Đại Chu ta, đối với Sài gia ta mà nói, đó càng là chuyện tốt.” Sài Dật vung tay nói: “Con với Nhạc Hoàn đi qua dịch quán nghênh đón, đừng để thất lễ với người ta.”

“Con biết làm như thế nào rồi.” Sài Chiêu lễ phép đáp. “Vân Tu, người sắp xếp ổn thỏa cho thúc phụ. A Hoàn, chúng ta đi!”

Nhạc Hoàn cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng cùng trợ thủ của mình đi đến dịch quán.

Sài Chiêu quay đầu nhìn Nhạc Hoàn nãy giờ vẫn không lên tiếng, tốc độ chậm rãi phía sau, lòng bàn tay vỗ vỗ vào người Bạch Long, vốn dĩ tốc độ của Bạch Long đang chậm rì rì nay nghe được tiếng động liền vui mừng cọ đầu chạy lại gần Sài Chiêu.

Nhạc Hoàn đá nhẹ vào bụng nó, phìên nảo nói: “Con Bạch Long nhà ngươi, càng ngày càng không hiểu chuyện!”

Sài Chiêu vươn tay kéo tay áo Nhạc Hoàn, quay đầu sang thăm dò: “Sao vậy, không muốn đi?”

“Làm gì có chuyện đó!” Nhạc Hoàn ngẩng cao đầu, giả vờ kiêu ngạo nói, “Sài thiếu chủ nghĩ quá nhiều rồi!”

“Ta cái gì cũng đều không dám nghĩ.” Sài Chiêu vỗ nhẹ đầu Bạch Long. “Thấy Bạch Long đi chậm như thế, ta còn tưởng là nằng kéo nó lại kia!”

Mắt hạnh của Nhạc Hoàn lóe lên ánh sáng, vội nắm chặt dây cương, “giá” một tiếng xông lên phía trước. “Như vậy đã đủ nhanh chưa?”

Sài Chiêu vẫn như cũ không nhanh không chậm ở phía sau nằng, nhìn ngắm bóng lưng của Nhạc Hoàn, khóe miệng cong lên ý cười nhàn nhạt.

Dịch quán.

“Nghe nói...” Ân Sùng Quyết ngập ngừng nói. “A Hoàn cũng đến Huy Thành rồi.”

“Vậy thì làm sao?” Ân Sùng Húc đón lấy tách trà. “Đệ không dám, hay là không muốn gặp muội ấy?”

Nét tự giễu khê lướt qua mặt Ân Sùng Quyết, “Đại ca lại nói đùa rồi, muội ấy và Sài thiếu chủ vừa mới kết hôn, đương nhiên đi đâu cũng đều có nhau rồi.”

Ân Sùng Húc khê thở dài nói: “Chúng ta nên đến Huy Thành, triều đình Đại Chu đối với việc khởi binh chống Lương từ đầu tới cuối đều không đủ quả quyết, huynh đệ chúng ta biểu lộ rõ tâm ý đối với Sài gia cũng có thể giúp họ dẹp bỏ bớt lời ra tiếng vào.”

“Đại ca nói rất đúng.” Ân Sùng Quyết cười nói, “Đi theo Sài gia, về sau huynh đệ chúng ta càng có thể trợ giúp nhau hơn, sẽ không làm cha thất vọng.”

Nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài truyền tới, Ân Sùng Húc đứng dậy bước ra ngoài, Ân Sùng Quyết đang định đứng dậy, nghĩ ngợi một lát lại ngồi xuống...

Trong sân, Nhạc Hoàn nhanh nhẹn xoay người nhảy từ lưng ngựa xuống, đưa dây ngựa trong tay cho người trông ngựa ở dịch quán, âu yếm xoa xoa bờm của Bạch Long, cởi xuống áo khoác lông chồn màu trắng khoát trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn một vòng bốn phía của dịch quán, một thân y phục màu vàng thanh thoát xuất hiện, gò má sáng bóng, đôi mắt sáng làm người khác chỉ liếc qua liền không thể dời mắt đi được.

“A Hoàn...” Ân Sùng Húc thấp giọng hô một tiếng, âm thanh hạ thấp đến nỗi dường như chỉ có bản thân mới nghe thấy.

Nhạc Hoàn liếc mắt liền nhìn thấy Ân Sùng Húc đứng ngay cổng chính, ngạc nhiên kêu lên: “Đại ca! Thật đúng là đại ca đến rồi!”

“A Hoàn!” Ân Sùng Húc bước dài nhanh chóng đi tới, đôi mắt sâu hiện lên sự vui mừng.

Ân Sùng Húc nắm chặt bả vai của Nhạc Hoàn, ngắm nhìn nằng từ trên xuống dưới, ngó ngoai nói: “A Hoàn xem ra béo lên một chút rồi, như thế này lại tốt, như thế này mới là tốt!”

Nhạc Hoàn xoa mặt nói: “Còn có kiểu khen người khác như vậy hả? Đại ca là đang cười muội đó.”

Nhìn thấy chỉ có mỗi Ân Sùng Húc, Nhạc Hoàn nhìn nhìn phía trong viện, nhắc thấy bóng người ngồi phía trong, thấp giọng nói: “Nhị ca, huynh cũng đến rồi?”

“Ừ.” Ân Sùng Húc quay đầu nhìn nhìn, “Không cần để ý đến nó, Sài thiếu chủ cùng muội đến đây?”

Nhạc Hoàn gật đầu nói: “Muội nôn nóng hơn chút, chàng tới liền thôi à!”

Thấy Sài Chiêu vẫn chưa tới, Ân Sùng Húc ngáp ngừng đôi chút rồi nói: “Sài thiếu chủ, đối với muội ra sao?”

Nhạc Hoành đỏ mặt, đôi mắt lộ ra tia sáng hạnh phúc ngại ngùng. “Chàng đối với muội rất tốt, đại ca yên tâm.”

Ân Sùng Húc vỗ vỗ vai nàng, cơ hồ có ngàn vạn lời muốn nói lại chẳng thể nào nói ra được.

“Ân đại thiếu gia đích thân đến Huy thành, Sài Chiêu tiếp đón chậm trễ.” Sài Chiêu ung dung tiến vào dịch quán, đôi mắt xám sâu xa quét qua gương mặt đầy nét ôn nhu của Ân Sùng Húc. “Hy vọng huynh đừng chê trách!”

Ân Sùng Quyết ở bên trong chợt đứng dậy, rảo bước ra ngoài vui mừng nói: “Sài thiếu chủ, đã lâu không gặp!”

Nghe được thanh âm nhiệt tình vô cùng quen thuộc này, trong nhất thời ý cười cứng đờ trên khóe môi Nhạc Hành, ngược mắt nhìn lên gương mặt anh tuấn quen thuộc nhiều năm lại có cảm giác như xa lạ chẳng hề quen biết.

91. Chương 46: Chương 39: Cảnh Xuân Sau Màn Gấm

“Nhìn lên người ta tắm rửa chính là hành vi nên có của Sài thiếu chủ ư?” Nhạc Hoành ngẫm mình một lát, cố nín cười, nói.

Cửa phòng phía sau lưng vang lên một tiếng kéo kẹt, tiếng bước chân vững vàng từ từ đến gần, một vòng tay choàng cả chiếc cổ ngọc ngà của nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai, ngày càng gần...

Nhạc Hoành nghiêng đầu qua nhìn, hai cánh môi khê chạm vào nhau khiến nàng vội vàng né tránh. Sài Chiêu đầu để nàng trốn tránh, y để nàng lại buộc nàng phải hôn trả lại mình. Lướt theo chiếc cổ ướt nhẹ của nàng, y ngăn ngor nhìn cơ thể ngọc ngà đang ngâm mình trong làn nước thơm, khó mà kìm nén cảm giác ham muốn đang trỗi dậy trong mình.

Hơi thở bên tai càng ngày càng nặng nề dồn dập, Nhạc Hoành vội tức giận đẩy y ra, nói: “Đây là địa bàn của Tô gia, nếu để người khác nhìn thấy thì sẽ tổn hại đến sự uy nghiêm của Sài thiếu chủ.”

“Ta lại nghĩ càng là những nơi xa lạ thì càng có thể làm theo ý mình.” Sài Chiêu cởi nút áo trên cổ, không đợi Nhạc Hoành hoàn hồn lại, bọt nước đã văng lên tung tóe, người vừa đứng sau lưng nàng khi này đã nghiêng nhiên trước mắt.

Sài thiếu chủ cúi người xuống, chặn Nhạc Hoành đang định thối lui lại. Hơi nước lượn lờ khiến căn phòng như tiên cảnh, gương mặt mờ ảo của Nhạc Hoành càng thêm mượt mà xinh đẹp, hai má ửng hồng, hai mắt ần tình. Sài Chiêu ôm nàng từ phía sau, để nàng dựa vào lồng ngực rắn chắc của mình, cúi đầu hôn lên vành tai nàng rất dịu dàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nàng.

“Sài Chiêu...” Nhạc Hoành hơi choáng váng, tựa vào vai y, rên khê một tiếng.

Sài Chiêu không làm gì khác, chỉ đưa tay kéo chiếc khăn bên trên xuống, nhẹ nhàng lau cho nường tử yêu kiều trong lòng mình. Nhạc Hoành chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái, cứ nhắm hai mắt mặc cho y làm, thỉnh thoảng không kiềm được phát ra tiếng thở dốc khe khê. Tiếng thở này lan ra khắp căn phòng đầy hơi nước, làm lòng người xao động.

Vốn là vợ chồng mới cưới, trên đường đến kinh đô mấy ngày nay màn trời chiếu đất, khó mà gần gũi nhau. Sài Chiêu trai tráng khỏe mạnh, vừa nếm qua chuyện hoan ái, sớm đã khó chịu từ lâu. Cứ thế, hai người càng khó nén dục vọng, nhưng biết bên ngoài có thị nữ chờ đợi nên không dám tạo âm thanh quá lớn.

Cảm giác được sự rung động của phu quân, Nhạc Hoành cắn vành tai y, nói: “Về phòng là được.”

Sài Chiêu hít sâu một tiếng, đứng dậy, khoác áo ngủ vào, bế Nhạc Hoàn đi vào trong phòng. Đọc đường, thị nữ nào dám mở mắt nhìn, đồng thoạt cúi đầu không dám liếc mắt một chút.

Ngoài khoảnh sân nhỏ, Ân Sùng Quyết đứng dựa vào gốc cây, nhìn chăm chăm về phía căn nhà nơi Nhạc Hoàn ở, lòng ngổn ngang trăm mối... Rõ ràng là ban đêm tĩnh mịch không một tiếng động nhưng không biết sao bên tai hắn lại luôn tràn ngập tiếng nói cười truyền ra từ căn nhà đó. Hắn muốn quay người đi nhưng hai chân nặng như đeo đá, không sao cất bước nổi.

Sự thân mật giữa hai người đó hoàn toàn không phải là giả vờ. A Hoàn, lẽ ra muội phải kiêng sợ Sài Chiêu chứ! Ân Sùng Quyết thở hồng hộc. Ánh đèn trong phòng chợt tắt ngúm, tim Ân Sùng Quyết nhói lên như bị kim châm rất khó chịu, ngón tay hắn bấu mạnh vào trong thân cây.

“Đêm dài đằng đẵng, Ân nhị thiếu gia cũng không ngủ được sao?” Cách đó không xa, giọng nói thánh thót oanh vàng bỗng vang lên. “Hay là giường đệm của phủ thái úy không hợp ý ngài?”

Ân Sùng Quyết cúi đầu nhìn mũi chân mình, giọng bình tĩnh: “Lần đầu đến quý phủ, cảm thấy thứ gì cũng thích nên ra ngoài dạo xem.”

“Thật ư?” Tô Tinh Trúc bước đến gần Ân Sùng Quyết đang đưa lưng về phía mình. “Dạo một chút bèn đi đến chỗ ở của phu thê Sài thiếu chủ ư?”

Ân Sùng Quyết có vẻ không vui. “Đã nói là đi dạo lung tung mà, Sài thiếu chủ ở đây sao?”

Tô Tinh Trúc nhìn căn nhà tắt đèn tối om, cười khúc khích. “Ai chẳng biết họ là vợ chồng son, đương nhiên phải chọn một nơi riêng rư độc lập cho họ chứ. Dọc đường vất vả, xem ra... họ đã đi nghỉ rồi.”

“Tô tiểu thư không cần nói nữa.” Ân Sùng Quyết phát tay, nói: “Tại hạ về ngủ đây!”

Vừa đi được vài bước, Tô Tinh Trúc ở đằng sau bật cười vài tiếng, nói khê với hắn: “Quả nhiên ta đoán không sai, Nhạc Hoàn mai danh ẩn tính ở Tuy Thành, chắc chắn hai người có quen biết. Tình cảm này... xem ra cũng không ít đâu.”

Ân Sùng Quyết tức tối quay người qua, định nói gì rồi thôi, hừ khê một tiếng rồi ngoảnh mặt bước nhanh khỏi đó, không quay đầu lại.

Tô Tinh Trúc không hề tức giận, ngẩng đầu nhìn về phía căn nhà đã tắt đèn, môi khê nhếch thành nụ cười như ẩn như hiện.

Trong nhà.

Những chiếc đèn lồng nhấp nháy lóe lên ánh sáng ám muội, màn gấm rủ xuống phất phơ, chiếc giường gỗ lim chạm trổ thảnh thoảng lắc lư, tạo thành tiếng kéo kẹt khiến người nghe đỏ mặt.

Trong tấm màn gấm, tình cảnh tươi đẹp kiều diễm, sau đó mới dần bình thường trở lại. Sài Chiêu gục nhẹ lên bờ ngực đầy mồ hôi của Nhạc Hoàn, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh môi nàng. Nhạc Hoàn ngậm ngón tay y, lồng ngực nhấp nhô thở hổn hển.

“Bên ngoài...” Nhạc Hoàn nghiêng người qua nhìn một lát. “Đừng nói là còn có người canh gác nhé.”

“Thế thì sao?” Sài Chiêu xoay người nàng qua, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt mình. “Chúng ta là vợ chồng, còn thẹn thùng gì chứ?”

Nhạc Hoàn đắm nhẹ vào vai y, nhúu mày nói: “Dù sao thì đây cũng là Tô gia, vừa rồi động tĩnh lớn như thế, nếu người khác nghe rồi đồn ra ngoài...”

“Họ không nghe được đâu.” Sài Chiêu cúi người hôn lên cánh môi hồng của nàng. “Thế này, động tĩnh có nhỏ hơn không?”

Không đợi Nhạc Hoàn lên tiếng trả lời, y đã thúc người đi vào. Nhạc Hoàn ưm một tiếng, cắn chặt bờ vai đầy mồ hôi của y, húng chịu sự va chạm tưởng như không có hồi kết.

Lúc làm việc, Sài Chiêu vẫn không quên tìm kiếm và nắm chặt tay nàng, xoa xoa lòng bàn tay nàng, đôi mắt xám nóng chấy nhìn chăm chăm vào cô gái ánh mắt đã mơ hồ bên dưới người mình. Đôi mắt nàng như một chiếc hồ trong veo, khiến y từng bước lạc vào trong đó, không thể ngoi lên được.

Trong mơ màng, đôi mắt trong veo của Nhạc Hoàn chạm vào đôi mắt sâu thẳm của Sài Chiêu. Thoảng chốc, hồ nước trong ấy như có ngàn tia sáng bay lượn, rực rỡ lấp lánh mê người làm Sài Chiêu lập tức mê đắm, gương mặt anh tuấn đã bị nổi mê loạn bao phủ, đôi mắt xám càng trở nên nồng cháy.

Sài Chiêu thì thào vào bên tai Nhạc Hoàn. “A Hoàn, A Hoàn ngoan, ta cho nàng, cho nàng toàn bộ được không?”

Một luồng nhiệt ấm nóng ủa vào khiến cơ thể mềm mại của Nhạc Hoàn run lên. Nàng đã sớm không nói nên lời, chỉ biết bầu chặt vào lưng y, tiếng nức nở thay cho hồi đáp.

Khi tất cả yên ắng trở lại, Sài Chiêu mới xoay người xuống, há miệng thở hồng hộc, cả người ướt đầm như vừa đánh trận về. Nhạc Hoàn chồm người nằm lên vai y, cầm một lọn tóc đùa nghịch lồng ngực y. Sài Chiêu ôm nàng càng chặt hơn, rồi lại hôn thêm vài cái thật mạnh.

“A Hoàn.” Sài Chiêu cất giọng khàn khàn.. “Sinh cho ta một đứa bé.”

Nhạc Hoàn cười phì một tiếng, gục lên vai y mà cười: “Con cháu là phúc của trời ban, Sài thiếu chủ nói có là có sao?”

Sài Chiêu vuốt mái tóc nàng với vẻ chiều chuộng, nhưng mặt lại không có nụ cười. “Sài gia vốn ít người nói dối, đến đời này, chỉ có ta và quận chúa...”

Nhạc Hoàn nghe được vẻ sầu lo rất mơ hồ trong giọng nói của y bèn ngẩng đầu lên, nói: “Quận chúa thành thân được hai năm rồi nhưng Lý Trọng Nguyên theo chàng đi chinh chiến, tạm thời không có con cũng là bình thường, không cần phải vội.”

Sài Chiêu kéo chân đắp cho Nhạc Hoàn, nâng nhẹ khuôn mặt nàng lên ngắm như thể ngắm bao lâu cũng không chán. “Nhưng thúc phụ đang rất nôn nóng. Sức khỏe của người ngày càng không tốt, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào Sài gia, người phải để tâm quá nhiều việc...”

Trước mắt Nhạc Hoàn hiện lên gương mặt già nua khắc khổ của Sài Dật, im lặng không nói tiếp.

“Nhưng người nôn nóng nhất...” Đôi mắt xám của Sài Chiêu mất đi vẻ dịu dàng, hiện lên vẻ lạnh lùng sắc bén thường ngày. “Có lẽ là Trọng Nguyên.”

“Lý Trọng Nguyên...” Nhạc Hoàn lặp lại. “Quận mã gia.”

Sài Chiêu tiếp tục nói. “Năm đó quận chúa thành hôn với Trọng Nguyên vốn là hạ mình gả vào Lý gia, nhưng Trọng Nguyên lại kiên trì ở rể Sài gia, sinh con ra cũng nguyện theo họ Sài. Thúc phụ không có con trai nên bèn đồng ý, chỉ cho rằng hẳn rất yêu quận chúa, cũng rất hiểu chuyện. Theo luật lệ Đại chu, quận chúa gả cho người ngoài, sinh con ra không thể thừa kế tước vị của thúc phụ, nhưng nếu quận mã gia ở rể...”

Nhạc Hoàn ra chiều suy tư. “Quận mã ở rể, con sinh ra sẽ theo họ Sài, là đích tôn của Sài gia, đương nhiên có thể thừa kế tước vị của thúc phụ.”

“Không sai.” Sài Chiêu gật đầu, nói: “Đến lúc đó, quận mã gia sẽ không chỉ là một quận mã gia nữa...”

“Sài thiếu chủ anh minh lại kiêu hùng, chắc chắn chưa bao giờ dòm ngó tước vị của thúc phụ.” Nhạc Hoàn ôm cổ y, cười hì hì. “Đúng không?”

Sài Chiêu cười độ lượng. “Trên đời này, người hiểu ta cũng chỉ có A Hoàn. Giờ này phút này, thứ mà Sài Chiêu ta muốn đều tạo ra dưới kiếm của mình, cần gì phải mong ngóng từ chỗ thúc phụ.” Nói xong, mặt Sài Chiêu hiện lên vẻ nặng nề. “Ta không muốn, không có nghĩa là người khác cũng không muốn. Trọng Nguyên bản tính lương thiện, chỉ mong huynh ấy đừng nghĩ nhiều.”

“Thúc phụ cơ trí, chắc hẳn chuyện gì cũng nhìn ra.” Nhạc Hoàn chĩa vào trán Sài Chiêu. “Có phải Sài thiếu chủ mệt lắm rồi không. Trong đầu chàng, còn có thứ gì là không nghĩ tới?”

Sài Chiêu nắm chặt cổ tay Nhạc Hoàn, đặt lên trái tim mình, nói: “Vốn chỉ muốn sống, bây giờ thì muốn vì nàng mà sống tốt. A Hoàn, đao kiếm vô tình, lòng người khó lường, bây giờ Sài gia thoát nhìn có vẻ đang hiển vinh nhưng từng bước đi đều đang có sóng ngầm dữ dội... Nàng thật lòng muốn ở bên ta sao?”

Nhạc Hoành hôn khẽ ngón tay y. “Là chính chàng đã nói đồng cam cộng khổ. Nhạc Hoành ta giống người tham sống sợ chết ư?”

Mùa xuân đến gần, trời vừa mờ sáng, tiếng chim chóc đã không ngừng líu lo. Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành đang ngủ ngon lành nên rón rén ngồi dậy, khoác chiếc áo đen lên rồi cầm chiếc kiếm treo bên giường, nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài. Sợ tiếng kuyên kiếm làm nhiễu mộng đẹp của ái thiếp nên bèn đi về phía vườn hoa trong phủ.

Sài Chiêu còn chưa đến vườn hoa đã loáng thoáng nghe thấy tiếng kiếm vù vù. Có người dậy sớm hơn cả y ư?

Ánh trăng non còn bên chân trời, một dáng người đỉnh đạc lướt từng đường kiếm như cầu vồng, lại như rồng bay lượn. Hai thanh kiếm dài trên tay tạo thành làn gió. Bàn tay với các khớp xương rõ ràng đang khéo léo điều khiển từng chiêu thức.

Nhìn tư thế oai vệ ấy, nhất thời Sài Chiêu không nhận ra đó là Ân Sùng Húc hay Ân Sùng Quyết. đang định đến gần để xem thì người kia dần thu lại chiêu thức, môi như cười như không, kiếm vung lên một đường thật đẹp rồi cất ra sau lưng.

Ân Sùng Quyết.

“Sài thiếu chủ?” Ân Sùng Quyết toát lên vẻ tươi cười, “Sao ngài lại dậy sớm thế?” Thấy tay Sài Chiêu cũng cầm kiếm, hẳn hiểu ngay. “Sài thiếu chủ cũng có thói quen dậy sớm luyện kiếm ư?”

“Ừ.” Sài Chiêu trả lời một tiếng, mắt quan sát vẻ hăm hở phấn chấn của Ân Sùng Quyết. “xem ra ta không nhìn lầm người, con trai nhà họ Ân quả nhiên có bản lĩnh.”

Ân Sùng Quyết khó nén được nụ cười trên môi, gật đầu nhìn thanh kiếm trên tay Sài Chiêu. “Không biết... Sùng Quyết có tư cách so tài với thiếu chủ hay chăng?”

“Với ta?” Sài Chiêu nói: “Nhìn bản lĩnh của huynh, ta tự thẹn không bằng. Có điều đấu một chút cũng không sao...”

“Thiếu chủ khiêm tốn rồi.” Ân Sùng Quyết vui vẻ vung kiếm lên. Trăng đã lặn, mặt trời nhô lên, phản chiếu vào thân kiếm tạo thành luồng sáng chói mắt.

92. Chương 38: Mê Đắm

Ân Sùng Quyết ở bên trong chột đứng dậy, rảo bước ra ngoài vui mừng nói: “Sài thiếu chủ, đã lâu không gặp!”

Nghe được thanh âm nhiệt tình vô cùng quen thuộc này, trong nhất thời ý cười cứng đờ trên khóe môi Nhạc Hành, ngược mắt nhìn lên gương mặt anh tuấn quen thuộc nhiều năm lại có cảm giác như xa lạ chẳng hề quen biết.

“Nhị ca cũng đến rồi à.” Nhạc Hoành bình tĩnh nói.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết cũng cười nói rất tự nhiên: “Đã lâu không được gặp A Hoành rồi, chớp mắt mà muối và Sài thiếu chủ đã đại hôn, nhìn sắc mặt hồng hào vui vẻ của muối, chắc chắn thiếu chủ rất tốt với muối.”

Sài Chiêu cup mắt nhìn Nhạc Hoành, nói nhỏ: “Sao lại bỏ áo khoác đầu mất tiêu rồi. Sau khi mặt trời lặn, Huy Thành rất lạnh, coi chừng bị cảm lạnh đấy.”

Nhạc Hoành giơ tay áo lên, đưa đến trước mặt Sài Chiêu. “Chàng nhìn xem, bị ngộp nên toát cả mồ hôi rồi này.”

Sài Chiêu lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, sau đó nắm cổ tay Nhạc Hoàn, nói với Ân Sùng Húc: “Nha đầu ương bướng này thật là khó trị.”

Nhìn thấy vẻ yêu thương chiều chuộng mà Sài Chiêu dành cho Nhạc Hoàn, Ân Sùng Húc cũng cảm thấy được an ủi. Hắn cười khê, nói: “A Hoàn được Sài thiếu chủ chiều cổ như thế, người làm đại ca như ta cũng vui thay cho muội ấy.”

“Đi thôi, vào trong nhà nói chuyện.” Sài Chiêu kéo Nhạc Hoàn vào trong phòng khách. Làn váy của Nhạc Hoàn lướt nhẹ qua chiếc áo gấm của Ân Sùng Quyết nhưng không ai mảy may nhìn lại.

Thấy đệ đệ ngẩn người, Ân Sùng Húc chột vào cánh tay hắn, nói: “Còn ngây người ra đó làm gì, vào nhà thôi.”

Ân Sùng Quyết liếc mắt nhìn, thấy bóng dáng vô cùng thân mật của Nhạc Hoàn và Sài Chiêu, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót và không cam tâm.

“Thì ra mọi người ở lại trong phủ thái úy?” Ân Sùng Húc châm trà cho Sài Chiêu.

Sài Chiêu nhìn lướt qua những vật dụng đơn sơ trong dịch quán, gật đầu nói: “Thịnh tình khó mà từ chối, chỉ bằng... hai người các người cũng đến phủ thái úy? Thúc phụ đã sớm muốn gặp hai người, Tô thái úy mà nhìn thấy hai vị thiếu gia nổi tiếng của Ân Gia Bảo thì chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

“Hai huynh đệ tôi đến phủ thái úy?” Đôi mày kiếm của Ân Sùng Húc khê nhúc nhích. “Có vẻ không tiện cho lắm. Nơi này cũng rất tốt.”

“Phủ thái úy càng tốt.” Sài Chiêu lắc nhẹ chén trà trên tay. “Trà nước chắc chắn cũng sẽ ngon hơn ở đây nhiều. Hai người là nhân vật quan trọng, lại đi đường vất vả, đương nhiên là xứng đáng được ở trong phủ thái úy. Cứ quyết định thế đi, thu dọn đồ đạc, đi với ta và A Hoàn. Người không biết thúc phụ muốn gặp người của Ân Gia Bảo thế nào đâu.”

Thấy đại ca còn có vẻ chần chừ, Ân Sùng Quyết tranh nói: “Đại ca, cha cũng muốn chúng ta sớm diện kiến Sài vương gia, nay ở cùng một chỗ cũng tiện bàn công việc. Đệ cảm thấy cũng ổn.”

“Vậy thì...” Ân Sùng Húc vẫn còn chút do dự. “Vậy cung kính không bằng tuân lệnh.”

Mấy người tán gẫu một chặp rồi khởi hành về phủ thái úy. Sài Chiêu cầm chiếc áo lông chồn gác trên lưng Bạch Long xuống, ung dung khoác lên người Nhạc Hoàn, hành động cột hai vật áo lại rất điệu dàng. Nhạc Hoàn cũng không lên tiếng nhưng ánh mắt nhìn phu quân thì lại đang mỉm cười, đôi môi đang mím lại kìa hiện lên vẻ đắc ý.

“Đi thôi.” Sài Chiêu thấy Nhạc Hoàn còn chút ngẩn ngơ nên kéo tay nàng, tay kia thì kéo dây cương dắt Bạch Long đi. “Thúc phụ đang đợi chúng ta trở về.”

Ân Sùng Húc nhìn vẻ thân mật ân ái của hai người, sau đó đưa mắt nhìn đệ đệ mình. Trên mặt Ân Sùng Quyết cũng không có vẻ gì là mất mát hay hối tiếc, thậm chí còn thần nhiên sai tỳ tùng thu dọn đồ đạc.

Trên đường đến phủ thái úy, Ân Sùng Quyết nhìn màn đêm vừa lên đèn rực rỡ của Huy Thành, trong mắt không có vẻ gì là tò mò vì lần đầu đến Huy Thành, thậm chí bộ dáng còn rất ung dung.

Sài Chiêu dắt ngựa, nhìn trái nhìn phải, lơ đãng nói: “Huy Thành tuy là kinh đô nhưng thoát nhìn thì cũng chẳng hơn gì Tuy Thành của Ân Gia Bảo. Thành thị thế này, chắc Ân nhị thiếu gia cũng cảm thấy rất bình thường.”

Ân Sùng Quyết lắc đầu nói: “Thứ kinh đô có chính là tập trung vương khí, đây là thứ mà Tuy Thành không cách nào sánh được, Tuy Thành còn kém xa lắm.”

Ngừng một hơi, Ân Sùng Quyết lại nói: “Sài thiếu chủ, từ bây giờ ngài đừng gọi tôi và đại ca là thiếu gia của Ân gia gì nữa. Nếu chúng tôi đã đi theo ngài thì chính là thuộc hạ của ngài, ngài gọi tôi Sùng Quyết là được.”

“Sùng Quyết?” Sài Chiêu gọi khê một tiếng. “Như thế nghe sẽ thân thiết hơn. Ta nhớ rồi.”

Phủ thái úy.

Sài Dật vuốt râu, nhìn hai chàng trai đứng trước mặt mình. Đại ca Ân Sùng Húc anh tuấn khôi ngô, thần thái chính trực lương thiện, phong thái ung dung tao nhã, vừa nhìn là biết con em nhà thế gia. Đệ Đệ Ân Sùng Quyết có đôi mi dày và rậm, đôi mắt đen sáng ngời, dáng người hiên ngang ngạo nghễ, thần thái nhìn có vẻ hoạt bát cởi mở nhưng trong mắt lại ẩn chứa vẻ sâu xa khó lường khiến người đã trải đời như Sài Dật cũng không dám xem thường.

Sài Dật nhìn họ một lúc lâu mà không nói tiếng nào, lòng thầm tán thưởng hai đứa con trai của Ân Khôn quả không phải là hạng tầm thường.

“Bản vương rất thích thiếu niên anh hùng. Hai đứa con trai của Ân gia này thật là ưu tú, rất tốt!” Sài Dật cười to, đứng lên, không ngừng tặc lưỡi khen ngợi. “A Chiêu may mắn được kết bạn với Ân Gia Bảo, đó là vinh hạnh của Sài gia ta.”

“Vương gia quá khen rồi.” Ân Sùng Húc khiêm tốn nói: “Tôi và đệ đệ bao năm nay chỉ là kẻ tầm thường, nào có khí khái ngút trời của kẻ tranh giành thiên hạ như Sài thiếu chủ, ngài ấy mới đúng là anh hùng thật sự.”

Sài Dật thấy ngôn hành cử chỉ của Ân Sùng Húc cũng rất khéo léo thì rất vui mừng.

Tô Thụy Thuyên ngồi bên cạnh đứa mất quan sát hai huynh đệ họ Ân rồi hỏi: “Hai vị là anh hùng giữa thời bạt giặc tranh thiên hạ, là nam tử hán khó tìm trên thế gian, không biết đã thành gia hay chưa?”

Ân Sùng Húc mỉm cười nói: “Sùng Húc đã thành thân được nửa năm, lấy con gái của Mục gia ở Tuy Thành. Đệ đệ Sùng Quyết vẫn chưa thành hôn.”

“Ồ...” Tô Thụy Thuyên ra chiều ngẫm nghĩ, vuốt râu không nói gì nữa.

Nhạc Hoành đứng ngoài cửa, ngậm lọn tóc của mình, cup mắt nhìn chân, không biết đang nghĩ gì.

“Trong phủ náo nhiệt như thế, thật là nhiều khách đến!”

Ngoài sân có tiếng cười giòn giã. “Để Tinh Trúc xem xem là những ai đến thăm.”

Huynh đệ họ Ân nghe tiếng nên quay đầu lại nhìn. Tô Tinh Trúc tươi cười bước đến gần, thấy có hai chàng trai xa lạ đang nhìn mình thì mỉm môi rồi cười một cái, cúi đầu sửa sang lại làn váy, mỗi một cử chỉ đều toát lên vẻ quý tộc, đôi mắt phượng khẽ liếc nhìn hai người, đôi má đào cũng thoáng ửng hồng.

“Đều chưa từng gặp.” Tô Tinh Trúc mỉm cười nói: “Ai giới thiệu với ta đi. Sài phu nhân, chi bằng cô giới thiệu cho Tinh Trúc được không?”

Nhạc Hoành cũng không né tránh, chỉ vào hai người, cười mở nói “Hai vị này là thiếu gia của Ân Gia Bảo. Huynh ấy là đại ca Ân Sùng Húc, kia là đệ đệ Ân Sùng Quyết.”

“Người của Ân gia?” Tô Tinh Trúc không có vẻ gì là ngạc nhiên, sóng mắt khẽ đong đưa. “Thảo nào mà tướng mạo phi phàm như thế, thật là thất kính. Tinh Trúc đến vội vàng, mong hai vị thiếu gia đừng chê cười.”

Ân Sùng Húc gật đầu chào nàng ta rồi không nói gì, Ân Sùng Quyết khẽ nhếch môi cười một cái rồi quay người đi không nhìn nàng ta.

Tô Tinh Trúc bỗng cảm thấy hụt hẫng không vui, hậm hực bước tới bên cạnh cha mình, thấy mọi người đang trò chuyện vui vẻ nên không nói nhiều.

Thấy không còn sớm, Sài Dật cũng có vẻ mệt mỏi, Tô Thụy Thuyên vội vàng gọi quản gia dẫn mọi người đi nghỉ ngơi. Tô Tinh Trúc đi sát theo sau huynh đệ họ Ân, cup mắt nói khẽ. “Tinh Trúc dẫn hai vị đi nghỉ ngơi...”

Ân Sùng Quyết ho nhẹ một tiếng. “Tô tiểu thư, dù sao thì cũng phải đợi vương gia nghỉ ngơi trước đã, hai huynh đệ bọn ta... vội gì chứ?”

Tô Tinh Trúc có vẻ bối rối, đôi mắt phượng thoát hiện lên vẻ buồn bực. “Vậy thì vất vả cho hai vị rồi.” Nói xong thì phát tay áo, nhích sang một bên.

Được dẫn đến khu nhà riêng trong phủ thái úy, thấy người hầu đã lui xuống, Ân Sùng Húc mới thở phào một hơi, vén áo ngồi xuống, rót chén trà, thoải mái nhấp một hớp.

Thấy đại ca như thế, Ân Sùng Quyết không hiểu nên hỏi: “Thế nào? Vừa rồi đại ca luôn căng thẳng ư? Đệ thấy Sài vương gia và Tô thái úy đều rất thân thiện, không khó trò chuyện.”

Ân Sùng Húc ngẩn ra, cười tự giễu. “Đệ còn không biết tính đại ca à, làm gì biết cách hòa theo mấy vị quan lớn ấy. Thôi được rồi, huynh cảm thấy hơi mệt.”

Ân Sùng Quyết khẽ nhếch môi. “Kể từ nay, chúng ta không thể né tránh việc đàm đạo chốn quan trường thế này, đại ca phải quen mới được. Sài vương gia và Tô thái úy rất khách sáo với chúng ta, xem ra trên dưới Đại Chu này... đều rất kỳ vọng vào chúng ta.”

“Đạo kiếm loạn lạc, phải dựa vào bản lĩnh thôi.” Ân Sùng Húc nghiêm khắc nói: “Từ nay huynh đệ ta phải dẫn đo từng bước, cẩn thận làm việc.”

Ân Sùng Quyết thấy dáng vẻ nghiêm túc của đại ca thì cảm thấy mất cả thú vị, viện cớ mệt mỏi, trở về phòng mình. Ân Sùng Húc ngồi một mình giây lát, vuốt ve chén trà trên tay, trong đầu toàn là hình ảnh Nhạc Hoàn lúc vừa gặp lại.

...

Đây là phủ thái úy mà không thua gì Sài vương phủ ở Vân Đô.” Nhạc Hoàn vừa đi vừa tắc lưỡi, nói: “Chàng nhìn những cây thực được Toái Nguyệt ăn mà xem, đều là vật phẩm hiếm thấy trên thế gian. Còn những con cá chép vàng trong hồ nữa... Còn có...”

Nhạc Hoàn đang định nói tiếp thì Sài Chiêu đã nắm chặt tay nàng. “Nàng chỉ nhìn những thứ này thôi sao. Dọc đường lo bồn tẩu, nàng không muốn ngắm phu quân mình cho kỹ ư?”

Nhạc Hoàn dừng chân, nhú mày giả vờ nhìn ngắm. “Ừm... nhìn vẫn ổn, không mập không gầy, vẫn như thế.”

Sài Chiêu khẽ bật cười, thấy khu nhà của mình ở phía trước khá thanh tĩnh nên dấn sát Nhạc Hoàn, thì thầm: “Người của Tô gia thật biết điều, biết chúng ta mới tân hôn, khu nhà này... thật là có lòng an bài.”

Nhạc Hoàn lập tức đỏ bừng mặt, vung tay y ra, bước nhanh về phía trước. Sài Chiêu mỉm cười đi theo sau, cảm thấy chỉ nhìn bóng lưng của nàng thôi cũng đủ vui rồi.

Trong nhà, thị nữ đã nấu sẵn nước nóng. Nhạc Hoàn đẩy cửa ra, hơi nóng thơm lừng xông vào mặt. Nàng không kìm được sự thoải mái, đưa tay vuốt đôi má hơi ẩm ướt, sờ chiếc lò hương nóng hổi, cảm thấy sáng khoái hẳn.

“Các người lui ra đi.” Nhạc Hoàn ra hiệu cho người bên cạnh ra ngoài.

“Phu nhân cần gì thì cứ gọi bọn nô tỳ một tiếng.” Bọn thị nữ nghe lời, đóng cửa lại, ra ngoài.

Vất vả mấy ngày nay, tuy Nhạc Hoàn chưa từng than thở nửa câu nhưng cũng rất mệt mỏi. Thấy nước nóng ngay trước mắt, lập tức cởi áo bước vào trong bồn tắm, không kìm được than nhẹ một tiếng.

“Nhìn lên người ta tắm rửa chính là hành vi nên có của Sài thiếu chủ ư?” Nhạc Hoàn ngâm mình một lát, cố nín cười, nói.

Cửa phòng phía sau lưng vang lên một tiếng kéo kẹt, tiếng bước chân vững vàng từ từ đến gần, một vòng tay choàng cả chiếc cổ ngọc ngà của nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai, ngày càng gần...

93. Chương 47: Chương 40: Săn Thiên Hạ

Sài Chiêu chậm rãi rút vỏ kiếm ra, mũi kiếm chạm nhau, toé lửa văng bốn phía, Ân Sùng Quyết sốt ruột muốn thắng cho nên mỗi chiêu đều sắc bén dốc sức đánh úp, Sài Chiêu bình tĩnh đỡ chiêu, cảm thụ được

sức lực vững chãi của Ân Sùng Quyết, bản thân cũng thăm giật mình.

Ân Sùng Quyết hận không thể khiến cho Sài Chiêu ngay lập tức nhận ra bản lĩnh của mình, kiếm pháp biến hoá vô thường, hư hư thật thật, nhưng Sài Chiêu lại không vội vã muốn thắng, mỗi chiêu thức đều bình tĩnh hoá giải, mới nhìn tựa như là bị rơi vào thế hạ phong. Hai người đấu bốn năm hiệp vẫn không phân thắng bại, Sài Chiêu tự nhiên ngăn chiêu kiếm hạ xuống của Ân Sùng Quyết, khẽ nhếch khoé môi nói: “Hay là tạm thời đến đây thôi.”

Ân Sùng Quyết chợt thấy có chút thất lễ, vội vàng thu kiếm, cúi đầu lùi vài bước, ôm quyền nói: “Mong thiếu chủ không trách... là Sùng Quyết quá lỗ mãng.”

“Đã nói là luận bàn thì sao quan tâm đến kết quả chứ.” Sài Chiêu buông bội kiếm, thấy vẻ mặt khó nín kinh hoảng của Ân Sùng Quyết, thần nhiên cười nói.

Ân Sùng Quyết đi đến trước bàn đá, rót trà cho Sài Chiêu. Sài Chiêu chậm rãi tiếp nhận rồi nhắm nháp, lại thấy Ân Sùng Quyết không dám nhìn thẳng vào hai mắt của mình, biết rằng Ân nhị thiếu này tuy tài giỏi nhưng vẫn còn có chút non nớt.

Sài Chiêu ra hiệu cho Ân Sùng Quyết ngồi xuống nói chuyện, thấy hắn lâm vào thế xấu hổ mà trầm mặc, liền dịu giọng nói: “Hôm nay tiến cung, hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng hỏ phù lãnh binh cho ta, trở lại Vân Đô, chúng ta sẽ triệu tập binh mã tiến về Tuy Thành tập kết. Đao kiếm không có mất, Sùng Quyết, huynh đệ hai người nguyện lòng cùng Sài Chiêu ta sinh tử chứ?”

Ân Sùng Quyết nâng mắt nhìn Sài Chiêu đứng đối diện, chờ một lát liền quỳ gối xuống đất, cúi đầu nói: “Thuộc hạ cùng đại ca lựa chọn đi theo thiếu chủ, tất nhiên sẽ trung thành tận tâm, cùng sinh cùng tử.”

Nghe được lời hứa hùng hồn đầy khí phách của hắn, Sài Chiêu vừa lòng gật đầu, giơ tay nắm lấy tay Ân Sùng Quyết đỡ lên. Ân Sùng Quyết đứng dậy, chần chờ ngồi xuống.

“Chuyện A Hoành ...” Sài Chiêu làm như vô tâm nói, ánh mắt đảo qua gương mặt Ân Sùng Quyết. “Ta ghi tạc trong lòng, Ân Gia Bảo cùng với ân tình của Ân nhị thiếu, đợi khi thiên hạ thống nhất, nhất định ta sẽ hồi báo.”

Ân Sùng Quyết kịch liệt bình ổn nỗi lòng, cố gắng bình tĩnh nói: “Ân gia không cần hồi báo gì, chỉ nguyện cùng thiếu chủ bình định thiên hạ.”

Sài Chiêu không nói gì, đứng dậy, ý vị thâm sâu vỗ vai Ân Sùng Quyết, khẽ cười một tiếng, chấp kiếm xoay người rời đi.

Sài Chiêu đã đi thật xa, nhưng Ân Sùng Quyết tựa như vẫn có thể cảm nhận được khí tức khó lường của y, nửa ngày cũng không dám động dậy.

Hoàng cung, giờ thìn, điện Trạch Thiên.

Sài Dật thân mang triều phục thêu kim tuyến, đầu độ lưu kim quan, sắc mặt so với ngày hôm qua có vẻ hồng hào hơn nhiều, đôi mắt già nua không giấu được vui sướng.

Sài Chiêu vận một thân cẩm y màu đen thêu hoa văn mặt trời, đứng ở giữa không mất đi vẻ cao quý, thất lưng đeo đai ngọc, dáng người sừng sững như cây tùng đứng ngạo nghễ dưới tuyết, vẻ mặt lạnh nhạt, không thấy hỉ giận, lạnh lùng quét qua quần thần trên đại điện, tư thế tràn ngập uy nghi.

Theo sát phía sau Sài Chiêu là huynh đệ Ân gia, triều thần thấy hai người này tuy là xa lạ nhưng đều có khí chất phi phàm không giống người thường, khe khẽ bàn tán tựa như đã đoán ra vài phần.

Ân Sùng Quyết ngẩng đầu nhìn Trạch Thiên đại diện rộng lớn của Chu Quốc, con người đen lầy loé lên thần thái sáng láng, lại nhìn lên long ý kim quan tản ra bốn phía, cảm xúc một trận mê mông.

“Đại ca.” Ân sùng quyết hạ giọng nói: “Huynh đệ ta là lần đầu diện kiến thánh thượng, tình huống này, sợ là ngay cả cha cũng chưa từng có cơ hội nữa.”

Ân Sùng Húc tất nhiên trầm ồ hơn đệ đệ rất nhiều, cũng là lần đầu tiên gặp trường hợp thế này, thấp giọng nói: “Huynh đệ ta nhìn là tốt rồi, chớ nói nhiều.”

Giữa đại diện, Nam Cung Thần chớp mắt nhìn tới nhìn lui, thấy Nhạc Hoàn cũng ở trong đám người liền vui mừng phát tay với nàng.

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu đẩy đẩy cánh tay Nhạc Hoàn. “Hình như hoàng thượng cười với cô đó.”

Nhạc Hoàn ngẩng đầu nhìn, thấy Nam Cung Thần quả thực mở lớn mắt nhìn mình, liền nâng tay ra làm tư thế cung kính, lại nháy nháy mắt với vị thiếu đế này. Nam Cung Thần nhếch miệng cười đang muốn nói gì đó đã bị Nam Cung Yến ngồi ngay ngắn bên cạnh khẽ ho cảnh cáo, Nam Cung Thần vội vàng che miệng lại, hậm hực cúi thấp đầu xuống.

Thái phó Lạc Tân tiến lên tiếp nhận chiếu thư của Nam Cung Thần, chậm rãi mở ra cao giọng đọc.

“Kẻ có công cao khắp trời, tất được đối đãi khác người. Thúc ngựa ngàn dặm, gánh vác trách nhiệm lập công danh. Thân vương Sài Dật, thượng tướng Sài Chiêu được lệnh thánh thượng, lãnh mười vạn hùng binh, chinh phạt Lương Quốc, giành giang sơn vạn dặm. Chỉ mong không phụ thánh mệnh, khai hoàn trở về. Khâm thủ!”

Nam Cung Thần tiếp nhận hủ phù từ nội thị trình lên, nơm nớp lo sợ nhảy xuống khỏi long ỷ, chân mềm nhũn lão đảo suýt ngã, nội thị bên cạnh vội đỡ lấy thiếu đế còn chưa đến 10 tuổi.

Ân Sùng Quyết thấy tiếng động hơi ngẩng đầu lên nhìn, thấy vẻ mặt Nam Cung Thần xấu hổ cùng sợ hãi, lại nhìn Sài Dật và Sài Chiêu ngẩng đầu đứng thẳng thân mình im lặng không phân hơn thua, tựa như đứng ngạo nghễ phía trên Nam Cung bộ tộc, trong lòng có chút đăm chiêu.

“Sài tướng quân.” Nam Cung Thần cao giọng nói: “Hủ phù lãnh binh của trẫm giao cho khanh, hy vọng Sài tướng quân... Lãnh binh khai trận chiến thắng, sớm ngày khai hoàn trở về.”

Sài Chiêu tiến lên quỳ một gối xuống đất, tiếp nhận hủ phù trong tay Nam Cung Thần, cao giọng nói: “Mạt tướng vì hoàng thượng, vì đại Chu, vượt lửa băng sông, muôn lần chết không chối từ.”

Sài Chiêu đang định đứng dậy, Nam Cung Yến liền cười giòn tan nói: “Sài tướng quân đừng vội đứng lên.”

Sài Chiêu ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn về phía dung nhan cười yêu mị diễm lệ của Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến khăn lụa che nửa mặt, gần từng chữ nói: “Sài tướng quân, hoàng thượng cùng bản cung, còn có toàn bộ văn võ trong triều đều đặt hy vọng lớn vào Sài gia các khanh, giang sơn Đại Chu của nhà Nam Cung có bất diệt hay không đều dựa vào lần công Lương này của Sài gia. Áp lực thực sự quá lớn, quá nặng... đêm qua bản cung đã suy nghĩ rất kỹ, cảm thấy tim đập loạn nhịp không thể ngủ nổi...”

Nhạc Hoàn khẽ chớp mắt, nhìn liếc Vân Tu, không hiểu Nam Cung Yến đang có ý định gì.

“Bản cung...” Nam Cung Yến nhìn chăm chú vào vẻ mặt ung dung của Sài Chiêu. “Bản cung muốn biết, nếu... nếu Sài gia công Lương binh bại, thì tính sao?”

Lời vừa nói ra, đại diện một trận xôn xao.

Sài Chiêu không chớp mắt nói: “Quân đội Sài gia tất thắng, thất bại ư... Mạt tướng chưa từng nghĩ tới.”

“Có thắng tất có bại...” Nam Cung Yến cười nói: “Bản cung tuy là nữ tử, nhưng cũng biết rằng từ xưa khi tướng lĩnh xuất chinh đều lập quân lệnh trạng, hay là... để cho bản cung khỏi lo lắng bất an, Sài tướng quân trước mặt quần thần trong triều cũng lập một quân lệnh trạng với bản cung và hoàng thượng đi, thấy thế nào?”

“Quân lệnh trạng!?” Vân Tu nghiêng răng thì thầm. “Thế này khác nào bắt thiếu chủ thề độc?”

Nhạc Hoàn ý bảo Vân Tu chớ nhiều lời. “Người nhỏ giọng chút, đừng phá chuyện lớn.”

Ân Sùng Quyết không khỏi nhìn Nam Cung Yến kỹ hơn, sau lại đem ánh mắt dừng ở bóng dáng sừng sững của Sài Chiêu.

Thấy Sài Chiêu do dự không trả lời, Nam Cung Yến nhú mày nói: “Vừa rồi chẳng phải Sài tướng quân nói trận này Sài gia tất thắng, cần gì phải e ngại lập quân lệnh trạng chứ? Hay là... Sài tướng quân... vẫn còn có chút lo lắng sẽ bại?”

Sài Chiêu chợt ngắt đầu, gần từng chữ nói: “Mạt tướng đang nghĩ việc này có phải thừa hay không mà thôi. Nếu trưởng công chú đã lên tiếng, vậy mạt tướng sẽ thỏa lòng công chúa, lập quân lệnh trạng.”

Nam Cung Yến nở nụ cười đạt được mục đích, mím môi nói: “Được, hoàng thượng cùng bản cung quả nhiên không có nhìn lầm người. Nếu Sài tướng quân lần này công Lương binh bại, Sài gia liền chấp tay trả lại tước vị, lui về Thương Sơn, cuộc đời này không được bước ra nửa bước, được không?”

Đại diện yên tĩnh không tiếng động, tiếng tim đập của mọi người tựa như cũng dừng lại theo, nhưng chỉ một lát sau, giọng nói khàn khàn định của Sài Chiêu đã vang lên: “Mạt tướng nhận quân lệnh trạng, nếu cuộc chiến này bại... Sài gia xin chấp tay trả tước vị, lui về Thương Sơn, cả đời này sẽ không xuất hiện nửa bước.”

94. Chương 39: Cảnh Xuân Sau Màn Gấm

“Nhìn lên người ta tắm rửa chính là hành vi nên có của Sài thiếu chủ ư?” Nhạc Hoàn ngăm mình một lát, cổ nín cười, nói.

Cửa phòng phía sau lưng vang lên một tiếng kéo kẹt, tiếng bước chân vững vàng từ từ đến gần, một vòng tay choàng cả chiếc cổ ngọc ngà của nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai, ngày càng gần...

Nhạc Hoàn nghiêng đầu qua nhìn, hai cánh môi khẽ chạm vào nhau khiến nàng vội vàng né tránh. Sài Chiêu đầu để nàng trốn tránh, y để nàng lại buộc nàng phải hôn trả lại mình. Lướt theo chiếc cổ ướt nhẹp của nàng, y ngẩn ngơ nhìn cơ thể ngọc ngà đang ngăm mình trong làn nước thơm, khó mà kìm nén cảm giác ham muốn đang trỗi dậy trong mình.

Hơi thở bên tai càng ngày càng nặng nề dồn dập, Nhạc Hoàn vội tức giận đẩy y ra, nói: “Đây là địa bàn của Tô gia, nếu để người khác nhìn thấy thì sẽ tổn hại đến sự uy nghiêm của Sài thiếu chủ.”

“Ta lại nghĩ càng là những nơi xa lạ thì càng có thể làm theo ý mình.” Sài Chiêu cởi nút áo trên cổ, không đợi Nhạc Hoàn hoàn hồn lại, bọt nước đã văng lên tung tóe, người vừa đứng sau lưng nàng khi này đã nghiêng nhiên trước mắt.

Sài thiếu chủ cúi người xuống, chặn Nhạc Hoàn đang định thối lui lại. Hơi nước lượn lờ khiến căn phòng như tiên cảnh, gương mặt mờ ảo của Nhạc Hoàn càng thêm mượt mà xinh đẹp, hai má ửng hồng, hai mắt ửng tình. Sài Chiêu ôm nàng từ phía sau, để nàng dựa vào lồng ngực rắn chắc của mình, cúi đầu hôn lên vành tai nàng rất dịu dàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nàng.

“Sài Chiêu...” Nhạc Hoàn hơi choáng váng, tựa vào vai y, rên khẽ một tiếng.

Sài Chiêu không làm gì khác, chỉ đưa tay kéo chiếc khăn bên trên xuống, nhẹ nhàng lau cho nường tử yêu kiều trong lòng mình. Nhạc Hoàn chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái, cứ nhắm hai mắt mặc cho y làm, thỉnh thoảng không kiềm được phát ra tiếng thở dốc khe khẽ. Tiếng thở này lan ra khắp căn phòng đầy hơi nước, làm lòng người xao động.

Vốn là vợ chồng mới cưới, trên đường đến kinh đô mấy ngày nay màn trời chiếu đất, khó mà gần gũi nhau. Sài Chiêu trai tráng khỏe mạnh, vừa nếm qua chuyện hoan ái, sớm đã khó chịu từ lâu. Cứ thế, hai người càng khó nén dục vọng, nhưng biết bên ngoài có thị nữ chờ đợi nên không dám tạo âm thanh quá lớn.

Cảm giác được sự rung động của phu quân, Nhạc Hoàn cắn vành tai y, nói: “Về phòng là được.”

Sài Chiêu hít sâu một tiếng, đứng dậy, khoác áo ngủ vào, bế Nhạc Hoàn đi vào trong phòng. Đọc đường, thị nữ nào dám mở mắt nhìn, đồng loạt cúi đầu không dám liếc mắt một chút.

Ngoài khoảnh sân nhỏ, Ân Sùng Quyết đứng dựa vào gốc cây, nhìn chăm chăm về phía căn nhà nơi Nhạc Hoàn ở, lòng ngổn ngang trăm mối... Rõ ràng là ban đêm tĩnh mịch không một tiếng động nhưng không biết sao bên tai hắn lại luôn tràn ngập tiếng nói cười truyền ra từ căn nhà đó. Hắn muốn quay người đi nhưng hai chân nặng như đeo đá, không sao cất bước nổi.

Sự thân mật giữa hai người đó hoàn toàn không phải là giả vờ. A Hoàn, lẽ ra muội phải kiêng sợ Sài Chiêu chứ! Ân Sùng Quyết thở hồng hộc. Ánh đèn trong phòng chợt tắt ngúm, tim Ân Sùng Quyết nhói lên như bị kim châm rất khó chịu, ngón tay hắn bấu mạnh vào trong thân cây.

“Đêm dài đằng đẵng, Ân nhị thiếu gia cũng không ngủ được sao?” Cách đó không xa, giọng nói thánh thót oanh vàng bỗng vang lên. “Hay là giường đệm của phủ thái úy không hợp ý ngài?”

Ân Sùng Quyết cúi đầu nhìn mũi chân mình, giọng bình tĩnh: “Lần đầu đến quý phủ, cảm thấy thứ gì cũng thích nên ra ngoài dạo xem.”

“Thật ư?” Tô Tinh Trúc bước đến gần Ân Sùng Quyết đang đưa lưng về phía mình. “Dạo một chút bèn đi đến chỗ ở của phu thê Sài thiếu chủ ư?”

Ân Sùng Quyết có vẻ không vui. “Đã nói là đi dạo lung tung mà, Sài thiếu chủ ở đây sao?”

Tô Tinh Trúc nhìn căn nhà tắt đèn tối om, cười khúc khích. “Ai chẳng biết họ là vợ chồng son, đương nhiên phải chọn một nơi riêng rư độc lập cho họ chứ. Dọc đường vất vả, xem ra... họ đã đi nghỉ rồi.”

“Tô tiểu thư không cần nói nữa.” Ân Sùng Quyết phát tay, nói: “Tại hạ về ngủ đây!”

Vừa đi được vài bước, Tô Tinh Trúc ở đằng sau bật cười vài tiếng, nói khe với hắn: “Quả nhiên ta đoán không sai, Nhạc Hoàn mai danh ẩn tính ở Tuy Thành, chắc chắn hai người có quen biết. Tình cảm này... xem ra cũng không ít đâu.”

Ân Sùng Quyết tức tối quay người qua, định nói gì rồi thôi, hừ khe một tiếng rồi ngoảnh mặt bước nhanh khỏi đó, không quay đầu lại.

Tô Tinh Trúc không hề tức giận, ngẩng đầu nhìn về phía căn nhà đã tắt đèn, môi khe nhếch thành nụ cười như ẩn như hiện.

Trong nhà.

Những chiếc đèn lồng nhấp nháy lóe lên ánh sáng ám muội, màn gấm rủ xuống phát phơ, chiếc giường gỗ lim chạm trổ thỉnh thoảng lắc lư, tạo thành tiếng kéo kẹt khiến người nghe đổ mặt.

Trong tấm màn gấm, tình cảnh tươi đẹp kiều diễm, sau đó mới dần bình thường trở lại. Sài Chiêu gục nhẹ lên bờ ngực đầy mồ hôi của Nhạc Hoàn, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh môi nàng. Nhạc Hoàn ngậm ngón tay y, lồng ngực nhấp nhô thở hổn hển.

“Bên ngoài...” Nhạc Hoàn nghiêng người qua nhìn một lát. “Đừng nói là còn có người canh gác nhé.”

“Thế thì sao?” Sài Chiêu xoay người nàng qua, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt mình. “Chúng ta là vợ chồng, còn thẹn thùng gì chứ?”

Nhạc Hoàn đắm nhẹ vào vai y, nhúu mày nói: “Dù sao thì đây cũng là Tô gia, vừa rồi động tĩnh lớn như thế, nếu người khác nghe rồi đồn ra ngoài...”

“Họ không nghe được đâu.” Sài Chiêu cúi người hôn lên cánh môi hồng của nàng. “Thế này, động tĩnh có nhỏ hơn không?”

Không đợi Nhạc Hoàn lên tiếng trả lời, y đã thúc người đi vào. Nhạc Hoàn ưm một tiếng, cắn chặt bờ vai đầy mồ hôi của y, húng chịu sự va chạm tưởng như không có hồi kết.

Lúc làm việc, Sài Chiêu vẫn không quên tìm kiếm và nắm chặt tay nàng, xoa xoa lòng bàn tay nàng, đôi mắt xám nóng cháy nhìn chăm chăm vào cô gái ánh mắt đã mơ hồ bên dưới người mình. Đôi mắt nàng như một chiếc hồ trong veo, khiến y từng bước lạc vào trong đó, không thể ngoi lên được.

Trong mơ màng, đôi mắt trong veo của Nhạc Hoàn chạm vào đôi mắt sâu thẳm của Sài Chiêu. Thoảng chốc, hồ nước trong ấy như có ngàn tia sáng bay lượn, rực rỡ lấp lánh mê người làm Sài Chiêu lập tức mê đắm, gương mặt anh tuấn đã bị nổi mê loạn bao phủ, đôi mắt xám càng trở nên nồng cháy.

Sài Chiêu thì thầm vào bên tai Nhạc Hoàn. “A Hoàn, A Hoàn ngoan, ta cho nàng, cho nàng toàn bộ được không?”

Một luồng nhiệt ấm nóng ủa vào khiến cơ thể mềm mại của Nhạc Hoàn run lên. Nàng đã sớm không nói nên lời, chỉ biết bầu chặt vào lưng y, tiếng nức nở thay cho hồi đáp.

Khi tất cả yên ắng trở lại, Sài Chiêu mới xoay người xuống, há miệng thở hồng hộc, cả người ướt đầm như vừa đánh trận về. Nhạc Hoàn chồm người nằm lên vai y, cầm một lọn tóc đùa nghịch lồng ngực y. Sài Chiêu ôm nàng càng chặt hơn, rồi lại hôn thêm vài cái thật mạnh.

“A Hoàn.” Sài Chiêu cất giọng khàn khàn.. “Sinh cho ta một đứa bé.”

Nhạc Hoàn cười phì một tiếng, gục lên vai y mà cười: “Con cháu là phúc của trời ban, Sài thiếu chủ nói có là có sao?”

Sài Chiêu vuốt mái tóc nàng với vẻ chiều chuộng, nhưng mặt lại không có nụ cười. “Sài gia vốn ít người nói dối, đến đời này, chỉ có ta và quận chúa...”

Nhạc Hoàn nghe được vẻ sầu lo rất mơ hồ trong giọng nói của y bèn ngẩng đầu lên, nói: “Quận chúa thành thân được hai năm rồi nhưng Lý Trọng Nguyên theo chàng đi chinh chiến, tạm thời không có con cũng là bình thường, không cần phải vội.”

Sài Chiêu kéo chân đắp cho Nhạc Hoàn, nâng nhẹ khuôn mặt nàng lên ngắm như thể ngắm bao lâu cũng không chán. “Nhưng thúc phụ đang rất nôn nóng. Sức khỏe của người ngày càng không tốt, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào Sài gia, người phải để tâm quá nhiều việc...”

Trước mắt Nhạc Hoàn hiện lên gương mặt già nua khắc khổ của Sài Dật, im lặng không nói tiếp.

“Nhưng người nôn nóng nhất...” Đôi mắt xám của Sài Chiêu mất đi vẻ dịu dàng, hiện lên vẻ lạnh lùng sắc bén thường ngày. “Có lẽ là Trọng Nguyên.”

“Lý Trọng Nguyên...” Nhạc Hoàn lặp lại. “Quận mã gia.”

Sài Chiêu tiếp tục nói. “Năm đó quận chúa thành hôn với Trọng Nguyên vốn là hạ mình gả vào Lý gia, nhưng Trọng Nguyên lại kiên trì ở rể Sài gia, sinh con ra cũng nguyện theo họ Sài. Thúc phụ không có con trai nên bèn đồng ý, chỉ cho rằng hẳn rất yêu quận chúa, cũng rất hiểu chuyện. Theo luật lệ Đại chu, quận chúa gả cho người ngoài, sinh con ra không thể thừa kế tước vị của thúc phụ, nhưng nếu quận mã gia ở rể...”

Nhạc Hoàn ra chiều suy tư. “Quận mã ở rể, con sinh ra sẽ theo họ Sài, là đích tôn của Sài gia, đương nhiên có thể thừa kế tước vị của thúc phụ.”

“Không sai.” Sài Chiêu gật đầu, nói: “Đến lúc đó, quận mã gia sẽ không chỉ là một quận mã gia nữa...”

“Sài thiếu chủ anh minh lại kiêu hùng, chắc chắn chưa bao giờ dòm ngó tước vị của thúc phụ.” Nhạc Hoàn ôm cổ y, cười hì hì. “Đúng không?”

Sài Chiêu cười độ lượng. “Trên đời này, người hiểu ta cũng chỉ có A Hoàn. Giờ này phút này, thứ mà Sài Chiêu ta muốn đều tạo ra dưới kiếm của mình, cần gì phải mong ngóng từ chỗ thúc phụ.” Nói xong, mặt Sài Chiêu hiện lên vẻ nặng nề. “Ta không muốn, không có nghĩa là người khác cũng không muốn. Trọng Nguyên bản tính lương thiện, chỉ mong huynh ấy đừng nghĩ nhiều.”

“Thúc phụ cơ trí, chắc hẳn chuyện gì cũng nhìn ra.” Nhạc Hoàn chĩa vào trán Sài Chiêu. “Có phải Sài thiếu chủ mệt lắm rồi không. Trong đầu chàng, còn có thứ gì là không nghĩ tới?”

Sài Chiêu nắm chặt cổ tay Nhạc Hoàn, đặt lên trái tim mình, nói: “Vốn chỉ muốn sống, bây giờ thì muốn vì nàng mà sống tốt. A Hoàn, đao kiếm vô tình, lòng người khó lường, bây giờ Sài gia thoát nhìn có vẻ đang hiển vinh nhưng từng bước đi đều đang có sóng ngầm dữ dội... Nàng thật lòng muốn ở bên ta sao?”

Nhạc Hoàn hôn khẽ ngón tay y. “Là chính chàng đã nói đồng cam cộng khổ. Nhạc Hoàn ta giống người tham sống sợ chết ư?”

Mùa xuân đến gần, trời vừa mờ sáng, tiếng chim chóc đã không ngừng líu lo. Sài Chiêu thấy Nhạc Hoàn đang ngủ ngon lành nên rón rén ngồi dậy, khoác chiếc áo đen lên rồi cầm chiếc kiếm treo bên giường, nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài. Sợ tiếng kuyên65 kiếm làm nhiễu mộng đẹp của ái thiếp nên bèn đi về phía vườn hoa trong phủ.

Sài Chiêu còn chưa đến vườn hoa đã loáng thoáng nghe thấy tiếng kiếm vù vù. Có người dậy sớm hơn cả y ư?

Ánh trăng non còn bên chân trời, một dáng người đỉnh đạc lướt từng đường kiếm như cầu vồng, lại như rồng bay lướt. Hai thanh kiếm dài trên tay tạo thành làn gió. Bàn tay với các khớp xương rõ ràng đang khéo léo điều khiển từng chiêu thức.

Nhìn tư thế oai vệ ấy, nhất thời Sài Chiêu không nhận ra đó là Ân Sùng Húc hay Ân Sùng Quyết. đang định đến gần để xem thì người kia dần thu lại chiêu thức, môi như cười như không, kiếm vung lên một đường thật đẹp rồi cất ra sau lưng.

Ân Sùng Quyết.

“Sài thiếu chủ?” Ân Sùng Quyết toát lên vẻ tươi cười, “Sao ngài lại dậy sớm thế?” Thấy tay Sài Chiêu cũng cầm kiếm, hẩn hiểu ngay. “Sài thiếu chủ cũng có thói quen dậy sớm luyện kiếm ư?”

“Ừ.” Sài Chiêu trả lời một tiếng, mắt quan sát vẻ hăm hở phấn chấn của Ân Sùng Quyết. “xem ra ta không nhìn lầm người, con trai nhà họ Ân quả nhiên có bản lĩnh.”

Ân Sùng Quyết khó nén được nụ cười trên môi, gật đầu nhìn thanh kiếm trên tay Sài Chiêu. “Không biết... Sùng Quyết có tư cách so tài với thiếu chủ hay chăng?”

“Với ta?” Sài Chiêu nói: “Nhìn bản lĩnh của huynh, ta tự thẹn không bằng. Có điều đấu một chút cũng không sao...”

“Thiếu chủ khiêm tốn rồi.” Ân Sùng Quyết vui vẻ vung kiếm lên. Trăng đã lặn, mặt trời nhô lên, phản chiếu vào thân kiếm tạo thành luồng sáng chói mắt.

95. Chương 48: Chương 41

Chương 41

Đại diện yên tĩnh không tiếng động, tiếng tim đập của mọi người tựa như cũng dừng lại theo, nhưng chỉ một lát sau, giọng nói khàn khàn định của Sài Chiêu đã vang lên: “Mặt tướng nhận quân lệnh trượng, nếu cuộc chiến này bại... Sài gia xin chấp tay trả tước vị, lui về Thương Sơn, cả đời này sẽ không bước ra nửa bước.”

“Tốt lắm.” Nam Cung Yến vỗ tay, đứng dậy nói: “Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy, Hoàng Thượng cùng bản cung đội tin chiến thắng của Sài tướng quân.” Nói xong khẽ phất tay áo, được cung nhân dìu xoay người rời đi.

Nam Cung Thần thấy tỷ tỷ đã rời đi, tròn mắt xem xét rồi nói với Nhạc Hoàn đang im lặng: “Nhạc Hoàn, khanh cũng cùng công Lương với Sài tướng quân sao?”

Nhạc Hoàn đầu tiên là sửng sốt, xong lập tức nói: “Bẩm hoàng thượng, tất nhiên là Nhạc Hoàn sẽ cùng với phu quân, chàng đi đâu ta theo đó.”

Nam Cung Thần vui mừng nói: “Trẫm tin, có khanh đi theo, tướng sĩ Đại Chu chúng ta nhất định mọi sự đều thuận lợi. Chính khanh đã khiến trẫm muốn thử một lần.”

Nhạc Hoành chăm chú nhìn khuôn mặt đầy hờn nhiên của Thiếu Đế, cười gật đầu: “Hoàng thượng thánh minh.”

Lúc Nam Cung Thần rời đi còn quay lại nhìn Nhạc Hoành mấy lần, cũng không cố kỵ còn nhiều đại thần trên triều, lớn giọng nói: “Đợi khanh trở về, trẫm muốn cùng khanh học cưỡi ngựa bắn cung, trẫm còn muốn làm vị hoàng đế được lưu danh thiên cổ nữa.”

Quần thần thấy Nam Cung Thần tín nhiệm Nhạc Hoành, quay mặt nhìn nhau thở cũng không dám thở mạnh.

Thấy tỷ đệ Nam Cung rời đi, Sài Chiêu bước tới bên Sài Dật nói: “Thúc phụ, trưởng công chúa gây sự, chất nhi vừa mới tự ý lập một giao ước quân lệnh với trưởng công chúa...”

Sài Dật lắc đầu ý bảo y không cần phải nói nữa, đôi mắt hùng ưng liếc nhìn quần thần quanh đại điện, giọng nói già nua yếu ớt vang lên: “Cầm tú sơn ai không muốn, Đại Chu ta nhận mệnh trời, tất nhiên sẽ đứng hiên ngang tại Trung Nguyên.”

Mọi người ra khỏi đại điện, Sài Chiêu dừng chân, xoay người nhìn lại Trạch Thiên đại điện phía sau. Thời gian đã là buổi trưa, mặt trời đỏ treo cao, ngói lưu ly bị ánh mặt trời chiếu rọi loé sáng lung linh, phản lên bầu trời tựa như muốn thay y tỏ rõ Đại Chu hoàng triều sừng sững nguy nga.

Chính điện đã không còn một bóng người, ngai vàng kim quang của đế vương hoa văn rồng vàng vây quanh tựa như đang chờ ai đó. Sài Chiêu thâm sâu nhìn vào Trạch Thiên đại điện trống rỗng, thật lâu sau mới cất bước.

Nhạc Hoành theo ánh mắt phu quân nhìn lại... Long ý to rộng, Thiếu Đế Nam Cung Thần ngay cả giang tay cũng không chạm nổi tay vịn, sao có thể ngồi vững trên đó. Đôi mắt rồng khắc trên lưng ghế tựa như nhìn thẳng vào phu quân của chính mình, như muốn nhấn nhủ gì...

“Đi chưa?” Nhạc Hoành cúi đầu gọi Sài Chiêu. “Thúc phụ còn chờ đó.”

Sài Chiêu phục hồi tinh thần, thu hồi tầm mắt rời khỏi đôi mắt của kim long phía đối diện, cup mắt nói: “Đi thôi.”

Ân Sùng Quyết theo sau Sài Chiêu, như là nhớ ra gì đó, cũng quay đầu lại nhìn mấy lần, từ xa nhìn ngai vàng kim long, nuốt nuốt yết hầu khô khốc.

Hoa viên của phủ Thái úy.

Từ xa nhìn thấy Sài Chiêu đứng trong nhà thủy tạ hồi lâu vẫn không nhúc nhích, Vân Tu nóng vội chà tay đến mức phát hoảng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không biết là kẻ nào đưa ra chủ ý cho trưởng công chúa, hiệp ước quân lệnh. Đây không phải là bức thiếu chủ thẻ độc sao?”

Thấy Vân Tu nóng lòng vò đầu bứt tai, Nhạc Hoành vuốt ve thanh đao trong tay áo im lặng mỉm cười.

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu nghi hoặc nói. “Sao bộ dáng cô có thể thoải mái vậy chứ?”

“Gấp thì được gì chứ?” Nhạc Hoành thản nhiên nói: “Thiếu chủ nhà ngươi lo lắng không phải cả đời này Sài gia không được bước ra khỏi Thương Sơn nữa, mà là đang tính kế làm thế nào để có thể nhanh chóng đánh bại Kỷ thị của Lương Quốc, chuyện này mà ngươi cũng không hiểu? Uống công người đi theo chàng lâu như vậy.”

Nhất thời Vân Tu ngẩn ngơ, day day chớp mũi phần nộ cúi đầu thấp giọng nói: “Quả là ta không hiểu được tâm tư của thiếu chủ.”

“Vân Tu, ngươi theo Sài Chiêu bao lâu rồi?” Nhạc Hoành tùy ý hỏi.

Vân Tu nghĩ nghĩ một hồi nói: “Tính đến bây giờ, cũng được 12 năm rồi.”

“Mười hai năm. . .” Nhạc Hoành nhìn vẻ mặt đặc ý của Vân Tu. “Cũng khá lâu rồi.”

Vân Tu gật đầu nói: “Thiếu phu nhân còn không biết đâu, thuở nhỏ ta cực khổ, ngay cả họ tên chính mình cũng không biết, người ta gọi ta là mèo là chó, ta cũng chưa từng để ý. Thiếu chủ kết bạn với ta, nói con người sao ngay cả tên họ cũng không có, khi mang ta về Vân Đô, thiếu chủ lên ban cho ta họ Vân, gọi là

Vân Tu. Lúc đó ta mới không còn là kẻ lang thang, ta có tên gọi là... Vân Tu. Ôn tái sinh của thiếu chủ đời này ta khắc cốt không quên.”

“Vân Tu ...” Nhạc Hoàn khẽ gọi: “Tâm chính rồi tu thân, tu thân rồi tề gia, tề gia rồi trị quốc, trị quốc rồi bình thiên hạ. Một chữ Tu, Sài Chiêu cũng phải suy nghĩ rất nhiều mới thành.”

“Tất nhiên rồi.” Vân Tu hiểu Nhạc Hoàn đang nói gì, không chút nào che giấu vui sướng của bản thân. “Ta có thể nói với thiếu phu nhân, giao tình của ta và thiếu chủ hơn huynh đệ Ngô gia rất nhiều, ngay cả quận mã gia, cũng còn kém nữa. Đó chính là tình nghĩa giúp nhau không tiếc tính mạng, đồng sinh cộng tử.”

Nhạc Hoàn cổ nhin cười, nghiêng mặt nhìn vẻ dương dương tự đắc của Vân Tu. “Hôm qua người còn bảo cả đời này sẽ vác tên cho ta, hôm nay đã nói là bên cạnh Sài Chiêu không tiếc mạng sống, nếu như...” Nhạc Hoàn có ý định đùa hấn, cười nói: “Nếu ta và Sài Chiêu cùng lúc gặp nạn, vậy người cứu ai trước?”

“Chuyện này ...” Vân Tu là kẻ thô lỗ, làm sao nghĩ sâu xa được, há miệng nói lớn: “Tất nhiên tôi sẽ cứu thiếu phu nhân trước.”

“Vậy sao?” Nhạc Hoàn đứng thẳng người. “Thử nói nguyên nhân coi.”

Vân Tu nghiêm trang nói: “Không nói đến chuyện cô là nữ nhi, thiếu chủ coi cô như mạng, cô phải mạnh khoẻ không việc gì thì cuộc đời này của thiếu chủ mới có nghĩa.”

Nhạc Hoàn đứng dậy đi ra bên ngoài mấy bước: “Người bảo vệ chính người trước rồi nói sau.”

Nhạc Hoàn nói xong liền đi về phía nhà thủy tạ, thấy Sài Chiêu suy nghĩ đến xuất thần không nghe động tĩnh phía sau liền đẩy đầy lưng y: “Sài... Thiếu chủ.”

Sài Chiêu từ từ xoay người, liền thấy có một bàn tay cầm mấy trái quýt đưa đến trước mắt mình, cười khẽ nhận lấy, cầm trên tay mân mê.

Nhạc Hoàn đi đến trước người y, dịu dàng nói: “Cơm cũng không ăn, nước cũng không uống, trái cây cũng không muốn ăn? Đây là ta hái trộm trong phủ thái úy đó, chàng không được nói cho ai biết, mau ăn đi.”

Sài Chiêu vuốt ve đôi má đào của nàng, khẽ thở dài một hơi rồi ngồi xuống ghé dài trong nhà thủy tạ, tay tuy là bóc quýt, nhưng người khẽ nghiêng yên lặng không nói gì, nhìn mặt hồ không gợn sóng,

Nhạc Hoàn thấy y cầm múi quýt hồi lâu không đưa vào miệng, đang muốn mở miệng nói gì đó, đã thấy Sài Chiêu ném hết quýt trên tay xuống ao, mặt ao vốn không một gợn sóng bỗng nhiên trở lên náo nhiệt, xuất hiện từng đàn cá tranh cướp từng miếng quýt.

“A Hoàn.” Sài Chiêu chậm rãi thu tầm mắt. “Thiên hạ tranh giành, mọi người đều có mục đích như lũ cá tranh ăn này, đều muốn cướp một phần cho mình, ta, thúc phụ, huynh đệ Ân gia, Nam Cung gia tộc... kẻ mơ ước, thực sự không ít...”

Nhạc Hoàn ngồi xuống dựa vào y, nắm lấy tay y: “Về nơi thâm sơn cùng cốc cũng được, sơn hà cầm tuú cũng được, ngày đó nghĩ phải về Thương Sơn ta cũng chưa từng từ chối, quyền khuynh thiên hạ hay là xương trắng nơi chiến trường, ta đều ở bên cạnh chàng.”

Sài Chiêu bật cười thoải mái, phất vạt áo đứng dậy nói: “A Hoàn đã mất còn có thể tìm về, ta còn gì phải sợ chứ. Không thử một lần sao mà biết được kết quả chứ?”

Dưới ao bỗng dựng nổi lên một con cá chép hoa lớn, miệng ngậm miếng quýt lớn, những con cá còn lại không thể tranh đoạt liền tản ra lặn xuống hồ, cá chép lặn xuống ao, để lại cho Sài Chiêu cùng Nhạc Hoàn cái vẩy đuôi thật mạnh.

Thái úy phủ, thư phòng.

“Cha, cha tìm con sao?” Tô Tinh Trúc đi đến trước bàn nhìn vẻ mặt không biết đang suy nghĩ gì của Tô Thụy Thuyên. “Cha có tâm sự? Sao con đã tới trước mặt mà người cũng không liếc mắt một cái chứ?”

Tô Thụy Thuyên khẽ gõ bàn, nhỏ giọng nói: “Con xem đi.”

Tô Tinh Trúc thấy trên bàn có một bức thư mới bày ra, đang định nhặt lên, Tô Thụy Thuyền khẽ giọng nói: “Xem xong thì đốt ngay.”

Tô Tinh Trúc cúi đầu dạ, nhặt lá thư lên nhưng vừa xem khuôn mặt trắng nõn đã thoát xanh, nhưng vẫn giữ được vẻ trấn định. “Cha... chuyện này.”

Tô Thụy Thuyền rút bức thư trong tay con gái ra, ghé vào ngọn nến đang sáng, đợi đến khi lá thư cháy thành tro mới có vẻ thở phào nhẹ nhõm. Tô Thụy Thuyền vuốt râu ngồi xuống, nhìn chăm chú vào con gái, nói: “Đây là... bức thư Sở Vương Kỷ Minh gặp nhiều khó khăn mới đưa tới đây được, con thấy thế nào?”

“Sở vương thật sự...” Đôi mắt Tô Tinh Trúc vụt sáng. “Nghe Nhạc Hoành nói, Tĩnh quốc công Nhạc Thịnh cha cô ta chính là bị Kỷ Minh làm hại, thông đồng kẻ gian nội ứng ngoại hợp còn chưa tính, lại cho kẻ tạo lời gièm pha với Võ Đế không xuất binh cứu trợ làm cho Thương Châu bị cô lập. Mà nay...” Lúm đồng tiền hiện lên nơi khóe miệng Tô Tinh Trúc. “Đúng là thái úy phủ ta suy đoán có cơ sở, Sở vương Kỷ Minh thực sự là kẻ... không từ thủ đoạn.”

Thấy nơi góc bàn có một chiếc hộp gỗ chưa từng nhìn thấy, Tô Tinh Trúc chậm rãi mở ra, bên trong toàn là trân châu, ngọc ngà sáng chói, ánh mắt lưu chuyển đóng hộp lại. “Kỷ Minh ra tay phóng khoáng, Lương Quốc quả là giàu có.”

“Cha người là kẻ gian thần xu nịnh sao?” Tô Thụy Thuyền phát tay áo hỏi.

“Cha là cánh tay đắc lực của Đại Chu, người trong thiên hạ đều nói là thần tử trung thành tận tâm.” Tô Tinh Trúc che miệng cười nói.

“Chuyện này...” Tô Tinh Trúc nhìn về phía chiếc hộp gỗ nói: “Sai người trả về sao?”

“Chuyện này không cần.” Tô Tinh Trúc ngừng cười: “Phía Sở Vương, không cần phải đắc tội.”

Tay đang vuốt râu của Tô Thụy Thuyền hơi dừng lại: “Con đã có biện pháp sao?”

“Thật ra.” Tô Tinh Trúc nhìn vào mắt phụ thân nói: “Người muốn Sài Chiêu bại không chỉ có một mình Sở Vương.”

Tô Thụy Thuyền hiểu ý, cười nói. “Trường công chúa... Cũng sợ Sài gia lớn mạnh. Nếu Sài gia bị đánh bại, Sài Chiêu sẽ lui về Thương Sơn, cả đời không được bước ra dù chỉ một bước. Như thế xem ra, chúng ta chưa cần nói đến chuyện giúp Sở Vương, đã có thể làm thỏa mãn ý của trường công chúa. Thật là, nhất cử lưỡng tiện, không còn gì tốt hơn.”

Tô Tinh Trúc cười đến mức người khẽ run, vuốt ve hoa văn tinh xảo trên hộp gỗ nói: “Cha tính toán làm như thế nào?”

“Tĩnh Trúc so với cha càng biết nên làm gì hơn, đúng không?” Tô Thụy Thuyền cay độc nói: “Ồ Vân Đô con đã gặp mặt Lý Trọng Nguyên quận mã gia, cha con ta cùng nghĩ một việc, tất nhiên biết phải làm gì chứ.”

“Cha lại phái người theo dõi con?” Tô Tinh Trúc làm bộ như sấu nảo nói: “Mà thôi, ai bảo Tĩnh Trúc là bảo bối của cha chứ, đương nhiên muốn chia sẻ ưu phiền với người rồi.” Nói là vậy nhưng đáy mắt tinh ranh của Tô Tinh Trúc vẫn xẹt qua thâm ý, dè dặt lên hộp gỗ nói: “Sài Chiêu không muốn làm hiền tế của Tô gia thì để hẳn cùng với Sài gia đời đời kiếp kiếp chôn thân không thể xoay mình ở Thương Sơn đi.”

96. Chương 40: Săn Thiên Hạ

Sài Chiêu chậm rãi rút vỏ kiếm ra, mũi kiếm chạm nhau, toé lửa văng bốn phía, Ân Sùng Quyết sốt ruột muốn thắng cho nên mỗi chiêu đều sắc bén dốc sức đánh úp, Sài Chiêu bình tĩnh đỡ chiêu, cảm thụ được sức lực vững chãi của Ân Sùng Quyết, bản thân cũng thầm giật mình.

Ân Sùng Quyết hận không thể khiến cho Sài Chiêu ngay lập tức nhận ra bản lĩnh của mình, kiếm pháp biến hoá vô thường, hư hư thật thật, nhưng Sài Chiêu lại không vội vã muốn thắng, mỗi chiêu thức đều bình tĩnh hoá giải, mới nhìn tựa như là bị rơi vào thế hạ phong. Hai người đấu bốn năm hiệp vẫn không phân thắng bại, Sài Chiêu tự nhiên ngăn chiêu kiếm hạ xuống của Ân Sùng Quyết, khẽ nhếch khoé môi nói: “Hay là tạm thời đến đây thôi.”

Ân Sùng Quyết chợt thấy có chút thất lễ, vội vàng thu kiếm, cúi đầu lùi vài bước, ôm quyền nói: “Mong thiếu chủ không trách... là Sùng Quyết quá lỗ mãng.”

“Đã nói là luận bàn thì sao quan tâm đến kết quả chứ.” Sài Chiêu buông bội kiếm, thấy vẻ mặt khó nín kinh hoàng của Ân Sùng Quyết, thản nhiên cười nói.

Ân Sùng Quyết đi đến trước bàn đá, rót trà cho Sài Chiêu. Sài Chiêu chậm rãi tiếp nhận rồi nhắm nháp, lại thấy Ân Sùng Quyết không dám nhìn thẳng vào hai mắt của mình, biết rằng Ân nhị thiếu này tuy tài giỏi nhưng vẫn còn có chút non nớt.

Sài Chiêu ra hiệu cho Ân Sùng Quyết ngồi xuống nói chuyện, thấy hắn lâm vào thế xấu hổ mà trầm mặc, liền dịu giọng nói: “Hôm nay tiến cung, hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng hỏ phù lãnh binh cho ta, trở lại Vân Đô, chúng ta sẽ triệu tập binh mã tiến về Tuy Thành tập kết. Đao kiếm không có mắt, Sùng Quyết, huynh đệ hai người nguyện lòng cùng Sài Chiêu ta sinh tử chứ?”

Ân Sùng Quyết nâng mắt nhìn Sài Chiêu đứng đối diện, chờ một lát liền quỳ gối xuống đất, cúi đầu nói: “Thuộc hạ cùng đại ca lựa chọn đi theo thiếu chủ, tất nhiên sẽ trung thành tận tâm, cùng sinh cùng tử.”

Nghe được lời hứa hùng hồn đầy khí phách của hắn, Sài Chiêu vừa lòng gật đầu, giơ tay nắm lấy tay Ân Sùng Quyết đỡ lên. Ân Sùng Quyết đứng dậy, chần chờ ngồi xuống.

“Chuyện A Hoành ...” Sài Chiêu làm như vô tâm nói, ánh mắt đảo qua gương mặt Ân Sùng Quyết. “Ta ghi tạc trong lòng, Ân Gia Bảo cùng với ân tình của Ân nhị thiếu, đợi khi thiên hạ thống nhất, nhất định ta sẽ hồi báo.”

Ân Sùng Quyết kịch liệt bình ổn nỗi lòng, cố gắng bình tĩnh nói: “Ân gia không cần hồi báo gì, chỉ nguyện cùng thiếu chủ bình định thiên hạ.”

Sài Chiêu không nói gì, đứng dậy, ý vị thâm sâu vỗ vai Ân Sùng Quyết, khẽ cười một tiếng, chấp kiếm xoay người rời đi.

Sài Chiêu đã đi thật xa, nhưng Ân Sùng Quyết tựa như vẫn có thể cảm nhận được khí tức khó lường của y, nửa ngày cũng không dám động dậy.

Hoàng cung, giờ thìn, điện Trạch Thiên.

Sài Dật thân mang triều phục thêu kim tuyến, đầu đội lưu kim quan, sắc mặt so với ngày hôm qua có vẻ hồng hào hơn nhiều, đôi mắt già nua không giấu được vui sướng.

Sài Chiêu vận một thân cẩm y màu đen thêu hoa văn mặt trời, đứng ở giữa không mất đi vẻ cao quý, thất lưng đeo đai ngọc, dáng người sừng sững như cây tùng đứng ngạo nghễ dưới tuyết, vẻ mặt lạnh nhạt, không thấy hi giận, lạnh lùng quét qua quần thần trên đại điện, tư thế tràn ngập uy nghi.

Theo sát phía sau Sài Chiêu là huynh đệ Ân gia, triều thần thấy hai người này tuy là xa lạ nhưng đều có khí chất phi phàm không giống người thường, khe khẽ bàn tán tựa như đã đoán ra vài phần.

Ân Sùng Quyết ngẩng đầu nhìn Trạch Thiên đại điện rộng lớn của Chu Quốc, con người đen lầy loé lên thân thái sáng láng, lại nhìn lên long ý kim quan tản ra bốn phía, cảm xúc một trận mê mông.

“Đại ca.” Ân sùng quyết hạ giọng nói: “Huynh đệ ta là lần đầu diện kiến thánh thượng, tình huống này, sợ là ngay cả cha cũng chưa từng có cơ hội nữa.”

Ân Sùng Húc tất nhiên trầm ổn hơn đệ đệ rất nhiều, cũng là lần đầu tiên gặp trường hợp thế này, thấp giọng nói: “Huynh đệ ta nhìn là tốt rồi, chớ nói nhiều.”

Giữa đại diện, Nam Cung Thần chớp mắt nhìn tới nhìn lui, thấy Nhạc Hoàn cũng ở trong đám người liên vui mừng phát tay với nàng.

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu đẩy đẩy cánh tay Nhạc Hoàn. “Hình như hoàng thượng cười với cô đó.”

Nhạc Hoàn ngẩng đầu nhìn, thấy Nam Cung Thần quả thực mở lớn mắt nhìn mình, liền nâng tay ra làm tư thế cung kính, lại nháy nháy mắt với vị thiếu đế này. Nam Cung Thần nhếch miệng cười đang muốn nói gì đó đã bị Nam Cung Yến ngồi ngay ngắn bên cạnh khẽ ho cảnh cáo, Nam Cung Thần vội vàng che miệng lại, hậm hực cúi thấp đầu xuống.

Thái phó Lạc Tân tiến lên tiếp nhận chiếu thư của Nam Cung Thần, chậm rãi mở ra cao giọng đọc.

“Kẻ có công cao khắp trời, tất được đối đãi khác người. Thúc ngựa ngàn dặm, gánh vác trách nhiệm lập công danh. Thân vương Sài Dật, thượng tướng Sài Chiêu được lệnh thánh thượng, lãnh mười vạn hùng binh, chinh phạt Lương Quốc, giành giang sơn vạn dặm. Chỉ mong không phụ thánh mệnh, khai hoàn trở về. Khâm thủ!”

Nam Cung Thần tiếp nhận hồ phù từ nội thị trình lên, nơm nớp lo sợ nhảy xuống khỏi long ỷ, chân mềm nhũn lão đạo suýt ngã, nội thị bên cạnh vội đỡ lấy thiếu đế còn chưa đến 10 tuổi.

Ân Sùng Quyết thấy tiếng động hơi ngẩng đầu lên nhìn, thấy vẻ mặt Nam Cung Thần xấu hổ cùng sợ hãi, lại nhìn Sài Dật và Sài Chiêu ngẩng đầu đứng thẳng thân mình im lặng không phân hơn thua, tựa như đứng ngạo nghễ phía trên Nam Cung bộ tộc, trong lòng có chút đăm chiêu.

“Sài tướng quân.” Nam Cung Thần cao giọng nói: “Hồ phù lãnh binh của trẫm giao cho khanh, hy vọng Sài tướng quân... Lãnh binh khai trận chiến thắng, sớm ngày khai hoàn trở về.”

Sài Chiêu tiến lên quỳ một gối xuống đất, tiếp nhận hồ phù trong tay Nam Cung Thần, cao giọng nói: “Mạt tướng vì hoàng thượng, vì đại Chu, vượt lửa băng sông, muôn lần chết không chối từ.”

Sài Chiêu đang định đứng dậy, Nam Cung Yến liền cười giòn tan nói: “Sài tướng quân đừng vội đứng lên.”

Sài Chiêu ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn về phía dung nhan cười yêu mị diễm lệ của Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến khăn lụa che nửa mặt, gằn từng chữ nói: “Sài tướng quân, hoàng thượng cùng bản cung, còn có toàn bộ văn võ trong triều đều đặt hy vọng lớn vào Sài gia các khanh, giang sơn Đại Chu của nhà Nam Cung có bất diệt hay không đều dựa vào lần công Lương này của Sài gia. Áp lực thực sự quá lớn, quá nặng... đêm qua bản cung đã suy nghĩ rất kỹ, cảm thấy tim đập loạn nhịp không thể ngủ nổi...”

Nhạc Hoàn khẽ chớp mắt, nhìn liếc Vân Tu, không hiểu Nam Cung Yến đang có ý định gì.

“Bản cung...” Nam Cung Yến nhìn chăm chú vào vẻ mặt ung dung của Sài Chiêu. “Bản cung muốn biết, nếu... nếu Sài gia công Lương binh bại, thì tính sao?”

Lời vừa nói ra, đại diện một trận xôn xao.

Sài Chiêu không chớp mắt nói: “Quân đội Sài gia tất thắng, thất bại ư... Mạt tướng chưa từng nghĩ tới.”

“Có thắng tất có bại...” Nam Cung Yến cười nói: “Bản cung tuy là nữ tử, nhưng cũng biết rằng từ xưa khi tướng lĩnh xuất chinh đều lập quân lệnh trạng, hay là... để cho bản cung khỏi lo lắng bất an, Sài tướng quân trước mặt quần thần trong triều cũng lập một quân lệnh trạng với bản cung và hoàng thượng đi, thấy thế nào?”

“Quân lệnh trạng!?” Vân Tu nghiêng răng thì thầm. “Thế này khác nào bắt thiếu chủ thề độc?”

Nhạc Hoàn ý bảo Vân Tu chớ nhiều lời. “Người nhỏ giọng chút, đừng phá chuyện lớn.”

Ân Sùng Quyết không khỏi nhìn Nam Cung Yến kỹ hơn, sau lại đem ánh mắt dừng ở bóng dáng sừng sững của Sài Chiêu.

Thấy Sài Chiêu do dự không trả lời, Nam Cung Yến nhú mày nói: “Vừa rồi chẳng phải Sài tướng quân nói trận này Sài gia tất thắng, cần gì phải e ngại lập quân lệnh trạng chứ? Hay là... Sài tướng quân... vẫn còn có chút lo lắng sẽ bại?”

Sài Chiêu chợt ngẩng đầu, gần từng chữ nói: “Mặt tướng đang nghĩ việc này có phải thừa hay không mà thôi. Nếu trưởng công chú đã lên tiếng, vậy mặt tướng sẽ thỏa lòng công chúa, lập quân lệnh trạng.”

Nam Cung Yến nở nụ cười đạt được mục đích, mím môi nói: “Được, hoàng thượng cùng bản cung quả nhiên không có nhìn lầm người. Nếu Sài tướng quân lần này công Lương binh bại, Sài gia liền chấp tay trả lại tước vị, lui về Thương Sơn, cuộc đời này không được bước ra nửa bước, được không?”

Đại điện yên tĩnh không tiếng động, tiếng tim đập của mọi người tựa như cũng dừng lại theo, nhưng chỉ một lát sau, giọng nói khàn khàn định của Sài Chiêu đã vang lên: “Mặt tướng nhận quân lệnh trạng, nếu cuộc chiến này bại... Sài gia xin chấp tay trả tước vị, lui về Thương Sơn, cả đời này sẽ không xuất hiện nửa bước.”

97. Chương 49: Chương 42

Chương 42: Người đẹp, rượu ngon

Vân Đô.

Ân Sùng Quyết cười trên lưng ngựa ngẩng đầu nhìn phố xá bất tận của Vân Đô, lộ ra vẻ vui mừng nói: “Lần trước ta và đại ca cũng đã vào Vân Đô, nhưng lúc đó vội vàng cũng chưa kịp nhìn kỹ, hôm nay nhìn lại, Vân Đô phồn hoa không kém kinh đô Huy Thành.”

Vân Tu chậm rì thúc ngựa, liếc mắt nhìn Ân Sùng Quyết lạnh lùng nói: “Ân nhị thiếu, đây là nơi nào chứ? Vân Đô, Vân Đô đó. Vương gia nhà ta, cùng huynh trưởng của ngài ấy, cũng chính là phụ thân của thiếu chủ, khổ tâm tái thiết Vân Đô nhiều năm. Thiên hạ này có nơi nào so được chứ?”

Sài Chiêu khê hắng giọng một tiếng, Vân Tu gục đầu xuống không nói nữa.

“Đại ca.” Nhạc Hoàn đá bụng Bạc Long đi sát với Ân Sùng Húc, cúi xuống lấy kim lưu cung trên vó bạch long, quơ quơ với hắn nói: “Đại ca nhìn này.”

Ân Sùng Húc tập trung nhìn. “Cung tên này, là kim lưu cung muội đánh rơi ở Thương Châu sao?”

Nhạc Hoàn lắc lắc đầu nói: “Không phải là cái ban đầu, đây là cái Sài Chiêu làm lại cho muội, tuy là hơi khác một chút nhưng có thể làm thế này cũng khó lắm rồi, dùng cũng tốt lắm.”

Ân Sùng Húc nhìn bóng Sài Chiêu, vui mừng cười nói: “Xem ra hẳn đối đãi với muội rất tốt.”

“Muội sẽ mang theo cây cung này, cùng với bọn huynh lấy cái mạng chó của Kỷ Minh.” Nhạc Hoàn lấp tên bắn về phía mặt trời đang xuống núi, neho mắt nhìn vào khoảng không.

Thấy Nhạc Hoàn thúc ngựa đuổi theo Sài Chiêu, Ân Sùng Húc nhìn về phía đệ đệ, thấp giọng nói: “Đây là điều đệ muốn nhìn thấy phải không? A Hoàn và Sài thiếu chủ hoà hợp lắm.”

“Sau này đại ca đừng bao giờ nhắc đến chuyện A Hoàn với đệ nữa.” Ân Sùng Quyết âm trầm nói. “Chuyện cũ khi còn trẻ, liền giống như mũi tên trên cung của A Hoàn, một khi đã bắn đi thì vĩnh viễn không thể quay đầu lại.”

Sài vương phủ

“Phụ vương đã trở lại!” Sài Tịnh và Lý Trọng Nguyên vốn đã đợi khá lâu ngoài cửa.

“Phụ vương, thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên tiến lên nắm lấy dây cương ngựa của Sài Dật. “Dọc đường vất vả thân thể phụ vương có ổn không ạ?”

Sài Dật ho lớn mấy tiếng, dựa vào vai Lý Trọng Nguyên xuống ngựa. “Bổn vương không sao.”

Nhạc Hoàn nhảy xuống ngựa, đến gần Sài Tịnh ngắm thật kỹ. “Quận chúa, sao ta lại thấy cô gầy đi nhiều chứ?”

Sài Tịnh lắc lắc đầu cười trừ nói: “Phải không? Chắc là lo lắng cho mấy người vào kinh mà không ngủ được đó, không sao đâu.”

Nghe Sài Tịnh nói vậy, vẻ mặt Lý Trọng Nguyên thoáng qua tia ưu phiền. Sài Tịnh im lặng theo dõi đôi vợ chồng này, sau đó ôm vai Nhạc Hoàn nói: “Bên ngoài gió lớn, vào nhà nói sau.”

Nhạc Hoàn không truy vấn nữa, đi theo Sài Chiêu vào bên trong. Chính sảnh, mấy người nói chuyện nhưng Sài Tịnh lại không còn nhanh nhẩu hoạt bát như ngày xưa, ngồi xuống ghế gỗ lim, đôi mắt hạnh tựa như vô thần nhìn ra bên ngoài, như là có tâm sự.

Giúp huynh đệ Ân gia an trí xong, Nhạc Hoàn mơ hồ nghĩ được hương thuốc từ phòng bếp thổi đến, nghĩ kỹ thấy không giống với hơi thuốc bồ phỉ của Sài Dật mọi khi, nằng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, bà vú đang sắc thuốc hốt hoảng thối lui một bên, sợ hãi nói: “Sao thiếu phu nhân cô lại đến đây?”

Nhạc Hoàn liếc mắt ý bảo bà không phải sợ, liếc mắt nhìn ấm thuốc nóng hổi nói: “Trong phủ có ai bị bệnh sao. Thuốc này sắc cho ai vậy?”

Bà vú vò tay áo không dám nói, Nhạc Hoàn biết thân bà là hạ nhân không tiện nhiều lời, hoà nhã nói: “Thôi bà cứ làm đi, chuyện tôi tới đây không nên nói với người khác.”

“Nô tỳ đã biết.”

Nhạc Hoàn đi ra khỏi phòng bếp, trước mặt hiện lên vẻ mặt tiêu tụy của Sài Tịnh. “Chẳng lẽ là Sài quận chúa...”

“Trọng Nguyên, sao chàng không cho ta nói chuyện này với phụ vương?” Trong phòng Sài Tịnh nhìn trượng phu nói. “Hắn phải nói cho phụ vương biết, thân thể phụ vương ngày càng sa sút, luôn ngóng ngày Sài gia có người nối dõi...”

“Tịnh Nhi.” Lý Trọng Nguyên lắc đầu với Sài Tịnh. “Đại phu nói cũng không thể tin hoàn toàn, cái gì mà khi còn bé khí chất bị bao tổn, khó có thai? Ta không tin. Chúng ta cứ uống thuốc điều trị, sớm muộn gì cũng có tin tốt thôi.”

Sài Tịnh cúi đầu nói: “Khi ta còn nhỏ mới tới Thương Sơn, quả thật bị ngã xuống hồ băng tuyết chút nữa mất mạng, từ đó thân thể hư hàn cũng là sự thật, vị đại phu chúng ta tìm cũng là danh y, ông ta không nói sai đâu, ta thấy cơ hội thực sự rất xa vời...” giọng Sài Tịnh dần dần thấp xuống, khoé mắt hình như có lệ nóng.

Lý Trọng Nguyên khẽ buông tiếng thở dài, đỡ vai Sài Tịnh nói: “Tịnh Nhi, nghe ta nói, việc này ngàn vạn lần không thể nói cho phụ vương và Sài thiếu chủ được, ít nhất là sắp tới không thể nói.”

“Sắp tới?” Sài Tịnh ngẩng đầu hỏi.

Lý Trọng Nguyên gật gật đầu nói: “Ngày Sài gia xuất binh sắp tới, là thời điểm quan trọng, lúc này sao có thể làm cho phụ vương phân tâm chuyện ta và nàng được, tuyệt đối không thể nói.”

Sài Tịnh cúi đầu nức nở nói: “May mà đại ca đã lập gia đình, huynh ấy và A Hoàn... cuối cùng Sài gia chúng ta cũng còn có hy vọng.”

Sắc mặt Lý Trọng Nguyên đột nhiên tối lại, quay lưng đi nói: “Chúng ta còn trẻ, nhất định sẽ có con của chính mình, nàng đừng nghĩ nhiều.”

Trong tấm phòng, không còn nùng tình mật ý như ngày xưa, quanh quẩn chỉ còn chua xót chiếm cứ lấy hai vợ chồng này không thể tiêu tan.

Thư phòng.

Sài Chiêu đem trà cam lộ đưa đến cho Sài Dật, thấy Sài Dật khẽ nhíu mày, nói: “Thúc phụ đừng vội từ chối, trà cam lộ này không giống với mọi khi đâu, không tin người cứ nếm thử xem.”

Sài Dật nửa tin nửa ngờ ngửi ngửi, cảm thấy mùi có vẻ là lạ, múc một muỗng nếm thử, mày liền giãn ra, khen: “Lần này bỏ thêm cái gì mà ngọt lành hơn trước nhiều.”

Sài Chiêu cười nói: “Ồ phũ thái ư? A Hoàn thấy có cao hoa hồng, nàng ấy biết ở Vân Đô không có thứ này, mùi vị đều tốt, bỏ vào trà cam lộ có thể giảm đi vị đắng giúp thức phụ dễ uống hơn nên đã hỏi người nhà họ Tô xin một ít, để bỏ vào thuốc của thức phụ. Thức phụ thấy ngon thì tốt quá.”

“A Hoàn thực sự là người chu đáo.” Sài Dật trấn an nói: “Con cảm ơn nó giúp ta.”

Thức cháu hai người trầm mặc một lát, Sài Dật nhỏ giọng nói: “Lần này xuất chinh, thức phụ không thể cùng con được. Bồn vương còn phải trấn thủ Vân Đô, xem tình hình biến đổi của kinh thành...”

“Con hiểu ạ.” Sài Chiêu hiểu ý nói. “Thức phụ...” Sài Chiêu muốn nói lại thôi.

Sài Dật đẩy bát thuốc đã uống xong ra. “Có chuyện gì cần nói thì cứ nói, thức cháu ta cần gì phải nề hà chứ?”

Sài Chiêu dừng một chút, đôi mắt xám nhìn chăm chú vào thâm ý trên mặt Sài Dật. “Nếu quân đội Sài gia chiến thắng trở về thì nên làm gì tiếp theo? Chỉ sợ Nam Cung gia sẽ không lưu giữ Sài gia công cao át chủ đầu...”

“Thiếu Đế Nam Cung Thần mặc dù tuổi nhỏ nhưng sẽ đến lúc trưởng thành.” Đáy mắt Sài Dật đầy thâm ý lạnh thấu xương. “Trường công chúa tâm cơ khó lường, sẽ không thoả mãn ý nguyện của con, chỉ sợ lần này công Lương sẽ ngằm ngáng chân Sài gia ta cũng chưa biết chừng. Triều đình khó có thể trông cậy vào, may mà con đã có Ân Gia Bảo tương trợ, cho nên cũng không đến mức tứ cố vô thân như Tĩnh quốc công Nhạc Thịnh. Huynh đệ Ân gia có thể trông cậy được.”

Sài Chiêu tự tin nói: “Thức phụ nói đúng, Ân Gia Bảo là cây đại thụ có thể đỡ gió cản mưa, tất nhiên rất hữu dụng. Lần này con dẫn mười vạn đại quân xuất chinh, nắm trọng binh khi trở về còn kẻ nào dám không phục?”

Sài Dật vừa lòng vuốt chòm râu nói: “Bộ dáng hôm nay của con làm cho ta nhớ tới phụ thân của con. Khi xưa ta và huynh trưởng dẫn binh tranh giành thiên hạ khí thế của huynh ấy cũng y như vậy. A Chiêu, con bây giờ càng ngày càng giống huynh ấy. Đôi mắt này, cũng giống phụ thân con như đúc...”

Sài Chiêu khiêm tốn nói: “Đây cũng là nhờ công dạy dỗ vất vả mấy năm nay của thức phụ, cho nên con mới có ngày hôm nay.”

Sài Dật khoát tay nói: “Để thành sự ngoài cơ hội ra thứ không thể thiếu đó chính là bản lĩnh. Con văn thao võ lược đều hơn người, trừ con ra thì còn ai có thể nữa. Trời đã không còn sớm, con lui ra đi, ba ngày nữa là lúc dẫn quân Sài gia lên đường.”

Tắm phòng.

Khi Sài Chiêu trở về phòng đã là giờ tỵ, thấy nến trong phòng vẫn còn sáng, trong lòng dâng lên áy náy, khẽ đẩy cửa phòng, thất Nhạc Hoàn đang ngồi trước bàn, chống má xem sách, nghe thấy tiếng cửa mở ngẩng đầu cười tươi nói: “Cuối cùng Sài thiếu chủ cũng đã biết trở về phòng rồi sao?”

“Trẻ thế này rồi sao nàng còn chưa lên giường nằm nghỉ, mấy ngày nay vất vả, nàng không thấy mệt sao?” Sài Chiêu yêu thương từ phía sau ôm lấy nàng, vuốt lưng nàng thấp giọng nói: “Hay là trách ta trở về quá muộn?”

Nhạc Hoàn cười hì hì nắm lấy bàn tay thô ráp của phu quân. “Không sao cả, ta cảm thấy cuốn ‘đạo mưu binh’ này cũng khá hay, khi chàng không có ở đây ta đã đọc mấy lần, trước khi xuất chinh nhất định có thể xem xong.”

“Đạo mưu binh?” Sài Chiêu cầm lấy cuốn sách, “Ta vẫn còn nhớ có người đã từng nói với ta, nàng ấy không muốn xem mấy thứ sách bàng môn tà đạo đó...”

“Cái này là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Theo chàng cũng phải biết phân biệt đen trắng chứ.” Nhạc Hoàn nghiêng người dừng ở cặp mắt xám sâu không thấy đáy của y, “Dù chính hay tà cũng không quên tính bản thiện ban đầu.”

Sài Chiêu kéo ghế ngồi xuống dựa ở bên cạnh Nhạc Hoàn. “Nàng biết gì đoán được gì nói cho ta nghe đi.”

Nhạc Hoành cũng không nói gì, chậm rãi đứng dậy đi đến lò than, bình rượu hâm hồi lâu đã phủ lên từng làn khói trắng, nàng rót một ly cho phu quân, thổi thổi cho bớt nóng rồi mới đưa đến tay y, chống cằm như là muốn đợi y uống xong.

Sài Chiêu khẽ nhấp một ngụm, hờn giận trên người cũng tản đi rất nhiều “Bây giờ nàng đã có thể nói cho ta nghe chưa?”

Nhạc Hoành nhúng ngón tay vào chén rượu, khẽ vẽ vài nét lên mặt bàn. “Sài Thiếu chủ nhìn xem.”

Sài Chiêu nhìn theo phía ngón tay nàng vừa rời đi. “Tu?” Nhưng chỉ trong chớp mắt, đáy mắt Sài Chiêu đầy vẻ kinh ngạc. “Đến cả điều này nàng cũng có thể nhìn ra tâm tư của ta... Nàng không hổ là thê tử ta vừa liếc mắt một cái là đã vừa ý.”

“Vân Tu nói cho ta biết.” Nhạc Hoành lấy khăn lau đi chữ trên bàn, “Hắn nói chàng lấy Vân trong Vân Đô làm họ cho hắn, lại đặt tên cho hắn là Tu. Tâm chính rồi tu thân, tu thân rồi tề gia, tề gia rồi trị quốc, trị quốc rồi bình thiên hạ. Một chữ Tu, đều ẩn trong đó chính là Sài thiếu chủ chí ở thiên hạ, có phải không?”

“Hay cho câu chí ở thiên hạ.” Sài Chiêu cười lớn, “A Hoành nàng quan tâm đến phu quân của mình thế sao?”

“Thiên hạ hiện nay chỉ còn Đại Chu và Lương Quốc, chàng diệt giang sơn Kỳ thị, không phải là đã nhất thống thiên hạ?” Nhạc Hoành không chút né tránh nhìn thẳng vào Sài Chiêu. “Nhưng chí hướng bình thiên hạ của chàng vẫn còn cách quá xa.”

“Sài gia là thần tử của Nam Cung bộ tộc, cho dù là đánh đổ Lương Quốc thì cũng thuộc về Nam Cung gia, trị quốc bình thiên hạ...” Sài Chiêu buồn bã nói: “Hình như không liên quan với phu quân của nàng đâu.”

Nhạc Hoành nhíu cặp mày thanh tú, búng búng chớp mũi cao thẳng của Sài Chiêu. “Ở đây không có người ngoài, chàng còn phải giấu lời trong lòng với ta sao? Ngay cả Nam Cung Yến cũng nhìn ra tâm tư của chàng, chẳng lẽ ta không nhận ra? Công Lương trở về... Chỉ sợ thúc phụ lại muốn tiến thêm một bước.”

Thấy Sài Chiêu chậm chạp không đáp lại, Nhạc Hoành hạ giọng nói: “Dẫn đại quân không chế Huy Thành? Ép Thiếu Đế thoái vị? Có phải thúc phụ tính như thế không?”

“Không phải!” Sài Chiêu khẳng định nói: “Âm mưu lật đổ ngôi vàng... cho dù có đoạt được đế vị, cũng sẽ bị người đời phỉ nhổ, cướp đoạt quyền vị đất nước nhất định sẽ bạo loạn, chuyện như vậy ta và thúc phụ sẽ không bao giờ làm?”

“Vậy là thế nào?” Nhạc Hoành truy hỏi.

Sài Chiêu nhìn chăm chú vào khuôn mặt đẹp như tranh của nàng, mỉm cười ấm áp. “Đến khi đó nàng sẽ biết, chuyện ta đã hứa nhất định sẽ làm được.”

Nhạc Hoành còn muốn hỏi nữa nhưng hai bàn tay đã bị trượng phu nắm chặt. “A Hoành.” Sài Chiêu muốn nàng không hỏi nữa, “Đi rót thêm cho ta một ly rượu nữa.”

Nhạc Hoành nuốt lời muốn hỏi vào bụng, đứng dậy lấy bình rượu nóng trong lò than, khẽ rót vào ly.

Sài Chiêu ngẩn ngơ nhìn mỗi động tác của nàng, thấy nàng bưng ly rượu đến gần mình, ngón tay liền nắm lấy cổ tay nàng, khàn giọng nói: “A Hoành, cho dù có một ngày ta quyền khuynh thiên hạ, lòng ta cũng chỉ nghĩ một điều đó là có thể giữ chặt nàng ở bên cạnh ta, hằng đêm hâm rượu đợi ta, tận đến khi bạc đầu cũng không rời xa.”

98. Chương 41

Đại diện yên tĩnh không tiếng động, tiếng tim đập của mọi người tựa như cũng dừng lại theo, nhưng chỉ một lát sau, giọng nói khàn khàn định của Sài Chiêu đã vang lên: “Mặt tướng nhận quân lệnh trượng, nếu cuộc chiến này bại... Sài gia xin chấp tay trả tước vị, lui về Thương Sơn, cả đời này sẽ không bước ra nửa bước.”

“Tốt lắm.” Nam Cung Yến vỗ tay, đứng dậy nói: “Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy, Hoàng Thượng cùng bản cung đội tin chiến thắng của Sài tướng quân.” Nói xong khẽ phất tay áo, được cung nhân dìu xoay người rời đi.

Nam Cung Thần thấy tỷ tỷ đã rời đi, tròn mắt xem xét rồi nói với Nhạc Hoàn đang im lặng: “Nhạc Hoàn, khanh cũng cùng công Lương với Sài tướng quân sao?”

Nhạc Hoàn đầu tiên là sửng sốt, xong lập tức nói: “Bẩm hoàng thượng, tất nhiên là Nhạc Hoàn sẽ cùng với phu quân, chàng đi đâu ta theo đó.”

Nam Cung Thần vui mừng nói: “Trẫm tin, có khanh đi theo, tướng sĩ Đại Chu chúng ta nhất định mọi sự đều thuận lợi. Chính khanh đã khiến trẫm muốn thử một lần.”

Nhạc Hoàn chăm chú nhìn khuôn mặt đầy hờn nhiên của Thiếu Đế, cười gật đầu: “Hoàng thượng thánh minh.”

Lúc Nam Cung Thần rời đi còn quay lại nhìn Nhạc Hoàn mấy lần, cũng không cố kỵ còn nhiều đại thần trên triều, lớn giọng nói: “Đội khanh trở về, trẫm muốn cùng khanh học cưỡi ngựa bắn cung, trẫm còn muốn làm vị hoàng đế được lưu danh thiên cổ nữa.”

Quần thần thấy Nam Cung Thần tín nhiệm Nhạc Hoàn, quay mặt nhìn nhau thở cũng không dám thở mạnh.

Thấy tỷ đệ Nam Cung rời đi, Sài Chiêu bước tới bên Sài Dật nói: “Thúc phụ, trưởng công chúa gây sự, chất nhi vừa mới tự ý lập một giao ước quân lệnh với trưởng công chúa...”

Sài Dật lắc đầu ý bảo y không cần phải nói nữa, đôi mắt hùng ưng liếc nhìn quần thần quanh đại điện, giọng nói già nua yếu ớt vang lên: “Cầm tú sơn ai không muốn, Đại Chu ta nhận mệnh trời, tất nhiên sẽ đứng hiên ngang tại Trung Nguyên.”

Mọi người ra khỏi đại điện, Sài Chiêu dừng chân, xoay người nhìn lại Trạch Thiên đại điện phía sau. Thời gian đã là buổi trưa, mặt trời đỏ treo cao, ngói lưu ly bị ánh mặt trời chiếu rọi loé sáng lung linh, phản lên bầu trời tựa như muốn thay y tỏ rõ Đại Chu hoàng triều sừng sững nguy nga.

Chính điện đã không còn một bóng người, ngai vàng kim quang của đế vương hoa văn rồng vàng vây quanh tựa như đang chờ ai đó. Sài Chiêu thâm sâu nhìn vào Trạch Thiên đại điện trống rỗng, thật lâu sau mới cất bước.

Nhạc Hoàn theo ánh mắt phu quân nhìn lại... Long ý to rộng, Thiếu Đế Nam Cung Thần ngay cả giang tay cũng không chạm nổi tay vịn, sao có thể ngồi vững trên đó. Đôi mắt rồng khắc trên lưng ghế tựa như nhìn thẳng vào phu quân của chính mình, như muốn nhấn nhủ gì...

“Đi chưa?” Nhạc Hoàn cúi đầu gọi Sài Chiêu. “Thúc phụ còn chờ đó.”

Sài Chiêu phục hồi tinh thần, thu hồi tầm mắt rời khỏi đôi mắt của kim long phía đối diện, cup mắt nói: “Đi thôi.”

Ân Sùng Quyết theo sau Sài Chiêu, như là nhớ ra gì đó, cũng quay đầu lại nhìn mấy lần, từ xa nhìn ngai vàng kim long, nuốt nuốt yết hầu khô khốc.

Hoa viên của phủ Thái úy.

Từ xa nhìn thấy Sài Chiêu đứng trong nhà thủy tạ hồi lâu vẫn không nhúc nhích, Vân Tu nóng vội chà tay đến mức phát hoảng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không biết là kẻ nào đưa ra chủ ý cho trưởng công chúa, hiệp ước quân lệnh. Đây không phải là bức thiếu chủ thề độc sao?”

Thấy Vân Tu nóng lòng vò đầu bứt tai, Nhạc Hoàn vuốt ve thanh đao trong tay áo im lặng mỉm cười.

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu nghi hoặc nói. “Sao bộ dáng cô có thể thoải mái vậy chứ?”

“Gấp thì được gì chứ?” Nhạc Hoàn thản nhiên nói: “Thiếu chủ nhà ngươi lo lắng không phải cả đời này Sài gia không được bước ra khỏi Thương Sơn nữa, mà là đang tính kế làm thế nào để có thể nhanh chóng

đánh bại Kỷ thị của Lương Quốc, chuyện này mà người cũng không hiểu? Uống công người đi theo chàng lâu như vậy.”

Nhất thời Vân Tu ngẩn ngơ, day day chớp mũi phần nộ cúi đầu thấp giọng nói: “Quả là ta không hiểu được tâm tư của thiếu chủ.”

“Vân Tu, người theo Sài Chiêu bao lâu rồi?” Nhạc Hoàn tùy ý hỏi.

Vân Tu nghĩ nghĩ một hồi nói: “Tính đến bây giờ, cũng được 12 năm rồi.”

“Mười hai năm...” Nhạc Hoàn nhìn vẻ mặt đặc ý của Vân Tu. “Cũng khá lâu rồi.”

Vân Tu gật đầu nói: “Thiếu phu nhân còn không biết đâu, thuở nhỏ ta cực khổ, ngay cả họ tên chính mình cũng không biết, người ta gọi ta là mèo là chó, ta cũng chưa từng để ý. Thiếu chủ kết bạn với ta, nói con người sao ngay cả tên họ cũng không có, khi mang ta về Vân Đô, thiếu chủ lên ban cho ta họ Vân, gọi là Vân Tu. Lúc đó ta mới không còn là kẻ lang thang, ta có tên gọi là... Vân Tu. Ôn tái sinh của thiếu chủ đời này ta khắc cốt không quên.”

“Vân Tu ...” Nhạc Hoàn khẽ gọi: “Tâm chính rồi tu thân, tu thân rồi tề gia, tề gia rồi trị quốc, trị quốc rồi bình thiên hạ. Một chữ Tu, Sài Chiêu cũng phải suy nghĩ rất nhiều mới thành.”

“Tất nhiên rồi.” Vân Tu hiểu Nhạc Hoàn đang nói gì, không chút nào che giấu vui sướng của bản thân. “Ta có thể nói với thiếu phu nhân, giao tình của ta và thiếu chủ hơn huynh đệ Ngô gia rất nhiều, ngay cả quận mã gia, cũng còn kém nữa. Đó chính là tình nghĩa giúp nhau không tiếc tính mạng, đồng sinh cộng tử.”

Nhạc Hoàn cố nhịn cười, nghiêng mặt nhìn vẻ dương dương tự đắc của Vân Tu. “Hôm qua người còn bảo cả đời này sẽ vác tên cho ta, hôm nay đã nói là bên cạnh Sài Chiêu không tiếc mạng sống, nếu như...” Nhạc Hoàn có ý định đùa hân, cười nói: “Nếu ta và Sài Chiêu cùng lúc gặp nạn, vậy người cứu ai trước?”

“Chuyện này ...” Vân Tu là kẻ thô lỗ, làm sao nghĩ sâu xa được, há miệng nói lớn: “Tất nhiên tôi sẽ cứu thiếu phu nhân trước.”

“Vậy sao?” Nhạc Hoàn đứng thẳng người. “Thử nói nguyên nhân coi.”

Vân Tu nghiêm trang nói: “Không nói đến chuyện cô là nữ nhi, thiếu chủ coi cô như mạng, cô phải mạnh khỏe không việc gì thì cuộc đời này của thiếu chủ mới có nghĩa.”

Nhạc Hoàn đứng dậy đi ra bên ngoài mấy bước: “Người bảo vệ chính người trước rồi nói sau.”

Nhạc Hoàn nói xong liền đi về phía nhà thủy tạ, thấy Sài Chiêu suy nghĩ đến xuất thần không nghe động tĩnh phía sau liền đẩy đẩy lưng y: “Sài... Thiếu chủ.”

Sài Chiêu từ từ xoay người, liền thấy có một bàn tay cầm mấy trái quýt đưa đến trước mắt mình, cười khẽ nhận lấy, cầm trên tay mân mê.

Nhạc Hoàn đi đến trước người y, dịu dàng nói: “Cơm cũng không ăn, nước cũng không uống, trái cây cũng không muốn ăn? Đây là ta hái trộm trong phủ thái úy đó, chàng không được nói cho ai biết, mau ăn đi.”

Sài Chiêu vuốt ve đôi má đào của nàng, khẽ thở dài một hơi rồi ngồi xuống ghế dài trong nhà thủy tạ, tay tuy là bóc quýt, nhưng người khẽ nghiêng yên lặng không nói gì, nhìn mặt hồ không gợn sóng,

Nhạc Hoàn thấy y cầm múi quýt hồi lâu không đưa vào miệng, đang muốn mở miệng nói gì đó, đã thấy Sài Chiêu ném hết quýt trên tay xuống ao, mặt ao vốn không một gợn sóng bỗng nhiên trở lên náo nhiệt, xuất hiện từng đàn cá tranh cướp từng miếng quýt.

“A Hoàn.” Sài Chiêu chậm rãi thu tầm mắt. “Thiên hạ tranh giành, mọi người đều có mục đích như lũ cá tranh ăn này, đều muốn cướp một phần cho mình, ta, thúc phụ, huynh đệ Ân gia, Nam Cung gia tộc... kẻ mơ ước, thực sự không ít...”

Nhạc Hoàn ngồi xuống dựa vào y, nắm lấy tay y: “Về nơi thâm sơn cùng cốc cũng được, sơn hà cầm tuế cũng được, ngày đó nghĩ phải về Thương Sơn ta cũng chưa từng từ chối, quyền khuyên thiên hạ hay là xương trắng nơi chiến trường, ta đều ở bên cạnh chàng.”

Sài Chiêu bật cười thoải mái, phúi vạt áo đứng dậy nói: “A Hoành đã mất còn có thể tìm về, ta còn gì phải sợ chứ. Không thử một lần sao mà biết được kết quả chứ?”

Dưới ao bỗng dưng nổi lên một con cá chép hoa lớn, miệng ngậm miếng quýt lớn, những con cá còn lại không thể tranh đoạt liền tản ra lặn xuống hồ, cá chép lặn xuống ao, để lại cho Sài Chiêu cùng Nhạc Hoành cái vẩy đuôi thật mạnh.

Thái úy phủ, thư phòng.

“Cha, cha tìm con sao?” Tô Tinh Trúc đi đến trước bàn nhìn về mặt không biết đang suy nghĩ gì của Tô Thụy Thuyên. “Cha có tâm sự? Sao con đã tới trước mặt mà người cũng không liếc mắt một cái chứ?”

Tô Thụy Thuyên khẽ gõ bàn, nhỏ giọng nói: “Con xem đi.”

Tô Tinh Trúc thấy trên bàn có một bức thư mới bày ra, đang định nhặt lên, Tô Thụy Thuyên khẽ giọng nói: “Xem xong thì đốt ngay.”

Tô Tinh Trúc cúi đầu dạ, nhặt lá thư lên nhưng vừa xem khuôn mặt trắng nõn đã thoát xanh, nhưng vẫn giữ được vẻ trấn định. “Cha... chuyện này.”

Tô Thụy Thuyên rút bức thư trong tay con gái ra, ghé vào ngọn nến đang sáng, đợi đến khi lá thư cháy thành tro mới có vẻ thở phào nhẹ nhõm. Tô Thụy Thuyên vuốt râu ngồi xuống, nhìn chăm chú vào con gái, nói: “Đây là... bức thư Sở Vương Kỷ Minh gặp nhiều khó khăn mới đưa tới đây được, con thấy thế nào?”

“Sở vương thật sự...” Đôi mắt Tô Tinh Trúc vụt sáng. “Nghe Nhạc Hoành nói, Tĩnh quốc công Nhạc Thịnh cha cô ta chính là bị Kỷ Minh làm hại, thông đồng kẻ gian nội ứng ngoại hợp còn chưa tính, lại cho kẻ tạo lời gièm pha với Võ Đế không xuất binh cứu trợ làm cho Thương Châu bị cô lập. Mà nay...” Lúm đồng tiền hiện lên nơi khóe miệng Tô Tinh Trúc. “Đúng là thái úy phủ ta suy đoán có cơ sở, Sở vương Kỷ Minh thực sự là kẻ... không từ thủ đoạn.”

Thấy nơi góc bàn có một chiếc hộp gỗ chưa từng nhìn thấy, Tô Tinh Trúc chậm rãi mở ra, bên trong toàn là trân châu, ngọc ngà sáng chói, ánh mắt lưu chuyển đóng hộp lại. “Kỷ Minh ra tay phóng khoáng, Lương Quốc quả là giàu có.”

“Cha người là kẻ gian thần xu nịnh sao?” Tô Thụy Thuyên phất tay áo hỏi.

“Cha là cánh tay đắc lực của Đại Chu, người trong thiên hạ đều nói là thần tử trung thành tận tâm.” Tô Tinh Trúc che miệng cười nói.

“Chuyện này...” Tô Tinh Trúc nhìn về phía chiếc hộp gỗ nói: “Sai người trả về sao?”

“Chuyện này không cần.” Tô Tinh Trúc ngừng cười: “Phía Sở Vương, không cần phải đắc tội.”

Tay đang vuốt râu của Tô Thụy Thuyên hơi dừng lại: “Con đã có biện pháp sao?”

“Thật ra.” Tô Tinh Trúc nhìn vào mắt phụ thân nói: “Người muốn Sài Chiêu bại không chỉ có một mình Sở Vương.”

Tô Thụy Thuyên hiểu ý, cười nói. “Trường công chúa... Cũng sợ Sài gia lớn mạnh. Nếu Sài gia bị đánh bại, Sài Chiêu sẽ lui về Thương Sơn, cả đời không được bước ra dù chỉ một bước. Như thế xem ra, chúng ta chưa cần nói đến chuyện giúp Sở Vương, đã có thể làm thỏa mãn ý của trường công chúa. Thật là, nhất cử lưỡng tiện, không còn gì tốt hơn.”

Tô Tinh Trúc cười đến mức người khẽ run, vuốt ve hoa văn tinh xảo trên hộp gỗ nói: “Cha tính toán làm như thế nào?”

“Tinh Trúc so với cha càng biết nên làm gì hơn, đúng không?” Tô Thụy Thuyên cay độc nói: “Ổ Văn Đô con đã gặp mặt Lý Trọng Nguyên quận mã gia, cha con ta cùng nghĩ một việc, tất nhiên biết phải làm gì chứ.”

“Cha lại phái người theo dõi con?” Tô Tinh Trúc làm bộ như sấu nảo nói: “Mà thôi, ai bảo Tinh Trúc là bảo bối của cha chứ, đương nhiên muốn chia sẻ ưu phiền với người rồi.” Nói là vậy nhưng đáy mắt tinh

ranh của Tô Tinh Trúc vẫn xẹt qua thâm ý, dè mạnh lên hộp gỗ nói: “Sài Chiêu không muốn làm hiền tế của Tô gia thì để hẳn cùng với Sài gia đời đời kiếp kiếp chôn thân không thể xoay mình ở Thương Sơn đi.”

99. Chương 50: Chương 43

Chương 43

Sáng sớm hôm sau

Trong một quán trà trên dãy phố dài ở Vân Đô, Sài Tịnh gọi điểm tâm đầy bàn, đẩy đến trước mặt Nhạc Hoành nói: “Mau ăn nhiều chút, hai ngày nữa là mấy người tẩu đi rồi, hành quân đánh giặc làm gì dễ dàng, cho nên phải béo chút mới được.”

Nhạc Hoành nhìn đĩa bánh điểm tâm trước mặt, nhón tay lấy một miếng cười nói: “Quận chúa đừng nóng vội, ta chỉ có một cái miệng, ăn xong mấy cái này rồi từ từ ăn.”

Thấy vẻ đau lòng cùng mong đợi trong mắt Sài Tịnh, lòng Nhạc Hoành mềm nhũn, dè lại tay Sài Tịnh trấn an nói: “Ta hứa với quận chúa, ta sẽ ăn hết, chuyến này đi cũng không lâu lắm, quận chúa chớ có buồn.”

Khoé mắt Sài Tịnh hơi hồng hồng, hít mũi nói: “Phụ vương bảo ta ở lại Vân Đô cùng người, lần này Trọng Nguyên đi... không phải là để tiếp ứng với mấy người đại ca sao. Chỉ mong đây sẽ là trận đánh cuối cùng, sau này nhất định cả đời yên vui.”

Nhạc Hoành nhìn khuôn mặt đã gầy đi không ít của Sài Tịnh, nghĩ trong lòng muốn nói nhưng lại thôi, há lớn miệng cắn một miếng bánh lớn, có ý tỏ vẻ ăn rất hăng hái, Sài Tịnh bị dáng vẻ của nàng làm cho bật cười, cũng cầm lên một miếng từ từ thưởng thức, nhưng bụng đầy tâm sự có nuốt thế nào cũng không trôi.

Thấy quả thực Nhạc Hoành đem đồ ăn trên bàn ăn sạch sẽ, Sài Tịnh kéo tay nàng nói. “Đi, còn phải mua cho tẩu ít đồ vật nữa. Phu quân tẩu nở lòng nào lại đem một nữ tử đi cùng đám nam tử hán chém chém giết giết chứ.”

Nhạc Hoành xoa xoa cái bụng đã no căng đi theo sau Sài Tịnh, Sài Tịnh chợt chỉ về phía trước nói: “A Hoành tẩu xem, kia không phải là huynh đệ Ân gia sao?”

Nhạc Hoành ngược mắt nhìn, thấy Ân Sùng Húc và Ân Sùng Quyết đang đi về phía một tiệm châu báu. Không đợi nàng mở miệng, Sài Tịnh đã bước nhanh lên nói: “Đi theo xem sao?”

“Lúc này mà huynh vẫn nhớ tới Mục Dung sao?” Ân Sùng Quyết thông thả ngắm nghía mấy món đồ bằng ngọc trong cửa hàng. “Lâu ngày sinh tình, cuối cùng đại ca cũng thích người thê tử này rồi.”

Ân Sùng Húc đảo qua một loạt đồ trang sức bằng ngọc, thản nhiên nói: “Vân Đô là nơi sản sinh ra bạch ngọc, ngọc khí ở đây nhất định sẽ rất tốt, chẳng mấy khi chúng ta tới đây, ta mua cho Mục Dung chút lễ vật cũng là việc mà một người trượng phu nên làm.”

“Ân đại thiếu gia quả là người yêu thương thê tử, Sài Tịnh thực sự ngưỡng mộ thê tử của ngài.” Ngoài cửa hàng, Sài Tịnh cười lớn đi vào. “Những thứ ở đây thật sự là rất tinh xảo.”

“Quận chúa.” Ân Sùng Húc ôm quyền nói. “A Hoành.”

Ân Sùng Quyết gật đầu với hai người, cầm lên một cây trâm bạch ngọc đưa cho đại ca nói: “Đại ca, cái này nhìn cũng không tồi.”

Ân Sùng Húc nhận lấy ngắm qua, do dự nói: “Có phải đơn giản quá không?”

Sài Tịnh tới gần ngắm nghía, cười nói: “Ân nhị thiếu quả là có mắt nhìn, bạch ngọc Vân Đô, một khi chế tác lên là thượng phẩm trong thượng phẩm. Phu nhân của Ân đại thiếu gia nhất định là danh môn khuê tú, mỹ mạo hiền thực, trâm bạch ngọc nhất định sẽ xứng.”

Nhạc Hoành nhớ tới bộ dáng ương ngạnh của Mục Dung, che miệng cười trộm. Ân Sùng Quyết ngạc nhiên nhìn vẻ lém lỉnh của nàng, tựa như nhớ lại những ngày hân và Nhạc Hoành hợp sức đấu lại Mục Dung, cảnh tựa như trước mắt, giật mình đã như một giấc mộng.

Sài Tịnh thấy hai huynh đệ có chút thất thần, liền rút cây trâm bạch ngọc từ tay Ân Sùng Húc nhìn về phía Nhạc Hoành nói: “Hôm nay A Hoành làm người mẫu đi, thử cho hai người xem có được không?”

Nói xong cầm cây trâm cẩn thận cài lên tóc Nhạc Hoành, nhìn trái nhìn phải nói: “Sao nào? Có phải rất đẹp không?”

Nhạc Hoành không chút son phấn điểm tô thêm bạch ngọc càng thêm thanh lệ sáng ngời, thấy Ân Sùng Quyết nhìn mình chăm chăm, Nhạc Hoành vội xoay người rút cây trâm xuống đặt lên quây nói: “Đây đúng là đồ rất tốt, đại ca mua về nhất định đại tẩu sẽ thích.”

Không đợi Ân Sùng Húc lấy tiền ra, Sài Tịnh đã buông xuống một thỏi bạc, chấn tay với Ân Sùng Húc: “Hai người lần đầu đến Vân Đô, đây coi như là lễ vật gặp mặt của Sài gia, mong rằng phu nhân của ngài sẽ thích.”

“Quận chúa khách khí quá rồi.” Ân Sùng Húc cũng không khách sáo từ chối nữa: “Vây ta xin thay mặt nội tử cảm ơn quận chúa.”

Đường phố kéo dài, Sài Tịnh và Ân Sùng Húc sánh vai mà đi, tán gẫu đủ chuyện vui vẻ trên trời dưới biển. Ân Sùng Quyết và Nhạc Hoành phía sau lại không nói gì, cúi mặt nhìn đường đá dưới chân, tựa như xa lạ chưa hề quen biết.

Trời chiều buông xuống, mấy người thợ bán thú săn ngoài thành chuẩn bị dọn dẹp trở về, Nhạc Hoành nhìn lại, thấp giọng nói: “Khi còn ở Tuy thành, mỗi khi trời sắp tối, nhị ca cũng tới giúp muối...”

Ân Sùng Quyết nhìn không chớp mắt nói. “Tài bắn tên của muối cao siêu, ngày ngày đều có thể bán hết tất cả con mồi. Nhị ca là huynh đây đâu có giúp gì được cho muối.”

Nhạc Hoành khẽ mỉm cười, mắt to tròn nhìn chăm chăm Ân Sùng Quyết nói: “Nhị ca đừng tỏ ra xa lạ với muối như vậy, mọi người đều đi chung một con đường lớn, sao càng ngày lại càng xa cách chứ.”

“Nào có càng lúc càng xa?” Ân Sùng Quyết dừng bước: “Là A Hoành đi nhanh quá... nhị ca đuổi không kịp muối...”

Nhạc Hoành bình tĩnh bước đi, không nói tiếp. Ân Sùng Quyết ngóng nhìn bóng dáng khiến cho mình nhớ thương, đầu ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

Ngày Kinh Trập. (Khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3)

Vừa qua giờ tý, phía chân trời tiếng sấm nổ vang, Sài Chiêu chợt bừng tỉnh, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, nghiêng người không ngừng thở dốc. Nhạc Hoành cảm nhận được tiếng thở dốc của người bên cạnh, vội đứng dậy đỡ lấy trượng phu.

Sài Chiêu ôm chặt nàng, hôn trán nàng. “Hùng đông hôm nay chính là lúc quân đội Sài gia xuất binh, nửa đêm giông tố, không biết là điềm gì...”

“Sấm sét là điềm lành.” Nhạc Hoành cười nói. “Cha ta từng nói, khi xuất chinh trống trận vang dội, chính là hy vọng đại quân bất bại, quân Sài gia có trống hiệu của trời cao, một tiếng trống này cổ vũ tinh thần không phải báo hiệu quân ta thắng quân Lương sao?”

“Thật sao?!” Sài Chiêu vui mừng hỏi.

“Chàng không tin ta?” Nhạc Hoành đứng dậy đẩy khung cửa sổ bị gió thổi rung bần bật, từng hạt mưa lớn phủ vào mặt nàng, chân trời điểm vài tiếng sấm, màn đêm bị cắt bởi những tia chớp sáng loè.

Sài Chiêu phủ áo khoác cho Nhạc Hoành, dựa vào bờ vai nàng cùng ngắm màn đêm.

Khi đến hùng đông, mưa dần dần ngừng lại. Sài Chiêu thân mang kim giáp làm lễ tế thiên địa xong bước thong thả đến gần Sài Dật, hất vạt áo giáp lên,, quỳ rạp xuống đất, dập đầu lạy ba cái nói: “Thúc phụ bảo trọng thân mình, đợi con chiến thắng trở về.

Đôi mắt hờn sâu của Sài Dật ánh lên vẻ cương nghị, nhìn ra xa phía hùng binh mênh mông cuộn cuộn, dùng hết khí lực nói: “Sài gia ta tiến quân, nhất định sẽ chiến thắng.”

“Chiến thắng! Chiến thắng!” Tiếng quân sĩ reo hò chấn động trời anh, những người nghe thấy cảm xúc đều sôi trào.

Ân Sùng Quyết khó nén được hưng phấn, khe khẽ khoé môi: “Đại ca, thân nam nhi phải như vậy, san bằng núi sông, cho dù có chết cũng không từ nan.”

Sài Chiêu đứng dậy đi đến phía ngựa của mình, quân sĩ nhất tề lui thành hàng. Ân gia huynh đệ nhất loạt theo sau. Ngô Tá, Ngô Hữu thân mặc giáp sắt tay mang ngân thương ngẩng cao đầu đầy tự tin.

Lý Trọng Nguyên mặc áo bào trắng phiêu dật trong gió quay đầu nhìn thê tử Sài Tịnh. Sài Tịnh đứng bên cạnh Sài Dật, tuy là vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng khoé mắt không khỏi phiếm hồng, cắn môi nhìn về phía trượng phu, khe gật đầu.

Lý Trọng Nguyên thu hồi tầm mắt, quay ngựa lại, “Giá” một tiếng, thúc ngựa đuổi theo Sài Chiêu.

Áo vàng của Nhạc Hoành tung bay trong gió, tóc búi cao tản ra khí thế oai hùng hiên ngang, xoay người vẫy tay tạm biệt Sài Dật và Sài Tịnh, vỗ đầu Bạch Long cúi thấp xuống khẽ nói: “Bạch Long à, chiến trường nguy hiểm đáng sợ đến mấy mày cũng không được sợ nha, ta với mày còn phải thay Nhạc gia báo thù đó.”

Bạch Long chồm chân trước lên, hí vài tiếng tựa như cũng đang rất khẩn trương.

Vân Tu không mặc giáp, vẫn mặc đồ đen giống ngày bình thường, trán đeo một băng lụa đen, từ từ giắt cương ngựa đi song song với Nhạc Hoành. “Thiếu chủ đã dặn tôi trên đường nhất định không được rời phu nhân dù là nửa bước.” Vân Tu chỉ chỉ trường kiếm phía sau, cười nói: “Trọng trách này so với đoạt thiên hạ không nhẹ hơn chút nào đâu.”

Ngô Hữu hoãn ngựa chậm lại đi sát phía sau Lý Trọng Nguyên, liếc mắt nhìn huynh đệ họ Ân hạ giọng nói: “Trọng Nguyên đại ca, Ân gia huynh đệ mới ra nhập Sài gia quân, một tác công cũng chưa lập được, căn bản không thể đánh đồng với Trọng Nguyên huynh, sợ là ngay cả so với Ngô Hữu ta còn kém. Sao lại...” Ngô Hữu tỏ vẻ bất mãn. “Sao lại được thiếu chủ hậu đãi như vậy chứ, còn cho phép huynh đệ bọn họ đi ở vị trí Phiêu Kị tướng quân cao như vậy, nắm vạn danh binh mã... thật sự là làm người ta khó mà phục được.”

“Người nhỏ giọng chút.” Lý Trọng Nguyên có chút giận nói. “Người ta ủng hộ ngân lượng và lương thảo, một nửa hùng binh của Đại Chu ta đều phải dựa vào sự chống đỡ của Ân Gia Bảo, nếu Ngô gia nhà người có chút năng lực đó, tất nhiên cũng trở thành đại tướng. Còn nếu không thể thì nhanh câm miệng đi.”

Ngô Hữu hậm hực nói: “Thế cũng là nâng đỡ không bình đẳng. Sau này nếu hai người bọn họ không lập được nửa phần công lao, kẻ đảm tiêu không chỉ có mình đệ, chờ xem mà coi. Theo như đệ thấy, Trọng Nguyên ca mưu sự hơn người, là phụ tá đắc lực không thể thiếu của thiếu chủ.”

Lý Trọng Nguyên kéo chặt cổ áo bào trắng, bộ dạng mặc kệ không thèm nói.

Hàm Thành kinh đô Lương quốc

Phủ Sở vương.

“Sài gia quân tới đâu rồi?” Kỷ Minh nhặt vài quân cờ màu đen lên chơi đùa trong lòng bàn tay, tiếng va chạm lách cách khiến người ta không rét mà run.

“Mới qua sông Hoài, vài ngày nữa tập kết ở Tuy Thành... Thám tử báo lại. . .” Người này sợ hãi nói. “Nhiều nhất bảy tám ngày nữa, mười vạn đại quân sẽ áp sát thành trì Đại Lương ta. Nhân mã đã tập kết ở Tuy Thành lâu ngày, chỉ đợi Sài Chiêu hạ lệnh là tấn công.”

Kỷ Minh ném những quân cờ trên tay xuống, tất cả đều rơi trên người vừa mới đến bẩm báo tình hình chiến sự, khiến cho người này cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

Kỷ Minh phỉ phỉ lòng bàn tay, bước đến bên bức tường của đại sảnh, giơ tay giắt kim lưu cung xuống hỏi: “Có phải Nhạc Hoành cũng cùng đi với Sài Chiêu không?”

“Đúng vậy.” Người kia đáp. “Nhạc Hoành đã có mặt trong đó.”

“Nhạc Hoành... Thương Châu Nhạc Hoành.” Kỷ Minh kéo mạnh dây kim lưu cung, dây cung rung động không ngừng phát ra tiếng ong ong. “Bản vương không nên tin nàng ta thực sự đã chết. Tôn Nhiên, ngày đó người nói với bản vương ta Nhạc Hoành chắc chắn đã chết rồi.”

Tôn Nhiên đứng bên cạnh lòng run lấy bầy, lập tức quỳ xuống nói: “Mặt tướng có tội, ngày đó... Trong phủ Tĩnh Quốc Công quả thực có ba xác bị thiêu, mặt tướng chỉ nghĩ... nghĩ rằng đó là những người còn lại trong Nhạc gia... Là mặt tướng sơ sẩy, mong rằng Vương gia thứ tội.”

Kỷ Minh hít sâu nhìn chằm chằm kim lưu cung trong tay, đôi mắt quật cường dưới buổi ngự tiền của Võ đế như ẩn như hiện trước mắt khiến toàn thân hắn nổi lên từng cơn ớn lạnh.

100. Chương 42: Người Đẹp, Rượu Ngon

Vân Đô.

Ân Sùng Quyết cười trên lưng ngựa ngẩng đầu nhìn phố xá bắt tận của Vân Đô, lộ ra vẻ vui mừng nói: “Lần trước ta và đại ca cũng đã vào Vân Đô, nhưng lúc đó vội vàng cũng chưa kịp nhìn kỹ, hôm nay nhìn lại, Vân Đô phồn hoa không kém kinh đô Huy Thành.”

Vân Tu chậm rì thúc ngựa, liếc mắt nhìn Ân Sùng Quyết lạnh lùng nói: “Ân nhị thiếu, đây là nơi nào chứ? Vân Đô, Vân Đô đó. Vương gia nhà ta, cùng huynh trưởng của ngài ấy, cũng chính là phụ thân của thiếu chủ, khổ tâm tái thiết Vân Đô nhiều năm. Thiên hạ này có nơi nào so được chứ?”

Sài Chiêu khẽ hắng giọng một tiếng, Vân Tu gục đầu xuống không nói nữa.

“Đại ca.” Nhạc Hoành đá bụng Bạc Long đi sát với Ân Sùng Húc, cúi xuống lấy kim lưu cung trên vó bạch long, quơ quơ với hắn nói: “Đại ca nhìn này.”

Ân Sùng Húc tập trung nhìn. “Cung tên này, là kim lưu cung muội đánh rơi ở Thương Châu sao?”

Nhạc Hoành lắc lắc đầu nói: “Không phải là cái ban đầu, đây là cái Sài Chiêu làm lại cho muội, tuy là hơi khác một chút nhưng có thể làm thế này cũng khó lắm rồi, dùng cũng tốt lắm.”

Ân Sùng Húc nhìn bóng Sài Chiêu, vui mừng cười nói: “Xem ra hắn đối đãi với muội rất tốt.”

“Muội sẽ mang theo cây cung này, cùng với bọn huynh lấy cái mạng chó của Kỷ Minh.” Nhạc Hoành lấp tên bắn về phía mặt trời đang xuống núi, nheo mắt nhìn vào khoảng không.

Thấy Nhạc Hoành thúc ngựa đuổi theo Sài Chiêu, Ân Sùng Húc nhìn về phía đệ đệ, thấp giọng nói: “Đây là điều đệ muốn nhìn thấy phải không? A Hoành và Sài thiếu chủ hoà hợp lắm.”

“Sau này đại ca đừng bao giờ nhắc đến chuyện A Hoành với đệ nữa.” Ân Sùng Quyết âm trầm nói. “Chuyện cũ khi còn trẻ, liền giống như mũi tên trên cung của A Hoành, một khi đã bắn đi thì vĩnh viễn không thể quay đầu lại.”

Sài vương phủ

“Phụ vương đã trở lại!” Sài Tịnh và Lý Trọng Nguyên vốn đã đợi khá lâu ngoài cửa.

“Phụ vương, thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên tiến lên nắm lấy dây cương ngựa của Sài Dật. “Dọc đường vất vả thân thể phụ vương có ổn không ạ?”

Sài Dật ho lớn mấy tiếng, dựa vào vai Lý Trọng Nguyên xuống ngựa. “Bổn vương không sao.”

Nhạc Hoành nhảy xuống ngựa, đến gần Sài Tịnh ngắm thật kỹ. “Quận chúa, sao ta lại thấy cô gầy đi nhiều chứ?”

Sài Tịnh lắc lắc đầu cười trừ nói: “Phải không? Chắc là lo lắng cho mấy người vào kinh mà không ngủ được đó, không sao đâu.”

Nghe Sài Tịnh nói vậy, vẻ mặt Lý Trọng Nguyên thoáng qua tia ưu phiền. Sài Tịnh im lặng theo dõi đôi vợ chồng này, sau đó ôm vai Nhạc Hoàn nói: “Bên ngoài gió lớn, vào nhà nói sau.”

Nhạc Hoàn không truy vấn nữa, đi theo Sài Chiêu vào bên trong. Chính sảnh, mấy người nói chuyện nhưng Sài Tịnh lại không còn nhanh nhẩu hoạt bát như ngày xưa, ngồi xuống ghế gỗ lim, đôi mắt hạnh tựa như vô thần nhìn ra bên ngoài, như là có tâm sự.

Giúp huynh đệ Ân gia an trí xong, Nhạc Hoàn mơ hồ nghĩ được hương thuốc từ phòng bếp thổi đến, nghĩ kỹ thấy không giống với hơi thuốc bồ phỉ của Sài Dật mọi khi, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, bà vú đang sắc thuốc hốt hoảng thối lui một bên, sợ hãi nói: “Sao thiếu phu nhân cô lại đến đây?”

Nhạc Hoàn liếc mắt ý bảo bà không phải sợ, liếc mắt nhìn ấm thuốc nóng hổi nói: “Trong phủ có ai bị bệnh sao. Thuốc này sắc cho ai vậy?”

Bà vú vò tay áo không dám nói, Nhạc Hoàn biết thân bà là hạ nhân không tiện nhiều lời, hoà nhã nói: “Thôi bà cứ làm đi, chuyện tôi tới đây không nên nói với người khác.”

“Nô tỳ đã biết.”

Nhạc Hoàn đi ra khỏi phòng bếp, trước mặt hiện lên vẻ mặt tiêu tụy của Sài Tịnh. “Chẳng lẽ là Sài quận chúa...”

“Trọng Nguyên, sao chàng không cho ta nói chuyện này với phụ vương?” Trong phòng Sài Tịnh nhìn trượng phu nói. “Hắn phải nói cho phụ vương biết, thân thể phụ vương ngày càng sa sút, luôn ngóng ngày Sài gia có người nối dõi...”

“Tịnh Nhi.” Lý Trọng Nguyên lắc đầu với Sài Tịnh. “Đại phu nói cũng không thể tin hoàn toàn, cái gì mà khi còn bé khí chất bị bao tổn, khó có thai? Ta không tin. Chúng ta cứ uống thuốc điều trị, sớm muộn gì cũng có tin tốt thôi.”

Sài Tịnh cúi đầu nói: “Khi ta còn nhỏ mới tới Thương Sơn, quả thật bị ngã xuống hồ băng tuyết chút nữa mất mạng, từ đó thân thể hư hàn cũng là sự thật, vị đại phu chúng ta tìm cũng là danh y, ông ta không nói sai đâu, ta thấy cơ hội thực sự rất xa vời...” giọng Sài Tịnh dần dần thấp xuống, khoé mắt hình như có lệ nóng.

Lý Trọng Nguyên khẽ buông tiếng thở dài, đỡ vai Sài Tịnh nói: “Tịnh Nhi, nghe ta nói, việc này ngàn vạn lần không thể nói cho phụ vương và Sài thiếu chủ được, ít nhất là sắp tới không thể nói.”

“Sắp tới?” Sài Tịnh ngẩng đầu hỏi.

Lý Trọng Nguyên gật gật đầu nói: “Ngày Sài gia xuất binh sắp tới, là thời điểm quan trọng, lúc này sao có thể làm cho phụ vương phân tâm chuyện ta và nàng được, tuyệt đối không thể nói.”

Sài Tịnh cúi đầu nức nở nói: “May mà đại ca đã lập gia đình, huynh ấy và A Hoàn... cuối cùng Sài gia chúng ta cũng còn có hy vọng.”

Sắc mặt Lý Trọng Nguyên đột nhiên tối lại, quay lưng đi nói: “Chúng ta còn trẻ, nhất định sẽ có con của chính mình, nàng đừng nghĩ nhiều.”

Trong tấm phòng, không còn nùng tình mật ý như ngày xưa, quanh quẩn chỉ còn chua xót chiếm cứ lấy hai vợ chồng này không thể tiêu tan.

Thư phòng.

Sài Chiêu đem trà cam lộ đưa đến cho Sài Dật, thấy Sài Dật khẽ nhíu mày, nói: “Thức phụ đừng vội từ chối, trà cam lộ này không giống với mọi khi đâu, không tin người cứ nếm thử xem.”

Sài Dật nửa tin nửa ngờ nghĩ nghĩ, cảm thấy mùi có vẻ là lạ, múc một muỗng nếm thử, mày liền giãn ra, khen: “Lần này bổ thêm cái gì mà ngọt lành hơn trước nhiều.”

Sài Chiêu cười nói: “Ồ phủ thái úy A Hoàn thấy có cao hoa hồng, nàng ấy biết ở Vân Đô không có thứ này, mùi vị đều tốt, bỏ vào trà cam lộ có thể giảm đi vị đắng giúp thức phụ dễ uống hơn nên đã hỏi người nhà họ Tô xin một ít, để bỏ vào thuốc của thức phụ. Thức phụ thấy ngon thì tốt quá.”

“A Hoành thực sự là người chu đáo.” Sài Dật trấn an nói: “Con cảm ơn nó giúp ta.”

Thúc cháu hai người trầm mặc một lát, Sài Dật nhỏ giọng nói: “Lần này xuất chinh, thúc phụ không thể cùng con được. Bổng vương còn phải trấn thủ Vân Đô, xem tình hình biến đổi của kinh thành...”

“Con hiểu ạ.” Sài Chiêu hiểu ý nói. “Thúc phụ...” Sài Chiêu muốn nói lại thôi.

Sài Dật đẩy bát thuốc đã uống xong ra. “Có chuyện gì cần nói thì cứ nói, thúc cháu ta cần gì phải nề hà chứ?”

Sài Chiêu dừng một chút, đôi mắt xám nhìn chăm chú vào thâm ý trên mặt Sài Dật. “Nếu quân đội Sài gia chiến thắng trở về thì nên làm gì tiếp theo? Chỉ sợ Nam Cung gia sẽ không lưu giữ Sài gia công cao át chủ đầu...”

“Thiếu Đế Nam Cung Thần mặc dù tuổi nhỏ nhưng sẽ đến lúc trưởng thành.” Đáy mắt Sài Dật đầy thâm ý lạnh thấu xương. “Trường công chúa tâm cơ khó lường, sẽ không thoả mãn ý nguyện của con, chỉ sợ lần này công Lương sẽ ngằm ngáng chân Sài gia ta cũng chưa biết chừng. Triều đình khó có thể trông cậy vào, may mà con đã có Ân Gia Bảo tương trợ, cho nên cũng không đến mức tứ cố vô thân như Tĩnh quốc công Nhạc Thịnh. Huynh đệ Ân gia có thể trông cậy được.”

Sài Chiêu tự tin nói: “Thúc phụ nói đúng, Ân Gia Bảo là cây đại thụ có thể đỡ gió cản mưa, tất nhiên rất hữu dụng. Lần này con dẫn mười vạn đại quân xuất chinh, nắm trọng binh khi trở về còn kẻ nào dám không phục.”

Sài Dật vừa lòng vuốt chòm râu nói: “Bộ dáng hôm nay của con làm cho ta nhớ tới phụ thân của con. Khi xưa ta và huynh trưởng dẫn binh tranh giành thiên hạ khí thế của huynh ấy cũng y như vậy. A Chiêu, con bây giờ càng ngày càng giống huynh ấy. Đôi mắt này, cũng giống phụ thân con như đúc...”

Sài Chiêu khiêm tốn nói: “Đây cũng là nhờ công dạy dỗ vất vả mấy năm nay của thúc phụ, cho nên con mới có ngày hôm nay.”

Sài Dật khoát tay nói: “Để thành sự ngoài cơ hội ra thứ không thể thiếu đó chính là bản lĩnh. Con văn thao võ lược đều hơn người, trừ con ra thì còn ai có thể nữa. Trời đã không còn sớm, con lui ra đi, ba ngày nữa là lúc dẫn quân Sài gia lên đường.”

Tắm phòng.

Khi Sài Chiêu trở về phòng đã là giờ tỵ, thấy nến trong phòng vẫn còn sáng, trong lòng dâng lên áy náy, khẽ đẩy cửa phòng, thất Nhạc Hoành đang ngồi trước bàn, chống má xem sách, nghe thấy tiếng cửa mở ngừng đầu cười tươi nói: “Cuối cùng Sài thiếu chủ cũng đã biết trở về phòng rồi sao?”

“Trễ thế này rồi sao nàng còn chưa lên giường nằm nghỉ, mấy ngày nay vất vả, nàng không thấy mệt sao?” Sài Chiêu yêu thương từ phía sau ôm lấy nàng, vuốt lưng nàng thấp giọng nói: “Hay là trách ta trở về quá muộn?”

Nhạc Hoành cười hì hì nắm lấy bàn tay thô ráp của phu quân. “Không sao cả, ta cảm thấy cuốn ‘đạo mưu binh’ này cũng khá hay, khi chàng không có ở đây ta đã đọc mấy lần, trước khi xuất chinh nhất định có thể xem xong.”

“Đạo mưu binh?” Sài Chiêu cầm lấy cuốn sách,. “Ta vẫn còn nhớ có người đã từng nói với ta, nàng ấy không muốn xem mấy thứ sách bàng môn tà đạo đó...”

“Cái này là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Theo chàng cũng phải biết phân biệt đen trắng chứ.” Nhạc Hoành nghiêng người dùng ở cặp mắt xám sâu không thấy đáy của y, “Dù chính hay tà cũng không quên tính bản thiện ban đầu.”

Sài Chiêu kéo ghế ngồi xuống dựa ở bên cạnh Nhạc Hoành. “Nàng biết gì đoán được gì nói cho ta nghe đi.”

Nhạc Hoành cũng không nói gì, chậm rãi đứng dậy đi đến lò than, bình rượu hâm hồi lâu đã phả lên từng làn khói trắng, nàng rót một ly cho phu quân, thổi thổi cho bớt nóng rồi mới đưa đến tay y, chống cằm như là muốn đợi y uống xong.

Sài Chiêu khẽ nhấp một ngụm, hờn giận trên người cũng tản đi rất nhiều “Bây giờ nàng đã có thể nói cho ta nghe chưa?”

Nhạc Hoàn nhúng ngón tay vào chén rượu, khẽ vẽ vài nét lên mặt bàn. “Sài Thiếu chủ nhìn xem.”

Sài Chiêu nhìn theo phía ngón tay nàng vừa rời đi. “Tu?” Nhưng chỉ trong chớp mắt, đáy mắt Sài Chiêu đầy vẻ kinh ngạc. “Đến cả điều này nàng cũng có thể nhìn ra tâm tư của ta... Nàng không hổ là thê tử ta vừa liếc mắt một cái là đã vừa ý.”

“Vân Tu nói cho ta biết.” Nhạc Hoàn lấy khăn lau đi chữ trên bàn, “Hắn nói chàng lấy Vân trong Vân Đô làm họ cho hắn, lại đặt tên cho hắn là Tu. Tâm chính rồi tu thân, tu thân rồi tề gia, tề gia rồi trị quốc, trị quốc rồi bình thiên hạ. Một chữ Tu, đều ẩn trong đó chính là Sài thiếu chủ chí ở thiên hạ, có phải không?”

“Hay cho câu chí ở thiên hạ.” Sài Chiêu cười lớn, “A Hoàn nàng quan tâm đến phu quân của mình thế sao?”

“Thiên hạ hiện nay chỉ còn Đại Chu và Lương Quốc, chàng diệt giang sơn Kỳ thị, không phải là đã nhất thống thiên hạ?” Nhạc Hoàn không chút né tránh nhìn thẳng vào Sài Chiêu. “Nhưng chí hướng bình thiên hạ của chàng vẫn còn cách quá xa.”

“Sài gia là thần tử của Nam Cung bộ tộc, cho dù là đánh đổ Lương Quốc thì cũng thuộc về Nam Cung gia, trị quốc bình thiên hạ...” Sài Chiêu buồn bã nói: “Hình như không liên quan với phu quân của nàng đâu.”

Nhạc Hoàn nhíu cặp mày thanh tú, búng búng chớp mũi cao thẳng của Sài Chiêu. “Ở đây không có người ngoài, chàng còn phải giấu lời trong lòng với ta sao? Ngay cả Nam Cung Yến cũng nhìn ra tâm tư của chàng, chẳng lẽ ta không nhận ra? Công Lương trở về... Chỉ sợ thúc phụ lại muốn tiến thêm một bước.”

Thấy Sài Chiêu chậm chạp không đáp lại, Nhạc Hoàn hạ giọng nói: “Dẫn đại quân khổng chế Huy Thành? Ép Thiếu Đế thoái vị? Có phải thúc phụ tính như thế không?”

“Không phải!” Sài Chiêu khẳng định nói: “Âm mưu lật đổ ngôi vàng... cho dù có đoạt được đế vị, cũng sẽ bị người đời phỉ nhổ, cướp đoạt quyền vị đất nước nhất định sẽ bạo loạn, chuyện như vậy ta và thúc phụ sẽ không bao giờ làm?”

“Vậy là thế nào?” Nhạc Hoàn truy hỏi.

Sài Chiêu nhìn chăm chú vào khuôn mặt đẹp như tranh của nàng, mỉm cười ấm áp. “Đến khi đó nàng sẽ biết, chuyện ta đã hứa nhất định sẽ làm được.”

Nhạc Hoàn còn muốn hỏi nữa nhưng hai bàn tay đã bị trượng phu nắm chặt. “A Hoàn.” Sài Chiêu muốn nàng không hỏi nữa, “Đi rót thêm cho ta một ly rượu nữa.”

Nhạc Hoàn nuốt lời muốn hỏi vào bụng, đứng dậy lấy bình rượu nóng trong lò than, khẽ rót vào ly.

Sài Chiêu ngẩn ngơ nhìn mỗi động tác của nàng, thấy nàng bưng ly rượu đến gần mình, ngón tay liền nắm lấy cổ tay nàng, khàn giọng nói: “A Hoàn, cho dù có một ngày ta quyền khuynh thiên hạ, lòng ta cũng chỉ nghĩ một điều đó là có thể giữ chặt nàng ở bên cạnh ta, hằng đêm hâm rượu đợi ta, tận đến khi bạc đầu cũng không rời xa.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-tim-nang>